MEHTAP FIRAT

Kutup Yıldızı 6

SON LİMAN

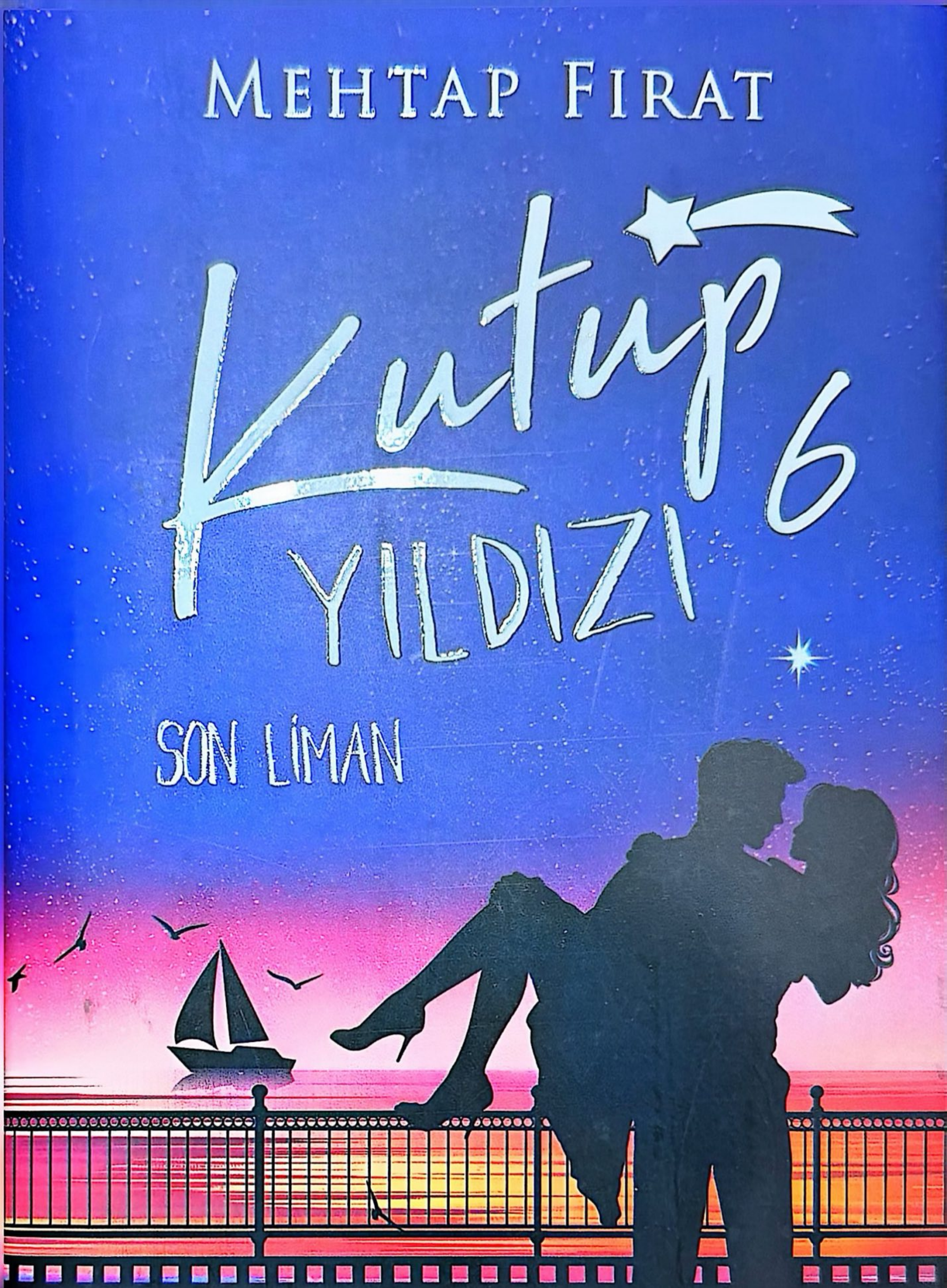

EPHESUS

Kutup Yıldızı 6

MEHTAP FIRAT

HİKÂYENİN BAŞINDA NE DEMİŞTİK?

Fedakârlık dört hecelik basit bir kelime olsa da aslında onun hayatında bir dönüm noktasıydı.
Nisa...Bu kez hayatının en büyük dönüm noktasındaydı.

Nisa, aldığı önemli kararla herkeste büyük yaralar açtığının farkındaydı ve büyük bir çıkmazın içinde bulmuştu kendini. Sevdiği herkesi tek tek düşünüyordu: Senem'i, Demir'i, Devrim ile Esma Altun çiftini, arkadaşlarını ve hepsinden önemlisi yeni ortaya çıkan asıl kimliğini... Bir yanda onu bağrına basan, yaralarını saran bu insanlar; diğer yanda kanından, canından ama çok geç bulduğu annesi... Ne tarafa adım atsa bir diğer yanını incitecek, aklıyla kalbi arasında ince bir ipte yürüyordu. Ve bu ipte yalnız yürümüyordu. Aynı çıkmazda, en az onun kadar sınanan bir kişi daha vardı: Demir Gürsoy. Nisa'nın gitme kararıyla çaresizliğe düşen Demir'in de artık bütün yolları kapanmıştı.

Peki serinin final kitabında bu ikiliyi neler bekliyordur?
Nisa ve Demir'in aşkı, yaşadıkları zorlukların üstesinden gelebilecek kadar güçlü müdür? Bütün bu umutsuzluğun arasında birbirlerinin ***son limanı*** *olabilecekler midir?*

Ay Işığı Kitaplığı

usyayinlari
usyayinlari
usyayinevi
us yayınları
us yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786255 701039

KUTUP YILDIZI 6: SON LİMAN

Yazar: Mehtap Fırat
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Tesbihçi Acıyan
Kapak ve Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen
Cilt Tasarım: Hatice Çetin

1. Baskı: Eylül, 2025
2. Baskı: Kasım, 2025

ISBN: 978-625-5701-03-9

Yayınevi Serti ika No: 40169
©2025, Mehtap Fırat
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI
Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

KUTUP YILDIZI - 6

Kutup Yıldızı

MEHTAP FIRAT

SON LİMAN

@ayisigikitap

Ay Işığı Kitaplığı

EPHESUS

Çalma Listesi

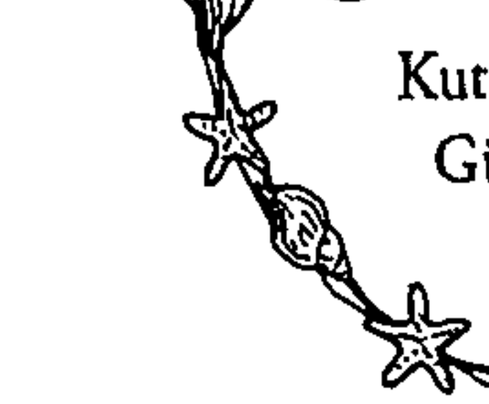

"Tüm muhteşem hikâyeler
iki şekilde başlar:
Ya bir insan bir yolculuğa çıkar
ya da şehre bir yabancı gelir."

TOLSTOY

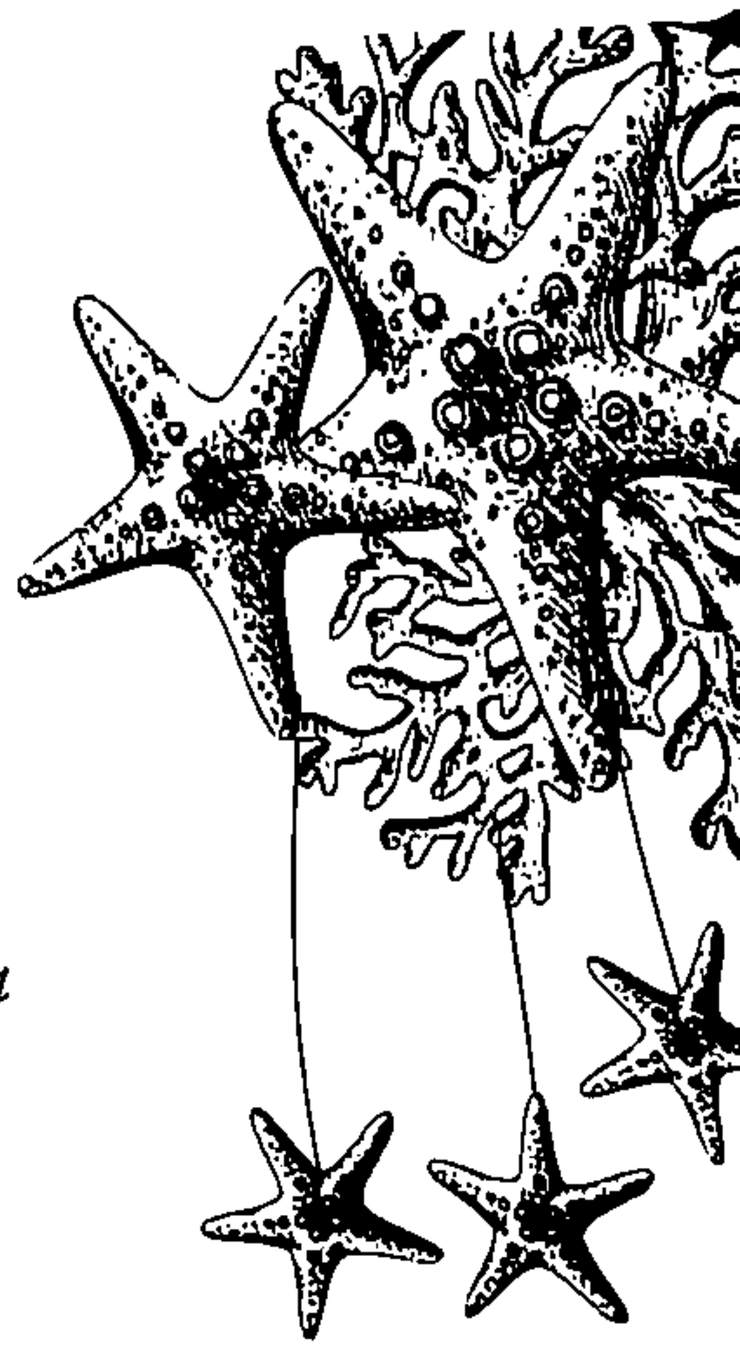

GİRİŞ

♪ *Evgeny Grinko – Epilogue*
♪ *Gripin – Durma Yağmur Durma*
♪ *Sezen Aksu – Masum Değiliz*
♪ *Sertap Erener – Karbeyaz*

On Sekiz Yıl Önce
Mart, 1998

Bir yılda on iki ay vardır ama ne gariptir ki, o on iki ayın içinde sadece tek bir ay; her daim sert ve dinmek bilmeyen bir fırtınayla geçerdi. O ayın adı *Mart*'tı. *"Mart soğuğu bir başkadır,"* diye boşuna demezlerdi.

Oysa ne tuhaf, değil mi? Kıştan bahara geçerken, son cemre usulca toprağa düşerken her şeyin daha da iyiye gitmesi, düzelmesi ya da etrafın yavaş yavaş da olsa yeşermesi gerekmez miydi? Baharın gelişiyle insan umut dallarına tutunmaz mıydı? Tutunamıyormuş bazen. Meğerse baharın gelişi bile insana çare olmuyormuş. Acılarıyla savrulmaya, feryat figanlarıyla kahrolmaya devam ediyormuş.

Bu Mart da yine o çok çetin geçen Martlardan biriydi. Sağanak yağmur bütün İstanbul'u etkisi altına almıştı. Kuvvetli bir fırtına kopuyor, denizin hoyrat dalgaları kayalara çok sert çarpıyordu. Sanki yer yarılıyormuşçasına şiddetli bir yağmurdu.

Her şey tepetaklak olmuştu.

Her şey mahvolmuştu.

Elindeki şemsiyenin kulpunu sıkıca kavrayan Suat Gürsoy tam olarak böyle hissediyor, böyle düşünüyordu. Kaybolmuş, mahvolmuş, perperişan...

Bir elini üzerindeki siyah trençkotunun cebine yerleştirmiş bir hâlde, Kız Kulesi'nin çevresindeki kayalıklara çarpan dalgaları izliyordu. Zihnini sürekli meşgul eden derin düşünceler içindeydi.

Şemsiyeyi sıkıca tutmasına rağmen tuttuğu açıdan mıdır bilinmez, yüzüne düşen soğuk yağmur damlalarını engelleyemiyordu. Engellemek de istemiyordu. Aksine ıslanmak istiyordu. *Islanmak ve belki de temizlenmek istiyordu.* Tenine düşen soğuk yağmur damlaları yüzündeki değil de yüreğindeki kiri ondan söküp alsın istiyordu ama bu mümkün değildi. Büyük bir yanılgının içindeydi. Son bir yıl içerisinde yaşananlardan sonra bir daha hiçbir şey eskisi

gibi olmayacaktı. *Suat Gürsoy, bir daha asla kendini masum ve temiz hissetmeyecekti.*

Soğuktan buz tutmuş elini cebinden çıkararak trençkotunun yakalarını kaldırdı. Yağmur gittikçe şiddetleniyordu. Karşısındaki denizin hoyrat dalgalarından gözlerini ayırmadan, yaklaşık birkaç saat öncesinde yaptığı o zorlu konuşmayı düşündü. Gerçi düşünmek yetersiz kalırdı. O konuşmanın her anını zihnine kazımıştı. Bir ömür boyunca da aklından çıkarmayacaktı. Kulaklarında yankı etkisi bırakan o cümleleri yıllar geçse bile hep hatırlayacaktı.

"Çocuklarım size emanet. Lütfen, onlara sahip çıkın Suat. Onları hiç yalnız bırakmayın."

Yıllardır birçok anıyı paylaştığı, dertlerini anlattığı, zaman zaman aynı sofraya oturduğu hem şirket avukatı hem de yakın arkadaşı olan Onur Polat'ın, bugün gözlerinin önünde kelepçelenerek başka bir hapishaneye gidişini derin bir üzüntü içinde izlemişti Suat Gürsoy.

Onur Polat, bundan aylar öncesinde çok yanlış insanlara bulaşmış, büyük sorunlarla cebelleşmek zorunda kalmıştı. Üstelik o sorunların üstesinden gelememişken eşi Ceylin'i ikinci çocuklarının doğumunda kaybetmiş, ilk çocukları Mustafa ise yetimhaneye verilmişti. Onur'un peş peşe yaşadığı bu felaketler karşısında Suat kahroluyordu fakat ne yazık ki onun için yapabilecekleri sınırlıydı. Bunun için bir söz vermişti ama o sözü tutup tutmama konusunda bile bir şüphenin içindeydi. Üstelik bütün bunları yapmasının yegâne sebebi eşi Meltem'di. *Asıl büyük sözü ona vermişti...*

Meltem'in günlerdir ısrarla dayattığı o çok önemli kararı düşünmek için vakti bile olmamıştı. Yapması gereken tek şey Onur'u ikna etmek ve *o kararı* hemen hayata geçirmekti. Evliliğini kurtarıp, Meltem'i yeniden kazanabilmesi için belki de bu son şansı, tek çaresiydi. *Ya da sadece Suat öyle sanıyordu.*

Aslında bir nevi başarılı da olmuştu Suat. Her şey tam da eşi Meltem'in istediği gibi sonuçlanmıştı ama yine de içini huzursuz eden çok fazla etken vardı. Aklında binlerce cevapsız soru birikmişti. Ne yapacağını, nereye gideceğini şaşırmıştı. Yolunu kaybetmiş bir evsiz gibi hissediyordu. *Yapayalnız ve çaresiz...* Ruhu da aklı da hatta ciğerlerinin arasında sıkışan yüreği de en az karşısındaki deniz kadar hoyrattı.

Aylar öncesinde yaptığı *o büyük hata* bir mızrak gibi yüreğinin tam ortasına saplanmıştı. Ne yaparsa yapsın ne kadar düzeltmeye çalışırsa çalışsın o mızrak yerinden bir santim bile kımıldamamıştı. Aksine daha da derinlere batmıştı. Bir bataklığın içindeydi Suat ve yaptığı hatanın bedelini de bir nevi o bataklığa ömür boyu mahkûm kalarak ödeyecekti.

Yağmurun soğuk damlaları fütursuzca yüzünü ıslatmaya devam ederken trençkotunun cebindeki telefonun gürültülü sesi kulaklarını doldurdu. Elini

cebine yerleştirerek *Nokia 9000* telefonunu aldı ve ekrandaki isme baktı. *Yeğeni Şevket arıyordu.*

Şevket, kendisinden yaşça büyük olan ağabeyi Fikret'in ilk oğluydu. Babası Muzaffer Gürsoy'un ise gözbebeğiydi çünkü Şevket aynı zamanda da Gürsoy ailesinin ilk torunuydu. Henüz yirmi yaşında olmasına rağmen üniversiteden vakit bulabildiği her anı aile şirketinde geçiriyor, Muzaffer Gürsoy'un da epey gözüne giriyordu. Üstelik bütün bunları daha bu genç yaşında büyük bir özveriyle yapıyordu. Dedesi Muzaffer Gürsoy'un sözünden hiç çıkmıyor, bir dediğini iki etmiyordu. Şimdiden yıllar sonrasında aile şirketinin başına geçecek olan *o kişi* belliydi.

Suat'ın bir çocuğu yoktu ve hiçbir zaman *kendi kanından* bir çocuğu olmayacaktı. Babası Muzaffer Gürsoy ise bunun farkındaydı. Bu nedenle büyük oğlu Fikret'in en büyük oğlu Şevket'i -ki Fikret'in Şevket dışında dört oğlu daha vardı- şimdilik ailenin gelecekteki veliahdı, kendi koltuğunun sahibi olarak görüyordu. Bu yüzden şirketteki bütün işleri de ona bizzat kendi öğretiyor, üzerine titriyordu.

Suat'ın elindeki telefonun ekranı yağmur damlalarıyla ıslanırken ısrarla çalmaya da devam etti. Derince nefes aldı, aldığı nefesi gürültülü bir şekilde bıraktı. Ardından ekrandaki ismi daha fazla bekletmeden telefonu açıp kulağına götürdü.

"Amca, neredesin?" diye sordu Şevket hararetle.

"Dışarıdayım Şevket. Bir şey mi oldu?" Yeğenini tok bir sesle yanıtladığında gözleri bir boşluğa dalmış gibi hâlâ karşısındaki denizi seyrediyordu.

"İngiltere'den müşteriler gelecekti bugün. Şirkete uğrayacak mısın? Yoksa dedemle biz mi idare edelim?"

Şevket'in söyledikleriyle Suat unuttuğu, hatta komple aklından çıkardığı gün içindeki planlarını yeniden hatırladı. Yaşadığı sıkıntıdan dolayı gürültülü bir nefes daha bıraktı.

Yeni bir anlaşma sağlamak üzere bugün İngiltere'den çok önemli müşteriler gelecekti ve bu iş bizzat Suat'ın elinden, *dilinden* geçiyordu. Çünkü Suat akıcı bir İngilizceye sahipti. Fakat son zamanlarda yaşadığı sorunlar o kadar olağan dışıydı ki bu önemli görüşme aklından uçup gitmişti. Üstelik bugün, en azından bu saatten sonra şirkete gitmesi pek de mümkün görünmüyordu. Babası ve yeğenine güveniyor, onun yokluğunu aratmadan bu işin üstesinden geleceklerini biliyordu.

"Siz babamla idare edin Şevket. Benim Meltem yengenin yanına gitmem gerekiyor."

Konuşmayı uzatmak ya da bu kadar umarsız hissederken sohbet etmek istemiyordu. Yaptığı bu kısa açıklama şimdilik kâfiydi. *Nasıl olsa bütün ailesi yakında her şeyi öğrenecekti.*

"Tamam amca. Peki, Onur amcadan bir haber var mı?"

Onur Polat'ı, Gürsoy ailesinden herkes tanır, bilirdi. Hâliyle bütün aile de başına gelenlerden haberdardı. Buna henüz yirmi yaşındaki Şevket de dahildi.

Suat yeğenini, "Dava geçen hafta sonuçlandı," diyerek kısık bir sesle yanıtladı.

"Hiç söylemedin amca."

Şevket'in ses tonu epey şaşkın çıkmıştı çünkü Suat yakın arkadaşının başına gelenlerin son raporlarını henüz ailesine bildirmemişti. Eşi Meltem'le aldığı o büyük kararı duyururken her şeyi zaten tek tek açıklayacaktı.

"Karar nasıl sonuçlandı?"

Yeğeninin merakı karşısında gözlerini devirdi. Bu mevzu canını çok sıkıyor, sanki gırtlağına güçlü bir el yapışmış gibi onu boğuyordu. Bu konu hakkında konuşmayı hiç istemiyordu ama ailesine de bir açıklama borçluydu çünkü bir açıdan şirketin de yeni bir avukata ihtiyacı vardı.

"Hâkim on yıl demiş," derken sesi neredeyse fısıltı şeklinde çıkmıştı.

"Yapma be amca! Bu adam, kimlere bulaştı da böyle bir cezaya maruz kaldı?"

"Hiç bulaşmaması gereken adamlara amcam."

"Çok kötü olmuş. Eşi Ceylin abla da vefat edince nasıl üzülmüştür, kim bilir?"

Sessiz kaldı Suat. Boğazı düğümlendi. Hiçbir şey diyemedi. Tek kelime edemedi. Bütün kederini fazlasıyla içinde yaşıyordu zaten.

İki ay önce Ceylin'in ölüm haberini vermek için Onur'u ziyarete gitmişti. Onur'un o anki yıkılışı, feryatları Suat'ın gözlerinin önünden hiç silinmiyordu. O kara haberle yakın arkadaşı kahrolmuş, görüşme odasının duvarlarını yumruklamıştı. Hıçkıra hıçkıra Suat'ın karşısında ağlamıştı ama hiçbir yakarış Ceylin'i ona geri getirmemişti. *Getiremeyecekti de.*

Suat ve Meltem, Ceylin'i çok severlerdi. Ceylin, o kadar hanımefendi, o kadar düzgün bir insandı ki bütün Gürsoy ailesi ona hayrandı. İkinci doğumunda hayatını kaybetmesi yalnızca büyük bir talihsizlik olarak adlandırılırdı. Sanki her şey tam da Ceylin'in ölümüyle başlamıştı. O zamandan bu yana ortaya çıkan felaketlerin ardı arkası kesilmiyordu. Sanki o felaketler gün geçtikçe daha da çoğalıyordu.

Suat'ın derin sessizliğini fark eden Şevket, "Neyse, ben seni daha fazla tutmayayım amca. Yarın gelir misin?" diye sordu ilgiyle.

"Gelirim," dedi sadece Suat. Lafı uzatmak istemiyor, kendini pek konuşacak gibi hissetmiyordu.

Hem konuşsa da ne diyecekti ki? Ne değişecekti? Zamanı geri alabilir miydi? Bundan birkaç ay öncesine gidip her şeyi değiştirebilir miydi?

Hayır, yapamazdı. Bunun ihtimali dahi söz konusu değildi. Her şey için artık çok geçti.

"O zaman yarın görüşürüz amca. Yengeme selam söyle."

"Söylerim aslanım."

Başka hiçbir şey demeden telefonu kapattı ve yeniden trençkotunun cebine bıraktı. O sırada öyle bir gök gürledi ki sanki bütün İstanbul yerinden oynuyormuşçasına sarsıldı. *Tıpkı Suat'ın ciğerlerinin arasında sıkışan yüreğinin hissettiği çaresizlikten dolayı sarsılması gibi...*

Elinde zorlukla tuttuğu şemsiyesine ve İstanbul'u darmaduman eden yoğun fırtınaya aldırmadan karşısındaki Kız Kulesi'ni izlemeye devam etti. Bundan tam bir yıl öncesinde hayatına giren o kadını aklına getirdi.

Zaten her şey geçen yıl yine bir Mart ayında, Ayla İdil Sezgin'in birden hayatına girmesiyle değişmeye başlamıştı. O zamanlar bir iş kutlaması için gittiği otelin barında tanıştığı kadının bütün hayatını altüst edeceğinden habersizdi.

Suat, bugün Onur'u ziyaret etmek için hapishaneye gitmeden önce şoförüne izin vermişti. Yaşayacağı her neyse bunu tek başına yaşamak, tek başına yüzleşmek istemişti. Yüzleşmesi gereken bir kişi daha vardı ve bunu daha fazla geciktirmeyecekti.

Denizin hoyrat dalgalarına sırtını döndü. Sahil kenarına park ettiği arabasına doğru ilerledi. Şemsiyeyi kapatıp direksiyon koltuğuna atladı ve vakit kaybetmeden Üsküdar sahilinden uzaklaştı. Gideceği yer belliydi. Yeğeni Şevket'e de söylediği gibi Meltem'in çalıştığı hastaneye gidecekti.

Bundan birkaç yıl öncesine kadar Meltem'le şahane giden bir evlilikleri vardı. Meltem'le üniversitede tanışmış, birbirlerini gördükleri daha ilk anda âşık olmuşlardı. O zamandan bu yana da birbirlerini hiç bırakmamışlar, hiç ayrılmamışlardı. Mükemmel giden ilişkilerini evlilikle taçlandırmışlardı.

Lakin...

Son birkaç yıldır hayatlarında yerinde gitmeyen pek çok şey olmuştu. Özellikle bunlardan bir tanesi bütün mutluluklarının, aşk dolu evliliklerinin üzerine karabasan gibi çökmüştü. Sürekli rafa kaldırıp, görmezden gelmek isteseler de bir noktada o sorun iyice yükselip taşma raddesine gelmişti ve zamanla sadece evlilikleri değil, hayatları da darmaduman olmuştu.

Meltem'in çocuğu olmuyordu.

Meltem, sırf bebeklere ve çocuklara olan özel ilgisinden dolayı kadın doğum uzmanı olmuştu fakat bütün uğraşlarına ya da yaptığı doktor görüşmelerine rağmen bunun bir çözümü yoktu. Meltem çocuk sahibi olamıyordu ve bunu evlendikten sonra öğrenmişti. Bu acı gerçek, keskin bir bıçak gibi yüreğine saplanıyor, onu fazlasıyla kahrediyordu. Tutamadığı gözyaşlarına boğuluyor, hayatını sarsıcı bir şekilde derinden etkilemesine izin veriyordu.

Suat için bunun pek de bir önemi yoktu. Önemsemediğinden değildi ama bir çocuğunun olmamasına Meltem kadar içerlenmiyordu çünkü Meltem'e çok âşıktı. Onu çok seviyordu ve nefes alması dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Onun için hiçbir şey Meltem'in sağlığından daha önemli değildi. Ne yazık ki Meltem için aynı şeyler söylenemezdi. O her şeye gereğinden fazla kafa yoruyor, kendini yetersiz ve kusurlu hissediyordu. Bütün bu yaşananlar ise evliliklerini örseliyor, hiç istemedikleri bir şekilde etkiliyordu. *Daha doğrusu etkilemişti.*

Son bir yıl içerisinde Suat, Meltem'den, Meltem de Suat'tan kopmuştu. Meltem buz gibi kapıların ardına sığınıp gün geçtikçe Suat'ı kendinden uzaklaştırmış, sadece işiyle meşgul olmuştu. Suat'ı her uzaklaştırışında ise Suat'ın sığındığı dal da başını yasladığı omuz da artık başka bir sığınak oluvermişti.

Geçen yıl bir iş görüşmesinin olumlu sonuçlanmasıyla birlikte Onur ve Suat kutlama yapmak üzere lüks bir otelin barına gitmişlerdi. O zamanlar Onur ilk çocuğuna hamile olan eşinin yaklaşan doğum heyecanıyla etrafına gülücükler saçarken, Suat da kazandığı işten dolayı saf bir mutluluk duyuyordu. Son zamanlarda Meltem'le yaşadığı kavgaların üzerine o işi havada kapması onu bir nebze olsun rahatlatmış, kendine getirmişti.

Ayla'yla da ilk orada tanışmıştı. O gece barda keyifle yudumladığı içkileri ona Ayla servis etmişti. Kadının pervasızca kendisiyle ilgilenmesine aldırmamış, onun samimi hâllerinden rahatsızlık duymayarak bütün gece boyunca hemen yanında oturan Onur'la değil de onunla sohbet etmişti. Hatta buna kendisi de çok şaşırmıştı. *Belki de kadının bir ormanı anımsatan parlak yeşil gözleriydi onun ilgisini çeken... Belki de yabancı bir adama karşı bu kadar pervasız oluşuydu...*

Artık Suat'ın içinde bir şeyler değişmişti; Ayla, ilgisini fazlasıyla çekmeye başlamıştı. O geceden sonra o lüks otelin barına daha sık gitmeye, Ayla'yla daha sık sohbet etmeye başlamıştı.

Ayla'nın sohbeti de yakınlığı da zamanla Suat için bir ihtiyaç hâline gelmişti. Çünkü Suat ve Meltem'in arası gittikçe açılmıştı. Meltem, ona duvarlarını örmeye devam etmiş, Suat'ın da o duvarlardan değil atlamasına, yakınından geçmesine dahi izin vermemişti. Bozuk bir plak gibi sürekli aynı konuyu tartışıp durmuşlardı. Meltem sürekli çocuğunun olmamasından yakınmıştı. Suat bu konuya ısrarla karşı çıksa da Meltem bunun önemli bir sorun olduğunu ve hayatlarını çok derinden etkilediğini savunmuştu. Ne zaman büyük bir kavga etseler Suat soluğu Ayla'nın yanında almıştı. Ona sığınmış, onunla sohbet ederken hayatın bütün dertlerinden kurtulduğunu zannetmişti.

Ayla ona iyi gelmişti. Sanki uzun zamandır hayatında olan sıkı bir dost gibiydi fakat zamanla bu yakınlık aslında büyük bir sorunun da açığa çıkmasına sebep olmuştu. Ayla, iyice Suat'a bağlanmış, onun cazibesine kapılarak

âşık olmuştu. Suat elbette Ayla'nın hislerinin farkındaydı. Aslında yapması gereken tek şey Ayla'yla arasına mesafe koymak, hayatına kaldığı yerden devam etmekti ama yapamamıştı. Kolayca Ayla'dan uzaklaşamamıştı çünkü onun tarafından beğenilmek, ilgi görmek içten içe Suat'ın çok hoşuna gitmişti. Özellikle de Meltem ona sırtını her döndüğünde aradığı ilgiyi Ayla'da bulmuştu. Bu yüzden hep ona koşmuştu ama zamanla bu yaptığının aslında çok büyük bir yanlış olduğunun farkına varmıştı.

Tanışmalarının üzerinden neredeyse üç ay geçmişti ki Meltem bir gün Suat'ın gizlice Ayla'yla gerçekleştirdiği telefon görüşmesi esnasında Ayla'nın hayatlarındaki varlığını öğrenmişti. Bu durum Suat'ın bazı gerçekleri idrak etmesini sağlamıştı. Suat'ın da Meltem'in de en nefret ettiği şey yalandı ve aslında ikisi de aylardır bir yalanın içinde yaşıyordu.

Bu gerçek Suat'ın kafasına dank ettiğinde Meltem'e bütün olanları, Ayla'nın kim olduğunu ve onunla nasıl tanıştığını açıkça itiraf etmişti. Meltem, işittikleriyle derin bir sarsılma yaşasa da bunun sorumlularından birinin de kendisi olduğunun farkındaydı. Bu yüzden Suat'a güvenmeyi tercih etmişti. Ayla'yla arasında bir yakınlık olmadığına inanarak bu konuyu sineye çekeceğini söylemiş ama karşılığında da Suat'ın Ayla'yla bütün irtibatını kesmesini istemişti. Suat, bu şartı sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Aslında yaptığının Ayla'ya da haksızlık olduğunu anlamıştı. Evli bir adam olarak kadına boş yere ümit vermişti.

Meltem'in isteğiyle bir anda Ayla'yla iletişimini koparmıştı ama kader onları bu kez de Büyükada'da karşı karşıya getirmişti.

Aylardan Eylül'dü.

Ayla bir şekilde Suat'ın hayatından çıkmıştı ama Suat ve Meltem'in aşamadığı sorunlar tazeliğini hep korumuştu. Yine kavga ettikleri bir günün sabahında Suat kafasını dinlemek üzere ailesini ziyarete, Büyükada'ya gitmişti. Bütün gün boyunca adanın her köşesini gezmiş, dertlerinden uzaklaşmaya çalışmıştı. Ayla'yı da uzun zamandan sonra ilk kez o günün akşamüstünde iskelede bisiklet sürerken fark etmişti. Onu gördüğü gibi hem çok şaşırmış hem de adada ne işi olduğunu sorgulamıştı. Ayak üstü muhabbet etmeleriyle Ayla'nın birkaç aydır adada yaşadığını, bir butik otelde çalıştığını öğrenmişti.

O gün, bir tarafı kadınla daha çok sohbet edip, son birkaç aydır çalışmak dışında neler yaptığını öğrenmek istese de diğer tarafı Meltem'e verdiği sözden dolayı kadından uzaklaşmak istemişti ve öyle de yapmıştı. Kısa ve soğuk sohbetlerinin ardından Ayla'nın yanından hemen uzaklaşmıştı. Fakat yüreğinde kıpırdanan duygulardan dolayı kendini tutamamıştı. Bir tarafı bütün bunların çok büyük bir yanlış olduğunu haykırsa da diğer tarafı kendine hâkim olmayı başaramamıştı. Ertesi günün akşamüstünde soluğu ansızın Ayla'nın çalıştığı butik otelde almıştı. Ona bütün adayı gezdirme teklifinde bulunmuştu. Ayla

bu teklifi saf bir heyecanla kabul etmişti. Adanın her yerini artık karış karış bilse de Suat'a duyduğu yoğun özlem bunun bile önüne geçmişti.

O günden sonra Ayla ve Suat birbirlerini daha sık görmeye, daha çok vakit geçirmeye başlamışlardı. Suat, işten vakit bulabildiği her anını adada geçiriyordu. Üstelik Ayla'ya evli olduğunu söylemesine rağmen Ayla yine de ondan uzaklaşmamıştı. Uzaklaşmak da istememişti. Suat'a öylesine âşık, öylesine hayrandı ki ona yakın olabilmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Bu gizli görüşmeler ocak ayına dek devam etmişti. Fakat ocak ayının soğuk bir gününde büyük bir kıyamet kopmuştu. Suat ve Meltem yine şiddetli bir şekilde kavga etmişlerdi. Mevzu aynıydı. Meltem'in çocuğunun olmaması ve bunu artık kaldıramayışıydı.

O şiddetli kavganın sonunda Suat kapıyı çarparak evden ayrılmıştı. Kendini yine Büyükada'da, Ayla'nın çalıştığı butik otelde bulmuştu. Yine Ayla'ya sığınmak istemişti.

Saatlerce o butik otelin verandasında oturup, sohbet etmişlerdi. Bütün gece boyunca Suat, Onur'dan, onun son yaşadıklarından, hapishaneye düşmesinden ve Meltem'le yaşadıkları sorunlardan bahsedip durmuştu. Ayla'ya dertlerini anlatmış, yine onun omzunda ağlamıştı. Ayla ise büyük bir ilgiyle dinlemişti onu ama sonra... Sonra Suat ilk kez kendini tutamamıştı. Belki de hayatının en büyük hatasını yapmıştı. Ayla'nın omuzlarına hiç yüklememesi gereken büyük bir ağırlık yüklemişti.

Ayla'nın ona beslediği duyguları bile bile o gece her şeyi, herkesi bir kenara atıp onunla birlikte olmuştu. Üstelik Ayla da buna karşı koymamıştı. Suat'ın büyüsüne öylesine kapılmıştı ki karşı koymak da istememişti. İkisi de büyük bir hatanın eşiğine birlikte sürüklenmiş, o çukurun içine birlikte atlamışlardı. *O zamanlar, yaptıkları hatanın bedelinin ne kadar acımasız ve can yakıcı olacağından bihaberlerdi tabii.*

Soğuk bir Ocak gecesi Suat'ın kendini kaybedip Ayla'yla yaşadığı birlikteliği...
Ruhuna hapsolan o derin pişmanlık hissi...
Onur'un ansızın hapishaneye düşmesi...
Ceylin'in ikinci doğumunda, tam da 23 Ocak'ta hayatını kaybetmesi...

O gecenin üzerinden iki ay geçmişti. Meltem her şeyi biliyordu çünkü Suat o gecenin sabahında eşinin her ne kadar kahrolacağını bilse de ona her şeyi açıkça itiraf etmişti. Yıkılmıştı Meltem. İsyan etmişti. Her şeye, herkese ama en çok da Suat'a isyan etmişti. Yaşattığı bu derin acı ve hayal kırıklığı yüzünden Suat'ı hiç affetmeyeceğini haykırmıştı. Bu kadarını kaldıramayacağını düşünmüştü. Suat'ın Ayla'yla olan arkadaşlığını sineye çekmişti ama bu onun için çok fazlaydı.

Bütün bu yaşananlar Suat'ın gözlerinin önünden bir film şeridi gibi akıp gitti. Nefesinin kesilmesine sebep oldu. Bir eli direksiyonu sıkıca kavrarken

diğer eliyle boğazındaki siyah kravatı gevşetti, gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtı. Boğazına çöreklenen o yakıcı hissin adını bir türlü getiremese de içinde birikenlerin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Koca bir pişmanlıktı ve bu pişmanlık onu şimdi başka büyük bir hatanın eşiğine sürüklüyor, daha doğrusu zorla sürükleniyordu.

Yaklaşık yarım saat içerisinde Meltem'in çalıştığı hastaneye ulaştı. Arabayı park edip motoru kapatırken, bu sabah evden çıkmadan önce Meltem'in sarf ettiği sözleri hatırladı.

"Tek şartım bu. Onur'u ikna et. Bebeğe biz sahip çıkalım. Ben de boşanma fikrimden vazgeçeyim."

Ayla'yla yaşadıkları o geceden bin pişman olan Suat, Meltem'in kendini affetmesi ve boşanmaması için her şeyi yapmaya hazırdı. Meltem başlarda böyle bir gerçekle asla baş edemeyeceğini düşünmüştü ama sonra küçük bir mucize, onun avuçlarının içine doğmuştu.

Onur'un hapishaneye düştüğü ilk dönemlerde Ceylin hamileliğinden dolayı çok sık sağlık sorunları yaşamıştı. Üzüntüden iyice rahatsızlandığı bir gün sancıları epey artmıştı. Oysa ki doğuma daha çok vardı. Sancılarının dayanılmaz bir hâl almasıyla aklına gelen ilk ismi, Meltem'i aramıştı. Ondan yardım istemişti. Meltem de zaman kaybetmeden imdadına koşmuş, onu evden alarak çalıştığı hastaneye yetiştirmişti. Doğumu da bizzat o üstlenmişti.

Ceylin'in ikinci çocuğu da erkek olmuştu ama bütün çabalarına rağmen Meltem ne yazık ki Ceylin'i kurtaramamıştı. O küçücük can çok zorlu koşullarla dünyaya gelirken annesi toprağın altına, babası ise hapishaneye girmişti. Üstelik doğan bebeğe bir isim koyan bile olmamıştı.

Bebek çok erken doğduğu için hemen küvöze alınmıştı. Tam sağlığına kavuşması iki ay sürmüştü. İki ay boyunca ona Meltem bakmıştı. Her anına yakından şahit olmuş, onu bir an olsun gözlerinin önünden ayırmamıştı. Hatta Suat'la yaşadıkları son olaylardan sonra o bebeğe bakmak, onunla yakından ilgilenmek Meltem'e şifa gibi gelmişti. Zaman geçtikçe o minik cana derinden bağlanmaya, hatta ona *Mert* diye seslenmeye başlamıştı. Yaşamak için böylesine mücadele veren bir bebeğe *Mert* isminin yakışacağını düşünmüştü.

İki ayın sonunda Meltem'in aldığı o çok önemli karar da bu masum bebeğe dayanıyordu. Evliliklerini kurtarabilmeleri adına ortaya attığı tek şart ve Suat'a verdiği son şanstı.

Ceylin vefat etmişti. Onur hapishaneye düşmüştü. Ne zaman çıkacağını da Allah bilirdi. Onların ilk çocuğu olan henüz bir yaşındaki Mustafa'yı ise yetimhane kendi himayesi altına almıştı. Onur'un ya da Ceylin'in akrabalarından hiç kimse çocukların peşine düşmemişti. Bu masum bebek hâlâ kimsesizdi ama Meltem, Mustafa gibi onun da yetimhaneye verilmesini istemiyordu.

Aksine henüz ismi dahi olmayan bu bebeği sahiplenmek, ona yuva ve anne olmak istiyordu. Suat'a sunduğu şart da buydu.

Aylardan sonra Meltem, Suat'ın Onur'la görüşmesini istemişti çünkü bebeğe sahip çıkabilmek için önce öz babasından izin almaları gerekiyordu. Hatta Suat'ın ikna edici olabilmesi için özellikle Onur'a hapishane sürecinin en aza düşürülmesi konusunda ellerinden gelenleri yapacaklarını söylemesini istemişti. Suat da Meltem'in bütün şartlarını kabul ederek Onur'un yanına gitmişti. Dediklerini harfi harfine yerine getirmiş ve belki de hayatlarının büyük bir kısmını derinden etkileyecek olan o teklifi yapmıştı.

Onur çok düşünse de hatta işin içinden çıkamasa da hem kendi hem de küçük oğlunun geleceği için Suat ve Meltem'in teklifini kabul etmişti. Fakat Suat'ın içindeki derin sıkıntı bir türlü gitmiyordu. Bir başkasının çocuğuna babalık yapma düşüncesi onu korkutuyordu. Bu yükün altından nasıl kalkacağını bilmiyordu. *Kalkabilir miydi?* O da meçhuldü.

Onur'un hüsran dolu bakışları Suat'ın gözlerinin önünden hiç silinmezken tereddüt dolu adımlarla hastaneye ayak bastı. Asansörlerin bulunduğu tarafa yöneldi. Boş asansörün içine girip Meltem'in çalıştığı katı tuşladı. Birkaç dakikanın ardından kata ulaşmasıyla kendini koridora attı. Meltem'in odasına gitmek isterken onu koridorda hemşirelerden biriyle konuşurken gördü. Meltem de Suat'ın geldiğini gördüğü gibi hemşireyle konuşmasını hemen sonlandırdı. Suat'a doğru yürümeye başladı. Koridorun ortasında buluştular.

"Ne oldu? Ne dedi Onur? Kabul etti mi?"

Olan biteni hemen öğrenmek için Meltem kısa sorularını ardı ardına sıraladı. Suat'ın gözlerinin önüne Onur'un yıkılmış hâli bir kez daha gelirken, "Kabul etti," dedi sadece. Meltem'in gözleri işittiği cevap karşısında mutluluk ve heyecanla parladı. Dudakları büyük bir tatminlikle kıvrıldı. Bir eli doğrudan hızlanan yüreğine giderken sevinç içinde, "Allah'ım şükürler olsun. Şükürler olsun," diye mırıldandı. Bastıramadığı heyecanı bütün kalbini sarıp sarmalamıştı.

"Gerçi başka şansı da çaresi de yoktu. İlla kabul edecekti, etmek zorundaydı."

Meltem'in sesindeki kibir Suat'ın hiç hoşuna gitmese de bunu irdelemek istemedi. Aylardan sonra ilk kez eşinin çehresinde gerçek bir gülümsemeye şahit oluyor ve bunu bozmak istemiyordu.

"Adını ona seslendiğim gibi Mert koyarız diye düşündüm. Ne dersin? Adı Mert olsun mu?"

Uzun zamandan sonra Meltem'in böyle heyecanla, sanki aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi konuşması Suat'ın dudaklarında da bir tebessümün oluşmasına sebep oldu. Fakat o an aklına hapishaneden gitmeden önce Onur'un ona söylediği son sözler geldi.

"Suat... Adı Demir olsun, olur mu? Ceylin, 'Yine erkek olursa adını Demir koyalım,' demişti. Demir gibi sapasağlam bir çocuk olsun oğlum. Ceylin'imden güç alsın."

Onur'un bu isteğini elbette kırmayacaktı. Hatta hapishaneden ayrılmadan önce bunun için ona söz vermişti. *Kim bilir? Belki de tutabileceği tek söz de yalnızca bundan ibaretti.*

Onur'a söylediklerini anımsayarak, "Adı *Demir* olacak Meltem," dedi sakin bir şekilde. Meltem kaşlarını çatarken Suat, "Onur böyle istedi. En azından bunu ona borçluyuz," diyerek durumu izah etmeye çalıştı.

Duydukları karşısında Meltem'in suratı bu kez anlayışlı bir ifadeye büründü. Hiç itiraz etmeden başını onaylarcasına salladı. Bu konu üzerine tartışmayacaktı. *Ha Demir; ha Mert...* Onun için fark etmezdi. Bebeğe sahip çıkmak için Onur'dan izin almışlardı. Önemli olan buydu.

"Tamam, adı *Demir* olsun. Peki, nüfusumuza geçirme işlemlerini ne zaman başlatacağız?"

"Hemen başlatabiliriz."

Madem her şey gittikçe düzelmeye başlıyordu, Suat için bunu geciktirmenin bir manası yoktu. Demir'i hemen nüfuslarına alabilirlerdi.

Meltem'in yüzüne kocaman bir gülümseme peyda olurken, "Harika," dedi sevinç içinde. Yüzünün aldığı ifadeden bile çok mutlu olduğu apaçık ortadaydı.

Suat onu, "Önce *Aile ve Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü*'nden randevu almalıyız," diye bilgilendirdiğinde hızla başını salladı.

"Evet, haklısın. Hemen alalım randevuyu."

Her ne kadar Meltem'in heyecanına ortak olmak istese de Onur'la görüşmesinden sonra Suat'ın yorgun bedeni yere yığılmak üzereydi. Büyük haberi verdiğine göre burada, bu kasvetli hastane koridorunda daha fazla bulunmak istemiyordu. Bütün bu yaşananlar onun için yeteri kadar zordu. Başına şiddetli bir ağrı saplanırken artık eve gitmek istiyordu.

"Tamam, o hâlde. Akşam bunu detaylıca konuşuruz. Ben gidiyorum. Evde görüşürüz." Aceleci bir şekilde konuşup Meltem'e arkasını döndü.

"Suat?"

Asansörlere doğru ilerlemek istedi fakat Meltem'in seslenmesiyle adımlarını duraksattı. Yeniden eşine dönerek onun iri gözlerine baktı.

"Efendim?"

Lafı dolandırmadı Meltem. Direkt içinden geçeni söyledi.

"Bu çocuğa gönülsüz olduğunu biliyorum ama sen de çok iyi biliyorsun ki bunu yalnızca evliliğimizi kurtarmak için yapıyorum." Ellerini üzerindeki doktor önlüğünün ceplerine yerleştirirken, "Yapıyoruz," diyerek düzeltti.

Sesindeki tınıdan bile yaptığı imayı hemen anladı Suat ve dudaklarında acı dolu bir tebessüm belirdi.

"Biliyorum Meltem ve bunu bana hiçbir zaman unutturmayacağını da biliyorum." Bu kez acıyla gülümseyen taraf Meltem'di.

"Sevindim."

Zeki bir kadındı Meltem. Suat'ın gönülsüzlüğünün elbette farkındaydı ama umursamıyordu. Suat'ın ona yaşattıklarından sonra artık kendini ve Demir'i düşünmek istiyordu. Ona muhteşem bir gelecek sunacak, hayatının tam merkezine yerleştirecekti. Bunun için planlarını yapmaya başlamıştı bile.

Suat başka hiçbir şey demedi. Yeniden arkasını döndü, asansörlere doğru ilerledi ve boştaki asansöre binip zemin katı tuşladı.

Ailesinin, babası Muzaffer Gürsoy'un aldıkları bu önemli karardan henüz haberleri yoktu. Onlara nasıl söyleyeceğini bilmiyor ya da nasıl bir tepki vereceklerini kestiremiyordu.

Bunca yıldır ailesi Meltem'in çocuk sahibi olamadığını zaten biliyordu ve bunu sorun etmiyorlardı. Fakat şimdi her şey Suat için daha karmaşık bir hâl alacaktı. Bir başkasının çocuğuna sahip çıkmak, hiç bilmediği babalık duygusunu onunla tadacak olmak onu fazlasıyla aşan ve korkutan bir durumdu. Bunun altından kolayca kalkamayacağını düşünüyordu.

Yüreğindeki karmakarışık duygularla, aklındaki büyük soru işaretleriyle hastaneden ayrılıp arabasına doğru ilerledi. Trençkotunun cebindeki telefonu dakikalardan sonra yeniden çaldı. Şirketteki önemli görüşmeyi aklına getirerek telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Fakat arayan ne Şevket'ti ne de babası. Ekranda yabancı bir numara vardı. Israrla çalan telefonunu daha fazla bekletmeden açıp kulağına götürdü.

"Alo?" diye seslendi gür bir sesle ama karşı taraftan herhangi bir ses gelmedi.

"Alo? Alo?" Birkaç kez daha tekrarladı ama işittiği şey yalnızca nefes sesleri oldu.

"Allah Allah! Kimsiniz?" Suat bu kez daha hararetli bir şekilde sorduğunda sonunda karşı taraftan küçük de olsa bir cevap geldi.

"S-Suat, benim," dedi titrek bir ses.

Onu arayan kişi Ayla'dan başkası değildi. Onu nereden aradığını bilmiyordu ama sesi çok kısık geliyordu. Sanki güçlükle konuşuyordu.

İşittiği tanıdık ses karşısında Suat bütün kelimelerini unuttu. *Aylar öncesinde değiştirdiği numarasını nereden ve nasıl bulmuştu?* Olan bitene anlam veremiyordu. Anlam veremediği gibi tek bir söz dahi söyleyemiyordu. Hatta telefonu tutan eli bile titremeye başlamıştı.

O böylesine derin bir sessizliğe bürünürken Ayla bu kez daha kararlı bir ses tonuyla konuştu. Onca zamandan sonra Suat'ı neden aradığını dile getirdi.

"Seninle çok önemli bir konu hakkında konuşmamız gerekiyor Suat. Hem seni hem de beni derinden ilgilendiren ve mutlaka bilmen gereken bir konu hakkında..."

Nisa'nın Doğumundan Birkaç Hafta Sonra
Ekim, 1998

Zaman...

Beş harf, iki heceden oluşan bu kelime çok güçlü bir anlam taşısa da bazen tüm etkisini yitiriyordu. Akrep ve yelkovan hızla dönüp giderken günler ayları, aylar mevsimleri kovalıyordu. Zaman geçtikçe değişen tek şey yalnızca mevsimler olmuyordu. İnsanlar da değişiyordu.

Yine zaman, çoğu kez kimseye adil davranmıyordu. Bazen insanın üzerinden bütün acılarını söküp alırken, bazen de o acıları kat be kat arttırıyor, insanı büyük sınavlardan geçiriyordu. Fakat hızla yitip giden bu zamanın içinde insanda hiç değişmeyen, hatta yüreğine ilmek ilmek işleyen bazı duygular vardı. *Pişmanlık gibi...*

Suat Gürsoy'un uzun zamandır hissettiği tek duygu da bundan ibaretti...

Son zamanlarda aldığı sarsıcı haberlerden ve yaşadığı sıkıntılardan dolayı başını işten kaldırmıyor, eve sadece uyumak için gidiyordu. Evinde artık başka bir birey daha vardı. *Manevi oğlu Demir Gürsoy...*

Suat'ın, Demir'in varlığından daha büyük sorunları, içinden çıkamadığı derin kaygıları vardı. Bu yüzden çoğu zaman eve gitmek yerine şirkette kalmayı tercih ediyordu. Artık bir babaydı ama bunun getirdiği sorumluluklardan ısrarla kaçıyor, kaçmaya mahkûm hissediyordu. Babalığın ne demek olduğunu aslında hiç bilmiyordu.

Meltem'in oyun kurucusu olup zorla oynattığı bu evcilik oyununda kendi payına düşen görevleri kolayca gerçekleştiremiyordu. Demir'i kucağına alamıyordu. Öpüp, sarılamıyordu. Kokusunu içine çekemiyordu. Soyadını taşımasına rağmen bağrına basamıyordu. Bunun için çok büyük bir sebebi vardı. Yedi ay önce aldığı haber, onu dumura uğratmakla kalmamış, aynı zamanda Suat'ı hayattan tamamıyla koparak bilinmez bir noktaya sürüklemişti.

Kader bu ya... Aylar öncesinde, tam da Onur'un küçük oğlu Demir'i evlat edinme kararını aldıkları gün telefonu beklenmedik bir isim tarafından aranmıştı. O gün onu arayan kişiyi, "Konuşacak bir şey yok. Beni rahat bırak," diyerek terslemişti. Mesele her neyse umursamayıp telefonu suratına kapatmıştı. Lakin işler hiç de onun istediği gibi ilerlememişti çünkü Ayla bir şekilde ona ulaşmayı başarmıştı. Şirketini bulmuş, yanına gitmişti. Suat'a aklından hiç silemeyeceği bir haberin müjdesini vermişti. Büyükada'da geçirdikleri o gecenin sonucunda hamile olduğunu söylemişti.

Suat, duyduğu bu büyük haber karşısında ne yapacağını bilememişti. Dehşete düşmüştü. Eli ayağına dolanmıştı. Aklı durmuş, kendiyle savaşmıştı. Son zamanlarda yaşadıkları felaketleri hatırlamıştı. Meltem'i bir kez kaybetmenin eşiğinden dönmüştü, bir kez daha bununla sınanamazdı. Bu yüzden Ayla'ya bebeği kabul etmeyeceğini, onun zaten bir ailesi olduğunu ve bunu mahvetmeyeceğini söylemişti.

Ayla, işittiklerinden sonra hissettiği derin hüsranla oradan derhâl uzaklaşmıştı. Suat ise bu sarsıcı haberi Meltem'e vermekte gecikmemişti çünkü Meltem'e büyük bir söz daha vermişti. *Bir daha ondan bir şey saklamayacak, asla yalan söylemeyecekti.*

Meltem öğrendiklerinden sonra deliye dönmüştü. O, çocuk sahibi olamazken böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğini haykırmıştı. Suat'tan bir seçim yapmasını istemişti. Eğer o çocuğu kabul ederse hem Demir'in hem de kendisinin hayatından çıkacağını dile getirmişti.

Suat'ın vicdan terazisinin bir tarafında Ayla ve kendi kanından, canından bir parça olan öz çocuğu, diğer tarafında ise bir ömür boyunca aynı yastığa baş koymak için söz verdiği Meltem ve manevi oğlu Demir vardı. Suat'ın tercihi Meltem ve Demir'den yana olmuştu. Ayla'ya ise bu çocuğu hiçbir zaman kabul etmeyeceğini söylemişti.

Zaman acımasızca akmaya devam ederken Gürsoy ailesi de iyice Demir'in varlığına alışmıştı. Suat'ın babası Muzaffer Gürsoy, gelininin kimsesiz bir çocuğa sahip çıkmak istemesiyle gurur duymuş, Demir'i de diğer torunlarından hiç ayırmayacağını söylemişti.

Bütün bunlar yaşanırken Meltem ve Suat, bu evlat edinme mevzusunda önemli bir bilgiyi özellikle aileden saklamayı tercih etmişlerdi. Ailedeki hiç kimse Demir'in aslında Onur ve Ceylin'in çocuğu olduğunu bilmiyordu. *Bu büyük sırrı Suat, Meltem ve Onur dışında da hiç kimse bilmeyecekti.*

Zamanla Demir, Meltem'in hayatının tam merkezine yerleşirken Suat da bu süreç içerisinde gizlice Ayla'yı takip ettirmişti. Oysa bunun hiçbir şeye yaramayacağının o da farkındaydı.

İki hafta önce Ayla küçük bir hastanede doğum yapmıştı. Suat'ın bundan da haberi vardı. Ayla'nın peşine taktığı adamı ona iki hafta öncesinde bu bilgiyi vermişti. Fakat ne kadını ne de doğan bebeğini ziyarete gitmemişti. *Gidemezdi.* Meltem'e verdiği sözün arkasında durma konusunda kararlıydı.

Başını şirketin önemli dosyalarından asla kaldırmazken Suat'ın çalıştığı ofisin kapısı tıklatıldı. "Girin!" Seslenerek komut verdiğinde kapısı aralandı. Sekreteri Figen içeri girmeden, kapı kenarından başını uzattı.

"Suat Bey, kusura bakmayın rahatsız ediyorum ama dışarıda sizinle görüşmek isteyen bir hanımefendi var."

Suat, başını incelediği kâğıttan kaldırmadan kayıtsız bir sesle sordu.

"Kimmiş?"

"Adının Ayla İdil Sezgin olduğunu söyledi."

Figen, onu bilgilendirirken elindeki kâğıt masanın üzerine düştü. Gözleri irice açılırken oturduğu koltuktan hışımla ayağa kalktı.

"Derhâl içeri al."

Bunu söylerken özellikle Figen'e bakmamaya çalıştı çünkü çalışanlarının hiçbir şeyden şüphelenmesini istemiyordu. *Onur ve Meltem dışında hiç kimsenin Ayla'dan haberi yoktu, olmayacaktı da.*

Figen, "İçeri girebilirsiniz hanımefendi," diyerek arkasında kalan kadını kibarca yönlendirdi. Ayla başını eğerek ona selam verirken aralık olan kapıdan içeri girdi. Figen kapıyı kapatarak oradan uzaklaşırken Suat hızla masasının yanından ayrıldı. Büyük adımlar atarak Ayla'nın karşısına geçti.

"Ayla! Allah'ım Ayla! Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Bir anlığına gaflete düşüp hiddetle bağırsa da tam karşısında kadını görmesiyle afalladı. Yüzünü sıvazlayıp, elini saçlarının arasından geçirdi. Boynundaki kravatı biraz gevşetirken âdeta burnundan soludu. Ayla ise yüzündeki kırgın ifadeyle, dudaklarındaki belli belirsiz tebessümle sessizce ona baktı. *Onu son görüşünden bu yana aylar geçmişti ve çok özlemişti. Suat'ı çok özlemişti.*

Suat, baştan aşağıya onu inceledi. Yeni doğum yaptığı için çelimsiz görünüyordu. Gözlerinin altı şiş ve mosmordu. Saçlarını özensiz bir şekilde tepeden toplamıştı. Üzerinde bol bir kot pantolon, bol bir kazak ve yine bol, siyah bir trençkot vardı. Sanki kıyafetler bile Ayla'ya ait değil gibiydi. İçten içe kadının bu perişan hâline acımadan edemedi.

"Kahretsin! Senin ne işin var burada? Ne konuştuk biz seninle? Bir daha beni rahatsız etmeyecektin! Anlaşmıştık!"

Yine de öfkesini kontrol edemedi Suat. Aylar öncesinde yaptıkları o son konuşmayı uyarıcı bir ses tonuyla Ayla'ya hatırlatırken, Ayla sadece umutla, beklentiyle onun koyu kahverengi gözlerine baktı. *Kızının babasından aldığı çok bariz olan koyu kahverengi gözlerine...*

"Suat," diye fısıldadı en sonunda. Ses tonundan çaresizlik akıyordu. Suat, dümdüz bir ifadeyle ona bakarken, "Suat, bir kızımız oldu. Bizim bir kızımız oldu," diye devam etti ağlamaklı bir sesle. "Çok güzel. Melek gibi. Dupduru... Küçücük elleri, pamuk gibi bir yüzü var, biliyor musun?" Ayla'nın bastıramadığı gözyaşları yanaklarına boşalıyordu. Dudaklarından firar edenler karşısında Suat bir anlığına nefes alamadı. Boğazı düğümlendi. Yutkunamadı. *Kızı olmuştu. Onun kanından, canından bir parça olan küçük bir kız çocuğu dünyaya gelmişti.*

Ayla'nın peşine taktığı adam, bunca zaman boyunca ona sadece Ayla'nın yaptıklarını aktarmıştı. Özel bilgileri Suat özellikle istememişti çünkü daha fazlasını öğrenirse kendine karşı koyamayacağını ve Ayla'nın peşine bizzat

kendisinin düşeceğini o da biliyordu. Hâliyle bir kızı olduğundan da habersizdi. Bu gerçeği sindirebilmesi çok güçtü.

Gözlerinin önüne pembe bir tulumun içinde küçük, masum bir bebeğin hayali düştü. O eşsiz hayalin etkisiyle dudakları hafifçe kıvrılırken boğazındaki düğüm büyüdü. Soğuk, sık nefesler alıp verdi. *Hayır, hayır... Bunu yapamazdı. Yapmamalıydı. Hayalini bile aklına getirmemeliydi. Bu yanlıştı. Yasaktı.*

Boğazını temizleyerek, "Ayla," dedi tok bir sesle. Ayla, umutla ona baktığında hızla bakışlarını kaçırdı. Kendini derhâl toparlamak ve içine düştüğü bu zor durumdan kurtarmak istedi. "Bunu konuştuk," diye devam etti asabi bir şekilde. "Bu saçmalığı sürdürmeyecektin! Peşime düşmeyecektin! Böyle anlaşmıştık! Meltem'e bunu yapamam, yapmayacağım. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Suat, daha öncesinde sıraladığı bütün nutukları bir kez daha ardı ardına dillendirirken Ayla'nın gözlerinden akan yaşlar şiddetlendi. Hıçkırmıyordu, bağırmıyordu. Sadece sessizce ağlıyordu.

"Ama kızımız..."

"Ayla!" Daha gür bir sesle bağırdı Suat. "Beni duymuyor musun? Kulakların sağır mı? Benim bir ailem de bir çocuğum da var zaten. Başkasını kabul edemem, etmeyeceğim. Anlıyor musun?"

Gerçekleri Ayla'nın suratına daha sert, bütün bunların sorumlusu yalnızca oymuş gibi daha öfkeli bir şekilde haykırdı. Sanki böyle yaparsa Ayla asıl gerçeğin farkına varacak ve geri çekilecekti. Fakat Suat'ın düşündüğü gibi olmadı. Ayla'nın gözyaşları usulca yanaklarına akmaya devam ederken, "Sormayacak mısın?" diye sordu kederle.

Suat, ilgisiz bir edayla, "Neyi?" dedi.

"Adını... Kızımızın adını sormayacak mısın?" Epey kırgın çıkan sesine rağmen yine de büyük bir beklentiyle Suat'ın gözlerinin içine baktı. "Kızımızın adı," diyecek oldu ama Suat'ın keskin tınısı Ayla'yı susturdu.

"Hayır, bilmek istemiyorum!" Bağırışı âdeta ofisinin duvarlarında yankılanırken hızla bakışlarını kaçırdı. Özellikle Ayla'ya bakmak istemedi çünkü bakarsa yalan söylediğini anlardı.

"Ona dair hiçbir şey bilmek istemiyorum. Adını bilmek istemiyorum. Yüzünün şeklini bilmek istemiyorum. Kaç kilo doğduğunu bilmek istemiyorum. Anlıyor musun? Ona dair hiçbir şeyi bilmek, öğrenmek istemiyorum."

Her ne kadar bu tokat niteliğindeki cümleleri haykırsa da...

Her ne kadar o küçücük, masum bebeği istemediğini bağırıp çağırsa da...

Aslında bütün bunlar Suat'ın içten içe öğrenmek için tutuştuğu asıl gerçeklerdi.

Kızının adını, ona benzeyip benzemediğini, kaç kilo doğduğunu... Ona dair her şeyi bilmek istiyordu. *Nasıl istemezdi?* Ama tek bir şey onu durduruyordu. Elini kolunu bağlıyor, önünde kocaman bir bariyer oluyordu.

Meltem'e söz vermişti. Ayla'ya ve çocuğuna dair her şeyi kenara atacağına, onları hayatından tamamıyla çıkaracağına dair Meltem'e büyük bir söz vermişti. Her şeyi ezip geçebilecek güçteydi ama Meltem'i yıkıp geçemezdi. Evliliğini zaten büyük çabalarla kurtarmaya çalışırken bir kez daha bununla savaşamazdı. Takati yoktu.

Suat'ın *sahte* vicdansızlığı karşısında Ayla tek kelime edemedi. Gözyaşları çaresizce yanaklarına boşalmaya devam ederken dili lal oldu. Karşısındaki adamın kalbini amansızca kaptırdığı, âşık olduğu o muhteşem adam olduğuna inanamadı.

Fakat Suat durmadı. Ayla'nın zayıflığını kullanarak daha acımasız olmak istedi çünkü inandırıcı olmak zorundaydı. Yüzüne ruhsuz bir maske yerleştirdi. Dudaklarına küstah bir gülümseme peyda oldu. Her ne kadar sarf edeceği cümlelerden dolayı büyük bir pişmanlık yaşayacağını bilse de bunu yapmaya mecburdu.

"Ve her şeyi geçtim... Bütün bunları neden yaptığını, neden peşime düştüğünü ya da o çocuğu neden aldırmadığını tahmin edebiliyorum, biliyor musun?"

Ayla, üzerine bol gelen kazağın kollarıyla yüzündeki ıslaklığı temizlemeye çalışırken Suat kibirle, tükürürcesine konuşmaya devam etti.

"Ben zengin, varlıklı bir adamım Ayla. Bunu zaten biliyorsun ve belki de asıl istediğin şey yalnızca bu. Para! Ama ne sana ne de çocuğuna beş kuruş bile vermeyeceğim. Bunu yapmayacağım. Amacına ulaşamayacaksın."

Suat'ın dudaklarından dökülen bu ağır cümleler Ayla'nın canını yaktı, hem de çok yaktı. Nefesi daraldı. Bol gelen kazağının boğazını çekiştirirken dudaklarından boğuk bir feryat koptu.

Amacı hiçbir zaman para olmamıştı. Eğer bunu yapmak isteseydi en başında tehditlerini hiç çekinmeden Suat'a savururdu ama o yalnızca yeni doğmuş kızının geleceğini düşünüyordu. Düzgün bir geleceği ona Ayla veremezdi ama Suat bunu fazlasıyla, kolaylıkla yapabilirdi. Kızına gölge olup, ona gerçek bir yuva bahşedebilirdi. Suat da bütün bunların bilincindeydi ama ne Ayla'ya ne de kızına elini uzatamazdı.

"S-Suat... Çok ağır konuşuyorsun. Ben senden para istemiyorum! Tek istediğim kızımıza sahip çıkman. Ona sıcak bir yuva vermen. Buna ihtiyacı var. Çok ihtiyacı var," diye mırıldandı pürüzlü çıkan sesiyle ama Suat aldırmadı. Rolünü çok iyi oynadı ve vicdansız tarafını konuşturmaya devam etti.

"O senin kızın Ayla! Benim değil!" Tane tane konuştu. Seçtiği kelimelerin özellikle üstüne bastırdı. Ayla'nın anlayabilmesi, vazgeçmesi için bu şarttı.

"Suat, yapma. Pişman olacağın sözler söyleme."

"Güvenliği çağırmamı istemiyorsun derhâl git buradan."

"Yapma bunu lütfen. Çok çaresizim. Beni değil, kızımızı düşün."

"Ayla derhâl git buradan dedim!" Ayla bir adım bile kımıldamadığında Suat, "Figen!" diye bağırdı. Sekreteri Figen âdeta koşturarak, kapıyı hızla tıklatıp Suat'ın ofisine girdi. Nefes nefese, "Buyurun Suat Bey?" diye sordu.

Suat, Ayla'nın gözlerine bakmadan, "Güvenliği çağır. Hanımefendiye eşlik edecekler," dedi buz gibi bir sesle. Figen, Suat'ın dediğini ikiletmeden, "Derhâl efendim," deyip oradan uzaklaştı.

Ayla, son bir kez umut dilenircesine Suat'ın karşısına geçti. Gözyaşlarını asla durduramazken onun ceketinin yakalarına tutundu. Gözlerinin içine bakmaya çalıştı ama Suat ısrarla ona bakmaktan kaçındı.

"Suat yapma." Yalvardı Ayla. Suat onu duymazdan geldi. Kulaklarını kapadı. Ceketinin yakasını tutan ellerini ondan hızla uzaklaştırıp kadını hafifçe geriye doğru itti.

"Suat, lütfen!" Çaresizce haykırdı Ayla. Suat yine duymazdan geldi.

Bu sırada şirketin iki güvenlik görevlisi Suat'ın ofisine girdi. Suat'ın başını sallayarak komut vermesiyle Ayla'nın kollarından tuttular.

"Suat kızımızın sana ihtiyacı var!"

Son bir kez daha çaresizce haykırdı Ayla. Suat pişman olacağını bile bile yine kulaklarını tıkadı. Ellerini kumaş pantolonunun ceplerine yerleştirirken, "Bu yalancı kadını derhal çıkarın buradan!" diyerek güvenlik görevlilerine bağırdı. Güvenlik görevlileri Ayla'yı yaka paça götürürken başını özellikle dik tuttu. Yüzündeki sert ve kibirli ifadeyi korudu.

Güvenlik görevlileri, kadını ofisinden çıkardığında ve kapı kapandığında omuzlarını düşürdü. Derince soluklandı. Zalim maskesini indirdi. Bir eli sıkışan yüreğine uzandı. Orayı defalarca kendi yumruklarıyla dövdü. Bastırdığı gözyaşlarını ve hissettiği pişmanlığı bu kez özgür bıraktı.

"Suat kızımızın sana ihtiyacı var!"

Kızı... Onun ve Ayla'nın kızı... Onların bir parçası...

Bu haykırışı Suat hiç unutmayacaktı. Mıh gibi aklına kazınmıştı ve hayatının her anında hatırlayacaktı.

Suat o gün sonsuza dek Ayla'ya sırtını döndüğünü düşünürken aslında bunun koca bir yanılsama olduğundan habersizdi. Oysa bu son görüş, bütün hayatını derinden etkileyecek, ona kapanması zor yaralar açacaktı. *Zamanı geldiğindeyse büyük tesadüflerle karşılaşacak ve hatta yüreği büyük bir çıkmazlıkla sınanacaktı.*

Demir'in 8. Yaş Günü
23 Ocak 2006

"İyi ki doğdun Demir! İyi ki doğdun Demir! İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, mutlu yıllar sana!"

Coşkulu bağırış sesleri Yalova'nın küçük semtini inletiyordu. Doğum günü çocuğu, araba şeklindeki büyük, kırmızı pastanın önünde elleriyle alkış tutuyor, etrafındaki kalabalığa sevgi dolu gülücükler gönderiyordu.

Üzerinde askılı bir pantolon, beyaz bir gömlek ve boynunda da şirin bir papyonu vardı. Çok sevimli ve bu küçük yaşına rağmen çok yakışıklı görünüyordu. Açık kahverengi saçları ve ona eş değer karamel gözleriyle güzel bir çocuktu Demir.

Annesi Meltem hemen yanı başında dikiliyor, elini tutarak onunla birlikte gülümsüyordu. *Babası ise...* Babası ise sadece uzaktan izliyordu. Demir, yanına gelip diğer elini de onun tutması için gözlerinin içine bakıyordu ama adam yerinden kımıldamıyor, ona hiç yaklaşmıyordu. Günün daha çok erken saatlerinde olmalarına rağmen elindeki viski kadehini yudumluyor, aklını bütün bu kalabalıktan, curcunadan uzaklaştırmak istiyordu.

Bütün sevdikleri, annesi, babası, abisi Fikret ve çocukları, yeni ortağı Tamer Karadağ ve ailesi, karşı komşuları Devrim ve Esma Altun çifti, onların liseye giden biricik kızları Gülcan ve hatta hapishaneden geçen yıl çıkan Onur... Hepsi güzel bir amaç için bugün burada, Suat ve Meltem'in evinde toplanmışlardı. *Demir'in sekizinci yaş günüydü.*

Demir, annesinin elini sıkıca tutarak önündeki pastanın mumlarına doğru eğildi. Karşı komşularının kızı Gülcan, "Demir üflemeden önce bir dilek tut ablacığım!" diye bağırdı heyecanla. Gülcan'ın dediğini yaptı Demir. Başını sallayarak gözlerini kapattı. Tek bir dileği vardı; o da babasının kendisini çok sevmesiydi. *Çünkü hissediyordu. O küçücük yaşına rağmen her şeyi hissediyordu. Bir şeylerin ters gittiğini, babasının ona mesafeli olduğunu biliyordu ve bu mesafenin artık son bulmasını istiyordu.*

Birkaç saniye boyunca sessizliğini koruyup dileğini tuttu. Yeniden gözlerini açtığındaysa son bir umutla yanına gelmesi için babasına baktı ama Suat gözlerini kaçırdı. Bakmadı yüzüne, gitmedi yanına. Küçük kalbi kırılsa da belli etmedi Demir. Masum bir ifadeyle, "Tuttum dileğimi," dedi sadece. Yeniden eğildi mumlara. Büyük bir nefes çekip pastanın üzerindeki sekiz mumun hepsini aynı anda söndürdü. Yaşadıkları evin geniş salonunu alkış sesleri doldururken çevredeki kalabalık da Demir'e hediyelerini vermeye başladı. *Suat ise öylece uzaktan izlemeye devam etti.*

Meltem, Demir'i çevresindeki kalabalıkla bırakıp eşine doğru ilerledi. O sırada Onur da elindeki kocaman hediye paketini Demir'e uzatıyordu.

Onur, Suat sayesinde hapishaneden geçen yıl çıkmıştı. Böyle bir hatanın tekrarlanmayacağına dair de Suat'a söz vermişti ama hızla geçip giden bir yıla rağmen yetimhanedeki oğlunun peşine düşmemiş, onu hiç arayıp sormamıştı. Önce kendi hayatını rayına oturtma niyetindeydi. Mustafa meselesini şimdilik rafa kaldırmıştı.

Meltem, Suat'ın böyle bir günde bu kadar sorumsuz ve soğuk davranmasından şikâyetçiydi. Normal günlerde de Suat böyleydi ama en azından bugünü Demir'e zehir etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Hızlı adımlarla Suat'ın yanına ulaştığında elindeki viski kadehini alıp kimselerin görmeyeceği bir yere bıraktı. İyice Suat'a yaklaşıp kulağına doğru fısıldadı.

"Neden böyle uzaktan izliyorsun? Yanına gitsene. Yanına gitmen için resmen gözlerinin içine bakıyor."

Alay edercesine güldü Suat. Başıyla Demir'in hemen yanında olan, hatta onu kucağına alan Onur'u işaret etti. "Babası yanında işte. Bana lüzum yok," diyerek umursamaz bir şekilde fısıltıyla konuşurken Meltem'in sabrını sınadı. Meltem onu sertçe kolundan tuttu ve kalabalıktan uzak bir köşeye çekti.

"Kabul et ya da etme. Demir'in babası sensin, Onur değil. O çocuk Gürsoy soyadını taşıyor, Polat değil. Her şeyden önce bunu getir aklına ve böyle bir günü çocuğuma zehir etme."

Dişlerinin arasından tıslarken Suat'ın sertçe kavradığı kolunu itercesine geri bıraktı. Demir'in yanına geri döndü. Oğlunu Onur'un kucağından alıp kendi kucağına yerleştirirken hediye paketlerini de onunla birlikte açmaya devam etti.

Meltem'in baskılarına ve etraftaki kalabalığa daha fazla tahammül edemeyen Suat arkasını döndü. Salondan hızla ayrıldı. Merdivenleri tırmanarak yaşadıkları evin bir üst katına çıktı.

Babası Muzaffer Gürsoy'un ikinci aile şirketini açmasıyla, Suat beş yıl önce Yalova'ya taşınmıştı. Gürsoy ailesinin küçük ama ikinci şirketinin başına o ve yeni ortağı Tamer Karadağ geçmişti. Asıl şirketin başında ise artık babası değil, ağabeyi Fikret değil, yeğeni Şevket vardı ve her şeyi layığıyla yerine getiriyor, büyük işlere imza atıyordu. Suat yeğeninin başarılarını gururla izliyordu.

Çalışma odasına doğru ilerledi. Dikkati asla üzerine çekmemek için kapıyı yavaşça açıp, yavaşça kapattı. Ardından gizli dolabına doğru yürüdü. Dolabın asma kilidini çözdü. Önemli evrakların arasında yer alan ve epey sert bir tadı olan viski şişesini eline aldı. Şişenin yanındaki boş kadehi de onunla birlikte dışarı çıkardı. Dolabı kapatıp kilitledikten sonra çalışma masasına doğru ilerledi. Kendini deri koltuğun üzerine bıraktı. Viski şişesinin kapağını açıp kadehini doldurdu.

Suat, yıllardır içinde birikenlerden dolayı artık katlanamıyor, tahammül edemiyordu. Rol kesmek canını hiç olmadığı kadar çok acıtıyordu. Demir'i

seviyordu. *Nasıl sevmezdi?* Onun elinde, evinde büyüyordu ama ona karşı gerçek bir baba sevgisi besleyemiyordu. Üstelik Meltem'in son zamanlardaki diretmelerinden de baskılarından da çok bunalmıştı.

Dört yıl öncesinde Meltem'in ona yaşattıklarından sonra istese de Demir'e gerçek bir baba gibi yaklaşamıyor, bakamıyordu. *Nasıl bakabilirdi ki zaten? Kendi kızına sonsuza dek sırtını çevirirken, hatta bunun için söz verirken bir başkasının çocuğuna nasıl gönül rahatlığıyla babalık yapabilirdi?*

Elindeki viski kadehini başına dikip tek yudumda içti. İçki, genzini yaktı ama aldırmadı. Boş kadehin içini yeniden kehribar rengindeki sıvıyla doldurmak istedi ama o sırada çalışma odasının kapısı hiç tıklatılmadan açıldı. Doğum günü çocuğu başını içeri doğru uzattı. *O kalabalığın içinde Suat'ın yokluğunu nasıl hemen fark etmişti de peşine düşmüştü?*

"Baba? Gelebilir miyim?" diye seslendi masumca. Suat, önündeki viski şişesini ve kadehini hemen çalışma masasının altına saklarken gülümsemeye çalıştı.

"Gel oğlum."

Demir yüzüne yerleştirdiği kocaman gülümsemeyle kapıyı kapatıp onun yanına doğru koştu. Suat'ın kucağına atlayıp, dizlerinin üzerine oturdu.

"Neden buradasın?" diye sordu meraklı bir sesle. O da babasının bu soğuk hâllerine anlam veremiyordu. Oysa doğum gününde herkesten çok onu yanında görmek istiyordu.

"Biraz çalışmam gerekiyor," dedi Suat ama bu, büyük bir yalandan ibaretti.

Demir, dudaklarını sarkıtırken, "Hep çalışıyorsun ama," diye yakındı. Suat onun yumuşak saçlarını, masum, pak yüzünü okşadı.

Elbette bu küçük çocuğa karşı öfke beslemiyordu. Zaten Demir'in olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Günahı yoktu. Suçu yoktu. Her şeyin sorumlusu bizzat kendisiyken, Demir yalnızca bu hikâyedeki masum kurbanlardan biri olabilirdi.

Suat, sessiz kalırken Demir, "Biliyor musun? Onur amca bana kumandalı araba almış," diyerek büyük bir heyecanla, gözlerinin içi âdeta parlayarak konuştu. Suat bu kez daha samimi bir şekilde gülümsedi.

Demir'in gerçek babasına karşı sevgi dolu olmasını istiyor, onu asla ondan uzak tutmuyordu. *Meltem'in aksine...* Meltem'in bu konudaki düşünceleri çok farklı ve acımasızcaydı. Demir'i kimseyle paylaşmak istemiyordu. *Öz babasıyla bile...*

Suat, sanki bu konu çok ilgisini çekmiş gibi yaparak, "Beğendin mi peki?" diye sordu abartılı bir edayla. Hızlı hızlı başını salladı Demir.

"Çok beğendim ama Batuhan elimden paketi alıp hemen yırttı. Ben de bir tane kafasına vurdum."

Batuhan diye bahsettiği kişi yeni ortağı Tamer Karadağ'ın oğlu ve Demir'in de hem okul hem de oyun arkadaşıydı.

"Oğlum ne konuştuk seninle? Arkadaşlarına vurmak yok." Suat, Demir'i hafifçe azarladı ama doğum günü olduğu için bunu abartmak da istemedi. "Çok sert vurmadın, değil mi?" Saçlarını okşamaya devam ederken ses tonunu biraz daha anlayışlı çıkardı.

"Hayır. Şakacıktan vurdum zaten. Sonra oynasın diye arabamı ona verdim."

Suat'ın dudaklarının kenarı kıvrılırken, "Aferin sana," dedi. Demir de o gülümsediği için gülümsedi. Babasının kucağından indi.

Suat, onun yeniden aşağıya döneceğini düşündü ama Demir masanın üzerindeki küçük cam fanusa uzanmak istedi. Fakat babasının bu konudaki sert tavrını bildiğinden önce Suat'a dönüp izin almak istedi.

"Bir kere oynayabilir miyim?"

Demir'in sorusuyla Suat onun nereye uzandığını fark etti. Hemen oturduğu koltuktan kalktı. Demir'in önüne geçerek içinde *mavi bir bilye* olan küçük cam fanusu masanın üstünden aldı. Arkasındaki büyük kitaplığın en yüksek rafına bıraktı.

"Hayır. Bu konuda anlaşmıştık. Olmaz," dedi sertçe ama Demir aldırmadı.

"Ama bugün benim doğum günüm," diye mızmızlandı.

"Olmaz dedim Demir," derken Suat'ın ses tonu daha da ciddileşti.

Demir, "Neden?" diye sordu bu kez de. Israrcı olmaya devam etti ama ses tonu da en az yüzü kadar düşmüştü.

"Çünkü olmaz dedim diye. Babaların sözü dinlenir, değil mi?"

"Sen beni sevmiyorsun zaten..."

Demir'in sesi ağlamaklı bir hâl alırken Suat kendini birden çok suçlu hissetti. Sonuçta bugün onun doğum günüydü. Canını yakmak istemiyordu.

"Ne alakası var oğlum?"

"Sevseydin oynatırdın."

"Demir," diye hayıflandı ama Demir iyice sarkıttığı dudaklarıyla ona sırtını döndü.

"Ben, Batuhan'ın yanına gidiyorum. Sana da küstüm!"

"Demir! Demir, oğlum! Yapma, böyle."

Her ne kadar arkasından seslense de ne bilyeyi ona verdi ne de Demir'in peşinden gitti. *Gitmek de istemedi.*

Demir odasından çıkıp gittiğinde o da biraz önce bilyeyi bıraktığı kitaplığın karşısına geçti. O küçük cam fanusa uzandı. Camını kaldırdı. Kırmızı bir bez parçasının içine bıraktığı mavi bilyeyi parmaklarının arasına alarak çevirdi. O küçük, oyuk yerini baş parmağıyla okşadı.

Dört yıl önce yaşadığı o tatlı hatıra gözlerinin önünde belirirken yüzüne özlem dolu bir tebessüm hâkim oldu. *Dört yıl önce ilk ve son kez onu, kızını görmeye gitmişti.*

Küçük kızının masum çehresini, uzun, gür saçlarını ve koyu kahverengi gözlerini hatırladı. Masum yüzündeki o canlı gülümsemeyi hayallerinde okşadı.

Demir'i bu bilyenin yanına hiç yaklaştırmazdı. Oynamasına izin vermez, gönlü de olmazdı çünkü bu bilye yıllar önce kızı tarafından ona verilen tek hediyeydi.

Adını dahi bilmediği o küçük kızından ona bahşedilen tek hatıraydı. Bu yüzden değil bu bilyeyi eline almasına, kimsenin dokunmasına dahi izin yoktu. Demir'in bile...

@ayisigikitap

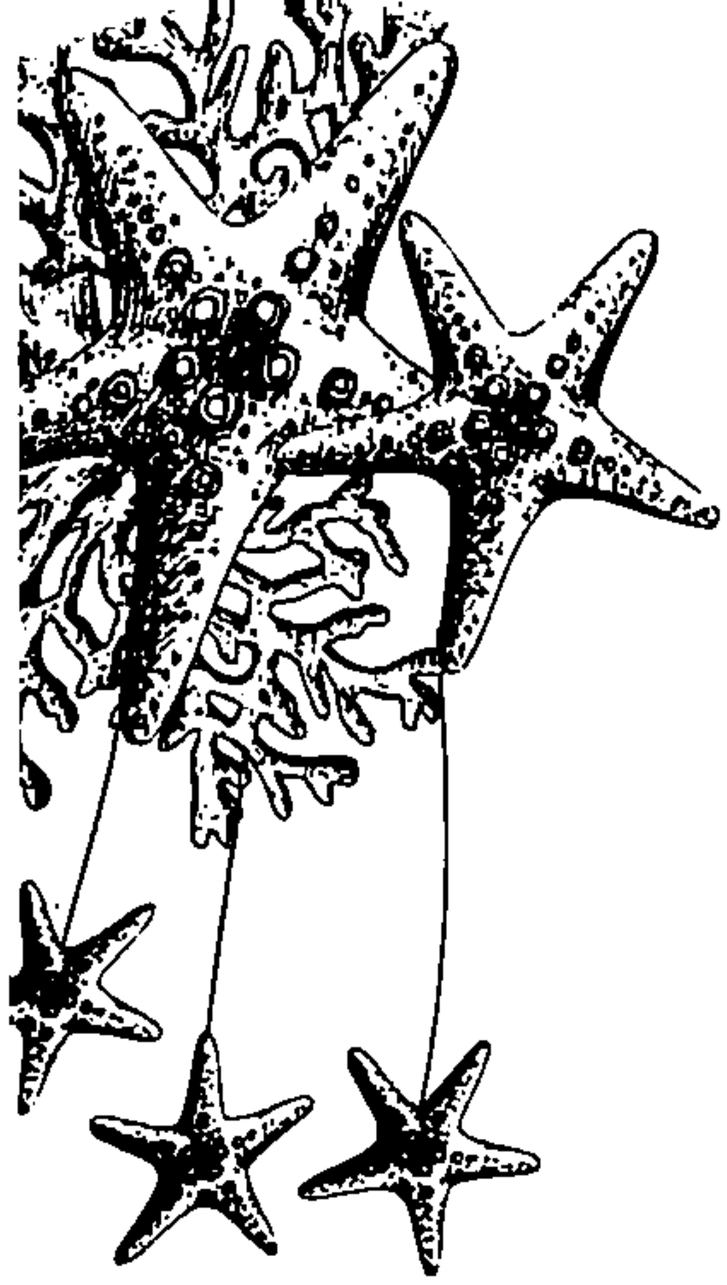

1. BÖLÜM

♪ *Toygar Işıklı – Kalbimin Sesi*
♪ *Zaaf – Ah Ben Öleyim Yollarına*
♪ *Aylin Aslım – Hayat Güzel*
♪ *Erdal Güney – Sonsuza Yazdık*

Yaz Tatilinden Bir Hafta Önce
Demir Gürsoy'dan

Okulların kapanmasının ve yıl sonu partisinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Haziran ayının belki de en sıcak günlerinden birini yaşıyorduk. Böylesine bunaltıcı bir sıcaklık normal değildi ama bence asıl normal olmayan evde klimanın olmamasıydı. Bu büyük bir sorundu. *Bizimkiler bu sıcağa nasıl dayanıyorlardı?* Anlam veremiyordum doğrusu çünkü odamın bütün pencerelerini açmama rağmen ben tahammül edemiyordum.

Ayrı ayrı tatile çıkacağımız ve sevgilimden bir süre uzakta kalacağım İspanya seyahatine yalnızca bir hafta kalmıştı. Onca zaman geçmesine rağmen yaşadığımız belli başlı sorunlardan ve arada kalınan ikilemlerden dolayı aramızdaki ilişkiyi Nisa'yla henüz yeni sıfatlandırmıştık. Ondan hiç uzaklaşmak, yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordum ama bu yazı da annemle geçireceğime dair Meltem Sultan'a söz vermiştim. Üstelik bu sözü yılın başında verdiğim yetmezmiş gibi annem de biletlerimizi çok önceden almıştı. Benimkini bir şekilde iptal edebilirdi ama gönlünü kırmak istemiyordum. Bu yüzden suyuna gidip bir süre onunla İspanya'da takılır, sonrasında bir şekilde yanından kaçıp Türkiye'ye dönmenin yollarını bulurdum.

Bir hafta sonra annemle İspanya'ya uçacağımız için kalan bu kısa süre zarfını olabildiğince Nisa'yla birlikte geçiriyor, bir an olsun birbirimizden ayrılmıyorduk. Bazen o benim evime geliyor, beraber şehri turluyorduk, bazen de ben semte gidiyor, tüm günü burada geçiriyorduk. Bugün de yine o günlerden biriydi.

Senem, psikoloğa gitmişti. Devrim amcanın ayarlamış olduğu doktor seanslarının hiçbirini aksatmıyor, vakit bulabildiği her anı da yeni yazıldığı resim kursunda geçiriyordu. Bütün bunları yapmasının, aklını sürekli meşgul etmek istemesinin sebebini anlayabiliyordum. Oğuz'un yazdan sonra annesiyle İtalya'ya taşınacak olması onu çok üzüyordu. Oğuz'u böylesine derinden sevmesine hâlâ hayretler ediyor olsam da Senem'in zamanla kendini

toparlayacağını düşünüyordum. Nisa'yla barışmışlardı. Üstelik ona ve bana yaptıklarına rağmen barışmışlardı. Her ne kadar bunu pek onaylamasam da Nisa'nın Senem'in yanında olup, onu hiç yalnız bırakmak istemeyişine saygı duyuyordum. Sonuçta Senem onun çocukluğuydu, kardeşiydi. Onun deyimiyle bu hayata atılmasındaki en büyük sebepti. Sırf bu yüzden bile olsa Senem'i kolay kolay kenara atamazdı. *Tıpkı benim de hiçbir zaman ikizler ve Emre'yi kenara atamayacağım gibi...*

Nisa ve ben, günün çoğunu semtin çevresinde gezinerek geçirmiştik. Bu artık bizim için klasikleşen bir aktivite hâline gelmişti. Öğleden sonra bisiklet sürmüştük. Daha doğrusu bisikleti ben sürmüş, Nisa'yı ise önümdeki boşluğa oturtmuştum. Bir ara çocuk parkında dinlenmiş ama sonrasında sürmeye devam etmiştim. En sonunda ikimiz de yorulduğumuzu fark ederek evlerimizin bulunduğu sokağa geri dönmüştük ama ondan hemen ayrılmak istememiştim. Bu yüzden beraber film izlemeyi teklif etmiştim. Nisa da filmi seçmek şartıyla teklifimi kabul etmişti. Bu kez şehrin içindeki evimde değil, aile evimde buluşmuştuk.

Odamdaydık. Yatağımın üzerinde uzanıyorduk. Nisa, önündeki mısır kâsesiyle bilgisayar ekranındaki filmi izliyordu, bense Nisa'yı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Sanki bir anlığına bakışlarımı kaçırsam yanımdaki varlığını yitireceğimi ve her şeyin bir hayal olduğunu düşünecektim. *Hayal değildi, gerçekti.* Aylar öncesinde bir araba camının kenarında gördüğüm o *uyuyan melek* artık benim sevgilimdi.

Nisa'nın üzerinde bacaklarının biraz altında biten, omuzları düşük kırmızı bir elbise vardı. Yüzünde makyaj yoktu, gerek de yoktu. O her hâliyle ama en çok da doğallığıyla muhteşemdi. Saçlarını tepeden dağınık topuz yapmıştı. Kakülleri alnını süslüyordu. Kakül kestirdiğinden bu yana gözüme ayrı bir güzel, ayrı bir çekici görünüyordu. Zaten çok güzel bir kızdı ama kakül ona farklı bir hava katmıştı.

Film başlamadan önce sırtına yerleştirdiğim yumuşak yastığı küçük hareketlerle düzelttim. O gözlerini ekrandaki filmden asla ayırmazken bense uzandığım yatağımda hafifçe doğrularak yanına sokuldum. Başımı eğip boynundaki enfes karanfil kokusunu içime çektim. Kıkırdadı ama gözlerini de ekrandan ayırmadı. Daha da sokulup çıplak omzuna üst üste öpücüklerimi bıraktığımda, "Demiiir," diyerek itiraz dolu bir sesle mırıldandı.

"Hıımm?" Sesimden âdeta yaramazlık akarken öpücüklerimi tekrar omzuna, boynuna, başının tepesine doğru sıraladım. Mızmızlandı.

"Rahat durur musun lütfen? Film izlemeye çalışıyorum şurada!"

Kendinin daha muhteşem bir görsel şölen olduğundan haberi var mıydı acaba? Ekrandaki film değil, yalnızca o dikkatimi çekiyordu. Ben yalnızca onu izlemek istiyordum. Üstelik bilgisayar ekranıyla her göz göze gelişimde

gözlerimi devirmekten kendimi alamıyordum çünkü Nisa'nın yoğun isteği üzerine ekranda Jamie Dornan'ın *"Flying Home"*[1] adlı filmi vardı. Üstelik adam bu filmde de iş adamıydı ve Nisa filmi âdeta gözlerinden kalpler çıkararak izliyordu. Ağzının suyu akıyordu. Bunu yaparken de önündeki büyük kâseden avuç avuç aldığı tuzlu mısırları iştahla midesine indiriyordu. Çok sevimli görünüyordu. Jamie Dornan'ı gerçekten çok seviyordu. Bütün hayatı boyunca bu adamın film ve dizilerini hiç kaçırmayacağından artık emin olmuştum.

"Ben Jamie Dornan izlemek istemiyorum!" Artık bastıramadığım isyanımı dile getirdiğimde başta duymazdan geldi ama sonra başını hafifçe bana doğru çevirdi.

"Ama ben istiyorum. O yüzden kapa çeneni."

Uzanıp dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurup geri çekildi. Eğer filmi izlemek için verdiği rüşvet buysa hiç de yeterli olmamıştı. Nisa, yeniden bilgisayar ekranına dönüp filmi izlemeye devam ederken ben de büyük bir memnuniyetsizlikle söylenmeye devam ettim.

"Sen var ya şu herifi benden daha çok seviyorsun. Şu bakışlara bak ya! Alık alık... Beni bu kadar dikkatli izlemiyorsunuz Nisa Hanım..."

İsyan bayraklarımı çektiğimde Nisa'nın dudaklarından tiz bir kahkaha koptu. Hatta öyle yüksek sesle kahkaha attı ki kâseden birkaç mısır tanesi de yatağın üzerine düştü. Kahkahasını bastırmaya çalışarak önce düşen mısırları alıp ağzına attı, ardından yeniden bana dönerek oyuncu bir tavırla kaşlarını çatar gibi yaptı. Benimle eğlendiği o bakmaya doyamadığım şirin yüzünden apaçık okunuyordu.

"Bir de bayıl istiyorsan Demir Gürsoy!"

Kalbimden kurşun yemişim gibi rol keserek vücudumu geriye doğru, başımı ise yastığımın üzerine attım. Kahkahası daha da arttı.

"Şapşal!" Elindeki kâseyi hiç bırakmadan bu kez o bana doğru yaklaştı. Gözlerimin içine derince baktı. Üzerimdeki beyaz tişörtün yakasından tutup beni kendine doğru çekti. "Seni her şeyden çok," diyerek dudaklarıma doğru fısıldadı.

Pekâlâ... Tam olarak bir *seni seviyorum* sayılmazdı. Garip bir şekilde Nisa bu konuda çok çekimser yaklaşıyor, ağzından o iki kelimelik cümleyi nereden deyse hiç duymuyordum ama zaten yolun başındaydık. Evet, aylardır birbirimize karşı derin duygular besliyorduk ama sevgili olmayı henüz yeni başarmıştık. O yüzden acele etmeyecektim. Hem zaten Nisa'nın o iri kahverengi gözleri her şeyi ele veriyordu. Beni sevdiğini biliyordum.

---

[1] Türkiye'de adı *"Aşkın Kanatları"* olarak çıkan, başrolünde Jamie Dornan'ın yer aldığı 2014 yapımı bir filmdir.

Kalbimi ısıtan bu düşünceyle kendimi tutamayıp dudaklarını sertçe öpmeye başladım. O da hemen karşılık verdi. Ellerim ensesini usulca kavrarken öpücüğümüzü derinleştirdim. Nisa, dudaklarına yerleşen o sevimli, utangaç gülümsemesiyle yavaşça, nefes nefese bir şekilde geri çekildi. Bu kez onu rahat bırakmak, kendim de rahat durmak istedim. Filmi istediği gibi keyifle izlemesine izin verdim.

O yeniden film izlemeye dönerken ben de yalnızca onu izledim. *Kaç dakika geçmişti?* Bilmiyordum ama onu böyle sessizce izlemek bile bana huzur veriyordu. Yanımdaydı. Yakınımdaydı ve bu mucize gibiydi. Bu şahane kız mucize gibiydi ve ben onu çok seviyordum. Henüz on sekiz yaşındaydım ama bu yaşıma rağmen bütün geleceğimi yalnızca onunla hayal edecek, içinde yalnızca onun olduğu planlar yapacak kadar çok seviyordum hem de.

Saçlarından küçük bir tutam yüzüne düşerken uzandığım yerde tekrar hafifçe doğrularak yüzüne düşen o tutamı işaret parmağıma doladım. Nisa, iyice odaklanmış bir şekilde filmi izlemeye devam ediyordu. Hatta öyle ilgili izliyordu ki artık mısır bile yemiyordu. Kâseyi çoktan yatağımın kenarındaki komodinin üzerine bırakmıştı. Yine kendimi tutamayıp onunla uğraşmak, dikkatini çekmek istedim çünkü bu filmden epey sıkılmıştım.

"Nisa'm?" Sesimden buram buram haylazlık akıyordu ve Nisa da bunun kesinlikle farkındaydı.

"Hıımı?" *Hiç de kibar değilsin ama...*

Bu kez o itiraz dolu bir sesle mırıldandı ama aldırmadım. Dudaklarıma yerleşen sinsi gülümsemeyle ona yaklaştım. Parmak uçlarımla çenesinden tutup başını bana doğru çevirdiğimde göz göze geldik. Kaşlarını havaya kaldırırken bana *yine ne istiyorsun* dercesine baktı. Ben de üzerine çok düşündüğüm o muhteşem soruyu hiç geciktirmeden dile getirdim.

"Kızımız olursa adını ne koyacağız?"

Koyu kahverengi gözleri irice açılırken tuttuğum çenesini parmak uçlarımdan kurtardı. Daha ben ne olduğunu anlayamadan elinin tersiyle karnıma sertçe bir tane geçirdi. Acıtmadı ama yalandan bir inleme sesiyle canım çok acımış gibi rol kestim. *Ama Nisa hiç durur mu?* Her zamanki haşin hâllerinden hiç ödün vermeden beni yine dayak arsızı yaptı. Hatta sırtındaki yastığı alıp birkaç kez kafama geçirdi.

Elindeki yastığı odamın bir köşesine fırlatırken bu kez ben gür bir kahkaha patlattım. Onu böylesine delirtmeye bayılıyordum. O ise elbette en iyi olduğu şeyi gerçekleştirdi. *Söylenmeye başladı.*

"Höh be Demir, höh! Evlenmeyi bitirdik, şimdi tek derdimiz çoluk çocuğumuza isim bulmak kaldı!"

Çoluk çocuğumuz dedi. Demek ki tek bir çocukla yetinmeyecektik. Harika! Benden mutlusu olamazdı.

İçimdeki fesat düşünceleri şimdilik kenara atarak, "Ne var kızım? Merak ettim. Hem illa ki evleneceğiz zaten," dediğimde omuzlarını düşürerek bana baktı.

"Demir..." Adımı uzatarak söylerken bu eğlenceli tavrımı sürdürdüm.

"Söyle aşkım. Söyle bir tanem. Söyle karanfilim. Söyle benim biricik poğaçam, biricik Kutup Yıldız'ım."

Biraz önceki haşin hâllerinin aksine bu kez kıkırdadığında ve yüreğimi o tatlı tınısıyla âdeta hoplattığında ben de kendime, düştüğüm şu şapşal duruma gülmeden edemedim. Son zamanlarda Can'la çok sık takıldığımdan olsa gerek gitgide ona benziyordum. Can da her zaman büyük bir keyifle Gökçe'yi çileden çıkarıyordu. İltifatlarını böyle peş peşe sıralıyor, kızı bıktırana kadar hiç susmuyordu. Valla Gökçe yine iyi dayanıyordu. Benimkisi beni resmen dayak arsızı ilan etmişti.

"Sen gerçekten çok şapşalsın!" Buna karşı bile çıkmadım. *Nisa'm öyle diyorsa, öyleyimdir.* O her ne diyorsa, benim için doğru olan şey yalnızca onun dudaklarından dökülenlerdir.

"Tamam, şapşalım. Hadi soruma cevap ver şimdi. Ne olacak kızımızın adı?"

Nisa, bu kez beni gerçekten ciddiye aldı ve bir süre sessizliğini koruyarak düşünür gibi yaptı ya da gerçekten düşündü. Gözlerimin içine derin derin ve hatta kocaman bir beklentiyle bakarken, "Ceylin nasıl?" diye sordu. Yüzüne çekimser bir ifade yerleşirken sesindeki yoğun merak dikkatimden kaçmadı. Sanırım bu ismi öncesinde düşünmüştü. Şimdi de tepkimi merak ediyordu. *Nisa Hanım'a da bak sen...*

"Ceylin..." diyerek tekrarladım onu. Aslında kulağa çok hoş geliyordu. "Güzelmiş. Nereden geldi aklına?" Merakla sorduğumda biraz önceki heyecanının aksine umursamaz bir edayla omuz silkti. Gözlerini kaçırdı.

"Öylesine, geldi işte birden. Seslenişi kulağa çok güzel geliyor bence."

"Ceyliiin! Gel kızım buraya!"

Sanki evdeki odalardan birinden küçük bir kız çocuğu çıkıp yanımıza gelecekmiş gibi seslendiğimde tekrar kıkırdadı. Kesinlikle seslenişi çok hoş bir isimdi. Anlamını da merak ettim. "Evet, evet. Güzel, sevdim ben de." Hâlimden epey memnun bir edayla konuşurken bu kez Nisa beni şaşırtan bir soru sordu.

"O zaman kızımızın adı Ceylin olacak. Peki ya oğlumuz? Oğlumuz olursa adı ne olacak?" İlgisi her ne kadar hoşuma gitmiş olsa da sorduğu soru karşısında yüzümü ekşi bir şey yemişim gibi buruşturdum.

"Aaaa yok! Ben oğlan çocuğuna karşıyım," diyerek hemen itiraz ettim.

"O niyeymiş beyefendi?"

"Güzelim, bu bünye benden bir tane daha kaldırmaz. Hem ben zaten benden bir tane daha olmasına katlanamam, dayanamam. Olmaz."

Bunları söylemem karşılığında Nisa'dan omzuma bu kez gerçekten sert bir darbe yedim. *Nazar değmesin ama sevgilimin eli de epey ağırdı. Ayrıca ne var? Gayet ciddiydim. Evrene bir tane Demir Gürsoy yeter, hatta artardı da.*

"Eeee gerçekten yuh ama artık Demir Gürsoy!" Yaramazlık yapan çocuklar gibi omuz silktim.

"Bir sürü bir sürü kızımız olsun, bize yeter. Kız babası olmak istiyorum ben." Yeniden çenesinden tutup onu bana bakmaya zorladım. "Gözleri," dedim. Ardından parmaklarımın arasına aldığım yanaklarını sıkarak, "Sonra bu poğaça yanakları sana, şapşallıkları ve sevimlilikleri de bana benzesin," dediğimde âdeta gözlerinin içi parladı Nisa'mın. Uzanıp yanağıma uzun bir öpücük kondurarak geri çekildi.

"Tamam, hadi senin dediğin gibi olsun. Artık filmimi izlemeye geri dönebilir miyim?"

"Memnuniyetle güzel leydim."

Onu bu kez filmini izlemesi için gerçekten rahat bıraktım. Nisa, başını yeniden bilgisayar ekranına çevirirken ben de sırtımı iyice yastığa yasladım ve komodinin üzerinde bulunan cep telefonumu elime aldım. Ekranı açıp doğrudan Google'a girdim ve *Ceylin* isminin anlamını araştırdım.

İlk tıkladığım sitede, *"Cennete açılan kapı,"* anlamına geldiği yazıyordu. Doğruluğunu kontrol etmek için birkaç siteye daha baktım ve onlarda da aynı şeylerin yazdığını gördüm.

Ceylin...

Anlamı da en az seslenişi kadar güzeldi. Nisa beni görmese de kendi kendime bu ismin güzelliği karşısında gülümsedim. O beni hiç duymasa da içimden sessizce mırıldandım.

Yine yaptın yapacağını Nisa Altun. Yine beni gafil avladın. Yine bütün kalbimin odalarını yalnızca kendinle doldurdun. O tatlı gülümsemenle, ışıl ışıl parlayan gözlerinle, çehrendeki masumiyetle beni yine mağlup ettin. İnan bana sevgilim, bu mağlubiyetlerden ben çok ama çok memnunum çünkü benim en güzel zaferlerim aslında sana olan yenilgilerim...

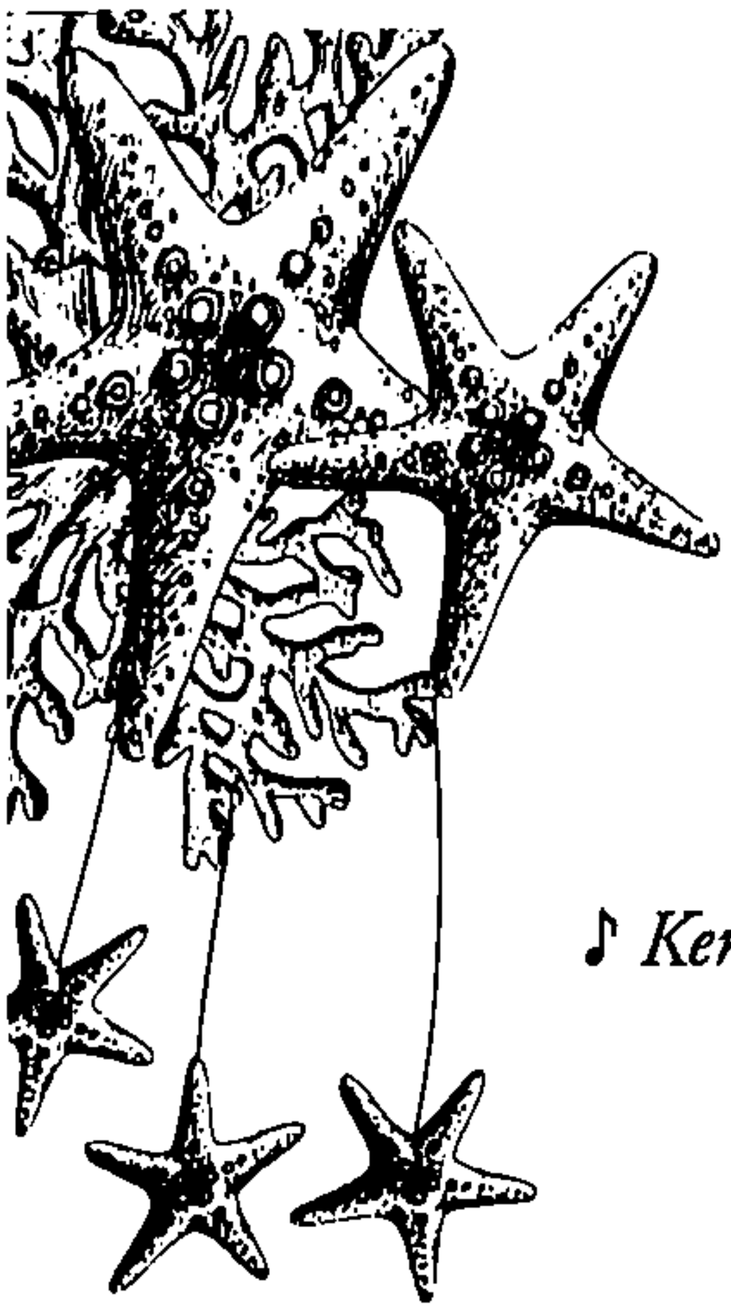

2. BÖLÜM

♪ *Dedublüman – En Dibine Kadar*
♪ *Jakuzi – Koca Bir Saçmalık*
♪ *Kendimden Hallice – Hatamı Dansa Kaldırdım*
♪ *EMIN feat. JONY – КАМИН*

Gerçekleri Öğrendikten Bir Hafta Sonra
Demir Gürsoy'dan

Sürekli rafa kaldırılan geçmişin tozlu sayfaları sonunda aralanıp, bir anda sırtınıza bindiğinde kolay kolay o ağırlığın altından kalkamazsınız. Zamanla o ağırlık, öyle büyük bir yük hâline gelir ki kurtulmaya çalıştıkça altında daha da çok ezilirsiniz. Hatta günbegün geçmişin sırtınızda görünmez bir kambura dönüştüğünü hissedersiniz. Asla duymak istemeyeceğiniz gerçekler karabulut gibi üzerinize çökerken istediğiniz tek şey ardınıza bakmadan kaçmak olur. *Her şeyden, herkesten, hatta en sevdiğiniz insandan bile...*

Son bir haftadır olanları aklıma getirdim. Hatıralar zihnimi bulandırıp mideme asit gibi çöktüğünde aklımdan yalnızca tek bir düşünce geçiyordu. *Kaçmak... Herkesten, her şeyden sonsuza dek kaçmak ve bir boşluğun içinde kaybolmak...*

Her şeyin açığa çıktığı, asıl gerçeklerin sayfalarından koparılıp acımasızca ortaya döküldüğü o berbat gecenin üzerinden tam bir hafta geçti. Bir hafta boyunca kendimi asla toparlayamadım. Duyduklarımdan sonra ne yapacağımı, nereye gideceğimi iyice şaşırdım. Ait olduğum yerin artık neresi olduğunu kestiremiyordum. *Bir yere ait miydim?* Onu bile bilmiyordum.

Kendimi bir türlü toparlayamadığım gibi akıl sağlığımı da yitirdiğim çok fazla an oldu. Bütün hafta boyunca okula hiç gitmedim. Şehrin içindeki eve kendimi hapsettim, odamdan hiç çıkmadım. Kimseyi görmek istemedim. Olanları duyan Bahar, Batuhan, Emre, hatta Senem ve Can bile defalarca kapıma gelip, geri gitmek zorunda kaldılar ama umursamadım. Kimseyle konuşacak, yüz yüze gelecek takatim yoktu.

Elimde eski bir fotoğrafla kapılarına dayandığım o gece *onlarla* hiçbir şey konuşmadık. *Ne Mustafa'yla ne de babamla...* Olanları sindirebilmek için birbirimize zaman tanımak istedik. Daha doğrusu bu teklifi onlar ortaya attı, ben de sorgusuz sualsiz öylece kabul ettim. O bilinmezliğin içinde başka seçeneğim yok gibiydi.

Karanlık dolu sanrılarla geçen bir haftanın sonunda ilk kez bugün yataktan çıkmayı başarabildim. Tıpkı diğer günlerde olduğu gibi öğlene kadar uyudum, ardından ılık bir duş alıp kendime gelmeye çalıştım. Tam olarak kendime geldiğim söylenemezdi ama yine de Mustafa'yla buluşmak, her şeyi artık bütün detaylarıyla öğrenmek istedim. Geciktirmenin manası yoktu. Bir şekilde geçmişimi, aslında kim olduğumu öğrenecektim. *Öğrenmek zorundaydım.*

"İşte bütün hikâyenin özeti bu kardeşim. Babamız, kendi özgürlüğü için beni yetimhaneye, seni de Gürsoy ailesine teslim etti."

Şiir Yolu'nun yanındaki sahildeydik. Pantolonlarımıza bulaşan kum tanelerine aldırmadan, bağdaş kurmuş bir şekilde yerde oturuyorduk. Karşımızdaki karanlık denizin nahoş kokusu burunlarımızı doldururken o geciktirdiğimiz yüzleşmeyi gerçekleştiriyorduk.

Hava buz gibiydi. Kasım ayının keskin soğuğu bizi üşütüyordu. Fakat üzerimdeki kalın kabana rağmen içimi titreten şey kesinlikle havanın soğukluğu değildi, işittiğim keder dolu gerçeklerdi. Üstelik o gerçekler öyle can yakıcıydı ki beni âdeta kor ateşlere sürüklüyordu. Sanki bu soğuktan kurtulabilmem için tek çözümüm hiç düşünmeden o kor ateşe atlamaktı.

Hayatta her zaman iyi şeyler yaşanmazdı. Bazen kötü, çok kötü şeyler de yaşanırdı. Felaketler geldi mi arka arkaya gelirdi. Ne yazık ki bunu *gerçek ailem* çok acı bir şekilde tecrübe etmişti.

Mustafa'dan duyduklarımı hemen sindirebilmemin imkânı yoktu. Bunlar kolayca kabullenebileceğim şeyler değildi. Aksine canımı çok derinden yakan ve altından asla kalkamayacağım şeylerdi.

Onur Polat, benim babamdı.

Çocukluğum boyunca Suat Gürsoy'dan görmediğim şefkati, sevgiyi kısa bir zaman diliminde de olsa bana göstermekten hiç çekinmeyen, hatta ilk oyuncak arabamı alan o adam, aslında benim öz babamdı.

Annem bana hamileyken hırslarına, daha zengin olma hayallerine yenik düşmüştü ve hiç bulaşmaması gereken adamlara bulaşmıştı. Fazla para kazanmak uğruna hem kendi işinden hem de bütün hayatından olmuştu. Her şeyi eline yüzüne bulaştırıp, bedelini de çok ağır bir şekilde ödemişti. Önce annemi kaybetmişti, sonra da sadece dört duvara sahip koca bir hücreye hapsolmuştu. *Hem de boş yere...* Onca yıl bir hiç uğruna hapishanede yatmıştı. Bu süreçte Mustafa yetimhanede, ben de Gürsoy himayesinin altında büyümüştüm. *Ne trajedi ama...*

Mustafa'nın anlattığına göre annemiz riskli bir hamilelik geçirmişti. O hamilelik sonucunda ya ben ölecektim ya da annem. Bunlar zaten öncesinde de bildiğim gerçeklerdi.

Annemizin zamansız ölümünden sonra ne onun ne de babamızın akrabalarından hiç kimse, hatta annemizin anne ve babası bile bir daha onlara yaklaşmamışlardı. Bütün irtibatı kesmişlerdi. Beni ve Mustafa'yı bile merak etmemişlerdi çünkü annemizin ölümünden babamızı sorumlu tutmuşlar ve onu böyle cezalandırmak istemişlerdi. *Eh... Haksız da sayılmazlardı.* Hatta buna katılabilirdim. Hamile annemi koruyup kollamak yerine, çıkar uğruna pis işlerin peşine düştüğü için belki de Allah onu böyle cezalandırmış, bütün ömrü boyunca sınanacağı şeyler yaşatmıştı.

Ellerimin arasında ona, anneme dair çok eski ama şahane bir fotoğraf tutuyordum. Mustafa, buluşmak için evden gelirken sadece onun fotoğraflarının olduğu küçük bir albümü de yanında getirmişti. Bende sadece tek bir fotoğrafı olunca zihnimde pek canlandıramamış, hayallerimi onunla süsleyememiştim. Şimdi böyle birden fazla fotoğrafına bakınca Bahar'ın annemize ne kadar çok benzediğinin daha iyi farkına varmıştım. Özellikle bir fotoğrafı çok yakından çekildiğinden gözlerinin rengini ve yüzündeki sevimli çilleri daha iyi seçebilmiştim. *Bahar'ın da burun çevresinde çilleri vardı.* Fakat ne ben ne de Mustafa annemize pek benzemiyorduk. Sadece gözlerimizin açık kahverengiliğini ondan almıştık.

Elimde tuttuğum fotoğrafta günebakan çiçeklerinin arasındaydı. Gözlerini kapatarak başını gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Beline kadar uzanan gür, kıvırcık saçlarıyla, üzerine giymiş olduğu sarı, çiçekli yazlık elbisesiyle çok güzeldi. Annemiz çok güzeldi ama hayatımızda değildi ve hiç de olmayacaktı. Ondan bize miras kalan tek şey anılarını biriktirdiği bu fotoğraf albümüydü.

Nisa gibi DNA testi yaptırmayacaktım. Buna gerek yoktu. Zaten kimse de gerçeği inkâr etmemişti. Gerçek buydu. *Ben, Onur ve Ceylin Polat çiftinin küçük oğluydum.*

Ceylin Polat...

Geçen hafta yatak odamdaki fotoğraf çerçevesini yere çalıp kırdığımda ve o çok eski fotoğrafın arkasındaki silik *C.P* harflerini fark ettiğimde bunun ne anlamana geldiğini bilmiyordum. Artık biliyordum. Tıpkı Nisa'nın hayallerimizdeki kızımıza neden *Ceylin* ismini vermek istediğini bildiğim gibi...

Aptal kız...

Doğmamış kızımıza bile ölen annemin adını vermek istemişti. Ona delicesine öfkeli olsam da böylesine ince düşünceli olduğu için bile ondan nefret edemiyor, kızamıyordum. Bir tarafım her şeyi, herkesi geride bırakıp, unutmak ve söylediği bütün o acımasızca cümleleri yok sayarak onu affetmek için can çekişiyordu. Diğer tarafım ise... Allah kahretsin ki diğer tarafım ise ona herkesten daha kırgındı. Her şeyi yıkıp dökecek kadar öfke doluydu. Ne yapacağımı, hangi tarafı seçeceğimi bilmiyordum ama hiçbirimizin bu savaştan hasarsız bir şekilde kurtulacağını da düşünmüyordum.

Bütün bu yaşananların dışında herkesten ziyade ona, babama bir konuda asla anlam veremiyordum. Her şeyi anlayabilirdim ama bu konuda onu anlayamazdım.

Bütün hayatı boyunca neden Mustafa'yı, abimi bu kadar arka plana atmıştı? Neden onu hiç arayıp sormamıştı?

Suat Gürsoy, bir şekilde cezasını hafifletmenin yollarını bulmuş ve ben yedi yaşındayken hapishaneden çıkmasını sağlamıştı. Tabii babamız yaptığı hatalara asla doymayarak yine aynı sebeplerden ikinci kez hapishaneye düşmüştü. Yeniden hapishaneye girdiği zaman ben on bir, Mustafa on iki yaşındaydı.

Hadi ben artık Gürsoyların çocuğuydum ama Mustafa'yla geçirebileceği uzun bir vakte sahipken, o bunu yapmak yerine ondan uzaklaşmayı tercih etmişti. Mustafa'nın söylediğine göre bunun sebebi hayatında bir çocuğun sorumluluğunu kaldıramayacağını düşünmesiymiş. *Ne boktan ne saçma sapan bir düşünce ama! Madem sahip çıkmayacaksın, madem bakmayacaksın, madem koruyup kollamayacaksın neden dünyaya gelmesine sebep oluyorsun ki o zaman?*

Babamın ona karşı bu kadar acımasız oluşu, onu hiç arayıp sormak istemeyişi, sadece kendini düşünmesi... Gözümde Ayla Hanım'dan zerre kadar farkı yoktu. İkisi de aynıydı. İkisi de bencildi ve ikisi de kendi hayatları uğruna çocuklarından vazgeçmeyi tercih etmişlerdi.

Derin bir nefes aldım. Aldığım nefes havanın soğukluğundan dolayı ciğerlerimi yakarken gürültülü bir şekilde dışarı bıraktım. Uzun bir sessizliğin ardından ilk kez dudaklarımı araladım. Bu keskin düşünceleri kendime saklamak istemedim.

"Nasıl affedebildin onu?"

Soğuk havadan dolayı dudaklarımın arasından çıkan buhar sözcüklerime karıştı. Mustafa sessizliğini koruyarak bedenini bana doğru çevirirken gözlerimi izlediğim karanlık denizden ayırmadan devam ettim.

"Seni bir başına bırakışını, umursamayışını, hiç peşine düşmeyişini... Nasıl affedebildin?"

Belki de dile getirdiklerimle onun canını yakıyor, yarasına tuz basıyordum ama aklım almıyordu. Benim aklım artık hiçbir şeyi almıyordu. *Bir insan bunu öz evladına nasıl yapabilirdi?* Hani çok önemli bir sebebi olsa diyecektim ki: *"Evet, bundan dolayı yaklaşamamış. Bundan dolayı ona sahip çıkamamış."* Ama yoktu. Yoktu işte. Ne bir engeli ne bir sorunu... Hiçbir sebebi yokken kendi evladına sırtını dönmüş, bencil bir adamdı. *Mustafa onu nasıl affedebilmişti?* Bilmiyordum ama benim asla affetmeyeceğim kesindi.

"Aylar öncesinde, ilk tanıştığımız akşam sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" Başını yeniden karşımızdaki denize çevirerek sordu Mustafa. Elbette hatırlıyordum. *O geceyi nasıl unutabilirdim ki?*

Can'ın doğum günü partisinin olduğu ve benim ansızın İstanbul'a gittiğim akşamdı. Nisa ve Senem, o akşam Can'ın doğum günü partisine giderken, Mustafa ve sözde babamız da uzun zamandan sonra ilk kez bizi ziyarete gelmişlerdi. O zamana dek Mustafa'nın varlığından haberim bile yoktu. Hatta o gece sürekli onun, yani *babamızın* üzerine gitmiş, neden Mustafa'yı hiç arayıp sormadığını sorgulamıştım. Suat Gürsoy araya girip de aile meselelerine karışmamam konusunda bana sertçe çıkıştığındaysa Mustafa'yı da yanıma alıp odama çıkmıştım. O zaman bana, babasını kendisinin bulduğunu, onun peşine de yine kendisinin düştüğünü söylemişti. Bütün bunların ne anlama geldiğini artık daha iyi anlıyordum.

O geceyi hatırlarken çehreme misafir olan tiksinti dolu ifadeye engel olamadım. Yüzümü buruşturdum ama sessizliğimi koruyarak yalnızca başımı sallamakla yetindim. Mustafa ise devam etti.

"Aslında tam olarak affetmiş sayılmam ama başka çarem de yoktu be kardeşim. Bu hayatta sahip olduğum ya da olabileceğim tek kişi oydu."

Çaresizliğini de o zamanki kimsesizliğini de iliklerime kadar hissettim çünkü artık ben de böyle hissediyordum. *Çaresiz ve kimsesiz...* Bir anda omuzlarıma hiç kaldıramayacağım yükler bindirilmişti. Üstelik o yükleri bana en sevdiğim insan yüklemişti. *Acımadan, nasıl yıkılacağımı ya da kahrolacağımı düşünmeden...*

"Bundan sonrasında ne olacak peki? Ne yapacağız?"

En az gece kadar soğuk bir sesle aklımdan geçen şeyi dile getirdim. Çünkü bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Bundan sonrasında olacakları kestiremiyordum. Yüreğimdeki bilinmezlikle koca bir boşluğun içinde oradan oraya öylece savruluyordum.

Mustafa bana dönerken bu kez ben de ona döndüm. Yüzündeki ifadeyi tartmak istedim. Göz göze geldiğimizde çehresindeki kararlı bakışı yakaladım.

"Sen ne dersen, nasıl istersen öyle olacak. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Hiçbir şeyi değiştirmek zorunda da değilsin. Senden bunu isteyemem, isteyemeyiz. Hakkımız da yok zaten. Kurulu bir düzenin, muhteşem bir hayatın var."

Hayatımın en komik esprisini işitmişim gibi gür bir kahkaha patlattım. Hatta öyle histerikle güldüm ki kahkaham saniyeler içerisinde arttı, omuzlarım bile sarsılmaya başladı. *Gerçekten aklımı kaçıracaktım!*

Başımı gökyüzüne doğru kaldırıp uzun bir nefes çekerken kendime gelmeye çalıştım. Bakışlarımı yeniden Mustafa'ya çevirdim. Yüzüme hâkim olan o aksi ifadeyi asla gizlemedim. Çehremdeki sertliği görmek için aynaya bakmama gerek yoktu.

"Ciddi misin sen ya? Bahsettiğin o muhteşem hayat bu mu? Bana layık gördüğünüz hayat bu mu sahiden?"

Bağırışım bulunduğumuz bu boş sahilde derin bir yankı uyandırırken kendimi tutamayıp oturduğum yerden elimdeki fotoğrafla birlikte ayağa fırladım. Kucağımdaki albüm kumla buluştu. Bense yüzümü sıvazlayarak volta atmaya başladım. Delirecek, aklımı yitirecektim. Bütün bu olanlar, işittiklerim çok fazlaydı. Aklıma kazınan gerçekleri düşündükçe kendimi kaybedecek gibi hissediyordum.

"Demir..." Mustafa beni sakinleştirmek isteyen bir sesle konuştu ama bunun şu an için imkânı yoktu. Kafayı yemekle meşguldüm ya da çoktan yemiştim.

O da benim gibi oturduğu yerden kalkarak karşıma geçti. Aniden omuzlarımdan tutup beni durdurdu.

"Şu an her şeyin sana fazlasıyla zor geldiğinin farkındayım."

"Zor mu geliyor? Boğuluyorum ulan! Biri gırtlağıma çökmüş gibi boğuluyorum hem de! Nefes alamıyorum! Neyin zor gelmesinden bahsediyorsun sen?"

Kelimeler dudaklarımdan tükürürcesine döküldü. Hissettiğim öfke ve hayal kırıklığı çığ gibi büyümeye, beni acı içinde kıvrandırmaya devam etti. Yanaklarıma bile bir ıslaklık hâkimdi. Hangi ara ağladığımın farkında değildim. Hiçbir şeyin altından kolayca kalkamayacağımın o an daha net farkına vardım çünkü bu kez sadece düşmekle kalmadım, resmen yere çakıldım.

"Çok üzgünüm kardeşim."

Mustafa, çaresizliğinin arkasına sakladığı derin bir iç çekişle benden uzaklaşırken ben de biraz olsun sakinleşmeye çalıştım. Mustafa'nın bir suçu yoktu. Benim varlığımı bile babamızın hayatına dahil olduğundan öğrenmişti. Bu yüzden onu suçlayamazdım. O da bu hikâyenin başka bir kurbanıydı.

Yeniden göz göze geldiğimizde yüzünde daha öncesinde görmediğim ya da göremediğim içten bir gülümseme vardı. Bana büyük bir mutlulukla bakıyordu. Umut dolu bir sesle, "Ama bilmeni istediğim bir şey var," dediğinde sessizliğimi korudum. Söyleyeceği şey her neyse onu bekledim.

"Abin olduğum için ben çok mutluyum. Senin kardeşim olduğunu öğrendiğim günden bu yana eksiksiz bir şekilde bunu hissediyorum. Dünyanın en şanslı insanı olduğumu düşünüyorum. Biliyorum, zamana ihtiyacımız var. Hem de çok uzun bir zamana ihtiyacımız var ama ben artık bu gerçeği sen de bildiğin için çok memnunum. İstediğin bütün zamanlar senin olsun. Ben beklerim kardeşim."

Eğer bu itirafı hiç yapmamış olsaydı ona baktığım anda bile böyle hissettiğini hemen anlayabilirdim. Yalan söylemiyordu. Samimiydi. Bunu hem gözlerinden hem de sözlerinden hissedebiliyordum.

Mustafa abim olduğu için gerçekten çok mutluydu. Her ne kadar itiraf etmek istemesem de her ne kadar henüz bu gerçekler karşısında ne

hissedeceğimi ya da ne yapacağımı bilemesem de onun sevgisine inanıyordum. Sözcükleri çoktan yüreğime işlemeyi başarmıştı bile.

Fakat o an... Zihnime başka bir gerçek daha yerleşip oturdu. Dakikalardan sonra ilk kez dudaklarıma gerçek bir gülümseme peyda oldu. Aklıma hükmedenlerle dumura uğradım, irkildim ama yüzümdeki o şaşkın ifadeyi de hemen silemedim. Gözlerim irice açılırken boğazımı temizleyerek yeniden konuştum.

"Eğer... Eğer babamız onların teklifini kabul etmeseydi ve Gürsoy ailesine beni evlatlık olarak vermeseydi aynı yetimhanede mi büyüyecektik?"

Kelimeler dudaklarımdan güçlükle dökülürken Mustafa genişçe gülümsemeye devam etti ve beni onaylarcasına başını salladı.

"Muhtemelen..."

"Yani seninle, Nisa'yla, hatta Senem'le birlikte büyüyecektim, öyle mi?" Yaşadığım afallamadan dolayı neredeyse küçük dilimi yutacakken Mustafa yine başını salladı.

"Öyle."

O an gözlerimin önünde yaptıkları yaramazlıklardan dolayı yetimhane görevlisinden kaçıp birbirine sığınan dört küçük çocuğun hayali belirdi.

Onu çocukken tanıyabilirdim.

Onunla koca bir çocukluk paylaşabilirdim.

Her şeyi geçtim, onunla birlikte büyüyebilirdim.

Bütün bunları yaşayabilme ihtimalimiz varken, şimdi koca bir hiçliğe sahiptim.

"Yani... Onunla daha çok küçükken tanışabilirdim. Öyle mi? Aynı çocukluğu paylaşabilirdik. Aynı heyecanları yaşayabilirdik. Aynı yetimhanede büyüyebilirdik."

Kimden bahsettiğimi anlaması için bana sormasına gerek yoktu. İkimiz de kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorduk.

"Bu kadar aynı olamazsınız ya!" Mustafa gülümsemelerinin arasından hayıflanırken kaşlarımı havaya kaldırarak merakla ona baktım.

"Anlamadım?" diye sordum aklım karışarak. Başka bir itirafta daha bulundu.

"Olanları ilk anlattığım zaman Nisa da aynı tepkiyi vermişti. Seninle kaçırdığı çocukluğa üzülmüş, içerlenmişti."

Mustafa bunu dile getirirken belki de mutlu olacağımı falan zannetmişti ama Nisa'yla geçirdiğimiz o son geceden sonra artık mutluluğun hayatlarımızın kıyısından dahi geçmeyeceğinin farkındaydım.

"Bu kadar aynı olamayız ama bu saatten sonra birlikte de olamayız."

Söylediklerimde ciddiydim. O gece yaşananlardan, söylenenlerden sonra bir daha Nisa'yla yan yana gelmemizin imkânı yoktu.

"Öyle söyleme Demir. Nisa'nın hiçbir suçu yok, Sana gerçekleri söylememesini ondan isteyen bendim."

Ve sürekli kaçtığım ya da kaçmak istediğim o mesele...

Nisa'nın her şeyi acımasızca bana söylediği o geceden bu yana aklımdaki en büyük soru işareti buydu. Onun ne zamandır bunun içinde olduğunu ne zamandır bunları bildiğini merak ediyor, bilmek istiyordum ama duyacaklarım beni korkutuyordu.

Hissettiğim korkuyu Mustafa'dan gizlemedim. Âdeta soğuk terler dökerken, "N-ne zamandır?" diye titrek bir sesle fısıldadım. Mustafa ne sorduğumu anlamadığını belirten bakışlar attı. Daha net bir şekilde sordum. "Ne zamandan beri biliyor?" Buluştuğumuzdan bu yana ilk kez gözlerini kaçırdı. Yüzüme bakmak istemedi. Bu pek de iyiye işaret değildi.

"Boş ver," dedi beni geçiştirmek isteyen kısık bir sesle ama bilmiyordu ki bu boş verebileceğim bir mesele değildi. Benim için çok önemliydi ve canımı yakacak dahi olsa bilmek zorundaydım.

"Söyle, bilmek istiyorum."

"Demir, bak gerçekten boş ver."

"Mustafa! Söyle dedim!"

Bağırdım. Üstüne gittim çünkü Nisa'nın gözlerimin içine baka baka ne zamandır bu sırrı sakladığını öğrenmek istiyordum. Mustafa, her ne kadar söylememek için diretse de hatta ısrarla gözlerini kaçırmaya devam etse de boşunaydı. Öğrenene kadar yakasını bırakmazdım.

Soğuk bakışlarımdan bunu fark etmiş olacaktı ki omuzlarını düşürerek derin bir nefes bıraktı. Pes edercesine, "Tamam, peki o zaman," dedi. Daha da korkmaya başladım ama ipin ucu kaçmıştı bir kere. Buradan geri dönüş yoktu.

Yoğun bir merak ve korkuyla ona bakmayı sürdürürken birden, "Senem'in doğum gününden önce olanları hatırlıyor musun?" diye sordu.

O zamanları hiç hatırlamak istemesem de ne yazık ki hatırlıyordum. Pek de hoş anıların olmadığı epey tatsız bir dönemdi. *Bunun konumuzla ne ilgisi vardı şimdi?*

"Senem'in bana iftira attığı zamandan mı bahsediyorsun?"

"Evet, evet. Tam olarak o günden bahsediyorum."

"Elbette hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki?"

Gerçekten nasıl unutabilirim ki?

Nisa'nın o sabahki hayal kırıklığı dolu bakışları, yüzüme attığı sert tokadı gözlerimin önünden hiç gitmiyordu. Daha dün yaşanmış gibi anbean hatırlıyordum. Ben bunları aklıma getirirken Mustafa da gerçeği anlatmaya devam etti.

"İşte o gün Nisa'yı okuldan ben aldım. O kadar mahvolmuştu ki... Parçalanmış, can evinden vurulmuş gibi hissediyordu, hem de her açıdan. Sürekli kızıp duruyordu. Sana kızıyordu. Senem'e kızıyordu. Kendine kızıyordu. Seni savundukça bana da kızıyordu."

Beni mi savunmuştu? İyi de neden?

Tamam, o zamanlar da kardeşi olduğumu biliyordu ama yine de beni tam olarak tanıdığı söylenemezdi. Neden böyle bir şey yapmıştı ki?

Birden lafını kesip, "Beni mi savundun?" diyerek hayretle sordum. Yüzündeki samimi tebessümle başını salladı.

"Evet, seni savundum ve ben seni savundukça Nisa daha da çıldırdı, daha da öfkelendi. *'Ben senin yıllardır arkadaşınım. Bana niye onu savunuyorsun?'* diye bağırdı, durdu karşımda. Ben de tutamadım kendimi. İşte o zaman söyledim."

Bu her şeyi açıklıyordu. Hayal kırıklığına kapılmadım desem yalan olurdu.

"Yani kardeşin olduğum için beni savundun. Öyle mi?"

"Elbette hayır. Kardeşim olduğun için değil, senin Nisa'ya olan sevginin her zerresine inandığım için seni savundum. Hiçbir zaman Senem'le olan birlikteliğine ya da sergilediğiniz o sevgililik oyununa inanmadım ki ben."

Söylediklerinde samimi olduğunu yine gözlerinden anladım. En azından Mustafa gerçekten benim arkamı kollamıştı ve bunu kardeşi olduğum için değil, bana inandığı için yapmıştı.

Fakat bir dakika...

Bütün bu olanlar, Senem'in doğum günü partisinden önce olan şeylerdi.

Mustafa, tam altı ay öncesinden bahsediyordu.

Büyük bir aydınlanma yaşarken sanki biri mideme sert bir tekme atmış gibi acıyla kıvrandım. Parçaların bir araya gelmesi zamanımı aldı ama sonrasında bütün taşlar tek tek yerine oturdu. İçine düştüğüm şoktan hemen çıkamadım. Ağzım ve gözlerim hissettiğim şaşkınlıkla kocaman açıldı.

Nisa... Nisa altı aydır hayatımla ilgili gerçeği biliyor ve benden saklıyordu.

"Aylardır..." Fısıltım gecenin sessizliğinde haykırış gibiydi. Derin, güçlü bir nefes daha aldım çünkü buna fazlasıyla ihtiyacım vardı. "Aylardır biliyordu," diye devam ettim sesim resmen içime kaçarken.

"Demir, dediğim gibi bunu Nisa'dan isteyen bendim." *Ne fark ederdi ki?*

"Her kavgamızda ısrarla seni savunuşu... Aybüke'yi asla yanında istemeyişi... Mersin'de olanlar... O geceki kavgamız... Aslında hepsi, senin benim abim olduğunu bildiği içindi yani?"

Sesim dehşete düşmüş gibi çıkıyordu, ki zaten öyleydim. Bir anda her şey kafama dank etmeye başladı. O gece de uzun süredir bildiğini anlamıştım ama bu kadar uzun bir zaman olduğunu düşünmemiştim. Hatırladıklarımla içim

çekilir gibi oldu. *Ortada çok büyük bir sorun vardı. Bana bunu nasıl yapardı? Böyle bir gerçeği aylar boyunca benden nasıl saklardı?*

"Demir bak, lütfen onu suçlama. Tamam mı? Söylediğim gibi ondan her şeyi gizlemesini isteyen bendim. Yoksa birçok kez sana söylemek istedi ama ben izin vermedim. İnan bana."

Mustafa gözbebeklerime yalvarırcasına bakarken o an ona öyle sert ve soğuk bir ifadeyle karşılık verdim ki irkilerek birkaç adım geri çekildi. Gözlerimden ne kadar öfkeli olduğumu anlamış olacaktı ki hızla benden uzaklaştı.

"Aylardır biliyordu ve böylesine önemli bir gerçeği sırf sen istedin diye benden sakladı, öyle mi? Üstelik ben..."

Üstelik ben onun annesinin, aslında annesi olduğunu bilmeden o iki gün boyunca kafayı yerken, Nisa'ya nasıl söyleyeceğimi asla bilemezken, Nisa aylardır böyle bir gerçeği gözlerimin içine baka baka benden gizlemişti.

Yüreğime saplanan hayal kırıklığıyla içim çalkalandı. Midemdeki her şeyi çıkaracakmışım gibi çok berbat hissetmeye başladım. Boğazım düğümlendi. Gözlerim canımı yakacak kadar doldu. Hatta birkaç damla gözyaşı yeniden yanaklarıma doğru aktı. Üzerimdeki kazağın yakasını çekiştirmeme rağmen nefes alamadım. Boğuluyordum. Boğuluyordum ve bir an önce buradan gitmek istiyordum.

Mustafa'yla konuşmamız gereken her şeyi konuşmuştuk. Geçmişimizle yüzleşmiştik. Şimdi yüzleşmem gereken kişi Nisa'ydı. Onu görecek ve aylardır bana yalan söyleyişinin hesabını soracaktım.

Bu düşünceyle elimdeki anneme ait fotoğrafla birlikte hızla arkamı döndüm. Bulunduğumuz sahilden uzaklaşmaya başladım. Mustafa arkamdan, "Demir, lütfen onu suçlama!" diye bir kez daha bağırsa da duymazdan geldim. Aceleyle arabamın bulunduğu tarafa doğru yürümeye devam ettim. *Ayrıca kimi suçlayacaktım?*

Ceketimin cebinden arabamın anahtarlarını çıkarırken aynı zamanda da cep telefonumdan saati kontrol ettim. Akşamın onunu biraz geçiyordu ama umurumda değildi. Hemen eve dönmeyecek, onunla yüzleşecektim. Yüzleşmek zorundaydım. Koca bir hafta bizim için yeteri kadar zaman kaybı olmuştu zaten.

Impala'ya ulaşmamla vakit kaybetmeden direksiyon koltuğuna atladım. Motoru çalıştırdım. Annemin fotoğrafını ceketimin iç cebine yerleştirdikten sonra gaza yüklendim ve Şiir Yolu'nun çevresinden uzaklaştım.

Eskiden aşkın her şeye gücünün yettiğini düşünürdüm ve Nisa'ya olan aşkıma tutunarak her şeyi birlikte atlatacağımızı zannederdim. *Ne kadar da aptalmışım...* Böyle düşünerek sadece kendimi kandırmıştım çünkü ortada sorunlarımızı birlikte atlatabileceğimiz ya da tutunup, sarılacağımız bir aşk bile kalmamıştı.

Yüzleşilmemiş her sorun insanın içini karartır, ruhunu çökertirdi. Akılda *acaba* soruları oluştururdu. Bu gece bütün o soru işaretlerinden kurtulacaktım. Kurtulacak ve kendi önüme bakacaktım.

Bundan bir hafta öncesine kadar Nisa bütün acımasızlığıyla gerçekleri tokat gibi suratıma çarparken onu anlamaya çalışmıştım. Yaşadıkları kolay değildi. Bir anda annesi ortaya çıkmıştı. Kaza geçirmişti. Ölümden dönmüştü. Her şey onun için çok fazlaydı ama bu... Bu yaptığını asla unutamazdım. Ben de nasıl bir kırgınlık, nasıl bir hasar bıraktığından haberi dahi yoktu ama olacaktı. Bu gece acımasız olan taraf ben olacaktım.

Son bir haftadır hiç uğramadığım semte yaklaşırken, arabaya atladığım gibi diğer koltuğun üzerine fırlattığım cep telefonumu elime aldım. WhatsApp'a girerek ona tek bir mesaj attım. Derhâl aşağıya inmesini, arka sokağa çıkmasını söyledim.

Eskiden evim sandığım o koca konutun bulunduğu sokağa girdiğimde canım o gecenin yakıcı hatıralarını hâlâ taşırcasına çok yandı ama bunu da göz ardı etmeye çalıştım. Soğukkanlı olacak, hissettiğim acıya bu gece ket vuracaktım.

Impala'yı sokağın kenarına park edip motoru kapattım. Kendimi dışarı atmadan önce sokağın diğer tarafına baktım. Dediğimi yapmış, dışarı çıkmıştı. Kaldırım kenarındaydı ve beni bekliyordu. Arabadan hemen inemedim. Önce kendime zaman tanımak istedim. Bunu gerçekten yapabileceğimden bile emin değildim. Hayal kırıklığının keskin parçaları yüreğimin tam ortasına batarken gözlerimi kapattım. Derin nefesler alıp verdim. *Yapmak zorundaydım.* Tıpkı o gece onun benimle yüzleştiği gibi bu gece de ben onunla yüzleşmeliydim.

Kendimi toparlamak istercesine son bir kez daha derin bir nefes alıp verdim. Arabamın kapısını sertçe açıp kapatarak kendimi soğuk gecenin kucağına attım. Büyük adımlarla ona doğru ilerledim ve tam karşısına geçtim.

Gözaltları şişti. Saçları dağınıktı ve yüzünü gölgeliyordu. Artık kakülü yoktu. Üzerinde siyah, kapüşonlu bir kazak ve eşofman altı vardı. Hastaneden çıkalı iki hafta olmuştu ve bu süreçte çok zayıflamıştı. Neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı. Bir şeyler yemediğini anlamam için ona sormama gerek yoktu. Onu sandığından daha iyi tanıyordum.

Bir tarafım onu kollarımın arasına çekmek, sıkıca sarıp sarmalamak ve her şeyi unutmak istiyordu. Diğer tarafım ise her ne kadar imkânsız olacağını bilsem de ondan ölesiye nefret etmek istiyordu.

Koyu kahverengi gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyordu. O iri gözler tepkilerimi ya da duygularımı ölçmek ister gibi beni incelerken bense bomboş bir ifadeyle onu izliyordum. Çok sessiz geçen birkaç dakika boyunca ben sadece onu izledim.

Daha bir hafta öncesine kadar o ışıl ışıl parlayan kahverengi gözlere bakmayı ben çok severdim. Oysa ne yalanlar ne sırlar sakladığını bilmeden ama şimdi... Şimdi değil bakmak, göz göze gelmek bile istemiyordum.

Öyle uzun ve donuk bir şekilde baktım ki ona birden bakışlarını kaçırdı. Başını sürekli başka tarafa çevirip durdu. Gözlerimin içine daha fazla bakmadı, bakamadı. Belki de cesareti yoktu. Sessizliğimden, bu kaskatı hâlimden rahatsız olmaya başladığının farkındaydım ama aldırmadım. Bana hissettirdiklerinden sonra belki de bu son düşüneceğim şey bile değildi.

Dudaklarından titrek bir nefes dökülürken, "Demir," diyerek adımı fısıldadı karanlık geceye. Sesi keder ama bir o kadar da merak doluydu. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Dudaklarımın kenarı kibirli bir edayla kıvrıldı. *Nasıl bakıyordum?* Oysa nasıl baktığımın gayet farkındaydım. *Öfkeli, kırgın ve her şeyi mahvedecek kadar kızgın...*

Sonunda aralandı dudaklarım. Aralandı ve zifiri karanlığın içinde âdeta yankı uyandırdı.

"Ben aylarca, günlerce senin bu gökyüzü kadar güzel gözlerine baktım. Bakmışım ama hiçbir şey anlamamışım. Meğerse sen aklımı öyle bir başımdan almışsın ki ben aslında hiçbir şey görmemişim. Duymamışım. Bilmemişim. Resmen üç maymunu oynamışım. Oysa sakladığın ne sırlar varmış?"

"Demir ne oluyor? Neler söylüyorsun?" diye mırıldandığında dudaklarımdan bir *hah* nidası döküldü.

"Neler söylüyorum öyle mi?" Önce tıpkı onun gibi fısıldadım ama sonra... Sonra avazım çıktığı kadar bağırarak konuşmaya, hatta haykırmaya başladım.

"Ya ben annen mi değil mi bilmeden... O kadını hiç tanımadığım hâlde, sadece birkaç dakikalık görüp konuşmamla iki gün boyunca kafayı yedim! Biliyor musun? Sana bunu söyleyemediğim için, nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için ben kafayı yedim! Kafayı yedim Nisa! Aklımı kaçırdım! Sen üzülürsün, kahrolursun diye ağzımı nasıl açacağımı bile bilemedim. *'Ya gerçekten annesiyse?'* dedim. *'Ya onu benden, bizden almak isterse? Ya bizi birbirimizden koparırsa...'* İki gün boyunca bunları düşünmekten aklımı yitirdim ben. Seni kaybetmeyi geçtim... Bunun ihtimalini bile aklıma getirmek beni nasıl mahvetti, haberin var mı? Nasıl korktum, haberin var mı? Ne yapacağımı bilemedim ben be! Ama sen... Sen, bana bunu nasıl yapabildin ya? Aylarca... Elini tuttuğum, kalbine dokunmak istediğim her anda, yanına uçarak her gelişimde, seninle geçirdiğim her dakikada, saatte... Gözlerimin içine baka baka, babamı, abimi, gerçek ailemi sen benden nasıl saklayabildin?"

Yüzümün soğuktan mıdır yoksa sert bağırışımdan mıdır bilinmez, kıpkırmızı kesildiğine emindim. Hatta alnımdaki damar bile öfkeden belirmiş olabilirdi. Hayatımda ilk kez böylesine çığırımdan çıkıyordum ve kendimi ilk kez

onun karşısında dizginlemiyordum. Nasıl hissedeceğini ya da nasıl kırılacağını düşünmeden bütün öfkemi kusmak istiyordum.

"Demir..." Bir elini havaya kaldırarak bana uzanmak istedi ama hızla kendimi geri çektim. Ondan uzaklaştım. Şu an değil bana dokunmasını, yaklaşmasını dahi istemiyordum.

"Demir, bak... Kızgınlığını anlayabiliyorum ama Mustafa'ya söz vermiştim. Düzenin bozulmasın, hayatın altüst olmasın diye susmak zorundaydım."

Dudaklarımdan tiz bir kahkaha onunla dalga geçercesine koptu. *Gerçekten mi ya? Yapacağı en mantıklı açıklama bu muydu yani?*

"Susmak zorundaydın, öyle mi?" diye sordum alayla. "Ne değişti peki? Gözlerimin içine o buz gibi çehrenle baktığında, bana her şeyi acımasızca, içimi kanatarak söylediğinde ne değişti? Ne değişti Nisa?"

Haykırışlarım soğuk havaya karıştı. Bulunduğumuz arka sokağı inletti. Bağırışlarımla irkilerek geriye doğru sendeledi. Daha bir hafta öncesine kadar ağlamasını geçtim, gözlerinin dolmasına kıyamadığım o kız... O şahane kız karşımda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ama ben hiçbir şey hissetmedim. Hissedemedim. Öylece duygusuz bir şekilde izledim onu.

"Demir... Ben, canını yakmak istemedim. Yemin ederim, canını yakmak istemedim."

Izdırap dolu sesi dudaklarından feryat misali koptu. Bir kez daha elini havaya kaldırıp bana doğru uzandı. Bu kez kolumu tutmayı başardı ama o an ona öyle bir baktım ki, o an gözlerim onun gözlerine öyle bir değdi ki ne kadar kızgın olduğumun ve ne kadar acımasız olabileceğimin daha yakından farkına vardı. Kolumu tutan elini sanki dikene dokunmuş gibi hızla geri çekti. Benden bir iki adım uzaklaştı. Karşımda tir tir titremeye başladı ama bunun havanın soğukluğuyla zerre kadar alakası yoktu. Onu asıl titreten bakışlarımdı.

"Ama yaktın be Nisa. Benim canımı en çok sen yaktın be."

Zamanla bütün acılar geçer, bütün yaralar iyileşir derler. Oysa bu koca bir yalandan ibaretti. Her yara iyileşmez, her yara kabuk bağlamazdı. Nisa da yüreğimde hiç kapanmayacak, hatta baktıkça izlerini her daim hatırlatacak derin bir yara açmıştı.

"Hani bana demiştin ya, *'Sana her baktığımda o sevdiğim genç adamı artık göremem,'* diye... Çok haklıydın, biliyor musun? Çünkü ben de sana her baktığımda gözleri ışıl ışıl parlayan, kalbimi küçücük yerinden sarsıp gümbürdemesine sebep olan o şahane kızı artık göremeyeceğim."

"Demir," dedi bir kez daha feryatla ama durmadım. Bana tutsak ettiği acı gerçekleri onun yüzüne vurmaya devam ettim.

"Sen, benim Kutup Yıldızı'mdın. Yönümü yalnızca seninle bulur, yolumu yalnızca senin ışıltınla aydınlatırdım. Sen, bize ne yaptın biliyor musun

Nisa? Sevgimi aldın benden. Sen... Benim bakmaya doyamadığım o Kutup Yıldızı'mı söndürdün. İnan bana, yolumu şaşırmak da kaybolmak da hiç önemli değil ama... Ben o yıldıza bakmayı, yönümü onunla bulmayı çok seviyordum. Ben senin yıldızlardan daha parlak şu güzel gözlerine bakmayı her şeyden çok seviyordum be kızım."

Bakışlarımdan, sözlerimden saf bir zehir akıyordu. Bu zehir ölümcüldü ve ikimizi de tüketmekten başka bir şey yapmıyordu. Böylesine acımasız olmamın sebebi Nisa'nın bende nasıl derin bir yara açtığını görmesini istememden kaynaklanıyordu. Adını bir türlü koyamadığım bu acıyla tek başıma baş edemiyordum çünkü. Yüreğimde korkunç bir boşluk vardı ve biliyordum ki uzun bir süre boyunca o boşluk hiç dolmayacaktı.

Dudaklarından acı dolu bir hıçkırık koptu. Titrek sesiyle, "Demir, lütfen bu kadar acımasız olma," diye yalvardı. *Ben mi acımasızdım? Daha bir hafta öncesine kadar kendi söylediklerini ne çabuk unutuyordu?*

"Acımasız olma mı?" diye sordum dalga geçercesine. Sonra yine bütün kayışlarım kopmuş bir hâlde içimdeki kırgınlığı kusmaya devam ettim.

"Sen de yaptın bana aynısını. Kalbimi avuçlarının içine aldın, böyle un ufak edene kadar hiç acımadan sıktın, parçaladın, mahvettin. Sen, bizi mahvettin. O gece bana başka ne demiştin hatırlıyor musun? *'Hayat sana başka bir çare bırakmadığında acımasız olabiliyormuşsun.'* Benim de o anım, bu anım. Kusura bakma, Nisa Altun."

Kurduğum son cümlenin tezatlığı karşısında alayla güldüm. Duraksadım ve daha acımasız bir şekilde düzeltme gereğinde bulundum.

"Ya da *Nisa Gürsoy* mu demeliyim? Sonuçta ben senin sahip olman gereken hayatı çaldım, değil mi?"

Kinayeli sesime karşılık Nisa'nın gözlerinden akan yaşlar şiddetlendi ama karşısında pervasızca durmaya devam ettim. Ne kadar üzüleceğini ya da ne kadar kahrolacağını ilk kez umursamadım. Umursamak da içimden gelmedi.

Er ya da geç bu zaten gerçekleşecekti. Şu an olmasa bile bir gün mutlaka Nisa öz babasının soyadını alacaktı. Almak zorundaydı. Hak ettiği buydu ama o gün geldiğinde biliyordum ki bizim için de geri dönüşü olmayan yolların kapıları aralanacaktı. *Belki de o kapılar çoktan aralanmıştı.*

Nisa Gürsoy...

Zamanı geldiğinde bu soyadı bizim en büyük duvarımız olacaktı.

"D-Demir..." Adımı titreyen sesiyle mırıldanırken elleriyle de gözyaşlarını temizlemeye çalıştı ama başarılı olamadı. O yaşlar aktıkça akmaya devam etti. "Neden anlamıyorsun? Bunun ne kadar zor bir durum olduğunun farkında değil misin? Bir çözüm bulmak, sana her şeyi söylemek için nasıl düşündüğümü bilemezsin. En çok da seni düşündüm ben Demir."

"Gerçekten mi? Bu mu senin beni düşünmen? Nisa, sen aylarca bana yalan söyledin! Gözlerimin içine baka baka bana yalan söyledin! İstemez, kalsın! Olmaz olsun böyle düşünce!"

Derin bir hayal kırıklığına uğratan insanı kalpte nereye koyacağını bilememe hissi...

O yakıcı hissi ilk kez bu kadar iliklerime kadar hissediyordum.

Nisa, karşımda hıçkıra hıçkıra, çelimsiz vücudu sarsılarak ağlıyordu. Durmaksızın akan gözyaşları her daim sıkmaktan büyük zevk aldığım yanaklarına boşalıyordu ama ilk kez bu duruma kayıtsız kalıyordum. İlk kez onun içini ferahlatacak, acısını dindirecek cümleler kurmuyordum. İlk kez gözyaşları benim için bir anlam ifade etmiyordu. *Çünkü ben de kızgındım. Çünkü ben de kırgındım. Çünkü ben de gırtlağıma kadar büyük, hiç kapanmayacak yaralarla doluydum.*

"Ama en kötüsü de ne biliyor musun? Sen, beni sana olan sevgimden vurdun. Bu yüzden bunca zaman boyunca bana hiçbir şey söylemedin."

Söylediklerim karşısında yüzünde büyük bir dehşet ifadesi belirdi. Koyu kahverengi gözleri irice açılırken, "Bana bunu nasıl söyleyebilirsin? Nasıl böyle düşünebilirsin?" diye bağırdı. Ben de onunla birlikte daha çok bağırdım.

"Çünkü ne yaparsan yap ne söylersen söyle sana inanacağımı, her şeye rağmen yine de senin yanında olacağımı biliyordun. Çünkü ben sana hep aynı şekilde geldim Nisa. Hep dimdik yanında durdum. Tüm dünya sana sırtını dönse ben yine de senin yanında dururdum. Senin için yaptıklarımın, fedakârlıklarımın haddi hesabı yok. Yanlış anlama. Amacım yaptıklarımı başına kakmak değil tabii ki! Bütün bunları ben bile isteye, içimden gelerek yaptım. Ama bütün bunlar yaşanırken sen asıl neyi görmedin, biliyor musun?"

Çehresinden derin bir gölge geçerken aramızdaki mesafeyi kapatarak ona bir adım yaklaştım. Burun buruna gelirken boğazıma kadar gelen sözleri yine tutmadım, yutmadım. Zalimce haykırmaya devam ettim.

"Benim de sorunlarım, benim de dertlerim vardı ama ben hepsini yok sayıp yalnızca seni mutlu etmeye çalıştım. Kendime bile ilaç olamıyorken, senin o buzdan bile soğuk kalbini iyileştirmek istedim ama şimdi görüyorum ki çok yanlış yapmışım. Çok yanlış yapmışım be! Neden peki biliyor musun? Çünkü sen her seferinde ilk beni gözden çıkarmışsın. İlk beni bırakmışsın. İlk beni kaybetmeyi göze almışsın. Senem'le olan gelgitlerinde, kendi hayatında, dans kursu konusunda ve şimdi de annenle gitmek isteyişinde... Yine herkesten önce ilk beni çiğneyip geçmişsin. İlk beni yok saymışsın. Meğerse ben senin hayatında zaten hiç var olmamışım ki. Ve asıl neyi merak ediyorum biliyor musun? Sen, gerçekten bana değer verdin mi? Senin için yaptıklarıma, sana duyduğum bu koşulsuz sevgiye sen gerçekten değer verdin mi?"

Dilin kemiği yoktu. Enkaz etkisi yaratan sözlerimin, ses tonumdaki vicdansızlığın onun canını fazlasıyla yaktığının farkındaydım. Hatta o kadar çok canı yanmıştı ki buraya geldiğimden bu yana ilk kez bana öfkeyle bakıyordu. Gerçekten kızgın görünüyordu. Bir eli birden havaya doğru kalktı. Hamlesini anladığım gibi bileğini yakaladım ve yüzüme geçirmek istediği tokadı engelledim.

"Bu kez değil. Bu kez değil Nisa," diyerek öfkeyle konuştum.

Bileğini bıraktığım gibi hızla kendini benden uzaklaştırdı. Gözlerini kapadı. Derin nefesler alıp verdi. Bir eli yüreğine doğru gidip orayı sıvazlarken endişelendim. Hastaneden çıkalı çok olmamıştı sonuçta. Yanına yaklaşıp iyi olup olmadığını sormak istedim ama bir şey beni engelledi. Ona olan kızgınlığım, gücenmiş kalbim beni engelledi. Yanına yaklaştırmadı.

"Demir, sus. Lütfen artık sus!" diyerek sessizce yalvardığında yine dediğini yapamadım. Canını daha da çok yakacağını bile bile konuşmayı sürdürdüm.

"Hayır, susmayacağım. Yeteri kadar susmuşum zaten ama bu kez susmayacağım. Çünkü bu kez haklı olan sen değilsin. Çünkü yine bütün bencilliğini konuşturdun Nisa. Yine sen hariç herkesi düşündün ama bu kez beni de kendinle birlikte sürüklemeyi, mahvetmeyi tercih ettin. Tebrik ederim, başarılı da oldun. Sen beni öldürdün Nisa. Bak, ben artık yaşamıyorum. Nefes alıyorum ama yaşamıyorum."

Duygularıma, hissettiğim kırgınlığa asla ket vuramıyor, kendimi dizginleyemiyordum. Şimdi söyleyeceklerim belki de kuracağım en acımasız cümleler olacaktı. Dilimde buruk bir tat bırakacaktı ama kendimi de tutamıyordum. Acımasız olmak istemedikçe, daha da acımasız oluyordum. Her şeyi mahvetmek istiyordum. *Hem zaten ne kalmıştı ki elimde, avucumda?* Hiçbir şey. Koca bir hiçliğe sahiptim artık.

Dudaklarım titrerken, "Sen... Sen gerçekten sevdin mi beni ya?" diye fısıltıyla sordum.

Nisa'nın boğazından boğuk bir feryat koparken gözyaşları yeniden yanaklarına boşaldı. Karşımda öyle kötü, öyle kahrolmuş bir şekilde ağladı ki elleri boğazından kopan hıçkırıkları engellemek için dudaklarına gitti. Onu kollarından tutup da kendime çekemedim. Bu kez ona sımsıkı sarılamadım. Acısını alamadım. Put gibi karşısında dikildim ve izledim.

"D-Demir..." Adım bir kez daha dudaklarından yakarışla dökülürken devam etmemesi için başımı sağa sola doğru salladım.

"Hayır, artık Demir yok. Bitti. Sen kazandın. Artık istediğin gibi özgürsün. Dilediğin gibi kendinle baş başasın."

İyice kızarmış olan gözleriyle bana çaresizce baktı. O bakışlardaki kederi ve umutsuzluğu çok iyi tanıyordum. O kara gece acımasızca bana her şeyi haykırdığında ben de ona aynı bu şekilde bakmıştım.

"Benden vazgeçiyorsun." Gözlerindeki şaşkınlık diline de yansırken dudaklarıma peyda olan acı bir tebessümle omuz silktim.

"Neden buna bu kadar şaşırıyorsun ki? Sen defalarca benden vazgeçmedin mi?"

"Demir, yapma. Lütfen, bunu bize yapma."

Bunca zamandan sonra her şeyi gözler önüne serince aklımda yer edinen acı bir gerçek daha vardı. *Ne kadar aptal olduğumu ispatlayan bir gerçek...*

Sarf edeceğim kelimelerden dolayı şimdiden pişmanlık duyuyordum ama kendimi bir türlü durduramıyor, şu ağzıma bir kilit vuramıyordum.

Vaktim dolmuştu. Daha fazla burada nefesimi tüketmeyecektim. Son sözlerimi söyleyecek ve bir daha geri dönmemek üzere *ondan, bizden* gidecektim.

"Biliyor musun? Seninle geçirdiğimiz onca zamanı düşününce bana çok önemli bir şeyi daha öğrettiğinin, hatta büyük bir ders verdiğinin farkına vardım. Meğerse güzel sevmek hiçbir şeye yetmiyormuş. Bir boka da yaramıyormuş. Bunu bana sen öğrettin Nisa. İçimde telafisi olmayan çok büyük bir kırgınlık bıraktın. Teşekkür ederim."

Artık gizleyemediğim gözyaşlarımla ona arkamı döndüğümde, gitmeme izin vermedi. İki büyük adımda bana ulaştı. Kolumdan tutup karşıma geçti. Gözyaşları yanaklarıma akarken ona bakmadım, bakamadım. *Bakarsam yapamayacağımı biliyordum.*

"Demir... Özür dilerim. Her şey için çok özür dilerim. Çok pişmanım." Fısıltısı gecenin en büyük haykırışıydı belki de. Kolumu tutmayı bıraktığında geriye doğru asla geri dönüşü olmayacak bir adım daha attım.

Hayat nasıl da en yakın olmak istediğini, en uzak ediyormuş insana. Bir hafta öncesine kadar bana bir adım atsa ona koşacağım kızdan şimdi kilometrelerce kaçıp, uzaklaşmak istiyordum.

Son kez bakışlarımızı buluşturdum. Gözlerimi onun iyice kan çanağına dönmüş gözlerinden ayırmadan sessizce mırıldandım.

"Hoşça kal, Kutup Yıl..." Durdum ve yaşadığım aydınlanmayla başımı sağa sola doğru salladım. O benim Kutup Yıldızı'mı çoktan söndürdüğü için artık ona bu şekilde hitap etmek istemedim.

"Hoşça kal Nisa. Bu kez gerçekten hoşça kal..."

Hiçbir şey demesine ya da beni engellemesine izin vermeden arkamı döndüm. Sokağın diğer tarafında bulunan Impala'ya doğru aceleci adımlarla yürüdüm. Buradan derhal gitmek istiyordum.

Arabanın kapısını açıp, direksiyon koltuğuna yerleşirken ya da motoru çalıştırıp karanlık sokaktan uzaklaşırken asla arkama bakmadım. Geri dönmedim. Dönemedim. Cesaretim de gücüm de yoktu artık. İkisi de tükenmişti.

Ve işte buraya kadardı.

Demir ve Nisa'nın hikâyesi burada sona ermişti.
Sokaktan ayrılırken aklıma kazınan gerçekler tam olarak böyleydi.
Biz bu kez gerçekten, hem de sonsuza dek bitmiştik.

Gözlerimin önüne iki küçük çocuğun hayalini getirdim. Biri kız, diğeri erkek. Biri Demir, diğeri Nisa... Çocuk Demir ve çocuk Nisa...

Demir, her sabah kendi yetimhanesinden çıkıp, koşarak Nisa'nın yetimhanesine gidiyordu. Binaları ayrıydı. Okula gitmek için Nisa'yı bekliyordu. Sonra kapıdan paytak adımlarla Nisa çıkıyordu. Demir, merdiven korkusunu bildiği için düşmesin diye elini tutuyordu. Nisa'nın çantasını taşıyordu. Okula el ele tutuşarak gidiyorlardı.

Demir, renkli kalemlerini yalnızca Nisa'yla paylaşıyordu. İçinde yalnızca Nisa'nın olduğu mutlu resimler çiziyordu. Renkli çiçekleri yalnızca Nisa'ya topluyordu. Bazen onu sinir etmek için saçını çekiyordu ama bunu bile ona olan sevgisinden yapıyordu. O zamanlar bile Demir yalnızca Nisa'nın gözlerine bakıyor, yalnızca onu görüyordu. Bütün hayallerini, düşlerini yalnızca Nisa'yla süslüyordu. Onunla büyüyor, geleceğini yalnızca onunla planlıyordu.

Onunla birlikte geçecek bir çocukluğu ya da onunla büyümenin nasıl bir şey olduğunu her zaman merak etmiştim. Şimdi bu hayallerin yaşanması mümkünken asla yaşanmamış olması içimdeki derin acıyı besleyen en bariz kaynaktı.

Öğrendiklerim, Mustafa'dan işittiklerim, aklıma sonrasında dank eden acı gerçekler sadece geçmişimizi zehirlemekle kalmamış, aynı zamanda gelecekle ilgili bütün ihtimallerimizi, hayallerimizi de bizden söküp almıştı. Elimdeki bira şişesini boğazıma dikerken artık gerçekleşmesi mümkün olmayacak hayallerime uzaktan el sallıyordum.

Semtten ayrılalı birkaç saat olmuştu ama eve gidecek takati kendimde bulamamıştım. Bulmamın da imkânı yoktu çünkü semtten ayrılır ayrılmaz pişmanlığın zehirli sarmaşıklarıyla sarmalanmıştım. Söylediğim bütün o cümleler ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Değil dudaklarının büzüşmesine, ağlamasına dahi kıyamadığım kızı bu gece sarf ettiğim cümlelerle hiç acımadan ben mahvetmiştim. Yanından ayrıldığım andan bu yana, *"Acaba çok mu ileri gittim?"* diye düşünüp durmuştum. Gerçi ileri gitmekten çok daha beterini yapmıştım. Onu yerle bir etmiştim.

Sarf ettiğim sözler çok ağırdı. Kullandığım ses tonu çok ağırdı. Attığım bakışlar çok ağırdı. Her şey çok ağırdı ve hiçbirimizin bunları kaldıracak gücü yoktu. Belki de bu yüzden hemen eve gidememiştim. İçimdeki o derin pişmanlık hissi beni kolay kolay eve götürmemişti.

Eve gidemediğim gibi soluğu yeniden sahilde almıştım. Saatin ne kadar geç olduğuna ya da havanın buz gibi sertliğine aldırmadan Batuhan'ı aramıştım. Birkaç bira şişesi kapıp yanıma gelmesini söylemiştim. O da elbette dediğimi yapmayı geciktirmemişti.

Yaşananlardan sonra ikizler ve Emre, beni zaten çok merak ettiklerinden hemen yanıma gelmişlerdi. Bütün olan biteni, geçmişimi, aslında kim olduğumu, Nisa'yla olan yüzleşmemi onlara tek tek anlatmıştım. Onlardan hiçbir şey saklamazdım. Bilmelerinde bir sakınca görmüyordum ama işittikleri gerçekler onları da sarsmıştı. Tek bir söz dahi edememişlerdi. *Hem ne söyleyebilirlerdi ki zaten?* Kimse gerçeği, geçmişte olanları değiştiremez ya da o zamana geri dönüp sayfaları yeniden yazamazdı.

Etrafa mutlak bir sessizlik hâkimdi. Kimseden çıt çıkmıyordu. Olanları anlatmamdan bu yana dakikalardan sonra ilk kez ben dudaklarımı araladım çünkü zihnime kazınan gerçeği öylece kenara atamıyordum. Düşündükçe kafayı yiyecekmişim gibi hissediyordum.

"Ne tuhaf değil mi? Onunla daha çok küçükken, çocukken tanışabilirdim. Aynı yetimhanede büyüyebilirdik. Koca bir çocukluğu paylaşabilirdik."

Tepkisini ilk gösteren kişi Batuhan oldu.

"Yok, ben sikeceğim bunun belasını!"

Sinirle bağırdığında ona bakmadım bile. Yaptıklarından ve söylediklerinden sonra Nisa'ya benden sonra en sinirli olan kişi Batuhan'dı. Nisa, henüz okula dönmemişti ama döndüğü zaman yaşanacakları hayal etmek o kadar da zor değildi. Bahar ve Emre'den emin değildim ama Batuhan kesin cephe alacaktı. Şu ses tonundan bile bunun yaşanacağını şimdiden görebiliyordum.

"Nisa geleceğini sikti, bana da geçmişini siktirtme Demir!"

Batuhan, kulağımın dibinde bağırmaya devam ederken ben de ona kulak asmamaya devam ettim. Beni sertçe omuzlarımdan ittirip oturduğum kumun üzerinde hafif de olsa sarsılmama sebep oldu. Aldırmadım. Öylece denizi izlemeye, dalga seslerini dinlemeye ve soğuk havayı içime çekerek elimdeki birayı yudumlamaya devam ettim. Bu gece çokça içmeyi ve karanlık geçmişime, mahvolan geleceğime içerlenmeyi düşünüyordum. Zaten bir açıdan Batuhan'ı da sırf bu yüzden çağırmıştım. Sarhoş olduğumda beni eve götürecek birine ihtiyacım vardı.

Ben sessiz kalıp karşılık vermedikçe, "Ulan oğlum!" diyerek daha da yüksek sesle bağırmaya, küfretmeye devam etti Batuhan.

"Kız bildiğin ağzına sıçtı. Kalbini sikip bir kenara attı ama sen hâlâ Nisa diyorsun! Hâlâ *çocukken onunla tanışabilirdim* diyorsun. Yeter amına koyayım!"

Her ne kadar bu gece bütün öfkemi, kırgınlığımı haykırmış, zalimliğimi acımasızca konuşturup, Nisa'nın canını çok yakmış olsam da Batuhan'ın

bilmediği çok önemli bir gerçek vardı. Ben Nisa'dan gelecek her şeye razıydım. *Acıya da mutluluğa da. Aşka da nefrete de. Bahara da kışa da. Her şeye.*

Evet, bu gece her şey yerle yeksan olmuştu. Bu gece biz bitmiş, mahvolmuş ve ortada artık Demir ve Nisa diye bir gerçek kalmamıştı ama bu ona duyduğum aşkın bittiği anlamına gelmiyordu. Onu hâlâ çok seviyordum. Allah kahretsin ki onu hâlâ herkesten, her şeyden çok seviyordum ve bununla nasıl başa çıkacağımı da bilmiyordum.

Emre, Batuhan'ın kabanının kapüşonundan tutup kendine doğru çekerken, "Batuhan! Rahat bırak çocuğu!" diye azarladı. Standart, her zamanki Emre'ydi işte. Birinin üzerime geldiğini anladığı an devreye girer, o kişi Batuhan bile olsa benden uzaklaştırmaya çalışırdı. Fakat bu tutumu Batuhan'ın üzerinde pek işe yaramazdı. Sinirlendiği zaman Batuhan'ın da gözü hiç kimseyi, hiçbir şeyi görmezdi.

Emre'nin elini üzerinden sertçe iterken, "Ne rahat bırak lan? Görmüyor musunuz hâlini?" diyerek burnundan soludu. *Ne varmış hâlimde? Gayet muhteşem hissediyorum!*

"Görüyoruz ama bu Demir'in Nisa'ya olan sevgisini değiştirmez."

"Sıçarım böyle sevgiye!"

Batuhan'ın bağırışı sahilde yankılanırken hışımla ayağa kalktı. Karşımda volta atmaya başladı. Bunu yaparken de söylenmeye devam etti.

"Bu sevgi değil abi, tamam mı? Bu sevgi değil! Amacım Nisa'yı Demir'e karşı kötülemek, doldurmak değil ama olanlardan sonra bana bunun sevgi olduğunu söyleyemezsiniz. Bunun savunmasını böyle yapamazsınız."

Batuhan ve ben çocukluktan beri çok yakındık. Bahar ve Emre'yi de elbette çok severdim ama Batuhan'ın bana olan düşkünlüğünün de her zaman farkındaydım. Ayağıma taş değse ya da yere düşecek gibi olsam beni kurtarmak için orada bekleyecek olan ilk kişinin o olacağını hep bilirdim.

Nisa'ya olan öfkesini anlayabiliyordum. Ben de öfkeliydim ama şu an bunu tartışmak, konuşmak istemiyordum. Her şey yeteri kadar zordu. Daha da konuşarak zaten çamur olmuş zihnimi bulandırmak istemiyordum.

"Şimdi ne olacak Demir? Ne yapacaksın?"

Buluştuğumuz andan bu yana Bahar ilk kez dudaklarını araladı. Başı omzuma yaslı bir şekilde o da benim gibi karanlık denizin hırçın dalgalarını izliyordu.

Olanları eksiksiz bir şekilde anlattıktan ve Mustafa'nın yanından ayrılırken ceketimin iç cebine koyduğum annemin fotoğrafını ona gösterdikten sonra Bahar küçük dilini yutmuş gibi sessiz kalmıştı. Sessiz kalmış ve yalnızca ağlamıştı. Üstelik öz anneme olan benzerliğini açıkça fark etmesi onu kahretmiş ve bana sıkıca, sanki omuzlarımdaki bütün yükü almak istercesine sarılmıştı.

Omuzlarımı silkerken, "Bilmiyorum," dedim düz bir sesle. *Çünkü bilmiyordum.*

"Hayat, siz planlar yaparken başınıza gelenlerdir."[2]

Bir kafenin tabelasında rastladığım bu sözü ilk kez okuduğum zaman ne anlama geldiğini pek anlamamıştım ama şimdi o kelimelerin altında yatan derin anlamın gayet farkındaydım.

Daha birkaç ay öncesine kadar bambaşka planlar kurar, bambaşka hayallerin peşine düşerdim. *İçinde yalnızca Nisa'nın olduğu, onsuz bir anımı dahi düşünmediğim mutluluk ve huzur dolu hayaller...*

Sanki her şey benim uydurduğum bir düşmüş de ben de sonunda o düşten irkilerek uyanmış gibiydim. Şu an bambaşka bir dünyaya aitmiş gibi hissediyordum. Her şey çoktan değişmişti ve değişmeye de devam edecekti. Yaptığım bütün o mutluluk dolu planlar altüst olmuştu. Domino taşları gibi yıkılmış, dengeler değişmişti.

Bir bilinmezliğin içindeydim ve ne yapacağımı bilmiyordum. O bilinmezlik beni içine çektikçe karanlığın içinde daha da kayboluyor, daha da çırpınıyordum.

Zihnimin bulanıklığı geçen her saniyede korkunç bir hâl alırken Batuhan bir anda volta atmayı bırakarak tam karşımda dikildi. İşaret parmağını bana doğru sallarken o uyarı dolu sesiyle attığı nutuklar yine sahilin derin sessizliğini bozdu.

"Bana bak! Eğer aklından soyadını değiştirmek falan geçiyorsa direkt sil, at o düşünceyi. Öyle bir şey yapmayacaksın. O, Onur denen şerefsiz bunca yıl yoktu, bundan sonra da olmasın bir zahmet."

Bir de bu mesele vardı, değil mi?

Elimdeki bira şişesinden büyük bir yudum daha içtim. Bira genzimi yaktı fakat aldırmadım. Düşünecek, üzerine kafa yoracak meseleler gittikçe artıyordu.

"Batuhan haddini aşmasan mı artık?" Emre tekrar araya girip Batuhan'ı dizginlemek istediyse de Batuhan onu umursamadan konuşmaya devam etti.

"Yoo ben haddimi aşmıyorum. Olanı söylüyorum." Aksi ama bir o kadar da kendinden emin olan bakışları yeniden beni buldu. "Benim için, bizim için sen Demir Gürsoy'sun kardeşim. Demir Polat bana hitap etmiyor. Kulağa da hiç güzel gelmiyor."

Emre, "Hay ben senin derdini sikeyim ama Batu!" diye hayıflanırken onlara yalnızca acı dolu bir gülümsemeyle karşılık verdim.

---

[2] *The Beatles* müzik grubunun üyelerinden biri olan John Lennon'un sözüdür.

Batuhan, "Ben yine de söyleyeyim de," dediğinde bile tepkisizliğimi korumayı sürdürdüm. Hiçbir şey demedim. Arkadaşlarımı yanıtsız bıraktım. Karşımdaki denizi izlemeye devam ettim.

Ben *Gürsoy* soyadıyla büyümüştüm. İşin aslı, o her dediği hiç bekletilmeden anında yapılan, annesinin şımarık çocuğu olarak büyütülmüştüm. *Ben annemin oğluydum.*

Köklerinden âdeta güç akan bu soyadının ayağımın altına serdiği bütün imkânları kullanmış, lüks içinde yaşamıştım. Bunu inkâr edecek değildim çünkü gerçek buydu.

Yaşıtlarım bir telefon almak için para biriktirirken, ben herkesin hayran kaldığı arabama daha on beş yaşında sahip olmuştum. Muzaffer dedem Impala'yı bana on beşinci yaş günümde hediye etmişti. Sadece kullanmaya on yedi yaşında başlamıştım. Yaşıtlarım belki de ailelerinden izin almadan hareket dahi edemezken, ben on sekiz yaşında kendi evime çıkmıştım. Kendi düzenimi bu genç yaşımda kurmaya başlamıştım. Yaşıtlarım belki de türlü akran sorunlarıyla, zorbalıklarıyla cebelleşirken, ben okulun o çok sevilen, sürekli pohpohlanan popüler çocuğu olmuştum.

Popülerlik, partiler, hatta dans kursu bile...

Aslında bir taraftan da bütün bu fırsatları bana sağlayan şey inkâr etmesi güç bir şekilde bu soyadı olmuştu. İnsanlar beni böyle bilmiş, *Demir Gürsoy* kimliğiyle tanımıştı.

Demir Polat...

Ama asla karşı çıkamayacağım ya da inkâr edemeyeceğim asıl kimliğim de buydu.

Peki, benim bu gerçekle başa çıkabilecek gücüm var mıydı? Ya da benliğim bu soyadını, bu kimliği kabullenebilecek miydi?

Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Zamanın bize ne göstereceğini, bizi nasıl sınayacağını ya da geleceğin bizi nasıl bir fırtınayla savuracağını artık kestiremiyordum.

Bildiğim tek gerçek, bu geceden sonra bir daha hiçbir şeyin aynı kalmayacağıydı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacak, eskisi gibi hissedemeyecektik. *Sadece ben değil, her birimiz, hepimiz...*

Bu gerçeğin iyice aklıma intikal etmesiyle derin bir nefes daha aldım. Aldığım nefesi dudaklarımdan çıkan buharla dışarı bırakırken başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Tüm güzelliğiyle parlayan Kutup Yıldızı'na dudaklarıma yerleşen derin bir tebessümle baktım.

Biramın son damlalarını yudumlamadan önce elimdeki şişeyi Kutup Yıldızı'na doğru kaldırdım ve bütün bunları bana yaşattığı için ona teşekkür ettim.

Işıltını yüreğimden söküp alarak, beni koca bir bilinmezliğin içine hapsettiğin için teşekkür ederim, Kutup Yıldızı.

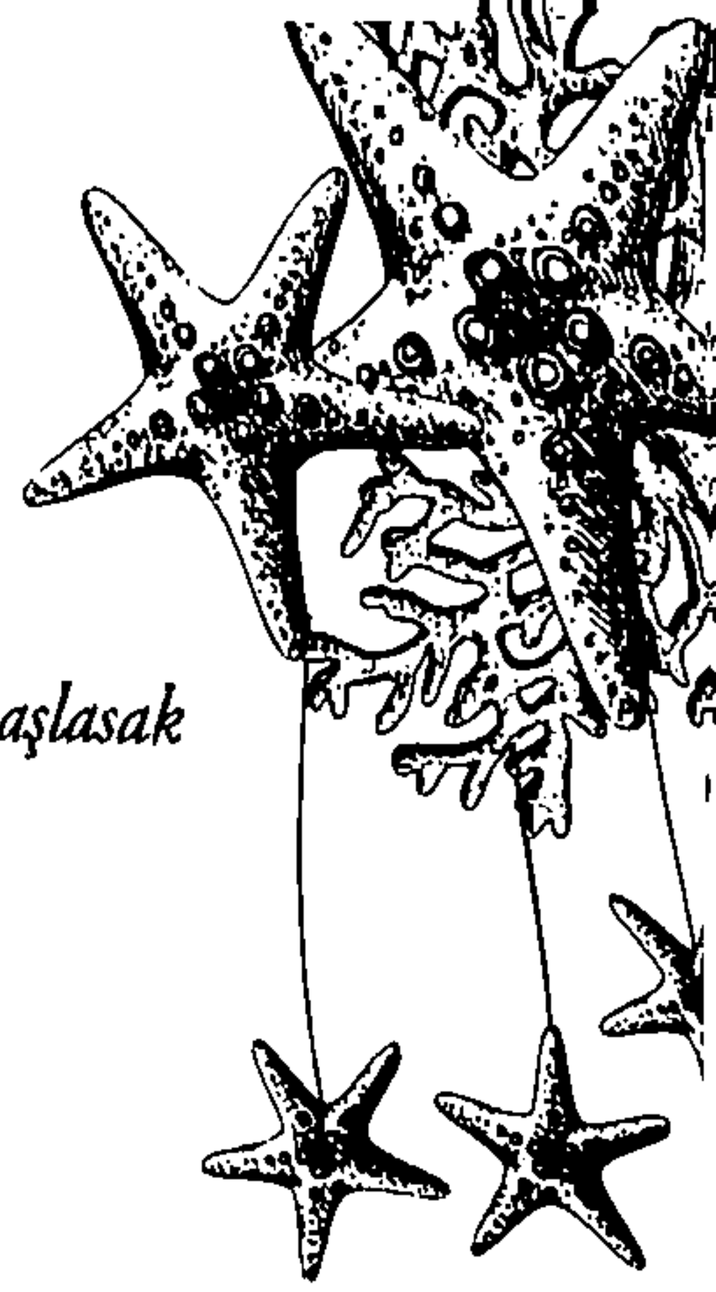

3. BÖLÜM

♪ *Kendimden Hallice – Üzülmeye Nereden Başlasak*
♪ *MIIA – Dynasty*
♪ *Selin – Farkında Değildin*
♪ *Pinhani – Her Şey Sen Kokuyor*

Demir Gürsoy'dan

Zaman, her zaman her şeyin ilacı olmuyordu ama en azından alışmayı öğretiyordu.

Acıya alışmayı…

Çaresizliğe alışmayı…

Yenilgilere alışmayı…

Hayat, her ne kadar engebeler, fırtınalar ve kargaşalardan ibaret olsa da bütün bunların sonucunda dimdik ayakta durmayı öğreniyorduk. Çok güçlü bir sarsıntı yaşıyorduk ama bize öğretilen ya da öğretilmek zorunda kalınan şey de aslında tam olarak buydu. Ne kadar ağır yaralar alırsak alalım, o yaraları bir şekilde atlatabilmenin yollarını bulmaktı çünkü hayat akıp gitmeye, akrep ve yelkovan ise dönmeye devam ediyordu.

Yaşadığım bütün o sarsıcı olaylar yüreğimdeki büyük parçaları, hatta duygularımı benden söküp almış, yerini ise daha öncesinde hiç tatmadığım duygularla değiştirmişti. Son zamanlarda ne hissettiğimi pek bilmiyordum. Ağır bir depresyonun içindeydim çünkü. Göğsümün tam ortasında derin bir hissizlik vardı. Kalbimin duvarlarına kocaman teller örülmüşçesine hissizdim hem de. Bir robottan farksız sayılmazdım. Sadece canlıydım. Kalbim atıyordu, nefes alabiliyordum ama hepsi bu kadardı. Başka hiçbir şey hissetmiyordum. Hissedemiyordum.

Âdeta yeni alışkanlığım hâline gelen bu duygu, benliğimi tamamıyla ele geçirmişti. En tuhafı da artık sadece üzüntülere ve gözyaşlarına değil, aynı zamanda mutluluklara ya da güzel haberlere de tepki veremez olmuştum.

Mesela geçenlerde dans kursundaki Aydan Hoca, derslerini Eren'le birlikte verdiği yeni grubunun İstanbul'da ünlü bir kozmetik mağazasının açılışına eşlik edeceğini söylemişti. Sadece, *"Harika bir haber bu,"* deyip geçmiş, çocuklara ders verdiğim kendi salonuma dönmüştüm.

Benim ders verdiğim dans sınıfındaki sarı papatya Sedef bile o küçücük yaşına rağmen bendeki bariz değişikliği fark etmişti. Bir ara yanıma gelip, *"Neden artık gülmüyoysun Demiy?"* diyerek o *"r"* harfini söyleyemeyen sevimli hâliyle sorduğunda ona hiçbir şey diyememiştim. Sadece saçlarını okşayıp, arkadaşlarının yanına geçmesini söylemiştim.

Birkaç gün öncesinde beni arayan Şevket Abi, yurtdışından yeni ve çok güçlü bir ihaleyi havada kaptığını büyük bir coşkuyla dile getirdiğinde ona da yalnızca, *"Hayırlı olsun,"* demiş, konuşmayı uzatmadan telefonu kapatmıştım.

Son günlerde olabildiğince herkesten uzaklaşıp yalnız kalmaya çalışıyordum ve bu beni rahatsız etmiyordu. Aksine kafamı dinleyebildiğim o anlarda bir şeyler hissedebildiğimi düşünüyordum ama artık ne hissettiğimi bile kestiremiyordum. Herkesten, her şeyden kaçmaya çalışıyordum ama nereye gideceğimi de bilmiyordum. Öylece, derin bir sükûnetle uzaklaşmayı tercih ediyordum. Hayattan uzaklaşıyordum. Yaşamaktan uzaklaşıyordum çünkü hiçbir şeyin artık tadı tuzu yoktu. Hiçbir şeyden zevk almıyordum. Hayatımdaki bütün o canlı renkler ansızın kaybolmuş, yerini çirkin bir griliğe bırakmıştı. Kendimi bir uçurumun kenarında dipsiz bir kuyuya bakıyormuş gibi hissediyordum ve baktığım yerden her şey çok karanlık görünüyordu. *Nisa, hayatımdan usulca çekip giderken sanki bütün yaşama sevincimi de benden söküp almış gibiydi.*

İçinde bulunduğum bu karmaşa beni sürekli sıkıntılı bir ruh hâliyle sarıp sarmaladığından, aklımı olanlardan uzaklaştırmak için kafamı dağıtacak şeyler yapmaya çalışıyordum. Öncesinde başladığım ama bir türlü düzene oturtamadığım sporu artık daha sık yapıyor, haftanın üç gününü spor salonunda geçiriyordum. Son günlerde hayatım durağan bir şekilde geçtiğinden okuldan ya da dans kursundan vakit bulabildiğim her anda kendimi buraya atıyordum. Ağırlık kaldırmak ya da kulaklığımda çalan müziğin bana eşlik etmesiyle terleyene kadar koşu bandında koşmak iyi geliyordu. Bugün de yine o günlerden biriydi.

Aralığın ilk haftasındaydık. Günlerden perşembeydi. Bugün dans okulundaki işlerim erken bittiğinden kendimi yine spor salonuna atmıştım. Batuhan da peşimden gelmişti.

Son zamanlarda Batuhan dibimden hiç ayrılmıyordu. İşin kötü tarafı bunu iyice alışkanlık, hatta kendine bir görev hâline getirmişti. Gerçi son olanlardan sonra artık hiçbirimiz normal davranamıyorduk. Batuhan da davranamıyordu. Anlık bir gaflete düşüp yanlış ve geri dönüşü olmayacak şeyler yapacağımdan korkuyordu ama böyle bir şeyi yapmaya gücümün olmadığını da çok iyi biliyordu. Sadece beni yalnız bırakmak istemiyordu ve ben de onu anlayabiliyordum. Bu yüzden sürekli yanımda olmak istemesine sesimi çıkarmıyordum.

Bahar ve Emre, Batuhan'a kıyasla yaşananları daha sakin karşılamaya çalışıyorlardı. Onlar da beni bir an olsun yalnız bırakmıyorlardı ama Batuhan gibi sürekli ayağımın altında da dolaşmıyorlardı. Haftaya gerçekleşecek olan matematik sınavına çalıştıklarından bugün bizi yalnız bırakmışlardı.

Saatler akşamın altısını geçiyordu. İyice yorulmuş ve terlemiştim. Kulaklığımdan yükselen şarkının ritmiyle üzerinde bulunduğum koşu bandında attığım adımları hızlandırdım. Yaptığım sporu sonlandırmadan önce bütün gücümü tüketmek istedim. İyice nefes nefese kaldığımda koşu bandının kapatma düğmesine bastım ve üzerinden indim. Telefonumdan dinlediğim şarkıyı sonlandırdım. Bir kenara astığım küçük, beyaz havluyu elime alıp enseme atarak yüzümde ve boynumda biriken terleri sildim. Terimi temizlerken koşu bandının kenarında bulunan spor çantamın içinden su şişemi çıkardım ve içindeki suyun çoğunu büyük bir yudumda içtim. İyi gelmişti.

Batuhan, salonun başka bir köşesinde ağırlık kaldırırken yanına gidip artık günü sonlandırmak ve eve gitmek istediğimi söylemek istedim. Ona doğru birkaç adım attığım sırada tam karşımdan bana doğru gelen kumral kızı fark etmemle duraksadım. Kızın benim yanıma geldiğini biliyordum çünkü ilgi dolu bakışları üzerimdeydi. Aslında siması da tanıdık geliyordu ama onu nereden tanıdığımı hatırlayamıyordum. Son bir haftadır spor salonuna her geldiğimde onu da burada, hatta biraz yakınlarımda görüyordum. Bunu fark etmemek imkânsızdı çünkü kızın gözleri sürekli üzerimdeydi ve ben de izlenildiğimi fark eden biriydim.

Kız tam karşımda dikilmeye başladığında ister istemez kendimi onu incelerken buldum. Beyaz tenliydi. Üzerinde pembe, sporcu atleti ve siyah, sporcu taytı vardı. İnce belli, uzun boyluydu. Küt kesimli açık kahverengi saçları vardı ve saçlarını pembe bir bandanayla geriye doğru atmıştı. Gözleri elaydı. Aslında hoş bir kızdı ama benden ne istediğini ya da bana neden böyle ilgiyle baktığını anlayamıyordum. İnci gibi bembeyaz dişlerini göstererek genişçe gülümsedi ve bir elini tokalaşmak için bana uzattı. İşte o an yanıma gelme sebebini anladım. Bakışlarından bile her şey apaçık okunuyordu aslında. Sanırım ben biraz körü oynamak istemiştim. *Ya takılmak isteyecekti ya da telefon numaramı...*

"Selam, Beliz ben." Kendini tanıtırken ses tonu ilgili ve heyecanlı çıktı. Kabalık etmek istemediğimden uzattığı elini tutup, sıktım ama hemen geri bıraktım. Ben de kendimi tanıtarak, "Demir," dedim düz bir sesle.

Yüzündeki geniş gülümseme hiç silinmeden, "Biliyorum," dedi yine yoğun bir ilgiyle. *Biliyor muydu? Nereden?* Kaşlarım istemsizce merakla havaya doğru kalkarken sanki içimden geçenleri duymuşçasına devam edip beni yanıtladı.

"Aslında dans kursunda da birlikteyiz. Gerçi sen sadece küçük çocuklarla ilgileniyorsun, onlara ders veriyorsun ama gördüm seni. Bayağı yeteneklisin."

Yaptığı açıklama sonrasında kızın simasının nereden tanıdık olduğunu hatırladım. Aydan Hoca'nın bu yıl başlayan yeni öğrencilerinden biri olmalıydı çünkü geçen seneki sınıfta *Beliz* diye biri yoktu.

İltifatına yine dümdüz bir sesle sadece, "Teşekkür ederim," dediğimde Beliz'in yüzü utangaç bir hâl aldı.

"Şey..." Çekingen bir edayla kelimeyi uzatarak konuşurken bana bakmadı. Elleriyle oynamaya başladı. "Bak, ne diyeceğim? Spordan sonra eğer sen de istersen tabii, bir yerlere gidip bir şeyler içelim mi? Birbirimizi yakından tanırız." *Bingo! Aklımdan geçen düşüncelerin tam üstüne bastı ama hayır, hiç almayayım.*

Bir çırpıda sorusunu yönelttiğinde başta ne diyeceğimi bilemedim. Onunla gitmek istediğimden değildi tabii ki, sadece tanımadığım bir insanı incitmek istemiyordum, o kadar. Yoksa onunla gidip bir şeyler içecek değildim. Kızın bana bakmamasını fırsata çevirerek gözlerimi devirdim. Derin bir nefes aldım, aldığım nefesi sıkıntıyla geri bıraktım.

Yüz ifademi sabit tutmaya çalışıp, "Sağ ol ama meşgulüm," diyerek onu nazikçe yanıtladım. Her ne kadar çok kaba bir davranış olacağını bilsem de yanından geçip gitmek istedim ama Beliz bir adım yana kayarak yine tam karşımda belirip beni durdurdu.

"Bugün olmak zorunda değil. Başka bir gün de yapabiliriz. Hatta başka bir gün için randevulaşalım bence."

Israrcı tavrı hoşuma gitmedi, ki son zamanlarda birilerinin üzerime gelmesinden hiç hazzetmezdim. Bir kez daha gözlerimi devirmek istedim ama heyecanlı parıltılar saçan ela gözleriyle gözlerim buluştuğunda sadece bakışlarımı kaçırmakla yetindim.

O sırada ağırlık kaldırmaya son verip dikkatle beni izleyen Batuhan'la göz göze geldim. Başıyla bana hemen karşımdaki Beliz'i işaret edip baş parmağını onaylarcasına havaya kaldırdı. Ben de karşılığında ona orta parmağımı göstermek istedim ama kız hâlâ karşımda dikildiği için elbette bunu yapamadım.

Beliz'in herhangi bir şekilde umutlanmasını hiç istemiyordum. Bu yüzden bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Hiçbir duygu barındırmayan, hatta biraz aksi çıkan sesimle, "Başka gün de olmaz," dedim.

Yüzündeki heyecanlı ifade yavaşça solarken bana, "Neden ki?" diyerek buruk bir sesle sordu. Anlaşılan daha açıklayıcı olmam gerekecekti. *Tamam o zaman.*

"Açık konuşabilir miyim?"

"Elbette."

"Sevgilim var." *Bu koca bir yalandan ibaretti. Hayır, artık bir sevgilim yok ama Beliz'in bunu bilmesine gerek de yok.*

Birkaç adım geriye doğru çekildi. "Affedersin, bilmiyordum," diye mırıldandı hayal kırıklığını açıkça yansıttığı sesiyle. Yüzü iyice düşerken buna takılmadım. Benden alabileceği maksimum karşılık buydu. Ona tekrar bakmadan arkamı döndüm. Yerdeki spor çantamı elime aldım. Kısa bir anlığına yeniden göz göze geldiğimizde, "İyi günler," diyerek yanından geçip uzaklaştım.

Batuhan'ın bulunduğu tarafa doğru ilerlerken onun alnına koca bir tokat geçirmekle meşgul olduğunu gördüm. Yaptığımı onaylamıyordu. Onaylamak zorunda da değildi. Kalbimde bir başkası varken değil birileriyle görüşmek, göz göze gelmek bile istemiyordum.

Ona yaklaştığımı fark ettiği gibi Batuhan da oturduğu yerden hızla kalkarak yanındaki spor çantasını eline aldı ve bana doğru geldi. Terli kolunu omzuma atıp, "Bayağı güzel kızdı oğlum. Niye *sevgilim var* deyip reddettin?" diyerek hem şaşkınlıkla hem de azarlarcasına sordu. Sert bakışlarımı ona çevirirken kaşlarımı çattım. *Beni hâlâ tanıyamamış mıydı? Yoksa bilerek mi beni sınıyordu?* Oysa böyle bir şey yapmayacağımı herkesten önce onun bilmesi gerekirdi.

"Batuhan, sen beni mi sınıyorsun abi?" Sesimin aksi çıkmasına aldırmadım çünkü son zamanlardaki, *"Geçmişi geride bırak, artık yalnızca önüne bak,"* mavallarından çok sıkılmıştım. *Böyle bir şeyi yapabilsem zaten yapardım, değil mi?*

"O nereden çıktı lan?" Hayretle bana sorusunu yöneltirken bir taraftan da spor salonundan çıkıyorduk. Salona bağlı portmantodaki ceketlerimizi de aldıktan sonra binanın asansörlerinin bulunduğu tarafa ilerledik. Kalın ceketimi üzerime geçirirken bir taraftan da her zamanki gibi Batuhan'a açıklama yapıyordum çünkü beni bu konuda bir türlü anlamıyor, anlamak da istemiyordu.

"Her ne yaşarsak yaşayalım bu benim hâlâ deliler gibi Nisa'yı sevdiğim gerçeğini değiştirmez. Yanımda olmaması aklımdan çıktığı anlamına da gelmez."

Asansörlere ulaştığımızda duvardaki düğmeye bastım. Asansörün gelmesini bekledim. Batuhan da ceketini üzerine geçirirken, "Ulan ayrısınız siz!" diyerek dişlerinin arasından tısladı. Kurduğu cümleye acı içinde güldüm. Bu gerçeği her defasında tokat gibi suratıma çarpmak zorunda değildi ama yapıyordu şerefsiz ve artık bunu özellikle yaptığını, hatta zevk aldığını düşünmeye başlıyordum.

"Kalbim ayrı değil! Ne fark eder?" Yaptığım savunma karşısında gözlerini devirdi, dudaklarından sert bir nefes döküldü.

"Sen katıksız bir geri zekâlısın. Valla bak," diyerek söylenmeye devam etti. Asansörün gelmesiyle içine girdik. Batuhan binanın otopark katını tuşlarken ben de klasik bir şekilde artık onun iyice ezberlediği cümleleri yine dile getirdim.

"Nisa'yla ayrı olmam hiçbir şeyi değiştirmez Batu. Ayrı bile olsak onu aldatacak, aldatmayı geç bunu aklımdan geçirecek biri değilim. En azından sevgime saygım var."

Bir kez daha gözlerini devirirken asansörün içinde olabildiğince benden uzaklaştı. Elleriyle havada sahte bir alkış tutturdu. "Tamam Demir, en çok sen âşıksın abi. Tamam, en çok sen seviyorsun," diyerek benimle dalga geçti. Söylediklerine pek takılmadım. Son zamanlarda her zamandakinden daha fazla olan bu huysuz ve alaycı tavırlarına artık alışmıştım.

Batuhan, yaşananları eksiksiz bir şekilde bildiğinden Nisa'ya karşı benden daha kızgın, daha acımasızdı. Nisa'yı hiç affedemediği gibi benim de ona olan koşulsuz sevgime anlam veremiyordu. Batuhan'a göre olanlardan sonra ben çoktan Nisa defterini kapatmalı ve o defteri de kimsenin bulamayacağı, hatta tamamıyla yok olup gideceği uçsuz bucaksız bir okyanusa fırlatmalıydım. Keşke bu sandığı kadar kolay, sandığı kadar mümkün olabilseydi. Çünkü onu sevmek istemediğim zamanlarda bile kendimi onu daha çok severken buluyordum. Batuhan'ın beni anlamasını beklemiyordum fakat arkadaşım olarak düşüncelerime ve duygularıma saygı duymasını bekliyordum.

Asansörün içindeki aynadan ona bakarken, "Umarım bir gün gerçekten âşık olursun," diye mırıldandım. İğrenir gibi yüzünü buruşturdu.

"Aman Allah korusun! Bir kere tadına baktım, dilimde acı bir tat bıraktı. O yüzden hayır, hiç almayayım, kalsın."

Deniz'den bahsediyordu ama ben Deniz'e gerçekten âşık olduğunu düşünmüyordum. Eğer gerçek aşkın ne olduğunu bilseydi umursamaz bir şekilde o kızın duygularını bir çırpıda kenara atmazdı, atamazdı.

"O aşk değildi. Gerçekten âşık olsaydın böyle düşünmez, böyle davranmazdın."

"Ne fark eder ki? O zımbırtı benden uzak, Allah'a yakın olsun kardeşim. Ben istemiyorum, yüce Rabbim isteyene gani gani versin. Âmin."

Söylediklerine karşılık bıyık altından güldüm. Asansör otopark katına indi. Batuhan'ı omzundan hafifçe ittirerek kendimi de onunla birlikte dışarı attım. Aralığın soğuk ve sert havası binanın otoparkını iyice etkisi altına almışken, üzerimizdeki terden dolayı üşümemek adına seri bir şekilde hareket ettik. Koşar adımlarla bir köşede park hâlinde olan arabama doğru ilerledik. Batuhan'ı bugün evinden ben aldığım için onu evine de yine ben bırakacaktım ama önce benim evime gidecektik. Üzerimdeki şu ter kokusundan bir an önce kurtulmak istiyordum.

Arabama binip spor çantalarımızı da arka koltuğa attıktan sonra motoru çalıştırdım. Çok geçmeden önce otoparktan, ardından da spor salonunun bulunduğu caddeden ayrıldık. Evime neredeyse yirmi dakikalık bir yol

olduğundan ikimiz de derin bir sessizliğe gömüldük. Zaten sporda epey yorulmuştuk. Konuşacak hâlimiz pek yoktu.

Bugün yirmi altı gün olmuştu.

Ona veda ettiğim gecenin üzerinden tam yirmi altı gün geçmişti.

Nisa'dan ayrı geçirdiğim, birbirimizden olabildiğince kaçarcasına uzak durduğumuz koca yirmi altı gün...

Bu yirmi altı gün içerisinde her şey çok hızlı bir şekilde değişmeye başlamıştı. Hayatım eskisine nazaran artık daha monoton bir şekilde devam ediyordu. *Daha sıradan, daha sakin, daha durağan... Eski neşemden eser yoktu.*

Okula elbette devam ediyordum. *O da devam ediyordu.*

Nisa'nın yeniden sağlığına kavuşup okula dönmesinin üzerinden iki hafta geçmişti ama bu iki hafta boyunca birbirimizi tamamıyla görmezden gelmiştik. Daha doğrusu ben onu görmezden gelmiştim. Nisa sürekli gözlerimin içine baksa da ben özellikle ona bakmamaya, onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Artık hayatımda o yokmuş gibi hareket ediyordum. Teneffüslerde o kafeteryaya iniyorsa, ben inmiyordum. O bahçeye çıkıyorsa, ben çıkmıyordum. Koridorda onu gördüğüm anda ya başımı çeviriyordum ya da yönümü.

Bambaşka bir şehre taşınmış, sevdiğim bütün alışkanlıklarımı ardımda bırakmış gibiydim sanki. Hayatım komple, belki de geri dönüşü olmayacak bir biçimde değişirken elimden hiçbir şey gelmemişti. Etrafımda değişen dünya beni bu değişime ayak uydurmak, hatta belki de ona alışmak zorunda bırakmıştı. Şimdiyse sanki eski dünyama âdeta yabancı gibiydim. Aynı Nisa'ya karşı olan alışkanlığımın da santim santim değişmesi gibi... Ona karşı iyice yabancılaşmıştım. *Sanki aylar boyunca derin bir sevgiyle ona bağlanmamışım gibi... Sanki Nisa, hayatıma hiç dahil olmamış, sanki hiç kalbime hükmetmemiş gibi yabancılaşmıştım hem de.* Hayatımda hiç var olmamış gibi sistemimi bu yeni programa alıştırmaya çalışmak beni epey yoruyor, hatta mahvediyordu ama alışmaya çalışıyordum. Alışmak zorundaydım. *Çünkü zaten yakında sonsuza dek ondan mahrum kalacaktım.*

Okul, yaşananlardan sonra en zor zaman geçirdiğim, daha doğrusu geçirdiğimiz alan hâline gelmişti. Kulaktan kulağa neredeyse herkes Nisa'yla olan ayrılığımızı duymuştu. Hatta çoğu kişi bu duruma çok şaşırmış, inanmak bile istememişti ama gerçekler de ortadaydı. Etrafta dönen dedikodulara o kadar çok takılmamıştım ama Nisa'nın yeniden okula dönmesiyle beraberinde gelen sorunlar pek de hoş şeyler değildi.

Okula döndüğü ilk gün, Batuhan pençelerini çıkararak acımasızca Nisa'ya saldırmıştı. Bahar da ona eşlik etmişti. Nisa'yla olan yüzleşmemizden sonra yaşananları hâlâ atlatamadığım için o gün okula gitmemiştim ama olanları bana Emre anlatmıştı. İşittiklerimden sonra ikizlere çok kızmış, onları epey

azarlamıştım. Hiçbir şeyin onların haddine olmadığını söylemiştim. Bana aldırmayıp, Nisa'ya karşı cephe almaya, koca bir duvar örüp soğuk tavırlarını sürdürmeye devam etmişlerdi. Onları ne yazık ki engelleyememiştim. O günden sonra da herkes birbirinden iyice kopmuştu. Birbirimizin hayatında sanki hiç yokmuşuz gibi yaşamaya geri dönmüştük.

Aylar öncesine, en başa...

Nisa ve Senem, hayatımızın tam ortasına bomba gibi düşmeden hemen öncesine...

Tıpkı o zamanlarda olduğu gibi Gökçeler kendi masalarında, biz de ayrı olarak kendi masamızda takılıyorduk. Yan yana geldiğimiz anlar yok denecek kadar azdı. Tabii bu ayrı düşme durumu Bahar ve Gökçe için geçerli değildi. Onlar sık sık yan yana geliyorlardı ama çoğumuz için ikili ilişkiler çoktan bozulmuş, hatta bitmişti.

"Eski günlerimizi özlüyorum Demir. Hiçbir şeyi umursamadığımız, kimseyi dert etmediğimiz günleri. Unuttun mu? *Karadağ ve Gürsoy ailelerinden olmak bunu gerektirirdi.*"

Batuhan sanki aklımdan o zamanları geçirdiğimi hissetmiş gibi birden arabadaki derin sessizliği bozdu. Söylediklerine karşılık dudağımın kenarı hissettiğim acıyla kıvrıldı. Haklıydı. Eskiden heyecan dolu biriydim ama artık hiçbir şeye heyecan dahi duymuyordum.

Şu son bir yıl içerisinde hepimiz öyle bir değişmiştik ki, hayat bize gerçek yüzünü keder ve gözyaşıyla acımasızca göstermekten hiç çekinmemişti. Eskiye dair hiçbir şey kalmamıştı artık. Bütün o tatlı hatıralar; geçmişin tozlu, eski sayfalarındaki silik satırlardan ibaretti. Her şeyi tüketmiştik. *Mutluluğumuzu, heyecanımızı, sevincimizi... Elimizde olan ve koruyamadığımız her şeyi...*

Bir de kabullenemediğimiz gerçekler vardı. Hâlâ üstesinden gelemediğimiz, gelmeye çalışsak bile hissettirdiği ızdırabı kolay kolay içimizden söküp atamadığımız gerçekler...

"Sana acı bir gerçeği yeniden hatırlatayım. Ben Gürsoy kanı taşımıyorum," dediğimde Batuhan'ın elinin tersinden omzuma sert bir darbe yedim.

"Siktirtme kanını Demir! Sanki evlatlık olduğunu yeni öğrenmişsin gibi konuşma benimle ya!"

Tamam, bu konuda haklıydı. Sonuçta bunu yeni öğrenmemiştim. Zaten on iki yaşından beri bildiğim bir gerçekti ama şimdi şöyle bir düşününce sanki o zaman canım bu kadar çok acımamıştı. Kalbim bu kadar derinden sızlamamıştı. Yaşım on sekizdi ve artık ailemin, aslında ailem olmadığının daha net farkına varıyordum. *Üstelik gerçek ailem de hemen yanı başımdayken, bu kadar yakınımdayken her şeyi çıplak gözlerle görebiliyor, daha iyi algılıyordum.*

"Kendine gel be oğlum. Artık gerçekten kendine gel. Tamam, eskisi gibi değilsin, anlıyorum. Benim gibi gamsız ol demiyorum sana ama en azından

bir kendine gel be. Demir, gülmeyi geçtim, artık tebessüm bile etmiyorsun. Bu sen değilsin. Ben eski Demir'i özlüyorum. Kafama vurmaktan bir an olsun çekinmeyen, o yaramaz oyun arkadaşımı ben çok özlüyorum."

Eskiden hiçbir şeyi düşünmeden hareket eden, asla yerinde durmayan, kanı kaynayan o heyecanlı çocuğu ben de özlüyordum ama o çocuk artık bana uzak bir hayal gibi geliyordu. Ben, eski ben değildim ve ne yaparsam yapayım bir daha da eski ben olamayacaktım. Artık hiçbir şey yoluna girmeyecek, hiç düzelmeyecekmiş gibi hissediyordum.

Gözlerimi yoldan ayırmadan direksiyonu sıkıca kavrayarak mırıldandım.

"Ne yapayım Batu? Sen söyle, ne yapayım ben? Kaç zaman geçti? Hâlâ ne etkisinden çıkabildim ne de olanları üzerimden atabildim. Her şey resmen tır gibi üzerimden geçti ve ben o tırın altından kurtulamadım. Aksine ezilip yok oldum."

"Kusura bakma ama bunu sana tek bir kişi yaptı. Seni bu hâle tek bir kişi getirdi. O hiç toz kondurmadığın Nisa Hanım yaptı her şeyi. Açtırma benim ağzımı yine."

"Sebepleri vardı," diye savundum. Koruyucu tavrım Batuhan'ı çıldırttı. Ne zaman bu konuyu konuşsak ve ben ne zaman onu savunur gibi olsam Batuhan bütün duygusuzluğunu konuşturuyor, yüzüme acımasızca konuşuyordu.

"Bak, yine aynı şeyi yapıyorsun. Yine bana Nisa'yı savunuyorsun! Yapma şunu lan! Yapma artık!"

Bağırışı arabanın içini doldururken ben de aynı şekilde sesimi yükselterek karşılık verdim. Direksiyona sert bir yumruk geçirirken, "Çünkü kıyamıyorum!" diye bağırdım.

Gerçek buydu. Ne kadar beni mahvetmiş olsa da ne kadar canıma okumuş olsa da hâlâ ona kıyamıyor, saçının tek bir teline dahi zarar gelsin istemiyordum. Önünde koca bir kalkan olmak, onu pamuklara sarıp herkesten, her şeyden, bütün o kötü laflardan bile korumak, savunmak istiyordum. Çünkü asıl gerçek şuydu ki; ne kadar kızgın olursam olayım, öfkemin gerilerinde bir gün onu affedeceğimi çok iyi biliyordum. Eninde, sonunda bu gerçekleşecekti. *Ben, Nisa'ya dayanamazdım.*

"Kıyamıyorum anasını satayım ya! Onun üzülmesine, ağlamasına, kırılmasına kıyamıyorum lan. Hâlâ köpek gibi aşığım! Köpek gibi seviyorum onu. Hiçbir şeyin farkında değil miyim sanıyorsun? Farkındayım ama o da benden farksız değil Batu. Sen de görüyorsun hâlini okulda. Sürekli dalıp gidiyor. Sürekli bir boşluğun içindeymiş gibi dolaşıyor. O da en az benim kadar yaralı. Benim kadar üzgün ama Allah kahretsin ki yapacağımız hiçbir şey yok. Çözümümüz yok. Çaremiz yok. Bir bataklığa düştük ve oradan kurtulamıyoruz. Çünkü kurtuluşumuz da yok. Çünkü oraya mahkûmuz."

Nisa'nın nasıl bir ruh hâlinde olduğunu, gün geçtikçe gözlerimin önünde nasıl da eriyip bittiğini elbette biliyordum çünkü bana bakmadığı her anda ben yalnızca ona bakıyordum. Öncesinde bir bakışına meftun olduğum kızı artık gizlice, ona hiç fark ettirmeden uzaktan izliyordum ve bu çok ağrıma gidiyordu.

Batuhan gürültülü bir nefes bıraktı ve bu kez daha sakin konuştu.

"Bak, hiçbir zaman Nisa'ya olan sevginden dolayı seni yargılamadım. Yargılamam da ama bir noktada kendini düşünmek zorundasın. Evet, her şey çok zor. Evet, her şey çok boktan. Evet, söylemesi benim için belki de çok kolay ama hayat devam ediyor Demir. Bizler de bir şekilde yaşamaya devam ediyoruz. O yüzden artık kendini toparlamalısın. Toparlamak zorundasın."

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu çünkü haklıydı. Batuhan bu konuda da dibine kadar haklıydı. Kendimi toparlamak zorundaydım ama başarılı olamıyordum. Sanki içimdeki acı gittikçe büyümeye devam ediyor, hiç azalmayacak bir raddeye ulaşıyordu. Kalbimdeki sancılar her geçen gün daha da artıyordu ve bunun tek bir sebebi vardı. *Çünkü gidecekti. Üç gün sonra gidecekti hem de. Benden, bizden, herkesten, her şeyden uzaklaşıp, çekip gidecekti ve belki de bir daha hiç dönmeyecekti.* Bu gerçek, bu yakıcı his ölçülemeyecek kadar berbattı.

Sessiz kaldım. Başka hiçbir şey demedim. O da demedi. Bu sessizlik evime ulaşana dek sürdü.

Evime ulaştığımda ikimiz de aynı anda hareket ettik. Impala'yı her zamanki yerine park etmemle arabadan indik ve spor çantamı da alarak binaya doğru ilerledik. Binanın dış kapısından içeri girip doğrudan üçüncü kata çıktık. Elimdeki anahtarlarla kapıyı açıp içeri geçerken Batuhan da beni takip etti. O oturma odasına ilerlerken, ben de girişin hemen yanında bulunan yatak odama girmek istedim. Batuhan'a, "Ben duşa giriyorum," diye seslendim.

"Tamam."

"Benden sonra girecek misin sen de?"

Bunu sormam normaldi çünkü Batuhan son zamanlarda Tamer amcadan izin alabildiği her anda yanımda kalıyordu. Hatta gittikçe ev arkadaşım olma yolunda ilerliyordu.

"Yok ya ben evde alırım. Sen çıkana kadar biraz Playstation oynarım."

"Tamam, kardeşim. Keyfine bak."

Tebessüm edip başını beni onaylarcasına salladıktan sonra koridorda ilerlemeye devam etti. İşte bu kadardı. Biraz önce arabanın içinde bağıra çağıra tartışırken, şimdi hiçbir şey yaşanmamış gibi hayatımıza devam ediyorduk. Batuhan'la küs kalamazdık zaten ama onun istediği normal hayatımda da böyle olmamdı. *Keşke bu sandığı kadar kolay olabilseydi.*

Odama girdim. Ceketimi çıkarıp yatağın üzerine attım. Elimdeki spor çantasını da bir kenara fırlatıp üzerimdeki kirli kıyafetlerden kurtuldum.

Banyoya ilerledim fakat o sırada odamın bir köşesinde bulunan kirli sepetinin bayağı dolmuş olduğunu fark ettim. Gözlerimi devirmeden edemedim. *Bununla kim uğraşacaktı şimdi?* Elimdeki kirli kıyafetleri de sepetin içine atıp banyoya girdim. Kendimi duşakabinin içine atıp sıcak suyu açtım ve duş jeline uzanarak temizlenmeye başladım. Aklımdan hiç çıkmayan düşünceler ise anında zihnimi meşgul etmeye başladı. *Yine...*

Geçen bu süreçte yaptığım tek şey yalnızca okula ya da spora gitmek olmamıştı. Olanlardan sonra bir kez de *babamla* konuşup yüzleşmiştim. Elbette Mustafa'dan işittiklerimden farklı şeyler işitmemiştim ama babamın benden istediği çok önemli bir şey olmuştu. *Benim için beklenmedik bir gelişmeydi.*

Mustafa, bana hayatımı altüst etmek istemediklerini, her şeyin ben nasıl istiyorsam o şekilde ilerleyeceğini söylerken, babam beni kendi nüfusuna geçirmek istediğini, artık onun soyadını almam gerektiğini söylemişti. Bu isteğini ilk işittiğim zaman ne diyeceğimi bilememiş, nasıl bir tepki vereceğimi kestirememiştim. *Asla kolay bir seçim değildi.* Sadece bana ne kadar süreceğini henüz hiç bilmesem de zaman tanımasını istemiştim. Çünkü ondan beklediğim şey yalnızca buydu. Olanları hâlâ atlatabilmiş değildim ve uzun bir süre boyunca da atlatabileceğimi düşünmüyordum. Doğal olarak böylesine büyük bir değişikliğe kesinlikle hazır değildim.

Soyadı meselesini babamdan istediğim zamanla rafa kaldırmıştım ama bu zorlu süreçte Mustafa'yla daha sık görüşmeye başlamıştım. Okuldan, dans kursundan ya da spordan vakit bulabildiğim her anda onun yanına, çalıştığı kafeye gitmiştim. Onu daha yakından tanımak istemiştim çünkü içimde adını koyamadığım bazı duygular beni bunu istemeye itmişti. Bunu yapmak için önlenemez bir istek duymuştum. *Abimi tanımak için... İnanılacak gibi değildi ama benim bir abim vardı.*

Mustafa, oldukça akıllı, ağırbaşlı ve düzenli bir insandı. Çok konuşmazdı ama konuştuğu zaman da kesinlikle öz konuşurdu. Disiplinliydi, çalışkandı. Okuldaki bazı zor derslerden ona bahsettiğimde beni seve seve çalıştırabileceğini söylemişti.

Üniversiteyi bir yıllığına ertelediğini öğrendiğimde çok üzülmüştüm. Çünkü yaşananlardan sonra buna kısmen *ben, biz* sebep olmuştuk. Geri dönmesini ve bunun üzerine sıkı çalışmasını, hatta bizimkilerin de destek olabileceğini söylemiştim. Teklifim için teşekkür etse de Gürsoylardan gelecek hiçbir yardımı kabul etmeyeceğini keskin bir dille belirtmişti. Ben de üzerine gitmemiştim.

Konuşmalarımız arasında tabii ki Aybüke'nin de konusu geçmişti. Mustafa, bu durumla ilgili rahatsız olup olmadığımı sormuştu. Rahatsız olmadığımı söylemiştim. En başında ne düşünüyorsam, hâlâ aynı şeyleri düşünüyor, aynı şeyleri savunuyordum. İlişkisi de sevdiği kız da beni ilgilendirmezdi. Eğer

Aybüke'yle mutluysa, onu seviyorsa yalnızca onlar için sevinip, mutlu olabilirdim.

Fiziksel veya duygusal olarak birbirimize benziyor muyduk? Bunu henüz çözmüş sayılmazdım ama onun yanına her gittiğimde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni kapıda karşılıyordu. Yanında, yakınında olmamdan gerçekten çok mutluydu. Sanırım zamanla ben de ona alışıyordum. Sonuçta abimdi ve her ne kadar bu gerçeği çok geç öğrenmiş olsam da bir abim olduğu gerçeği zamanla hoşlandığım bir duruma dönüşüyordu.

Mustafa'yla geçirdiğimiz zamanların dışında dans kursuna da devam etmiştim. Zaten tek yaptığım birkaç saatliğine de olsa küçük çocuklara eğitim vermekti. Bundan öylece kopmak istememiştim. Aksine son zamanlarda sınıfımdaki çocuklarla ilgilenmek aklımı her şeyden daha çok dağıtmış, beni bütün yaşananlardan uzaklaştırmaya yetmişti. Her ne kadar Aydan Hoca yeniden ekibinde yer almamı, hatta koreografilere katılmamı istese de onu kibarca reddetmiştim. Böyle bir şeyle uğraşacak zamanım da mecalim de yoktu. *Üstelik partnerim olmadan bunu yapabileceğimi pek düşünmüyordum.*

Son üç hafta sonumu ise İstanbul'da geçirmiştim. Hatta herkesten uzaklaşmak adına özellikle cuma günlerinden gitmiştim. Şevket abi bana yavaş yavaş da olsa şirket işlerini öğretmeye başlamıştı. Onun yanında olduğum zamanlar bir işin ucundan tutuyor, olabildiğince ona yardım etmeye çalışıyordum. *Evet, bu da başka bir garip mevzuydu.*

Geleceğimle ilgili henüz ne yapacağımı bilmesem de Şevket abinin yanına gitmek, ondan bir şeyler öğrenmek beni rahatlatan, aklımı dağıtan eylemlerden bir diğeriydi. Sonuçta Şevket abi de tıpkı benim gibi çok genç yaşta bütün bunları öğrenmeye başlamıştı. Zamanında *manevi* dedemin ona öğrettiklerini şimdi o da bana öğretiyordu. Hayatımın nasıl ilerleyeceğini, gelecekte bir iş adamı olup olmayacağımı henüz öngöremesem de öğrendiklerimin bir şekilde bana kâr kalacağını düşünüyordum.

Hafta sonlarımı Şevket abi ve Ela ablanın evinde geçirdiğim için ikisi de bendeki değişikliğin farkındaydı ama ikisinin de hiçbir şeyden haberi yoktu. *Henüz.* Onlara sadece bir anda Nisa'nın annesinin ortaya çıktığını ve ayrılmak zorunda kaldığımızı söylemiştim, ki bunu da bir raddeden sonra söylemek zorunda kalmıştım. Önemli bir şey olduğunu anladıklarında Şevket abi evde beni sürekli köşeye sıkıştırmış, sorular sorup durmuştu. Ben de bu mutsuzluğumu buna yorumlamalarını dileyerek sadece Nisa'yla ayrıldığımızı ve iyi olmadığımı söylemiştim. Diğer meseleler için ağzıma sıkı bir fermuar çekmiştim. Hiçbir şey kesinleşmeden kimseye bir şey söyleyecek değildim. Bu derin ve önemli bir meseleydi. Öylece anlatabileceğim bir mevzu değildi. Aslında bir açıdan bunu anlatmak da bana düşmezdi. Suat Gürsoy'un bizzat kendi aile meselesiydi ve o anlatmalıydı. *Tabii isterse...*

Geçtiğimiz son üç hafta tam olarak böyle geçmişti.

Okul, ev, dans kursu, spor salonu ve İstanbul...

Yarın okuldan sonra yine İstanbul'a gidecektim. Hafta ortasında Şevket abi beni arayarak cumartesi günü çok önemli bir toplantının olduğundan ve mutlaka benim de katılmam gerektiğinden bahsetmişti. Ben de geleceğimi söylemiştim.

Son zamanlarda giydiğim takım elbiselerin hepsi kirliydi. Yıkamayı bir şekilde halledebiliyordum ama ütü konusunda berbattım. İçlerinden birinin yıkanıp ütülenmesi için dün gece çok geç bir saatte semte gitmek zorunda kalmış ve onu *anneme* vermiştim. Ona artık o şekilde seslenmiyordum, seslenemiyordum ama ondan başka gideceğim biri de yoktu. Semte ise özellikle geç bir saatte gitmiştim. Nisa'yla karşılaşmamak ya da göz göze gelmemek için artık mecbur kalmadıkça oraya uğramıyordum.

Yarın okuldan sonra tekrar İstanbul'a gideceğimden semte gidip takım elbisemi almak zorundaydım. Bu yüzden duşta oyalanmak istemedim. Sıcak su vücudumdaki yorgunluğu biraz olsun hafiflettiğinde durulanarak duşakabinden çıktım. Belime bir havlu dolayıp aynanın karşısına geçtim. Dolaptan fön makinesini çıkardım, aynada oluşan buharı elimle temizledim. Fön makinesinin fişini takarken gözlerim aynadaki yansımama gitti. Sol göğsümün tam üstündeki dövmeye odaklandı. Son zamanlarda dövmemle çok sık göz göze geliyorduk.

Küçük bir tebessüm dudaklarıma yerleşirken bir elim havaya kalktı ve yüreğime doğru gitti. Baş parmağımın ucu *kutup yıldızını* okşadı.

Onu özlüyordum. Onu elbette çok özlüyordum ama bu içimde kırdığı onca şeyi, mahvettiği aşkımızı ne yazık ki düzeltmiyordu. Birbirimize geri döneceğimiz anlamına da gelmiyordu. Bazen ne yazık ki sadece özlememiz gerekirdi.

Birini sevmek, çok sevmek paha biçilemez bir duyguydu ama o kişi size sevgiden ziyade artık acı veriyorsa yapmanız gereken tek şey bırakmaktı. Sizden gitmesine izin vermekti. *Bunu istemeseniz bile... Hâlâ göğsünüzün tam orta yerinde onun yaktığı bir ışık yanmaya devam ediyor olsa bile...*

Nisa, benliğini hayatımın her yerine ilmek ilmek işlemişti. Her yerdeydi. Gözümü kapatıp uykuya daldığımda, nefes aldığımda, yemek yediğimde, ders çalıştığımda, yürüyüşe çıktığımda, bir şeylere odaklanmak istediğimde ya da zihnimi boşaltmayı dilediğimde... Sesi, karanfil kokusu, kahkahası, bakışları... Onunla artık görüşmüyorduk ama birbirimizden ne kadar ayrı olsak da o hâlâ her yerdeydi. *Bir nefes gibi içimdeydi.*

Düşüncelerimden Nisa'yı silmek hiç mümkün olmasa da silkelenerek kendime gelmeye çalıştım. Fön makinesini çalıştırıp saçlarımı kuruladım. Biraz sonra tekrar dışarı çıkıp soğuk havayla buluşacaktım. Açıkçası hasta olma niyetinde değildim. *Zaten yeterince kendi içimde hastaydım.*

İşimi halledip banyodan çıktım ve kıyafet dolabıma doğru ilerledim. İç çamaşırı ve siyah eşofman takımımı çıkararak üzerime giydim. Duşa girmeden önce yatağımın kenarındaki komodinin üzerine bıraktığım cep telefonumu ve anahtarlarımı almak üzere oraya doğru yaklaştım. Fakat bu kez de komodinin üzerindeki fotoğraf çerçeveleri duraksamama sebep oldu.

Artık yatağımın kenarında anneme dair iki fotoğraf vardı. Bizzat kendi ellerimle kırdığım fotoğraf çerçevesini yenilemiş ve içine annemin yıllardır bende olan fotoğrafını yerleştirmiştim. Diğeri ise Mustafa'yla yüzleştiğimiz gece ondan aldığım fotoğraftı. *Artık onu, annemi bir nebze olsun zihnimde canlandırabiliyordum. Gülüşünü hayal edebiliyordum.*

O fotoğraf çerçevelerinin biraz arkasındaysa etrafı deniz kabuklarıyla süslenmiş başka bir fotoğraf çerçevesi vardı. Sanki diğerlerinin arkasına saklanmış gibiydi. *Onun bana Mersin'den hediye olarak getirdiği ve içine de deniz paraşütündeki fotoğrafımızı yerleştirdiğim fotoğraf çerçevesi...*

Mersin'deki o tatlı paraşüt anımız, o zamanki korkusu ama aynı zamanda heyecanlı çırpınışları daha dün yaşanmış gibi gözlerimin önündeydi.

"Ya Demir ben korkarım! Hiç binmedim."

"Merak etme. Hiçbir şey olmayacak. Hem unuttun mu? Sen korkarsan ben de korkarım."

Son zamanlarda dudağımda buruk bir gülümsemeyle hatırladığım o tatlı hatıralar bir kez daha zihnimi doldururken kendime hâkim olamayıp çerçeveyi ellerimin arasına aldım. Yatağımın kenarına oturdum. Nisa'nın fotoğraftaki tatlı gülümsemesini, alnına düşen kaküllerini parmak uçlarımla okşadım. Anılarımızı deli gibi özlediğim takdirde artık ona yaklaşmıyordum. Yaklaşamıyordum. Sanki yaklaşsam, her şeyi sineye çekip unutmaya çalışsam kendime olan saygımı yitirecek gibi hissediyordum ama onu özlemenin de içimde çok buruk bir tadı vardı. *Kokusunu, bakışını, gülüşünü...* Ona dair her şeyi çok özlüyordum. Hatta bu oda, bu ev bile onsuz bomboş gibiydi. Ayrıldıktan sonra yastığın ona ait olanını bile hiç yıkamamıştım. *Sırf karanfil kokusu gitmesin diye...*

Aşk... Her zaman mutlu sonlu hikâyeler barındırmazdı. Aşk, her zaman iyileştirmezdi. Bütün o peri masalları koca bir zırvalıktan başka bir şey değildi. Masallar bize her şeyin mümkün olacağına dair yalandan bir güven hissi aşılar, umutla dolmamızı sağlardı ama hayat öyle değildi. Hayat, gerçeklerle doluydu. Gerçekler ise acımasızdı, can yakıcıydı.

Bazı ilişkiler sonlanırken kalpte hiç kabuk bağlamayacak yaralar bırakırdı ve o yaraları tedavi etmek bir zamandan sonra pek de kolay olmazdı. *Tıpkı unutmanın ve silmenin de hiç kolay olmadığı gibi...* İşte o an geldiğinde hayatımızdan çıkan insanın çıkışına değil de çıkarken bizden neler alıp götürdüğüne bakardık.

Birbirimizin hayatından çıktığımızdan bu yana kendimi sonsuz bir boşluğun derinliklerinde kaybolmuş gibi hissediyordum. Her yer çok karanlıktı ve bir daha hiç güneş doğmayacak gibiydi. Sanki birlikte inşa ettiğimiz her şey tek tek yıkılmıştı. Fakat elimizden gelen hiçbir şey yoktu. Yaşadıklarımız basit şeyler değildi. İkimiz de hâlâ büyük bir acının eşiğindeydik ve o acı azalmak yerine nüksetmeye devam ediyordu.

Fotoğraf çerçevesini yavaşça yerine, komodinin üzerine bıraktım ve ayaklandım. Bir kez daha silkelenip kendime gelmeye çalışarak duşa girmeden önce yatağın üzerine bıraktığım ceketimi alıp üzerime giydim. Anahtarlarımı ve cep telefonumu da elime alarak odamdan çıkıp, geniş oturma odasına doğru ilerledim.

İçeriye hiç girmeden, kapının eşiğinde, "Batuhan ben hazırım. Hadi çıkalım," dedim. Batuhan, "Tamam kardeşim," deyip kumandanın tuşuna bastı ve Playstation'ı kapatarak hemen ayaklandı. Seri biçimde hareket ettik. Önce evden ayrıldık, çok geçmeden de kendimizi yeniden Impala'nın içinde bulduk. Son günlerde çok sık yağmur yağıyordu ve yine atıştırmaya başlamıştı.

Batuhan'ın evi şehrin biraz dışındaydı. Hatta bana semtten daha yakındı ama beni hiç yalnız bırakmadığından semte kadar benimle birlikte geleceğini söylemişti. Benim için endişeleniyordu, korkuyordu. Yakın arkadaşım olduğundan bu tutumunu anlayabiliyordum. Eğer benim yerimde o olsaydı, eminim ki ben de onu bir an olsun yalnız bırakmazdım. Kendimi tanıyordum. Hatta ondan daha beter olurdum.

Semte yaklaşırken hızımı düşürdüm. Arka sokağa doğru ilerlerken o berbat gecenin hatıraları da yeniden gözlerimin önünde belirdi.

İnsan, sinir hâliyle ağza alınmayacak bir sürü şey söylerdi. Tıpkı o gece benim söylediklerim gibi... Tıpkı o gecenin öncesinde Nisa'nın bana söyledikleri gibi... *Benim söylediklerimde haklılık payı yok muydu?* Elbette vardı. Nisa da ben de bunun farkındaydık ama bu gerçek, benim o gece çok acımasız olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Karşı karşıya gelip yüzleştiğimiz gece ben, ben değildim sanki. İçime bambaşka âdeta duygusuz, kalpsiz bir Demir kaçmış ve her şeyi acımasızca Nisa'nın suratına haykırmıştı. Sonrasında da elbette pişmanlığın acı verici hissiyle karşı karşıya kalmıştı.

Onu çok seviyordum. Onu hâlâ çok seviyordum ama ona bu kadar ihtiyacım olduğu hâlde yanına gidemeyecek, *beni bırakma* diye yalvaramayacak veya *gitme, kal* diyemeyecek kadar acizdim. Korkaktım. Üstelik birbirimizden iyice uzaklaşmıştık. Bunun için ne kendimi ne de Nisa'yı hiç affetmeyecektim.

Arabamın motorunu hiç kapatmadan kenara park edip durduğumda Batuhan'a, "Sen burada kal. Hemen geliyorum," dedim. Başını sallayarak beni onayladığında arabadan indim ve aceleci adımlarla eskiden evim sandığım ama artık hiçbir anlam ifade etmeyen o konuta doğru yürüdüm. Bahçeyi

ardımda bırakıp ahşap kapıya ulaştım ve zili çaldım. Kapı hiç beklememe bile gerek kalmadan hemen açıldı. Annem üzerine giymiş olduğu siyah, boğazlı bir kazakla ve siyah, kumaş pantolonla tam karşımda belirdi. Geçenlerde yeniden kestirdiği kısa saçlarını küçük bir tokayla arkadan toplamıştı. Her zamanki gibi yine çok hoş görünüyordu.

Çehresindeki derin özlemle birden boynuma atlayıp sıkıca bana sarıldı. "Oğlum! Hoş geldin, bebeğim." Yüzündeki yoğun hasreti, sesinde de hissettim. Oysa beni daha dün gece de görmüştü. Hiçbir tepki vermedim. Ona sarılmadım. Haftalardır yaptığım gibi yine mesafemi korudum.

"Hoş buldum. Takım elbisem hazır mı?" diye sordum soğuk bir sesle. Bozuntuya vermeden, usulca benden uzaklaştı.

"Hazır, hazır. Sen geç içeri, ben hemen getiriyorum." Heyecanlı bir şekilde konuştuğunda bu heyecanını baltalamak istemedim ama o eve girmeyeceğimi o da çok iyi biliyordu.

"Geçmesem daha iyi. Batuhan arabada bekliyor." Suratı düşerken derin bir iç çekti. Başını öne doğru eğdi. İçeri girmeyeceğimi anladı.

"Peki, getireyim ben o zaman." Israr etmesinin bir faydasının dokunmayacağının o da farkındaydı çünkü ne yaparsa yapsın artık bu eve ayak basmayacaktım. *Burası benim evim değildi. Burası benim yuvam da değildi.*

Evet, hâlâ şehrin içindeki Suat Gürsoy'a ait dairede kalıyordum. Bütün faturalarımı o ödüyor, gereksinimlerimi de yine onun parasıyla karşılıyordum ama bu tamamıyla mecburiyettendi. Üniversiteye geçip başka bir şehre taşındığımda her şeyi zaten ardımda bırakacaktım. O zamana dek orada yaşamaya mecburdum. Gidecek ya da sığınacak başka bir yerim yoktu. *Mustafa ve babamın yanına gitmek mi?* Onlar zaten iki odalı bir evde yaşıyordu. Bir de ben gidip yük olmak istemiyordum.

Annem siyah bir kılıfın içine yerleştirmiş olduğu takım elbisemle tam karşımda belirdiğinde yüzü artık gülmüyordu. "Al bakalım," diyerek bana takım elbisemi uzattığında elinden aldım.

"Teşekkür ederim. Zahmet oldu."

"Demir, bak yersin terliği." Sertçe çıkışına karşılık dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleşirken evdeki kirli sepeti aklıma geldi. Ondan başka yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Çekinerek, "Şey... Bir de bayağı birikmiş kirli çamaşırım var. Yarın İstanbul'a geçmeden hastaneye uğrayıp evin anahtarını sana versem, onları halleder misin?" diye sordum. İyice kaşlarını çattı ve bana öfkeyle bakmaya başladı.

"Buraya getirebilirdin," dedi azarlarcasına.

"Buraya gelmek istemediğimi biliyorsun." *Buraya gelmek bana yalnızca acı veriyordu.*

"Demir... Oğlum, lütfen yapma böyle." Yine aynı ezber konuşmaların gerçekleşeceğini anladığımda derhal buradan gitmek, bu konuşmadan kaçmak istedim.

"Ben gideyim artık." Geçiştirir gibi konuştum ama bu tutumum annemi daha da üzdü.

"Böyle böyle uzaklaşıp gideceksin bizden, değil mi?" Acı dolu sesi benim de canımı yaktı ama hiçbir şey demedim. Sorusuna yanıt veremedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Her şey hâlâ bu kadar belirsizken sorusunun da bir cevabı yoktu aslında.

Buz gibi bir sesle, "İyi akşamlar," deyip arkamı döndüm çünkü geriye dönüp bakarsam ona sıkıca sarılacağımı çok iyi biliyordum.

Annem bütün bunları hak etmiyordu. Hem de hiçbirini hak etmiyordu. O her şeyi beni düşündüğü, çok sevdiği için yapmıştı. Hatta evliliğini bile yine benim için yıllardır sürdürmeye çalışmıştı.

Bir noktada onu anlayabiliyordum. *Evlat sahibi olamaması, hissettiği derin boşluk, buruk kalbi... Bütün bu acıyı bana duyduğu koşulsuz sevgiyle gidermek, göğüslemek istemesi...* Ona gerçekten hem minnettar hem de hayrandım. Tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi. *Fakat...* Bütün bunların arasında koca bir *fakat* vardı işte.

Farkında değildi belki ama gerçekleri eksiksizce öğrendikten sonra bana düşünecek, üzerine kafa yoracak çok mesele vermişti. Geçmişin gölgesi daha da kararmış, gözden kaçırdığım tüm detaylar da bütün çıplaklığıyla önüme serilmişti. Hepsinin öznesi ise manevi annem Meltem Gürsoy'dan başkası değildi.

Annem, her şeyi benim için yapmıştı yapmasına ama peki ya ardında bıraktığı, görmezden geldiği diğer önemli isimler? Peki ya Nisa ve Mustafa? Peki ya madalyonun diğer yüzü? Asıl orada ne vardı?

Hakkını yiyemezdim. Öz evladı olmamama rağmen bunca yıl boyunca bana bahşettiği bu muhteşem hayat için ona kıymetli bir teşekkür borçluydum ama asıl gerçekler aklıma kazındıkça da düşünmeden edemiyordum.

Merak ediyordum mesela. *Eğer beni evlat edinmeselerdi gerçekten yetimhanede mi büyüyecektim?*

Merak ediyordum mesela. *Madem Onur Polat ve Suat Gürsoy yakın arkadaştı... Öyleyse Meltem Gürsoy neden sadece beni kurtarmıştı? Neden abimi yetimhanede bırakmayı tercih etmişti?* Oysa maddi güçleri sayesinde her şeyi fazlasıyla sağlayabilirlerdi. Abimi de yanımıza alabilirlerdi. Böylelikle ne benim abimden geçen ayrı yıllarım olurdu ne de şimdi bunca acının altında ezilirdim.

Peki ya Nisa... Kutup Yıldızı'm... Onun suçu neydi?

Aldatılan bir kadın olduğu için ona bakmasını, sahip çıkmasını elbette annemden bekleyemezdim. Bu durum eminim ki onun için katlanılamaz

derecede acı verici olurdu. *Ama neden büyüklerin yaptığı hataların bedelini bizler ödüyorduk? Neden şimdi hepimiz büyük bir savaşla mücadele ediyorduk? Neden kalplerimizin duvarları böylesine sızım sızım sızlıyordu?*

Suat Gürsoy, karısını çok sevdiği hâlde aldatan, bununla da yetinmeyip aldattığı kadından olan öz çocuğuna da sahip çıkmayan bencil, sorumsuz bir adamdı.

Ayla İdil Sezgin, evli olduğunu bildiği bir adamla birliktelik yaşayıp, üstüne bir de çocuk yapan ama doğar doğmaz çocuğunu da terk eden bencil bir kadındı.

Peki ya Onur Polat? Öz babam...

Onun da diğerlerinden aşağı kalır yanı yoktu. Sırf kendi hayatını kurtarabilmek için çocuklarının hayatını umursamayan ama yıllar sonra bir anda bütün gerçekleri acımasızca, bülbül gibi ortaya döken bencil adamın önde gideniydi. Hapisten çıktıktan sonra bile büyük oğluna asla sahip çıkmayan, akıbetini umursamayan, küçük oğlunun ise başka bir adama *baba* demesini izleyen, karısından ona kalan tek mirasa, evlatlarına sahip çıkmayan baba demeye bin şahit isteyen bir figürdü işte.

Bunca yıl boyunca herkes resmen kendi bencilliği içinde kaybolmuş; bize, çocuklarına ise yerimizi, yurdumuzu yadırgatan hüsran dolu bir hayat bırakmışlardı.

Sıcacık bir anne kucağıyla beni büyütüp, yetiştirdiği için Meltem anneme haksızlık etmek istemiyordum ama bazen de düşünmeden edemiyordum. Hatta son zamanlarda en çok bunu düşünüyordum.

Eğer öz annem Ceylin doğumumda ölmeseydi, yaşasaydı ne olurdu?

Eminim ki her şey çok daha farklı olurdu. Mesela annem ve abimle birlikte büyüyebilirdim. *Yalanlar, dolanlar, sırlar, mesafeler ve hayal kırıklıkları olmadan...* Belki Nisa'nın hayatını düzeltemezdik, belki de onun hayatına hiç girmezdik ama eminim annem bizlere, oğullarına yürekten sahip çıkardı. Kimsesiz bırakmazdı. Onur Polat'ın aksine başka hayatlara savrulmamıza izin vermezdi.

İşte bütün bunları aklıma getirdikçe öyle öfke ve hayal kırıklığıyla doluyordum ki... Bunu sadece Meltem anneme değil, yansıtmadığım hiç kimse yoktu. Herkes tabiri caizse gazabımdan payına düşeni bir şekilde alıyordu. Banaysa korkunç bir pişmanlık hissi kalıyor ve içimi kemirerek beni tüketmekten daha azını yapmıyordu.

Takım elbise kılıfının askısından tutarak sırtıma atarken daha fazla burada dikilmek istemedim. Aksine hemen semtten ayrılmak istedim. Eğer bir saniye daha kalırsam içimdeki suçluluk hissi yine kendini göstermeye ve beni ele geçirmeye başlayacaktı.

Daha hızlı hareket ettim. Önce bahçeden çıktım, ardından arabama doğru ilerledim. O an hiçbir şeye ya da sokaktaki varlığından habersiz olduğum kıza dikkat etmedim. Uzun zamandır hasret kaldığım o tanıdık, yumuşak tınıyı ansızın bana seslenmesiyle tam arkamda işittim.

"Demir?"

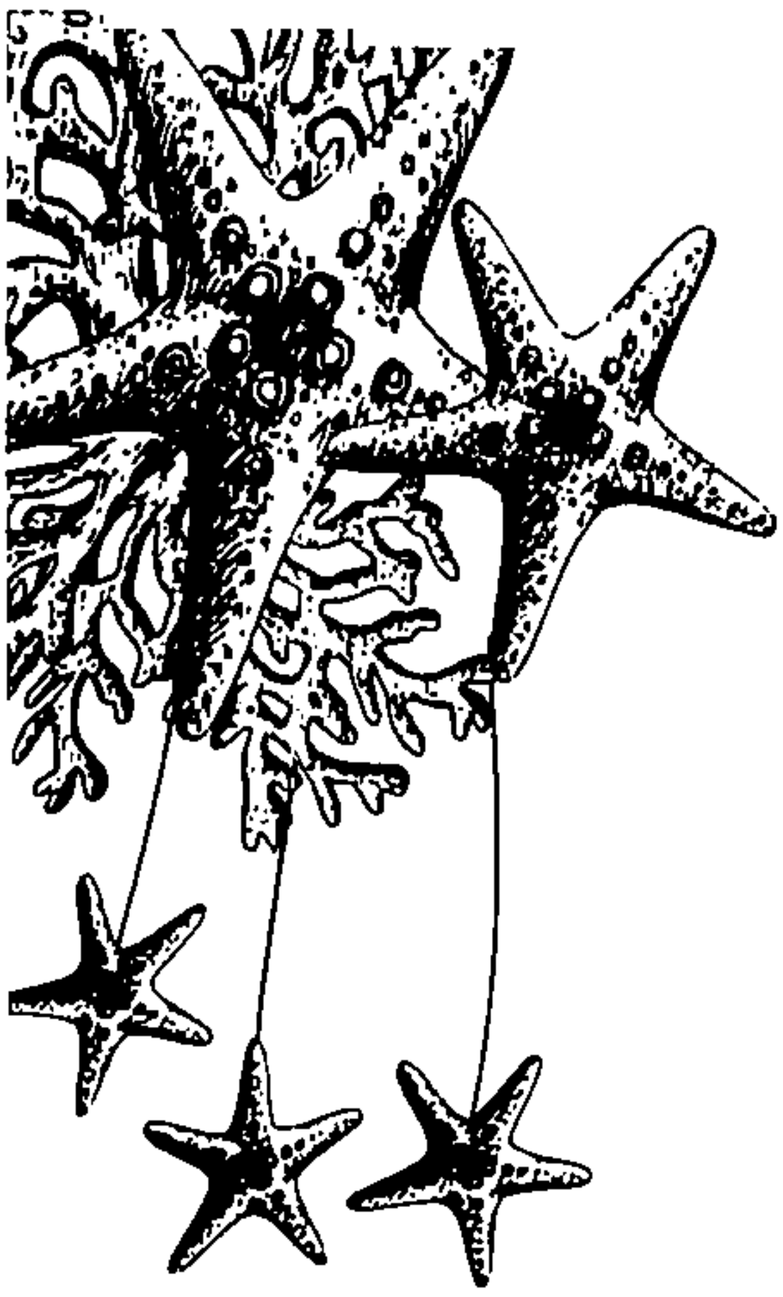

4. BÖLÜM

♪ *Yağmur Yaman – Derin Mevzular*
♪ *Madrigal – Dip*
♪ *Model – Levlâ Vazgeçti*
♪ *Sertap Erener – Ben Yaşarım*

Nisa Altun'dan

Gözlerinizin içi gülerken ve etrafınıza gülücükler saçıp âdeta parlak ışıltılar kürelerinizde dans ederken; bir anda ucu bucağı görünmeyen bir karanlığa hapsolduğunuz hissine kapıldınız mı hiç? Oysa etraf apaydınlık ama sizin ruhunuz koca bir karanlığın içine mahsur kalmış ve ne yaparsanız yapın bir türlü de oradan kurtulamıyorsunuz.

Uzun zamandır böyle hissediyordum. Bir karanlığın içindeydim ve sonsuz bir sessizlik de beni o karanlığın içinde yalnız bırakmıyordu. Kalbimdeki o derin sessizlikten ölesiye korkuyordum. Beni ürkütüyor, tiril tiril titretiyordu.

Bazen avazım çıktığı kadar bağırmak, çığlık çığlığa ağlamak istiyordum ama son zamanlarda o kadar çok gözyaşı dökmüştüm ki buna bile gücüm kalmamıştı. Gözpınarlarım kurumuştu. Artık tek yaptığım gün geçtikçe daha da sessizleştiğim bu hayata tutunmaktı. Hiçbir şey ilgimi çekmeden öylece var olmaktı. Sanki bütün duygularımı zamanla daha da yitiriyordum. Sürekli uyumak istiyordum. Uyumak ve hiç uyanmamak istiyordum. Oysa doğru düzgün uyuyamıyordum bile. Gözlerimi kapattığım her an ya kâbus görüyor ya da karabasanlarla burun buruna geliyordum. Sonra da irkilerek uyanıyordum.

Kafamın içinde dönen onlarca şey vardı ve ne yazık ki hiçbirini bastıramıyordum. Derinlerden gelen bir uğultu gibi sürekli zihnimdeydiler. Bazen o uğultuyu bastırmak için müzik dinliyor, kitap okuyordum ama onlar bile fayda etmiyordu. Kafamın içindeki çığlıklar bir türlü susmuyordu ve hiç dinmeyen o sesler, çoğu zaman patlatacak kadar başımı ağrıtıyordu.

Ne yaparsam yapayım ne düşünürsem düşüneyim işin içinden çıkamıyordum. Bir çukurun içindeydim. Belki bir tuzağa yakalanıp bilerek o çukurun içine düşürülmüştüm, belki de orada olan gerçekleri içine düşene kadar görememiştim ama asla yukarı çıkamadığım yadsınamaz bir gerçekti. Ben de o gerçekliğin içinde boğulan bir kurbandım. Her adımda biraz daha çaba gösteriyordum ama çabalarımın her biri başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Artık bu

konuda da hiçbir şey yapmak içimden gelmiyordu. Hareketsizce duruyor ve çukurun beni en dibe çekeceği o kaçınılmaz anı bekliyordum.

Saatler akşamüstünü biraz geçiyordu. Okuldan geleli birkaç saat olmuştu. Yatağımda uzanıyordum. Tavandaki büyük pencereye vuran yağmur damlalarını dinliyor, akıp giden taneleri izliyordum. Son zamanlarda hava hep böyleydi. Sürekli yağmur yağıyordu. Sanki yüreğimde var olduğu yetmezmiş gibi dışarıda da dinmeyen bir fırtına vardı. Her şey ruh hâlime öyle mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu ki, bu da sinirlerimi bozuyordu.

Sağlığımın bir nebze olsun daha da iyi gitmesiyle okula geri dönmüştüm. *Keşke hiç dönmeseydim ama...*

Okula döndüğüm o ilk gün yaşadıklarımı hiç unutamıyordum. Acı bir hatıra gibi sürekli gözlerimin önüne geliyor, zihnimde canlanıyordu. *Demir, o gün orada değildi. Hiçbir şeye şahit olmamıştı ama bizim çevremizdeki herkes, her şeyi öğrenmişti. Herkes büyük bir hayal kırıklığına uğramanın yanı sıra bana da düşman kesilmişti.*

İki Hafta Önce

Haftalardan sonra bugün ilk kez okula ayak basıyordum. Hâlâ ağrılarım vardı ama katlanılamayacak gibi değildi.

"İyi dersler kızlar."

Bizi okula bırakan Yakup abinin arkamızdan seslenmesiyle ona bakıp hafifçe gülümsedim ve sıkıntılı nefesimi bırakarak tekrar önüme döndüm. Çok gergindim ama belli etmemeye, güçlü durmaya çalışıyordum. Bugün yaşanacakları zaten tahmin edebiliyordum.

Ağır adımlarla bahçede ilerlemeye başladığımızda bakışlarım bir anlığına yanımdaki sarışına kaydı.

Demir'in yüzüne her şeyi acımasızca haykırdığım ve aldığım kararı geciktirmeden anneme söylediğim geceden bu yana Senem benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Bazen yüzüme bile bakmıyordu. Hatta bu konuda ne kadar ciddi olduğunu göstermek ister gibi, sırf benimle iletişim kurmamak için bu sabah özellikle arabanın ön koltuğuna oturmuştu. Bu canımı çok acıtıyordu. En yakın arkadaşımın, dostumun, kardeşim dediğim insanın bana böylesine uzak ve dayanılamayacak raddede soğuk davranmasına katlanamıyordum.

Aramızdaki derin sessizliği koruyarak bahçeyi arkamızda bıraktık. Önümüzdeki merdiven basamaklarını tırmanarak kafeteryaya girdik. Uzun zamandan sonra okula döndüğüm için merak dolu bakışlar üzerimdeydi. Aldırmamaya, görmezden gelmeye çalıştım. Ağır adımlarla her zamanki masamıza doğru yürümeye devam ettik. Masaya yaklaştığımızda her zaman orada olan ekibin arasında birinin bulunmadığını fark ettim. Bahar, Batuhan ve Emre oradaydı ama

o yoktu. Demir yoktu... Öğrendiklerinden sonra muhtemelen birkaç gün boyunca da okula gelmeyecekti. Bu gerçeklik karşısında kalbim derin bir acıyla sancıdı.

Bakışlarım dikkatle arkadaşlarımın üzerinde gezinirken ilk göz göze geldiğim kişi Batuhan oldu. Duygularını açıkça ifade eden öfke dolu bakışları üzerimdeydi. Bir an sonra pençelerini geçirecek ilk kişi de yine o olacaktı. Çünkü biliyorlardı. Her şeyi biliyorlardı...

Her zaman oturduğum sandalyeyi kendime çekmek isteyerek elimi uzattığım sırada Batuhan bacaklarını uzatarak ayaklarını sandalyeye yerleştirdi. Buz gibi bir sesle, "Senin artık bu masada yerin yok," dedi. Söylediği şey gözle görülür bir şekilde irkilmeme sebep oldu. Bir adım geriye doğru giderken dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım çünkü gözlerim saniyeler içinde dolmuş, akmaya hazır yaşlar gözpınarlarıma yerleşmişlerdi. Nefes alamadığımı hissettim. Batuhan'ın sözlerini destekleyerek, arkasında duran bir sonraki kişi de elbette ikizi Bahar oldu.

"Aynen öyle. Arkadaşımızın canını yakanın bu masada işi de yeri de yok artık," diye mırıldandı bıçak kadar keskin sesiyle. Onun da yüz ifadesi en az Batuhan'ınki kadar öfke doluydu.

İyice buğulanan gözlerim önce yanımda dikilen Senem'in yeşil harelerini buldu. Sesini çıkarmadı, hiçbir şey demedi. Aksine bakışlarını kaçırdı, başını öne eğdi. Olanlardan sonra beni savunmasını elbette ondan beklemiyordum ama şu an yanımda olmasına her şeyden daha çok ihtiyacım vardı ve o bunu yapmayı göz ardı ediyordu.

Gözlerimi Senem'in üzerinden çekerek Emre'nin masmavi gözlerine çevirdiğimde o da hızla bakışlarını kaçırdı. Bu soğuk tavırlarından dolayı Bahar ve Batuhan'ı nasıl yargılamıyorsam, onu da sessizliğinden dolayı yargılayamazdım. Emre'nin de diğerleriyle hemfikir olduğunu görebiliyor, kırgın bakışlarından anlayabiliyordum. Üçü de Demir'e çok bağlıydı. Elbette onu korumak isteyecekler, onun arkasında duracaklardı. Onlar için ben kimdim ki?

Bahar ve Batuhan'ın bu buz gibi tavırları karşısında resmen kaskatı kesildim. Boğazım düğümlendi. Hiçbir şey diyemedim, tepki dahi veremedim. Ne benim ne de Senem'in sesi çıkmazken hemen arkamızda bir hareketlilik hissettim. Oğuz, Gökçe ve Can yanımıza geldiler. Anlaşılan konuşmaları duymuşlardı çünkü Oğuz, Senem ve beni hemen arkasına alırken kızgın bakışlarını da hiç çekinmeden Karadağ kardeşlerin üzerine dikti.

"Saçmalamayın isterseniz! Görmüyor musunuz kızın hâlini? Nasıl perişan, nasıl üzgün... Üstelik hastaneden de yeni çıktı. Bir de siz böyle yapmayın. Yangına körükle gidip, bu kadar acımasız olmayın."

Batuhan oturduğu yerden hışımla ayağa kalkarken, Oğuz'a karşılık veren kişi de Bahar oldu. "Neden şaşırıyorsunuz ki bu kadar?" diye tısladı dişlerinin arasından. Ardından kollarını göğsünde birleştirip bana kibirli bir bakış attı.

"Sonuçta bize acımasızlığı Nisa öğretti, öyle değil mi?" diye devam etti âdeta öfke dolu sesiyle. Bahar'ın dudaklarından dökülen acımasız sözler karşısında gözlerimdeki yanma hissi arttı. Boğazımdaki yumru büyüdü ve canımı yakmaya başladı. Gözlerimi kapatıp, birkaç saniye boyunca sık nefesler alıp verdim. Karşılarında ağlamamak için çenemi sıktım.

"Bahar! Yapma Allah aşkına!" diye bağırdı Oğuz.

Oğuz her ne kadar beni savunmak istese de Bahar'ın sert bakışları en az sözleri kadar acımasızdı. Ne yaparsam yapayım beni hiç affetmeyeceklerini biliyordum. Bunu yüreğimin en çok kanayan yerinde hissediyordum.

"Bağırma lan ikizime!" Gür bağırışıyla Batuhan da Bahar'ın önüne geçip Oğuz'un üzerine yürüdü. Onu omuzlarından itti.

"Batuhan, Allah aşkına şimdi yapma bari ya!" diye mırıldandı Oğuz sabır dilenircesine.

"Yaparsam ne olur lan? Ne olur söylesene!"

Oğuz ve Batuhan, sanki bu anı bekliyorlarmış gibi bir anda birbirlerini iterek, sözlü bir kavgaya tutuştular. Aralarındaki tartışma kulaklarıma bir uğultu gibi gelmeye başladı. Hiçbir şey duyamadım. Duymak da istemedim. Gözlerimin önü kararıp iyice nefes alamadığımı hissettiğimde burada bir saniye daha durmak istemedim.

Batuhan ve Bahar söylediklerinde sonuna kadar haklılardı. Benim artık bu masada yerim yoktu. İşin aslı, benim artık hiçbirinin hayatında yerim yoktu ve çok yakında bu zaten sona erecekti. Onların hayatından sonsuza dek gidecektim.

Senem, Gökçe ve Emre kavga eden ikiliyi ayırıp sakinleştirmeye çalışırken ben de gözlerime hücum eden yaşları daha fazla gizleyemeyerek onlara arkamı döndüm. Oradan hızla uzaklaştım. Çevremde olup bitenleri izleyen meraklı gözlere bir kez olsun bakmadan aceleci adımlarla dışarı çıktım. Bir elim göğüs kafesimin içinde sıkışan yüreğime doğru giderken, gelip geçen kalabalığa aldırmadan biraz önce çıktığım okul merdivenlerinin buz gibi basamaklarına çöktüm. Kalçam sert yüzeye değdiği an gözyaşlarımı serbest bıraktım. Güçlü durmak buraya kadardı. Boğazımda biriken acı yutkunmama bile izin vermedi, nefesimi kesti. Boğulduğumu, güçlü bir elin gırtlağıma yapıştığını düşündüm.

Orada, öylece oturduğum o soğuk zeminde hissettiğim derin pişmanlıkla başka hiçbir şeyi düşünmeden hıçkıra hıçkıra ağladım. O kadar çok ağladım ki yanıma gelip de merdivene oturan kişiyi gözlerimin önüne uzatılan peçete sayesinde fark ettim. Başımı kaldırdığımda Can'ı yanımda gördüm. Peşimden gelen kişi o olmuştu. Peçeteyi elinden alırken beni kendine doğru çekip, sanki güç vermek istercesine sıkıca sarıldı.

"Ağlama, lütfen ağlama. Bak, hastaneden de yeni çıktın. Daha fazla kendine acı çektirme be kızım. Kıyamam ben sana."

Bütün bunları kulağıma fısıldarken bir taraftan da saçlarımı okşadı. Zaten dünyanın en nahif; en düşünceli insanlarından biri olduğu yetmezmiş gibi bir de diğerlerini boş verip benim yanıma gelmişti. Benim yanımda durmayı tercih etmişti. En azından Can beni düşünmüştü.

Güvenli, sıcak kollarının arasından yavaşça çıkarken, "Her şey benim yüzümden oldu Can. Her şeyi mahvettim," diye fısıldadım. Sesim boğuk ve pürüzlü çıktı.

Sırtımı sıvazlarken iyice geriye doğru çekildi ve ela gözleri dikkatle benimkileri inceledi. Yavaşça, hatta bariz bir tereddüt içinde dudaklarını araladı.

"Hangisi canını daha çok acıtıyor?" Sorusundan hiçbir şey anlamadım. Sanki o da bunu fark etmiş gibi, "Babanın sana sahip çıkmak yerine başka bir çocuğu evlat edinmiş olması mı? Yoksa babanın aslında sevdiğin çocuğu evlat edinmiş olması mı?" diye devam etti.

Sorusu aniydi ama bana sorabileceği en mantıklı sorulardan biriydi. Cevap veremedim. Derin bir sessizliğe gömüldüm çünkü bu benim de cevabını aradığım bir soruydu. Gerçekleri öğrendikten sonra defalarca kez kendime sorduğum ama asla yanıt alamadığım bir soruydu hem de.

Okula döneli iki hafta olmuştu ama her şey o kadar kötü bir şekilde ilerliyordu ki artık okulun yolunu tutmak bile içimden gelmiyordu. Çünkü orada her şey daha zordu. Daha yıpratıcıydı.

Okula döndüğüm o ilk sabah, Batuhan ve Bahar beni resmen yanı başlarından kovmaktan beter etmişlerdi. Tavırlarında haklılardı. Onları yargılayamazdım. Biri Senem'in canını, benim Demir'in canını yaktığım gibi yaksa ben de daha azını sergilemezdim. En az onlar kadar acımasız olurdum.

Yaşananlara rağmen o sabah Oğuz'un arkamda durup beni savunmasına, Can'ın ise bana yaslanacak güvenli bir omuz olmasına hâlâ o günkü kadar minnettardım ama bütün bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyor, düzeltmiyordu. Ne yazık ki bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Her şey çoktan mahvolmuştu.

O günden sonra Bahar ve Gökçe hariç, herkes birbirinden uzaklaşmıştı. Artık herkes özellikle yan yana gelmemeye çalışıyordu. Sanki en başa, başladığımız o sıfır noktasına geri dönmüştük. Yürüdüğümüz bütün yollar taş topraktı. Baktığımız gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı. En kötüsü de bizim bile farkında olmadığımız büyük bir fırtına üzerimize yerleşmişti. Tüm fırtınalar dinmeye mahkûmken bizim fırtınamız bir türlü dinmiyor, bitmek bilmiyordu.

O son görüştüğümüz gece Demir söylediklerinde sonuna dek haklıydı. Ben, kendimle birlikte sevdiğim herkesi de içine hapsolduğum bu fırtınanın derinliklerine sürüklemiştim. Herkesi oradan oraya savurmuş, mahvetmiştim. En çok da bizi mahvetmiştim. Sevdiğim her şeyi yıkmış, sevdiğim herkesi kırıp incitmiştim. Artık yağmur yağdıktan sonra ortaya çıkan o ferah toprak kokusunu içimize çekmiyorduk. Güneşin ortaya çıkışıyla gökkuşağının renkli ışıltılarını selamlamıyorduk. Artık yürüdüğümüz yolu çamura bulayan o yağmurdan ölesiye nefret ediyorduk.

Neyse ki bu sancılı süreç daha fazla uzamayacaktı. Yarın son bulacaktı. Yarın okuldaki son günümdü ve Devrim amca okul çıkışında gelip, kaydımı alacaktı.

Merdiven basamaklarında yükselen ayak seslerini işittiğimde uzandığım yatağımda hafifçe doğruldum. Kimin geldiğini biliyordum. İşittiğim ayak sesleri koridorda ilerlemeyi sürdürdü. Çok geçmeden kapım tıklatılıp hafifçe aralandı ve Senem içeri girmeden sadece başını uzattı.

"Yemek hazır."

İçimi üşüten bir sesle konuştu. Başka hiçbir şey demeden, benim de dememe izin vermeden kapıyı kapatıp gitti.

Senem artık odama kapıyı tıklatarak giriyordu ve bazı zamanlarda tıpkı şu anda olduğu gibi içeri bile girmeden hemen geri gidiyordu.

Demir'den sonra bana herkesten daha kırgın olan biri varsa o da Senem'den başkası değildi. Kızgın değildi ama çok kırgındı. Aldığım karardan dolayı kırgındı. Onu bırakıp gideceğim için kırgındı. Mustafa ve Demir'in kardeş olduğu gerçeğini ondan sakladığım için kırgındı. Her şeyin açığa çıktığı o berbat gece onu ardımda gözyaşlarıyla bırakarak anneme kararımı söylemeye gittiğim için kırgındı. Her şeye çok ama çok kırgındı.

Bir noktada ona minnettardım çünkü okuldayken beni hiç yalnız bırakmıyor, yanımdan ayrılmıyordu ama... Ama eve geldiğimiz zaman her şey değişiyordu. Bütün zırhlarını kuşanarak yanımdan hemen kaçıyor, mesafesini koruyordu. Mecbur kalmadıkça benimle konuşmuyordu. Günün çoğu vaktini ya Oğuz'un yanında ya da odasında geçiriyordu. Bazen de resim kursuna gidiyordu. Bu soğuk mesafesinin en büyük sebebi; aldığım kararı asla değiştiremeyeceğini bilmesinden kaynaklanıyordu.

Bütün hatalarıma, hatta aylar boyunca ondan sakladığım sırlara rağmen Senem yine de beni aldığım karardan defalarca vazgeçirmeye çalışmıştı. Çok çabalamış, hatta birçok kez gitmemem için yalvarmıştı ama her seferinde koca bir duvara toslamaktan başka bir şeyle karşılaşmamıştı. *Her ne olursa olsun kararımın arkasında duracaktım. Durmak zorundaydım. Başka çarem de çözümüm de yoktu.* En sonunda Senem de beni gerçekten vazgeçiremeyeceğini

anladığında büyük bir bitkinlik ve hatta bıkkınlıkla kendini geri çekmiş, benden tamamıyla uzaklaşmıştı.

Oysa eskiden en çaresiz hissettiğim anlarda Senem'in dizine yatar, acım dinsin diye ona sığınırdım. O da seve seve beni sakinleştirirdi. En azından o zamanlar bir şeyler hallolur gibi hissederdim ama artık o da onun güvenli dizleri de yoktu. Sıcacık kolları ve kendimi sonsuza kadar saklayabileceğim kucağı da yoktu. Uzun zamandır yol arkadaşımdan da yoksundum. Bir başımaydım. Yapayalnızdım.

Bütün bu yaşananlar çok acımasızdı, çok ağırdı ve artık hiçbirini kaldıracak gücü kendimde bulamıyordum. Kendimi sürekli odama hapsediyor, her şeyin geçmesini bekliyordum ama geçmiyordu. Asıl o zaman, her şey daha da zorlaşıyordu. Sürekli kendimle yüzleşmek zorunda kalıyordum. Sanki karşımda birden fazla ben varmış hissine kapılıyordum. Her biri başka bir şey diyor, başka bir şey haykırıyordu ve ben hangisine kulak vereceğimi, hangisini dinleyeceğimi kestiremiyordum.

Olanlardan sonra yaptıklarıma, söylediklerime pişman mıydım? Elbette pişmandım. O gece Demir'e söylediğim her şey için pişmandım. Ailem dediğim bu insanlara, Senem'e ve geride bıraktığım herkese yaşattıklarım için çok pişmandım ama pişmanlığımdan daha baskın gelen kararsızlığım, göğsümde büyüyen bir çığdan farksızdı. Öyle büyümüş, öyle boyumu aşmıştı ki, artık onunla nasıl baş edeceğimi de bilmiyordum.

Yatağımdan yavaşça kalkarken karşımdaki boy aynasından yansımama baktım. Üzerimde kahverenginde kalın bir kazak ve siyah bir tayt vardı. Saatlerdir uzandığım için saçlarım iyice dağılmıştı. Gözlerimin altı şiş, yüzüm kireç gibi bembeyazdı. Çok solgun görünüyordum. Fakat dış görünüşümün bir önemi yoktu. Ruhum çoktan her şeyden kaçıp, uzak diyarlara gitmişti. Yüreğimde yaşadığına inandığım her şey sessizce ölmüştü. Gözlerimin feri bile sönmüştü.

Fiziksel acının ne demek olduğunu biliyordum. O trajik kaza bana bunu çok net bir şekilde tecrübe ettirmişti ama ruhumdaki derin acı, sarsıntısı hiç dinmeyen bu enkaz... Hepsinden beterdi. Bedenimin çektiği acıların hiçbiri, içimi parçalayıp kasıp kavuran bu işkenceyle karşılaştırılamazdı. Ruhum hepsinden daha berbat bir hâldeydi. Hiç geçmeyecek, kabuk dahi bağlamayacak yaralarla doluydu. Sanki acının en uç noktalarını böyle tadıyor ve kendimi de bundan kurtaramıyordum. Bir türlü iyileşemiyordum.

Ayaklarıma geçirdiğim pamuklu terliklerle odamın kapısına doğru ilerledim. Kapıyı araladım ve kendimi koridora attım. Hem ruhum hem bedenim öyle yorgundu ki düşecekmişim gibi hissettim ama yere yığılmadan merdivenlerin başına ulaşmayı başardım. Tırabzanlara tutunarak yavaş adımlarla en aşağı kata indim.

Esma teyze, Zehra teyzeyle birlikte yemek masasındaki tabakları doldu-ruyor, Devrim amca ve Zehra teyzenin eşi Orhan amca da onlara yardım ediyorlardı. Yakup abi, muhtemelen kendi odasındaydı. Senem bana haber vermiş olsa da henüz aşağıya inmemişti. Bütün bunların arasında bir taraftan da televizyondan akşam haberlerinin sesi yükseliyordu. Dışarıdan bakıldığında aslında her şey çok normal, tam da olması gerektiği gibi görünüyordu. Mutlu bir aile tablosu gibi ama bu yalnızca dışarıdan görünendi.

Aldığım karardan sonra Devrim amca da Esma teyze de bana karşı sükûnetlerini koruyorlardı. Soğuk tavırlarıma, annemle gitmek isteyişime ve sessizliğime saygı duyuyorlardı. Oysa o sessizlik içimdeki büyük hasarın bir yansımasıydı. Sadece göğsümde yükselmeyi bekleyen haykırışları bastırıyordu. İçinde öyle derin bir yara barındırıyordu ki, bazen göğsümü ortadan açıyorlarmış gibi hissettiriyordu.

Onlar evladını kaybetmiş bir anne babaydı. Acıların en büyüğünü tatmışlardı. Bir laf duymuştum. Ailesini kaybedene öksüz, babasını kaybedene yetim derlerdi ancak evladını kaybedene... İşte o acıyı tarif edecek hiçbir kelime yoktu.

Kalplerinde gerçek evlat sevgisi besleyenler hem kendi çocuklarını hem de diğer bütün çocukları çok severlermiş. Devrim amca ve Esma teyze de o nadir insanlardandı. Beni çok sevdiklerini yüreğimin tam orta yerinde hissediyordum. İçinde bulunduğumuz bu durumda, elbette beni bırakmak istemiyorlardı. İkisinin de gözlerine her baktığımda bunu görüyor, hissediyordum. Onları anlıyordum. Gitmemi istemiyorlardı ama kendi içimde öyle çaresizdim ki... Sanki bütün seçenekler tükenmişti ve ben de o tükenmişliğin tam ortasında kalmıştım. Onlara bir evlat daha kaybettirecek kadar bencil, acımasız ve kalpsizdim ama belki de o kayıp, içinde bulunduğumuz bu durumda benim yeni başlangıcımın yegâne kaynağıydı. Emin olamıyordum. Düşüncelerim zihnimi kemiren tahtakurularından farksızdı ve ne yazık ki onlardan da kurtulamıyordum.

Salondaki yemek masasına doğru sessizce ilerlerken, çalan zil sesi düşüncelerimi böldü. Duraksadım ve yönümü değiştirip kapıya doğru ilerlemek istedim ama Devrim amca beni engelledi. Elindeki tabağı masaya bırakarak, "Sen masaya geç canım. Ben açarım," dedi ve hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Hareket etmedim ama. Gelen kişinin kim olduğunu görmek istercesine koridorun ortasında bekledim. Ben bulunduğum yerde dikilirken Senem de merdivenlerin başında göründü. Aşağıya inip yanıma geldiği sırada Devrim amca da kapıyı açtı. Gelen kişi son zamanlarda sıkça görüştüğüm kişiydi, *annemdi.*

Ona hâlâ *anne* diye seslenemiyordum ama Ayla Hanım da demiyordum. Hiçbir şey demiyordum. Sıfatlardan özellikle kaçıyordum. Sadece artık daha

sık görüşüyor ve birtakım planlar yapıyorduk. *Gitmekle ve hayatımı sonsuza dek değiştirmekle ilgili planlar...*

Devrim amca sakin bir sesle, "Ayla Hanım, hoş geldiniz," dedi.

O geceden sonra pek de bir şey değişmemişti. Esma teyze ve Senem, ona karşı hâlâ buz gibiydiler. Hatta eskisinden bile beterdiler. Senem, annem bize her geldiğinde pençelerini ona geçirmekten hiç çekinmiyordu. Esma teyze ise özellikle onunla muhatap olmuyor, konuşmaktan bile kaçıyordu ama Devrim amca bana saygı duyduğundan hâlâ aynı nazik tavrını sürdürüyordu. Ona derin bir minnet duyuyordum.

Kapının önünde dikilen annemin gözleri önce benimle buluştu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Ardından Devrim amcaya dönüp, "Hoş buldum, Devrim Bey," dedi kibar bir sesle. Tekrar bana bakıp, "Nasılsın canımın içi?" diye sordu ilgiyle.

"İyiyim." *Oysa hiç iyi değildim. İyi olmanın yakınından dahi geçmiyordum.*

Devrim amca, kapının kenarında hâlâ ayakta dikilirken, "İçeri buyurmaz mısınız?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Birkaç işim var, o yüzden girmeyeceğim. Nisa'ya bunu getirdim."

Annemin elinde tuttuğu zarfı o an fark ettim. Tam elindeki zarfı almak üzere ona doğru yaklaşacaktım ki Senem benden önce davrandı. Büyük adımlarla Devrim amcanın yanına gitti, annemin elindeki zarfı hışımla kendi eline aldı. Senem'in aksi tavrı karşısında annem gözlerini devirdi. Bu duruma hâlâ alışamamıştı ama Senem'den de başka türlüsünü bekleyemezdi.

Senem, elindeki zarfı havada sallayarak, "Ne bu?" diye sordu duygudan yoksun, soğuk bir sesle. Annem de sanki onunla inatlaşırcasına Senem'in bu huysuzluğuna aynı şekilde karşılık verdi. Daha aksi bir ses tonuyla onu cevapladı.

"Nisa'nın pasaport ve uçak bileti. Tam da geçen hafta belirlediğimiz gibi pazar günü, öğleden sonra uçuyoruz."

Açıklaması karşısında birden midem çalkalandı. Kusacakmışım gibi hissettim. *Bu zaten bildiğim bir şeydi ama geçen her günde o ana biraz daha yaklaşmak beni afallatmıştı.*

Gitmek istediğimi anneme söylediğim geceden sonra tıpkı dediğim gibi bütün işlemler onun sayesinde hızlandırılmıştı. *Babam sayesinde...* İş adamı olduğu için güçlü bağlantılarını araya sokmuş ve birkaç hafta içerisinde hem pasaport hem de vize işlemlerini halletmişti. *Sadece bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim.* Her şeyin sorunsuz bir şekilde hallolmasıyla da uçak biletlerimizin günü kararlaştırılmıştı. *Evet, bu pazar, 4 Aralık 2016 tarihinde ülkeme, sevdiğim bu insanlara belki de sonsuza dek veda edecektim.*

Senem'in hırçın bakışları önce annemi, ardından da beni buldu. Sert bir nefes dudaklarından dökülürken elindeki zarfı hiç anneme verme gereğinde bulunmadan bana döndü ve yanıma geldi. Alay eder gibi bir sesle, "Anneciğin kaçış biletini getirmiş," dedi ve zarfı göğsüme sertçe bastırarak hızla yanımdan geçip yeniden merdivenlerin bulunduğu tarafa yöneldi. Gözlerimin içi acıyla yanarken Senem merdiven basamaklarını hızlı hızlı tırmanmaya başladı. Esma teyze arkasından, "Senem! Canım lütfen, gelip yemeğini yer misin?" diye seslense de Senem geri dönmedi.

"İştahım kaçtı. Yemeyeceğim," diyerek merdivenleri tırmanmaya devam etti. Elimde tuttuğum zarfla ben de peşinden gittim. Merdivenleri çıkıp odasına ulaştım. Senem, odasının kapısını sertçe açıp kapatırken ben de onun ardından içeri girdim.

"Senem... Lütfen, yapma böyle. Zaten her şey benim için yeteri kadar zor, lütfen bir de sen zorlaştırma. Yalvarırım."

Yalvarışıma karşılık histerikle güldü. Gür, sarı saçlarını elleriyle geriye atarken aniden bana döndü. Gözlerindeki öfke silinmemiş, aksine daha da katlanmıştı. Hissettiklerini anlayabiliyordum. Eğer onun yerinde ben olsaydım benzer tepkiler vereceğimi de çok iyi biliyordum. O yüzden elimden geldiğince ona karşı anlayışlı olmaya çalışıyordum. Sadece ondan da aynı tavrı bekliyordum.

"Şimdi de hâl ve hareketlerime mi karışır oldun? Buna da mı sen karar veriyorsun?"

"Elbette hayır ama böyle yapmayacaktın."

"Ne yapmayacaktım?"

"Zaten gideceğim günü biliyordun." Sessizce mırıldandığımda elleriyle sertçe yüzünü sıvazladı. Parmakları alnından kaydı ve saç diplerine ulaştı. Sarı tutamlarını sıkıca kavrayıp çekiştirdi. Mümkün olabilirmiş gibi bana daha kızgın bakmaya başladı.

"Bir de bunu böyle rahatça söyleyebiliyorsun ya... Sen insanı gerçekten manyak edersin! Sen insanı delirtirsin!" Bağırışı irkilmeme sebep oldu.

"Senem..." Sesim resmen yalvarırcasına çıktı.

Herkesten ziyade onun bana böyle davranmasına dayanamıyordum çünkü Senem'e herkesten, her şeyden daha çok ihtiyacım vardı. Her şey yeterince zorken onun da bana sırtını çevirmesine katlanamıyordum.

"Ne Senem ya! Ne Senem!" Öfkeyle parladı. Haykırışı odasını inletti. Bütün duvarlar üzerimize geliyordu. Sanki her şey yıkılıp yerle yeksan olacakmış gibiydi.

"Sen bize ne yaptığının farkında mısın? Arkadaşlığımıza, dostluğumuza, kardeşliğimize... Ne yaptığının farkında mısın Nisa?" Acı içinde feryat

ettiğinde, artık bastıramadığım gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzüldü. Gözyaşlarımın arasından güçlükle konuşmaya çalıştım.

"Biliyorum... Yaptıklarım, aldığım bu karar, her şey... Çok yanlış belki de ama başka çözümüm yok. Yok Senem. Bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Hayır, anlamıyorum ve hiçbir zaman da anlamayacağım çünkü bütün bunlar çok saçma. Anlıyor musun? Çok saçma!"

Karşı çıkışına karşılık sessizliğimi korurken Senem derin bir nefes alarak karşıma geçti. Gözlerinin önüne düşen dağınık sarı tutamlarını kulaklarının arkasına yerleştirirken bir nebze olsun sakinleşmiş görünüyordu. Onun da yeşil hareleri dolu doluydu.

"Sen hastanede yatarken düşündüğüm, her şeyi bir terazinin iki kefesine koyup tarttığım o kadar çok an oldu ki..."

Gözyaşları artık o güzel yeşil gözlerine sığmayıp taşarken bana doğru bir adım daha attı.

"Bak, ben de çok hatalıyım. Tamam mı? En başında, bu hayata atıldığımız ilk zamanlarda yaptıklarım, söylediklerim kolayca affedilecek şeyler değildi, biliyorum. Bunun için senden ne kadar özür dilesem de yeterli olmayacak, bunu da biliyorum."

"Senem, her şey geride kaldı artık. Unut o zamanları," diyerek sözünü kesmek istediğimde bir elini havaya kaldırarak beni susturdu.

"Bırak da bitireyim!" Sustum ve dinlemeye devam ettim.

"Ama ben neyi bilmiyorum, biliyor musun Nisa?" diye sorduğunda öylece sessiz kaldım. Hiçbir şey demedim.

"Sensizliği," dediğinde boğazımdan bir hıçkırığın kopmasına engel olamadım. Senem de bana gözyaşlarıyla eşlik etti.

"Ben sensizliği bilmiyorum Nisa. Ben sensiz ne yaparım? Onu da bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Bizim onca yılımız, çocukluğumuz... Her şeyimiz birlikte geçti. Her şeyimiz Nisa! Biz her güne birlikte uyandık. Biz her geceye gözlerimizi birlikte kapattık. Biz hep aynı sofraya oturduk. Biz beraber hayaller kurduk. Acılarımızı da mutluluklarımızı da yine birlikte paylaştık. Delilikleri, çılgınlıkları yine birlikte yaptık. Onca yıl boyunca biz hep birbirimize yaslandık. Birbirimizi koruyup kolladık. Biz hep yan yanaydık. Biz birlikte büyüdük Nisa. Biz birlikte birbirimizi büyüttük. Birbirimize ev olduk, yuva olduk. En zor günlerimizde bile birbirimizi bırakmadık. O yetimhaneden bile yine birlikte çıktık biz. Birbirimizi o gün bile terk etmedik ama sen..."

Gözyaşlarının arasından nefes almak için duraksadı. Derin bir nefes çekip yakarışlarına öyle devam etti.

"Ama sen şimdi arkana bile bakmadan kaçıp gitmek istiyorsun. Beni, bizi geride bırakıyorsun. Ben bunu kabullenemiyorum. Kabullenemiyorum Nisa!

Hazmedemiyorum ya! Delireceğim artık! Aldığın kararı asla onaylamadığımı çok iyi biliyorsun. Gitmeni istemediğimi de çok iyi biliyorsun ama yine de sana kızmıyorum. Allah kahretsin ki kızamıyorum! Çünkü senin yerinde ben olsaydım ne yapardım, nasıl hissederdim hiç bilmiyorum. Gerçeği söylemek gerekirse bilmek de istemiyorum. Yaşadıkların, geçirdiğin o kaza asla kolayca atlatılacak şeyler değil ama... Ama sence de kaçıp gitmek en basit çözüm değil mi? Savaşmak varken, her şeye yine birlikte göğüs germek varken pes etmeyi tercih etmek tek çözüm mü?"

Tam karşıma geçip birden ellerimden tuttu. Gözyaşlarım yanaklarıma akmaya devam ederken Senem büyük bir beklentiyle, hatta yeşil gözlerinde parlayan umut kırıntılarıyla gözlerimin içine baktı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Yine beni vazgeçirmek için bütün sözleri sarf edecek ama yine koca bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Söz veriyorum. Sen kal, sen vazgeç bu kararından bir an olsun bırakmam seni. Elini sıkı sıkı tutarım. Herkesi, her şeyi karşıma alırım ama yine de bırakmam seni. Hep yanında olurum. Her zaman olduğu gibi bunu da birlikte atlatırız. Gerekirse bütün acını senden almaya çalışırım ama gel, vazgeç bundan. Aşağı in ve o kadına onunla gitmeyeceğini söyle. Gitme. Gitme be *Suratsız...*"

Yanılmadım. Tam da düşündüğüm gibi Senem yine beni aldığım karardan caydırmak istedi ama boşunaydı. Hiçbir güç beni kararımdan geri döndüremezdi.

Hissettiğim çaresizlik göğsümde çığ gibi büyürken ellerimi yavaşça Senem'in ellerinden kurtardım. Gözlerinin içine bakmadım. Bakamadım. Bakarsam yapamazdım. Cesaret edemezdim.

Boğazımdan titrek bir nefes dökülürken, "Y-yapamam," dedim kısık bir sesle. Verdiğim cevap karşısında benden hemen uzaklaştı.

"Yapamaz mısın? Yapmaz mısın?" diye sordu sertçe. Ses tonundan âdeta zehir akıyordu ve ben bunu iliklerime kadar hissediyordum.

İyice sessizliğe gömüldüğümde Senem daha da öfkelendi. Hatta çığırından çıktı. Birden çalışma masasının yanına gitti. Masanın üzerindeki her şeyi yere fırlatmaya başladı.

"Üç gün ya! Allah kahretsin! Sadece üç gün kaldı! Benden, bizden, herkesten kopup gitmene sadece yetmiş iki saatten daha az bir süre kaldı! Göz açıp kapayıncaya dek bitecek bir zaman kaldı!"

Feryatları evi inletiyordu. Masanın üzerindeki her şeyi tek tek yere fırlatırken yanına yaklaşmak, onu sakinleştirmek istedim çünkü iyi değildi ve ben buna dayanamıyordum. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığıma, böyle canını yaktığıma ben dayanamıyordum.

"Senem... Lütfen, yapma böyle. Yalvarırım, yapma. Ne olursun yapma."

Yanına doğru bir adım atmıştım ki farkında olmadan eline aldığı fotoğraf çerçevesini de yere fırlatmak üzere havaya kaldırdı ama kaldırdığı eli havada asılı kaldı. Kan çanağına dönmüş yeşil hareleri elindeki fotoğraf çerçevesine doğru gitti. Gözyaşlarının arasından acı içinde gülümsedi. Çerçevenin içinde ikimizin Mersin'de eğlendiği bir andan fotoğraf vardı. Onun da benim de gözyaşlarım daha da şiddetlendi.

Ona doğru bir adım daha atmak istedim. "Yaklaşma!" diyerek gür sesiyle bağırdı. Durdum. Yaklaşmadım. "Yaklaşma çünkü yapamam." Oysa yaklaşmak istedim. Sarılmak istedim. Sadece sarılmak, sımsıkı sarılmak, onu hiç bırakmak istemezcesine sarılmak istedim ama yapamadım. Ayaklarım yere çivilendi sanki. Tek bir adım bile atamadım.

"Özür dilerim," dedim fısıltıyla. Onlara yaşattıklarımdan sonra kuru bir özürden başka bir şeyim yoktu. Senem, elinde tuttuğu fotoğraf çerçevesini yavaşça çalışma masasının üzerine bırakırken alayla güldü.

"Dileme. Çünkü sen özür dileyince hiçbir şey geçmiyor. Hiçbir şey düzelmiyor. Biz eskiye dönemiyoruz ve sen o keçi inadından vazgeçmiyorsun."

Haklıydı. Ne içimdeki acının ne de onlara yaşattığım onca hayal kırıklığının telafisi de affı da yoktu. Bunun için kendimi hiçbir zaman affetmeyecektim.

Senem, birden odanın içinde dört dönmeye başlayarak yanımdan geçip yatağının kenarına ulaştı. Komodinin üzerindeki cep telefonunu eline aldı. Kimi arayacağını biliyordum. Son zamanlarda benden daha çok görüştüğü, konuştuğu tek bir kişi vardı. Düşüncelerimde de yanılmadım. Telefonunu kulağına götürürken hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Oğuz? Beni yarım saat sonra evden alır mısın? Hava almaya ihtiyacım var. Tamam, canım. Görüşürüz."

Telefonu kapattığı gibi üzerindeki kot pantolonunun arka cebine attı. Kıpkırmızı olmuş gözleri de yeniden beni buldu. "Odamdan çıkar mısın?" diye sordu buzdan bile soğuk sesiyle. "Yalnız kalmak istiyorum. Nasılsa sonrasında buna epey zamanım olacak. Bırak da biraz alışayım." Ses tonundaki kinayeden ziyade ona yaşattığım bu derin hayal kırıklığı zoruma giderken hiçbir şey demedim. Dediğini yapmak ve onu yalnız bırakmak istedim. Arkamı döndüm. Kapıya doğru yürüdüm. Kapı kolunu indirmeden önce yeniden ona döndüm. Günlerdir zihnime bir bıçak gibi saplanan gerçeği ilk kez onunla paylaşmak istedim.

"Biliyor musun? Herkes, hatta Damla bile *gitme* dedi ama tek bir kişi demedi. Onun dışında herkes *gitme* dedi ama *o* demedi."

Bu acı gerçek zihnime her kazındığında kalbim çok derinden sızlıyor, hatta durmaksızın kanıyordu.

Annemle gideceğimi öğrenen herkes bu duruma şaşırmaktan ziyade, beni kararımdan vazgeçirmeye çalışmışlardı. Gökçe, Can, Oğuz, Emre, Aybüke, hatta Damla bile son zamanlarda bana herkesten daha çok destek olmaya çalışmış ve beni bir an olsun yalnız bırakmamışlardı. Kararımdan vazgeçirmek için çok dil dökmüşlerdi. Her ne kadar olanlardan sonra bana soğuk bir tavır takınsalar da Bahar ve Batuhan bile bunu yapmıştı. Bir ara herkesten gizli bir şekilde okulda benimle konuşmuş ve gitmemem gerektiğini söylemişlerdi. Herkes bir şey demişti ama tek bir kişi ağzını açıp da hiçbir şey dememişti. Gerçi benimle hiç konuşmuyordu, yüzüme bile bakmıyordu ama bu ondan beklediğim küçücük bir ilginin dahi önüne geçemiyordu. Gözlerim yalnızca onu arıyordu. Kulaklarım yalnızca ondan gelecek küçücük bir cümleyi duymak istiyordu.

Senem, dudaklarına yerleşen buruk bir tebessümle, "Demir, değil mi?" diye sorduğunda başımı sallayarak onu onayladım. O ise beni hiç onaylamayan bir edayla başını sağa sola doğru salladı. "Ne bekliyordun Nisa? Çocuğun canını o kadar acıtmışken Allah aşkına ne demesini bekliyordun?" Büyük bir kızgınlıkla beni payladı. Haklılığı karşısında sadece omuzlarımı silktim.

"Ben... Ben... Bilmiyorum." Lafı ağzımda geveledim çünkü ne beklediğimi ben de bilmiyordum.

"Peki *gitme* deseydi... Ne değişirdi?"

Senem'in ani sorusuyla bir müddet öylece karşısında durdum. Sessiz kaldım. Ne cevap vereceğimi düşündüm ama hiçbir cevap bulamadım. Çünkü böyle bir şey karşısında ne yapacağımı ben de bilmiyordum. "Hiçbir şey," dedim kararlılıkla ama aslında içimde barındırdığım büyük bir kararsızlıkla. Senem cevabıma karşılık alayla güldü.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dediğinde daha fazla odasında bulunmak, ona rahatsızlık vermek istemedim.

"Seni yalnız bırakayım."

"İyi olur," dedi aksi bir sesle.

Arkamı döndüm ve kapı kolunu indirdim. Kapıdan çıkmak üzereydim ki Senem'in keskin sesini tam arkamdan işittim.

"Kendi ellerinle ittiğin birini *gitti* diye suçlayamazsın Nisa. Unutma bunu. Demir sana *gitme* demiyor diye de sakın onu suçlama. Çünkü sen en büyük haksızlığı sadece bana değil, ona da yaptın."

Cümleleri keskin bir hançerdi ve o hançeri göğsümün tam ortasına saplamıştı. Haklılığı karşısında tek kelime etmeden odasından ayrıldım. Kapıyı da ardımdan kapattım.

Son günlerde Senem'le olan tartışmalarımız resmen bir rutin hâline gelmişti. Çok sık kavga eder olmuştuk. Bu yüzden Devrim amca ve Esma teyze

peşimizden odaya kadar gelmemişlerdi çünkü onlar da bu duruma fazlasıyla alışmışlar ve bizi kendi hâlimize bırakmayı tercih etmişlerdi.

Senem'le kavgamızdan sonra odama çıkmak ve her şeyden kaçmak istercesine yine uyumak istedim ama annem hâlâ aşağıdaydı. Bunu kulağıma gelen konuşma sesleri sayesinde hatırladım. Önce onu uğurlamalıydım.

Bulunduğum koridorda yönümü değiştirerek yeniden merdivenlere doğru ilerledim ve aşağıya indim. Annem içeri girmemişti. Hâlâ kapının dışında bekliyordu. Devrim amca da karşısındaydı. Yanlarına gidip, "Yarın konuşsak olur mu? Şu an kendimi pek iyi hissetmiyorum," dediğimde çehresindeki anlayışla başını salladı. Eminim, bütün bağırışları, kavga seslerini herkes duymuştu. Duymamaları zaten imkânsızdı.

"Tamam, kızım." Sadece başımı sallayarak karşılık verdim. Yanağımı okşayıp, "Merak etme, Senem de alışacak. Alışmak zorunda," dediğinde irkilerek kendimi geri çektim. Yüzümü parmaklarının arasından kurtardım. *Hayır, alışmak zorunda değil,* diye haykırdı iç sesim. *Kimse alışmak zorunda değil.* Asıl sorun; herkesi böyle bir acıya alıştırmak zorunda bırakmamdı.

Anneme, "İyi akşamlar," diyerek arkamı döndüğümde odama çıkmak üzere tekrar merdivenlere yöneldim. Esma teyze arkamdan, "Nisa yemek?" diye seslense de başımı olumsuzlukla salladım.

"İştahım yok, kusura bakmayın. Ben de yemeyeceğim."

Senem'den yediğim ağır laflar beni ziyadesiyle doyurmuştu.

Esma teyze başını beni onaylarcasına sallayarak her zamanki yerine oturdu. Üzerime gelmedi. Bunun faydasız olacağının zaten farkındaydı. Yine de gözlerindeki acı dolu bakışın içimi acıtmadığını söyleyemezdim.

Devrim amca gitmek üzere olan anneme, "Sizinle biraz bahçede konuşabilir miyiz Ayla Hanım?" diye sorduğunda sırtım onlara dönük olmasına rağmen dikkatim dağıldı. Bir anda kendimi konuşma seslerini dinlerken buldum.

Annem, "Elbette," dediğinde onların yanına geri dönemeyeceğimi biliyordum. O zaman Devrim amca rahatça içindekileri dökemezdi.

Onlar bahçeye doğru ilerlerken ben de elimdeki zarfla merdivenleri tırmandım. Odama çıktım. Kapımı kapatıp doğrudan bahçeye bakan pencerenin bulunduğu tarafa gittim ve aşağıdaki konuşma seslerini daha net bir şekilde duyabilmek için havanın buz gibi olmasına aldırmadan pencereyi açtım. Konuşan ilk kişi annem oldu.

"Ne konuşacağımızı az çok tahmin edebiliyorum Devrim Bey. Mevzu eminim ki Senem. Bir şey demek istemiyorum. Üzülüyor, farkındayım ama bu aksi tavırları hiç hoşuma gitmiyor. Artık buna bir son vermeli. Nisa'nın aklını karıştırmamalı. Benden hoşlanmadığı için bu duruma sesimi çıkarmak, karışmak istemiyorum ama siz bunun önüne geçerseniz sevinirim."

Annemin sırtı benim penceremin bulunduğu tarafa dönüktü ama karşısındaki Devrim amcanın yüz ifadesinden, beden diline kadar her şeyi net bir şekilde görebiliyordum. Ellerini kumaş pantolonunun ceplerine yerleştirirken karşısındaki anneme tepeden, sert bir bakış attı. Anlaşılan pek de hoş şeyler söylemeyecekti.

"Biliyor musunuz Ayla Hanım? Bütün bu olaylara dışarıdan bir göz olarak bakınca yaptıklarını gerçekten anlayabildiğim yalnızca üç kişi var. Biri Meltem, biri Nisa ve biri de Senem. Yakın arkadaşım olmasını bir kenara bırakırsak, Meltem aldatılan bir kadın ve Nisa'yı kabul etmemesi bana göre çok olağan bir durum. Onu da acısını da Nisa'yı kabullenemeyişini de anlayabiliyorum. Ama ne sizi ne de Suat'ı hiçbir zaman anlayamayacağım."

"Bu nereden çıktı şimdi? Ne demek istiyorsunuz? Lütfen, benimle açık konuşur musunuz?"

"Elbette, büyük bir zevkle."

Söylediklerinin ne anlama geldiğini ben de anlayamadığım için Devrim amcanın dudaklarından dökülecekleri büyük bir merakla bekledim.

"Küçücük bir kız çocuğunun sıcacık bir yuvaya muhtaç duyduğu anda, üstelik hem annesi hem de babası yaşıyorken; hayata atıldığı ilk anları, çocukluğunu, ergenliğini yetimhanede geçirmesi ne kadar adil Ayla Hanım? Çünkü size bakıyorum. Size bakıyorum ve koca bir hüsrana uğramaktan başka bir şeyle karşılaşmıyorum. Çok şükür sağlığınız yerinde. Eliniz, ayağınız tutuyor. Bunca yıl boyunca gerçekten başka bir çözüm yok muydu? Ya da bu zamana dek bulamaz mıydınız? Neden beklediniz? Neden şimdi? Neden on sekiz yaşında gencecik bir kızın hayatını şimdi böylesine mahvetmek, değiştirmek istiyorsunuz?"

Dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleşti. *Devrim amca...* Yine Devrim amcalığını yapıyordu ve yine beni herkesten, her şeyden daha çok düşünüyordu.

"Yaşananları biliyorsunuz. Sizinle her şeyi konuşmuştuk," dedi annem kendini açıklamak istercesine. Evet, bunu ben de biliyordum. Hastanede yatarken Devrim amca da Esma teyze de bütün hikâyeyi öğrenmişlerdi.

"Ama yine de yeterli gelmiyor Ayla Hanım. Kızımı bizden almanız için hiçbir sebep yeterli gelmiyor. En kötüsü de ne biliyor musunuz? Nisa'ya bakıyorum ve onu da çok iyi anlıyorum. Bu ürkek karakterini, dengesiz kararlarını, özgüveninin düşük olmasını, her şeyden ama en çok da hayattan, yaşamaktan korkmasını ben çok iyi anlıyorum. Ne yazık ki bütün bu olanlar hem annesinin hem de babasının onu istememesinden kaynaklanıyor."

"Ağır konuşuyorsunuz Devrim Bey. Yapmayın."

"Ona bakılırsa buraya elinizdeki pasaport ve biletle gelip âdeta gövde gösterisi yaparcasına Senem'i sinirlendirmeniz, onu kışkırtmanız da bana ağır geliyor. Beni çok öfkelendiriyor Ayla Hanım. Aslında Nisa'yı size vermemek için elimden

gelen her şeyi yapardım. Siz de biliyorsunuz ki velayeti hâlâ benim üzerimde ama burada sırf Nisa'nın kendi kararına, hür iradesine saygı duyduğum için hiçbir şeye karışmıyor, ısrarla sükûnetimi korumaya çalışıyorum ve bunu yalnızca Nisa için yapıyorum. O yüzden sakın beni sınamayın."

Devrim amca haklıydı. Her ne kadar annemle gitmeyi ben seçmiş olsam da velayetim hâlâ onun üzerindeydi. Ben hâlâ onların kızıydım. *Hâlâ Nisa Altun'dum.*

Almanya hazırlıklarının başladığı süreçte, annem bu mevzuyu defalarca kez dile getirmişti. Beni kendi nüfusuna geçirmek istediğini söylemişti ama ben buna henüz hazır olmadığımı dile getirmiştim. Şimdilik bu soyadı ve velayeti alma mevzusunu rafa kaldırmasını ondan rica etmiş, bana zaman tanımasını söylemiştim. O da başka şansı olmadığı için bunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu konuya Almanya'ya gittikten sonra karar verecektim. Başımda birden çok mesele varken bir de bunu düşünerek kendime işkence çektirmek istemiyordum.

Ben sessizce onları izlerken, dinlerken Devrim amca öfkeyle konuşmaya devam etti ve işin Senem tarafını anneme açıklamaya çalıştı.

"Ayrıca Senem'in size karşı dinmeyen öfkesini de anlamak zorundasınız. O çocuklar yıllardır birbirlerinden ayrılmadılar. Nisa'nın en zor anlarında yanında Senem, Senem'in en zor anlarında yanında Nisa vardı. Biz bile onları ayırmadık, ayırmak da istemedik. O iki muhteşem kıza kıyamadık. Bütün bu olanlardan sonra Senem'in size pozitif yaklaşmasını bekleyemezsiniz. Buna hakkınız da yok zaten. O yüzden sakın kızımın tavırlarını sorgulamayın."

"Haklısınız ama..."

"Aması yok Ayla Hanım. Ben nasıl Nisa'nın aldığı karara saygı duyuyorsam, sırf onun aklı karışmasın diye bilhassa ondan uzak durup sakinliğimi koruyorsam, siz de Senem'in öfkesine, kırgınlığına saygı duymak zorundasınız."

Annem, Devrim amcanın lafları altında ezildi de ezildi. Her ne kadar yüzünün aldığı ifadeyi buradan göremesem de başını öne eğdiğini görebiliyordum. Devrim amcaya bakmadı. Belki de bakamadı. Sadece, *"Peki,"* dedi. Ardından da, *"Artık gidebilir miyim?"* diye ekledi.

Devrim amca yüzüne yerleştirdiği alaylı gülümsemesiyle, *"Lütfen,"* diyerek bir eliyle kapı tarafını gösterdi. Annem başka hiçbir şey demeden hızla bahçeden çıktı. Sokakta onu bekleyen taksiye bindi ve gitti.

Devrim amca sanki onları izlediğimi, dinlediğimi hissetmiş gibi aniden başını kaldırdı ve doğrudan benim penceremin olduğu tarafa baktı. Bakışlarının bile bana verdiği derin bir güven hissi vardı. Evet, özgüvensizdim. Evet, çok ürkektim ama bütün bunlar, onların bana olan inancının ardında kalıyordu. Aldığım kararın arkasında sanki öz babam gibi duruyor ve her ne olursa olsun

beni desteklemekten hiç vazgeçmiyordu. Onun gibi, Esma teyze gibi insanlara sahip olduğum için çok şanslıydım.

Dudaklarındaki buruk gülümsemeyle bana bakarken ben de aynı şekilde ona baktım. Onun beni anladığını, en azından anlamaya çalıştığını hep biliyordum, hissediyordum.

Devrim amca yeniden eve girerken ben de penceremi kapatarak elimde hâlâ sıkı sıkıya tuttuğum zarfla yatağıma doğru yürüdüm. Elimdeki zarfı hiç açmadan yatağın kenarındaki komodinin üzerine bıraktım. Terliklerimi çıkarıp, bacaklarımı karnıma çekerek yatağın üzerinde büzüştüm. Gözyaşlarımın bir kez daha yanaklarımdaki yerini almasına, yastığımı ıslatmasına izin verdim.

5. BÖLÜM

♪ *Perdenin Ardındakiler – Hatıralarım*
♪ *Dediler Ki – Anlarsın*
♪ *Gripin – Nasılım Biliyor Musun?*
♪ *Perdenin Ardındakiler – Uzaklara Savrulalım*

Nisa Altun'dan

Hani bir evre vardır ya...

İnsan toparlanmaya çalıştıkça diğer taraflarından dökülür, sımsıkı tutunduğu her şey elinde tuzla buz olur...

İşte tam olarak o evredeydim. Yitirdiğim her şey için elimden gözyaşı dökmekten başka bir şey gelmiyordu. Ne zaman kendimi açıklamaya çalışsam sesim titriyor, konuşamıyordum. Hissettiğim pişmanlıktan dolayı kimsenin yüzüne bakamıyordum çünkü çok utanıyordum. Yaşamak artık canımı acıtıyordu. Nefes almak ciğerlerimi yakıyordu. Bir zamanlar bir anlam ifade eden her şey çoktan yok olup gitmiş, bir türlü aşamadığım derin bir boşluğun içine gömülmüştü. Aslında bütün bunlar bu kez çok fena dağıldığımın, hatta mahvolduğumun kanıtıydı.

Zaman geçtikçe her şeyin düzeleceğine dair umutlarım git gide azalıyordu. Çünkü bu acı, hiç geçmeyecek gibiydi. Dolup taşan düşüncelerimden dolayı zihnim karmakarışıktı. Aklım ise en az bir bataklık kadar bulanıktı.

Senem haklıydı. En büyük bencilliği de haksızlığı da ona ve Demir'e yapmıştım. Bu hikâyenin en masumlarının canını da yakarak acımı resmen onlardan çıkarmak istemiştim. Her şeyi bizzat ben mahvetmiştim. Kendi ellerimle Demir'i bir uçurum kenarına sürüklemiş ve oradan da yine kendi ellerimle itmiştim. *Soğuk bir sonbahar gecesinde, yağan yağmurun altında ona veda etmiştim.*

İşittiğim araba sesiyle uzandığım yatağımdan yavaşça kalktım. Elimin tersiyle yanaklarımdaki ıslaklığı temizlemeye çalışırken yeniden pencereye doğru ilerledim. Perdeyi hafifçe kenara çekip aşağıya baktığımda Oğuz'un geldiğini gördüm. Bir dakika bile geçmedi ki Senem de arka sokakta belirdi ve Oğuz'un spor arabasına atladı. Sonra da semtten ayrılıp, gittiler.

Senem gitti ama ben pencere kenarından hemen uzaklaşamadım. Gözlerim bir müddet boyunca arka sokağın sessizliğini, karanlığını ve karşımdaki evin artık lambası hiç yanmayan odasını izledi. *Demir'in odasını...*

Bir ses en fazla ne kadar özlenirdi? Bilmiyordum ama onun sesini daha fazla duymazsam ölecekmişim gibi hissediyordum.

O karanlık gecenin üzerinden yirmi altı gün geçmişti. Birbirimizden uzak duralı, Demir'in benden sonsuza dek gitmesinden bu yana tam yirmi altı gün geçmişti. *Demir'siz koca yirmi altı gün... Yarın yirmi yedi gün...*

Benimle yüzleştiği gecenin hiçbir anını unutamıyordum. Söylediği her şey hâlâ zihnimin içindeydi. Sürekli uluyan bir fırtına gibiydi. Kırgın bakışları keskin bir hançer gibi yüreğime batmıştı. O bakışları unutmam imkânsızdı. O gece, karamel gözleri benimkilerle buluştuğunda, duygularının aslında ne kadar okunabilir olduğunu şimdi daha iyi fark ediyordum. O bakmaya doyamadığım gözlerinden saf bir acı ve hayal kırıklığı akmıştı. Onu daha öncesinde hiç öyle görmemiştim. Buz gibi sesi, kararan sert bakışları gözlerimin önünden hiç gitmiyordu. Bana hiç öyle bakmamıştı. *Kırgın, üzgün, paramparça...* Bana hiç öyle sesini yükseltmemişti. *Öfke dolu ve içimi titretircesine...*

Söylediklerinde elbette haklıydı hem de her kelimesine kadar haklıydı. *Nasıl olmazdı?* Mustafa'nın abisi olduğu gerçeğini ondan bunca zaman boyunca saklamam büyük hataydı. Bunu kesinlikle kabul ediyordum ama bir konuda çok haksızdı. Çok yanılmıştı. *Beni en çok o düşünceleri aklına getirerek, bunun ihtimalini dahi düşünerek incitmişti.*

O buz gibi bakışlarıyla, gözlerindeki derin hüsranla, *"Sen gerçekten sevdin mi beni ya?"* diye sormuştu bana. O an yüreğinde bastıramadığı hayal kırıklığını, kırgınlığını ben de kendi yüreğimde hissetmiş ve ölmek istemiştim. *Nasıl öyle düşünürdü? Onu sevmediğimi nasıl aklına getirirdi?* Oysa her şeyi yalnızca onu sevdiğim ve düşündüğüm için yapmıştım. Sürekli kendimle mücadele etmiş, hayatı altüst olmasın diye böyle önemli bir gerçeği ondan saklamıştım. Bu hayatta onu üzmek en son isteyeceğim şeylerin arasında bile değildi ama yapmıştım. Kendime hâkim olamadan yapmıştım hem de.

İnsan, hissettiği acıyı artık taşıyamadığında bunu en sevdiğine yansıtır, bütün hıncını da ilk ondan çıkarırdı. *Benimle birlikte onun da canı yansın,* diye düşünürdü. Her ne kadar sonrasında çok büyük bir pişmanlık hissetsem de Demir'in yüzüne her şeyi acımasızca vurduğum o gece yaptığım şey tam olarak buydu. Bam telime basılmıştı ve bütün acımın hıncını Demir'den çıkarmıştım. Onun canını hiç ummayacağım kadar çok yakmıştım ama bütün bunları bile isteye yapmamıştım *hem de hiç.* Sadece duygularıma ket vurmayı beceremamiştim.

Ama Demir beni anlardı ki... Hep anlamıştı.

Hayır. Demir, beni o gece de sonrasında da anlamamıştı. Anlamak da istememişti.

Kendimi artık hiç iyi hissetmiyordum ve bunun en büyük öznesi kesinlikle Demir Gürsoy'du. Her şey o geceki son konuşmamızdan sonra benim

için daha da belirginleşmişti. Artık Demir ve Nisa diye bir şey kalmamıştı. Birbirimizin hayatından sonsuza dek gitmiştik.

Bir çözüm, en azından bir çıkış yolu arıyordum ama aradıkça daha da kayboluyordum. Etrafıma bakıyordum. Kimse yoktu. Yapayalnızdım. İçinde bulunduğum karanlık hiç sona ermeyecekmiş gibiydi. Tünelin ucundan bir ışık gelsin diye bekliyordum ama boş yere vaktimi öldürmekten başka bir şey de yapmıyordum çünkü o ışık gelmiyordu, gelmeyecekti. O karanlık geceden sonra kaç güneş doğup battı bilmiyorum ama yüreğimde bir daha hiç güneş doğmadı. Ben o sıcaklığı bir daha hiç hissedemedim. Defalarca pişmanlığın zehirli sarmaşıklarıyla sarıp sarmalandım. Olanlar için, yaşananlar için, yaşattıklarım için yalnızca kendimi suçladım. Başka da bir suçlu yoktu zaten. Demir benden sonsuza dek gittikten sonra hissettiklerimin tercümesi tam olarak böyleydi.

O gece Demir, Impala'ya atlayıp da çekip gittiğinde bu gidişin diğerlerine benzemediğini çok iyi biliyordum. Affi yoktu. Telafisi yoktu. Geri dönüşü ise hiç yoktu. Bir daha asla geri gelmeyecekti. Dönmeyecekti. *Ne bana ne de aşkımıza...*

"Sen bana soğuk davrandığında ne kadar üşüdüğümü bir bilsen, kalbimi ceketinle örterdin," derdi Cemal Süreya ama... Demir bana artık soğuk bile davranmıyordu. Demir bana artık yaklaşmıyordu. Onu elbette anlayabiliyordum ama içimde bir şeyler de bunu bir türlü kabul etmiyordu. Çünkü onu hâlâ çok seviyordum ve böyle olmak beni kahrediyordu.

Demir hayatına, sanki ben onun hayatına hiç girmemişim, hiç dahil olmamışım gibi devam ediyordu. Yüzleştiğimiz geceden sonra semte bir daha hiç gelmemişti. Geldiyse bile benim haberim olmamıştı. Artık birbirimizden olabildiğince uzak duruyor, aynı ortamlara bile girmiyorduk. Okulda beni gördüğü yerde ya yolunu değiştiriyordu ya da başını çeviriyordu. Gözlerimin içine bakmıyordu. Ben küçücük bir umut dahi görmek istercesine onun gözlerinin içine bakarken o özellikle benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Dans okulunu da bırakmıştım. Bizi birbirimize bağlayan her şeyden sıyrılıp uzaklaşmıştım. Bütün bu olanlar, Demir'in buz gibi soğuk mesafesi aramızdaki her şeyin bittiğinin ispatıydı ve artık böyle olmak zorundaydı. Başka türlüsünün ihtimali bile yoktu. Demir, kesinlikle ondan uzak durmamı istiyordu ve ben de öyle yapıyordum. Artık onun hayatının kıyısından dahi geçmiyordum.

Ne tuhaftır ki şimdi de gözlerim Demir'i her zamankinden daha çok arıyordu. Onu özlüyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki onsuzluğa dayanamıyordum. Yüreğimdeki yara sürekli sızlıyordu. Onu düşünmediğim, aklıma getirmediğim tek bir an bile yoktu. Kendimi onsuz bir hayatın içinde çok eksik, hatta yarım kalmış gibi hissediyordum.

Şapşallıklarını, bana tatlı tatlı *Nisa'm, Kutup Yıldızı'm, Poğaça Surat'ım benim* deyişini, sımsıkı sardığı kollarını, başımı yasladığım göğsünü, yanaklarımı sıkışını, öpüşünü, kokusunu, dans edişimizi, sabahlara kadar bıkmadan usanmadan sohbet edişimizi, onunla birlikte yaptığımız her şeyi... Ona dair, bize dair her şeyi öyle çok özlüyordum ki ama şimdi... Şimdi aramızda kilometrelerce mesafe varmışçasına uzaktı bana. Oysa çok yakınımdaydı ama bir o kadar da uzaktı işte. Eskiden onunla bir geleceğimiz olacağına dair hayaller kurarken şimdi her şey geride kalmıştı. Bütün hayallerim yerle bir olmuştu. Hiçbir ayrılığımız beni böylesine perişan etmemişti. Artık hayatımda Demir yoktu belki ama birlikte biriktirdiğimiz anılar, kalbimin her bir odacığında baş köşedeydi.

Düşüncelerim arasında boğulurken biraz hava almak için penceremi açtım. Yağmur atıştırmaya devam ediyordu. Toprak kokusu burnuma doluştu. Başımı kara bulutlarla kaplı gökyüzüne doğru kaldırıp temiz havayı derin derin içime çektim. Bir elim göğüs kafesime gitti. Sızlayan yeri yumruk yaptığım elimle defalarca yumrukladım. *Ağrıma artık. Lütfen, ağrıma artık. Bu kararı sen aldın. Pişman olman boşuna. Ağrıma artık yeter!*

Bütün bu olanların bir de Mustafa tarafı vardı. Hatta yaşananlardan sonra beni suçlamayan tek kişi Mustafa'ydı.

Demir'e gerçekleri söylememden sonra Mustafa yanıma yalnızca bir kez gelmişti. Beni yalnızca bir kez ziyaret etmişti. Bense o ziyaretinden sonra onun yanına hiç gitmemiştim. *Gitmeye de yüzüm yoktu zaten.*

Mustafa'nın beni ziyarete geldiği gün bağırıp çağıracağını, hatta hesap soracağını düşünmüştüm ama o beni yanıltmıştı. Büyük bir sakinlikle bana neden bunu yaptığımı, ondan habersiz neden Demir'e gerçekleri söylediğimi sormuştu. Ben de her şeyi, içimdeki derin kırgınlığı tek tek açıklamış, artık bununla baş edemediğimi söylemiştim.

Her zaman bencil olduğumu savunan Mustafa, bu kez elimi tutarak benim yanımda durmayı tercih etmişti. Beni, belki de en çok o şaşırtmıştı. Demir'e gerçekleri sarsıcı bir şekilde söylemem onu elbette mutlu etmemişti fakat benimle büyük bir kavgaya da tutuşmamıştı. Bunun için iki önemli nedeni vardı ve bu nedenleri bana bizzat kendisi açıklamıştı.

Birincisi, her sırrın bir gün mutlaka açığa çıkacağıydı. Haklıydı Mustafa. Ben söylemesem bile, Demir bir gün bütün gerçekleri öğrenecekti. İkincisi ise Mustafa'nın içinde bana karşı hissettiği vicdan azabıydı. Öyle ki hissettiği vicdan azabı her şeyin önüne geçiyor, bana kızmasını bile engelliyordu.

Mustafa'nın gözünde aslında her şey babasının suçuydu. *Kısmen haklıydı da.* Eğer Onur amca, Suat Gürsoy'a olan kırgınlığından dolayı birden annemi arayıp evlatlık alındığımı söylemeseydi, ortalığı karıştırmasıydı belki de biz bütün bunları hiç yaşamayacaktık. Belki de annem hayatıma hiç dahil

olmayacaktı. Ben gerçekleri acı bir şekilde öğrenmeyecek, trajik bir kaza geçirmeyecek, bütün hıncımı da sevdiklerimden ama en çok da Demir'den çıkarmayacaktım. Sorunsuz, mutlu mesut, toz pembe hayatımıza kaldığımız yerden devam edecektik. Fakat her sırrın bir şekilde açığa çıkma gibi bir huyu vardı işte. Olan olmuştu bir kere. Ne kadar önüne geçmeye çalışsak da yaşanmıştı her şey ve artık geri dönüşümüz de yoktu. Bu saatten sonra zamanı geriye saramaz, hiçbir şeyi düzeltemezdik.

Senem, gideli neredeyse yarım saati geçmişti. Birkaç saat boyunca da dönmezdi. Pencereyi kapatıp yatağıma geri dönmek, uyumak istedim. Sorunlarımdan tek kaçış yolum buydu çünkü. *Uyku...* Fakat o sırada arka sokakta tanıdık bir ses işittim. *Araba sesi...* Hemen pencerenin kenarından uzaklaşamadım. Sokağa giren arabayı fark etmemle gözlerim kocaman açıldı. *Demir'in siyah Impalası... Uzun zamandan sonra ilk kez yeniden sokağa girmişti. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Demir, gelmişti.*

Bakışlarımı arka sokaktan çekmezken Demir'in gerçekten geldiğini arabadan çıktığında idrak ettim. Ansızın hızlanan kalbimin atışlarına engel olamazken dudaklarımın kenarı da uzun zamandan sonra ilk kez heyecanla ve gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldı. Birden ayaklarım benden bağımsız hareket etti. Daha ben bile ne yaptığımı algılayamazken koşarcasına odamdan çıktım. Koridoru ardımda bıraktım. Merdiven basamaklarını hızlı hızlı indim. Hatta bir an tökezleyip yere çakılacağımı düşündüm ama bütün merdivenleri düşmeden inmeyi başardım.

Kimseye bir şey demeden, üzerime ceket bile almadan koşmaya devam ettim. Önce mutfağa girdim. Zehra teyze dağınık tezgâhı topluyor, Esma teyze de ona yardım ediyordu. Onların yanından rüzgâr gibi geçerek mutfak kapısından arka bahçeye çıktım. Esma teyze arkamdan, "Kızım üzerine bir ceket alsaydın! Üşütürsün öyle," diye seslendi ama aldırmadım. Bahçeyi de ardımda bırakıp ayaklarımda sadece çoraplarımla arka sokağa çıktım. Yağan yağmurdan dolayı yerle temas eden çoraplarım hemen ıslandı, ayaklarım ise saniyeler içerisinde buz kesti ama bunun bile şu an hiç önemi yoktu. *Demir, buradaydı. Asıl önemli olan buydu...*

Nefes nefese kalmış bir şekilde karşımdaki arabaya baktığımda Batuhan'ın da içinde olduğunu gördüm. Beni fark etti ama gözlerini devirip, bakışlarını kaçırdı. Batuhan'la aramızın açılması içimde derin bir burukluğa sebep olsa da onun bu kindar tavırlarına artık alışmıştım. Zaten Demir'e olan bağlılığından sonra ondan daha azını bekleyemezdim. Fakat şimdilik buna takılmadım. Takılmak da istemedim çünkü Demir o sırada evin bahçesinden çıkıp görüş açıma girdi.

Karşımdaki varlığıyla kalbim sanki mümkün olabilirmiş gibi daha hızlı atarken, göğsümün ortasındaki ıssız çöle yağmur yağmaya başladığını

hissettim. Sanki yaprakları solmuş bir karanfildim ve Demir ihtiyacım olan güneşti, can suyumdu.

Ben onun sırtına attığı takım elbise kılıfını bile fark ettim ama o beni fark etmedi. Arabasına doğru yürüdü.

Birden kendimi tutamadım. İçimde dolup taşan özlemi daha fazla bastıramadım. Yanına doğru yaklaşıp, "Demir?" diyerek seslendim. Attığı adımlar aniden durdu. Bana çok uzun gelen birkaç saniye boyunca sırtı dönük bir şekilde öylece dikildi ama sonra sanki ağır çekimdeymişiz gibi bana döndü. Gözlerimi ondan alamadım. Her şeye ama en çok da yüzündeki o soğuk ifadeye rağmen yine de çok yakışıklı görünüyordu.

Üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı. Saçları dağınıktı. Elinde tuttuğu kılıfın içinde takım elbise olduğundan emindim. Son zamanlarda sürekli İstanbul'a, Şevket abinin yanına gidiyordu. Ondan şirket işlerini öğreniyordu. Bütün bunları bana aynı sınıfta oldukları için Senem söylemişti. Bilmem gerektiğini düşünerek anlatmıştı.

Göz göze geldik ama yüzünde öyle soğuk rüzgârlar vardı ki... Daha öncesinde acımasızca söylediğim her şey, Demir'in içinde daima derin bir yara olarak kalacaktı. Belki de hiç unutmayacaktı. Bunu bana bakan buz gibi gözlerinden hemen anladım. Boğazımı acıtan düğümü yutkunarak yok etmeye çalıştım. Kesik kesik nefesler alıp verdim.

Demir'in dudakları hafifçe aralanırken, "Nisa," diyerek adımı fısıldadı. Ses tonu öyle tekdüzeydi ki hiçbir anlam çıkaramadım ama adımı onun dudaklarından duymayı bile çok özlemiştim. Boynuna atlamayı, ona sımsıkı sarılmayı, hasret kaldığım kokusunu doyasıya içime çekmeyi şu an her şeyden çok istiyordum ama yapamazdım. O da buna izin vermezdi zaten. Soğuk bakışları buna izin vermeyeceğini açıkça söylüyordu.

Ona doğru bir adım daha atarken, "Merhaba," diye fısıldadım. Sesim içime kaçmış gibi çok kısık çıktı.

"Merhaba," dedi başını hafifçe eğerek.

"Nasılsın?"

"İyi olmaya çalışıyorum. Sen?"

"İyi olmanın yakınından bile geçmiyorum."

Acaba onu ne kadar çok özlediğimin farkında mıydı? Hissediyor muydu? O da beni, benim onu özlediğim gibi özlüyor muydu?

Bakışlarım Demir'in yüzünü incelerken içim parçalanıyordu çünkü suratı donuktu. Çehresinde tek bir mimik bile oynamıyordu. Gülmüyor, tebessüm bile etmiyordu. Heyecanlı, içi kıpır kıpır olan o haylaz çocuk artık yoktu. Onun böylesine değişmesine sebep olmak beni kahrediyordu. Kendimi çok suçlu hissediyordum.

Durgun sesiyle sadece, "Anladım," dediğinde hiçbir şey diyemedim. Karşısında donup kaldım çünkü benimle zorla konuşuyor gibi bir hâli vardı. Bu daha da çok içerlenmeme sebep oldu.

Eskiden ellerimiz birbirine değdiğinde bile bütün endişelerim erir giderdi. İçim saf bir sevinçle dolardı ama şimdi hepsini yitirmiştim. Her şeyimi, Demir'imi sonsuza dek kaybetmiştim. Oysa eskiden huzurla tuttuğum o ele şimdi öyle muhtaçtım ki... Bu eksikliği, bu derin boşluğu kalbimin bütün odalarında hissediyordum.

"Semte geldiğini görmek güzel."

Onunla olabildiğince konuşmak istiyordum çünkü hemen gitmesini, gözlerimin önünden bir toz bulutu misali kaybolmasını istemiyordum. Onu zaten zar zor görüyordum.

"Bazı işlerim vardı. O yüzden geldim." Dümdüz bir sesle açıkladığında anladığımı belirtircesine başımı salladım. Gözlerindeki o duygudan yoksun ciddi bakış kalbimin duvarlarında balyoz etkisi yarattı.

"Yine İstanbul'a mı gideceksin?"

"Evet, takım elbisem kirliydi ben de anneme..." Birden durdu. "Yani ona verdim işte, halletmesi için," diyerek düzeltti.

Meltem Hanım'la da aralarına uçurumlar girdiğini biliyordum. Bu da sebep olduğum ve kendimi asla affedemediğim bir başka derin mevzuydu.

"Adım adım iş adamı olma yolunda ilerliyorsun yani? Yakışır. Senin adına çok mutluyum."

Sanki aramıza hiç uçurumlar girmemiş gibi, onca sorunu hiç yaşamamışız gibi konuşmaya devam ettim. Oysa saçmaladığımın farkındaydım ama kendime de engel olamıyordum çünkü bu soğukluğa katlanamıyordum. Aramızdaki kasvetli havayı biraz olsun dindirmek istiyordum ama nafile olduğunu da biliyordum. Çünkü Demir söylediklerime karşılık yalnızca tebessüm etti ama gerçek bir tebessüm bile değildi. Zoraki idi. Ben, Demir'in en çok gülünce kısılan gözlerini severdim ama artık gülmüyordu. Gülse bile bana gülmüyordu. Gülümseyişinden bile mahrum kalmıştım.

Demir, derince gözlerimin içine bakarken bana doğru bir adım attı. Yaklaştı. Yaklaşmasıyla nabızlarımın daha da hızlandığını hissettim. Heyecanlandım. O çok sevdiğim karamel gözlerini gözlerime dikti ve derin bir nefes aldı. Aldığı nefesi titreyen dudaklarıyla geri bıraktı. Her hareketini izliyor, bu anın her saniyesini zihnime kazımak istiyordum.

"Çok zayıflamışsın Nisa. Yanakların gitmiş. Hiç yakışmamış sana."

Söylediklerine karşılık dudaklarımda acı dolu bir gülümseme belirirken karşısında hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendimi zor tuttum. Çünkü Demir de en çok benim yanaklarımı sıkmayı severdi. Artık ben onun o muhteşem gülüşünden, o da benim yanaklarımdan mahrumdu.

Zayıfladığımın ben de farkındaydım. Yaşananlardan sonra boğazımdan bir lokma yemek bile zor geçiyordu. İştahım iyice kapanmıştı.

Ben de ona doğru bir adım daha atıp yaklaşırken aramızdaki mesafeyi kapatmak istedim. Derin bir nefes alıp dudaklarımı araladım. "Demir... Ben... Ben seni..." *Demir, ben seni çok özledim*, demek istedim ama olmadı. Yapamadım çünkü ben lafı ağzımda gevelerken başka bir ses duyduk.

Batuhan, Impala'nın camını indirdi ve birden, "Demir, hadi be oğlum! Beliz, seni bekliyor!" diye bağırdı.

Batuhan'ın söylediği cümle beynime saplanan bir bıçak gibiydi. Demir'in karşısında donmama sebep oldu. Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Afalladım. Dumura uğradım. *Anlamadım? Ne? Beliz mi?*

Bakışlarımı hızla onun gözlerine çevirdim. Göz göze geldik ama bu sadece bir saniye sürdü çünkü Demir hemen bakışlarını kaçırdı. Bir şey söylemesini bekledim. Söylemedi. Cevap vermemesi içimdeki yakıcı hissi daha da tetikledi. Beynim aklıma gelen korkunç düşüncelerden dolayı iyice uyuşmuş bir hâldeydi.

Aniden, "İyi geceler," diyerek bana arkasını döndü. Aceleci adımlarla arabasına ilerledi ve kendini direksiyon koltuğuna attı. Göz açıp kapayıncaya dek o ve Batuhan semtin sınırlarından uzaklaştı ama ben hareket dahi edemedim. Olduğum yere mıhlandım. Bastırdığım gözyaşları onun gidişiyle yanaklarıma doğru süzülürken aklımdan yalnızca tek bir soru geçiyordu.

Beliz kimdi?

Yoksa...

Aklıma ilişen berbat düşünceler midemin tuhaf bir hisle düğümlenmesine, hatta yanmasına sebep oldu. Kusacak ve içimde ne var ne yok hepsini boşaltacakmışım gibi hissettim. Çaresizliğin boğazıma yapıştığını, beni boğduğunu düşündüm. Nefes bile alamadım. Sanki ciğerlerime dolan şey hava değil de zehirdi. *Demir'i bir başkasıyla düşünmekse...*

Zehirliydi.

6. BÖLÜM

♪ *Can Koç – Gökyüzünü Tutamam*
♪ *Dedublüman – Rüya Gibi*
♪ *Kolpa – Gurur Benim Neyime*
♪ *Tuğkan – Aşkın Kanunu*

Demir Gürsoy'dan

Semtten uzaklaşana dek sakin kalmaya çalıştım. *Gerçekten. Bunu yaparken aştığım hız sınırı ne kadar kontrollü ve sakin olduğumu gözler önüne seriyordu bence! Kaçla gidiyordum mesela şu an? Yüz altmış mı? Evet, evet. Kesinlikle çok kontrollüydüm. Hayır! Kontrollü falan değildim. Sakin de değildim.* Aksine çok sinirliydim. Âdeta burnumdan soluyordum. Gözlerim yolda olabilirdi ama aklım bambaşka bir yerdeydi.

Kendime bile itiraf etmekte zorlandığım duyguların içinde boğulduğum şu dönemde, herkesten beklediğim tek şey anlayıştı. *Sadece küçücük bir anlayış...* Ama sağ olsun, çevremdeki insanlar empati yapmaktan uzak bir şekilde hiç de o taraflı değildi. Listenin zirvesinde ise kesinlikle Batuhan yer alıyordu. Pişkinliği ve umursamaz tavırlarıyla bir kez daha sınırlarımı zorlamaktan çekinmemişti. İlk defa ona karşı bu kadar öfke doluydum. Duygularımı hiçe sayarak sergilediği lakayt tavır ve saçma sapan cümlesiyle bu kez gerçekten sabrımı taşırmıştı. Eminim ki amacı Nisa'yı sinirlendirmek, hatta kıskandırmaya çalışmaktı ve yine eminim ki bu konuda layıkıyla başarılı olmuştu. Semtten ayrılmadan önce gözlerime değen o iri gözlerde gördüğüm tek şey hayal kırıklığıydı çünkü.

Batuhan'ın son zamanlarda uyguladığı bu yersiz baskılar bir yere kadar katlanılabilirdi ama bu yaptığı çok yanlıştı ve hiç üzerine vazife değildi.

"Demir, hadi be oğlum! Beliz, seni bekliyor!"

Ortaya attığı o aptalca cümle kulaklarımda yankılanırken ellerim de sımsıkı bir şekilde direksiyonun üzerindeydi. Hatta direksiyonu öyle sert tutuyordum ki parmaklarımın beyazladığını hissedebiliyordum. Damarlarımda dolaşan adrenalin ise her şeyi zorlaştırıyordu. Hissettiğim öfkeyi bastırmaya çalıştıkça daha da büyütüyordu. Kontrol edilemez bir ateş gibi sürekli yükseliyor, patlamaya hazır bir bomba gibi her an tetikte bekliyordu. Aslında tek yapmak istediğim, yanımda oturan geri zekâlının suratına sağlam bir yumruk atmaktı ama kendimi tutmakta kararlıydım. *En azından şimdilik...*

İşin gerçeği, Batuhan'dan çok kendime öfkeliydim. Nisa'nın o üzgün, yanlış anlama ve hayal kırıklığı dolu bakışlarını görmeme rağmen sessiz kaldığım için... Tek kelime bile etmeden, sanki suçluymuşum gibi oradan hemen kaçıp gittiğim için asıl kendime öfkeliydim. Eğer imkânım olsaydı, yumruğu önce kendi suratıma indirirdim. Çünkü ne onun yanlış anlayabileceği bir durum vardı ortada ne de Batuhan'ın ima ettiği gibi bir buluşma. *Öyleyse neden ağzımı açıp da tek kelime etmemiştim ki? Neden dilsiz gibi susmuştum? Aklımla derdim neydi benim? Sikeyim böyle işi! Ne yaptım ben?*

Yüreğimdeki öfke ve pişmanlık, içimdeki sessiz çığlıklarla birleşip boğazımı düğümledi. Daha fazla bu içsel çatışmayla tek başıma mücadele etmek istemedim. Ani fren yaparak arabayı birden sağa çektim. Batuhan hafifçe öne doğru savruldu ama hızla kendini toparlayarak çatılan kaşlarıyla birlikte bana döndü.

"Ne yapıyorsun oğlum? Düzgün kullansana şu arabayı! Bastın gaza gidiyorsun!"

Kaşlarımı havaya kaldırarak dik dik ona baktım. *Daha bir de o mu bağırıyordu bana? Asıl sinirli olan bendim şu an!* Sık alıp verdiğim nefesler bile ne kadar sinirli olduğumun göstergesiydi ve bakışlarını benden çekmeyen Batuhan da bunun gayet farkındaydı.

Sesimin öfkeyle çıkmasına engel olamayarak, "Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun Batuhan?" diye bağırdım. Bağırışım arabanın içini inletti. Her ne kadar kendime daha öfkeli olsam da bu, şu durumda bütün hıncımı Batuhan'dan çıkarmayacağım anlamına gelmezdi. Biraz önce yaşanan saçmalığın hesabını verecekti. *Böyle bir şeyi bana nasıl yapardı?*

Bakışlarını kaçırarak gözlerini devirdi. Aynı umursamazlığıyla, "Ne yapmışım?" diyerek ağzının içinde mırıldandı. *Sanki yaptığı şeyin farkında değilmiş gibi...* Bu pişkinliği beni daha da çıldırttı. Bütün kontrolümü tam da şu anda yitirebilir, yumruğumu sertçe Batuhan'ın suratına indirebilirdim çünkü kendimi tutmak da bir yere kadardı.

Aramızdaki gerilim iyice doruklardayken işaret parmağımı yüzüne doğru kaldırdım. "Sakın!" diyerek dişlerimin arasından tısladım. "Sakın Batuhan! Sakın, bir daha böyle bir şey yapayım deme! İşte o zaman çok pis kalbini kırarım. Bu Nisa'yla benim meselem. Hiçbirinizi alakadar etmez, buna dahil de."

Yüreğimdeki savaşın sert gürültüsü cümlelerime de yansıdı. Cümlelerim ise sadece kelimelerden ibaret değildi. Aksine içimde patlamaya hazır bir volkanın lavlarını taşıyordu. Hissettiğim bu derin öfke, o volkanın alevlerini körüklemekten başka bir şey yapmıyordu. Fakat Batuhan söylediklerimi hiç umursamadı. Bir kulağından girdi, diğerinden çıktı. Hatta bir kulağına bile girmedi. Oflayarak sert bir nefes bırakırken bir kez daha gözlerini devirdi.

Bakışlarını bu kez tam anlamıyla bana çevirdi ve ne yazık ki o bakışlarda hiç pişmanlık yoktu. Gözlerimin içine oldukça kendinden emin bakıyordu. Yüzündeki keskin ifadeden bile öfkeme karşı kayıtsız olmadığını hemen anladım.

"Nisa'nın sana yaptıklarından sonra bu sizin meseleniz olmaktan çıktı Demir. Kusura bakma."

Ha ısrarla inatlaşacaktı yani benimle öyle mi? Sabır Allah'ım... Gerçekten ya sabır...

"Yine de! Beliz'i katmanın yeri miydi?"

Hayır, anlamadığım Beliz gerçekten ne alakaydı? Kızı tanımıyordum. Kim olduğu hakkında zerre kadar fikir sahibi değildim, ki olmak da istemiyordum. Sanki başımda çok dert yokmuş gibi bir de bütün bunların arasına Belizli bir yanlış anlamayı sıkıştırmanın yeri miydi gerçekten?

Batuhan'a duyduğum öfke iyice kontrol edilemez bir hâle gelirken, "Ulan!" diye yükseldim kendimi tutamayarak. "Kızın adını bile yeni öğrendim! Öykü meselesini hatırlamıyor musun sen? Nisa'nın nasıl kıskandığını? Gerçeği anlatabilmek için nasıl kırk takla attığımı? Onun bu konuda iradesinin ne kadar zayıf olduğunu bilmiyor musun sen?"

Sözlerim, birkaç ay önce yaşanan saçmalığın gölgesini üzerimize düşürmüştü, çünkü ne aylar önceki ne de az önceki Nisa'nın yüzündeki devasa kırgınlığı unutmam mümkün değildi. O kırılgan bakışlar resmen damarlarımda dolaşan kanı kaynatmıştı. Üstelik söylediklerimde çok ciddiydim. Bu durum, Nisa'nın bana karşı en zayıf noktasıydı. Kıskançtı. Zaman zaman bu özelliği çok hoşuma gitse de şu an büyük bir yanlış anlamanın kurbanıydı. Kabul ediyordum, parlak bir geçmişim yoktu; kızlarla olan samimiyetim konusunda haklı da olabilirdi. Ama bu, Batuhan'a bu saçmalığı yapma hakkını vermezdi. Nisa'yı zayıf noktasından vurmak zorunda değildi.

Ellerini saçlarının arasından geçirirken keskin bakışlarını da yeniden bana çevirdi. Çehresindeki sert ifade hem sesine hem de söylediklerine yansıdı.

"Niye susturmadın lan o zaman beni? Niye *'Düşündüğün gibi değil, öyle biri yok,'* demedin?"

Çünkü o an için kaçıp gitmek daha cazip geldi. Tabii Batuhan'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Kendini kandırmaktan vazgeç artık! Çünkü sen de en az bizler kadar öfkelisin! Belli etmek istemiyorsun ama bizler kadar kırgınsın Nisa'ya!"

Arabanın içi yalnızca benim bağırışlarımla değil, artık Batuhan'ın bağırışlarıyla da çalkalanıyordu. Öfkesini dizginlemeye çalışıyordu ama gözlerindeki sertlik bile her şeyi apaçık ortaya seriyordu. Fakat bu kez sessizliğimde boğulmadım. Açık açık her şeyi yüzüne haykırdım.

"Ben hepinizden daha kırgınım Batuhan!"

Gerçek buydu. İçimde tarifi olmayan, hiç dinmeyen bir kırgınlık vardı ve o kırgınlık, derin bir yara gibi sürekli sızlıyordu.

"Benim kırgınlığımla sizin kırgınlığınız boy ölçüşemez bile. Senin anlamadığın ya da ısrarla anlamak istemediğin mesele şu; ben Nisa'ya olan sevgimden değil, artık sevgimi ona göstermekten vazgeçtim. Kırgınlığım Nisa'ya, aşkıma değil."

Tıpkı adım gibi, demir gibi ağır kelimelerle ifade ettim içimdeki kırgınlığı. Her kelimem hâlâ Nisa'ya duyduğum hislerin izini taşıyordu. Kalbime batıyor, canımı acıtıyordu ama Batuhan'la geldiğimiz şu noktada da öfkem daha baskın geliyordu. Onun ise beni anlamak gibi bir niyeti hiç yoktu.

"Daha on sekiz yaşındasın amına koyayım! Siktirtme aşkını! Dünya sadece Nisa'dan ibaret değil! Önüne bak, hayatını yaşa artık! Yeter!"

Fütursuzca sarf ettiği sözler bir yıldırım gibi bana çarptı. Bunları haykırırken ela gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı ama bilmediği şey şuydu ki; benim dünyam da bütün hayatım da yalnızca Nisa'dan ibaretti. Yaşımın, yaşantımın zerre kadar önemi yoktu. O hayatıma girdikten sonra ben Nisa'sız nefes bile alamaz olmuştum.

Kendimi tutamayıp bir elimle aniden direksiyonu yumruklamaya başladığımda, "Batuhan sana yeter! Asıl sana yeter lan!" diyerek avazım çıktığı kadar bağırdım çünkü son söyledikleriyle sadece öfkemi alevlendirmekle kalmamış, resmen patlatmıştı.

"Allah aşkına bir de sen üstüme gelme artık! Ne kadar boktan bir vaziyette olduğumu gördüğün hâlde ısrarla sabrımı zorluyorsun! Önüme bakabilsem, bakardım zaten ama olmuyor! Olmuyor lan olmuyor! Bu sandığın kadar kolay değil. Anlıyor musun? Değil! Onu hâlâ bu kadar çok severken değil bir başkasıyla olma düşüncesi, bunu aklıma getirmek bile kanımı donduruyor lan!"

Ellerim direksiyonu yumruklamaktan olsa gerek artık sızlamaya başladığında durulдum ama durulan yalnızca ben değildim. Batuhan'ın yüzüne baktığımda biraz önceki kızgın hâlinden eser kalmadığını fark ettim. Yüzündeki her bir kas, söylediklerimin ağırlığı altında ezildi. Bakışları mahcup bir ifadeye büründü ama asıl ezilen de her şeyin altında kalan da yalnızca bendim.

Gözlerimin içi acıyla yanarken, "Gidecek lan," diyerek derin bir hüsranla fısıldadım. "Üç gün sonra gidecek oğlum. Benden, bizden, herkesten, her şeyden uzaklaşıp gidecek." Sözlerim dudaklarımdan çaresizce dökülmeye devam ederken sanki her bir kelime beni daha da mahvediyordu.

Üç gün... Üç gün sonra ona veda edecek, hoşça kal diyecektim. Ya da diyebilecek miydim? Bu bile meçhuldü.

"Bütün bunlar zaten yeterince zorken, hiçbirini kaldıramıyorken bir de sen üzerime gelme artık!"

"Demir ben..."

"Yok Demir falan! Demir yok Batuhan! Farkında değil misin? Demir artık yok!"

Kendi adım bile artık yabancı geliyordu bana. O eski Demir'in izleri de bütün hayat enerjisi de Nisa'yla birlikte gitmişti. Tükenmiş, yok olmuştu.

"Ben sadece seni düşünüyorum. Kalbini böylesine paramparça eden kızı artık geride bırakmanı, önüne bakmanı istiyorum."

Batuhan'ın sesi öylesine mahcup çıkmıştı ki, tüm suçu onun üzerine yıkmak istememin haksızlığını bütün yüreğimde hissettim. *Diyordum ya... Kızgınlığım Batuhan'a değildi, aslında kendimeydi.*

"Yapma Batuhan. Düşünme beni. Beni kimse düşünmesin artık."

İçimde bir yerde, *kimse düşünmesin beni* istedim ama içten içe de *bir tek o düşünse yeter* dedim. Fakat bunun da imkânı yoktu artık. Kalbim koca bir boşlukla doluydu. *Onun, Nisa'mın boşluğuyla...*

"Kardeşim," diye üzgünce mırıldanıp omzuma dokunduğunda lafını kestim çünkü bu tartışmanın uzamasını istemiyordum.

"Lütfen, yapma. Gerçekten kalbini kırmak istemiyorum. O yüzden yapma artık. Üzerime gelme daha fazla. Hıncını da Nisa'dan çıkarma. İnan bana, onun da canı en az benimki kadar yanıyor. Hatta belki de daha fazla..."

Söylediklerim karşısında başını öne eğip, sessizce salladı Batuhan. Yine bakışlarını kaçırdı. Gözlerime bakamadı belki ama derin bir nefes alıp verdi. Başını cama doğru çevirirken, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Sesi titrek ve savunmasızdı ama samimiydi. Samimi olduğunu biliyordum, tıpkı bana olan düşkünlüğünü çok iyi bildiğim gibi. Eminim ki o da kendi içinde suçluluk ve pişmanlık hisleri arasında gidip geliyordu ama olan olmuştu artık. Bu saatten sonra bu saçmalığı düzeltecek tek kişi bendim.

Daha fazla üzerine gitmek istemedim. Hiçbir şey demeden ben de kendi önüme döndüm. Direksiyonu kavradım, vitesi ayarladım ve yeniden yola çıktım. Aramızdaki derin sessizliğe aldırmadan arabayı bu kez daha sakin bir şekilde sürdüm. İçimdeki öfke yavaş yavaş yerini yorgun bir kabullenişe, vicdan azabına bıraktı. Ruhumun derinliklerindeki hırçın fırtına ise hâlâ dinmemişti. Kolay kolay da dinmeyecekti, biliyordum.

Nisa'nın hayatımızdan sonsuza dek gideceği gerçeğini aklıma her getirişimde yüreğimdeki hiç kapanmayan o yara sanki daha da derinleşiyor, durmaksızın kanıyordu. Hayatın bu acımasız gerçekliğiyle yüzleşmeye henüz kendimi hazır hissetmiyordum. *Hem de hiç...* Bunun ne kadar zor olacağını bilsem de belki de en azından kendi içimde artık bir adım atmam gerekiyordu. *Yavaş yavaş ama kesin olarak... Mesela onun gidişini artık kabullenerek...*

Yol boyunca ikimizden de bir daha çıt çıkmadı. Konuşmadık. Sessizliğe büründük. Yaklaşık yarım saat süren yolculuğumuzun sonunda Batuhanların evinin bulunduğu semte ulaştım. Sokağa girip sekiz numaralı evin önünde

durduğumda motoru kapatmadım çünkü Batuhan indiği gibi hemen gitmeyi düşünüyordum.

Aramızdaki gerginlik hâlâ kendini korurken Batuhan sıkıntılı bir nefes bıraktı. Kapıyı açıp inmeden önce ela gözleri bir anlığına benimkileri buldu. Bakışlarındaki çaresizlik ve oradan yansıyan pişmanlık göğsümü delse de sessiz kalmaya devam ettim. Ona hâlâ çok kızgındım.

"Lütfen, bana kızma Demir. Benim tek düşündüğüm sensin."

Pişmanlığı bütün çehresindeydi. O an anladım ki, Batuhan da benimle aynı acıyı yaşıyordu. Sadece bütün bu yaşananlara benim penceremden bakarak, yalnızca benim tarafımı tutarak yaklaşıyordu. Kızmam, sinirlenmem belki de boşunaydı. Elbette Nisa'yı anlamasını beklemiyordum ama dostum olarak bana anlayış göstermesini, duygularıma saygı duymasını bekliyordum.

"Biliyorum ama lütfen yapma bunu bir daha," dediğimde başını sallayarak beni onayladı. Ardından arabanın arka koltuğuna uzanıp spor çantasını aldı. Tam kapı koluna uzanmıştı ki arkasından, "Batuhan?" diye seslendim. Yeniden bana döndü.

"Efendim?"

"Bunu bir daha yapmayacaksın, tamam mı?" Bir kez daha kelimelerin üstüne bastırarak ciddiyetle konuştuğumda başını yine beni onaylarcasına salladı ama bu kez dudaklarının kenarında samimi bir gülümseme de vardı. Spor çantasını kucağına bırakırken, iki elini de havaya kaldırarak teslim olur gibi yaptı.

"Tamam. Söz. Bir daha Nisa'ya bulaşmayacağım. Laf da sokmayacağım. Üzerine de gitmeyeceğim. Merak etme." *İşte şimdi inandırıcı olmayı başarabilmişti. İşte şimdi karşımdaki kişi benim dostum olan Batuhan'dı.*

Bu kez benim dudaklarımın kenarında hafif bir tebessüm belirirken, "Eyvallah," diye mırıldandım.

"Okulda görüşürüz," dedi ve kapıyı açıp indi.

"Görüşürüz," diye karşılık verdiğimde kapıyı kapattı. Son kez bana baktı ve ardından adımlarını daha büyük atarak, dış kapıdan geçip evin bahçesine doğru ilerledi. Batuhan'ın silüeti gözden kaybolurken geride ise sadece sessizlik ve içimde dinmeyen yoğun bir fırtına kaldı.

Bu saçma günü daha fazla uzatmak istemedim. Tek istediğim eve gitmek ve kendimi bir an önce uykunun kollarına bırakmaktı. Bu düşünceyle arabamı yeniden hareketlendirdim ve çok geçmeden ikizlerin yaşadığı semtten uzaklaştım.

Direksiyon koltuğunda otururken bu kez çok daha dingin bir şekilde arabayı kullandım ama kalbim kesinlikle aynı dinginlikte değildi. Hâlâ bundan bir saat öncesinde olanları düşünüyor, bir türlü dinmeyen öfkemin beni içten içe kemirmesine izin veriyordum.

Nisa...

Onca zamandan sonra neden bir anda karşıma çıkmıştı ki? Tamam, okulda da birbirimizi görüyorduk ama karşı karşıya gelmiyorduk işte. Hatta bunun için ikimiz de büyük bir savaş veriyorduk. Birbirimizden sürekli kaçıyorduk. Ama neden bu akşam ayaklarında ayakkabı bile olmadan tam karşımda belirmişti ki? Neden gözlerimin içine öyle umutla bakmıştı?

Ayaklarında ayakkabı olmadığını aklıma getirdikçe kendime kızıyordum. Eminim ki çok üşümüş, hatta buz kesmiştir. Hastaneden çıkalı da çok olmamıştı sonuçta. Hâlâ kazanın izlerini taşıyordu. Bünyesi çok zayıftı. Hasta bile olabilirdi. Sıkıntılı bir nefes bırakırken yüzümü sıvazladım.

Sakince ilerlediğim yol boyunca, döndüğüm her virajda, durduğum her kırmızı ışıkta onun yüzü, bana attığı o son bakışı gözlerimin önünden hiç gitmedi. *Hayal kırıklığı dolu bir bakış...*

Oysa tek bir anlık da olsa göz göze gelmek yetmişti. O kırgın bakışların altında karınca gibi ezilmiştim. O an ona bakmak bile istememiştim. Aslında yaptığım hiçbir şey yoktu. Kendimi suçlu hissetmemeliydim. Olanlar tamamıyla Batuhan'ın bok yemesi ve onun saçma sapan yalanından ibaretti. Sonuçta Beliz'le hiçbir alakam yoktu. Aynı dans kursunda olmamıza rağmen kızın varlığından bile bugün haberim olmuştu. *Öyleyse neden kendimi bu kadar suçlu hissediyordum ki?* Çünkü Batuhan'ın ortaya attığı yalan yüzünden Nisa'nın yanlış anlamasına göz yummuş ve oradan hemen kaçmıştım. Resmen saçmalık, hatta benim için büyük bir hataydı.

Ona ne kadar kızgın olursam olayım, içimdeki büyük bir parça ona asla zarar vermek, canını yakmak istemiyordu. Kıyamıyordum. Ne olursan olsun ona hiç kıyamıyordum. Hiçbir şey onu ne kadar çok sevdiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Değiştiremezdi. Zaten sırf bu yüzden oradan hiçbir şey demeden hemen uzaklaşmıştım. İradem pamuk ipliğine bağlıydı. Küçücük bir hareketinde, tek bir bakışında onu kollarıma almam, sıkıca sarıp sarmalamam, her şeyi unutmam an meselesiydi.

Ellerim direksiyonu sımsıkı kavrarken içimden avazım çıktığı kadar bağırmak, haykırmak geldi. *Neden bütün bunları ben yaşıyordum ki? Neden her şey bu kadar karmaşık ve acı verici olmak zorundaydı?*

Kendi içimde büyük bir savaş verirken sonunda evimin bulunduğu sokağa girdim. Arabamı her zamanki yerine, sokağın karşı kaldırımına park ettim. Motoru kapatıp derin bir nefes aldım. İçimdeki o tanıdık ağırlık yine göğsümün tam ortasına çökerken bakışlarımı arabanın ön camına diktim. Gökyüzündeki kapkara bulutlara baktım. Atıştıran yağmur dinmişti ama yeniden yağmamak için direniyor gibiydi. Acı dolu bir gülümseme belirdi dudaklarımın kenarında. Hava bile benimle aynı hisleri paylaşıyordu. Ben de

yaşadığım her şeye, yaşanacak olan vedalara gözyaşı dökmemek için çenemi sıkıyor, kendimi tutuyordum.

Yüzümü ellerimle ovuşturarak başımı geriye doğru atarken sırtımı da iyice oturduğum koltuğa yasladım. Birkaç dakika boyunca arabanın içinde, kendi sessizliğimle, kalbimin dinmek bilmeyen sağır edici gürültüsüyle mücadele ettim. Ardından bunun hiçbir şeye faydasının dokunmayacağını anlayarak önce arka koltuğa uzanıp takım elbise kılıfını aldım, sonra da kendimi dışarı attım. Soğuk rüzgâr sertçe yüzüme çarpıp beni kendime getirirken bir şey fark ettim. Apartmanın önünde iki tanıdık çehreye rastladım. *Bu saatte burada ne işleri vardı? Nisa'ya bir şey mi olmuştu yoksa?*

Hissettiğim korkuyla kaşlarım çatılırken, telaşa kapılarak önce arabamı kilitledim. Ardından adımlarımı hızlandırdım ve sokağın karşısına geçerek onlara doğru yürüdüm. Adımlarımı hızlıca atmamla ikisinin de bakışları bana döndü ve onlara doğru geldiğimin farkına vardılar. Hemen karşımdaki kişiler Senem ve Oğuz'du.

"Senem? Oğuz? Ne işiniz var sizin burada?"

Sesimdeki merak; korku ve telaşla iç içe geçmişti sanki. *Ona bir şey olduğu korkusuyla...*

Oğuz, Senem'den önce davranarak, "Senem buraya gelmek istedi," dedi. Bakışlarımı Senem'e çevirdiğimde, o da aynı anda hareket ederek gözlerimin içine baktı. Yeşil gözlerinin dolu dolu olduğunu, dudaklarını ise derin bir üzüntüyle sarkıttığını fark ettim. Gözlerini gözlerime çivi gibi sabitlerken bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. O yeşil kürelerdeki bilinmezlik okyanusu beni de içine çekti, hatta ikimizi birlikte boğdu. O an çehresindeki çaresizlik her şeyin ciddiyetini fazlasıyla derinden hissettirdi. Oğuz'un sıkıca tuttuğu elini bırakarak bana doğru bir adım attı.

"Seninle son bir kez daha konuşmaya geldim. Hatta belki de yalvarmaya." Sesinde derin bir kırgınlık vardı Senem'in.

Onları burada, tam karşımda görmek beklenmedikti ama neden geldiklerini aslında biliyordum. Tahmin etmesi o kadar da zor değildi. *Son zamanlarda bu tanıdık senaryoyu birkaç kez yaşamıştık.* Yine de soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordum düz bir sesle.

Senem dudaklarını aralamıştı ki Oğuz yine ondan önce davranıp, "Ben sizi yalnız bırakayım," dedi. Önce Senem'in gözlerine baktı. Senem, başını sallayarak onu onayladıktan sonra bana da küçük bir baş selamı verip yanımızdan uzaklaştı. Sokağın başına park etmiş olduğu spor arabasına doğru ilerledi.

Onun yanımızdan uzaklaşmasıyla Senem'in çaresizce bakan çehresi de bana döndü. "Nisa, pazar günü gidiyor," dedi ağlamaklı bir sesle.

Bu kelimeler, derinlere saplanan dikenli bir çalı gibi içimi, ruhumu, bütün yüreğimi lime lime etti. Canımı yaktı. Canımı öyle bir yaktı ki acısını bütün organlarımda hissettim ama şaşırmadım. *Şaşırmadım çünkü...*

"Biliyorum," dedim, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak. *Elbette biliyordum.* Bu kararı zaten Nisa vermişti ve Suat Gürsoy, onun gidişini hızlandırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Her şey öyle hızlı bir şekilde ilerlemişti ki pasaport ve vize işlemleri neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar hallolmuştu.

Son birkaç haftadır Senem, Nisa'yla aramızdaki köprü olmuştu. Benimle ilgili bilmesi gerekenleri ona, Nisa'yla ilgili bilmem gerekenleri ise bana aktarmıştı. Ancak birkaç gün öncesinde Nisa'nın gidişiyle ilgili bilgileri bana söylediği andan itibaren içimde bir şeyler kopmuştu. Beni bilgilendirdiği için ona kızmıyordum ama bazen gerçekleri bilmemek daha iyiydi sanırım.

"Demir, bak..." Sesi güçlükle çıktı Senem'in. Bu işin nereye varacağını biliyordum. *Nisa'nın kararına...*

"Bak, ben biliyorum. Çok kötü şeyler yaptım. Çok kötü şeyler söyledim. Sana, Nisa'ya..."

Konuşurken sesi titriyordu Senem'in. Sanki son bir umutla elinden geleni yapmaya çalışıyor, omuzlarındaki ağır yükü benimle paylaşmak istiyordu. Benden medet umuyordu. Oysa çok yanlış kapıya geldiğinin farkında bile değildi.

"Ama Nisa gitmesin. Nisa gitmesin, Demir. O benim tek ailem. Bizden, senden gitmesin. Lütfen. Yalvarırım, gitmesin."

Ve düşüncelerimde elbette yanılmadım. Yüreğimdeki sızıyı bastırmaya çalışarak güçlü bir nefes aldım ama bu nefesin, içimdeki o koca boşluğu dolduramayacağını biliyordum. Sanki aldığım nefes bile şu an yalnızca canımı acıtmak için vardı.

Senem, birkaç kez de beni Nisa'nın gitmesini engellemem için ikna etmeye çalışmıştı. Yine aynı amaçla buradaydı. Bunu anlamak zor değildi ama ne yaparsam yapayım ne söylersem söyleyeyim onun kararını değiştiremeyeceğimi biliyordum. İşin aslı, buna engel olmak da istemiyordum. Madem Nisa böyle bir karar almıştı, bize de saygı duymaktan başka bir şey düşmezdi.

İçimi delicesine yakan bu keskin acı her seferinde biraz daha büyüse de artık bu gerçeği, onun gidişini kabullenmek zorundaydık ama Senem bir türlü kabullenemiyordu. Kabullenmek de istemiyordu. Belki de sırf bu yüzden çabalarından, direnmelerinden vazgeçmiyordu. Bir umuda tutunmak istiyordu ve onun için o umut, bendim. Oysa çok yanılıyordu.

Onun bu çaresizce yalvaran bakışları gözlerime değerken boğazım düğümlendi. Bakışları yüreğime battı. Elimdeki takım elbise kılıfını yanımızdaki kısa duvarın üzerine bıraktım. Senem'e doğru ilerledim. İçimdeki derin

sızıyla yavaşça ona yaklaştım. Belki de ilk defa kendimi tamamen ona açtım ve Senem'e sarıldım. *Sıkıca.* Ona sarılmamla bastırdığı gözyaşlarını omzumda hissettim. Zaten kendini zor tutuyor gibi bir hâli vardı. Kolları belime dolanırken hıçkıra hıçkıra omuzlarımda ağladı. Çaresizliğini öylesine derinden hissettim ki... Ona baktıkça kendimi aynada görüyordum. *Aynı duygular, aynı keder...*

"Bu kararı Nisa verdi Senem. Saygı duymak dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diye fısıldadım kulağına. Sözlerim yalnızca gerçeklerdi ama bana bile o kadar soğuk ve boş geliyordu ki... Kendi içimde yankılanıyordu sadece.

Senem sanki ateşe dokunmuş gibi hızla kollarımın arasından sıyrıldı. Geriye doğru çekildi ve kan çanağına dönmüş yeşil gözlerini benimkilere dikti. İşte şimdi umutla değil, sinirle bakıyordu.

"Ya ben kör müyüm sanıyorsun? Ben görmüyor muyum hiçbir şeyi? İkiniz de kalbinizin sesini susturmaya çalışıyorsunuz ama emin olun, o ses çok derinlerden bile duyuluyor, Demir. Birbirinizi bu kadar çok severken neden şu inadınızdan vazgeçmiyorsunuz? Neden bu saçma sapan gururunuzdan dolayı aşkınızı, sevginizi heba ediyorsunuz?"

Beni boğan, yakıp yıkan gerçekler bir tokat gibi yüzüme çarptı. Dudaklarından dökülen kelimelerinin ağırlığı altında dizlerimin büküldüğünü hissettim. Sanki içimi görüyordu. "Senem..." diye fısıldadım çaresizce.

"Ne Senem ya, ne Senem! Sen diyorsun Senem, o diyor Senem! Ya bir dönün aynaya bakın Allah aşkına! Bir şu hâlinize bakın ne olur!"

Bağırışları bulunduğumuz sokağı inletirken öylece bakakaldım yüzüne. Hiçbir şey diyemedim, demedim çünkü kaçtığım her şey bir kez daha önüme serilmişti. O aynaya her ne kadar bakmamaya çalışsam da baktığımda gördüğüm şey buydu. Kaçtığım her duygunun, bir köşede beni beklediğini biliyordum. Ama Senem çaresizliğimi, yıkılmışlığımı bütün çıplaklığıyla görmesine rağmen yine de susmadı. Susmayacaktı, bunu da çok iyi biliyordum.

"Bu kadar çok sevdiğin birinin gitmesine izin vermek ne kadar mantıklı? Savaşmalısın Demir! En azından sen bunu yapmalısın. Nisa savaşmıyorsa, sen savaşmalısın. Nisa pes ediyorsa, sen etmemelisin."

Savaşmak...

Ne için peki? Çoktan alınan bir karar için savaşmam neye yarardı ki? Hiçbir şeye...

Onun için savaşmayı her şeyden çok istesem de ben o savaşı çoktan kaybetmiştim. İçimdeki her şey yerle bir olmuş, koca bir enkazın altında kalmıştım. Kurtulamıyordum. Kendimi kurtaramadığım gibi Nisa'yı da kurtaramazdım ama Senem bütün bunları bilmesine rağmen hâlâ benden küçücük de olsa bir umut bekliyordu.

"Senin için bu kadar şey ifade ederken onun için bizzat sen savaşmalısın. Önüne ne çıkarsa savaşmalısın hem de. Onu hayatında tutmak için ne gerekiyorsa yapmalısın. Eğer sen de vazgeçersen geriye ne kalacak Demir? Bari sen yapma bunu. Ne olur!"

Söylediği her şey içimi yakıyordu. Kalbim çoktan darmadağın olmuştu. Savaşacak gücü kendimde bulamıyordum. Vazgeçmek daha kolay geliyordu.

Derince soluklanırken karşısında gözyaşlarıma yenik düşmemek için burnumu çektim. Başımı kaldırıp omuzlarımı dik tutarak Senem'in umutla parlayan yeşil gözlerine baktım. "Bu Nisa'nın tercihi," dedim, donuk bir ifadeyle. Sesim, boş bir yankı gibi kendi suratıma çarptı. Aslında kendimi ısrarla inandırmaya çalıştığım şey buydu. *"Bu Nisa'nın tercihi,"* deyip, öylece kenara çekilmekti. Çünkü bunu, Nisa'nın kararı olarak kabul etmek zorundaydım. Hepimiz kabul etmek zorundaydık. Hatta buna mecburduk. Karşımıza aldığımız kişi bir yabancı değildi. Onun annesiydi. Bununla savaşamaz, mücadele edemezdik.

Senem elleriyle saçlarını dağıtıp geriye doğru savururken, "Ya Nisa ne yaptığını mı biliyor sence? İyice aklı gitmiş onun!" diye bağırmaya devam etti. Öfkesi çığırından çıkmış gibiydi. Onu bir nebze olsun sakinleştirmek istedim.

"Senem, eğer endişen sizin aranızdaki bağın kopmasıysa... O bağ kopmaz. Sizin aranızdaki bağ öyle güçlü ki... Bir şekilde irtibatta kalmaya devam edersiniz. Unuttun mu? Siz, Senem ve Nisa'sınız. Ayrılmazsınız, ayrılamazsınız."

Söylediklerim karşısında Senem'in gözleri seğirir gibi oldu. Nedense sözlerimin hiçbiri hoşuna gitmedi. Sinirle gözlerini devirdi, saçlarını bir kez daha çekiştirip dağıttı. Gözlerimin içine daha sert bir ifadeyle bakmaya başladı.

"Ya sen geri zekâlı mısın? Ne saçmalıyorsun? Sence benim tek derdim bu mu? Ben sizi düşünüyorum, sizi! Siz iki geri zekâlıyı düşünüyorum! Böyle yaparak sadece kendinize zarar veriyorsunuz çünkü!"

Bağırışı bir kez daha bulunduğumuz sokağı inletirken yüzü de sinirden kızarmıştı. Geriye doğru bir adım atarken derince nefeslendim fakat işe yaramadı. Aldığım nefes bile içime battı, yüreğimi sıkıştırdı.

"Nisa gittiğinde çok mu mutlu olacak zannediyorsun?" Sorduğu sorunun cevabını kendi vermek istercesine başını sağa sola doğru salladı. "Hayır, olmayacak. Biliyorum. Mutlu falan olmayacak çünkü onu en iyi ben tanıyorum. Çocukluğumuz birlikte geçti bizim! Birlikte büyüdük biz! Her hareketini, her bakışını, her duygusunu ezbere bilirim ben onun." Senem'in sözleri kırbaç etkisi yaratırcasına yüzüme çarpıyordu. Onun da içinde büyük bir fırtına kopuyordu, biliyordum ve ben de o fırtınanın tam ortasındaydım. Onu susturamazdım çünkü söyledikleri o kadar gerçekti ki inkâr etmenin bir anlamı yoktu. *Ama ne yapabilirdim ki? Bu saatten sonra ne yapabilirdim ki?*

"Sana ne olacağını söyleyeyim mi?" Fısıltıyla konuşmaya devam ederken bana doğru bir adım atıp yaklaştı. Başını iyice kaldırarak doğrudan gözlerimin içine baktı. O yeşil harelerde öfkenin bütün izlerini görebiliyordum.

"Önce kahrolacak. Çok üzülecek belki de. Sürekli ama sürekli pişmanlığıyla savaşıp duracak. Kendini günden güne yiyip bitirecek. Sanki şimdi hiç zayıflamamış gibi daha da zayıflayacak. Bir boşluğun içinde oradan oraya savrulup duracak. Sonra bir gün..."

Durdu. Yutkundu. Devam edebilmek için derin bir nefes çekti.

"Öyle bir gün gelecek ki, bizi unutacak. Bir bakmışız, Nisa hayatımıza hiç girmemiş gibi yok olup gidecek. Belki yeni bir defter açıp daha mutlu olacak, belki de şimdiki mutsuzluğunun içinde yitip gidecek. Bunu göze alabiliyor musun? Bizden gitmesini gerçekten göze alabiliyor musun?"

Sol yanağıma doğru bir damla yaş usulca süzülürken dudaklarımın arasından titrek bir nefes döküldü. Dişlerim titredi. Kendimi sıkmak, gözyaşlarımı bastırmak buraya kadardı.

"Ama eğer şimdi sen, ben, biz... Hepimiz onun elini tutarsak her şey bir nebze olsun düzelebilir. Anlıyor musun? Bütün sorunları bir şekilde göğüsleyebilir. Belki her şey tam olarak düzelmez, iyileşmez ama yine de denemiş oluruz. Vazgeçmemiş oluruz. Pes etmemişiz oluruz. Lütfen, Demir. Eğer şimdi onun elini tutmazsak, bir daha ne zaman tutacağız?"

Sustum. Öylece sustum karşısında. Dudaklarımın ucuna kadar gelen bütün kelimeleri yuttum, yutkundum. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü. Bir şeyleri değiştirebileceğime dair Senem'in küçük de olsa bir inancı vardı ama benim... Benim yoktu işte. Benim hiçbir şeye inancım yoktu artık.

O sessiz boşlukta Senem'in sık sık alıp verdiği nefesinin sesi duyuluyordu sadece. Bir yanım o savaşa girmem gerektiğini haykırıyordu, diğer yanım ise Nisa'nın kararına saygı duymamı ve ben elbette diğer yanımı dinlemeyi tercih ettim. *Yine.*

"Senem..." diye mırıldandım, derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak. İçimdeki hüzünle vazgeçişimi kabullenmeye çalıştım ama Senem durmadı. İçimi daha da kahredecek, beni afallatıp yangınlara sürükleyecek o cümleleri mırıldandı.

"Bana bugün ne dedi biliyor musun? *'Herkes gitme dedi ama sadece o demedi,'* dedi." Gözlerindeki yaşlar yeniden yanaklarındaki yerini alırken, "Demir, anlamıyor musun? Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Onu ikna edebilecek tek kişi sensin. Nisa sadece sen *gitme* dersen kalır. Sen onu affedersen yeniden bize döner. Lütfen, bir şans, bir umut varken, kendine de aşkınıza da yapma bunu," diye yalvardı.

Sözleri damarlarımda dolaşan güçlü bir zehir gibi ruhumu ağır ağır ele geçirdi ama yine de yapamadım. Yapamazdım. Geri adım atamazdım. Atmayacaktım. O güç de cesaret de bende yoktu.

"Üzgünüm Senem ama yapamam, yapmam. Nisa için bütün dünyayı karşıma alırım ama annesini almam, alamam. Çocukluğumuz birlikte geçti diyorsun. Sen çok daha iyi bilirsin. Her şeyin farkındasın. Yıllarca büyük bir hasretle pencere kenarında beklediği o kadından vazgeçmesini ondan isteyemem. İsteyemeyiz. Hem Nisa tercihini çoktan yaptı. Annesini seçti. Bu onun hayatı, onun kararları. Kimse buna karışamaz."

Boğazından bir hıçkırık koparken dudakları da aşağıya doğru sarktı. "B-biz bile mi?" diye sordu titreyen sesiyle gözyaşlarının arasından. Gözlerindeki umudun sönüşünü izledim o an ve ağır ağır başımı salladım.

"Özellikle biz karışamayız."

Bu gerçeği kaldıramıyormuş gibi başını sağa sola doğru salladı. Elleriyle yüzünü kapatırken hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti.

Senem'in bütün sözlerinin bana ne kadar ağır geldiğini, içimdeki o boşluğu nasıl daha da derinleştirdiğini o an daha iyi farkına vardım ama yine de bu savaşta kaybettiğimi, kaybettiğimizi kabullenmek zorundaydık.

Gözyaşlarını ceketinin kollarıyla silip yeniden bana baktığında bu kez daha keskin bakışlar vardı çehresinde. *Daha kararlı...*

"Peki bir gün seni unuttuğunda ve hayatına yeni birini aldığında..." Sözlerini bitirmesini beklemeden hızla bakışlarımı kaçırdım. Ona bakmak istemedim. Eğer bakarsam yüzümdeki her ifadeyi okurdu. Anlardı.

"Bu sözleri söyleyebilecek misin? Böyle düşünebilecek misin Demir?" Acımasızca devam ettiğinde bir anlığına nefes bile alamadım. Yutkunamadım. Taş kesildim sanki, hareket dahi edemedim.

Bu düşünce ölümden bile beterdi. *Nisa'yı bir başkasıyla düşünmek...* Sanki biri göğsümün tam ortasına paslı bir hançer saplamış da aldığım her nefeste o hançeri daha da derine itiyordu. Hançer derinlere indikçe o yakıcı his büyüyordu da büyüyordu ve ardında hiç kapanmayacak yaralar açıyordu. İçimde kocaman bir boşluk, midemde hiç çözülmeyecek bir düğüm vardı. Kıskançlık değildi bu. Düpedüz çaresizlikti. Onun gözlerinde bir başkasını görme fikri bile beni bitirirdi. Kahrederdi.

"Eğer o mutlu olacaksa," diye başladım ama cümlem tamamlanamadan Senem öfkeyle sözümü kesti.

"İkinizin de inadına sokayım ya! İkiniz de cehennem olun gidin, lanet olsun! Hadi Nisa inat ama sen Nisa'dan da inat!"

Sözleri çarpıcıydı ama bir o kadar da haklıydı. İkimiz de gerçekten inattık. *Hem de her anlamda...* Ayrıca sözümü kestiği için ona minnettardım çünkü dile getireceklerimle kendimi kandırmaktan başka bir şey yapmazdım.

"Affet beni," dedim kısık bir sesle. Başka hiçbir şey isteyemezdim ondan. Başını iki yana doğru salladı.

"Affetmeyeceğim."

"En azından bir gün anlarsın beni."

"Anlamayacağım," diye inatla karşılık verdi ağlamaklı çıkan sesiyle.

Yüzümde hüzünlü bir tebessüm belirirken yeniden ona yaklaştım. Bir kez daha kollarımın arasına aldım, sıkıca sarıldım. Acısını, çaresizliğini paylaşmak, hafifletmek istedim ama başarılı olamadığımın gayet farkındaydım. *Aynı yerden kanarken ona nasıl yara bandı olabilirdim ki?*

Başının tepesine küçük bir öpücük bırakırken, "Özür dilerim Senem. Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Bunu dememle gözyaşlarını bir kez daha omzumda hissettim ama bu kez hiç çekinmeden ya da gözyaşlarımı gizleme gereğinde bulunmadan ben de ona eşlik ettim.

Bir müddet sessizlik içinde yalnızca birbirimize sarılarak gözyaşlarımızı paylaştık. Sonra yavaşça geri çekildi Senem. Yanaklarındaki ıslaklığı elleriyle temizleyip burnunu çekti. Gözlerime baktı. Sanki son bir umut ararcasına, "Cumartesi akşamı Ercan abinin mekânında Nisa için bir veda gecesi düzenleyeceğim. Sen de gelir misin?" diye sordu beklentiyle. İşte bu beklenmedikti ama yapabileceğim bir şey de değildi. *Üstelik burada bile olmayacaktım.*

Başımı sağa sola doğru sallarken, "İstanbul'da olacağım. Gelmem muhtemelen," dedim. Gözlerini devirdi.

"Demir, istiyorsun ki sana şöyle okkalı bir küfredeyim." *Eğer bu onu rahatlatacaksa dilediği gibi bana küfredebilirdi.*

"Bunu kaldırabileceğimi düşünmüyorum."

Gerçek buydu. Gidişini zaten kabullenemezken, bir de ona düzenlenen veda gecesine katılmayı kaldıramazdım. Ona veda edemezdim. Bu... Çok zordu. Yapamazdım. Dayanamazdım.

Bu kez üstüme gelmedi Senem. Sadece, "Sen bilirsin," dedi. Benden iyice uzaklaşırken yüzüne acı dolu bir tebessüm yerleştirdi. "Tamam. Madem bir türlü ikna edemiyorum... O zaman seni kendi vicdan mahkemenle baş başa bırakıyorum ve artık gidiyorum," dediğinde sadece omuz silktim. Onu engellemedim. Diyecek bir şeyim de yoktu zaten. Kelimelerim çoktan tükenmişti. Üstelik haklıydı da. Bu saatten sonra hiçbir güç beni aldığım karardan geri çeviremezdi. Kendi muhakememle yine kendim yüzleşmeliydim.

"Yarın okulda görüşürüz. İyi geceler," diyerek bana arkasını döndü.

"Sana da..."

Senem, Oğuz'un yanına doğru ilerlerken ben de duvarın üzerine bıraktığım takım elbise kılıfını elime aldım. Tam arkamı dönüp binaya doğru ilerliyordum ki Senem'in son kez arkamdan bağırışıyla yeniden ona döndüm.

"Ama sen de şunu unutma Demir. Gözden uzak olan, gönülden de uzak olur."

Başka hiçbir şey demeden, benim de dememe izin vermeden bu kez tam anlamıyla bana arkasını döndü. Daha hızlı adımlarla Oğuz'un yanına gitti ve çok geçmeden de Oğuz'un arabasındaki yerini aldı. Onu dışarıda bekleyen Oğuz da direksiyon koltuğuna yerleşip motoru çalıştırdı. Senem asla bana bakmazken, Oğuz küçük bir baş selamıyla yanımdan geçip uzaklaştı. Geride ise Senem'in son sözleri zihnimde, hatta kalbimin bütün odalarında yankılandı.

Gözden uzak... Gönülden de uzak...

İşte bu en çok korktuğum gerçeklerden biriydi.

Senem ve Oğuz'un gidişinin ardından, daha fazla bulunduğum yerde dikilmek istemedim. Bir elimle sırtıma attığım takım elbise kılıfının askısına sanki güç almak ister gibi iyice tutunarak hızlı adımlarla binaya doğru ilerledim ve içeri girdim. Merdivenleri tırmanıp evimin bulunduğu kata ulaştım. Anahtarlarımla kapıyı açıp ayakkabılarımı çıkardıktan sonra yatak odama geçerek lambayı yaktım. Elimdeki takım elbise kılıfını çalışma masamın önündeki sandalyenin üzerine bıraktım. Ceketimi çıkardım. Telefonumu ve anahtarlarımı yatağımın kenarındaki komodinin üzerine bıraktım. Üstümü değiştirmeye gerek duymadan yatağın bana ait olan kısmına yorgun bedenimi atıp uzandım ve derin sessizliğin beni içine çekmesine izin verdim.

Her yanımı; bütün ruhumu, kalbimi Nisa'nın gidişinin bıraktığı keskin bir boşluk, kemiren bir yalnızlık sarmıştı. Onun burada, yanımda olmaması nefes almayı bile aciz ve yetersiz kılıyordu. Çektiğim her nefes içime bir ağırlık yüklüyordu sanki. Ben de o ağırlığın altında ezildikçe eziliyordum. İçimdeki kayıp, dipsiz bir uçurum gibi büyüdükçe büyüyor, beni gitgide içine çekiyor, her düşünceyi, her duyguyu âdeta yutuyordu. Onun varlığıyla can bulan, anlam kazanan her şey, şimdi yalnızca solgun bir hatıra, erişilmez bir düş gibi uzak ve dokunulmazdı.

Gecenin karanlığı üzerime çöküp zihnimi sarmalarken, aklımdan çıkmayan tek şey onun yankılanan sesi, ellerinin ellerimin içinde bıraktığı sıcacık izdi. O yokken dünya donuktu; her şeyin rengi, sesi, anlamı kaybolmuş, içi boş bir kabuktan ibaret kalmıştı. Her şey anlamını yitirmişti.

Usulca yatağın ona ait kısmına dönerken, bir elimi havaya kaldırıp sanki saçlarını okşuyormuşum gibi yastığını okşadım. Dayanamadım, sanki onu kollarımın arasına alıyormuşum gibi yastığını kollarımın arasına aldım. Artık gitmeye yüz tutan karanfil kokusunun son izlerini doyasıya içime çektim.

Kollarımda ona ait olan yastığa sıkıca sarılarak gözlerimi tavana diktim ve o sahne yeniden gözlerimin önünde belirdi. *Bana seslenip de ansızın karşımda*

belirdiği an... Ama bu kez daha canlı, daha farklıydı her şey. *Tatlı bir hatıra gibiydi. Sadece yaşanmamıştı. Küçük bir hayaldi.*

Çıplak ayaklarıyla, üzerinde çiçekli, beyaz, yazlık bir elbiseyle yağmurun altında tam karşımda dikiliyordu. Saçları beline kadar uzanıyordu. Kakülleri alnını süslüyordu. Yanakları al al, gülüşü sıcacıktı. Gözlerimin içine umutla bakıyordu. Sokak lambalarının o solgun ışığına rağmen gözleri yıldızlar gibi ışıl ışıldı ve o yıldızlar bütün bedeninin etrafında dans ediyordu. Onu kollarımın arasına çekerek onunla birlikte ben de dans etmeye başlıyordum. Yağmurun hızlanışıyla adımlarımız da hızlanıyor, onun saçları iyice ıslanarak omuzlarına yapışıyordu. Dudaklarından duymayı en sevdiğim o tatlı kıkırtısı yükseliyordu. Zaman durmuş gibiydi. Gözlerindeki parıltılarla, yüzündeki kocaman gülümsemeyle bana bakarken, sanki her şeyi ardında bırakmış, yalnızca beni seçmişti.

O an... O sahne o kadar gerçekti ki... Sanki o anı içime çekip sonsuza dek saklayabilecekmişim gibiydi. Sanki bir anlığına elimi uzatsam ona dokunabilecek gibiydim. Parmak uçlarımla yanaklarına düşen yağmur damlalarını silebilecek, sonra da en çok sevdiğim şeyi yapıp, yanaklarını sıkacaktım. Fakat yapamadım. Olmadı. Sahne birden yoğun bir karanlığa büründü. Her şey kayboldu. Hayal, gerçekle yer değiştirdi. Karşımda ise Nisa'yı son gördüğüm hâli belirdi. *Üzerindeki kahverengi kazağı ve siyah taytıyla, şiş göz altlarıyla ve dağınık saçlarıyla bana hasretle ama bir o kadar da hüsranla bakan çehresiyle...*

Yağmur yeniden yağmaya başlamıştı ama bu kez daha şiddetliydi. Yatak odamın penceresine sertçe vuran damlaları işittiğimde gözlerimi kapadım ve derin derin nefes alıp verdim. Kollarımın arasındaki yastığı iyice göğsüme bastırdım. Daha sıkı sarıldım. Sanki pencereye sertçe vuran şey yağmur damlaları değildi de benim gözyaşlarımdı. Üzerimde kıyafetler olmasına rağmen çırılçıplak hissediyor ve bütün bu duyguların altında eziliyordum.

"Bana bugün ne dedi biliyor musun? 'Herkes gitme dedi ama sadece o demedi,' dedi. Demir, anlamıyor musun? Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Onu ikna edebilecek tek kişi sensin. Nisa sadece sen gitme dersen kalır."

Senem'in yüreğimi derinden sarsan sözleri kulaklarımda yankılanırken, Nisa'nın bana attığı o umut dolu bakışlar da bir kez daha gözlerimin önüne geldi. *Yapabilir miydim gerçekten bunu? Onu ikna edebilir miydim? Gitmesini engelleyebilir miydim?*

Bir an bütün kalbim umutla doldu. Belki de hâlâ bir şansımız vardı ama sonra... Sonra hatırladım. Aldığım kararı hatırladım. Nisa'nın kararını hatırladım ve başımı hızla sağa sola doğru salladım.

Hayır, hayır. Bunu yapamazdım. Yapmamalıydım. Her ne olursa olsun onun aklını karıştırmamalıydım.

Nisa... Nisa'm...

Adı dudaklarımdan fısıltıyla dökülürken aslında adını bile yalnızca kendime saklamak istediğimi fark ettim. Hiçbir şey yüreğimde hissettiğim bu acıyı dindirmiyordu. Bedenimle beraber ruhum da titriyordu her seferinde. *Nisa olmadan ben, ben değildim çünkü.*

Kaç saat ya da kaç dakika bu düşüncelerin içinde boğuldum, bilmiyordum ama beni kendime getiren, düşüncelerimden uzaklaştıran şey komodinin üzerine bıraktığım telefonum oldu. Yüreğim canımı acıtacak raddede sıkışırken cep telefonum gürültüyle titredi. Kollarımın arasındaki ona ait yastığı bırakmadan komodine uzandım, telefonu elime aldım. Ekrana baktığımda bildirimin WhatsApp'tan, gelen mesajın ise Senem'den olduğunu gördüm. Uzandığım yatağımda hafifçe doğrulup ekran kilidini çözdüm ve mesajı açtım.

Senem: *"Beliz kim bilmiyorum. Açıkçası bilmek de istemiyorum ama umarım Nisa'nın bu gece akıttığı gözyaşları için mantıklı bir açıklaman vardır."*

Hay ben, benim bahtıma sıçayım ama!

Batuhan'ın yaptığı saçmalıktan sonra bunun başıma geleceğini tahmin etmeliydim. Düşüncelerimde yanılmamıştım. Nisa, elbette her şeyi yanlış anlamıştı. *Ağlamış mıydı bir de? Kahretsin!*

Batuhan... Batuhan... Yarın seni kimse elimden alamayacak.

Bu saçmalığı yarın mutlaka düzeltecektim. Düzeltmek zorundaydım. Nisa'nın yanlış düşüncelere kapılmasını, kafasında saçma sapan şeyler kurmasını istemiyordum.

Sinirden yüzümü sıvazlayıp başımı sertçe yastığımın üzerine geri bırakırken aklımdan ise tek bir düşünce geçiyordu: *Allah senin belanı versin Batuhan!*

7. BÖLÜM

♪ *Perdenin Ardındakiler – Kendime*

♪ *Pera – Sensiz Ben*

♪ *Sezen Aksu – Geri Dön*

♪ *Billie Eilish & Khalid – Lovely*

Nisa Altun'dan

Gözlerim dalıyor uzaklara, tatlı bir hatıra zihnimi dolduruyor:

"Sonunda seninle karşılaşabildik, bornozlu," diye mırıldanıyor sinir bozucu bir sesle.

O zamanlar onu pek tanımıyorum. Kim olduğu hakkında, nasıl biri olduğu hakkında ufacık bir fikrim dahi yok. Şımarık, kendini beğenmiş, ukala biri olduğunu düşünüyor, yaptığı her şeyi sinir bozucu buluyorum. Hatta ondan öylesine gıcık kapıyorum ki cevap bile vermiyorum. Yanından geçip gitmek istiyorum. İzin vermiyor tabii. Tam karşımda dikiliyor. Israr ediyor, üzerime geliyor.

"Henüz tanışmadık. Bana ismini bahşeder misin, bornozlu?" diye tekrarlıyor özellikle *bornozlu* kelimesinin üstüne bastırarak. *Öyle bir söylüyor ki...* Daha öncesinde ona bornozla yakalanmanın utancını bütün yüreğimde hissediyorum. Yüzüm kıpkırmızı kesiliyor, onun yüzüne bakmak istemiyorum ama öfkemden de ödün vermiyorum. O, kaşlarını kaldırarak bana beklentiyle bakarken parlıyorum birdenbire.

"Bana bornozlu demeyi keser misin?" Gülüyor bu tepkime ama öyle bir gülüyor ki gözleri gülümsemesinden dolayı iyice kısılıyor. Bir anlığına gözlerimi gülüşünden alamıyorum.

"Adını söylersen belki bornozlu demeyi kesebilirim ama söz veremem."

"Sanki bilmiyorsun," diye çemkiriyorum bu kez de. Arsızca gülümsemeye devam ederek bana yaklaşıyor.

"Senin ağzından duymak istiyorum belki," diyor küçük çocuklar gibi dudaklarını büzerek. Benimle alay ettiğini biliyorum ve asla da yanına bırakmak istemiyorum. Daha da hırçınlaşıyorum.

Okul koridorunun ortasında, *"Ne yapacaksın adımı be çocuk?"* diye bağırıyorum. İşaret parmağını sessiz kalmam için dudağına doğru götürüyor

ve daha dikkatli bakıyor gözlerimin içine. Sanki çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi...

"Nüfusuma almayı planlıyorum. Ailede nüfus kıtlığı çekiyoruz da ben de bu açığı kapatayım diyorum."

Ciddi bir şey söyleyeceğini zannederken benimle daha da çok dalga geçtiğini o an anlıyorum ve içinde bulunduğum o saçma dakikalardan bir an önce kurtulmak, kendi yoluma bakmak istiyorum. Bu sebeple bir çırpıda adımı söylüyorum.

"Adım Nisa. Oldu mu?"

"Oldu, bornozlu." Ukala tavrı yüzünden iyice sinirleniyorum ve bu kez ben onun üzerine yürüyüp işaret parmağımı suratına doğrultuyorum.

"Bana bak!" diye bağırırken zaten pürdikkat bana baktığının farkındayım ve o da bunu dile getirmekten hiç çekinmiyor. Ellerini okul pantolonunun ceplerine yerleştirerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Uzun boyundan dolayı yüzünü yüzüme doğru eğiyor.

"Zaten sana bakıyorum," diyor dudaklarıma doğru.

Bu kez ben gözlerimi alamıyorum onun gözlerinden. Açık kahverengi gözleri öyle güzel, öyle parlak ki... Öylece bakakalıyorum ama çenemi de tutamıyorum işte. Bayağı saçmalıyor, ağzımdan çıkanlara asla inanamıyorum.

"Ya sen bana yürüyor musun?" O ise beni bir kez daha şaşırtmaktan geri kalmıyor. Söylediğim şey çok hoşuna gitmiş gibi dudakları kıvrılıyor. Bir adım daha atıyor bana doğru. Bu kez daha derin dikiyor o parlayan karamel gözlerini gözlerime.

Dudaklarını iyice dudaklarıma yaklaştırarak, *"Yürümek ne kelime? Uçuyorum,"* diye fısıldıyor yüzündeki nefes kesici gülümsemesiyle. Titriyorum bir anda ama neden titrediğimi bile bilmiyorum. Kalbime bir şeyler oluyor ama anlamıyorum ne olduğunu. Öylece bakakalıyorum yüzüne, gülüşüne, dudaklarına, gözlerine... Sonra da bir daha kendimi alamıyorum zaten.

Özellikle son zamanlarda, gözlerimi kapattığım her anda Demir'le tanıştığımız o ilk anı hatırlıyorum. Bana sürekli *bornozlu* diye hitap edişini, sinir bozucu hâllerini, çarpık ama etkileyici gülüşünü... O an kalbimin ne kadar hızlı çarptığını, nefesimin nasıl da kesildiğini son günlerde anılar zihnimi doldurunca daha iyi anlıyorum. Aradan aylar geçmesine rağmen hissettiğim duygular hâlâ aynıydı. İlk günkü kadar heyecan vericiydi.

Onunla tanıştığım andan itibaren sanki hayatıma kocaman bir fener tutulmuştu. En karanlık köşeler bile aydınlığa kavuşmuştu. Kalbimin üzerindeki sis bulutu dağılmış, yaşadığım bütün hayal kırıklıkları birer birer solup gitmişti. Sadece koca bir ışık değil, aynı zamanda da sarsılmaz bir güven getirmişti hayatıma. Onun varlığıyla kalbimin yorgunluğu dinmiş, içimde kocaman umutlar filizlenmişti. *Geleceğe dair, hayata dair...*

Elbette zorluklar yaşamıştık. Defalarca tökezlemiştik, incinmiştik ama o bir an olsun vazgeçmemişti benden. Bir an olsun elimi tutmayı bırakmamıştı. Onunla geçirdiğimiz her saniyeyi sürekli gözlerimin önüne getiriyordum. Bana söylediği her şey hâlâ anbean aklımdaydı. Zihnime kazınmıştı bir kere. Yüreğimde bıraktığı izleri kimse benden söküp alamazdı. Yüzündeki her ifadeyi bile hatırlıyordum hâlâ. Ama sonra... Sonra gözlerimi bir açıyorum; yanıma, yakınıma bakıyorum ve *o* yok. Demir artık yok. Yaslandığım omzu, tuttuğum sıcacık elleri, sığındığım güvenli göğsü, yüreğimi teslim ettiğim yüreği artık yok. *Peki ya bütün yaşadıklarımız? Hayal miydi? Yoksa zihnimin bana oynadığı koca bir oyundan mı ibaretti? Artık hangisi hayal, hangisi gerçek? Bunu bile ayırt edemiyordum.*

İyi ya da kötü, her şeyin bir bedeli vardı. Hataların, ihanetlerin, yalanların ve sırların...

Her şeyin bir bedeli vardı ve ben de sevdiğim insanlara yaşattıklarımın bedelini ödüyordum. Her ne kadar o bedeller çok ağır olsa da ödemek zorundaydım. Böyle cezalandırılıyordum çünkü ama bir taraftan da merak ediyordum. *Bir hatanın bedelini en fazla kaç kez öderiz? Kaç kez canımızdan can gider? Peki ya ben? Daha kaç kez ödeyecektim hatalarımın bedelini?*

Çok sevdiğin birini kaybetmek, demek ki böyle bir hismiş. Bir zamanlar birlikte paylaştığınız kalp atışını artık duyamamakmış. Midene hastalıklı, ağır bir darbenin inmesiymiş. Göğsünün tam ortasında açılan kocaman bir boşlukmuş. O boşluktan içeri sızan keskin soğuklukmuş.

Acı, daha öncesinde hiç böylesine hissetmediğim için mi bu kadar kötüydü? Bilmiyordum ama artık bitmesini istiyordum. İçimde yer edinen ve derinliği hiç ölçülemeyecek kadar berbat olan bu hissin artık son bulmasını istiyordum. Fakat sorun da tam olarak buydu. Bitmiyordu. Bitmeyecekti çünkü bunu düzeltebilecek, iyileştirebilecek tek kişi Demir'di ve o artık yoktu.

Korku insanın iliklerine işlediğinde, sanki dibi görünmeyen karanlık bir denizin derinliklerine çekilirsiniz. O çaresiz anlarda, ne yapmanız gerektiğini bilemeden dev dalgalarla boğuşur, nefes alacak tek bir an bile bulamazsınız. İçimdeki korku da tam olarak böyleydi. Kanımda dolaşan güçlü bir zehir gibiydi ve o zehir bütün yüreğime işlemişti.

Demir'in kaçarcasına Batuhan'la gidişinin ardından bir müddet sokağın arkasında öylece dikildim. İçimdeki çaresizlikle ardından bakakaldım. Sonra vücuduma hapsolan soğuklukla, titreyen bedenimle kimseye görünmeden sessizce odama çıktım.

Gidişinin üzerinden kaç saat geçti? Bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. O kadar da umurumda değildi açıkçası çünkü yaptığım tek şey yalnızca ağlamaktı. Durmaksızın ağlamaktı hem de.

Yatağımdaydım. Yorganı tamamen üzerime çekmeme rağmen ayaklarım üşüyordu. Hatta buz kesmişti. Odamın penceresi dakikalar öncesinde bıraktığım gibi açıktı çünkü geri döndüğümde kapatmaya gücüm yetmemişti. Islak çoraplarımı çıkarıp öylece yatağın içine girmiştim. Gözyaşlarımla baş başa kalmak istemiştim. Başarılı da olmuştum. Omuzlarım hıçkırıklarla sarsılıyordu. Midem bulanıyordu. Kusmak ya da kaçmak istiyordum ama en çok da ona gitmek istiyordum. *Koşa koşa hem de...*

Meğerse sevdiğimiz insan tarafından kırılınca aklımız ve kalbimiz büyük bir savaş veriyormuş. Kalbim başka, aklım bambaşka bir şey söylüyordu. Kalbim, *"Kalk çabuk yattığın yerden! Git onun yanına ve hesap sor Beliz kim,"* diye haykırıyordu ama ya aklım... Aklım, *"Bu kararı sen aldın. Bu tercihi sen yaptın. O zaman onun hayatına müdahale etme. Aklını da daha fazla karıştırma,"* diyordu.

Hangisini seçeceğimi, hangi yoldan gideceğimi ben de bilmiyordum ama çok üşüyordum. Öyle çok üşüyordum ki üzerimdeki yorganı titreyen vücuduma bastırmama rağmen bu üşüme hissi bir türlü geçmiyordu çünkü üşüyen şey yalnızca vücudum değildi. Aslında yüreğimdi.

"Demir, hadi be oğlum! Beliz, seni bekliyor!"

Batuhan'ın söylediği o dikenli sözleri hatırladıkça midem korkunç bir acıyla buruluyordu. Aklımı kaçıracakmışım gibi hissediyordum. Demir'i kaybetme korkusu içime öyle bir işlemişti ki sanki yüreğime yayılan sinsi bir karanlık gibi sürekli büyüyordu. O karanlık ise beni derinlere çekmekten başka bir şey yapmıyordu.

Bu çalkantılı duygular yalnızca ruhumu değil, bedenimi de ürpertiyordu. Demir'i bir başkasıyla hayal etmenin düşüncesi bile korkunçtu. Yıkıcıydı. Dehşet vericiydi. Bir başkasına o güzel gülüşünü bahşettiğini düşünmek bile nefesimi kesiyordu.

Bir türlü durmak bilmeyen gözyaşlarım hem yanaklarımı hem de yastığımı ıslatırken bir elim boynuma gitti. Parmaklarım kolyemin ucundaki kutup yıldızını buldu. *Kolyem bendeydi, evet.* Avucumun içine aldım kolyemi. Sıkıca sardım, sarıldım. Parmaklarımın ucuyla okşadım. Yüreğimdeki buz gibi soğukluğa rağmen o üşümesin, ısınsın istedim. Dudaklarımdan titrek bir nefes dökülürken, gözyaşlarım da gözlerimin önünü buğuladı. Kolyemi sarıp sarmalayan elim bu kez de sol bileğimdeki künyeye dokundu. Baş parmağımın ucuyla künyenin arkasındaki *kedi yavrusu* yazısını okşadım. Ön tarafında *Kutup Yıldızı* yazıyordu çünkü. *Bana ilk hediyesiydi bu künye.*

O karanlık, lanet geceden sonra ne künyemi çıkardım bileğimden ne de kolyemi boynumdan. İkisi de artık ayrılmaz bir parçam hâline gelmişti. Sanki onları da çıkarırsam Demir'den bana hiçbir şey kalmayacak gibiydi.

Dinmeyen hıçkırıklarımla yüzümü iyice yastığa bastırırken âdeta donmuş bir kütle gibi hissediyordum. Titreyen vücudumu bir türlü sakinleştiremiyordum. Karamsarlık dolu düşünceler ve yoğun bir merak peşimi bırakmıyordu. Aklımda ise tek bir soru vardı. *Beliz kimdi? Senem neden bana bu kızdan hiç bahsetmemişti?* Senem de gelmemişti zaten eve. Gidişinin üzerinden bu yana saatler geçmişti ama hâlâ dönmemişti. Aramıştım, çıkmamıştı. Oğuz'a mesaj atmıştım, o da cevap vermemişti.

Olası senaryoları kafamda tekrar tekrar döndürürken birden odamın kapısı aralandı. Sanki hissetmiş gibi Senem'in solgun yüzü karşımda belirdi. *Dönmüş müydü? Hangi ara?* Ama şu an bunu düşünmek bile istemedim. Sonunda eve geldiği için mutluydum. Belki o bana küçücük de olsa bir açıklama yapar, o kızın kim olduğunu söylerdi.

"Uyudun mu?" diye seslenirken yeşil gözleri direkt olarak yatağın içindeki beni buldu. Bense titrek dudaklarımın arasından bir kez daha hıçkırdım. Senem gözlerine yerleşen endişeyle kaşlarını çattı ve odamın kapısını hızla kapatarak bana doğru koştu.

"Nisa! Ne oldu sana böyle?"

O kadar mı bitik görünüyordum? Harika...

Yavaşça doğrulurken bakışlarımı kaçırdım. Senem, "Gözlerin de kıpkırmızı olmuş!" diye endişeyle solurken ben de onun gözlerine baktım ama gözleri benimkilerden farksız değildi. Kan çanağıydı. Bir cevap beklercesine bana kaygıyla bakmaya devam ederken hiçbir şey diyemedim çünkü hıçkırıklarım beni esir almıştı. Konuşturmuyordu.

Yatağımın kenarına oturdu Senem. Omuzlarımdan tutup beni de doğrulttu. Yüzümü sıcak avuçlarının içine aldı. Eğmiş olduğum başımı yüzüne doğru çevirdi. "Bana bak. Bir nefes al," dedi korkuyla ama ne nefes alabiliyordum ne de sakin kalabiliyordum.

Yeniden yağmaya başlayan yağmurun etkisinden olsa gerek odama dolan ve içeriyi buz gibi yapan soğuk rüzgârın nereden geldiğini fark ederek başını pencerenin olduğu tarafa çevirdi Senem. Omuzlarını düşürüp sıkıntılı bir nefes bırakırken, aynı zamanda da gözlerini devirdi. "Pencereyi de kapatmamışsın. Manyak mısın sen? İçerisi buz gibi olmuş. Sen de buz kesmişsin," diyerek okşadığı yüzümü bırakıp hemen yatağımdan kalktı. Pencerenin bulunduğu tarafa gidip pencereyi kapattı. Perdeyi çekti. Ardından tekrar yanıma dönüp, "Ne oldu? Bir bak bakayım bana," diyerek ellerini yanaklarıma koydu. Hemen yanıma oturdu. Birkaç saat öncesindeki sert öfkesini en azından şimdi görmediğim için biraz olsun rahatlamıştım ama içimdeki acı hâlâ aynıydı. Hiç dinmiyordu. Hıçkırıklarım derinleşirken, "Ay korkutuyorsun beni bak!" diyerek korku içinde bağırdı. Titreyen dudaklarımın arasından zar zor bir kelime çıkarmayı başarabildim.

"B-Beliz..." dedim ama kendi sesimi ben bile zor duydum. Senem'in gözlerinde tuhaf bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bir yandan endişesi artarken, diğer yandan neyle karşı karşıya olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerimin içine baktı.

"Beliz mi? Beliz kim ya?" diye sordu hayretler içinde. Onun şaşkın hâline bakakalırken boğazım daha da düğümlendi sanki. *Nasıl yani? Senem de mi bilmiyordu o kızın kim olduğunu? Şimdi aklımı kaçıracaktım ama!*

"Bilmiyorum." Yüreğimdeki çaresizlik çığ gibi büyüdü. Hıçkırıklarımdan dolayı konuşmakta bile zorlanıyordum.

Senem derince nefeslenirken buz kesen ellerimi yeniden tuttu. "Bir sakin ol bakayım sen. Bir anlat bakayım bana ne oldu." Bu kez sesinin tınısı daha yumuşaktı. Sanki olanları anlatabilmem için bana sağlam bir zemin hazırlamak istiyordu. Güç vermek istercesine bakıyordu gözlerimin içine. Tuttuğu ellerimi okşuyordu. O an, içimde tuttuğum her şey bir anda dışarı döküldü.

"Demir buradaydı," dedim yüreğimdeki o kocaman özlemle. Senem devamını getirmem için bana bakmaya devam ederken sözlerim de dökülmeye devam etti. "Konuşmak istedim Senem. Çok özledim çünkü onu. Sadece birkaç dakikalığına da olsa yüzüne doya doya bakmak, onunla iki kelime de olsa konuşmak istedim. Onu çok özlediğimi söylemek istedim. Ama sonra..." İçimdeki acıyı kontrol edemezken nefesim düzensizleşti. Ellerimi Senem'in ellerinden kurtardım. Yüzümü ellerimin arasına gömerek daha boğuk bir sesle konuştum. "Ama sonra Batuhan dedi ki: *'Beliz seni bekliyor.'* Ölmek istedim Senem. O an ölmek istedim. Başkası mı var? Daha fazla üzülmeyeyim diye bana söylemiyor musun?"

Ellerimi yüzümden çekip korkuyla yeniden Senem'in kocaman açılmış yeşil harelerine baktığımda kaşları bir an için çatıldı. Bakışlarındaki sertlik tüm duvarlarımı yıkacak gibiydi. Aklı iyice karışmış bir şekilde, "Bir dakika ya... Batuhan nereden çıktı? Beliz kim?" diye sordu peş peşe.

Bastıramadığım öfkemle kendimi tutamayıp, "Bilmiyorum kim!" diye bağırdım. Gözlerimden yaşlar durmaksızın akmaya devam ederken, "Batuhan da Demir'le birlikte gelmişti semte," diyerek kısaca açıkladım.

Kaşlarını iyice çatarken ağır ağır başını salladı Senem. Gözlerimin içine söylediklerimden hiçbir anlam çıkaramıyormuş gibi baktı. "Ben Beliz diye birini hiç duymadım ki. Bahsi de geçmedi. Yemin ederim," diyerek şaşkın bir ses tonuyla açıkladığında yeşil gözlerindeki gerçekliği gördüm. Bir anlığına içimde bir umut filizlenir gibi oldu ama kalbim hâlâ paramparçaydı. Batuhan'ın söylediği cümle sürekli kulaklarımda yankılanıyor, Demir'in yanımdan kaçarcasına gidişi ise gözlerimin önünden hiç silinmiyordu.

"Ama Batuhan, *'Beliz,'* dedi. *'Seni bekliyor,'* dedi." Burnumu çekerek konuşurken biraz olsun gözyaşlarımı durdurmayı başarabilmiştim. Kazağımın

kollarıyla yüzümdeki ıslaklığı temizlerken derince Senem'in gözlerinin içine baktım. Onun yeşil harelerinde rastladığım şey ise yalnızca saf bir öfkeden ibaretti.

"O Batuhan çok kaşınıyor bu aralar ama kaşıyacağım ben onu," derken gözleri hiddetle parladı. "Ayrıca yok öyle bir şey. Yoktur," diye devam ettiğinde sanki bir tutam can gelmişti yüreğime.

"Yoktur, değil mi Senem? Öyle biri yoktur, değil mi?" diye sordum dudaklarımı iyice sarkıtarak. Onayına, beni bu karanlık düşüncelerden çekip almasına şu an her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Yüzündeki tebessümle, gözlerindeki şefkatle usulca bana yaklaştı. "Eh be kızım... Şu hâlinize, şu salaklığınıza bir bak ya!" Sanki taşıdığım bütün ağırlığı omuzlarımdan alıp kendi omuzlarına yüklemek ister gibi, "Gel buraya," dedi ve beni kendine doğru çekti. Kollarını sıkıca etrafıma sardı. Usulca saçlarımı okşarken, "Ağlama, tamam mı? Ben yarın Demir'e sorar, öğrenirim," dedi. Sesindeki yumuşaklık içimdeki buzları kırar gibiydi. Sözleriyle sanki bana bir güven ağı örüyordu. Burnumu çekip sessiz kalarak başımı salladım. Ben de onun omzuna yaslandım. Kollarımı sıkıca beline doladım. Ne kadar bana kırgın, kızgın olduğunu bilsem de Senem'in her zaman, benim için sığınacak bir *liman* olduğunu biliyordum. Onca şeye rağmen, ona yaşattıklarıma rağmen bir an olsun bırakmıyordu ya beni, hep yanımda oluyordu ya... Gerçek bir dosttu o.

Bir müddet öylece birbirimize sarılarak sessizce oturduk. Senem saçlarımı okşarken ben de içimdeki o minik umut tanesine tutundum. "Seviyordur hâlâ beni, değil mi? Vazgeçmemiştir benden. Bu kadar çabuk unutmamıştır beni, değil mi?" Önce küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarından, sonra da yumruk yaptığı eliyle hafifçe kafama vurdu Senem.

"Evet geri zekâlı, evet!" dedi sitemle. Gözyaşlarımın arasından gülümsemeye çalıştım.

Senem, kollarını belimden uzaklaştırarak yavaşça geriye doğru çekilirken, yüzümdeki ıslaklığı bu kez o kendi elleriyle sildi. Gözlerindeki sarsılmaz güvenle bana baktı. Onun da Demir'e güvendiğini biliyordum. Ama yine de... Kalbimdeki o delici kıskançlık hissi hiç geçmiyordu. Kendime hâkim olamıyordum. *Demir, böyle bir şey yapmazdı. Yapmazdı, değil mi? Beliz kimdi o zaman? Beliz kimdi Allah aşkına!*

Saçlarımı okşayarak yavaşça yatağımdan kalktı Senem. Yumuşacık bir sesle, "Uyu sen şimdi," dedi. Başımı aşağı yukarı doğru salladım ama uyku konusunda ne kadar başarılı olacağım tartışılırdı. Yeşil gözlerinin içine hâlâ beklentiyle bakarken Senem de bunu fark etti. "Söz, ben yarın kimmiş bu Beliz öğreneceğim," diyerek beni teskin etti. Sessiz kalıp bir kez daha başımı salladım. Şu an bundan daha çok isteyeceğim bir şey olamazdı.

Son günlerde sanki her şeyi yeniden yaşıyormuşuz gibi hissediyordum. *En başa, yetimhane zamanlarımıza geri dönmüşüz gibi...* Ben gördüğüm o kâbuslardan dolayı sarsılarak uyanıyordum ve Senem hemen yanı başımda belirerek beni sakinleştirmeye çalışıyordu. *Tıpkı şu anda olduğu gibi... Tıpkı her zaman olduğu gibi...* Sanki saatler öncesinde bana bağırıp çağıran o değilmiş gibi kucak açıyordu. Bağrına basıyor, teselli ediyordu. Onun yanımdaki varlığı, beni her defasında yeniden hayata bağlıyordu.

Dudaklarıma buruk bir tebessüm hâkim olurken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Benim için yaptıklarına, bütün fedakârlıklarına, sabrına kuru bir teşekkürden başka bir şeyim yoktu.

Gözlerini kırpıştırarak bana içtenlikle gülümserken arkasını döndü. Cep telefonunu üzerindeki kot pantolonunun arka cebinden çıkardı. Kapıyı açıp odamdan çıkarken, *"Ah sizin şu inadınız..."* diyerek kendi kendine mırıldandı. Kapıyı sessizce kapatıp gitti.

Senem, odamdan çıkıp gittikten sonra ben de derin bir sessizliğin içinde bir başıma kaldım. İç çeker gibi nefeslenip başımı usulca yastığıma yasladım. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama elbette başarılı olamadım. Demir'in yüreğimde yarattığı boşluk yüzünden sanki karanlık bir kuyunun içindeydim. Kurtulmaya çalıştıkça o sessiz ve soğuk kuyunun içinde daha da kayboluyordum.

Gözlerim komodinin üzerinde bulunan cep telefonuma gitti. Onu aramak istedim ama o kadar cesaretsizdim ki bunu bile yapamazdım. Yapmaya da hakkım yoktu zaten.

Ağlamaktan iyice yorgun düşen bedenim bir süre sonra pes etti. Gözyaşlarım yeniden yanaklarımdaki yerini alırken biraz olsun içimdeki fırtınayı dindirmek için gözlerimi kapattım.

Gözlerim kapalıyken zihnimde Demir'in gülüşü canlanıyor, sesindeki sıcak tını yankılanıyordu ama ellerim ona uzanacak kadar yakınında değildi artık. Yüreğimdeki derin buruklukla yavaşça uykuya yenik düştüm. *Belki rüyamda, hatta sadece rüyamda, Demir'e yeniden sarılabilirdim.*

8. BÖLÜM

♪ *Vega – Bu Sabahların Bir Anlamı Olmalı*
♪ *Glee – Pretending*
♪ *Cihan Mürtezaoğlu – Sarı Söz*
♪ *Cem Adrian & Çağan Şengül – Gidemem*

Nisa Altun'dan

Sabahın erken saatlerinde öten alarmın sesiyle uykumdan kan ter içinde sıyrıldım. Gözlerimi araladığımda odama hafif bir gün ışığı süzülüyordu ama o gün ışığı bile içimi rahatlatmıyordu. Dün gecenin içimde bıraktığı hüzün öylesine ağırdı ki, sanki göğsümde ezici bir yük vardı. Gözlerimin önü hâlâ buğulu bir hâldeyken bir elimle yüzümü sıvazlayıp yattığım yerde doğruldum. Kısa bir anlığına üzerimi kontrol edince gözlerimi devirdim. *Bir de üstümdekilerle mi uyuyakalmıştım ben? Harika!* Ama bu sabah, bu küçük şeylere takılacak takatim bile yoktu.

Kâbus görmesem de huzursuz uyanmıştım. Gerçi dün gece olanlar zaten başlı başına kâbus sayılırdı. Üzerimde derin bir huzursuzluk, duygularımda ise tuhaf bir karmaşa vardı. Uyku mahmurluğundan, hissettiğim duygusallıktan ya da dün yaşadığım şokun etkilerini hâlâ üzerimde taşımamdan kaynaklanıyor olabilirdi ama huzursuzdum işte. Ne kadar güçlü görünmeye çalışsam da en ufak darbede tökezliyor, hatta yere yığılıyordum. Oysa hiçbir şeyin aklımı karıştırmasına, beni yolumdan saptırmasına izin vermemeliydim. *Keşke bu, sanıldığı kadar kolay olsaydı.*

Derin bir nefes dudaklarımın arasından firar ederken yorganı üzerimden çekip yatağın içinden çıktım. Okuldaki son günüme hazırlanmak için ağır adımlarla odamın içindeki banyoya ilerledim. İçeri girip aynadaki yansımamla göz göze geldiğimde irkildim. Sıkıntılı bir nefes bıraktım. Saçlarım darmadağınıktı. Yüzüm kireç gibi bembeyazdı. Gözaltlarım hem şiş hem de mosmordu. Berbat görünüyordum. Aynadaki yansımama bakarken içimde tuhaf bir yabancılık hissettim. Donuk bakışlarım ve solgun tenimle, kendime her zamankinden daha uzaktım. Sanki başka biri gibiydim.

Bir anlığına, ne kadar kırılgan olduğumun farkına vararak acı dolu bir tebessümle baktım aynaya. Sonrasında sıcak ve soğuk suyu aynı anda açtım. Ilık suyla ellerimi, yüzümü yıkadım. Su damlalarının tenimde kayışını hissetmek

beni biraz olsun kendime getirdi, uyandırdı. Gözlerimdeki bulanıklık gitti ama yüreğimdeki ağırlık hâlâ yerli yerindeydi.

Uyku mahmurluğundan yavaşça sıyrılırken odama geri döndüm. Üstümü çıkardım ve okul üniformamı giyindim. Boy aynasının karşısına geçtim ve uzun, dalgalı saçlarımı taradım. Basitçe örüp sağ omzuma attım. Sandalyenin üzerindeki kırmızı hırkamı da alıp üstüme geçirdim. İşte bu kadardı. Hazırdım. Okul çantamı ve siyah, uzun paltomu da alarak odamdan çıktım. Ağır adımlarla merdivenlere doğru ilerledim.

Sırf sabah sabah düşüp de bir yerlerimi kırmamak için tırabzanlara tutunarak aşağıya indim. Senem'in odasının bulunduğu katta duraksadım. Önce onun yanına uğramak istedim ama aşağıdan gelen seslerle onun çoktan inmiş olduğunu fark ettim. Merdivenleri inmeye devam ettim.

Aşağı inip salondaki kahvaltı masasına doğru ilerlediğimde Senem'in her zamanki yerinde oturduğunu gördüm. Esma teyze ve Zehra teyze mutfaktan çıkarak yanımıza geldiler. Çantamı ve paltomu bir kenara bırakarak Senem'in yanındaki yerime oturdum. Üzerime çevrilen bakışları hissetmeme rağmen başımı kaldırıp da kimseye bakmadım. *Günaydın* bile demedim. Öylece sessizliğe gömüldüm.

Esma teyze, elindeki çaydanlığı yavaşça masaya bırakırken, bakışlarımız kısa bir an için birbirine değdi. Endişe dolu çehresi, dikkatle yüzümü incelemeye başladı. Açık kahverengi gözleri derin bir sevgiyle beni kucaklıyordu. Aslında bana sormasına bile gerek yoktu çünkü o, içimde kopan fırtınaları görüyor, yüreğimdeki sancıyı hissediyordu.

"Nisa? Neyin var kuzum senin?" diye sordu kadife gibi yumuşacık bir sesle.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. *İçimdeki kasvetli bulutları, kalbimde çırpınan hüzünlü göçmen kuşlarını nasıl tarif edebilirdim ki?* Gözlerimi önümdeki boş tabağa diktim. "Yok bir şeyim Esma teyze," dedim dümdüz bir sesle ama bu cümle dudaklarımdan çıkarken bile o kadar sahteydi ki... Kelimeler bile dilimde ağırlaşıyor, bir araya gelmekte zorlanıyordu.

Esma teyze, bakışlarını üzerimde tutarak beni incelemeye devam etti. Gözlerimin altındaki şişlikleri, solgun yüzümü ve kırılgan bakışlarımı tek tek süzdü. İma dolu sesiyle, "Gözler de bayağı şiş ama," dedi. Yine hiçbir şey demedim. Sadece omuz silktim. Bir şeyleri açıklamak bile artık yorucu geliyordu.

Esma teyze, benim konuşmayacağımı anladığından olsa gerek, yardım isteyen bakışlarını bu kez Senem'e çevirdi. "Senem?" diye sordu küçük bir cevap beklercesine. Senem hafifçe başını yana doğru eğdi. Sesini özellikle kısık tutup, "Mevzu Demir, Esma teyze," diyerek kısaca izah etti. Yeterince açıklayıcı bir cevaptı. *Mevzu Demir'di. Mevzu her zaman Demir'di.*

Senem'in kısa cevabı içimde bir yerleri titretip ele geçirirken, Esma teyze de derin bir nefes aldı. Hafifçe başını sallayarak, bir şeyleri anladığını belli eden bir ifadeyle yeniden bana döndü. Şefkat dolu bakışları tüm yüzünü çerçevelerken sadece, "Anladım," dedi. *Anlardı, bilirdim.* Gözlerimin içi çoktan dolmuş olsa da şu an ağlamak istemiyordum. Ağlamayacaktım. Acımı kendime saklayacaktım.

Derin bir sessizlik çöktü kahvaltı masasına. Yanımda oturan ve kahvaltısını yapan Senem, benim tabağıma da patates kızartmaları ve birkaç sigara böreği koydu. Normal şartlarda kahvaltıda en çok bu ikisini yemeyi severdim. Bu küçücük jest bile çok hoşuma giderdi ama bu sabah sadece yüreğimde değil, midemde de asılı duran ağırlık her şeyin önüne geçiyordu. İştahım yoktu. Hiçbir şey yemeyeceğimi biliyordum.

O esnada Orhan amca, bahçeden içeri girdi ve masadaki yerini aldı. Yakup abinin yanına oturdu. Etrafımdaki herkes tamamlanmış gibiydi ama gözlerim baş ucumuzdaki boş sandalyeye değdi. Devrim amca yoktu. Onun eksikliği, yüreğimde soğuk bir rüzgâr estirmişti. Kendimi tutamayıp, "Devrim amca erken mi çıktı?" diye sordum. Esma teyze başını beni onaylarcasına salladı.

"Evet kuzum, acil bir ameliyatı çıktı."

Başımı sallayarak, sanki her şey çok normalmiş gibi, "Anladım," dedim. Fakat içimde, bu sözcüğün yankısı bile bomboş kalıyordu.

Kısa bir süre sonra hiçbir şey yemeyeceğimi fark eden Senem'in bakışları bana döndü. "Kalkalım mı?" diye sordu tereddüt içinde. İtiraz bile etmedim. "Olur," diyerek hemen oturduğum yerden kalktım. Senem de benimle birlikte kalktı. Çayını bir çırpıda yudumlayıp bitiren Yakup abi de Senem'in ardından oturduğu sandalyeden kalktı.

Esma teyzenin itiraz dolu bakışları ise hemen bize döndü. Bu kez gözlerini doğrudan üzerime dikerek, "Nisa ama sen hiçbir şey yemedin yavrum," diye sitemle mırıldandı. Omuz silkip, başımı iki yana sallarken, "İnan yediğimi de kusarım zaten Esma teyze," dedim. Kendimi tanıyordum. Bu gerçekten yaşanırdı.

Esma teyze, her zamanki içtenliğiyle, "Okulda atıştır ama bir şeyler, olur mu?" diye eklediğinde başımı onu onaylarcasına salladım. Kendime asla güvenmiyor, bir şey yiyeceğime de pek inanmıyordum. İçimdeki hüzün zaten yeterince doyuruyordu beni ama yine de onun beklentiyle bakan gözlerini, yüzündeki sıcacık merhamet izlerini hayal kırıklığına uğratmak istemedim. "Olur," dedim neredeyse duyulmaz bir sesle.

"Allah zihin açıklığı versin kuzularım." Esma teyzenin sesi içimdeki tüm acıyı almak isteyen bir dua gibiydi. Her kelimesinde beni sarıp sarmalayan bir sıcaklık hissediyordum ama bu bile içimdeki buz gibi soğukluğu gidermiyordu.

Oturduğu sandalyeden kalkıp peşimizden geldi Esma teyze. Kapıya kadar bizimle birlikte yürüdü. Kısa bir sessizlikten sonra biz tam kapıdan çıkarken birden bakışlarını bana çevirdi. Gözlerine yerleşen buruk bir ifadeyle, "Devrim okul çıkışı yanınıza gelecek," dedi. Birden ürperdim çünkü sıradaki cümlenin ne olacağını iyi biliyordum ve o cümle bastırdığım bütün acıyı yeniden yüzeye çıkaracaktı. "Nisa'nın kaydını aldırmak için," diye ekledi Esma teyze kırılgan bir sesle.

Bu cümle, henüz kapanmamış bir yaraya tuz basılmış gibi canımın yanmasına sebep oldu. Sonun yankısını ilk kez bu kadar yakınlarımda işittim. İçime derin bir karanlık çöküp, gözlerim acıyla dolarken, "Bugün... Resmen okuldaki son günüm, değil mi?" diye sordum fısıltıyla. Artık bu gerçeği kabullenmekten başka çarem yoktu. İstesem de değiştiremeyeceğim bu sonla yüzleşmek zorundaydım.

Senem sessizliğini tokat niteliğindeki sözleriyle bozdu. "Son günün olmak zorunda değildi ama bunu sen tercih ettin," dedi bir dostun acıyan yüreği gibi. Bu cümlenin gerçekliği içime ağır bir kaya gibi oturdu.

"Haklısın," dedim her şeyi kabullenerek ama bu kabullenme bile içimde bir eksiklik yaratıyordu.

Bahçenin arka tarafında kalan arabayı işaret ederek, "Hadi geç kalmayalım," dedi. O önden, ben de arkasından yürümeye başladık. Esma teyzeyi geride bıraktık.

Bugün okuldaki son günümdü. Beni var eden anılar, kahkahalar, sevinçler, hüzünler... Hepsi, o soğuk duvarların arasında, koridorlarda ve sınıflarda kalacaktı. Bir daha o kapıdan içeri adım atamayacak olmanın gerçekliği tüm hücrelerime nüfuz ediyordu.

Bahçeyi ardımda bırakarak sokağa çıkıp arabaya bindiğimde arka koltuktaki yerime geçtim. Kemerimi taktım. Çoktan arabaya ulaşmış olan Yakup abi, motoru çalıştırmış bir vaziyette bizi bekliyordu.

Son iki haftadır ön koltukta oturan Senem bu sabah arka koltuğun kapısını açtı ve birden yanıma oturdu. Kemerini bağladı. Ansızın elimi tuttu. *Hem de sıkıca...* Bu davranışı, acı bir gerçeği bir kez daha idrak etmemi sağladı.

Ayrılacağımızın, gerçekten ayrılacağımızın ilk kez bu kadar yakından farkına vardım ve bu derin sızıyı iliklerime kadar hissettim. İçimde kopan fırtına o kadar güçlüydü ki bir an, ona tutunmazsam savrulacağımı düşündüm.

Her şey bir son gibi göründü gözlerime; çocukluğumuz, gülüşmelerimiz, kavgalarımız, mutluluklarımız... Bir daha asla aynı yolları yürüyemeyecek, aynı sıralara oturamayacak olmanın bıraktığı kocaman bir boşluk vardı içimde. Bu veda demekti. Bu son demekti. *Ayrılıyorduk, bu kez gerçekten ayrılıyorduk.*

Göz göze geldiğimizde onun da yeşil gözlerinden okunan duygular aynıydı. O da tıpkı benim gibi bu vedanın izlerini şimdiden hissetmeye başlamıştı.

Yakup abi semtten uzaklaşıp okul yolunu tutarken Senem de başını omzuma yasladı. Yol boyunca da hiç kaldırmadı. Sıkıca elimi tutmaya devam etti.

Kısa bir süre sonra okula ulaştığımızda Yakup abi arabayı sağa çekerek durdurdu. Bize, "İyi dersler kızlar," dediğinde ikimizden de çıt çıkmadı. Çehrelerimizde yer edinen buruk tebessümle arabadan indik. Çantalarımızı tek omuzlarımıza astık.

Senem yanıma geldi hemen. Keder dolu bakışlarımı ona çevirdiğimde başını ağır ağır sallayarak, *ben yanındayım* dercesine yeniden elimi tuttu. Bana cesaret verirken gözlerimin içi acıyla doldu. Sonra başımı önümdeki koca okul bahçesine, binasına çevirdim. Yakup abi alandan uzaklaşırken ben de bu kapıdan içeri girdiğim o ilk günü hatırladım.

Devrim amca bırakmıştı bizi o gün okula. İkimize de iyi şanslar dilemişti. Ben yeni bir dünyaya atılacağım için çok tedirgindim, Senem ise kıpır kıpırdı. Ben iliklerime kadar korkarken, Senem çok heyecanlıydı. O çok mutluydu, ben değildim.

Tıpkı o ilk günkü gibi başımı kaldırdım ve tabelada yazan okul ismini sessizce içimden mırıldandım.

Özel Ulusoy Koleji...

Bu kolej, bunca zaman içerisinde bana hem iyi hem kötü anılar bahşetmişti. Hepsi için minnettardım ve bugün... Bugün, buradaki son günümdü. Bugünden itibaren bu okula dair başka anılarım artık olmayacaktı.

Senem, iyice bana sokularak hareket etmemi sağladığında adımlarımı yavaş yavaş da olsa atmayı başarabildim. Fakat tam da o sırada otoparkta yan yana dizilmiş arabaların içinden bir tanesi dikkatimi çekti. *Elbette o araba Impala'ydı.* Ürperdim, derince nefes alıp verdim. Kalbim yerinden çıkacakmışçasına çok hızlı atmaya başladı ama bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğunu kestiremedim.

Dün gece düşünmeyi ertelediğim her şey geri gelmiş ve önüme yığılmıştı. Şimdi sadece bununla baş etmek zorunda değil, aynı zamanda bununla tek başıma yüzleşmek zorundaydım.

Yetimhanede büyüyen birisi olarak, hayatım boyunca kendimi hep bir yere aitmiş gibi hissetmek istedim. *O soğuk duvarların ardında büyüyen bir çocuğun başka ne dileği olabilirdi ki? Koca bir aitlik hissi...*

Çocukken, en azından beş yaşıma dek annem gelsin, beni alsın, ben de onun yanında kendimi güvende hissedeyim istedim. Fakat annem hiçbir zaman gelmedi. Onun yerine Senem dünyama güneş gibi doğdu. Yetimhanenin taş

duvarları, metal yatakları, soğuk koridorları onun hayatıma girmesiyle tek tek anlam kazandı. Dostum oldu. Sırdaşım oldu. Kardeşim oldu.

Senem'in hayatımdaki varlığıyla kendimi ilk kez bir yere ait hissettim. *Senem'in yanına...* Artık onun hayatına, fikirlerine uyum sağlamam gerektiğini anladım. Sonra bir gün hiç ummayacağımız bir şey gerçekleşti. Senem'in evlatlık olarak istenmesi ve onun yine de benden vazgeçmeyip beni de yanında götürmek istemesi... Başta çok itiraz ettim ama sonra kabul ettim işte ve ben yine Senem'den ayrılmadan, ona uyum sağlayarak hayatımı çevirmeye çalıştım.

Belki de yıllarca hep bu hisle yaşadım. Hep bir yere, birine göre şekillenmeye, kendimi onlara benzetmeye çalıştım. Üstelik yüreğimde iyileşmeyen bir yarayla attığım her adımda bunu yapmak daha zordu. Fakat sonra buraya, bu dünyaya başka gözlerle bakmaya başladım. Sevdiğim genç adamın elini tutarak, dostumun cıvıl cıvıl neşesine ayak uydurarak, hayatın tadını gerçekten çıkararak yaşamaya başladığımda ilk kez kendimi sahiden bir yere ait hissettim. *Buraya, bu hayatın tam ortasına...* Ve bu, bana hayatımın en güzel günlerini artık geride bırakacağım gerçeğini bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. İlk kez yara almıyordum ama ilk kez yaramın iyileşme süreci beni çok zorluyordu.

Öğle arasındaydık. Önümdeki masada karton bardakta çay vardı ama içmediğim için soğumuştu. Masanın çevresindeki yüzlere baktım. *Tek tek...* Gökçe, Can, Oğuz ve Oğuz'la ortamızda oturan Senem...

Gökçe bu okuldaki ilk arkadaşımdı. Oğuz ilk atıştığım kişiydi. Can beni ilk güldürendi. Her zaman neşeyle konuşan bu ekipten, bugün çıt dahi çıkmıyordu. Aramızdaki sessizlik devasaydı ama bir o kadar da sağır ediciydi. Çünkü onlar da bugünün okuldaki son günüm olduğunun bilincindeydi.

Hepsinin çehresinde ayrı bir ifade yer alıyordu. Her birinin yüzünde benden bir parça vardı sanki; kahkahalarımızda, sırlarımızda, zor günlerimizde, biriktirdiğimiz dostlukta paylaştığımız bir sürü şey vardı. Ama artık o sıcaklığın da yerini derin bir keder almıştı. Bu küçücük yaşlarımızda sanki yıllar atlamış ve bir anda büyümek zorunda kalmıştık. Omuzlarımıza hiç taşıyamayacağımız yükler bindirilmişti. Artık gülümsemelerimiz yoktu. Solmuştu. Eski neşemizden küçücük bir iz dahi yoktu. Yerini ise büyük bir kederin gölgesi sarıp sarmalamıştı.

Geçen her dakikayla birlikte, içimdeki suçluluk duygusu biraz daha artıyordu. Suçluluk, pişmanlık, öfke, acı... Hepsi birbirine karışmıştı ve ben de hepsinin altında kalmıştım. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar büyük bir çaresizlik vardı içimde. Bu masadan kalktığımda, burayı terk ettiğimde bir daha asla aynı insan olamayacağımı biliyordum.

İlk kez bu kadar mutlu olduğum bir yere, dostlarıma, bu hayata, bu aidiyete veda edecektim. Yalnız kalmaktan korkan küçük bir çocuk gibiydim. Burada olmaya, güvende hissetmeye o kadar alışmıştım ki, bu sıcaklığı bırakmak, tüm hayatım boyunca özlemini duyduğum güven hissinden vazgeçmek gibi geliyordu. Bir parçamın, belki de en değerli parçamın, burada kalacağını bilmenin ağırlığı çökmüştü omuzlarıma.

Bu yük, diğerlerinden farklıydı. Beni içten içe kemiren, acıyla örülü bir gerçekti. Geçmişte, yetimhanede çektiğim acılar bile böylesine ağır gelmemişti ama bu bambaşka bir şeydi. Hayatım boyunca kendimi bir yere ait hissetmeye çalışmıştım. Şimdi ise ilk kez ait olduğum yerden ayrılmanın yüküyle eziliyordum.

Dudaklarımdan titrek bir nefes dökülürken önümdeki çaya uzandım. Elime alıp küçük bir yudum içtim ama içmemle yüzümü buruşturmam bir oldu. Çay buz gibiydi. Bu hareketimi fark eden Can, "Yenisini alayım mı sana?" diye sordu ilgili bir sesle. Sessiz kalıp başımı iki yana doğru salladım. Sonra yine onlara baktım. *Arkadaşlarıma...* Gökçe ve Can son derste olacağımız *Türk Dili ve Edebiyatı* sınavına çalışıyordu. Oğuz ve Senem, telefondan bir şeylere bakıyorlardı.

Senem demişken... Beliz denen kızın kim olduğunu öğrenmişti. İlk teneffüste yanıma gelmiş ve hem Batuhan'a fena hâlde kızdığını hem de kızın kim olduğunu öğrendiğini söylemişti. Meğerse kız hem dans okulundan hem de Demir'in gittiği spor salonundan biriymiş ama hepsi bu kadardı. Demir'in Senem'e söylediğine göre aralarında hiçbir şey yokmuş, kızla da yeni tanışmışlar. Her şey Batuhan'ın ortaya attığı saçma sapan bir yalandan ibaretmiş.

Beliz belki şu anda onun hayatında yer edinen biri değildi ama ben gittikten sonra Demir illa ki hayatına birilerini alacaktı. Belki başka Belizler onun kalbine dokunacaktı. Bunun düşüncesiyle bile kalbim sıkışırken bakışlarımı Demir'in bulunduğu masaya çevirdim. Batuhan'a gözlerini deviriyor, sonra da tebessüm ediyordu ama sadece bu kadardı. Dudaklarındaki gülümseme bile gerçek değildi, zoraki idi.

Birdenbire başını hafifçe sola çevirdi ve göz göze geldik. Bakışlarımız kesişince dudaklarımdan titrek bir nefes daha döküldü. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çok hızlı atmaya başladı. Onu derin derin izleyen bakışlarımı yakaladığında dudaklarındaki tebessüm hızla soldu, oturduğu sandalyedeki duruşunu düzelterek hemen bakışlarını kaçırdı. Başını çevirdi. *Tıpkı dün gecede olduğu gibi.*

Yok sayılmak, insanın kalbine saplandığı anda oradan hiç çıkmayan derin bir sızı gibiydi. Bu sızıyı iliklerime kadar hissederken kalbim de göğüs kafesimin içinde biraz daha küçülüyordu. Sanki demir bir yumruk misali göğsüme darbelerini çok sert bir şekilde indiriyordu. Her darbesinde, içimdeki

acının şiddeti büyüyordu. Boğazımda kocaman bir yumru oluşmuştu. Nefes almak dahi imkânsızdı.

Gözlerimdeki yaşlar dışarı çıkmak için gözpınarlarıma hücum ederken hissettiğim kırgınlıkla birden oturduğum sandalyeden kalktım. Güçlü kalmak da bir yere kadardı. İçimdeki duygusal fırtınanın zirvesinde olduğum an, tam da bu andı.

Ayağa kalkmamla Senem, "Nereye?" diye sordu endişe içinde. Ona bakmamaya çalışarak arkamı döndüm. "Bir lavaboya gideceğim," diye fısıldadım. Oysa koca bir yalandan ibaretti bu. Lavaboya falan gitmeyecektim. Bir köşeye saklanıp sessizce ağlayacaktım.

Senem arkamdan, "Tamam," diye seslenince bulunduğumuz kafeteryadan hızla uzaklaşmaya başladım. Oysa üzerimdeki gözlerin farkındaydım. Kafeteryadan çıkmadan hemen önce arkama dönüp bakmak gibi bir gaflete düştüm ve onun, Demir'in bakışlarının bende olduğunu gördüm. Canım sanki mümkünmüş gibi daha da çok yanarken yeniden arkamı dönüp kafeteryadan çıktım. Etraftaki öğrenci kalabalığına aldırmadan aceleci adımlarla uzaklaşmaya devam ettim. Bir üst kata çıkan merdivenlerin bulunduğu alanın yeteri kadar tenha olduğunu fark edip oraya ilerledim ve kendimi merdiven basamaklarına bıraktım.

Kalçam soğuk zeminle buluştuğunda ellerimi yüzüme kapatıp içli içli ağlamaya başladım. Eziliyordum çünkü. Ona koşmak, sarılmak istediğim hâlde ayaklarım yere çakıldığı için, bir türlü ona gidemediği için eziliyordum. Üzerime çullanan bunca duyguyla baş edemiyordum. Her şey çok ağır geliyordu ama kalbimin üzerinde birikenler canımı daha da çok acıtıyordu. Oysa aklımın en yoğun olduğu, düşüncelerimin en karıştığı anlarda bile Demir'in yüzü belirirdi zihnimde ve anında bütün sorunlarım çözülürdü. Çünkü bilirdim ki Demir gülümserse her şey yoluna girerdi. *Ama artık ne Demir gülüyordu ne de sorunlarım çözülüyordu.*

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık koparken yanaklarımdaki ıslaklığı temizlemek için ellerimi yüzümden çektim. O sırada çoktan yanıma oturmuş ve bana peçete uzatan kişiyi yeni fark ettim.

"Kaçmışız yine," diye fısıldadı anlayışlı bir sesle. Uzattığı peçeteyi alıp akan burnumu sildim. Yanıma oturan kişi Aybüke'ydi. Dümdüz saçlarıyla, üniformasının üzerine giymiş olduğu işlemeli, hâkî yeşili hırkasıyla her zamanki gibi çok güzel görünüyordu.

"Çok mu belli ediyorum?" diye sordum sesim çatallı çıkarken.

"Kafeteryadan çıktığın anda anladım uzaklaşmak istediğini," dediğinde gözlerim irice açılarak ona döndüm. Aybüke'ye baktım ve onunda gözlerine yerleşen kaygıyı gördüm.

Son günlerde tıpkı diğerleri gibi o da yanımdan bir an olsun ayrılmıyordu. Beni her gördüğünde nasıl olduğumu soruyor, bir ihtiyacım varsa hemen yanımda bitiyordu.

Gözlerimin içine üzüntüyle bakarken, "Nasılsın Nisa?" diye sordu. Gözlerindeki kaygı, buruk çıkan sesine de yansıdı. Başımı iki yana sallarken gözlerime hücum eden gözyaşlarına bir kez daha karşı koyamadım. "İyi değilim," dedim sesimin boğuk çıkmasına engel olamayarak. "Hem de hiç iyi değilim," diye eklediğimde yüzümü ellerimin arasına gömüp, yeniden ağlamaya başladım.

Aybüke, omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekti. Başımı omzuna yaslayıp, sanki güç vermek istercesine kollarımı sıvazladı. Okula ilk geldiğim zamanlarda bir gün şu soğuk merdivenlerde Aybüke'nin beni teselli edeceğini söyleselerdi, buna muhtemelen kahkahalarla gülerdim ama şu an, bu gerçekten yaşanıyordu. Aybüke hemen yanı başımda belirmiş bir şekilde beni teselli ediyor, acımı paylaşıyordu.

Elleri kollarımdan uzaklaşarak saçlarımı okşadığında, "Bu okula geldiğin ilk günü hatırlıyor musun?" diye sordu yumuşacık çıkan sesiyle. O da bugünün benim için son gün olduğundan haberdardı.

Dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleşirken burnumu çektim. Ellerimi yüzümden kurtardım. Gözyaşlarımın arasından, "Unutur muyum hiç? Her şey çok yabancıydı," diye fısıldadım. Sonra sınıftaki ilk anlarımız geldi aklıma. Bunu da dile getirmekten çekinmedim.

"Sınıfa girdiğimde ve gördüğüm ilk boş sıraya geçtiğimde Oğuz hemen tepemde bitmişti. Küçük çocuklar gibi sıra kavgası yapmıştık. Sonra sen bütün güzelliğinle sınıfa gelmiştin. Önce dik dik bana bakmıştın tabii ama sonra siz de Oğuz'la laf dalaşına girmiştiniz."

O günün her anını anbean hatırlamak bana da sürpriz olurken Aybüke, "Ay bunu da hatırlamazsın ama!" diye çemkirdi. Bugün ilk defa kıkırdarken buldum kendimi.

"Unutmam imkânsız. Üzgünüm," dedim alayla. O da benimle birlikte kıkırdadı.

Bu kısacık sohbet bile bana çok iyi gelmiş, beni bir nebze olsun sakinleştirmişti. Başımı Aybüke'nin omzundan yavaşça çekerken üzerindeki hırka da bir kez daha dikkatimi çekti. Gerçekten çok güzeldi. Hâkî yeşili hırkanın sağ üst köşesinde kocaman bir beyaz, şakayık çiçeği işlemesi vardı.

Hırkaya olan beğenimi kendime saklamak istemedim. Bir elimi uzatıp üzerindeki çiçek işlemesine dokunurken, "Ne güzelmiş hırkan," diye fısıldadım. Ayrıca çok da yumuşaktı.

Göz göze geldiğimizde Aybüke'nin benimkine benzer koyu kahverengi gözleri derin derin bana baktı. Hiç düşünmeden, bir an bile tereddüt etmeden aniden hırkayı üzerinden çıkardı ve omuzlarımın tam üstüne bıraktı.

"Senin olsun o zaman," dedi yüzündeki kocaman gülümsemeyle. Tam kendimi durdurmayı başarmışken gözlerim doldu yine. Dudaklarım küçük çocuklar gibi büzüldü.

"Aybüke ya..." diye sızlanırken beni yeniden kendisine doğru çekip bu kez sıkıca sarıldı. Ben de üzerime yerleştirdiği hırkayı düşürmemeye dikkat ederek ona sıkıca sarıldım.

"Bunu söyleyeceğim asla aklıma gelmezdi ama özleyeceğim seni. Hem de çok. Hatta saçımı, başımı yolmanı bile..." Kulağıma fısıldarken onun da sesi ağlamaklı çıkmıştı. Hafifçe geriye doğru çekildiğimde gözlerinin dolu dolu olduğunu fark ettim.

"Ben de seni özleyeceğim." Garip ama gerçekten özleyecektim. Her ne kadar arkadaşlığımız çok geç başlamış olsa da onu tanıdığım için, gerçek Aybüke'yi tanıdığım için çok mutluydum. Bana gerçek Aybüke'yi gösterdiği için de ona yürekten minnettardım.

Yüzümdeki ıslaklık beni iyice rahatsız etmeye başladığında, "Diğerlerinin yanına dönmeden önce gerçekten bir lavaboya gidip yüzümü yıkasam iyi olur," dedim. Anlayışla başını salladı Aybüke. Yanımdan kalktı.

"Tamam canım."

Üzerimdeki hırkayı ona uzatmak için bir elim omzuma gittiğinde, "Dediğim gibi, o artık senin," diyerek elimi tutup beni engelledi.

"Ama..."

"İtiraz kabul etmiyorum. Küçük bir veda hediyesi olarak düşün." Ağır ağır başımı salladım. İtiraz edecek gücü şu an ben de kendimde bulamıyordum. Hırkayı kollarımın arasında sıkıca tutarken burukça tebessüm ettim.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Hadi kaçtım ben. Nasılsa yarın daha uzun vakit geçireceğiz," dediğinde son cümlesine anlam veremedim. *Bu ne demekti şimdi?*

"Yarın mı? Yarın ne var ki?" diye sordum aklım karışmış bir şekilde. Aybüke'nin gözleri ve dudakları kocaman açıldı. Kırdığı potun farkına vardı.

"Aaa... Sen bilmiyorsun. Neyse ben bunu demedim, sen de duymadın," dedi hızlı hızlı ama söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. "Sınıfta görüşürüz," diye soludu. Arkasından, "Ne oluyor?" diye seslenmeme rağmen dönüp bana bakmadı bile. Hızla yanımdan uzaklaşmaya devam etti. Hatta resmen kaçtı. Beni de aklımdaki soru işaretleriyle bir başıma bıraktı. *Yine bilmediğim neler oluyordu? Yarın ne vardı ki?*

Aklımdaki karmaşıklıklarla merdiven basamaklarından indim ve yönümü bu kez gerçekten kızlar tuvaletine doğru çevirdim. Koridorun başında,

kafeteryaya çok yakın olan kızlar tuvaletine girdim. Şanslıydım ki tuvaletin içi boştu. Kimsenin beni bu şekilde görmesini istemiyordum.

Aybüke'nin hediye ettiği hırkayı ıslatmamaya dikkat ederek yüzümü yıkadım. Biraz olsun kendime geldiğimde bir peçeteyle yüzümü silip tuvaletten çıktım. Arkadaşlarımın yanına doğru emin adımlarla ilerlerken gözlerim bir anlığına Baharların bulunduğu masaya kaydı. Bahar, Emre, Batuhan oradaydı ama *o* yoktu. *Demir yoktu.* Yanaklarımı şişirip derince ofladıktan sonra arkadaşlarımın yanına döndüm. Geldiğimi fark eden Senem, başını telefonundan kaldırıp bana baktı.

Tam sandalyemi çekip oturmak üzereydim ki, "Nisa, bir bahçeye çık, hava al istersen," dedi. Kaşlarımı havaya kaldırarak dik dik ona baktım. *Benimle dalga mı geçiyordu?*

"Bu havada?" diye sordum şaşkınlıkla. Başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Temiz hava iyi gelir." Kesinlikle saçmalıyordu.

"İstemiyorum temiz hava falan," diyerek sertçe konuşup yeniden sandalyeme oturmak istediğim anda Senem yine karşı çıktı.

"Kızım, bir çıksana dışarı. Hadi!" Resmen dişlerinin arasından tısladı. Onun bu dengesizliğine anlam veremezken sinirle çıkışmaktan kendimi alamadım.

"Siz de beni bir çağırıyorsunuz, bir kovuyorsunuz. Ne garipsiniz ya!" Aybüke'nin hediye etmiş olduğu hırkayı yiyeceğim soğuk havayı bildiğimden hızla üzerime geçirirken, "İyi, tamam gidiyorum," diyerek sitem ettim ve başka hiçbir şey demeden arkadaşlarıma sırtımı döndüm.

Kafeteryadan dışarı çıktığım gibi havanın sertliği yüzüme çarptı. Kollarımı sıvazlayıp kendimi ısıtmaya çalışırken Senem'in gerçekten dengesiz olduğunu düşündüm. Böyle bir havada dışarı çıkmak salaklıktı. Üstelik dışarıda neredeyse kimse yoktu. En azından millet benim kadar manyak değildi. Senem'in neden beni ısrarla dışarı gönderdiğine de hiç anlam veremiyordum.

Sıkıntılı nefesim dudaklarımdan buhar gibi dışarı çıkarken Aybüke'nin hırkasını iyice vücuduma bastırdım. En azından onun hırkası daha kalındı. Yumuşaktı ve sıcak tutuyordu. Ağır adımlarla merdivenleri inip bahçenin ortasında bir başıma yürümeye başladım. Eylülün ilk zamanlarında toplu olarak vakit geçirdiğimiz, hatta doyasıya eğlendiğimiz ama şu an çok ıssız görünen o çardağa doğru ilerledim.

Mutlu olduğumuz anlara dair bastırdığım derin özlem bir kez daha açığa çıkarken ağır ağır yürümeye devam ettim. Fakat birinin aniden kolumdan tutarak beni çekmesiyle ilerlediğim yolda sendeledim ve kendimi ansızın sıcak bir gövdeye yaslanırken buldum. Başımı usulca kaldırdığımda onun karamel gözleriyle ve sıcacık nefesiyle burun buruna geldim.

"Demir," diye fısıldadım gözlerim şaşkınlıkla aralanırken. *Karşımdaydı. Yakınımdaydı ve kesinlikle hayal değildi.* Fakat adını mırıldanmamla tuttuğu kolumu hemen bıraktı ve birkaç adım geriledi. Aramızdaki mesafeyi korudu.

"Beliz diye biri yok," dedi bir çırpıda. Bakışlarımı kaçırırken, gözlerimi devirmeme de engel olamadım. Kızın adını duymak bile beni sinir ediyordu. "Yani var ama yok. Senin düşündüğün gibi değil," diye devam ettiğinde sol ayağım tuhaf bir şekilde taş zeminde ritim tutmaya başladı.

Senem bu meseleyi zaten anlatmıştı ama onun da açıklama yapmak istemesi içimi rahatlatmıştı. *Demek Senem dışarı çıkmam konusunda bu yüzden ısrar etmişti...* İşin ucunda bir plan olduğunu anlamalıydım.

"Dans kursundanmış," diye fısıldayarak konuştuğumda başını salladı.

"Evet, öyle. Bir de aynı spor salonundayız ama kızla hiçbir alakam yok. Tanımam, etmem. Adını bile dün öğrendim. Her şey Batuhan'ın saçmalaması. Emin ol, ona da kızdım zaten."

Demir'in dostu olduğu için Batuhan'ın son zamanlardaki bana olan sert tavırlarına bir yere kadar anlayış göstermiştim ama bu kez ona gerçekten çok öfkeliydim çünkü yaptığı çok acımasızcaydı. Anlaşılan canımı yakmak istemişti ve başarılı da olmuştu. Kendisini tebrik etmeliydi. Fakat Beliz denen kızın dans kursunda da olması beni hâlâ rahatsız ediyordu. *Çünkü...*

"Onunla dans ettin mi?" diye sordum fısıltıyla. Bu düşünceyle kıskançlığın en sivri ucu göğsümün tam ortasına battı. Demir'i bir başkasıyla dans ederken düşünmek bile korkutucuydu. *O yalnızca benim partnerimdi ve hep öyle kalmalıydı.*

Gözleri söylediklerime inanamıyormuş gibi irice açılırken, "Elbette hayır," diye soludu dudaklarının arasından. Sanki cümlenin devamını getirmekle getirmemek arasında tereddüt etti. Ama sonra, "Senden sonra hiç kimseyle dans etmedim ben. Etmem de," diyerek ekledi. Dudaklarım hafif bir tebessümle kıvrıldı. Söyledikleriyle yanan yüreğimin ortasına âdeta su serpti. Demir'in böyle bir şey yapacağını zaten düşünmüyordum ama Aydan Hoca'nın da sağı, solu belli olmazdı.

"Gerçekten mi? Ben böyle üzülüyorum diye söylemiyorsun yani bütün bunları?" diyerek üzerine gittiğimde tek kaşını havaya kaldırarak bana imayla baktı.

"Nisa..." Adımı uzatarak söylerken sesinde küçük bir itiraz, hatta sitem yatıyordu. "İstesem seni çok güzel üzerim biliyorsun, değil mi?" diye sorduğunda dilsiz bir aptal gibi sadece başımı salladım. *Üzerdi tabii. Hem de çok üzerdi.*

"Ama ne Beliz ne de bir başkası... Kimse yok hayatımda. Sakın kafanda saçma sapan şeyler kurma."

İşte o an tutamadım kendimi. Hissettiğim derin kıskançlığı açıkça yüzüne söyledim.

"Ben... Biraz kıskandım galiba seni."

"Biraz mı? Emin misin?" diye sordu sanki alay eder gibi. İnkâr bile etmedim.

"Tamam, çok kıskandım. Oldu mu?"

İtirafım karşısında dudakları kıvrıldı, gülümsedi. Hem de kocaman gülümsedi. Hem de içten gülümsedi. Hatta haftalardan sonra ilk kez gerçekten gülümsedi. Gözleri bile kısıldı o gülümseyince. Birkaç saniye boyunca bana yüzündeki o samimi gülümsemeyle baktı ama sonra soldu gülüşü. Geride ise sadece donuk, buz gibi bir ifade kaldı.

Demir, gözlerini kırpmadan bana uzun uzun bakarken dudaklarımın arasından küçük bir hıçkırık koptu. Kısık ama etkili bir ses çıkmış olacak ki, Demir'in donuk bakışları saniyeler içinde yumuşadı. Karamel gözlerindeki sıcaklık içimdeki soğukluğu ısıttı. Durduk. Bir süre sessiz kalkıp, yalnızca birbirimize baktık. Oysa karşısında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum çünkü gözlerimin içi çoktan yanmaya başlamıştı bile.

Demir'in açık kahveleri yüzümde dolaşmaya devam etti. Sanki yüzümün her bir noktasını ezberlemek ister gibi bakıyordu. Bir adım attı bana doğru ama sanki bin adım gelmiş gibiydi. Aramızda aşılmayı bekleyen kilometreler vardı da Demir bir adımıyla hepsini aşmıştı. Sonra bir elini ürkekçe havaya kaldırdı ama parmakları tenime değmedi, yüzüme dokunmadı. Sanki dokunmaktan korkar gibi elini hızla geri indirdi. Gözlerindeki yumuşaklık ise anında kayboldu. Dudaklarının arasından sert bir nefes dökülürken karşımda kaskatı kesildiğini fark ettim. Sanki bir şeyler söylemek istiyor ama kelimeler bir türlü dudaklarından dökülmüyor gibiydi. En sonunda aralandı dudakları.

"Nisa, bak ben çok düşündüm tamam mı? Her şeyi hem de. Yaşananlardan, bütün bu saçmalıklardan dolayı senin hiçbir suçun yok, benim de yok ama bana söylemedin Nisa. Sana kızdığım tek nokta bu. Aylar boyunca gözlerimin içine baka baka hayatımla ilgili o gerçeği bana söylemedin."

İşte bu kez gözpınarlarıma yerleşen yaşlara engel olamadım. Özgür bıraktım.

Demir'i anlıyordum. Hem de çok iyi anlıyordum. *Nasıl anlamazdım ki zaten?* Haklıydı. Çok haklıydı ama o dönem için başka çarem yoktu.

"Biliyorum. Özür dilerim. Demir çok özür dilerim. Ben... Ben ne yapacağımı bilemedim ki... Seni kaybetmekten çok korktum. Mustafa'ya da söz vermiştim." Bunları dile getirirken dudaklarımın titremesine engel olamadım. Daha öncesinde söylediğim cümleleri bir papağan gibi tekrarladım.

İki elini havaya kaldırırken, "Şimdi daha mı iyi oldu? Biz yine ayrıyız. Biz yine ayrıyız be kızım!" dedi sitem edercesine. Dayanamadım o an. Hüzün

dolu bakışları yüreğime sızarken ürkek bir adım attım ona doğru. Yaklaşmak istedim. Hiçbir çıkar yol bulamıyordum ama sanki Demir'e bir kez sarılsam her şey bitecek, bütün yaralarım iyileşecek gibiydi.

Aramızdaki mesafeyi iyice kapatırken hafifçe parmak uçlarımda yükseldim. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Gözlerimi, o çok sevdiğim karamel gözlerine diktim. "Demir..." diye fısıldadım dudaklarına doğru. Yutkundu. Derince nefes alıp verdi. Sıcak nefesi yüzümü okşarken gözlerini kapattı. Durmadım. Devam ettim. "Ben, seni çok özledim. Çok özledim Demir. Her şeyden çok, herkesten çok. Sen özlemedin mi beni?" diye sordum kırılgan bir sesle yine dudaklarına doğru. Boğuk bir nefes koptu dudaklarından. Bir kez daha güçlükle yutkundu. Omuzları titredi sanki. Gözleri aralandı yavaşça ve dikkatle bana baktı. Beklentiyle, küçücük bir umutla onun gözlerine bakmaya devam ettim ama aniden gözlerini kaçırdı. *Yine.* Bir adım geriledi. *Yine.* Uzak durmayı tercih etti. *Yine.* Yanlış yaptığımı, ona yaklaşmamam gerektiğini o an anladım.

Yüreğimi ele geçiren hüsranla kendimi hızla geri çektim. Onun yakınlığından, sıcak nefesinden derhal uzaklaştım. "Tamam. Peki. Anladım. Haddimi aştım. Özür dilerim," diye soludum hızlı hızlı ama sesim ağlamaklı çıkmaktan da beterdi.

Gözyaşlarım gözlerimin içini yakarken başımı eğdim. Ağlayışımı bu defa ondan gizlemek istedim. Çok aciz hissediyordum çünkü. Hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tuttum. Buna son vermek, en azından içimi daha sonra, başka bir köşede rahatça boşaltmak için ona hızla arkamı döndüm. Yanından gitmek istedim ama sonra... Sonra bileğimden güçlü bir elle sarıldım. Aniden beni kendine doğru çekti. Sadece bir saniye sonra sessizce, derince soluk verdiğini duydum ve bedenime dolanan sıkı kollarını hissettim. Belime sarılan güçlü kollar, beni kendi bedenine iyice yaslarken ben de titrek bir nefes bıraktım.

Dünyanın ve zamanın tam da şu anda durmasını istedim. Haftalardan sonra ilk kez... İlk kez yeniden ona sarılabiliyordum. *İlk kez yeniden nefes alabiliyordum. Allah'ım... Lütfen, bu bir rüya olmasın.*

Başını omzuma yaslarken, "Bir dakika..." diye fısıldadı. "Sadece bir dakika kalalım böyle. Lütfen, bir şey söyleme. Bir şey sorma." Kemiklerim kırılsa bile şu an ondan ayrılmazdım. Şu an ona hiçbir şey sormaz, çıt dahi çıkarmazdım. Ama bir dakika çok azdı. Yetmezdi. Doymazdım ki ben ona. Keşke hep bu anda, birbirimizin kolları arasında kalabilseydik.

Bir damla yaş yanağıma doğru süzülüp oradan da onun omzuna düştüğünde sanki bunu hissetti. Ellerinden biri yukarıya çıktı ve başımın arkasına, saçlarımın üzerine yerleşti. Nazikçe okşadı saçlarımı. Beni kendine daha çok

bastırdığını, sanki mümkünmüş gibi daha sıkı sardığını hissettim ve bundan hiç şikâyetçi değildim.

Burnumun direği sızlayıp, genzim yanarken boğazıma kocaman bir ağırlık çöktü. Aldığım her nefesle birlikte sanki göğsüm çökecekmiş gibi hissediyordum. Parmaklarının tenime değdiği yerde karıncalanmalar olurken derince soluklandım ve gözyaşlarımın akın akın dökülmesine izin verdim. Öyle canım yanıyordu ki... Patlamamam imkânsızdı.

Titreyen dudaklarımın arasından güçlü bir nefes çekerken gözlerimi kapattım. Boyun girintisine yerleştirdim yüzümü. Özlediğim o mis kokusunu doyasıya içime çektim. O kokuyu ne kadar içime çekersem çekeyim yeterli gelmeyecekti. Kollarının arasından çıktığım an kokusunu bile hemen özlemeye başlayacaktım.

Bu düşünceyle kollarımı daha sıkı doladım beline. Dudaklarımı boynuna bastırıp, tam şah damarının üstünden öptüm. O bir dakika hiç bitmesin istemedim. Beni hiç bırakmasın istedim. İçten içe bu anın sonsuza dek sürmesini diledim. Hayatın acımasız gerçekliğine dönmek falan istemiyordum. Tam şu anda, hep burada kalmak istiyordum. *Demir'in kolları arasında...* Midemde çalkalanan hislere ya da göğsümü sertçe döven kalbime değil, kollarında olduğum bu genç adama, bedenime sarılan kollara odaklandım.

Bir elim sırtında, diğeriyse saçlarının bittiği ensesindeyken, "Dayanamıyorum Demir. Yapamıyorum. Çok acı çekiyorum," diye fısıldadım kulağına doğru.

Demir, bu anı ve sözcüklerimi özümsemek istiyormuş gibi bir kez daha soluklandı. Ardından saçlarımdaki eli de sırtıma indi ve sanki göğsünden içeri sokmak ister gibi beni daha çok kendine çekti. Başını hafifçe eğip yüzünü boyun girintime sakladı. Dudaklarını, burnunu ve sıcak nefesini omzumda, oradan da boynuma doğru giden yolun üzerinde hissettim. Titrememeye çalıştım ancak başarılı olamadım. Bir anlığına hafifçe geri çekildi ve kendini yeniden boyun girintime saklamadan önce sessizce fısıldadı.

"Ben de," dedi sadece. Acısını bütün yüreğimde hissettim.

Yanağı yanağıma değdi o an. Nefesini çok yakınımda hissettim. Benim kesik kesik çıkan nefesim onun kesik kesik çıkan nefesine çarptı. Çok küçük bir dokunuşla yanağımı öptü. Nefessiz kaldım sanki. Boynundan burnumu bir an olsun çekmedim. Özlediğim kokusunu doyasıya içime çekmeye devam ettim. Kollarımı çok daha sıkı, hiç bırakmak istemezcesine sardım beline.

O an asıl duygularımın farkına vardım. *Gitmek falan istemiyordum.* Hem de hiç istemiyordum. Demir'den, bizden, ailemden gitmek istemiyordum ama mecburdum. Allah kahretsin ki buna mecburdum.

Birbirimize sarılarak geçirdiğimiz bu an ne yazık ki çok sürmedi. O bir dakika doldu ve Demir birden omuzlarımı tutarak bedenini benim bedenimden

uzaklaştırdı. Keskin bir cam kırığına dokunmuş gibi bıraktı beni. Bir anlığına gözlerimiz kesişti. Dolu dolu olan gözleriyle bana hızla arkasını dönüp aceleci adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Derin bir iç çektim arkasından. Boğazımdan yükselip kopan hıçkırıklara engel olamadım. Bir insana sarılmanın nasıl bir his olduğunu bildiğinde ve artık o kollar seni sarıp sarmalamadığında hep üşürdün. Demir yanımdan uzaklaşırken hissettiğim şey yalnızca buydu. Üşüyordum hem de iliklerime kadar ve bunun havanın soğukluğuyla zerre kadar alakası yoktu.

Ellerim iki yanıma düşerken, ellerimle birlikte ben de yere çöktüm. Kendimi daha fazla taşıyamadım çünkü. Yüzümü avuçlarımın içine alıp gözyaşlarıma şiddetli hıçkırıklarla devam ettim ve o an kendi kendime sessizce yalvardım.

Beni affetme Demir. Ama lütfen, lütfen gitme de. Buna her şeyden, herkesten daha çok ihtiyacım var.

Gökyüzü gri bir örtüyle kaplanmış, bulutlar ağır ve kasvetli bir şekilde asılı duruyordu. Tıpkı dün gecede olduğu gibi hava buz gibiydi. Deniz, kayalara çarpan sert dalgalarıyla âdeta içimdeki fırtınayı yansıtıyordu. Rüzgâr yüzümü acımasız bir soğuklukla okşarken, iliklerime kadar işleyen bu ayaz, bana ayrılığın soğuk yüzünü gösteriyordu.

İçim ısınsın diye elimde sımsıkı tuttuğum karton bardakta bulunan sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. O sıcaklık, soğuktan uyuşan parmaklarıma biraz olsun rahatlık verse de kalbimdeki soğukluğu ısıtmaya yetmedi. Hemen yanımda oturan Devrim amca sessizdi ama bu sessizlikte bile onun üzerimde bıraktığı ağırlığı hissedebiliyordum. Sanki bana söyleyemediği her duygusunu sessizliğinde gizliyordu.

Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim. O da aynı anda bana çevirdi başını. Yüreğimdeki karmakarışık duygularla asla baş edemezken Devrim amcanın gözleri bana şefkatle bakıyordu ama onun her zamanki güven dolu bakışları, bu sefer derin bir hüzünle örtülmüştü. İçimi burkuyordu bu bakışı. Dayanamıyordum. İçime çöreklenen vedanın gölgesi her şeyin önüne geçmiş ve beni koca bir karanlığın içine hapsetmişti.

Tıpkı Esma teyzenin bu sabah dediği gibi Devrim amca, Yakup abiyle birlikte okul çıkışına gelmişti. *Kaydımı aldırmak için...* O an Senem, yanımızda bulunmak istememişti. Bu anı asla yaşamak istemediğini söyleyerek Yakup abiyle birlikte eve dönmüştü. Biz de Devrim amcayla müdirenin yanına gitmiştik. Bütün işlemleri sorunsuzca, soğukkanlı bir şekilde halletmiş, kaydımı

aldırmıştık. *Yani kısmen...* Aslında tam olarak aldırmak sayılmazdı çünkü Devrim amca, müdireye kaydımı aldırmasını değil, dondurmasını söylemişti.

O an bu kararını sorgulamak içimden gelmemişti. Neden böyle yaptığını da hiç anlamamıştım ama itiraz da etmemiştim. Okuldaki son günümde gerçekleştirdiğim son *Edebiyat* sınavının etkisi vardı hâlâ üzerimde. Giderayak gerçekten zor bir sınavdan geçmiştim. Bu sebeple gıkımı bile çıkarmadan onların bu kayıt alma ya da dondurma işini istedikleri şekilde halletmelerine izin vermiştim.

Kaydımı dondurduktan sonra Devrim amcayla birlikte bahçeye çıktığımızda hiçbir arkadaşıma rastlamamıştım. Ne Gökçe'ye ne Can'a ne Oğuz'a... Hatta Aybüke'ye bile... Hiç kimseye. Hepsi bir anda ortalıktan kaybolmuştu. Bana veda bile etmemişlerdi. Bu içimi acıtsa da bozuntuya vermemiş, Devrim amcayla birlikte yürümeye devam etmiştim.

İşlemler bittikten sonra hemen eve dönmek yerine sahil kenarına gelmiştik. Devrim amca kendine bir kahve, bana da sıcak çikolata almıştı. Sonra da bir banka oturmuştuk. Dakikalar birbirini kovalamış ama aramızdaki sessizlik hiç değişmemişti. Bu soğuk havada onun yanında oturmak bile içimdeki ayrılık acısını hafifletmiyordu; aksine, kalbimdeki acı, en az havanın ayazlığı kadar keskin ve dayanılmazdı.

Bu derin sessizliğe daha fazla tahammül edemedim. İçimdeki karmaşa, söyleyemediklerimin ağırlığıyla büyüyordu sanki. Bakışlarımı Devrim amcanın yan profilinden hiç ayırmadan, "Ne düşünüyorsun, Devrim amca?" diye sordum. O an, dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. Bu gülümseme, saklamakta zorlandığı acısını açıkça ele veriyordu. Bakışlarında bana olan sevgisi vardı ama aynı zamanda bu vedanın getirdiği hüznün derin izleri de saklıydı.

Yüzündeki o buruk gülümseme silinmeden gözlerini karşımızdaki denize dikti. Sessizliği rüzgârın uğultusuna karıştı. Derin bir nefes aldı, sonra konuşmaya başladı.

"Burada, bana *baba* dediğin anı," dedi hiç tereddüt etmeden. Gözlerim doldu hemen ama Devrim amca devam etti. Sözcükleriyle yüreğime dokundu.

"Şu kırk sekiz yıllık ömrümde hayatımın en mutlu anıydı belki de biliyor musun? Sanki çok uzun süredir hasretini çektiğim o duyguya yeniden kavuşmuş gibiydim. Daha öncesinde bu kadar mutlu olduğum tek an, Gülcan'ın bebekken anneden önce *baba* demesidir sanırım."

Dudaklarındaki acı dolu tebessümle başını eğip gözlerini kapattı Devrim amca. Sanki bir anlığına da olsa duygularını toparlamaya çalışıyor gibiydi. Onu dinlerken içimdeki hüzün daha da büyüyordu. Elimdeki sıcak çikolatayı sıkıca kavradım ama parmaklarım bardağın sıcaklığına rağmen çok üşüyordu.

Dudaklarındaki tebessümle yeniden bana döndü Devrim amca. Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Dudaklarım sarkarken, "Devrim amca," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. *Hâlbuki ağlama kotamı doldurmamış mıydım?* "Benim için ne kadar zor bir karar olduğunu biliyorsun, değil mi?" Gözlerimden bir damla yaş yanağıma doğru süzülürken hafifçe başını salladı Devrim amca. Uzanıp yanağıma süzülen gözyaşını baş parmağıyla sildi.

"Bilmez olur muyum canımın içi? Elbette biliyorum. Seni çok iyi anlıyorum ama seninle geçen anları düşündükçe... Nasıl diyeyim, sanki seni kaybediyormuşuz gibi hissediyorum."

Sözleriyle âdeta kalbimi delerken, "Asla. Asla Devrim amca. Biliyorum, her şey çok hızlı gelişti ama beni kaybetmiyorsunuz. Kaybetmeyeceksiniz," dedim keskin bir sesle.

"Bu kadar kısa bir sürede seni böylesine sahiplendiğimizin yeni farkına varıyorum, biliyor musun? Bir insan kendi canından, kanından olmayan birine bu kadar bağlanır mı? Bağlanıyormuş meğerse."

Sesi çatallı çıktı Devrim amcanın. Onu ilk kez böylesine perişan görüyordum. Gözlerindeki yaşanmışlık ve hüzün o kadar yoğundu ki, kalbim sıkışmıştı. Bana olan derin sevgisini, içindeki bu çelişkili duygularla görmek kendimi daha suçlu hissetmeme neden oldu. Daha fazla tutamadım kendimi. Uzanıp bir elini tuttum. Ona da sevgisine de öyle minnettardım ki... Bu koşulsuz sevgi ve şefkatin hakkını hiçbir zaman ödeyemezdim.

"Sizinle geçen aylarım, hayatımın en kıymetli zamanlarıydı. Sen... Benim için her zaman gerçek bir baba gibi oldun. Esma teyze de anne gibi. Bunu kimse değiştiremeyecek." Ona bakmaya devam ederek, "İnanılacak gibi değil ama her şey şu bir yıl içerisinde oldu ve şimdi, bir yılda kurduğum düzeni, hayatı geride bırakıp gitmek... Kendimi bir yaprak gibi oradan oraya savruluyormuşum gibi hissediyorum," diye devam ettim.

"Bazen hayat bize böyle şeyler yaşatır kızım. Kaçamayız, saklanamayız. Ama sen de şunu unutma ki hiçbir şey, hiç kimse bu bağı bizden söküp alamaz. Bizi birbirimizden koparamaz."

Bunu çok iyi bir şekilde bildiğimi gösterircesine başımı salladım hızlı hızlı. Devrim amcanın gözlerinde gerçek bir baba sevgisinin izlerini gördüm. Onun bana olan sevgisini, bağlılığını böylesine derinden hissetmek, içimdeki acıyı hafifletmiyordu ama yine de bir nebze olsun huzur veriyordu.

Devrim amca, saçlarımı okşayarak yeniden gözlerini karşımızdaki denize dikti. Gözlerimden süzülen yaşlar; sadece vedanın değil, birikmiş tüm duygularımın yansımasıydı. Rüzgâr yüzümüze vururken, bir süre o bankta sessizce oturmaya devam ettik. Belki de ikimiz de içimizde yaşadığımız bu ayrılık acısını, sessizliğin içine gizlemeye çalıştık.

Sonsuz gibi gelen o derin sessizlikten sonra Devrim amca elini saçlarımdan çekti. "Eve gidelim mi artık?" diye sordu. Başımı onu onaylarcasına salladım. Oturduğum banktan onunla birlikte kalktım. Fakat o an zihnimdeki o soru işareti yeniden canlandı ve ben de içimdeki merakı daha fazla kendime saklamak istemedim.

Elimdeki karton bardağı yakınlardaki bir çöp kutusuna atarken, "Kaydımı aldırmak yerine neden dondurdun?" diye sordum. Devrim amca da elindeki karton bardağı tıpkı benim gibi çöp kutusuna atıp tam karşıma geçti. Derince soluklandıktan sonra gözlerini gözlerime dikti.

"Mevlâna ne der biliyor musun kızım?" diye sorduğunda başımı sağa sola doğru salladım. O ise beni yanıtlamakta gecikmedi.

"Bazen bitmek bilmeyen dertler yağmur olur, üstüne yağar. Ama unutma ki, rengârenk gökkuşağı yağmurdan sonra çıkar."

Ne güzel sözmüş. Ne güzel demiş Mevlâna.

Devrim amca gözlerime hâlâ derin derin bakarken, "Peki bu ne demek biliyor musun?" diye sordu bu kez de. Yine başımı sağa sola doğru salladım. Kocaman gülümsedi. İçtendi gülümseyişi. Hüzün yoktu. Keder yoktu. Sadece umut vardı.

"Hayat tam da bitti dediğimiz anlarda yeniden başlar. Bizi o rengârenk gökkuşağıyla yeniden selamlar, kucaklar." Bunları dile getirirken onun dudaklarındaki içten gülümseme benim dudaklarıma da yerleşti.

"Hiçbir şey için geç değil kızım. Bunu sakın unutma, olur mu?" diye umutla sorduğunda bu kez onu gerçekten anladığımı belirtircesine başımı salladım.

Devrim amca ağır adımlarla taksi durağına yürürken ben de sessizliğimi koruyarak onunla birlikte yürüdüm. O an gerçekten anladım ki...

Bu, aslında Devrim amcanın bana *'gitme'* deme şekliydi.

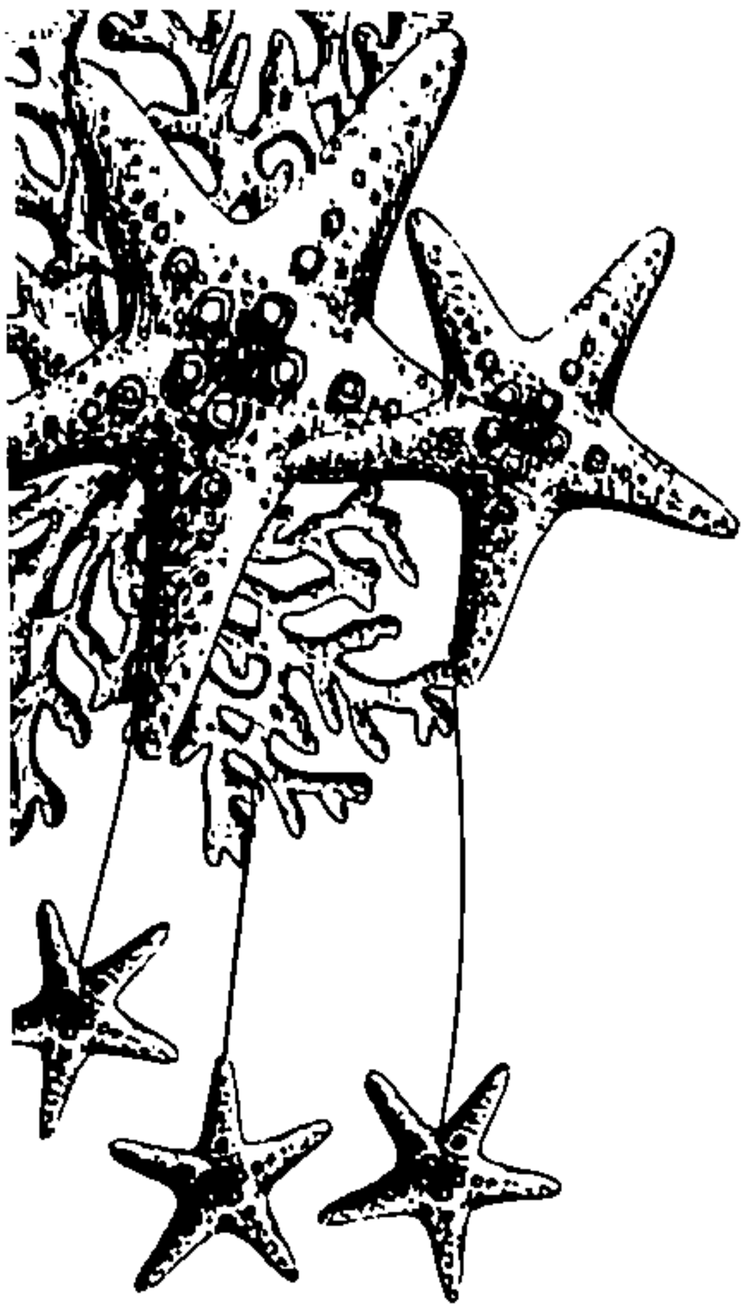

9. BÖLÜM

♪ *Gece Yolcuları – Hüzün*
♪ *Dedublüman – Sen Bilmezsin*
♪ *Furkan Halıcı – Geri Ver*
♪ *Dedublüman – Günü Gelir*

Demir Gürsoy'dan

Toplantı salonunun derin uğultusu, zaman geçtikçe başımın içinde büyüyen bir arı kovanına dönüşüyordu. Sesler, kelimeler, hatta kahkahalar bile... Hepsi birbirine karışmış, tek bir vızıltı hâlinde uğulduyordu. *Kim ne konuşuyor, neye gülüyor ya da neyi tartışıyordu?* Bilmiyordum. Umursamıyordum da... Kalabalığın içinde yalnızdım. Boğazımdaki siyah kravat bile beni boğarken, burada bulunmam yalnızca formaliteden ibaretti çünkü dikkatim kesinlikle bu toplantı salonunda değildi.

Gözlerim, önümde duran not defterine takıldı. Sayfa bomboştu; tıpkı içimdeki boşluğu yansıtır gibi. Elimdeki tükenmez kalemi parmaklarımın arasında anlamsızca döndürüp duruyordum. Hareket eden bir şeyler belki bu boşluğu doldurur diye avunuyordum. Oysa kafamın içinde başka bir uğultu daha vardı; *daha ağır, daha acımasız...* Düşüncelerim, bedenimin bulunduğu yerden çok uzaktaydı. Karanfil kokan kolların arasındaydı.

Dünün hatıraları sürekli zihnimde dolanıp duruyordu. Okuldaki ruhsuzluğum, Batuhan'ı Beliz meselesinden dolayı tekrar azarlayışım, öğle arasında Senem'in ansızın tepemde bitişi, Beliz meselesinin sonunda açıklığa kavuşması, Nisa'yla sarılışımız... Her şey hâlâ gözlerimin önündeydi.

Öğle arasında Nisa birden ortalıktan kaybolduğunda Senem yanıma gelmiş, *"Konuş onunla. Bana ne anlatıysan ona da anlat. Anlat ki içi rahatlasın,"* demişti. Bunu yapmam gerektiğini ben de biliyordum ama o ana dek bir türlü cesaretimi toplayamamıştım. Birinin beni harekete geçirmesine ihtiyaç duymuştum ve o biri de Senem olmuştu. Birlikte küçük, ani bir plan yapmıştık. Ben bahçeye çıkacaktım, Senem de Nisa'yı peşimden bahçeye gönderecekti. Öyle de olmuştu.

Nisa'nın keder dolu yüzü, kan çanağına dönmüş gözleri, gözlerimi her kapattığımda zihnimin karanlığını delip geçen acı dolu sesi, ne kadar içime çekersem çekeyim asla doyamadığım karanfil kokusu... Bütün bu uğultunun içinde bile yalnızca ona dair şeyler yüreğimde yankılanıp duruyordu.

"Dayanamıyorum," demişti kollarımın arasındayken. Ben de dayanamıyordum. *"Çok acı çekiyorum,"* demişti. Yüreğim onun yüreği ile birlikte acı çekiyordu.

Bu kadar kırılgan oluşu beni kahrediyordu. Boynuma dolanan kollarını, o son sarılışını hâlâ üzerimde taşırken, içimdeki boşluğu tarif etmek imkânsızdı. Şimdi burada, bu toplantı masasında otururken bile tenimde hâlâ onun sıcaklığını hissediyordum. Ellerinin sıcaklığı her yerdeydi ve o sıcaklığı kimsenin benden söküp almasını istemiyordum.

Bir gün önce ona sıkıca sarılırken, bunun son kez olduğunu bilmiyor muydum? Elbette biliyordum. Ama o an her şeyi unutmak, sadece onun varlığında kaybolmak istemiştim. *Bir dakika* demiştim ama o bir dakikacık sarılma yeterli gelmemişti. Doymamıştım... Hâlâ özlemden geberiyordum. Üstelik yarın gideceği gerçeği sert bir tokat gibi yüzüme çarparken artık hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Ciğerlerime çektiğim hava bile beni rahatlatmıyordu. Çektiğim her bir nefes, bir öncekinden daha çok canımı yakıyordu. Oysa ne tuhaftı... *Nefes alabildiğim tek yerle, boğulduğum yer aynıydı. Nisa'nın hemen yanıydı.*

Başımı öne eğip gözlerimi kapattım. Sakinleşmek, hatta içimdeki kasvetten bir nebze uzaklaşabilmek için derin bir nefes alıp verdim fakat bu da işe yaramadı. Her şey hâlâ yerli yerindeydi. *Hasret de acı da...* Kalbim bir şeylere, bir yere tutunmaya çalışıyordu ama bunu bir türlü başaramıyordu. Çırpındıkça bulunduğum karanlık denizin içine daha da batıyormuş gibi hissediyordum.

Bir anlığına, yalnızca tek bir anlığına bulunduğum kalabalığın içinde onun sesini duyar gibi olmuştum. *"Demir;"* demişti yine içli içli. *"Çok özledim seni."* *Benim yüreğimdeki özlemden haberi var mıydı acaba?* Saçma bir yanılsamaydı belki ama kulağıma o kadar gerçek geldi ki gözlerimi araladım, hızla başımı kaldırdım. Sağıma, soluma bakındım. Fakat onu göremedim. Oysa yokluğu bile bu kalabalıkta daha çok yer kaplıyordu.

Tam o sırada kolumda hissettiğim bir el beni gerçekliğe çekti. Yanımda oturan Şevket abi, karanlığın içinde bana bakarak, "İyi misin?" diye fısıldadı. Başımı yavaşça ona çevirirken oturduğum sandalyede doğruldum. *İyi miydim?* Bu sorunun cevabını bulmakta bile zorlanıyordum. Dudaklarımı araladım ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Sadece başımı sallamakla yetindim. Yüzümde ne kadar inandırıcı bir ifade vardı, bilmiyordum ama iyi görünmek zorundaydım. Oysa iyi falan değildim. İçimde kocaman bir kasırga kopuyordu. O kasırganın sesini ise kimse duymuyordu, duyamazdı. *Tıpkı yüreğimin hızlı atışlarının dünkü o son sarılışta kaldığını kimsenin bilmediği gibi...*

Şevket abi, karanlığın içinde yeniden önüne dönüp, projeksiyon cihazının aydınlattığı geniş ekrana bakarken, büyük toplantı salonunu Sinan abinin son sözleri doldurdu.

"Yani demem o ki hanımlar ve beyler... Birlikte yaptığımız işler sayesinde son bir yıl içerisinde elde ettiğimiz kazanç, diğer yılların üç misli. Hepimizi yürekten tebrik ediyorum. Emek veren herkese çok teşekkür ediyor ve toplantımızı burada sona erdiriyorum."

Sinan abi, şirketin finans müdürüydü. Elindeki kumandayla projeksiyon cihazının ışığını kapatarak toplantıyı sonlandırdığında irkilerek de olsa sonunda kendime gelmiştim. Hissettiğim derin özlemden yavaşça sıyrılarak aklımı bu toplantı salonuna vermeye çalıştım ama biliyordum ki artık çok geçti. Bir anda alkış sesleri yükselince ben de çevremdeki kalabalığa ayak uydurdum ama hareketlerim refleksten öteye geçmedi.

Projeksiyon cihazının kapanmasıyla toplantı salonunun floresans lambaları aydınlandı. Geniş masanın çevresindeki kalabalık hızla toparlanmaya başladı. Herkes, Sinan abiye teşekkür ederek salonu terk etmeye başladığında ben de oturduğum sandalyeden hızla ayağa kalktım. Sandalyemin arkasına asmış olduğum paltomu almak üzere eğilmiştim ki işittiğim sesle yeniden doğrulmak zorunda kaldım.

"Bu yakışıklı, genç adam da kim Şevket?"

Başımı kaldırdım ve karşımdaki göbekli, kır saçlı, yaşlı adama baktım. Dikkatli bakışlarıyla beni inceliyordu. Toplantıya en son Şevket abiyle, ben katıldığım için bizzat kendisiyle tanışmamış, toplantı salonuna girer girmez de doğrudan sandalyelerimize geçmiştik. Karşımdaki kişi ise Mahir Koroğlu'ydu. Şevket abilerin en önemli ortaklarından biriydi ve bugünkü toplantının ağır misafiriydi. Türkiye'nin önde gelen *Koroğlu Lojistik Şirketi*'nin sahibiydi. İki oğlu vardı ve ikisi de yurt dışında eğitim aldığı için bugünkü toplantıya yalnızca o katılmıştı.

Şevket abi, omuzlarımdan tutarak beni kendine çekerken, "Kuzenim Demir Gürsoy, Mahir amca. Suat amcamın oğlu," dedi. Gülümsemeye çalıştım ama ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı. Mahir Bey'in ela gözleri şaşkınlıkla büyürken, ben de saygımı koruyarak tokalaşmak üzere elimi uzattım.

"Merhaba efendim," dediğimde uzanıp elimi tuttu ve sertçe tokalaştı.

"Öyle mi? Suat'ın bir oğlu olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı hayretler içinde. *"Onun oğlu değilim zaten,"* diyecek kadar cesur olamasam da içimden bu cümle defalarca yankılanıp durdu. Şevket abi ise benden övgüyle bahsetti.

"Var, var. Bizim ailenin en küçüğüdür. En efendisi, en yakışıklısıdır." İç sesim, *"Yok, yok. Asla öyle bir şey yok,"* diye karşı çıktı ama yine de sessiz kalıp, dile getirmedim içimden geçenleri.

"Tanıştığıma memnun oldum genç adam," dedi Mahir Bey.

"Ben de efendim," diye yanıtladım, formaliteden ibaret kelimelerle.

Mahir Bey'le kısa tanışmamızın ardından meraklı bakışları benim üzerimden çekildi, ayakları ise doğrudan Sinan abinin bulunduğu tarafa gitti. Göbeğini sıvazlarken, "Fevkalade bir toplantıydı Sinan. Aferin evlat," diyerek keyifle konuştu.

Sinan abi de onu, "O zaman bunu daha da güzelleştirelim ve sana benim ofisimde şahane bir Türk kahvesi ısmarlayayım Mahir amca," diye yanıtladı.

"İşte buna hiç hayır demem."

Onların da toplantı salonundan çıkmasıyla etraf iyice boşalırken önce boğazımdaki kravatı nefes almak için gevşettim. Ardından sandalyemin arkasına astığım paltomu alarak hızla üzerime geçirdim. Kolumdaki saate baktım. Onu beş geçiyordu.. *Güzel... Bir sonraki vapura yetişebilirdim.*

Ada beni bekliyordu.

Bu düşünceyle arkamı döndüğümde Şevket abinin karşıma geçerek ilgiyle beni izlediğini gördüm. Bir elini omzuma atıp, "Eeee? Toplantı bitti. Saat de daha erken. Birlikte kahvaltı yapalım mı?" diye sordu. Başımı iki yana doğru salladım. *Hem iştahım yoktu hem de başka planlarım vardı.*

"Benim başka bir işim var abi," dediğimde eli omzumdan düştü. Kaşlarını çattı.

"Hayırdır?"

"Bir yere gideceğim."

"Lafı ağzından yine cımbızla aldırtma Demir. Nereye gideceksin?" diye çıkıştığında pes ederek gerçeği itiraf ettim.

"Büyükada'ya." Tek kaşını havaya kaldırarak dik dik bana baktı. Şaşkınlıkla bir adım gerilerken, "Bu havada?" diye sordu sorgularcasına. Normal şartlarda bu durumu asla garipsemezdi ama bugün sorgulamakta çok haklıydı çünkü hava hem inanılmaz soğuk hem de çok sisliydi.

Ağır ağır başımı sallarken kararlılıkla, "Bu havada," diye tekrarladım onu.

"Oğlum, sonrasında vapurlar kalkmazsa ne yapacaksın?" Bunun ben de bilincindeydim ama o kadar da umurumda değildi. Hatta orada kalmak bana iyi gelebilirdi.

Omuzlarımı silkerken, "Sorun değil. Orada kalırım," dedim. Gerçekten dert etmiyordum. Gidecek başka yerim de yoktu zaten. Adaya gitmek, en güzel anılarıma sahip çıkmanın tek yolu gibi geliyordu.

Şevket abi derince nefeslenirken, "Emin misin?" diye sordu endişe içinde. Hızla başımı salladım.

"Eminim."

Bakışları karışık bir ifadeyle üzerimde gezinirken hiç onaylamayan bir edayla o da başını sağa sola doğru salladı.

"Sende bir hâller var ama... Neyse. Tamam, dikkat et. Beni de haberdar et."

"Tamam," dedim uzatmadan ve hızla ona arkamı döndüm. Trafik olma ihtimaline karşı acele etmem gerekiyordu.

Salondan ayrılırken Şevket abinin en küçük kardeşi Serkan abinin arkamdan, "Nesi var bunun?" diye merakla sorduğunu duydum. Normalde benden hiç hazzetmezken ilk kez benimle ilgili bir şeyi merak etmesine tanık oluyordum ama yine de umursamadım. Adımlarımı asansörlerin bulunduğu tarafa doğru hızlandırdım. Saat on bire varmadan iskeleye ulaşmak, vapura binmek zorundaydım. *Onu, hayallerimi ve geleceğe dair umutlarımı bıraktığım yere gidebilmek için zamanım çok azdı.*

Büyükada'nın yüreğimdeki yeri hep bir başka olmuştu. Çünkü Büyükada demek çocukluğum, gençliğim ve *geleceğim* demekti. Umut, sevinç, aşk ama aynı zamanda ilk kez de *keder* demekti.

Büyükada, çocukluğum ve hiç bitmeyen bir umuttu. Her yaz, vaktimin çoğunu burada geçirirdim. Çocukken arkadaşlarımla birlikte adaya gelen turistlerin fayton gezilerinin arkasından delicesine koşturur, sonra da nefes nefese bir şekilde iskeleye giderdik. Aldığımız simitlerle kendimizi değil de iskeledeki martıları beslerdik.

Gençliğim ve kocaman bir sevinçti Büyükada çünkü delicesine âşık olduğumu anladığım ilk zamanlarda soluğu yine burada almıştım. Sakin, renkli sokaklarında gezinip, Sevda Tepesi'nde soluklanmıştım. Nisa'm bana ilk kez bu adada, *"Seni seviyorum,"* demişti. Hem de haykırarak... Hem de yüzündeki o kocaman, eşsiz gülümsemeyle...

"Şimdi kulaklarını iyi aç. Olur mu? Çünkü söyleyeceğim cümle benim için büyük bir ilk ve çok önemli olacak. 'Seni çok seviyorum.' Mucize gibi bir şey bu ama gerçek. Seni çok seviyorum, Demir Gürsoy."

Hayatımın en güzel anıydı ve bir ömür boyunca da zihnimden silinmeyip hep öyle kalacaktı.

Ama artık keder demekti Büyükada. Bana yalnızlığı ve kimsesizliği hissettirecekti. Aynı zamanda ıssızlığı ve terk edilmişliği de...

Sizi bırakıp gitmeye hazırlanan birini nasıl unutabilirsiniz? Hele ki o kişi, kalbinizin tam ortasına yerleşmiş ve çıkmayı hiç düşünmüyorsa... İnsan bu ağır yükle nasıl baş edebilirdi?

Cevap aslında çok basitti. Baş edemezdi çünkü aşk bütün yolların önünü kapatmıştı. Yalnızca aşk, unutmayı imkânsız kılardı. Aşk, insanı bağlar, kilitler, tutsak ederdi. *Tıpkı beni koca bir girdabın içine tutsak ettiği gibi.*

Ağır adımlarla gezdiğim renkli sokakları geride bırakırken bir anda durmak zorunda kaldım. Başımı kaldırdım ve karşımdaki kocaman köşke baktım.

Benim köşküme... Artık bizim bile diyemiyordum çünkü bir parçam, en değerli parçam bizden kopmuştu.

Bu sabah Şevket abiyle şirketteki toplantıya geç kalmıştık çünkü benim ricamla toplantıdan önce başka bir yere uğramıştık. *Muzaffer dedemin yanına...* Adaya gelme düşüncesi en başından beri aklımda olduğu için satın aldığımız bu köşkün anahtarlarını dedemden istemiştim çünkü satın alma işlemlerini ve tapuya dair her şeyi o halletmişti. Hâliyle anahtarlar da ondaydı.

Sabahın o erken saatlerinde bizi hiç bekletmeden anahtarları avucumun içine bırakmıştı. *"Ne yapacaksın? Bu havada oraya mı gideceksin?"* diye sormamıştı bile çünkü herkes son zamanlardaki durgunluğumun fazlasıyla farkındaydı. Bu yüzden de hiç kimse hâl ve hareketlerimi sorgulamıyordu.

Önümdeki koca köşkün demir kapısının üzerindeki asma kilidi çözerken daha öncesinde balkonunda asılı duran *Satılık* tabelasının artık yerinde olmadığını fark ettim. Kapıyı ardımda bırakarak bahçeye doğru ilerlediğimde aralık ayının sert rüzgârı yüzümü okşadı. Dudaklarımdan boğuk bir nefes dökülürken paltomun yakalarını kaldırdım ve gözlerimi kapatarak kendimi soğuktan korumaya çalıştım ama hiçbir şey içimdeki soğukluğa çare olmuyordu.

Gözlerim hâlâ kapalıyken o cıvıl cıvıl sesleri yeniden duymaya, o muhteşem anı yeniden zihnimde canlandırmaya çalıştım. *Bu köşkü ilk kez gördüğümüz anı...*

Eylül ayının sonlarıydı. Nisa'nın doğum gününden bir gün öncesiydi. Adanın en güzel zamanlarıydı ve hava mis gibi, iç ferahlatıcıydı. Turistler hâlâ sokaklardaydı, etrafta tatlı bir kalabalık vardı. Her şey çok güzeldi ama üzerindeki nostaljik kıyafetlerle o çok daha güzeldi. Nisa'm bakmaya hiç doyamayacağım kusursuz bir tablo gibiydi o gün.

Bisikletlerimizle birlikte tepeden aşağıya inip, yeniden çiçeklerle dolu renkli sokaklara girdiğimizde ansızın durmuştu. Bisikletten inip, merak dolu bakışlarıyla bu ahşap köşke doğru ilerlemişti. O zamanlarda da açık olan asma kilidini çözmüş ve birden bahçeye girmişti aralık kapıdan. Onun o ani hareketine karşılık endişeyle konuşmuştum arkasından.

"Nisa, izinsiz girdik buraya. Çıkalım mı?"

Beni duymamıştı bile. Kocaman açılmış gözleriyle, o çocuksu heyecanıyla hayran hayran incelemişti köşkün dört bir yanını.

"Ne kadar güzel bir köşk, değil mi Demir? İnsana huzur veren garip bir tarafı var. Ayrıca bahçesi denize bakıyor. O enfes kokuyu buradan bile hissedebiliyorum. Üstelik satılıkmış da. Hâlâ varmış demek ki böyle evler."

O anki ses tonu hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. İçten, masum ve coşkulu... Hayranlığını, heyecanını sesinin tınısından bile hissetmiştim. O an, gözlerime

öylesine güzel görünmüştü ki kendimi tutamayıp, "Yaşamak ister miydin peki?" diye sormuştum.

Başta ne dediğimi elbette anlamamıştı. "Ne?" diye sormuştu aklı karışmış bir şekilde.

"Böyle bir evde yaşamak ister miydin?" diye tekrarlamıştım ben de.

İrice açılmış gözleriyle gözlerime bakmış, "Sen, deli misin? Kim istemez ki?" demişti sesinde taşıdığı o heyecanlı coşkusuyla.

Bir elimi tutması için uzatırken, "Gerçekten mi?" diye sormuştum emin olmak istercesine. Tereddüt bile etmeden, "Gerçekten," diye fısıldamıştı uzattığım elimi tutarak.

İşte tam da o an karar vermiştim. Nisa gözlerimin içine umutla, heyecanla, aşkla bakarken... Bu köşk, bizim yuvamız olacaktı. Olmak zorundaydı çünkü onun o parlayan gözlerindeki heyecanı, umudu, aşkı bütün ömrüm boyunca görmek istemiştim.

Soğuk rüzgâr bir kez daha yüzümü okşayıp, ürpermeme sebep olduğunda kapalı gözlerimi araladım. En güzel anılarımdan sıyrıldım. Dudaklarımdan sert bir nefes dökülürken ağır adımlarla köşke doğru ilerledim. Üzerimdeki paltomun cebinden anahtarları çıkarırken önümdeki taş merdivenleri tırmandım ve ahşap kapıyı açtım. İlk kez gezecektim bu köşkü ve yanımda o yoktu. *Bu köşkü satın alma sebebim yoktu. Nisa'm artık yoktu.*

İçeri adım attığım gibi burnuma ağır bir rutubet kokusu geldi. Dedem bunun bilgilendirmesini önceden yapmıştı. Bu sabah anahtarları almak için yanına gittiğimde köşkü ilk onun gezdiğinden bahsetmiş ve epey bir tadilat gerektirdiğini söylemişti. Sorun çıkarmamış, hatta baharda direkt tadilata başlanılabileceğini dile getirmiştim. Belki tadilatı bittikten sonra yeniden satılığa çıkarır ya da kiraya verirdim burayı. *Sonuçta artık Nisa olmayacaktı.* Hayallerin de geleceğe dair planların da bir önemi kalmamıştı.

Burnuma yerleşen rutubet kokusuna aldırmadan adımlarımı atmaya devam ettim. Uzun, geniş bir koridoru vardı ve o koridor bahçe kapısına kadar uzanıyordu. İlk kattaki odaları tek tek incelediğimde mutfak da dahil hepsinin çok geniş olduğunu fark ettim. İlk katı ardımda bırakarak girişte yer alan ahşap merdivenlere doğru ilerledim. Merdivenlerin gıcırtısı eşliğinde bir üst kata çıktım. *Kesinlikle çok fazla tadilat işi vardı.*

Bir üst kattaki odalar biraz daha küçüktü ama yine de genişti. Hepsini tek tek gezdikten sonra içlerinden birinde, hatta en geniş olanında duraksamak zorunda kaldım. İçeri girdiğimde kocaman bir balkonu olduğunu fark ettim ve o balkon doğrudan denize bakıyordu. Hızlı adımlarla balkon kapısına doğru ilerledim. Tozlu, ahşap kapının anahtarını çevirip, kapıyı aralayarak kendimi dışarı attım. Denizin ferah kokusu hemen burnumu doldurdu.

Derin derin içime çektim. Uçsuz bucaksız deniz, çevreyi saran sık ağaçlar tam karşımdaydı. Muazzam bir manzaraydı.

Sırtımı balkonun demir korkuluklarına yaslayıp güç almaya çalışırken, havanın soğukluğuna rağmen orada kalmak istedim. Gözlerimi kapatıp derin derin içime çekmeye devam ettim bu ferahlığı. İyi gelmişti. Gerçekten öyle iyi gelmişti ki gözlerimi yeniden araladığımda tatlı bir hayal de tam karşımda canlanmaya başlamıştı.

Bulunduğum odanın içi artık renkli mobilyalarla doluydu. Ortasında kocaman bir yatak, yatağın çevresinde ise komodinler ve büyük bir kıyafet dolabı vardı. Sonra birden küçük bir kız çocuğu bu odanın içine giriyordu. Hafif dalgalı, kumral saçları uçuşuyor, şen kahkahaları kulaklarımı dolduruyordu. Gözleri Nisa'nın gözleri gibiydi; kocaman, ışıl ışıl parıldayan, her şeyi hayranlıkla izleyen. Yüzü poğaça surattı, yine Nisa'nınki gibi ama gözlerinin ve saçlarının rengi aynı benimkilerdi. Açık kahverengi.

Elindeki küçük, turuncu uçurtmayı sıkı sıkıya tutmuş bir şekilde bana doğru geliyordu. Oysa uçurtmanın ipi çözülmek üzereydi.

"Baba! Kurtar beni! Annem yakalayacak ve uçurtma uçurmamıza izin vermeyecek!" diye bağırıyordu. Sesi odanın içinde masum bir telaşla yükseliyordu. Ayaklarım sanki kendiliğinden harekete geçiyor ve ben de ona doğru koşuyordum. Odanın tam ortasında onu yakalıyor ve birden kucağıma alıyordum. O kadar gerçekti ki her şey, yüzünü hayallerimde canlandırabiliyor, küçük ellerinin sıcaklığını avuçlarımda hissedebiliyordum.

Tam o sırada, o küçük masumiyetin hemen arkasından Nisa'nın sitem dolu sesi yükseliyordu. "Gel buraya ufaklık! Bu kez baban bile kurtaramayacak seni benden!" Dönüp baktığımda kapının eşiğinde dikiliyordu. Bir elini beline koymuş, diğer elinin işaret parmağını ise bize savuruyordu. Artık büyümüştü, daha kadınsıydı ve kaküllü, uzun saçlarıyla çok güzeldi karşımdaki kadın. Yüzündeki sıcacık gülümsemesiyle yüreğimi huzurla, mutlulukla doldurıyordu.

Kızımız kucağımdan inip balkona koşarken Nisa da adımlarını bana doğru atıyordu.

"Demir, bu kız sana çekmiş, benden söylemesi. Valla bak! Hep bir muzırlık, hep bir oyun peşinde," diyordu gözlerini devirmeden hemen önce. Sonra yumuşacık ellerini yanaklarımda hissediyordum. "Ama şükürler olsun ki biz iyiyiz ve hep iyi olacağız," diye mırıldanıyordu dudaklarıma doğru. Başımı eğip alnımı onun alnına yaslarken sıkıca belinden tutarak kendime çekiyordum.

"Hep," diyordum dudaklarına doğru. "Hep iyi olacağız güzelim," diye fısıldıyor ve sonra da küçük bir buse bırakıyordum dudaklarına. Anında karşılık vermek istiyordu ama bir şey bizi engelliyordu.

Bahçede hafif bir rüzgâr esiyordu. Çiçekler dalgalanıyor, denizden gelen ferah koku ciğerlerimize doluyordu. Yaramaz kızımız ise saklandığı balkondan

çıkarak, kıkırtıları eşliğinde yeniden bize doğru geliyordu. Tam kucağıma atlayacağı sırada bu kez Nisa yakalıyordu onu. "Gel bakalım buraya Ceylin Hanım!" diyordu yanaklarını sıkarken ama kızımız, "Anneme yakalandım, baba!" diye bağırarak kollarını açmış bir şekilde onu kucağıma almamı bekliyordu. Almıyordum kucağıma ama iyice onlara, yuvama yaklaşıp sıkıca ikisini birden sarıp sarmalıyordum. Gülüşlerimiz birbirine karışırken ikisinin de başının tepesinden öpüyordum. Rüzgâra inat sımsıkı birbirimize sarılıyorduk. O an dünyanın tüm zamanları duruyor ve yalnızca biz kalıyorduk.

Gözlerim düşlediğim bu eşsiz hayalle buğulanırken, parmaklarımı gözlerime götürüp oluşan buğuyu silmek istedim. Sildim de ama aynı anda hayallerim de bir toz bulutu misali yok olup gitti önümden.

Oysa tam da o anda, geleceğin huzurlu bir köşesinde, bu evde ne kadar mutlu olabileceğimizi bir kez daha anladım. Çünkü Nisa yanımdaydı. Çünkü Nisa benimleydi ama hayaldi işte. Bu hayale ne kadar tutunsam da artık gerçeğe dönüşmeyeceğini çok iyi biliyordum. Sanki her nefesimde biraz daha uzaklaşıyor, biraz daha bulanıklaşıyordu. Nisa yanımda değildi çünkü. Ne onun sesi vardı artık ne de o küçük kızın kahkahaları. Oda bomboştu. Duvarlar, sanki yıllardır kimsenin dokunmadığı anıların yükünü taşıyordu. Arka bahçe sessizdi. Rüzgâr yaprakları savuruyordu. Aynı zamanda hayallerim de tıpkı o uçurtmanın kopmuş ipi gibi elimden kayıp gidiyordu.

Bu köşk... Bu koca, ıssız köşk artık benimdi ama Nisa... Nisa değildi. Bu dondurucu, buz gibi gerçek, ciğerlerime kadar işliyordu. Oysa burası yalnızca onunla anlam kazanırdı. Etraftaki koca ağaçlar, denize bakan bahçesi, pencerelerden odalara süzülen ışık... Hepsi Nisa'nın nefesiyle, varlığıyla can bulurdu ama artık hiçbirine sahip olamayacaktım. Hepsi yitip giden hayallerden ibaret kalacaktı. İçimde ise tarifi olmayan ve asla doldurulamayacak bir boşluk vardı.

Oysa bütün hayatımı yalnızca onun üzerine kurmuştum. Geleceğe dair ne kadar planım varsa, hepsi Nisa'yla başlıyor, Nisa'yla bitiyordu. Nisa'yla bir ev, bir hayat, bir aile... Her şey sadece ve sadece onunla ilgiliydi ama sonra bir şey oldu işte. Gerçi her zaman bir şey olurdu ama bu kez kaçamadığımız kaderimiz oyuna dahil oldu ve bütün hayatımızın tam ortasına yerleşti. Acımasız gerçekler bizi paramparça etti. Her şeyimizi, hayallerimizi tuzla buz etti. Ve biz... Resmen tükendik. Artık hiçbiri yoktu. *Ne hayaller ne umutlar ne de gelecekle ilgili planlar...* Koca bir hiçliğe sahiptim artık. *Çünkü gidiyordu. Nisa gidiyordu. Benden, bizden vazgeçiyordu. Bu kez gerçekten pes edip her şeyi ardında bırakıyordu. Bu saatten sonra onu nasıl tutabilirdim ki? Nasıl engelleyebilirdim ki?*

Zaman neredeyse tükenmişti. *Belki de yirmi dört saatten daha az bir süre kalmıştı...* Yarın bu saatlerde uçağın kapısından geçecek, bambaşka bir hayata

doğru yol alacaktı. Bazen vedalar o kadar ağır ve acımasız gelir ki yüzleşmek yerine kaçmayı dilersiniz. Pas geçmek, hiç yaşamamak istersiniz. *Tıpkı benim yaptığım gibi...*

Ben de Nisa'ya veda edemezdim. Hoşça kal diyemezdim. *İnsan kalbine hoşça kal der miydi? Derse, o kalp atmaya devam eder miydi?* Ben diyemezdim çünkü Nisa benim kalbimdi, her şeyimdi.

Bu can yakıcı düşünceler ilmek ilmek yüreğime dokunurken, hayallerime sırtımı dönüp önce bulunduğum balkondan ayrıldım, sonra da balkon kapısını kilitleyip odadan çıktım. Derince soluklandıktan sonra merdivenlere doğru ilerleyip aşağıya indim. Evden ayrılıp, kapıyı da kilitleyerek bahçeye çıktım. Bahçeyi de geride bırakıp kendimi sokağa attım.

Nisa'nın yarın gideceğine dair acımasız gerçekler bir kez daha içime sızmayı ve kanayan yüreğimi derinden acıtmayı başarırken, arkamı dönüp karşımdaki köşke ve geniş bahçesine baktım. *Son kez...* Gözlerimi evin her yanında gezdirirken hayallerime tutundum. *Ve asıl kararımı o anda verdim.*

Tadilattan sonra bu köşkü satmayacaktım. Kiraya da vermeyecektim. Her ne olursa olsun hayallerimde yaşatacak, canlandıracaktım. Çiçekler ekecek, Nisa varmış gibi hayatta tutacaktım ama asla yok olup gitmesine izin vermeyecektim.

Bu kararlı düşünceyle dudaklarıma gururlu bir tebessüm hâkim olurken önümdeki demir kapıyı da çekerek hayallerimi ve geleceğimi geride bıraktım. Sıradaki durağıma doğru emin adımlarla yürümeye başladım. İstikamet bu kez Sevda Tepesi'ydi. *Onun bana ilk kez seni seviyorum dediği yerdi.*

"Gökyüzünde ne çok yıldız var.
Biri parlak, biri ürkek, biri yalnız,
Diğeri sanki burada..."[3]

Artık burada değil, diye içimden geçirirken dudaklarımın arasından mırıldandığım şarkıyı birden sonlandırdım ama gözlerim hâlâ gökyüzündeydi.

Bahçedeki büyük salıncakta tek başıma otururken, gökyüzündeki sayısız yıldızı izliyordum. *Ne garip...* İki gündür kasvetli bulutlarla örtülü olan gökyüzü bu akşam pırıl pırıldı. Yıldızlar tüm ihtişamıyla parlıyorlardı. *Özellikle Kutup Yıldızı...* Öyle güzel parlıyordu ki sanki ışıltısıyla bana bir mesaj vermek istiyordu. Fakat benim aklım, yalnızca adada geçirdiğim son anlardaydı.

Sevda Tepesi'ne ulaştığımda keder ve özlem yine yakamı bırakmamıştı. Sanki her şey bir kez daha gün yüzüne çıkarak kendini hatırlatmıştı. Her şeyin

[3] Pinhani'nin *"Yıldızlar"* şarkısının nakaratlarıdır.

başladığı ve aynı hızla dağıldığı yerde, ne kadar çırpınırsam çırpınayım değiştiremeyeceğim gerçekleri bir kez daha kucaklamak zorunda kalmıştım. Bana umut veren her şey, bir anda yıkılan hayallerimin parçaları hâline gelmişti. Toparlamak ise çok zordu.

Akşam vapurunu kaçırmamak için iskeleye doğru telaşlı adımlarla ilerlerken attığım her adımda sanki başka bir anıya rastladım. Kahkahalar, sarılmalar, öpüşmeler ve yarım kalan hayaller... Hiçbirine gerçekten veda edemedim çünkü insan, bir yerden giderken ardında sadece anılarını bırakmıyordu. Aslında kendini de eksiltiyordu.

Sırf Ela ablayı kızdırmamak için adadan erken dönmüştüm. Çünkü beni arayıp hemen eve gelmemi, aksi takdirde bir sonraki vapurla yanıma geleceğini söylemişti. Ben de o zahmet etmesin diye -çünkü tam bir zır deliydi ve gerçekten dediğini yapar, yanıma gelirdi- akşam vapuruyla şehre geri dönmüştüm. Şanslıydım ya da bütün şansımı bugün tek bir taraftan kullanmıştım çünkü kalkan vapur, günün son vapuruydu ve ben de kaçırmamıştım.

Bebek'teki yalılarına geldiğimde Ela abla şahane bir sofra hazırlatmıştı. En sevdiğim yemekten bile yaptırmıştı. *Karnıyarıktan yani...* Ama iştahım olmadığımdan ağzıma bir lokmadan fazlasını alamamıştım. Oldukça sessiz geçen akşam yemeğinden sonra ise bu kez misafir odasına çıkmak yerine kendimi bahçeye atmıştım.

Karşımda boğazın eşsiz manzarası yer alıyordu. Hafif esen rüzgâr ağaç dallarını hışırdatıyordu ama içimdeki acı hiç dinmiyordu. Geçen her saniyede daha da nüksediyordu. Sanki adadan döndüğümde eskisinden daha yorgun, daha suskun birine dönüşmüştüm. Bu salıncaktaki her salınışımda adadan gitmeden önce iskelede bıraktığım anıların gölgesi yüzeye çıkıyor ve içimde buruk bir tat bırakıyordu.

"Kaçmışız yine."

Ansızın işittiğim sesle bakışlarımı gökyüzünden ayırıp, hemen karşımdan gelerek bana yaklaşan güzel kadına çevirdim. Dudaklarıma buruk bir tebessüm hâkim olurken yalnızca omuz silktim. *Aynen öyle. Kaçmıştım yine.*

"Gelebilir miyim?" Tereddüt içinde sorduğunda hızla başımı salladım.

"Gel tabii Ela abla," derken oturduğum salıncakta yana kayıp, ona da yer açtım.

Sabahki iş kıyafetlerinden sıyrılmış, yerine ise gri renkte altlı üstlü rahat bir takım giymişti. Koyu kahverengi, uzun saçlarını at kuyruğu yapmış, üzerine ise siyah bir hırka almıştı. İstanbul, tıpkı Yalova gibi iki gündür yağışlıydı ve bahçe sırılsıklamdı. Bu sebeple ayağına kısa botlarını giymişti Ela abla. Fakat salıncak, havuz kenarının yanında olduğu için ıslanmamıştı. Bu yüzden oturmakta bu kadar rahattım.

Ela abla, küçük adımlarla yanıma gelirken gözleri ise gerçekten adının hakkını veriyordu. Kahverengilerin arasında yer alan yeşilleri hem ışıl ışıl hem de merak doluydu. Endişeli bakışları üzerimde dolaşırken yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Gözleri bir şeyleri çözmeye çalışır gibiydi.

Yanıma kendini bırakırken, "Bakıyorum da yine kendimizle baş başa kalmışız ama bu kez odaya hapsolmamışız," diye söylendi imayla. Bir taraftan da uzanıp saçlarımı dağıttı. Alışmıştım onun bu tarz konuşmalarına. Beni köşeye sıkıştırmaya bayılırdı. O yüzden pek dert etmiyordum ama yine de sessiz kaldım.

Sırtını salıncağa yaslarken Ela ablanın ilgili gözlerini üzerimde hissettim. "Toplantıdan sonra adaya kaçmanın hesabını ver bakalım. Bu havada ne işin vardı orada? Vapurun kalkmasına bile şaşırdım doğrusu," dediğinde yine öylece omuz silktim. Bir şey anlatmak istemedim. *Ne anlatacaktım ki zaten?*

"Satın aldığımız köşkü ziyaret ettim." Anladığını belirtircesine başını salladı Ela abla. Kısa bir anlığına başımı çevirip de onunla göz göze geldiğimizde kaşlarının hafifçe çatıldığını, dudaklarının ise endişeyle büzüldüğünü gördüm. Sanki doğru kelimeleri bulmak istercesine bir müddet gözlerimin içine derin derin baktı, sonra sıkıntılı nefesini bırakarak dudaklarını araladı.

"Biliyorum, konuşmak istemiyorsun. Seni zorlamak da istemiyorum ama ne oluyor ablacığım? İyi şeyler olmadığının farkındayım. Şevket, Nisa'nın yarın gideceğini söyledi ve ben seni ilk kez böylesine perişan görüyorum. Gerçekten ne oluyor Demir?"

Ela ablanın sesindeki kaygı yüreğime dokundu. Gözlerine baktım ama bakmamla bakışlarımı kaçırmam bir oldu. İçimde biriken karmaşık duyguları ifade edecek tek bir sözcük dahi yoktu.

"Anlatamam Ela abla. Bana düşmez," dedim fısıltıyla ama sözler ağzımdan dökülürken bile sesim titredi.

Bu cevabım karşısında Ela ablayla yeniden göz göze geldik. Gözlerini kısarken derin bir nefes aldı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Sanki bir şey sormak istiyor ama soramıyor gibiydi. Gözlerindeki şefkat daha da yoğunlaştı. Yüzümdeki acının derinliği, bakışlarımdaki hüznün gölgesi onun da ruhunu sarmış olmalıydı ki, "Yani sadece Nisa'yla olan ayrılığınız değil mevzu?" diye sordu buruk bir sesle.

Acı bir tebessümle başımı iki yana doğru salladım. Gözlerim doldu, bakışlarımı yeniden karşımızdaki boğaz manzarasına çevirdim. "En büyük etken o tabii ama sadece o değil." Bir an duraksadım, devam edebilmek için nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Aslında içten içe gerçekten konuşmaya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Sözcükler dudaklarımdan kendiliğinden dökülmeye başladı.

"Gerçek babamın kim olduğunu öğrendim."

Ela ablanın yüzündeki ifadeyi görebilmek için ona baktım ve çehresinde koca bir şaşkınlığa rastladım. Gözleri büyüdü, kaşları hızla havaya kalktı, dudakları ise hafifçe aralandı. "Ne?" diyerek hayretler içinde bağırdı. "Ve sen de bize bunu söylemedin, öyle mi?" diye devam etti yüzündeki şaşkınlık izleri zerre eksilmeden.

Başımı yana doğru eğerken gözlerimi kısıp, "Bir de abim var," dedim fütursuzca. *Sanki çok normal bir şeyden bahseder gibi...*

Çehresindeki şaşkınlık daha da büyürken, "İnanmıyorum sana! Peki ya annen?" diye fısıldadı. İşte o an boğazım düğümlendi. Başta hiçbir şey diyemedim ama sonra mırıldandım acı gerçeği.

"Hayatımla ilgili belki de tek doğru şey, onun doğumum sırasında vefat etmiş olması," diye yanıtladım sesimin pürüzlü çıkmasına engel olamayarak. Ela ablanın yüzüne bu kez derin bir üzüntü yayılırken, gözlerindeki yaşlar da neredeyse yanaklarına süzülecek kadar dolmuştu. Bakışlarındaki merhamet derinleşirken ansızın beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Saçlarımı okşayarak, "Canım benim, canım benim," diye fısıldadı. Tam o sırada yanımıza yaklaşmakta olan Şevket abiyi fark ettim. Konuşmalara kulak verdiğini çatılan kaşlarından bile hemen anladım.

"Bir dakika... Bu hikâye bana çok tanıdık geldi. Onur amca da..." diyecek oldu ama birden sözünü keserek araya girdim.

Ela ablanın kolları arasından çıkarken, "Tam üstüne bastın Şevket abi. Babam, Onur Polat," diyerek onun cümlesini tamamladım.

Yüzünde karmakarışık bir ifade belirdi Şevket abinin. Gözlerinde şokun izleri vardı. Birkaç adım daha atıp bize iyice yaklaşırken kaşları merakla havaya kalktı, dudakları ise bir kez daha aralandı.

"Annen de Ceylin ablaydı o zaman," dediğinde ağır ağır başımı salladım.

"Evet."

Şevket abi, salıncağın hemen yanı başında, tepemizde dikilirken afallamış bir şekilde, "İnanmıyorum," diye fısıldadı. "Zamanında ne amcam ne de yengem, seni kimden evlat edindiklerini bize hiç söylemediler. Yengem sadece ölen bir hastasının bebeği olduğunu söyledi, o kadar. Sonra araya Yalova'daki şirketin çalışmaları girince, bu mevzu bir daha hiç konuşulmadı. Yani... Gerçek ailen ortaya çıktığı için mi böylesin?" diye sorduğunda Şevket abi gözlerimi kapadım. Başımı sağa sola doğru salladım.

"Hayır, sadece bu değil. Her şeyin ucu, bir şekilde Nisa ve bana dokunuyor. Bütün mesele de aslında bu."

Bu açıklamam hem Ela ablanın hem de Şevket abinin aklının karışmasına sebep oldu. Çünkü şu an ikisi de bana anlam veremeyen bakışlarla bakıyordu. Şevket abinin gözlerindeki endişe, çatılan kaşlarıyla birlikte alnında derin bir çizgi oluştururken, "Bu ne demek şimdi?" diye sordu kuşkuyla. Bu kez hemen

konuşamadım çünkü hâlâ bu mevzunun benim üzerime vazife olmadığını düşünüyordum. *Anlatacak kişi ben olmamalıydım.*

Hemen yanımda oturan Ela abla, sanki endişemi anlamış gibi güç vermek istercesine bir elini omzuma koydu. Gözlerinde kocaman bir şefkat taşırken, "Demir... Bize anlatabilirsin ablacığım biliyorsun, değil mi?" diye sordu yumuşacık bir sesle. Elbette onlara anlatabileceğimi biliyordum ama sadece... Bu meseleyi nasıl dile getireceğimi pek kestiremiyordum.

"Babam... Yani öz babam, Onur Polat... Sırf Suat Gürsoy'dan intikam almak için Nisa'nın annesini bilerek aradı. Nisa'nın annesi de yıllardan sonra böyle ortaya çıktı."

Ela ablanın gözleri şaşkınlıkla büyürken, kaşları da iyice havaya kalktı. Dudakları bir şey söylemek istercesine sürekli açılıp kapandı. Söylediklerimden hiçbir şey anlamadığını o an çok net bir şekilde anladım.

"Bir dakika... Bir dakika... Bu hikâye git gide daha da karmaşık bir hâle geliyor. Nisa'nın annesinin bütün bunlarla alakası ne?" *Çok güzel, çok mantıklı bir soru Ela abla, tebrik ederim.* Fakat ben sorusunu yanıtlayamadan araya Şevket abi girdi.

"Gerçekten Demir, babanla Nisa'nın annesi ne alaka? Ya da amcamla Nisa'nın annesi ne alaka? Bu nasıl bir üçgen oğlum?"

Ne Şevket abinin ne de Ela ablanın sorularını yanıtlayabildim. Zaten asıl mesele, tam da buradan sonra başlıyordu.

Ela ablanın dalgın çehresi sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Gözleri kısılıp, gürültülü bir nefes bırakırken ansızın ifadesiz bakışları beni buldu. Başını iki yana sallarken, "Yok artık," diye fısıldadı neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle.

"Ne oldu Ela abla?" diye sordum. *Oysa cevabı çok iyi biliyordum, tıpkı onun ne kadar zeki bir kadın olduğunu bildiğim gibi.*

Gözleri dehşetle büyürken, "Hayır... Hayır, hayır. Bu olamaz," diye fısıldadı kendi kendine.

Şevket abi korku dolu bakışlarını ona çevirdi. "Canım? İyi misin sen? Ne oluyor?" diye sordu telaş içinde.

Ela abla, omuzlarını düşürürken bu kez sert çehresini Şevket abiye çevirdi. "Şevket, acaba amcan Meltem yengeyi aldatmış olabilir mi?" Öfkesi sesinin tınısından bile hissediliyordu.

Şevket abinin gözleri büyürken, "Yok artık!" diye fısıldadı bu söylediklerine inanamayan bir tınıyla. *Var artık,* diye geçirdim içimden ama sonra...

"Bazen bu zekân karşısında çok korkuyorum Ela abla," diyerek asıl gerçeği itiraf ettim. Tepkisini ilk gösteren kişi Şevket abi oldu.

"Ne? Amcam yengemi aldattı mı yani?" diye sordu çehresinde yer edinen kocaman bir şaşkınlıkla. Onu başımı sallayarak onayladım ve tekrar Ela ablaya

baktım ama o hiç şaşırmamış görünüyordu. *Bu hissi, bu öfkeyi çok iyi bilirdi çünkü onun babası da bir zamanlar annesini aldatmıştı.*

Aramızdaki derin sessizliği bozarak, "Ne zaman? Kimle?" diye sordu Şevket abi bu kez de. İşte o an, Ela ablanın patlama noktası oldu. Yüzündeki sabırsız bir ifadeyle Şevket abiye döndü. Bıçak kadar keskin bir ses tonuyla, "Şevket pes artık! Anlamadın mı hâlâ?" deyip sertçe öfkesini kustu.

"Nisa..." dedim sessizliğimi bozarak. "Aslında Suat Gürsoy'un kızı." Ela ablanın dudaklarından titrek bir nefes dökülürken, gözleri sanki mümkün olabilirmiş gibi daha da büyüdü. Ellerini ise şaşkınlıktan dudaklarına doğru götürdü.

İşte o an tutamadım kendimi. Anlattım hem de her şeyi. Baştan sona, bütün hikâyeyi...

Çünkü onlara güvenebileceğimi, omuzlarımda bu kadar yük varken onlara sırtımı yaslayabileceğimi biliyordum. Tıpkı Şevket abinin babacan tavırlarını, Ela ablanın gerçek bir abla gibi her zaman yanımda olduğunu bildiğim gibi...

Sessizce, pürdikkatle, hiçbir şey sormadan dinlediler beni. Ela abla her zamanki gibi yanımda olduğunu gösterircesine elimi sıkıca tutarken, Şevket abi de sık nefesler boşaltarak arada bir evin çevresini kontrol etti. Çalışanların etrafımızda olup olmadığına göz attı. Şükürler olsun ki bahçede yalnızdık, evin çalışanları ise çoktan kendi odalarına çekilmişlerdi.

"İşte bütün hikâye bu. Sonra Ayla Hanım Almanya'ya taşınmış. Babam..." Duraksadım ve tıpkı son zamanlarda olduğu gibi düzeltme gereğinde bulundum. "Yani Suat Gürsoy da çocuğu kabul etmeyeceğini söylemiş. Nisa da böylece yetimhaneye verilmiş." Sözcükler, dilimden katran misali dökülürken sonunda tamamladım bütün hikâyeyi.

Ela ablanın gözlerinden yaşlar boşalırken, "Kıyamam ben ona," diye fısıldadı boğuk çıkan sesiyle. *İnan bana, ben de hiç kıyamıyorum Ela abla.*

Kafasındaki düğümler artık çözülmeye başlamış olacaktı ki, "Bu her şeyi açıklıyor," dedi Şevket abi.

"Kimseye söylemeyeceksiniz, değil mi?"

Ela abla, yanaklarındaki ıslaklığı kazağının kollarıyla silerken beni yanıtlayan kişi Şevket abi oldu. Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı.

"Elbette kimseye söylemeyeceğiz oğlum. Amcamın bu yaptığına inanmak bile istemiyorum ama aklıma o zamanları getirdikçe de hayal meyal bir şeyler hatırlıyorum. O dönemler bir tuhaftı zaten. Herkesten, her şeyden kaçıyordu. Manyak gibi işe sarmıştı. Eve git diyorduk, gitmiyordu. Bazen bana bile kök söktürdüğü anlar olmuştu."

Şaşırmamıştım çünkü Suat Gürsoy tam da böyle bir adamdı. Sorunlarından kaçmak için işine sığınırdı.

"Nisa biliyor, değil mi?" diye sorduğunda Ela abla başımı salladım.

"Her şeyi biliyor. Yalova'daki herkes, her şeyi biliyor."

İkisi de bir süre sessiz kaldılar ve belki de anlattıklarımı sindirmeye çalıştılar. Fakat sonra Şevket abinin şaşkın bakışları beni buldu. Dudaklarının kenarında alaylı bir gülümseme belirirken, "Alınma ama yani benim asıl kuzenim Nisa mı şimdi?" diye sordu. Asla alınmadım, aksine tıpkı onun gibi bu duruma güldüm. Başımı hızla sallarken, "Aynen öyle abi," diyerek onu onayladım.

Şevket abi, "Ve siz de bu yüzden ayrıldınız yani, öyle mi?" diye sorduğunda omuz silktim ve gerçeği mırıldandım.

"Başka şansımız yoktu."

Başka şansımız, çaremiz, umudumuz, hiçbir şeyimiz yoktu.

Ela abla, kaşlarını iyice çatarken, "Neden?" diye sordu. Gözlerindeki acı derinleşti, alnında derin çizgiler oluştu.

"Ela abla nasıl birlikte olabiliriz ki?" Bakışlarım yere düşerken hissettiğim çaresizlikten dolayı nefes alamadım bir an. Ela abla ise sesine kararlılık katarak konuştu.

"Aranızda kan bağı yok ki. Biriniz kimlik üzerinde Suat Gürsoy'un oğlu ama aslında gerçek oğlu değil. Diğeriniz ise kimlik üzerinde bir başkasının kızı ama aslında Suat Gürsoy'un kızı. Evet, biraz karışık ama asla imkânsız değil. Ben bir sakınca görmüyorum."

O bir sakınca görmüyor olabilirdi ama bizim için çok sakıncası vardı.

Gözlerimdeki yaşların dökülmesine izin verirken, bunları hiç gizleme gereğinde bile bulunmadan Ela ablaya baktım. *Uzun uzun, derin derin.* Baktım ve o acı gerçeği mırıldandım.

"Gidiyor Ela abla." Ela ablanın gözleri saf bir öfkeyle parladı. Hatta gözleri kardı. Omzuma sertçe yumruğunu indirirken sitemle söylendi.

"Ve sen de burada Şam babası gibi dikiliyorsun yani öyle mi? Çocuk! Her defasında biz mi senin aklını başına getireceğiz? Biz mi seni ikna edeceğiz?"

Elbette bunu yapmalarını onlardan bekleyemezdim ama bu kez çok çaresizdim. Hiçbir şekilde başarılı olamaz, onu engelleyemezdim.

"Onu engelleyemem ki," diye mırıldandım buruk çıkan sesimle.

"Neden ama?"

"Annesi çünkü. Herkesi, her şeyi karşıma alırım ama annesini karşıma alamam."

Sözlerim karşısında Ela ablanın bakışları yumuşadı. Başını ağır ağır sallarken sıcacık eliyle yanağımı okşadı. Dudaklarında buruk bir tebessüm belirirken, "Bak ablacığım, sevdası büyük olanın imtihanı da büyük olur derler," diye fısıldadı. Sözlerinin altında ezildiğimi hissettim. Yüreğimdeki sızıyı bastırmak için derince nefeslendim ama işe yaramadı. O sızı kendini hatırlatırcasına hep oradaydı.

"Bu imtihanı aşamayız." Yanağıma doğru bir damla gözyaşı daha süzülürken, o gözyaşını Ela abla kendi baş parmağıyla sildi. Dudakları ince bir çizgi hâline gelirken, "Veda da mı etmeyeceksin?" diye sordu kırılgan çıkan sesiyle. Başımı hızla sağa sola doğru salladım.

"Edemem ki. İnsan kalbine veda eder mi Ela abla?"

"Havalimanına da gitmeyeceksin o zaman?"

"Hayır."

Şevket abi omuzlarımı sıvazlarken, "Eh be çocuk. Eh be Demir," diye acıyla mırıldandı. Dönüp ona baktığımda, onun da gözlerinde beni anlayan bir çaresizlik vardı.

Ela abla derince iç çekerek burnunu çektiğinde gözleri hâlâ dolu doluydu. Yeniden bana baktı. Birden uzanıp ellerimi tuttu. Gözlerinde ise keskin bir kararlılık vardı. "Git ona," dedi birdenbire. Anlam veremedim ama aklımdaki soru işaretlerini görmüş gibi hızla konuşmaya devam etti.

"Git ona Demir. Sıkıca, hiç bırakmak istemezcesine sarıl. Kokusunu içine çek çünkü bir daha bunlara sahip olamayabilirsin."

"Çok zor." Gözlerimdeki yaşlar bir kez daha yanaklarıma doğru aktı. Ellerimi Ela ablanın ellerinden kurtarmak istedim ama izin vermedi. Sanki cesaretlendirmek istercesine daha da sıkı tuttu elimi.

"Biliyorum ama eğer onu son kez de olsa görmezsen daha çok pişman olacaksın ablacığım. İnan bana." Bunları söylerken kısa bir anlığına Şevket abiyle göz göze geldiler. Belki de onlar da yaşadıkları acıları hatırladılar, bilmiyordum ama Şevket abi de Ela ablayı destekleyen cümleler kurdu.

"Eğer Nisa gitme konusunda gerçekten kararlıysa en azından bir vedayı hak ediyorsunuz. Herkes hak eder..."

Dudaklarımdan titrek bir nefes firar ederken bütün gücümü çoktan yitirmişim gibi omuzlarım düştü. Bu yaşananlardan sonra kendi içimde karanlık bir uçurumun kenarında yalpalayan biri gibi hissediyordum. Adım attığım anda düşecektim. Oysa o uçurum çok yakınıma, hemen yanıma bırakılmıştı. *Hem de bizzat en sevdiğim insan tarafından...*

Tam da bu kararsızlığın içinde üzerimdeki paltonun cebinde bulunan telefonum titredi. Ela abla, bu kez ellerimi özgür bıraktı. Ben de telefonumu cebimden çıkardım. Ekrandaki bildirime baktım. Bildirim yine WhatsApp'tan, gelen mesaj ise yine Senem'dendi. Hemen uygulamaya girdim ve göndermiş olduğu mesajı açıp okudum.

Senem: *Herkes burada ama onun gözleri yalnızca seni arıyor. Lütfen, gel Demir. Her neredeysen lütfen gel. Bu gece sana çok ihtiyacı var.*

Dudaklarımdan sıkıntılı bir nefes dökülürken çaresizliğimin içinde bir o tarafa bir bu tarafa savrulup durdum. İnsan kalbine veda edemezdi ama onu

son bir kez daha görmezsem ben de kendimi hiç affetmezdim. Bu düşünceyle hızla oturduğum salıncaktan kalktım.

Senem'e cevap yazmadım ama kendi içimden o cevabı verdim. *Geliyorum Senem, geliyorum.*

Saat akşamın sekizini biraz geçiyordu. Eğer şimdi yola çıkarsam en geç on olmadan onlara yetişirdim. Tam bahçeden uzaklaşmak için adım atacaktım ki Şevket abi ve Ela ablanın bana merakla baktıklarını fark ettim. Onlara da bir açıklama yapmam gerekiyordu.

"Haklısınız. Her ne olursa olsun, ona veda etmem gerek."

Şevket abi, elini omzuma atıp sıkıca sıktı. Gözleri şefkatle bakarken gideceğimi anlamış olmalıydı ki, "Dikkat et. Yollar kaygandı bu sabah," diyerek beni uyardı.

"Tamam abi," dedim hafif bir tebessümle. Gözlerimde derin bir minnettarlık vardı. Ela abla da oturduğu yerden kalktı ve bana yaklaşıp sıkıca sarıldı. Gözleri hâlâ dolu doluydu. Sanki yeniden ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Kollarını bedenimden uzaklaştırırken, "Sen yine de şansını bir dene," diye fısıldadı kulağıma. Gözlerinde kocaman bir umut vardı. Neyden bahsettiğini biliyordum ama keşke o cesaretin birazı bende olabilseydi.

Ela abla yanaklarımı okşayarak iyice geri çekildiğinde bir kez daha gökyüzüne, doğrudan *Kutup Yıldızı'na* baktım. Işıl ışıldı. Çok güzeldi. *Umut gibiydi.*

Bahçeden uzaklaşmadan önce son bir kez Ela abla ve Şevket abiye dönüp seslendim. "Ela abla? Şevket abi?" dediğimde birbirlerine sıkıca sarılarak bana döndüler. "Her şey için çok sağ olun," dedim yüreğimdeki minnetle. Onların hakkını asla ödeyemezdim.

"Biz her zaman yanındayız, ablacığım. Unutma bunu. Tamam mı?" diye sorduğunda Ela abla hızla başımı salladım. Unutmam mümkün dahi değildi.

Yüzümü sıvazlayıp, yanaklarımdaki ıslaklığı temizlerken umut dolu gözlerimle son bir kez daha Ela abla ve Şevket abiye baktım. Sonra kararlı adımlarla bahçeden çıkıp önce misafir odasındaki eşyalarımı toparladım, ardından Impala'ma atlayıp Yalova'ya doğru yola koyuldum. *Ama bu kez kavuşmak için değil, veda etmek için...*

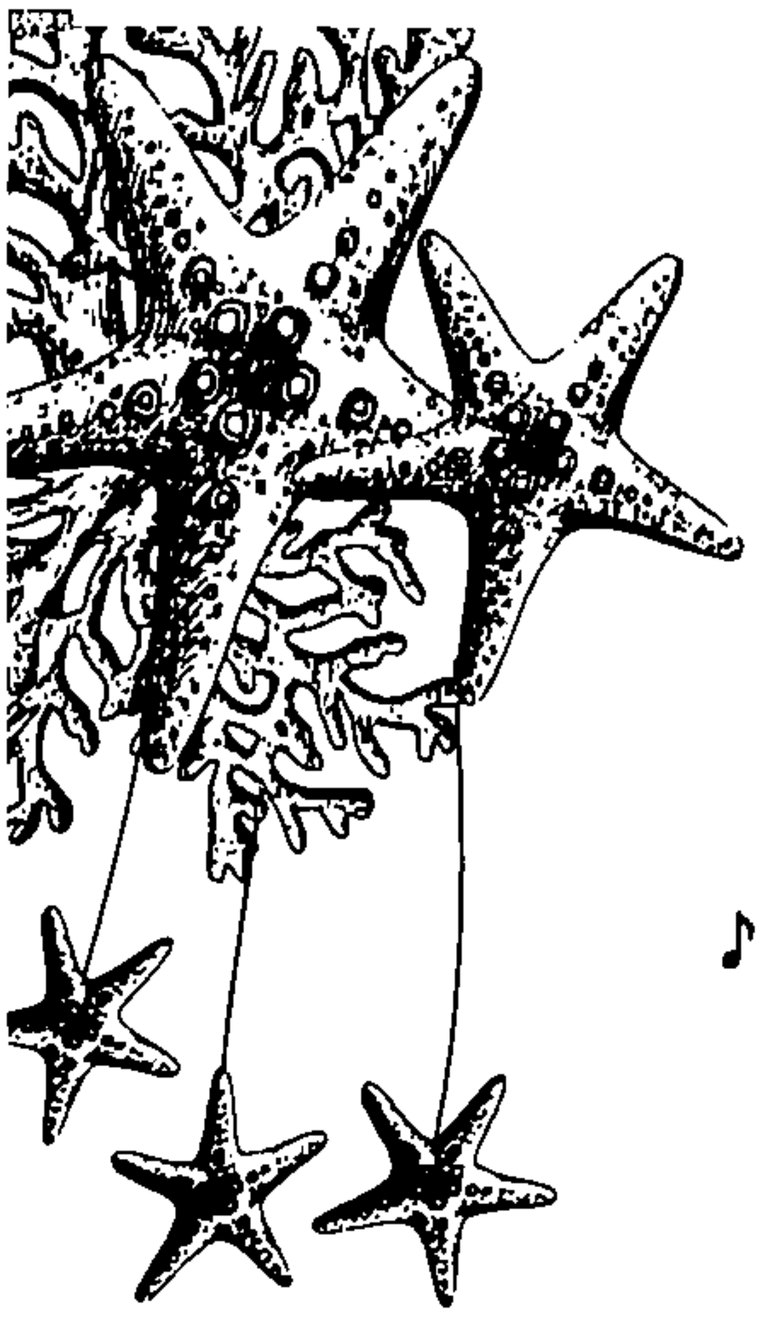

10. BÖLÜM

♪ *Toygar Işıklı – Tutsak*
♪ *Suzan Hacıgarip – Kayıbım Hâlâ*
♪ *Dolu Kadehi Ters Tut – Hiç İyi Değilim*
♪ *Yasir Miy – Gidiyor Musun*

Nisa Altun'dan

"Buna gerçekten hiç gerek yoktu Senem."
"Vardı."
"Boşa zaman kaybı."
"Hayır, değil."
"Hem kimsenin geleceğini de düşünmüyorum."
"Saçmalama artık."
"Herkes benden nefret ediyor."

Göğsünden yükselen bir sesle derin bir nefes aldı Senem. Aldığı nefesi de artık bıktığını belirtircesine oflayarak geri bıraktı. Elindeki pudra fırçasını hışımla önündeki şifonyerin üzerine attı. Ani bir hareketle bana döndü, yeşil gözlerini benimkilere dikti. Yüzünde sabrının tükenmekte olduğunu açıkça belli eden kızgın bir ifade vardı.

"Kimse senden nefret falan etmiyor. Kes sesini artık." *Fakat ben hiç de öyle düşünmüyordum. Herkes benden nefret ediyordu.*

"Ayrıca sırf bilgin olsun diye söylüyorum. Herkes gelecek. Tamam mı?" Açıkçası pek de inandırıcı değildi. Benim aklımdaysa o herkesin içindeki tek bir kişi vardı. *Görmek istediğim tek bir kişi...*

Senem, makyajına geri dönerken sabırsızca dudaklarımı dişledim. Kendime engel olamayarak tekrar ağzımı açtım. Sesimdeki umut kırıntısını gizlemeden, "Peki Demir? Demir de gelecek mi?" diye sordum derin bir merakla.

Senem, elindeki pudra fırçasını yeniden yüzüne doğru götürüyordu ki ani sorumla durdu. Eli havada asılı kaldı, başını önüne eğdi. Hiçbir şey diyemedi. Sessiz kalışı yeterli bir cevaptı. İşte bu, Demir'in gelmeyeceğinin, bu gece benimle, bizimle olmayacağının en net tasdikiydi. Ağır bir taş daha kalbimdeki yerini buldu.

Ne bekliyordum ki? Hiçbir şey yaşanmamış gibi bir de gelip beni uğurlamasını mı? Elbette hayır.

Bu geceye gelince...

Sınanıyordum hem de Senem tarafından çünkü çok gereksiz bir şey yapmıştı. Benden habersiz bir şekilde benim için bir veda gecesi düzenlemişti ve sözüm ona tüm arkadaşlarımızı da çağırmıştı. Bu çok önemli bilgiyi ben yalnızca bir saat önce öğrenmiştim. Muhtemelen böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğimi, hatta direkt reddedeceğimi bildiği için gizli kapaklı işler yapmıştı. *Harika bir ikna çabasıydı.*

Üstelik Senem'e göre bu gece herkes benimleydi ama ben böyle bir şeyin olacağına ihtimal dahi vermiyordum. Ayrıca onun gelmeyeceğini bildikten sonra o herkesin pek de bir önemi yoktu. *Bencillik değildi bu, sadece Demir'in yokluğunu hazmedemeyişimdi.*

Senem, derin bir sessizliğe bürünerek, makyajının son rötuşlarına geri dönerken ben de onun aynadaki yansımasına baktım. Üzerindeki kayık yaka, bordo kazağıyla ve koyu gri kadife, kısa eteğiyle çok hoş görünüyordu. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Makyajı ise hafifti. Bense cenazeye gider gibi hazırlanmıştım. *Gerçi kendi içimde zaten öyle hissediyordum.* Siyah, uzun kollu, bacaklarımın biraz üzerinde biten sade bir elbise giymiştim. Makyaj yapmamıştım. Saçlarım dümdüz, yüzüm ise her zamanki gibi solgundu. Bakışlarım ifadesizdi, yalnızca içimdeki karmaşanın izlerini taşıyordu.

Ansızın dışarıdan gelen korna sesiyle dikildiğim yerde irkildim. Senem'le aynadan göz göze geldiğimizde elindeki fırçayı bırakıp hızla oturduğu tabureden kalktı. *Oğuz gelmiş olmalıydı. Senem'in planlamış olduğu bu geceye bizi Oğuz götürecekti.*

Daha öncesinde yatağının üstüne bıraktığı montunu kaptığı gibi üzerine geçirdi. Benim montum hâlâ üzerimdeydi. Küçük, siyah çantasını da koluna taktıktan sonra beni de kolumdan tutup yanına çekti Senem. Âdeta sürüklercesine odasından çıkardı. Oysa değil bu veda gecesine gitmek, odamdan dahi çıkmak istemiyordum.

Aslında böyle bir şeye gerçekten hiç gerek yoktu. Dışarı çıkmak, arkadaşlarımla vakit geçirmek belki iyi gelebilirdi ama bunun son kez olduğunu bilmek hiç iyi gelmiyordu. Üstelik Demir'in orada olmayacağını bildikten sonra hiçbir şey yapmak içimden gelmiyordu ama Senem'in benim için yaptıklarını, emeklerini heba etmek istemiyordum. Kendi içimde her şey zaten çok önemsizdi. Sadece zamanın dolmasını bekliyor, sevdiğim bu insanların yaşantısını daha fazla mahvetmemek için buradan bir an önce gitmeyi diliyordum.

Senem'le birlikte merdivenlerden aşağıya indiğimizde koridorun ortasında bizi bekleyen üç çiftle gözle karşı karşıya geldim. Devrim amca, Esma teyze ve annem... *Evet, annem.* Bu gece burada kalacaktı çünkü Esma teyze bir kez daha beni şaşırtmayı başarmış, anaçlığını konuşturmuştu. *Hem de hiç beklemediğim bir davranışla...*

Annemden hoşlanmadığını biliyordum ama yarın kahvaltıdan sonra hemen yola çıkacağımız için onu bu gece burada ağırlamak istemişti. Bu teklifi ise dün Devrim amcayla eve geldiğimizde direkt olarak bana yapmıştı. Hatta işittiğim ilk anlarda gerçekten afallamıştım. Ondan hiç beklemediğim bir hareketti ama sonra neden yaptığını anlamıştım.

Esma teyze, bu zamana kadar beni bir kez olsun kırıp incitmemişti. Öyle ki, bize hep öz kızıymışız gibi yaklaşmış, her daim sevgiyle kucaklamıştı. O kadar büyük bir kalbi vardı ki, bu yaptığıyla da bunu bir kez daha göstermişti. *O mükemmel bir teyze, mükemmel bir anneydi.* Her şeyden öte de benim kararıma saygı duyuyordu. Madem ben annemi seçmiştim, Esma teyze de artık bunu kabullendiğini söyleyerek, annemin son gecemde burada kalabileceğini, sabah bir de otelden gelmekle uğraşmaması gerektiğini dile getirmişti. *Belki de bu, onun beni uğurlama şekliydi, bilmiyordum.*

Bu sabah kahvaltıdan sonra Yakup abiyle birlikte otele gitmiş, anneme Esma teyzenin onu ağırlamak istediğini söylemiştim. O da bunu sükûnetle karşılayarak eşyalarını toplamış ve otelden çıkışını yapmıştı. Birlikte eve gelmiştik. Tabii ki bu durumdan Senem hiç memnun olmamıştı. Hatta annemi gördüğü her yerde gözlerini deviriyordu ama yine de son günümüz olduğu için sakinliğini koruyor, sorun çıkarmıyordu.

Bana gelince... Aslında anneme karşı Senem'den farksız değildim. Olanları unutup, sineye çekmiş de değildim ama içimdeki kabulleniş her şeyin önüne geçmişti. Ona karşı aksi bir tavır sergilemiyordum ama kollarımı açıp *canım annem benim* edasıyla da gezinmiyordum. Her şeyi derin bir sakinlikle karşılıyordum. Sonuçta bir karar almıştım ve şu saatten sonra da sadece bu kararı hayata geçirmekle mükelleftim. Fakat nerede, hangi noktada patlayacağını ben de kestiremiyordum ama mutlaka bir yerlerde bunun acısının çıkacağını çok iyi biliyordum.

Aşağıya indiğimiz gibi Esma teyze bizi kendine çekip sıkıca sarıldı. Bakışlarında derin bir şefkat vardı. "İyi eğlenceler kuzularım," dedi nahif bir sesle. *Ne kadar eğlenceli olacağı tartışılırdı tabii.* İkimizin de başının tepesinden öptü. Hemen yanındaki Devrim amca da hafif bir tebessümle aynı dileklerde bulundu.

Senem anneme bakma gereğinde bile bulunmadan hızla koridordan ayrılıp kapıya doğru ilerlerken, annem de bana doğru yaklaştı. Elini yanağıma koyup okşayarak, "İyi eğlenceler canım. Geç kalmayın, olur mu? Yarın erken kalkacağız," dedi uyarıcı bir sesle. Ben tepkisiz kalırken, Senem elbette bunların hepsini duydu. Tam kısa çizmelerini giymiş, kapıdan çıkıyordu ki durakladı. Gözlerini devirerek hışımla yeniden bize döndü ama direkt anneme baktı.

"Merak etmeyin. Geç kalmayız. Nisa'yı bir yere kaçıracak değiliz."

Buz gibi sesiyle annemi terslediğinde istemsizce gülmeden edemedim. Anneme karşı hiçbir zaman yumuşamayacaktı, biliyordum ama o an birbirimizi gerçekten tamamladığımızı fark ettim. Çünkü Senem benim en asi yanımdı; benim sesimi yükseltemediğim yerde, onun sesi hep benim için yükselirdi. Ve ben, onun bu isyankâr hâllerini bile çok özleyecektim.

Senem, kapıdan çıkıp giderken ben de bulunduğum yerde daha fazla dikilmek istemedim. Arkamdaki ilgili gözlere hafif bir tebessüm edip onun peşinden gittim. Çizmelerimi giyip, cep telefonumu da montumun cebine atarak evden ayrıldım.

Kapıdan çıkar çıkmaz aralığın soğuk havası yüzüme çarptı. Ciğerlerime derin bir nefes çektim. Başımı kısa bir anlığına gökyüzüne kaldırdım ama kaldırmamla şaşkınlığa uğramam bir oldu. *Tuhaf...* Son iki gündür âdeta kara bulutlarla örtülü olan gökyüzü bugün pırıl pırıldı. Tek bir kasvetli bulut dahi yoktu. Yıldızlar çok görünmese de varlıkları oradaydı, görünenler ise ışıl ışıldı. Gerçekten tuhaf ama güzel bir manzaraydı.

Yıldızların varlığıyla yüzüme hafif bir tebessüm yerleşirken birden Senem'in kolumdan çekmesiyle sendeledim. "Hadi gel artık!" diye bağırdığında, mızmızlanmadan beni sürüklemesine izin verdim. Aceleci adımlarla bahçeden çıktık. Oğuz'un spor arabası yol kenarında bizi bekliyordu. Başını camdan dışarı çıkarırken, "Hanımlar, veda gecenize hazır mısınız bakalım?" diye sordu. Derhâl susması için ona kaşlarımı havaya kaldırarak baktım. *Aman yangına körükle gideyim deme Oğuz,* diye içimden geçirdim. Oğuz'la bakışlarımız kesişti ama artık çok geçti. Senem'in ateş saçan yeşil gözleri bu kez doğrudan ona hücum etti.

Ben temkinli adımlarla arabaya yaklaşıp arka koltuğa otururken, Senem de kapıyı sertçe açıp kapatarak ön koltuktaki yerini aldı. "Başlatma vedasından!" diyerek dişlerinin arasından söylendiğinde Oğuz ağzına fermuar çeker gibi yaptı ve hemen sustu.

Onların arasındaki bu küçük atışmayı dudaklarımdaki buruk tebessümle izlerken Oğuz arabayı hareket ettirdi, bense derin bir çekişle başımı camdan dışarı çevirdim. Sessizliğe gömüldüm. Nereye gideceğimizi bilmiyordum, Senem'e de sormadım. Açıkçası umurumda da değildi.

Yol boyunca kimse konuşmamıştı. *Ne Senem ne Oğuz ne de ben...* Arabanın içine derin bir sessizlik hâkimdi. Sessizlik ise bazen bütün kelimelerden daha güvenliydi. Çünkü biliyordum ki, konuşursak dudaklarımızdan hiç de iyi şeyler çıkmayacaktı.

Camdan dışarıyı izlerken, son birkaç aydır üzerime çöreklenen kasvetin yeniden kalbimin tam ortasına yerleştiğini hissettim. Şehrin ışıkları gözlerimin önümden akıp gidiyordu ama düşüncelerim de en az o ışıklar kadar hızlı ve karmaşıktı. Kendi içimde bu yakıcı vedanın ilk basamaklarını çıkıyordum

sanki. Geri dönüşü olmayan bir sona doğru ilerliyordum ve ne yazık ki içimde büyüyen bu hüznü bastırabilecek hiçbir güç yoktu.

Derin bir nefes alıp sırtımı oturduğum deri koltuğa yasladım. Kısa bir anlığına önümdeki ikiliye baktım. Senem, telefonuyla uğraşıyordu. Omuzlarının hafif kamburlaşmış hâliyle, yüzündeki sıkıntılı ifadeyle aslında onun da çok gergin olduğunu biliyordum. Oğuz ise gözlerini yoldan hiç ayırmadan sessizce ilerliyordu.

Onları izlerken dudaklarımda acı dolu bir gülümseme belirdi çünkü normalde bu döngünün tam tersi olurdu. Impala'nın içinde olurduk mesela. Demir ve ben önde, Senem ise hemen arkamızda yer alırdı. Demir, yüzündeki yaramaz gülümsemesiyle benimle uğraşırken, Senem ise birer aşk böceği olmamızdan yakınırdı. Bize yüzünü ekşiterek bakardı. *Keşke o eğlenceli anlarımıza geri dönebilseydik. Keşke o anları bir kez daha yaşayabilseydik.*

Yol boyunca aklımda yalnızca o vardı. *Demir.* Gelmeyecekti, biliyordum ve bu canımı çok yakıyordu. Gitmeden önce onu son bir kez göremeyecek olmak beni mahvediyordu. İçimden geçen binlerce cümle, binlerce soru ona ulaşamayacak kadar derin bir boşluğa karışıyordu.

Bir an için, onun yanımda oturduğunu, benimle birlikte olduğunu hayal ettim. O sakin, yatıştırıcı sesiyle, *"Merak etme. Her şey yolunda güzelim,"* dediğini duyar gibi oldum. Ama gerçekte yanımdaki koltuk boştu. Bütün bunlar ise hayalden ibaretti ve ben yalnızdım. Hem de çok yalnızdım.

Oğuz'un arabası dar bir sokağa girdiğinde sokak bana çok tanıdık geldi. Arabayı kaldırım kenarına park edip durduğunda ben de başımı kaldırıp etrafıma bakındım ve gerçekten tanıdık bir alanda olduğumuzu fark ettim. *Hayır ama... Bana bunu yapamazlardı. Daha gece başlamadan canımı böylesine acıtamazlardı.* Çünkü geldiğimiz yer, Ercan abinin mekânıydı. Demir'in bu şehirdeki sevdiği nadir yerlerden biriydi. Göğsümün tam ortasında içimi sızlatan bir sıkışma hissettim. O sıkışma hissi, gözlerimin dolmasına sebep oldu. *Oysa ne güzel anılarımız olmuştu burada... Şimdi ise hepsi birer anı olarak kalacak ve devamı hiç gelmeyecekti.*

Senem, kapıyı açarak dışarı adım attığında, ben de göğsümdeki o geçmeyen sıkışma hissiyle onun ardından arabadan indim. Hava, insanın içini ürpertecek kadar soğuktu ama benim içimdeki boşluk her şeyden daha donuktu. Oğuz da arabayı kilitleyerek yanımıza yaklaştı. Yüzündeki samimi tebessümüyle, "Hazır mısınız?" diye sordu. Bu gece onun gözlerinde bile derin bir gölge vardı. Sanki bu geceyi ne kadar özenle hazırlamış olsalar da herkes eksik kalan bir şeylerin farkındaydı. *Peki hazır mıydım gerçekten?* Elbette değildim. Hiçbir zaman da hazır olmayacaktım ama yine de başımı onu onaylarcasına salladım.

Senem ve Oğuz önde ilerlerken, ben arkalarından yürüdüm. Kapıya yaklaştığımızda Oğuz güvenlik görevlisine selam verip önden geçmemiz için bekledi. Senem'le birlikte bu kez önden yürümeye başladık.

Ercan abinin mekânı hatırladığım gibiydi. Küçük giriş kapısına rağmen mekânın içi genişti. Koca bir duvarı Marvel ve DC karakterlerinin posterleriyle doluydu. Adımlarımı atmayı sürdürdükçe de kendimi o geniş alanın tam ortasında buldum. Normalde neon ışıklarıyla aydınlatılan mekâna bugün loş ışıklar hâkimdi. Alanın tam ortasına kocaman, yuvarlak bir masa kurulmuştu. Sadece o masa ve etrafını saran ahşap sandalyeler vardı. Masanın üzeri çeşitli meyve tabakları, çerezler ve içkilerle donatılmıştı. Masanın hemen arkasında ise dans pisti ve orkestra ekibi yer alıyordu. Arka fonda çalan eski bir Türkçe şarkının melodisi kulaklarımızı dolduruyordu. Üstelik alanın bir köşesinde şömineye benzer bir odun sobası kurulmuştu ve o soba, etrafa nostaljik bir hava katıyordu.

Kimsenin gelmeyeceğini, herkesin benden nefret ettiğini düşünürken onları gördüm karşımda. *Arkadaşlarımı, sevdiğim herkesi...*

En önde yüzlerindeki tebessümlerle Mustafa ve Batuhan vardı. Hemen arkalarında ise aynı hüzünlü tebessümleriyle diğerleri. Can, Gökçe, Bahar, Emre, Aybüke, Damla... Gerçekten herkes buradaydı ama gözlerim yalnızca eksik olanı aradı. *Çünkü yalnızca o yoktu. Demir yoktu.*

İçimde kocaman bir burukluk olsa da onlara belli etmemeye çalıştım çünkü ne kadar bana öfkeli ya da kırgın olsalar da şu an benim için buradaydılar.

Senem, yanımdan ayrılıp arkadaşlarımızın yanına geçerken yüzündeki minnet dolu gülümsemesiyle, "Her şeyi Batuhan ayarladı," dedi. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken doğrudan Batuhan'a baktım çünkü son olanlardan sonra böyle bir şeyi gerçekten beklemiyordum. Zaten o da, "Yok öyle bir şey," diyerek hemen itiraz etti. "Sadece Ercan abiyle konuştum, o kadar. Bu gece için burası yalnızca bizim." Asıl durumu açıkladığında anladığımı belirtircesine başımı salladım.

Batuhan, gözlerini üzerimden hiç çekmeden diğerlerinin yanından sıyrılıp bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha atıp karşıma geçti. Tek kaşını havaya kaldırıp, bir elini tokalaşmak için bana doğru uzatırken, "Ne dersin? Bu gece için ateşkes yapalım mı yenge?" diye sordu çekimser bir sesle.

Bu teklif, kalbimdeki ızdırabı arttırdı. *Yeniden yengesi miydim yani?* Bu bile benim için büyük bir şeydi. Bir barış için uzattığı ele, bir de ela gözlerinde saklamaya çalıştığı kedere baktım. Batuhan'ın da o her zamanki esprili, neşeli hâllerinden eser yoktu artık. Bana karşı kocaman bir duvar örmüştü. Karşımda çok ciddi duruyordu ve bu bile canımı çok acıtıyordu. Gözlerimde biriken yaşları kontrol edemiyordum. Onun eli havada asılı kalırken buğulanan

gözlerimle ben de Batuhan'a doğru bir adım attım. Acımasızca yaptığı o Beliz saçmalığını tamamıyla aklımdan söküp atarak, uzattığı eli tutup sıkmak yerine birden kollarımı boynuna doladım. Burnumu çekerek sıkıca ona sarıldım. Başta bir afalladı. Böyle bir şey beklemiyordu ama boş da durmadı. Benim kadar sıkı olmasa da o da bana sarıldı. O, Demir'in en yakın arkadaşıydı. Batuhan'a sarılmak ise bir nebze olsun Demir'e sarılmak gibiydi.

Gözlerim dolmuş bir şekilde geri çekilirken sessiz kalıp, başımı sallayarak onayladım ateşkes teklifini. Bu gece için her şeye kabuldüm zaten. Dedikleri her şeyi sorgusuz, sualsiz yapardım.

Batuhan'ın yanından ayrılıp diğerlerine döndüm. Birer birer hepsiyle sıkıca sarıldım. Burada oldukları için her birine ayrı ayrı teşekkür ettim. Çok yakında, sadece bir gün sonra onları bırakacak olmanın ağırlığını ise bütün yüreğimde hissettim.

Herkesle sarıldıktan sonra alanın ortasındaki yuvarlak masaya yaklaştık. Sobadan gelen o sıcacık havayla alan zaten çok sıcak olduğu için Senem'le montlarımızı çıkardık. Sandalyelerimizin arkasına astık. Masadaki yerlerimize geçerken benim yanıma Mustafa, Senem'in yanına ise Oğuz oturdu. Sonra diğer arkadaşlarımız da masadaki yerlerini aldı.

Bir müddet boyunca kimse konuşmadı. Bulunduğumuz yuvarlak masanın çevresini sanki ölüm sessizliği sarıp sarmaladı. Kimse ilk sözü söylemeye cesaret edemiyordu. Ne konuşacağımızı bilmeden öylece duruyorduk. Tuhaftır ki birbirimize bile bakamıyorduk. Sanki bu durum, içimizdeki karmaşayı daha da görünür kılıyordu. Sanki herkes benimle birlikte bu vedayı sindirmeye çalışıyordu. Ve o an, sessizliği ilk bozan kişi Batuhan oldu.

Dudaklarındaki sinsi gülümsemesiyle doğrudan bana bakıp, "Bizim Demir, boşuna hava atıyor ha," diye söze başladığında kaşlarımı havaya kaldırarak ben de ona baktım. Gelecek olanı merakla bekledim. "Yılın başında yapılan okul partisini hatırlıyor musunuz? Aslında Nisa'nın ilk dans partneri bendim. Bu kız ilk benimle dans etti."

İşte bu beklenmedikti ama bir o kadar da doğruydu. Haklıydı Batuhan. Çehresindeki kendini beğenmiş gülümsemesiyle sanki masadaki kasveti dağıtmak istemişti. İşin aslı, başarılı da olmuştu çünkü herkesten küçük kıkırtılar yükselmeye başlamıştı. Onun sözleri ise beni aylar öncesine, yılın başına götürmüştü. Hafızamın derinliklerinden yüzeye çıkan görüntüler zihnimde canlanırken Batuhan'ı onaylarcasına başımı salladım.

"Gerçekten... Doğru bu. İlk seninle dans etmiştim," diye itiraf ettim.

O akşam, partiye Senem'le gitmemiştim. Hatta onun bütün ısrarlarını reddetmiş, *gitmeyeceğim* diye diretmiştim. Aslında gerçekten gitmek gibi bir düşüncem de yoktu ama sonra Esma teyzenin radarına yakalanmıştım. Onun ısrarlarıyla, saçımı özenle yapmasıyla, bana Gülcan'ın toz pembe elbisesini

giydirmesiyle kendimi Külkedisi gibi hissetmiş ve bir anda o partinin tam ortasında bulmuştum. Hayatımda ilk kez şaşaalı bir okul partisine katılmıştım. Sonrasında olanlar yine olmuştu tabii. *Tartışmalar, yeni atılan adımlar ve ilk danslar...* Başlarda çok mızmızlanmış olsam da artık o partiye gittiğim için hiç pişman değildim.

Batuhan, beni anılarımdan sıyırarak, "Ama o gece Demir bizi çok şaşırtmıştı, biliyor musun?" diye devam ettiğinde ilgi dolu gözlerle ona baktım. Ağzından çıkacakları merakla dinledim. Demir'in onları nasıl şaşırttığını bilmek istedim.

"On iki yaşından beri dans eğitimi alırdı ama dans ekibinin başına geçtiğinden beri kimseyle partner olmamış, olmak da istememişti. O akşama dek Demir'i hiçbir kızla dans ederken görmemiştik. Hâliyle seni dansa kaldırmak isteyince de çok şaşırmıştık. Cesaretsizdi biraz. Eh, korkuyordu da senden. Bu yüzden yanına ilk beni göndermişti."

Anlattıklarına gülmeden edemedim. *Gerçek bir kedi yavrusuydu çünkü o.*

Her ne kadar başlarda çok çırpınıp, hatta kollarından kurtulmak için büyük bir çaba göstermiş olsam da o gece Demir'in kolları arasındayken hissettiğim heyecanı, kalbimin nasıl da yerinden fırlayacakmış gibi çarptığını, sanki dün yaşamışım gibi hâlâ çok net hatırlıyordum. Şu an, o ana geri dönebilmek ve yeniden başlayabilmek için gözümü dahi kırpmadan her şeyimi verirdim.

Hissettiğim derin kederin içinden beni sıyıran şey yine Batuhan'ın alaylı sesi oldu. "Gerçi gönderdi de ne oldu? Aha da şu buz duvarına çarptık," derken hemen karşısındaki Gökçe'yi hedef aldı. Bu da doğruydu. O gece Batuhan yanıma geldiği gibi Gökçe'yle küçük bir laf dalaşına girmişlerdi. Gökçe de bunu hatırlamış olacaktı ki yüzünü buruşturarak, "Ayy! Bana da laf sokmasan olmaz Batuhan!" diye homurdandı.

Batuhan, dramatik bir tavır sergileyerek bir elini göğsüne doğru götürdü. "Ayıp ediyorsun ama Gökçeciğim. Bilirsin ki sana laf sokmak benim en sevdiğim şey," dedi dalga geçercesine. Karşılığında ise Gökçe'nin hemen yanında oturan Can'dan başına doğru küçük, kabuklu bir fıstık darbesi yedi.

Gökçe'nin dudaklarının kenarında yaramaz bir gülümseme belirirken, "Öküzsün çünkü," diye mırıldandı. Can ise, "Uğraşma lan sevgilimle," diyerek Batuhan'a doğru bir fıstık daha attı ama Batuhan fıstığı bu kez havada yakaladı. Kabuğundan çıkarıp ağzına attı. Gamzelerini göstererek pişkince gülümsedi.

Aralarındaki bu tatlı çekişme, masadaki diğerlerinin de yüzlerini güldürdü. *Elbette benim de...* Hatta kendimi tutamayıp bu sohbete dahil olmak istedim. "O gece..." diye fısıldadım kısık bir sesle. Arkadaşlarımın her birine tek tek

baktıktan sonra, "Gerçekten ne geceydi ama değil mi?" diye devam ettim anıların içinde sürüklenerek. Bana ilk yanıt veren Oğuz oldu.

"Fena partiydi. Sen gittikten sonra Gürsoy'la neredeyse birbirimize girecektik." Ona hiç çekinmeden, açıkça tepki gösteren kişi ise Bahar oldu.

"Salaktınız çünkü. Bir rahat durmuyordunuz ki o zamanlar. Kavga etmek için sürekli bahane arıyordunuz."

Yüzündeki derin tebessümle başını salladı Oğuz. Bahar'ı onayladı. Onları tanıdığım ilk zamanlarda Demir'le aralarındaki ilişki gerçekten de çok fenaydı. Ele, avuca sığmıyorlardı. Ateş ve barut gibiydiler. Sürekli bir atışma dönüp duruyordu onların etrafında. Tamam, şimdi de dost sayılmazlardı; ama en azından karşılaştıkları yerde birbirlerine boğarcasına bakışlar atmıyorlar, aksine selam vermeyi başarabiliyorlardı. Aslında bu hâle gelmeleri bile bizim için bir mucizeydi.

Oğuz'un ilgili bakışları Bahar'dan uzaklaşarak bu kez bana döndüğünde yüzünde alaycı bir eda vardı. "Tanıştığımız ilk anı hatırlıyor musun Nisa? Çocuklar gibi sıra tartışması yapmıştık." Söylediklerine karşılık sitem etmeden duramadım.

"Unutmam mümkün mü sence? Resmen utanıyorum bizden!"

"Al benden de o kadar," diyerek tasdikledi beni. Bu esnada konuşmaya Gökçe dahil oldu.

"Sonra da direkt benim yanıma oturmuştu ve biz öyle arkadaş olmuştuk." *Tam olarak öyle olmuştu mavişim evet.*

Can da araya girip, "Yalnız Nisa'nın o ilk günkü hâlini hatırlıyorum da o kadar ciddi görünüyordu ki şaka yaptığımı anlayıp anlamadığından hiç emin olamamıştım. Bön bön bakmıştı çünkü suratıma," dediğinde dudaklarımı sarkıtarak baktım ona. Yalandan bozulmuş bir ifade takınarak, "Aşk olsun ama Can," diye mırıldandığımda Can oturduğu sandalyeden hafifçe yükselerek yanağımdan küçük bir makas aldı. "Senin canın sağ olsun kız," dedi kelimelerin üstüne bastırıp, samimi bir şekilde.

Arka planda çalan Türkçe şarkının kısık ama yatıştırıcı melodisi kulaklarımızı doldurmaya devam ederken tek tek hepsinin yüzüne baktım. Bu tatlı anıların içinde bir anlığına da olsa herkesin gözleri parlamıştı ama o parlayan gözlerin arkasında bir vedanın karanlık gölgesi yatıyordu. Gözlerimin sürekli dolmasına engel olamıyordum. İçimde kocaman bir minnet, sevgi ve aynı zamanda hüzün yer alıyordu. Her şey taşacak raddedeydi. Her biriyle paylaştığım anıları yâd ettikçe yüzümde kederli bir gülümseme beliriyordu. Çünkü onlar, eksik parçamı tamamlıyorlardı ama gözlerim ne zaman bir boşluğa dalar gibi olsa masadaki o tek boş sandalyeyi buluyordu. *Yalnızca onu arıyordu. Kalbim, bu gece yalnızca tek bir kalbe sığınmak istiyordu.* Herkes geçmişten

anılar anlattıkça içimdeki boşluk bir nebze doluyor ama Demir'in eksikliği her kelimede yeniden hissediliyordu. *Çünkü bütün bu anıların başrolü aslında oydu.*

Bakışlarımı o boş sandalyeden çekip yanımda oturan Senem'e çevirdim. Telefonunu eline almış, bir şeylerle uğraşıyordu. Ona baktığımı fark ettiği gibi telefonu hızla masaya bıraktı, hatta ters çevirdi. Tam ona bir şey olup olmadığını soracaktım ki araya bu kez de Emre girdi. Dikkatimi dağıttı.

"Bizim Nisa'yla tanışmamız daha komik bence," dedi masmavi gözleri parıldayarak. Hepimiz aynı anda ona döndük.

"Okulun ilk günü. Dersler henüz başlamamış. Bu böyle kütüphanenin bulunduğu katın merdivenlerden aşağıya iniyor ama gözleri kapalı bir şekilde. Hayır, neden gözlerin kapalı inersin ki merdivenlerden? Önündeki basamağı da görmüyor hiç. Düşecekken ben yakaladım kollarından. Ve verdiği ilk tepki ne oldu biliyor musunuz? '*O gözler gerçek mi o gözler?*"

Emre'nin anlattığı anıyla ortamdaki atmosfer iyice değişti. Bir anda herkes kahkaha atmaya başladı. Bense ellerimle yüzümü kapattım. Utançtan gebe-riyordum. Yüzümdeki kızarıklığı açık açık hissederken, hafifçe parmaklarımı aralayıp yalnızca gözlerimi ortaya çıkararak, "Ben onu sesli mi düşündüm ya?" diye sordum isyan eden sesimle. Emre ise başını salladı, keyifle güldü.

"Evet." Ellerimi hızla yüzümden çekerken sahte bir öfkeyle ona baktım ve gözlerimi kocaman açarak yine sitem ettim.

"Ve sen de bunca zaman boyunca bunu benden sakladın yani öyle mi?"

"Seni utandırmak istemedim." *Şu an hiç utandırmamış oldun, çok teşekkür ederim Emreciğim.*

Tam da Emre'ye kinayeli bir şekilde, *"Çok sağ ol ya,"* demek için hazırlanıyordum ki Bahar, sevgilisinin omzuna başını yaslayarak aşk dolu bir sesle, "Ama Nisa'ya da hak verilir şimdi. Bazen ben de o gözlerin gerçek olup olmadığını sorguluyorum," dedi. Sözleri masadaki kahkahaları iyice arttırdı. Batuhan'ın yüzünde ise kusmak ister gibi bir ifade belirdi.

Emre, gözlerindeki aşkla Bahar'a sokularak yanağına ve kıvırcık saçlarına birer öpücük kondurdu. Onların bu sevimli hâllerini izlerken bile aklıma yalnızca o geldi. *Demir geldi.* Yanaklarımı sıkarak, *"Poğaçam benim,"* deyişi geldi. Kıskançlık değildi hissettiğim; yalnızca geçmişe duyduğum derin bir özlemdi.

Yüreğimden kopup canımı acıtan bu hasreti bu kez Gökçe'nin cümleleri dağıttı. Ortamdaki neşeli havayı hiç bozmadan başka bir anıdan bahsetti.

"Asıl yarış gecesi olanları hatırlıyor musunuz? Nisa'nın gelmesine ne çok şaşırmıştım!"

Gerçekten unutulmaz gecelerden biri de o yarış gecesiydi.

"Ona zaten hepimiz çok şaşırdık canım," dedi Oğuz alayla ama benim gözlerim yalnızca Senem'de ve vereceği tepkilerdeydi. Çünkü o zamanlar, sırf

bu yarış meselesinden dolayı kavga etmiş, birbirimizin kalbini kırmıştık. Şu an bu konunun tekrar açılması beni biraz gerse de Demir'e duyduğum özlem her şeyin önüne geçiyordu. İçimde tuttuklarımı dile getirmeden edemiyordum.

Başım utançla öne eğilirken fısıltıyla, "Demir'in ikna gücü bayağı yüksekti çünkü," dedim. Sesimi ben bile zar zor duydum. Bakışlarımı hiç kimseye değdirmedim, özellikle de Senem'e ama Senem keyifle kıkırdadı. Hafifçe omzunu omzuma vurarak, "Ya da sen ona hiç hayır diyemediğin içindi," dedi imayla. Başımı eğdiğim yerden kaldırdım ve yüzünün ifadesini görebilmek için ona baktım. Yeşil gözleriyle göz göze geldiğimde içten olduğunu, yüzünde bozulmuş ya da aksi bir ifade bulunmadığını fark ettim. Aksine tıpkı o da diğerleri gibi benimle alay ediyordu. Bu durum içimi rahatlatmıştı. Gülüşüne aynı samimiyetle karşılık verirken, "O da olabilir," diyerek bu durumu kabullendim. Aslında durum tam olarak bundan ibaretti. Demir'e asla hayır diyemeyişimdi. *O zaman da şimdi de...*

Şimdi bütün bunları gözler önüne serince büyük bir aydınlanma yaşıyor, bazı gerçekleri daha net bir şekilde görebiliyordum ve o gerçekler beni hiç ummayacağım kadar çok memnun ediyordu. Önceden canımızı acıtan anılarla şimdi açıkça alay ediyor, gülüp geçiyorduk ve bu bir nebze olsun rahatlamamı sağlıyor, üzerimdeki ağırlığı hafifletiyordu.

Gökçe, "Ama Nisa'nın o gece bana bir bakışı var... Sanki uzaylı görmüş gibiydi," diye devam ettiğinde, işte bu kez kıkırdayan taraf ben olmuştum.

Gözlerimi doğrudan onun su kadar berrak mavi gözlerine dikerek, "Kabul et, bayağı şok etmiştin beni," dedim çünkü gerçekten şok etmişti. Üzerindeki simsiyah, deri kıyafetlerle bir an karşımda belirmişti ve o an asla okuldaki o minnoş, ponçik Gökçe değildi. Hatta alakası bile yoktu.

İşaret parmağıyla baş parmağını birbirine yaklaştırıp, gözlerine doğru götürürken, "Birazcık öyle olmuş olabilir," diye alayla mırıldandı. Bense yine kıkırdadım. Sözü bu kez derin sessizliğini bozarak Mustafa'nın yanında oturan Aybüke aldı.

"Bence en unutulmaz an bizimki... Bahçenin ortasında saçımı, başımı yoldu bu kız ya! İçinden nasıl cazgır bir şey çıktıysa artık..."

Âdeta alaylı bir kınamayla konuşurken hemen bakışlarımı kaçırdım. Söylediklerini duymamazlıktan geldim. Oysa masanın çevresindeki herkes gülmeye devam ediyordu.

O zamanlar, Demir'in benim yüzümden ansızın İstanbul'a gitmesine öyle içerlenmiştim ki en çok kendime kızmakla birlikte çevremdeki herkesten hıncımı çıkarmak istemiştim. *Eh... Aybüke de bundan nasibini almıştı.* Spor dersinde bana bulaşmasıyla bütün öfkemi onun üzerinde boşaltmıştım ve bir bakmıştım Aybüke'nin kucağındaydım. Ellerim onun o güzelim saçlarının

arasındaydı. *Gerçekten rezil bir andı ve şu an hatırlayınca sergilediğim davranıştan dolayı utançtan yerin dibine girmek istiyordum.*

O anları asla hatırlamak istemediğimi belirtircesine, "Ben öyle bir şey hatırlamıyorum," dedim yalanlayarak. Aybüke'nin gözleri kocaman açıldı ve tiz bir sesle cırladı.

"Ne? Anı anına hatırlıyorum her şeyi!" *İnan bana, ben de hatırlıyorum Aybüke ama şimdi bunun sırası mı canım benim? Kapatsak mı şu konuyu, ha güzelim?*

"Kuru iftira. Asla öyle bir şey yaşanmadı," diyerek yalanlamaya devam ederken Aybüke bana inanamayarak baktı.

"Aaaa kıza bak ya! Bir de inkâr ediyor! Ayıııp!" dedi yalandan bir kınamayla.

Başta Mustafa olmak üzere masanın etrafındaki kalabalıktan yükselen kahkahalar ortamdaki havayı iyice değiştirdi. Aybüke'nin anlattığı bu kısa anıyla içimdeki yoğun kasvet biraz daha azaldı. Mekânın duvarları gülüşlerimizi ve anılarımızı kucaklamaya devam etti.

Masadaki sohbet bir süre daha böyle ilerledi. Gökçe'nin tatlı sitemleri, Batuhan ve Can'ın komik lafları ve diğerlerinin paylaşımları bir süreliğine de olsa hepimizi vedanın soğuk gerçeğinden uzaklaştırdı. Ama ne zaman bir kahkaha atsak, ardından hemen sessizlik çöktü. Gülüşmelerin arasında, bir anlığına herkesin bakışları benimkilerle kesişti. Aslında içten içe hepimiz aynı şeyi hissediyorduk. Bu gece, birlikte geçireceğimiz son geceydi.

Arkadaşlarımın her biriyle paylaştığım anılar, onlardan ne çok şey kazandığımı bana gösteriyordu. Onlarla birlikte can bulan hayatım çok değerliydi. Bir yandan da onları ne kadar çok özleyeceğimi fark ettikçe yüreğimdeki yük daha da büyüyordu. Tıpkı diğer anılarımız gibi bu gecenin de bitecek olması ve yalnızca bir hatıra olarak kalacak olması beni ürpertiyordu. Üstelik Demir'in burada olmayışı da hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor, aksine daha da zorlaştırıyordu. Şu an yanımda olmasına, elimi tutmasına her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

"Benden hiç hoşlanmamıştın." Sohbete Damla dahil olduğunda dikkatimi yeniden arkadaşlarıma vermeye çalıştım. Bakışlarımı doğrudan onun oturduğu sandalyeye çevirdiğimde gözlerinde derin bir mahcubiyet vardı. "Gerçi şu an hoşlanıyor musun bilmiyorum ama ben seni tanıdığım için çok mutluyum Nisa," diye devam ettiğinde istemsizce dudaklarımı büzdüm. Onunla birlikte aynı mahcubiyeti hissettim çünkü kısmen de olsa haklıydı.

Damla'dan hiçbir zaman tam anlamıyla hoşlanmamıştım. Başlarda Senem'i paylaşamadığım içindi ama sonra araya önyargılar da girince ona karşı hep soğuk bir duvar örmüştüm. Fakat hastane ve sonraki sürecimde beni sürekli arayıp, nasıl olduğumu soran insanlardan biri de oydu. Geç olmuştu belki

ama önyargılarım kırılmıştı. Onca zamandır önyargılarla çizdiğim mesafelerin ne kadar gereksiz olduğunu şimdi daha iyi anlamıştım.

"Önyargının gözü kör olsun be Damla ama merak etme, aramızda hiçbir sorun yok. Önyargı da yok. Ben de seni tanıdığım için çok mutluyum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

Damla'nın yüzündeki samimi gülümseme, içime sıcak bir şeyler serpmişti sanki ama bu sıcaklık, aynı zamanda bir tür vedalaşma hissini de beraberinde getiriyordu. Çünkü farkında olmadan, bu masadaki herkesle tek tek vedalaşıyordum aslında.

Bu gecenin asıl mimarı araya girdi bu kez de. "Herkes bitirdiyse, artık sözü ben almak istiyorum," dedi Senem. Masadaki bütün gözler ona döndüğünde, elindeki alkolsüz kokteylini masaya bırakarak önce tek tek bizimle olan arkadaşlarımıza baktı. Ardından boğazını temizleyerek, usulca başını bana çevirdi.

"Sizleri bilmem ama en özel, en kıymetli, en güzel tanışma anı bizimki." Bunları kendinden emin bir sesle söylerken masanın altından uzanıp elimi tuttu ve her zaman yanımda olduğunu belli edercesine sıktı. Gözlerimin içi yandı hemen. Bu kısacık cümle bile yetmişti beni mahvetmeye.

Bir an derin bir sessizlik oldu. Gözler hem benim hem de Senem'in üzerinde gezindi. Senem ise konuşmaya devam etti ve hepimiz pürdikkatle yalnızca onu dinledik.

"Çok küçüğüm tabii. Hayal meyal hatırlıyorum her şeyi ama o günü de hiç unutamıyorum. Annem, babam ve kardeşimi trafik kazasında kaybettikten sonra yakınlardaki ilk yetimhaneye sevk ediliyorum. Hiçbir şey bilmiyorum, anlamıyorum. Kimseyi tanımıyorum. Yabancı bir ortam işte. *'Annemi istiyorum. Babamı istiyorum,'* diye bağırıp duruyorum. Oysa biliyorum ki bir daha hiç gelmeyecekler. Sonra görevli kişi beni kucağına alıp, yeni odama götürüyor. Meğerse yetimhanedeki tek boş yatak da Nisa'nın odasındaymış. Bırakıyor beni odaya, ben de bakıyorum öyle etrafıma. Bakıyorum ama ağlıyor bu yorganın altında. Her zamanki klasik Nisa işte."

En çok Senem'in anlatışı içimi titretmişti. Sesi öylesine yumuşaktı ki... Ama kelimelerindeki ağırlık geçmişin acısıyla doluydu. Gözlerinde hiç alışık olmadığım bir durgunluk vardı ve o durgunluk ona hiç yakışmıyordu. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Boğazımda kocaman bir düğüm belirdi. Kelimeler dökülmemek için dudaklarıma yapıştı. Fakat bütün bunları işitirken dayanamadım, kendimi de daha fazla tutamadım. Gözlerimde yaşlarla önce uzun uzun yanımdaki yol arkadaşıma baktım. Ardından da, "Sonra yanıma geliyor tabii," diyerek araya girdim. Çünkü onunla tanışmak sadece benim için değil, onun için de çok büyük ve değerli bir şeydi. Şimdi bunu daha iyi anlıyordum.

"Elimi tutuyor. Gözyaşlarımı siliyor. *'Ağlama ben senin arkadaşın olurum,'* diyor. Yetmiyor, bir de söz veriyor, biliyor musunuz? O an içimden, *'Bu kız benim en iyi dostum olacak,'* dedim ve öyle de oldu ama sadece dostum olmadı. Kardeşim oldu. Yoldaşım oldu. Ailem oldu, her şeyim oldu ve o günden sonra da elimi bir daha hiç bırakmadı."

Bütün bunları dile getirirken Senem'in de gözleri dolmuştu. Biriken yaşlar usulca yanağına boşalırken, "Sen de beni hiç bırakmadın. Üstelik ne yaparsam yapayım," diye fısıldadı mahcup bir sesle.

Geçmişte olanların ya da hatalarımızın artık hiçbir önemi yoktu. Onunla paylaştığım dostluğun, kardeşliğin ne kadar eşsiz ve değerli olduğunu bir kez daha anlarken artık hiçbir kötü anının önemi yoktu. Çünkü bakışlarımız bile, *"Her ne olursa olsun, birbirimizi kaybetmeyeceğiz,"* diye haykırıyordu. Onu kaybedecek olmak ise canımı her zamankinden daha çok acıtıyordu.

Herkes dolu dolu gözlerle bizi izlerken dayanamayıp sıkıca Senem'e sarıldım. Sesim titrerken, "İyi ki hayatımdasın Senem," diye fısıldadım kulağına. "İyi ki o odaya sen geldin ve iyi ki benim kardeşim oldun," diye devam ettiğimde burnunu çekti. Gözyaşlarını bu kez hiç çekinmeden, etrafımızdaki kalabalığa aldırmadan omzuma akıttı. Bir süre boyunca öylece birbirimize sarılarak durduk ama bu hüzünlü anı Mustafa'nın imalı sözleri dağıttı.

"Aslında Nisa'yla biz Senem'den önce tanışıyorduk," diyerek araya girdiğinde Senem'le yavaşça birbirimizden ayrıldık. Ben ona inanamayan bakışlar atarken, Senem ise gözlerini devirerek, *"Gerçekten mi?"* dercesine baktı.

"Aman araya girmesen olmaz," dedi yalandan bir yakınmayla. Mustafa ise onunla uğraşmaya devam etti. Göz kırpıp, "Eksik kalırdım lütfen," dedi alaycı bir sesle. Ardından o da kendi anılarını paylaştı.

"Daha doğrusu bizler onu tanıyorduk ama o bizi pek tanımıyordu. Tanımak da istemezdi çünkü kimseyi yanına yaklaştırmazdı. Ta ki Senem yetimhaneye gelene kadar... O zamana kadar hep uzaktan izlerdik. Tek başına takılırdı çünkü. Çok sessizdi. Gel bizimle oyna derdik, oynamazdı. Yanına biri gitti mi hemen uzaklaşırdı oradan. Kimse yanına yaklaşsın bile istemezdi."

Durdu. Derince soluklandı Mustafa ve kaldığı yerden öyle devam etti.

"Ama sonra Senem geldi işte ve her şey değişti. Hayatı değişti, düşünceleri değişti, yüzündeki o huysuz ifadesi bile değişti. Artık gülmeye başladı mesela. Daha insancıl oldu. Her şey Senem sayesinde oldu anlayacağınız. Şu anda sizlerle burada bulunması bile yine Senem sayesinde."

Haklıydı Mustafa hem de her harfine kadar çünkü gerçek buydu. Beni kendime getiren de tamamlayan da hep Senem'di. Bir denklem gibiydik. Ben eksiysem, o artıydı. Ben siyahsam, o beyazdı. Ben yıldızsam, o güneşti. Ben soğuksam, o sıcaktı. *Ve ben Suratsız'sam, o Sarışın'dı.* Ne yazık ki önümde

duran ayrılık kapısı, bütün bunları da tıpkı diğerlerinde olduğu gibi birer hatıraya dönüştürecekti.

Sanki arkadaşlarım da benimle aynı hisleri paylaşır gibi bir anda yeniden derin bir sessizliğe büründü. Kahkahaların ve konuşmaların hafiflediği bu anda, "Nisa ya..." dedi Gökçe kırılgan bir sesle. "Seni çok özleyeceğiz." *Ben de sizi çok özleyeceğim Gökçe. Hatta sandığınızdan çok daha fazla özleyeceğim.* "Eğer şu an böyle bir ekip burada, yan yanaysa bil ki bu yalnızca senin sayende." Ardından hüzünlü bakışları Senem'e döndü. "Ve elbette Senem'in de. İkiniz de iyi ki varsınız," diye ekledi.

Gökçe'nin sözleriyle içimde taşıdığım ayrılık korkusu daha da belirginleşti. Bu insanlar, benim için ne kadar da değerliydi. Başım mahcubiyetten öne eğilip, yüzüm düşerken Gökçe de bunu hemen fark etti. "Hadi ama! Ben bunları üzül diye söylemedim ki!" diye yakındı. Oturduğu sandalyeden kalkıp hızla yanıma geldi. Eğilerek kollarını arkadan boynuma doladı, bana sıkıca sarıldı. Yanağını yanağıma yasladı.

"Evet, hepimiz çok üzülüyoruz ama biraz da iyi tarafından bakalım. Nisa'yı Almanya'ya uğurluyoruz. Çok güzel bir ülkeye, yepyeni bir hayata... Kim bilir? Belki de her şey çok daha güzel olacak çünkü onun için yepyeni kapılar açılacak. Yapmayın artık böyle. Bir nevi mezuniyet partisi gibi düşünelim bunu ve eğlenmeye bakalım."

Gökçe haklıydı. Yas tutar gibi bir tavır sergilememizin kimseye yararı dokunmazdı. Bu saatten sonra bu durumu kabullenerek hareket etmeliydik.

Arkadaki orkestranın hoparlörlerinden tanıdık bir müziğin sesi yükselmeye başladı. Neşeli ama aynı zamanda da duygusal bir parçaydı. Gözlerimin içi yandı çünkü bu benim en sevdiğim şarkıydı. *Bizim şarkılarımızdan biriydi. Arkadaşlarım artık gerçekten durmalıydı.*

"Biten sevgilerin ardından,
Ağlayamam ben böyle yas tutamam.
Her sözde her gözde şefkat aramam,
Kırıyor kalbimi sonunda nasıl olsa."

Şarkının nakaratları kulaklarımızı doldururken Can da oturduğu sandalyeden kalktı. "Benim mavişim yine çok haklı. Bu gece eğlenmek için bir araya geldik. Üzülmek için değil," diyerek Gökçe'yi destekleyen cümleler kurdu. Ardından o da yanımıza gelip, "Hem bakın, Nisa'nın en sevdiği şarkı çalıyor. Hadi herkes dans pistine!" dedi. Gökçe'yi de elinden tutup dans pistine doğru sürükledi ama bunu yaparken coşkulu bir sesle, "Hadi hadi hadi hadi!" diyerek herkesi dansa kaldırdı.

Herkes ayağa kalkıp, dans pistine doğru ilerlerken ben oturduğum yerde kalmayı tercih ettim. *Partnerim burada değildi. Onsuz dans edemezdim.*

"Öpsem bebek gözlerinden, çok ağlatırlar.
Sarsam seni kollarımdan, bir gün alırlar.
Sevsem seni doyasıya yıpratırlar.
Bir sürü kuru gürültü, parçalar sevgimizi ey kader... Böyle mi olmalı solmalı sevgililer?"[4]

Şarkının en sevdiğim nakaratları kulaklarımı doldururken bakışlarımı tek tek karşımda dans eden çiftlerin üzerinde gezdirdim. Birbirlerinin kolları arasında hepsi çok mutluydu ama benim zihnim bambaşka bir yerdeydi. Yaz mevsimin o sıcak akşamındaydı. Ağustos'un sonlarında, Mersin'deydi. O büyük alanın tam ortasında bana elini uzatarak dans teklifinde bulunan Demir'deydi. Tam da bu şarkı o kocaman alanı doldururken belime doladığı ellerinde, yıldızların ve denizin fısıldadığı o muhteşem andaydı.

Kalbim, her yanından mutluluk akan o eşsiz anla âdeta sancırken, şarkının her bir nakaratında onun yokluğunu daha derinden hissettim. Gözlerimin içi acıyla yanarken, gözpınarlarıma yerleşen yaşlar usulca yanaklarıma boşaldı.

"Yenge?"

Aniden işittiğim sesle, gözyaşlarımı gizlemek istercesine ellerimin tersiyle yanaklarımdaki ıslaklığı temizledim. Başımı kaldırdım ve yanıma gelen kişiye baktım. Batuhan'dan başkası değildi. Her zamanki eğlenen bakışlarında bu kez derin bir keder yatarken, boğazını temizleyip bir elini bana doğru uzattı.

"Geleneği bozmayalım bence ne dersin? Madem geldiğinde ilk dansın benimleydi. Giderken de son dansın yine benimle olsun."

Bir uzattığı ele, bir de ela gözlerindeki hüzne bakakaldım. Şaka yollu söylediği çok belliydi ama sesi çatallaşınca cümlenin ardındaki gerçekliği hissetmek çok kolaydı. Ne kadar öfkeli olsa da bu gece gerçekten eski Batuhan gibi davranıyor, eskisi gibi her anı neşeyle doldurmaya çalışıyordu. Hatta bana da *yenge* diye hitap ediyordu.

Dudaklarımı sarkıtmama engel olamazken, "Batuhan..." diye mırıldandım pürüzlü çıkan sesimle. Yüzümde hüzünle karışık bir gülümseme belirirken teklifini elbette geri çevirmedim. Uzattığı eli tuttum, ayağa kalktım ve onunla birlikte dans pistine doğru ilerledim. Batuhan'ın elini tutarken de onun kolları arasında dans ederken de aklımda yine yalnızca o vardı. *Demir...* Kendimi onun kollarında hayal ettim çünkü o an sadece Demir'in varlığına ihtiyacım vardı.

Ve gece böyle devam etti. Herkes dans etti, güldü, anılara sığındı, sarıldı. Bense sadece bir kez dans ettim. O da Batuhan'laydı. Arkadaşlarımın her biri benimle ilgili anılarından bahsetmeye devam etti. Damla başlarda çok soğuk olduğumdan, Aybüke ilk zamanlarda bana ne kadar gıcık kaptığından, Bahar

[4] Demet Sağıroğlu'nun *"Arnavut Kaldırımı"* şarkısının nakaratlarıdır.

ise çok inatçı oluşumdan... Herkes de bir iz bıraktığım için memnundum ama o an bazı acı gerçeklerin de bir kez daha farkına varmıştım. Onlarla geçirdiğim zamanların ne kadar özel olduğunu hissederken kalbim de aynı anda hem sevgiyle dolup taştı hem de hüzünle ağırlaştı. Çünkü bu geceyi de bu insanları da çok özleyecektim.

Akrep ve yelkovan birbirini kovalayıp, saatler akşamın on birine yaklaşırken artık yavaş yavaş da olsa toparlanmaya başladık. Üzerime montumu giyip küçük bir teşekkür konuşması yapmak için hazırlandığım esnada sözü benden önce Oğuz aldı.

"Ve gecenin son sürprizine geliyoruz..."

Kaşlarımı kaldırarak merakla ona baktım. *Geçirdiğimiz güzel saatler için fazlasıyla minnettarken bir de sürpriz mi hazırlamışlardı? Ne sürprizi? Yoksa... Demir mi gelmişti?*

Oğuz, "Hadi beyler," diyerek masanın çevresini saran arkadaşlarımı da yanına alarak orkestranın bulunduğu alana doğru ilerledi. Mustafa hariç hepsi sahneye çıktı. Batuhan baterinin arkasına geçti. Emre ve Oğuz mikrofonların başındaydı. Can ise gitarın tellerini ayarlıyordu. Gözlerimi kırpmadan onları izlerken hoparlörden önce tanıdık bir şarkının melodisi yükseldi, ardından da Emre'nin muhteşem sesi kulaklarımızı doldurmaya başladı.

"Her ayrılık zor.
Bin yıldır söyler dururum.
Öğrenmiyor kalp.
Görüldüğü üzere durumum."

Her ayrılık gerçekten çok zordu ve o an geldiğinde çaresizlik bütün damarlarınızda kol gezinirdi. Hiçbir şey yapamazdınız. *Kabullenmek dışında...* Benim onlarla olan ayrılığım ise her şeyden daha zordu.

"İnsan biraz olsun akıllanmaz mı?
Büyümez mi er geç?
Yanardağ gibi için için...
Sönmez mi bu sinsi ateş?"

Emre duraksayıp da Oğuz nakaratlara girdiğinde doğrudan gözlerimin içine baktı. Sanki bana diyordu, *"İnsan biraz olsun akıllanmaz mı?"* diye. Akıllanmıyordum işte. Kendimle birlikte sevdiklerimin de canını yakıyordum.

Dudaklarımda buruk bir tebessümle ona bakıp başımı hafifçe yana eğerken bu an çok tanıdık geldi. Arkadaşlarım yine karşımdaydı. Yine aynı şarkıyı söylüyorlardı ama bu kez yalnızca benim içindi.

"Vay, yine mi keder?
Ama artık yeter.
Yine kapıda kara geceler.

Vay, çileli başım...
Ortasında kışın...
İyice beter."[5]

Oğuz ve Emre, aynı anda şarkıyı söylemeye başladıklarında daha fazla tutamadım kendimi. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Çünkü tıpkı şarkının nakaratlarında da olduğu gibi kışın ortasındaydık ve her şey keder doluydu. Yüreğim dağlanıyordu sanki çünkü gözlerim yalnızca onu arıyordu. Demir'in ellerinin sıcaklığını, güvenli göğsünü, tatlı gülüşünü, nefesime değen nefesini... Aklımda da yalnızca o vardı. Demir vardı. Onunla olan anılarım vardı. Her biri bir köşeden çıkarak bana el sallıyordu. Ve şimdi onun yokluğu öyle bir acıydı ki... Kalbimi göğsümden söküp atmak istedim.

Dizlerimin bağı çözülüp de omuzlarım düşerken yeniden sandalyeme oturdum. Ayakta duracak gücü kendimde bulamadım. Senem, destek olmak istercesine beni hızla kendine çekerken elleriyle de kollarımı sıvazladı. Saçlarımı okşadı. Ağlamamı susturmadı. Acımı hafifleten sözler söylemedi, aksine acıma ortak oldu. Bu an bile hiçbir şeyin kolay olmayacağını açıkça gösteriyordu. Dayanamıyordum. Bununla tek başıma mücadele edemiyordum. *Ona, Demir'e ihtiyacım vardı benim.*

Emre ve Oğuz nakaratları bir kez daha tekrarlayıp, şarkıyı tamamladıklarında bir an için herkes sessiz kaldı. Sonra ilk alkışı elbette ben başlattım, arkadaşlarım da bana eşlik etti.

Onlar sahneden inerken ben de oturduğum yerden kalktım. Yanlarına gidip, "Teşekkür ederim. Gerçekten çok teşekkür ederim," diye fısıldadım. Her birine tek tek sarıldım. Sadece Batuhan'a sarılmadım, sarılamadım çünkü o hemen sahneden inmedi. Dikkatle elindeki cep telefonuna bakıyordu. Başını telefonun ekranından kaldırıp da onu izlediğimi fark ettiğinde bakışlarını kaçırdı ama telefonunda her ne yapıyorsa onu yapmaya devam etti. Arkasını dönüp birden bulunduğumuz alandan çıktı. *Belki de lavaboya gitti.*

Oğuz, Emre ve Can'la birlikte yeniden masaya yaklaştığımızda artık hepimiz ayaktaydık ve bu kez gerçekten gitmek için hazırlanıyorduk. Son bir konuşma yapmam, bu geceyi sonlandırmam gerekiyordu. Gözlerim bütün arkadaşlarımın üzerinde gezindikten sonra yüreğime çöken vedanın ağırlığı içimi yakıp kavuran bir hisse dönüştü. Yine de dudaklarımı aralayıp bir şeyler söylemek istedim çünkü onlar bunu hak ediyordu.

"Bu gece için... Bütün bunları hazırladığınız için başta Senem olmak üzere hepinize çok teşekkür ederim. Asla unutamayacağım bir gece oldu. Bana ne kadar şanslı oldu..." *Olduğumu hatırlatacak,* diyemedim. Cümlemi sonlandıramadım. Sözcükler havada asılı kaldı çünkü bir şey oldu. *Asla tahmin*

[5] Sezen Aksu'nun *"Vay"* şarkısının nakaratlarıdır.

edemeyeceğim bir şey... Yalnızca onun ve benim anlayabileceğim bir şey... Bir ses duydum. Çok tanıdık bir şarkı kulaklarımızı doldurmaya başladı.

"Sen yokken düşerdim dalımdan,
Yaralı kalmam bilirdim ruhundan.
Anlamazken seni varlığında,
Şimdi korkarken olsan yanımda."

Bu şarkıyı biliyordum hem de çok iyi biliyordum. Başta ellerim olmak üzere bütün vücudum bir anda titremeye başladığında bir elim de doğrudan heyecanla sarsılan yüreğime gitti. *İlk okul gezimizde, o sönmüş kamp ateşinin etrafında...* Bu şarkıyı bana kendi söylemişti. Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak mırıldanmıştı. Şimdi yalnızca hoparlörden duyuluyordu.

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık koparken ansızın duyduğum adım sesleriyle başımı hemen arkama çevirdim ve kapı tarafına baktım çünkü gelecek olanı biliyordum. Eğer bu şarkı şimdi çalıyorsa bunun tek bir açıklaması olabilirdi. *Burada olmalıydı. Allah'ım lütfen... Lütfen, tam şu anda karşımda belirsin.* Ve öyle de oldu. Onu gördüm. *Demir'i.*

"Her şey bir anda olsa da kurtulsak,
Tutsam elinden kaçacak bile olsan.
Sarılsak doya doya kimseye aldanmadan."

Şarkının en sevdiğim nakaratları kulaklarımı doldurmaya devam ederken onu da bulunduğumuz alanın başındaki merdivenlerin orada gördüm. Hemen arkasında ise Batuhan vardı.

Ağır ağır merdivenleri inip artık tam anlamıyla görüş açıma girdiğinde dudaklarımdan titrek bir nefes koptu. Aldığım sık nefesler cayır cayır içimi yaktı çünkü karşımdaydı. Çünkü buradaydı. Boğazım düğümlenirken kalbimin atışları her zamankinden daha hızlıydı. Öyle hızlı bir şekilde çarpıyordu ki sanki yerinden çıkmak, ona koşmak istiyordu.

O, bana doğru bir adım attı. Ben de arkadaşlarımın yanından ayrılarak ona doğru iki adım attım. Baştan aşağıya onu inceledim. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Beyaz gömleği buruşmuş, kravatı gevşetilmişti. Gömleğinin üst düğmeleri telaşla ya da umarsızca çözülmüştü. Saçları dağınıktı. Gözlerinin çevresinde koyu halkalar vardı. Yorgun bir savaşçı gibi dağılmış, hatta mahvolmuş görünüyordu ama buna rağmen kalbimin yerinden sarsılmasına sebep olacak kadar çok yakışıklıydı.

Birbirimize doğru ağır adımlarla ilerlemeyi sürdürürken ayaklarımızın ucu mekânın tam ortasında buluştu. Karşı karşıya geldiğimizde inanamayan gözlerle ona baktım. Çünkü hâlâ inanamıyordum. Hayal olmasından korkuyordum. Oysa tam karşımdaydı ve ben o çok sevdiğim gözlerine bu kez çok yakından bakıyordum. Boğazımdan derin bir hıçkırık daha koparken gözlerini kıstı. *"Yapma,"* dercesine baktı bana ama elimde değildi. Bana iyi gelen tek

şey onun varlığıyken hiçbir şey elimde değildi. Onun gözleri de tıpkı benimkiler gibi dolu doluydu. Bir elini havaya kaldırarak baş parmağıyla yakaladı yanağıma hücum eden gözyaşlarını. Akan her bir damlayı kendi parmağıyla sildi. Aynı anda şarkının nakaratlarına o da eşlik etti.

"Sen uzakta, bense burada...
Yolumuz var, hani öyle derler ya..."[6]

Yüzümü sıcacık avucuna iyice yaslayıp âdeta orada yaşamak isterken, *"İstiyorsan her şeyimiz yeniden başlar,"* diyerek titreyen sesimle onunla birlikte şarkıyı mırıldandım. Ağır ağır başını salladı. Benim gibi onun da o geceye geri dönmek istediğini çok net bir şekilde anladım. O gece, o sönmüş kamp ateşinin etrafında bana sıkıca sarılırken söylediği cümleler hâlâ aklımdaydı.

"İşte her şey bu cümlede saklı, Nisa. Sen istersen, her şeyimiz yeniden başlar."

Bir kez daha söylemesini istedim o cümleleri. Bir kez daha bakmasını istedim bana umutla. *Yalnızca bir kez daha...* Ama yapmadı. Hiçbir şey demedi. Yüzümü avuçlarının içine alarak pes etmiş bir şekilde baktı bu kez gözlerime ve yüreğime asıl darbeyi böyle indirdi. Şarkı son buldu ama ben yalnızca Demir'de kaldım. Onun çoktan pes etmiş, vazgeçmiş takatsiz bakışlarında kaldım.

Arkadaşlarımızın her birinin gözleri bizim üzerimizdeydi, biliyordum ama ben yalnızca onu görüyordum. Ben yalnızca onu duyuyordum ve saçma bir şekilde bir tüy kadar hafiflemiş hissediyordum. Karşımdaydı ya başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yüzüm hâlâ avuçlarının içindeyken, "Burada bekle," dedi kısık bir sesle. Hızla başımı salladım. İstesem de hiçbir yere gidemezdim ki. O yanımda olduğu sürece ben hiçbir yere gidemezdim. Fakat ellerini yüzümden çektiği an, tenimin alıştığı sıcaklık yerini buz gibi bir soğukluğa bıraktı. Bir anlığına çok üşüdüğümü, hatta titrediğimi hissettim ama sonra toparlanmaya çalıştım. O buradaydı. Önemli olan buydu.

Arkasını döndüğü gibi başıyla Batuhan'a belli belirsiz bir işaret yaptı. Batuhan ise hiç tereddüt etmeden onun yanına gitti. Batuhan'ın biraz önce neden telefonuna gömüldüğünü ve bir anda neden ortadan kaybolduğunu o an anladım. Muhtemelen Demir aramış ya da mesaj atmıştı. Kafamda bir şeyler yerine otururken Emre de onlara katıldı. Sonra bir anda Demir, Batuhan ve Emre sahneye çıktılar. Ne yapacağını ya da yapacaklarını o an idrak ettim. Kalbim bir kez daha göğüs kafesime sığamayacak kadar çok hızlı atmaya başladı. *Şarkı söyleyecekti. Demir, benim için şarkı söyleyecekti.*

Sahnenin hemen yanındaki görevli kişiye doğru eğilip, kulağına bir şeyler mırıldandı. Ne dediğini hiçbirimiz duymadık ama doğrulup da yeniden bize

---

[6] Soner Avcu'nun *"Sen Yokken"* şarkısının nakaratlarıdır.

baktığında dudaklarında samimi bir tebessüm vardı. O çok sevdiğim karamel gözleri yalnızca bana bakıyordu.

Gözlerimiz birbirine değdiği anda içime akan derin hüzün, nehir gibi her yanımı sardı. Bütün yüreğimi istila etti. Demir'in bakışlarında ise onca zamandır görmediğim, benden ısrarla sakladığı tüm duygular vardı. Hüzün vardı. Keder vardı. Ama en çok da ayrılığın soğuk ağırlığı vardı.

Başını hafifçe önündeki mikrofona doğru eğip, "Sana hiçbir zaman gerçek anlamda şarkı söylemedim. Söyleyemedim," dedi. Sesi titrekti ama gözleri kararlıydı. "Bu açığı artık kapatalım istiyorum," diye devam ettiğinde sadece başımı salladım. Aslında hiç önemli değildi. Söylemese de olurdu ama o böyle istiyorsa buna da razıydım. Ondan gelecek her şeye razıydım.

Heyecanla onu ve söyleyeceği şarkıyı bekledim. Demir gözlerindeki kararlı ifadeyle yeniden başını mikrofona doğru eğdi. Mekânın içini melankolik bir şarkının melodisi doldurmaya başlarken o da yavaşça şarkıya giriş yaptı.

"Biliyorum bir gün bir gemi gelecek.
Bu sensiz limana ama o gelene dek..."

Bir an durdu. Gözlerini kapattı. Önce devam edemedi ama sonra derin bir nefes çekti. Çektiği bu nefesle sanki gücünü toparlamak istedi. Sonra yeniden devam etti şarkıya ama sesi yalnızca acı doluydu.

"Sensiz kalacak bu şehir.
Sensiz kalacak bu liman.
Sensiz batacak bu güneş."

Şarkının her bir nakaratı, kalbimin tam ortasına kocaman, sivri bir hançer gibi saplanıyordu. Ve Demir şarkıyı öylesine güzel söylüyordu ki... Onun sesinin muhteşem tınısıyla mekândaki her şey durdu, herkes sustu. Bunca zamandır, *"Sesim kötü benim,"* diye kendine yaptığı haksızlık, bu performansının yanında koca bir şaka olmalıydı. Fakat o nakaratları söylemeye devam etikçe, bu şarkıyı söylemesinin altında yatan asıl anlamı idrak etmeye başladım. Oysa aptal olmayı, hiçbir şeyi anlamamayı şu an her şeyden çok isterdim ama ne yazık ki her şeyin gayet farkındaydım. Bu onun vedasıydı. *Demir bana böyle veda ediyordu.*

"Ta ki o gelene kadar
Gökten yıldız toplayacağım
Senin o salkım salkım saçlarına
Işıl ışıl bir taç yapmak için."

Nakaratlara devam ettikçe içimde büyüyen fırtına artık kontrolden çıkmıştı. Kalbim ikiye bölünmüş, orada koca bir enkaz meydana gelmişti. Bense o enkazın altında can vermiştim. Ayaklarımın bile artık beni taşıyacak gücü kalmamıştı ama tek bir yönleri vardı. *O da yalnızca Demir'in olduğu yerdi.* Adımlarım yavaşça ona doğru ilerledi.

Batuhan'ın davula vurduğu sert darbeler, Demir'in dudaklarından dökülen nakaratları daha hüzünlü hâle getirdi. Gözlerimin içine uzun uzun bakarken şarkıyı daha gür, daha boğuk bir sesle söyledi.

"Sensiz kalacak bu şehir.
Sensiz kalacak bu liman.
Sensiz batacak bu güneş.
Sensiz atacak bu yürek.
Sensiz yanacak sigaram.
Sensiz solacak bu günler..."[7]

İşte o an, kendime hâkim olamadım. Kalbimdeki o koca yükle daha fazla baş edemedim. Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken içimde bir yerlerde bir şey kırıldı. Paramparça oldu. Belki o kırılan şey pişmanlıklarımdı, belki korkularımdı, belki de savunmasız kalbimdi ama yapamadım işte. Adımlarım hızlanırken kontrolümü kaybederek ona koştum. Demir tam, *"Sensiz kalacak bu şehir,"* diyerek yeniden nakarata gireceği sırada birden sahneye atladım. Kollarımı sıkıca boynuna doladım. Boğazımdan boğuk bir hıçkırık koparken feryat figan bir şekilde ona yalvardım.

"Demir, ne olur affet! Yaptıklarım için affet! Söylediklerim için affet! Her şey için affet. Ben kendimi hiç affetmeyeceğim ama sen ne olur affet beni!"

Ani sarılışımla mikrofon birden elinden düştü. Sahnenin tam ortasında tok bir ses yankılandı ama o ses, kalbimdeki çırpınışların yanında bir fısıltıdan ibaretti. Onun kolları da sımsıkı belime dolandığında dünyadaki her şey silindi. Ne kalabalığın sesi ne loş ışıkların parlaklığı ne de etrafımızdaki bakışlar... O an, yalnızca biz vardık.

Demir'in göğsüne iyice yaslandığımda kalp atışlarını hissettim. Benimkine eşlik edercesine çok hızlı bir şekilde çarpıyordu. Kollarını bana daha sıkı doladı; sanki kaybolmamdan korkuyormuş gibi, sanki bir an bile bırakırsa her şey yıkılacakmış gibi... Sırtıma dolanan elleri beni iyice kendisine çekti. Saçlarıma peş peşe öpücükler bıraktı.

Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülmeye devam etti. Hıçkırıklarımı içime bastırırken, onun sıcaklığı, güvenli kolları beni sarıp sarmaladı. Sanki tüm pişmanlıklarım, korkularım ve söyleyemediğim onca kelime bu sarılmanın içine saklanmıştı. O an, başımı boynundaki kokuya gömüp ona daha da sıkı sarılmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Etrafımızdaki dünya sessizleşti. Her şey sustu. Orkestra çalmayı bıraktı ama kalplerimizin hızlı çarpıntısı her şeyden daha gürültülüydü. Sık alıp verdiğimiz nefesler birbirine karıştı. Tiril tiril titreyen bedenim onun sıcaklığına

[7] Badem grubunun *"Sensiz Kalacak Bu Şehir"* şarkısının nakaratlarıdır.

sığındı. Bu an hiç bitmesin diye gözlerimi kapattım. Zaman, tam da şu an dursun istedim.

Sahnenin tam ortasında onunla birbirimize sıkıca sarılırken, üzerimizde binlerce kelimenin anlatamayacağı bir şey vardı. İç içe geçmiş iki kırık kalp, birbirine veda etmeden önce son bir kez daha birbirini onarıyordu. Ve o an, garip bir şekilde her şeyin ötesinde derin bir huzur buldum. Bu sarılma, içimdeki bütün fırtınaları aniden susturdu. *Belki bir vedaydı ama bu anın sonsuzluğu her şeyden daha gerçekti.*

11. BÖLÜM

♪ *Çağan Şengül & Suzan Hacigarip – Bitti Masal*
♪ *Çağan Şengül – Ben Sana Veda Edemem*
♪ *Ceylan Ertem – Son Bakış*
♪ *Toygar Işıklı – Çok Geç*

Nisa Altın'dan

İnsan, ayrılık vaktinin geldiğini nasıl anlardı? Anlayabilir miydi ya da?

Bir cümlede mi gizliydi, yoksa derin bir iç çekişte mi? Belki de bir fısıltının içinde saklıydı. Çaresizce bakan iki çift gözün arasına girip kelimeler konuşmasa bile, gözlerle her şeyi söyleyebilen bir fısıltı…

Hayır.

Sessizlikti ayrılık.

Derin bir sessizlikti hem de. İki nefes arasındaki, bir cümle sonundaki, bir ömrün ucundaki sessizlikti. Ölüm sessizliğiydi belki de çünkü şu an sahip olduğum şey yalnızca buydu. *Derin, soğuk bir sessizlik…*

Demir'le son yaşananları düşününce bu sessizliğin ne zaman başladığını hatırlamıyordum. İşin aslı, hatırlamak da istemiyordum. Belki de çok önce başlamıştı ama ben duymamıştım. Ya da duymak istememiştim.

İnsanı bazen en acıtan şey de asıl gerçekleri ısrarla görmezden gelmek istemesiydi. Beceri sanıyorduk sanki. Hâlbuki bir kaçıştan başka bir şey değildi. Gelecek olanı kendinden bile saklamaya çalışmaktı.

Ve bu gece… Demir'in ansızın karşımda belirmesiyle büyük bir kavuşma yaşamış olsam da aynı zamanda bütün kaçışlarım da son bulmuştu. Ayrılığın keskin darbesini sadece yüreğimde değil, iliklerime kadar bütün benliğimde de hissetmiştim.

Demir'in hiç beklemediğim bir esnada Ercan abinin mekânına gelmesiyle başta ne yapacağımı asla bilememiş, elim ayağıma dolaşmıştı. Arkadaşlarımız da onun geleceğine ihtimal dahi vermemiş olacaklardı ki çok şaşırmışlardı. Olanlar da olmuştu zaten. Tutamamıştım kendimi yine. O, benim için şarkı söylerken bir anda sahneye atlayıp boynuna dolamıştım kollarımı. Feryat figan yalvarmıştım beni ve yaptıklarımı affetsin diye. O an cevap vermemişti ama sıkıca, hiç bırakmak istemezcesine sarılmıştı bana.

Beni sımsıkı tutan kolları, sertçe gövdesine bastırışı, defalarca kez kokumu içine çekişi, sürekli saçlarımı öpüşü... O ana dair her ayrıntı hafızamın en özel kuytularına kazınmıştı. İmkânım olsa bir an bile ayrılmazdım kollarından. Bir an bile bırakmazdım onu ancak her şey, arkadaşlarımızın da bizimle birlikte ağladığını fark ettiğim ana kadardı.

İşittiğim hıçkırık sesleriyle o anın büyüsünden sıyrıldım. Dönüp arkadaşlarımıza doğru baktığımda hepsinin bizimle birlikte ağladığını gördüm. *Hatta Batuhan bile...* Bu ayrılık, hepimizi derinden etkiliyor, mahvediyordu. Biliyordum, görüyordum, hissediyordum ama elimden de hiçbir şey gelmiyordu. Çoktan kararlar verilmiş, biletler alınmıştı. Geriye ise yalnızca veda anını beklemek kalmıştı. Fakat bir şey biliyordum ki, o da ömrümün sonuna kadar bu geceyi unutamayacağımdı.

Demir'in gelmesiyle geceyi daha fazla uzatmadık. Uzatmak da istemedik. İşin aslı, yaşananlardan sonra arkadaşlarımız Demir ve beni yalnız bırakmak istemişlerdi. Konuşacak meselelerimiz olduğunu vurgulamışlardı. *Kısmen de olsa haklılardı..Konuşacak çok şey vardı ama cesaret edebilir miydik? İşte bu da muammaydı.*

Mekândan hep birlikte, aynı anda ayrıldık. Arkadaşlarımla kucaklaşmak, vedalaşmak istemiştim ama buna da izin vermemişlerdi. Meğerse yarın sabah beni uğurlamak için semte geleceklermiş. Bir şey diyememiştim. Onlardan hiç kopmak istemezken gelmelerine ses dahi etmez, bu ince düşüncelerini asla geri çevirmezdim.

Şu an ise... Demir'in yanındaydım. Son kez birbirimizin elini tutuyorduk. *Hem de sıkıca... Hiç bırakmak istemezcesine...* Bırakmak da istemiyorduk çünkü, biliyordum.

Demir ve ben mekândan birlikte ayrılmıştık. Senem, Oğuz'la beraber eve dönerken ben de bir an olsun Demir'in yanından ayrılmak istememiştim. Onunla biraz daha vakit geçirmek, hasret gidermek istemiştim. Yetmiyordu çünkü. Ne kadar sarılsam da göğsüne ne kadar sokulsam da hiçbir şey yetmiyordu. Hiçbir şey ona olan özlemimi bastırmıyordu. Gözümü kapattığım anda yeniden kaybolacak bir hayal olmasından korkuyordum.

Haftalardan sonra ilk kez Impala'ya binmiştim. Bana ait olan o ön koltuğa oturmuştum. Impala'nın koltuğunu, o deri kokusunu bile çok özlemem kesinlikle normal değildi ama o da Demir'in bir parçasıydı. Benimse kalbimin her bir odacığı Demir'e de Demir'e dair her şeye de çokça hasretti.

Yol boyunca başımı omzuna yaslamış, oradan da hiç kaldırmamıştım. Arabayı önce sahil kenarına sürmüştü. Derin bir sessizliğin içinde, yalnızca birbirimizin nefes seslerini dinleyerek bir müddet denizi izlemiştik ama daha sonrasında saatler gece yarısına yaklaşırken o kaçınılmaz an gelip çatmıştı. Semte geri dönmüştük.

Demir, Impala'yı semtin çocuk parkının bulunduğu alana park etmişti. Bunun sebebini sormama dahi gerek yoktu. *O lanet geceyi hatırlıyordu.* Buna rağmen yine de benimle yürümek istemişti. Çünkü arabayı park eder park etmez, "Hadi yürüyelim biraz," demişti. İtiraz dahi etmemiştim. Arabadan indiğim gibi yeniden sıkıca eline yapışmıştım. Yürümüştük de... Yarım saat boyunca semtin boş ve soğuk sokaklarında sessizce, el ele yürümüştük.

Derin bir sessizlikle arşınladığımız yolun sonunda evimin bulunduğu arka sokağa girmiştik. Ağır adımlarla evin önüne yaklaştığımızda hemen içeri girmek istemedim. Ayaklarım o tarafa gitmedi çünkü ondan hemen ayrılmak istemedim. Oysa canımı yakacak anın geldiğinin gayet farkındaydım ama yine de kalbim bu anı inkâr etmek, yaşamamak istiyordu. *Ondan gitmek istemiyordu.*

Evimin arka bahçe kapısına yaklaştığımızda ayaklarım daha fazla bedenimi taşıyamadı. Usulca yere, kaldırım kenarına çöküp oturdum. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetliyken Demir de yanıma oturdu. Sessiz kaldık yine. Hiçbir şey söyleyemedik birbirimize. Dudaklarımı aralayıp ben bir şeyler söylemek istedim ama yapamadım. Sözcükler boğazımda düğümlendi. Koca bir yumru oluşturdu orada. Ne kadar içimden, *"Vakit geldi,"* desem de yüreğimde bir yer, küçük bir çocuk gibi ısrarla bu vedaya direniyordu. O küçük çocuğu dinledim bu kez ve sustum.

Gözlerim son bir kez daha ona dair bütün detaylara tutunmak istedi. Yüzünde, bedeninde gezindi bakışlarım. Saçlarının şu anki hâlini aklıma kazımak istedim mesela. Üstündeki kıyafetleri, solgun yüzünü, uzun boyunu, gülünce kısılan gözlerini, çok içten güldüğü zaman sol gözünün hemen altında oluşan o sevimli çukuru... Ona dair her şeyi aklıma kazımak istedim. Fakat karşımda çok yorgun görünüyordu. Yaşadıklarımız ona yıllar atlatmış gibiydi. Omuzları çökmüş, o serseri bakışlarındaki ışık sönmüştü. Gözlerinin feri bile silinmişti. Eski Demir'den, o yaramaz, arsız çocuktan zerre kadar eser kalmamıştı. Dudaklarının kenarındaki sevimli kıvrımlar bile yok olmuştu. Bir zamanlar beraber güldüğümüz anların hepsi sessiz bir yankıya dönmüştü ve ne kadar ona tutunmaya çalışsam da bu andan sonra ellerimin arasından kayıp gideceği kaçınılmaz bir gerçekti. *Sondu. Bu ona son bakışımdı.*

Kulakları sağır eden bir sessizliğin ardından derin bir nefes çektim. Çektiğim nefesi usulca geri bıraktım. Dudaklarımda yarım bir gülümseme belirirken, "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" diye sordum fısıltıyla. Gözlerimi ise bir an olsun ayırmadım ondan. Yerde olan başını kaldırıp bana baktı. Dolu doluydu gözleri. Bakışlarındaki hüznün altında kaldığını hissettim. Öncesinde bana sıcacık bakan karamel gözlerinin ilk kez titrediğini gördüm. Kıyamadım, yine dayanamadım. O karamel gözlerin mutluluktan bile ağlamasını istemezken, şimdi bütün acıyı ona yalnızca ben yaşatıyordum. İkimiz de koca

bir enkazın altında kalmıştık ve ne yazık ki birbirimizi kurtaracak gücümüz de zamanımız da olmamıştı. İlk yıkımımız değildi belki ama en can yakıcı olduğu aşikârdı.

Ayrılığın soğuk pençesi bir kez daha kalbime darbesini indirirken Demir sessiz kaldı, bense devam ettim. İçimde bastıramadığım o acıyı dışarı vurdum. Yüreğimi yakıp yıkan gerçeği usulca bu karanlık geceye ilan ettim.

"Keşke daha çok vakit geçirseydik. Keşke hiç kavga etmeseydik. Keşke saçma sapan oyunlarla birbirimizden uzak durmasaydık. Konserlere, tiyatrolara, sinemalara gitseydik mesela ama keşke birbirimize dair bu kadar çok keşke biriktirmeseydik."

Bakışlarını asla üzerimden çekmezken hiçbir ifadesizlik yoktu gözlerinde. Aksine ne görmem gerekiyorsa açık bir kitap gibi önüme seriyordu. Gizlemiyordu. Bakışları bile titriyordu o an. İlk defa bu kadar güçsüz duruyordu karşımda. *"Yapma,"* dercesine başını hafifçe yana doğru eğdi. Yutkundu. İnci bir çizgi şeklindeydi dudakları. Onu tanıdığım ilk andan bu yana en savunmasız, en çaresiz hâlini gördüm o an karşımda. İçimde bir şey koptu. Yüreğim paramparça oldu. Sıkıca sarılmak istedim ona ama yapamadım. Sarılırsam bırakamazdım, bırakmazdım.

Sesindeki çaresizliği gizlemeden, "Böyle konuşma," diye fısıldadı. Ses tonu bile öyle bir canımı yaktı ki... Tüm benliğim kırk parçaya ayrılsa, yine aynı acıyı hissederdim. Ama dinlemedim onu. Umarsızca konuşmaya devam ettim.

"Artık kavga bile edemeyeceğiz. Didişip birbirimizi yemeyeceğiz. Çünkü ben olmayacağım."

Yanağıma doğru bir gözyaşı akarken, bakışları doğrudan yanağıma düşen gözyaşını takip etti. Derin bir iç çekti. Kaşlarını çattı. Elimi tutmayan eliyle yüzünü sıvazladı. Sinirleniyordu, bunu da biliyordum. Çatık kaşlarının altından bana bakan gözlerini görünce buna daha çok emin oldum. Gözlerine bakmak istemedim. Bakışlarımı kaçırdım.

"Gerçekten istediğin bu mu? Giderayak kavga mı etmek istiyorsun?" Yüzündeki öfke, sesine de yansıdı. Başımı usulca sağa sola doğru salladım. *Onunla kavga etmek, isteyeceğim son şey bile olamazdı.*

"Hayır. İnan bana, buna gücüm yok ama ikimiz de çok iyi biliyoruz ki bu gece..." Durdum. Güçlü bir nefes çekip öyle devam ettim. "Bizim son gecemiz," diye fısıldadım canımı derinden yakan acı dolu bir sesle.

"Nisa..." diye mırıldandı adımı boğuk bir sesle. Ses tonunda bile derin bir keder, bu anın koca bir acısı vardı. Boşta kalan elimi yumruk yapıp sıktıkça sıktım. Öyle ki tırnaklarım derime battı, canımı acıttı ama umurumda olmadı. Dişlerimi sıktım. Ağlamamak için kendimi zor tuttum ama başarılı da olamadım. Gözlerimden oluk oluk akan yaşlar bana hiç yardımcı olmuyordu. Titrek çıkan sesime rağmen konuşmayı sürdürdüm lakin.

"Sadece şunu bilmeni istiyorum. Seninle geçirdiğim hiçbir andan pişman değilim. İyi ki tanıdım seni. İyi ki hayatıma girdin. İyi ki senin Kutup Yıldız'ın oldum. Her saniyesi, her anı için minnettarım sana. Seninle yaşadığım hiçbir anı başka hiçbir şeye değişmem. Bunu sakın unutma, olur mu?"

Sustu Demir. Hiçbir şey demedi. Göz bebekleri titredi sanki. Dolu dolu gözlerinden bir gözyaşının usulca yanağına süzüldüğünü gördüm ve benim için asıl kopma noktası, o anda gerçekleşti. Ağlamamalıydı karşımda. Dayanamazdım.

Çok çaresiz bakıyordu gözbebeklerime. İkimiz de birbirimize öylece bakakalırken aradan yığınla sessiz kelime aktı, gitti. *Geçmişimiz, geleceğimiz, hayallerimiz ve kırılan, yerle bir olan yüreklerimiz...*

Ben devamını getiremedim. Yutkunup öylece kaldım ama onun gözlerinin derinliklerinde okumamı istediği çok önemli şeyler vardı. Okuyamadım ama. Bana her ne söylemek istiyorsa okuyamadım, göremedim bu kez.

Bunu anlamış olacaktı ki sessizliğini bozup, "Peki benim ne düşündüğümü sormayacak mısın?" diye sordu. Sesi öylesine kırılgan çıkmıştı ki nefesim kesildi. Başımı hızla sağa sola doğru salladım çünkü cesaretsizdim.

Dudaklarım titrerken, "Sormaya korkuyorum," diye itiraf ettim çünkü gerçek buydu. Veda anına bu kadar yaklaşmışken ağzından çıkacak her bir cümle beni korkutacak, üşütecekti. Yüreğimi de bedenimi de tiril tiril titretecekti.

"Hayır, sor," dedi Demir. "Hadi, sor. Lütfen!" Üsteledi. Üzerime geldi. Sorgulamadım. Korkumu bir kenara bıraktım. Dediğini yaptım ve sordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Bir süre sessiz kaldı. Esen hafif rüzgâr saçlarımı dağıtırken onun da derin bir nefes aldığını duydum. Yüzüme yapışan saçları kulağımın arkasına atarken dikkatlice Demir'e baktım. Dudaklarının kıvrımlarında bu kez buruk bir tebessüm vardı.

"Gerçekleri öğrendikten sonra kendime en çok ne dedim biliyor musun?" Usulca başımı iki yana doğru salladım.

Nereden bilebilirdim ki? Onun yüzünü bile doğru düzgün göremezken, yaptıklarımdan sonra benden iyice uzaklaşmışken, ona asla bastıramayacağım bir şekilde hasretken ne düşündüğünü, kendine ne dediğini nereden bilebilirdim?

Demir, tuttuğu elimi de bıraktı. İki elini de saçlarına götürüp iyice dağıttı. Bir kez daha yüzünü sıvazladı. Bir kez daha derin bir nefes çekti. Ardından yüzündeki kararlı ifadeyle, dudaklarındaki buruk gülümsemeyle yeniden bana döndü. Bu kez kurduğu sarsıcı cümlelerle beni resmen uçurumun kenarından kendi elleriyle itti.

"Keşke ben de yetimhanede büyüseydim. Keşke çocukken tanışsaydık. Beni asıl üzen durum yalnızca bu. Düşünsene... Aynı çocukluğu paylaşabilirdik.

Aynı okullara gidebilirdik. Aynı sıralarda oturabilirdik. Aynı bahçede koşturabilirdik."

Benim tepkilerimdi bunlar.

Mustafa'yla kardeş olduğunu öğrendiğim ilk anda kurduğum cümlelerdi.

Aynı hayaller, aynı geç kalışlardı.

Ama şimdi durmalıydı, susmalıydı. Her şey yeterince zorken, beni daha da mahvetmemeliydi ama susmadı. Kalbimi yerinden söküp atmama sebep olacak cümleleri mırıldanmaya devam etti.

"Ne zengin bir hayat ne bir aileye bağlı olarak büyümek ne de Gürsoy soyadı... Hiçbiri umurumda değil. Seninle paylaşabileceğim bir çocukluğu benden çaldıkları için kimseyi affetmeyeceğim Nisa. Hiç kimseyi."

Tutamadım kendimi o an. Ellerimle yüzümü kapatıp nefes almaya çalıştım ama aldığım nefes bile yeterli gelmedi. Boğulduğumu düşündüm. Sözlerinin her biri kalbime bir ok gibi saplandı. Acıtıyordu. Yakıyordu. Öldürüyordu.

Ellerimi yüzümden çektiğim an, ona baktım tekrar. Ellerini dizlerinin üzerine yerleştirmiş, parmaklarını ise birbirine kenetlemişti. O an, parmaklarının bile titrediğini fark ettim. Bu küçücük detay bile onun içindeki fırtınanın büyüklüğünü ele veriyordu. Beni ise kahretmeye yetiyordu.

"Bizim kaderimiz buymuş, Demir. Acıtsa da yaksa da kabullenmek zorundayız."

O an bana döndü keskin bakışları ve doğrudan gözlerime baktı. Yakıcı bakışlarıyla âdeta ruhuma dokundu. "Kaderimizi değiştirmeyi her şeyden çok isterdim, biliyor musun? Ama ben bile buna yetemem, değil mi?" Sesi bir çocuk kadar çaresiz, bir yetişkin kadar yaralıydı. Gözlerinden birkaç damla yaş daha yanaklarına aktı ama sonra gözyaşlarını benden saklamaya çalışır gibi yüzünü hafifçe yana çevirdi. Yüreğimden kopup gelen bir ağırlık ise göğsümün tam orta yerine oturdu. "Demir..." diye fısıldadım sesim titrerken. Fakat yine susmadı.

"Bu sabah..." diye başladığında dikkatle ona baktım. Gelecek olanı bekledim. "İlk kez, o görüp hayran kaldığın köşke gittim, biliyor musun?" Gözyaşlarıma rağmen irice açıldı gözlerim şaşkınlıktan. İstanbul'da olduğunu zaten biliyordum. *O köşkü satın aldıklarını da biliyordum ama bir de gidip gezmiş miydi yani? Beni daha ne kadar şaşırtabilirdi?*

"Gerçekten mi?" diye hayretle soluduğumda ağır ağır başını salladı. "Büyükada'daydın o zaman?" Yine başını salladı beni onaylarcasına.

"Evet. Seninle geçirdiğimiz en güzel anlar orada çünkü. Son kez de olsa hepsini yeniden hatırlamak istedim."

Son kez... Gerçekten son kez miydi?

Benim de onunla yaşadığım en özel, en güzel anılar oradaydı. Büyükada'daydı.

Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirirken, "Köşk peki?" diye sordum ilgiyle. Tekrar baktı gözlerime derin derin. "Hayran kaldığım kadar güzel miymiş?" diye sorduğumda tereddüt bile etmeden hızla başını salladı.

"Çok," dedi hiç düşünmeden. "Çok güzelmiş." Hiç şaşırmamıştım buna. Dışarıdan bile o kadar güzelken eminim içi çok daha güzeldir.

Ben bunları içimden geçirirken Demir titrek ve boğuk çıkan sesiyle, "Ama ben hiçbir hayali sensiz gerçeğe dönüştürmek istemiyorum Nisa. Onu ne yapacağız? Ben sensiz nasıl yaşanır? Bunu da artık bilmiyorum. Benim geleceğim yalnızca sen olursan var olur," dedi.

Gözlerimden süzülen yaşlar yanaklarımı ıslatmaya devam ederken, "Demir..." diye fısıldadım adını bir kez daha. Artık gerçekten susmalıydı ama ben susmasını istedikçe o içinde ne var ne yok ortaya döküyordu. Sanki ayrı kaldığımız günlerin acısını çıkarıyordu.

"Söylesene... Bu acıyı nasıl içimde dindireceğim ben? Sensizliğe nasıl dayanacağım?" Karşımda öylesine savunmasız, öylesine güçsüz göründü ki bu kez ben uzanıp elini tuttum. *Hem de sıkıca...* Bu kez ben ona güç vermek istedim. *Her ne kadar ben de buna fazlasıyla ihtiyaç duysam da...*

"Dayanacaksın. Dayanmak zorundasın," dedim sesim bana bile yabancı gelecek kadar kararlı çıkarken. "Çünkü gün gelecek bu acı bir şekilde dinecek. Belki de bütün bunlara gülüp geçeceğiz. Sen aptal bir kız tanıdım diyeceksin. Ben de şahane bir çocuk tanıdım ve beni çok güzel sevdi diyeceğim."

Tuttuğum elini hiç bırakmazken hızla bana döndü Demir. Aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi bıraktı. Yüzümü avuçlarının içine aldı. "Ben o aptal kızı hâlâ çok seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. *Ben de seni çok seviyorum. Hem de her şeyden çok, herkesten çok.* Fakat ben bunları dile getirmeden o, "Sana veda etmeyeceğim," dedi yüzüm hâlâ avuçlarının içindeyken. Bunu ben de istemezdim zaten. Bu kadarını gerçekten kaldıramazdım.

"Mecbur değilsin." Hızla başını salladı iki yana doğru. Sanki beni değil, kendini inandırmak istediği bir şeyler vardı.

"Edemem. Ben sana veda edemem Nisa. İnsan kalbine veda edebilir mi?"

Haklıydı, veda edemezdi. Ben de ona veda edemezdim ama ondan son bir şey isteyebilirdim. Gözlerim dudaklarına değdi. "Demir," diye fısıldarken ben de iyice ona sokuldum. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı. Onun yüzünü soğuk avuç içlerimin arasına aldım. "Son kez..." diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Son kez öpsene beni. Buna çok ihtiyacım..." Devam edemedim. Cümlemi bitirmeme izin vermedi çünkü. Derince soluklandı. Gözlerini kapattı. Önce dudaklarının çok hafif dokunuşu değdi dudaklarıma. Sonra kalbinde taşıdığı ağır yükün acısı, en sona da gözyaşlarının tuzlu tadı...

Dudaklarımın üzerinde hissettiğim baskıyla gözyaşlarım şiddetlendi. Zaman durdu sanki, o anın ağırlığı her şeyi susturdu. Üst üste, üst üste öptü

dudaklarımdan ve her öpücüğünde bir damla gözyaşı daha akıttı hem onun hem de benim yüzüme. Gözyaşlarımız bile birbirine karıştı. Onlar bile birbirine tutundu. Çok sürmedi bu an. Usulca geri çekildi. Parmaklarıyla sildi yanaklarımdaki ıslaklığı ama o sildikçe yenileri akıyordu. Durmuyordu. Durulmuyordu.

"Yapma," dedi yalvarırcasına. "Ne olur bana bunu yapma. Sana çok kırgınım. Çok kızgınım. Hatta senden nefret etmek istiyorum ama yapma. Yapma şunu. Yapma lütfen. Ağlama, dayanamıyorum. Kıyamıyorum sana yapma. Ağlama, ne olur!"

Elimde değildi ki... İstesem de kendimi durduramıyordum. Gözyaşlarım bile yetersiz kalıyordu sanki bu anın acısına.

İnsan, sevdiği birini bırakıp giderken, aslında kendisini de geride bırakıyordu. Çünkü her ayrılık, geride bir parçanı bırakmak demekti. Gitmek zorundaydım, bunu ikimiz de biliyorduk ama kalmak istediğim her şey orada, onun o çok sevdiğim gözlerinde saklıydı. Tek bir lafına bakardı. *Her şey yalnızca tek bir lafına bakardı. Gitme, kal demesine...* Demedi ama. Susmayı yeğledi.

O susunca ben bir şeyler söylemek istedim ama yalnızca, "Çok özür dilerim," diyebildim. Ona söyleyebileceğim tek şey buydu çünkü. Yaptıklarım, yaşattıklarım için kuru bir özürden başka bir şeyim yoktu.

Gözlerimden akan yaşları hâlâ parmak uçlarıyla silmeye devam ederken, "Dileme," dedi Demir. Sesi sandığımdan da keskindi. Emir verir gibiydi. Bunu kabul etmek istemiyor gibiydi. "Sen özür dilenecek hiçbir şey yapmadın," diye devam ettiğinde başımı usulca yana doğru eğdim. Hâlâ beni korumaya çalışıyordu. Hâlâ beni savunuyordu ve bu canımı daha çok acıtıyordu. Oysa çok şey yapmıştım. En çok da onun canını yakmıştım. *Dahası olabilir miydi?*

"Canını yaktım," dedim dürüstçe. Dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi o an. Samimi, içimi sıcacık yapan bir gülümsemeydi. Öyle ki sol gözünün altındaki çukur bile ortaya çıkmıştı. Yanaklarımdan öptü bu kez. Derince, içine çeke çeke... Geri çekilip yanaklarımı okşadı sıcacık parmak uçlarıyla.

"Canın sağ olsun," dediği anda dudaklarım büzüldü, aşağıya doğru sarktı. *Asıl senin canın sağ olsun Demir. Senin canın her şeyden daha çok sağ olsun.*

Daha fazla dayanamadım. Kollarımı sıkıca boynuna doladım. Birbirimize o kadar sıkı sarıldık ki kimin kimi desteklediğinden emin olamadım ama bir an için onu bırakırsam düşeceğimi biliyordum. Beni bıraktığı an kaybolur, karanlığa gömülürdüm. Önüm, arkam, sağım, solum Demir'di benim. İçim koca bir uçurum olurdu beni bırakırsa.

Bir elim sıkıca boynuna tutunurken, diğer elim saçlarına daldı. Sıkı sıkı, sanki göğsümden içeri sokmak ister gibi kendime çektim. Boynundaki kokuyu

içime çektim, saçlarından öptüm. O ise benimle birlikte ağladı. Kolları bedenime sıkıca sarılırken, başını gömdüğü boyun girintimde sessizce ağladı. Hiç sesi çıkmıyordu ama ben dudaklarından dökülen kesik kesik nefeslerden, boynuma akan ıslaklıktan anlayabiliyordum ağladığını. Akıttığı her bir damla tenimi yakıyordu.

Bir süre boyunca öylece kaldık. Sadece saçlarıma ve boynuma değen sıcak nefesini hissettim. "İyi geceler, *Kutup Yıldızı*," diye fısıldadı en sonunda kulağıma doğru. Ardından saçlarımın arasına peş peşe öpücüklerini bıraktı. O çok sevdiğim kokusu etrafımı sarıp sarmalarken sıkıca yumdum gözlerimi. Görmek istemedim hiçbir şeyi. Gözyaşları akın akın boşaldı yanaklarıma. Aldırmadım. Ona daha sıkı sarıldım. Hiç bırakmak istemedim.

Bu anın gelmesinden korkuyordum. Hem de çok korkuyordum. Ona veda etmekten, ondan sonsuza dek gitmekten... Gerçekten korkunçtu. Yakıyordu. Parçalıyordu. Mahvediyordu ama kaçışımız da yaşamaktan başka çaremiz de yoktu.

"İyi geceler, *Kedi Yavrusu*," diye fısıldadım ben de onun kulağına doğru.

Böyle veda ettik birbirimize. O benim kedi yavrumdu, bense onun Kutup Yıldızı. Birbirimizin son anında da zihinlerimizde böyle kalmak istedik.

Sıcak nefesi saçlarımdan uzaklaşırken yavaşça kollarımın arasından çıktı. Ayağa kalktığını işittim. Gözlerimi yine açmadım. Açamadım. Cesaret edemedim. O çok sevdiğim karamel gözlerine bakarsam yapamazdım. Bu duygu beni cayır cayır yakardı.

Hafif bir rüzgâr esti. Sağımda, solumda, arkamda, önümde... Her yerimde koca bir boşluk hissettim o an. İstemsizce gözlerimi araladım ve gerçekliğin yıkıcı hissiyle burun buruna geldim.

Demir gitmişti.

Gecenin buz gibi soğuğu içime işlerken, ellerimle yüzümü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağladım. Öyle ki ağlamamın etkisiyle şiddetle inip kalkan omuzlarımı durduramadım. Artık hiçbir şeye takatim yoktu. Yalnızca çok üzgündüm. Gitmek isteyen de bendim, kalmak isteyen de ama çok üzgündüm.

Bundan sonrası ise bir savaştı. Kendi içimde mücadelesini vereceğim, yalnızca benim altına girebileceğim bir savaştı. Beni yok edecek kadar büyük bir savaş... Aslında sonuç çoktan belliydi. Ne kadar savaşırsam savaşayım, gerçekler değişmeyecekti. Ben bile o gerçekleri değiştirecek kadar güçlü değildim.

Kalbim, karşı olduğu bütün düşmanlarına yenilmişti. Mantığım da kararlarım da bu kez kalbimi mağlup etmişti. Mağlubiyetlerin en ağırıyla yüzleşmek, onu karşılamak kadar zordu ve şimdi, önüme baktığımda açıkça görüyordum ki... *Bu savaşın bir kazananı yoktu ama en büyük kaybedeni kesinlikle kalbimdi.*

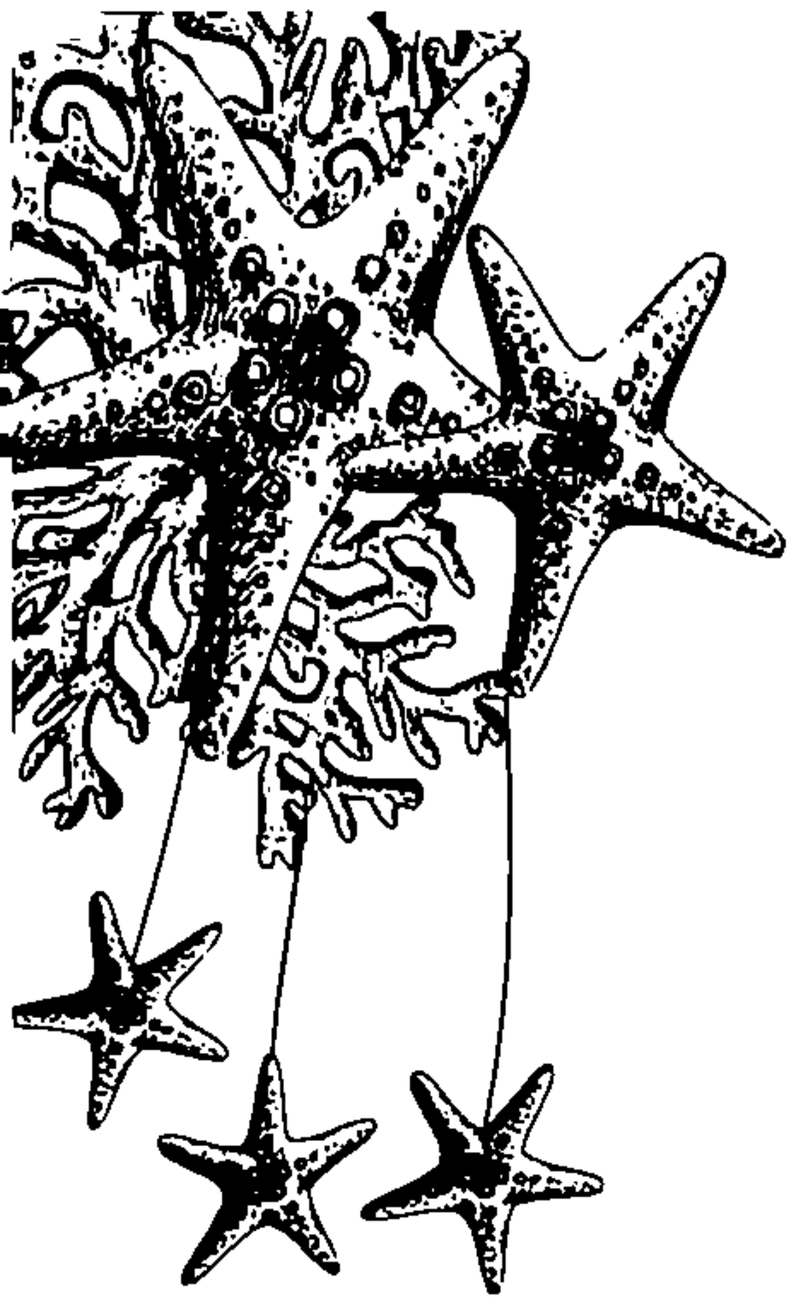

12. BÖLÜM

♪ *Fatma Turgut – İlkbaharda Kıyamet*
♪ *Çağan Şengül – Çok Yazık*
♪ *Toygar Işıklı – Gönlüm Göçebe*
♪ *Çağan Şengül – Veda*

Nisa Altun'dan

İnsan, sevmediği bütün yolları sevdikleri uğruna yürümeyi göze alırdı. Öyle yollar ki, taşları keskin bıçaklar gibi derini yırtar, ayaklarını kanatırdı. Rüzgâr yüzünü keser, tozu nefesini boğar, karanlığı ise gözlerini kör ederdi ama yine de durmazdın. İnatla ilerlemeye devam ederdin. Çünkü durmak, bir noktadan sonra geride bıraktıklarının yok oluşunu izlemek demekti. Onlara katlanılmaz bir acıdan başka bir şey vermediğini düşünürdün. Attığın her adımda ruhundan bir parçayı bırakıyormuşsun gibi hissederdin.

Hayallerini, geleceğini, umutlarını ama en önemlisi de kendini bırakırdın geride. Yüreğinde koca bir eksiklik meydana gelirdi işte o zaman. Bedenin ağırlaşır, kalbin çok yorgun düşerdi ama yine de ısrarla yürümeye devam ederdin o sevmediğin yolu. Çünkü sevdiğin insanların yeniden gülümseyebilmeleri için, omuzlarındaki yükleri bir nebze olsun hafifletebilmek için, hatta onları kendinden bile olsa koruyabilmek için bunu yapmaya mecbur hissederdin. Gerekirse kendi acılarını saklamayı öğrenirdin ama onların hayatındaki fırtına sen isen, dinmekten başka bir çözümün olmadığını da bilirdin.

Belki de asıl cesaret; kendini, benliğini, hatta bütün yüreğini kaybetme pahasına da olsa, sevdiklerinin huzuru ve mutluluğu için o taşlı yolları arkana bile bakmadan yürüyebilmektir.

Demir'in gidişinin ardından uzun bir süre çöktüğüm yerden kalkamadım. Olduğum yere çivilendim sanki. Onun gittiği yöne bakabilmek için bile olsa başımı kaldıramadım, kaldırmak da istemedim. Sanki o tarafa bakarsam, o anın gerçek olduğunu kabullenecektim. Oysa hiçbir şeyi kabullenmek istemiyordum. Gitmeyi kabullenmek istemiyordum. Sevdiğim insanlara bu denli acı vermeyi kabullenmek istemiyordum. Bu vedaları kabullenmek istemiyordum. İçim hem bomboştu hem de altında kalacağım bir taş kadar ağırdı ve o taş sadece benliğimi değil, bütün yüreğimi de ağırlaştırıyordu.

Gözlerimi, kaldırım taşlarından ayırmadan bir müddet oturduğum yerde kalakaldım. *Kaç dakika geçmişti?* Bilmiyordum. Ayaklarımı ileri atıp kalkmak

istesem de sanki bir çift görünmez el ısrarla beni burada tutuyordu. Hava ne kadar soğuk olursa olsun, tenimdeki soğukluğun sebebi başka bir yerden geliyordu. *Vedanın buz gibi keskin dokunuşundan...*

Sokak lambalarının titreşen turuncu ışıklarının altında donuk bir şekilde hareketsizce dururken sonunda başımı kaldırdım ve Demir'in gözden kaybolduğu tarafa baktım. Göğsümden boğuk bir hıçkırık yükseldi o an. Yüreğimdeki derin boşluğu ise bu saatten sonra hiçbir şey dolduramazdı. Omuzlarım bitkinlikle düştü, gözlerimin önü karardı, gürültülü bir nefes bıraktım. Sonunda bacaklarım yeniden irademi ele geçirdi ve çöktüğüm yerden yavaşça ayağa kalktım. Sendeledim, başım dönüyordu ama yine de hareket etmeyi başarabildim. Yavaş adımlarla arka kapıdan bahçeye girdim. Anahtarlarımı montumun cebinden çıkararak sessizce evin kapısını açtım.

Ev de tıpkı ruhum gibi çok sessiz ve karanlıktı. Hiçbir ışık hüzmesi yoktu. Herkes çoktan odalarına çekilmişti.

Bir vedayı bitirmiştim belki ama bu, başka bir vedanın kapısını aralamak anlamına geliyordu.

Ayakkabılarımı çıkardım. Issız koridoru ardımda bırakırken merdivenlerin bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Merdivenleri ağır ağır çıkarken boğazım düğümlendi, yüreğim daraldı. *Hedef noktası belliydi: Senem'in odası.*

Basamakları yavaşça tırmanırken, odasına girdiğim anda karşılaşacağım sahneler şimdiden zihnimde canlandı. Muhtemelen gecenin bu saatine aldırmadan yine bağırıp çağıracaktı. Bencil olduğumu haykıracaktı. *Haklıydı da. Bencildim, çok bencildim hem de.* Öfkesini kusacak, asla bu durumu kabullenmek istemeyecekti ama yapmak zorundaydık. Israrla kaçtığımız bu vedayı artık gerçekleştirmeliydik.

İlk katın bütün merdivenlerini tırmanarak onun odasının bulunduğu kata ulaştığımda kapısının aralık, odasının ise aydınlık olduğunu fark ettim. *Muhtemelen beni beklemişti.* O tarafa doğru ilerlemeye devam ettim. Tam odasının önüne geldiğimdeyse duraksadım, hemen giremedim içeri. Cesaret edemedim. *Korkuyordum çünkü...*

Beni bu dünyada ilk kez Senem evi gibi görmüştü. Ailesini trafik kazasında kaybetmişti, benim ise hiç kimsem olmamıştı. Odama geldiği ilk günden bu yana birbirimize sığınmıştık biz. Bunca yıl boyunca derdimi derdi, acımı acısı olarak bilmişti. Benimle gülmüş, benimle ağlamıştı. Bir kere bile şikâyet etmemişti. Dünyanın en problemli insanı olduğumu söylediğim anlarda bile benden vazgeçmemişti. Hatta bazen kendi hayatının derdini, tasasını bırakmış, yalnızca bana odaklanmıştı. Her şeyini bana adamıştı. Düştüğümde elimden tutup kaldırmış, mutsuz olmama hiç izin vermemişti. Bu hayata bile elimi tutmayı hiç bırakmadan beni yine o çekmişti. Peşinden sürüklemişti. *Bunca yıl boyunca hiç hatamız olmamış mıydı?* Elbette olmuştu. Özellikle de şu

son bir yıl içerisinde birbirimizin kalbini kıracak çok şey yapmıştık ama her şeye rağmen yine de birbirimize kol kanat germiş, arkadaşlığın çok ötesinde bir bağ kurmuştuk. Arkadaş değildik ki zaten biz. Hiç olmamıştık. Aslında kardeştik.

Şu anda içimde beliren korku ve endişe de yine kendim için değil, aslında onaydı. Bu ona son defa gelişimdi çünkü. Senem'in hayatı cıvıl cıvıldı, güzeldi. Daha da güzelleşebilirdi. Bunu mahvedemezdim. *Yeteri kadar batırmamış mıydım zaten her şeyi? Söndürmemiş miydim o yeşil gözlerindeki heyecanı, mutluluğu?* Daha fazlasını ona yaşatamazdım. Onun pembe gülleri vardı ruhunda. Mis kokulu, ipek gibi, çok ferah ve yumuşacık... Renkli boyaları vardı ellerinde. O boyalarla ne resimler çizerdi. Hayatı bir şekilde düzene girerdi. Benimse içimde koca bir karanlıktan başka bir şey yoktu ve o karanlığı sevdiklerime bulaştırmak yerine, hepsini kendime çekmeyi yeğlerdim.

Senem'e veda etmek çocukluğuma, her köşesinde birlikte paylaştığımız anılarımıza ve geçmişimize veda etmekti benim için ve bu kesinlikle kolay olmayacaktı.

Derin bir nefes alıp, aralık olan kapıdan yavaşça içeri girdiğimde onu yatağının üstünde bağdaş kurarak oturmuş bir vaziyette gördüm. Kıyafetlerini değiştirmiş, pijamalarını giymişti. Makyajını temizlemiş, saçlarına ise pembe bir bandana takmıştı. Elinde telefonuyla oynarken kapının gıcırtılı sesiyle başını telefonundan kaldırdı ve bana baktı. Ben kapıyı usulca kapatırken o neden geldiğimi bakışlarımdan bile anında anladı. *Tıpkı her hareketimi, her duygumu anında anladığı gibi...*

Başını bu andan kaçmak istercesine şiddetle iki yana doğru sallarken, hışımla yatağından kalktı. Karşıma dikilmeden hemen önce, "Hayır! Hayır! Hayır!" diye kendi kendine söylendi. Elindeki telefonu sinirle yatağının üzerine fırlattı. "Eğer bu odaya veda etmek için geldiysen geri çık! Derhâl çık odamdan!" Sesi hayal kırıklığı ve kırgınlık doluydu. Bir elini havaya kaldırıp doğrudan kapı tarafını işaret etti. Sırf bu anı yaşamayalım diye kovuyordu beni ama gidemezdim. Bunu yapamazdım.

Tanıyordum çünkü onu. Ne kadar hayat dolu olsa da en küçük olayda hemen içine kapanırdı. Çocukken de böyleydi. Biz küstüğümüz zaman kimseyle konuşmaz, herkesten uzak durur, odaya çekilirdi. Onu oradan çıkaran ise yine ben olurdum ama artık ben olmayacaktım. Bunu ikimiz de kabullenmek zorundaydık.

Bir adım geri çekildim. Derin bir nefes daha aldım ama artık nefes almak bile çok zor geliyordu. İçimi rahatlatmak yerine genzimi yakıyor, acımı büyütüyordu. Onun gözlerindeki öfke, benim içimdeki suçluluk duygusuyla birleşince ne diyeceğimi bilemedim. Başımı hafifçe eğdim. Gözlerimi onun yemyeşil gözlerinden kaçırarak konuşmaya çalıştım.

"Eninde sonunda bu gerçekleşecek, biliyorsun." Sesim titredi bunları söylerken. Gözyaşlarım yeniden gözpınarlarıma yerleşti. Söylediklerim ise onu daha da öfkelendirdi. Bağırıp, çağırmaya başladı.

"Bana bunu yapmaya hakkın yok! Beni böyle bırakıp gitmeye hakkın yok!"

Haklıydı hem de çok haklıydı. Ama benim artık hiçbir şeye hakkım yoktu.

Bir an için durdum, kelimeleri toparlamaya çalıştım ama başarılı olamadım. Kelimesiz kaldım sanki. Oysa bu konuşmayı binlerce kez kafamda yapmış olsam da şimdi hiçbir hazırlığım işe yaramıyordu. Onun hüsranla bakan yeşil gözleri ise bana asla yardımcı olmuyordu.

"Çok üzgünüm," diyebildim sadece ama hiçbir kelime yeterince güçlü değildi.

Bir nebze olsun sakinleşebilmesi için uzanıp elini tutmak istedim ama benden hızla uzaklaştı. Aramıza buzdan bir duvar ördü. Gözlerindeki öfke, yerini çaresizliğe bıraktı. Biriken gözyaşları ise yavaşça yanaklarına doğru aktı.

"Birlikte büyüdük biz. Her şeyi birlikte yaşadık. İlk aşklarımızı bile..."

Sesi titrek ve çok çaresizdi. Onunla birlikte ben de yeniden ağlamaya başlarken ağır ağır, onu onaylarcasına başımı salladım. Dudaklarımdan fısıltılı niteliğinde tek bir kelime döküldü.

"Biliyorum."

Aramızda derin bir sessizlik oldu. Öyle bir sessizlikti ki bu, bütün odayı sardı. O ağır yük hem benim hem onun omuzlarına yerleşti. Sonra Senem bana doğru bir adım attı. Bir adım daha, bir adım daha derken tam karşımda belirip birden ellerimi tuttu. Eğdiğim başımı kaldırıp ona bakarken yeniden konuştu ama sesi bu kez yalvarır gibiydi.

"Gitme... Lütfen, gitme! Yapma bunu bize."

Eğer böyle giderse konuşmama hiç izin vermeyecekti ama olması gereken bu değildi. Ona bunu yaşatmak benim için de hiç kolay değildi. Hatta kırk yerimden bıçaklanmışım gibi hissettiriyordu ama yüreğimdeki mecburiyet bütün yollarımı kapatıyordu.

Ellerini tutmayı bırakmadan başımı kaldırdım ve karşısında dimdik durmaya, kararımın arkasında olduğumu göstermeye çalıştım. Her ne kadar çok acı çektiğini görmek beni mahvetse de, "Şimdi bana bir söz vereceksin," dedim keskin bir sesle. Başını hızla iki yana doğru salladı. Büyük bir öfkeyle gözlerime baktı. Ellerimi tutmayı bıraktı. Bakışlarını kaçırırken, "Hayır," diye soludu benimle inatlaşırcasına ama unuttuğu bir şey vardı. *Ben daha inattım.*

Sesimi onun gibi yükseltip, "Senin içini bilirim ben Senem! Bu yüzden bana bir söz vereceksin!" diye direttiğimde istemeyerek de olsa yeniden gözlerimin içine baktı. Yeşil gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığını bütün yüreğimde hissettim. Sanki yüreği tam da şu anda daha da çok kırılmıştı.

Zamanında Senem'le yollarımız ayrılma raddesine geldiğinde ben aynı tepkileri vermiş, aynı hayal kırıklıklarını yaşayacağımı düşünmüştüm ama sonra bir mucize doğmuştu. Senem, yine beni bırakmamıştı ama şimdi ben onu bırakıyordum. *Bırakmak zorundaydım ve bunu ona yaşattığım için kendimi hiç affetmeyecektim.*

Dudaklarım titrerken onun sessizliğe gömülmesini fırsat bilerek kararlı bir sesle devam ettim.

"Hiçbir şey olmamış gibi hayatına kaldığın yerden devam edeceksin. Mutlu olacaksın, tamam mı?" diye sorduğumda yine başını sağa sola doğru salladı. Dilediği kadar benimle inatlaşabilirdi. Kararımdan geri dönecek değildim ama artık sinirlenmeye başlıyordum. Yine de bunu ona göstermeyecektim. Onun hırçınlığına rağmen ben sakin kalacaktım.

İki büyük adımda yanına yaklaştım. Ellerini tuttum. Gözlerime bakmadı. Başını eğdiği yerden asla kaldırmadan sessizce ağlamaya devam etti, bense onu teskin etmeye.

"Asla pes etmeyeceksin. Savaşacaksın. Liseyi bitirip sanat okuluna gideceksin. Şahane resimler, tablolar çıkaracaksın ortaya."

"Bana bunu yapma!" diye bağırdı ama durmadım.

"Bitirmedim!" diye bağırdım onun gibi. Gözyaşlarım dur durak bilmeden yanaklarıma süzülürken derin bir nefes alıp öyle devam ettim.

"Her ne olursa olsun Esma teyze ve Devrim amcayı hiç üzmeyeceksin. Kırmayacaksın. Sitem etmeyeceksin. Küsüp kenara çekilmeyeceksin. Bir dediklerini iki etmeyeceksin. Onlara hep saygı duyacaksın. Tamam mı? Söz ver bana."

Yavaşça başını kaldırdı. Kan çanağına dönmüş yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Hıçkırıkları boğazına düğümlenmiş gibiydi. Dudaklarından titrek bir nefes koparken, "Sensiz?" diye mırıldandı acı dolu bir sesle. Sesi de en az yüreği kadar incinmiş, mahvolmuştu.

Gözyaşlarımın arasından burukça gülümserken, "Bensiz," dedim başımı sallayarak. "Söz mü?" diyerek üstelediğimde bu kez o başını usulca salladı. Hıçkırıklarının arasından zar zor gülümsedi.

"Söz Suratsız, söz. Sarışın sözü," diye fısıldadı. Diretmedi. Karşı çıkmadı. İnat etmedi. Bu kez gerçekten kabullendi vedamızı.

Kendimi daha fazla tutmak yerine kollarımı boynuna dolayıp sıkı sıkı sarıldım ona. Onun da gözyaşları omzumu ıslatırken daha da çok çektim kendime. Yüreğimde koca bir sancı, her nefes alışımda göğsümün tam orta yerine batan keskin bir sızı vardı. Odanın koca sessizliğini artık yalnızca hıçkırıklarımız ve gözyaşlarımız dolduruyordu.

Ayrılık, sözcüklere döküldüğünde çok basit bir eylem gibi görünebilirdi ama size en karanlık zamanlarda ışık olan, fark ettirmeden yaralarınızı saran, varlığıyla nefes aldıran birine veda etmek; sanıldığından çok daha yıkıcıydı.

Öldürücü derecede acı vericiydi. İnsan böyle bir acı karşısında canından çok önemli bir parça koparılıyormuş gibi hissediyordu.

Şenem benim için yalnızca bir dost değildi; eksik yanlarımı tamamlayan, kök salabildiğim tek limandı. Şimdi o limanı terk ediyordum. Elimde, avucumda kalan tek şey ise zamana meydan okuyan birkaç kısa andı.

Vedamız, onun odasının duvarlarının arasında sıkışıp kalacaktı. Artık sadece sayılı saatlere sahiptik. Bu saatten sonra ise hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu. *Olamazdı.*

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

13. BÖLÜM

♪ *Oya & Bora – Giderim Bu Diyardan*
♪ *Glee – Roots Before Branches*
♪ *Cem Adrian & Mark Eliyahu – Derinlerde*
♪ *Gabrielle Aplin – Home*

Nisa Altın'dan

"İçinde çok acı saatler geçirmiş olmama rağmen küçük odamdan hüzünle ayrıldım. Mektepte bize bir şiir ezberletmişlerdi: İnsan, yaşadığı yerlerde, beraber bulunduğu insanlara görünmez ince tellerle bağlanırmış; ayrılık vaktinde bu bağlar gerilmeye, kopan keman telleri gibi acı sesler çıkarmaya başlar, hep birinin gönlümüzden kopup ayrılması, bir ayrı sızı uyandırırmış. Bunu yazan şair ne kadar haklıymış!"

Kitaplığımdan aldığım kitabı sıkıca tutarken sayfadaki satırları okuyor, parmak uçlarımı o satırlarda gezdiriyordum.[8]

Çok değil, yalnızca iki gün önce son gerçekleştirdiğim edebiyat sınavındaki paragraf sorusuydu bu satırlar. Sınav kâğıdında, *"Yukarıdaki paragrafta verilmek istenen mesaj nedir?"* yazıyordu. O gün, birçok kez bu paragrafı okumuş ama sadece kelimelerle bakışıp durmuştum. Düşüncelerim başlı başına arapsaçıyken paragrafta verilmek istenen mesajın ne olduğunu pek de anlayamamıştım. *"Görünmez bağlar, kopan keman telleri... Bunlar nasıl hisler?"* diye düşünmüş, cevabı bulamayınca da boş bırakmayı tercih edip diğer soruya geçmiştim.

Ama şimdi... Tam da gitme vaktine bu kadar yaklaşmışken, o kelimeler zihnimin tam orta yerine geri dönmüş ve bana ne anlattıklarını haykırırcasına göğsümde derin bir yankı bırakmıştı. *Görünmez bağlar, kopan keman telleri ve o acı dolu sesler...* Artık hiçbirine yabancı değildim.

Demir'i, Senem'i, Devrim amca ve Esma teyzeyi, arkadaşlarımı... Geride bıraktığım herkesi düşününce burada yaşadığım her anın, gülüşün, tartışmanın, konuşmanın; kısaca her şeyin aslında yüreğimin tam orta yerinde görünmez bağlara dönüştüğünü fark etmiştim. Aslında sadece onlara değil, odamın her köşesine, bu evde geçirdiğim her saniyeye, hatta ayak seslerimizin

[8] Reşat Nuri Güntekin'in eşsiz eseri *Çalıkuşu*, sayfa 166.

yankılandığı boş koridorlara bile bağlanmıştım. Ama şimdi, gitmek için attığım her bir adımda, o bağlar birer birer geriliyor, hatta kopuyordu. *Tıpkı paragraftaki gibi... Tıpkı kemanın kopan telleri gibi...* Her biri içimde acıyla haykırıyordu. Sonra diyordum ki kendi kendime; paragrafta verilen tek bir mesaj yoktu, bir sürü mesaj vardı.

İnsan bir yerden giderken sadece gitmekle kalmıyordu. Biriktirdiği anıları, sevdiği insanları, hatta o yerin bir parçası olmuş kendisini bile geride bırakıyordu. Ve ayrılık, sadece kopan bağların değil, o bağları içinde saklayan kalbin acısını da taşıyordu. Ne kadar hazırlıklı olursanız olun, hayatınızın bir sonraki sahnesine ince bir hüzünle eşlik ediyordu.

Elimde tuttuğum *Çalıkuşu* kitabını yerine bırakırken, kalbimdeki o derin bağların gerildiğini hissettim. Tüm yaşanmışlıklar birer halat gibi beni hâlâ burada tutmaya çalışıyordu ama benim gitmem gerekiyordu. Gitmek istemek ile gitmek zorunda kalmak arasında kocaman bir uçurum vardı ve ben o uçurumun kenarında son kez kendi yansımama bakıyordum.

Aklımdan hızla bu düşünceleri söküp atarken kitaplığa neden geldiğimi kendime hatırlattım ve asıl almam gereken kitabı ellerimin arasına aldım. Yetimhaneden ayrılmadan önce Mustafa'nın bana hediye ettiği kitabı: *Bir Gün...*[9]

Bu hayata atılmadan önce sahip olduğum tek şey bu kitap ve Senem ve Mustafa'yla olan anılarımdı. Kimseye haksızlık etmek istemiyordum ama buradan giderken de yine aynı şekilde gidecektim. Yanıma hiçbir şey almayacaktım, almıyordum. Esma teyze ve Devrim amca sayesinde sahip olduğum hiçbir şeyi yanımda götürmüyordum. Ne telefon ne bir kıyafet ne de herhangi bir şey... Eğer bunu yaparsam onların verdiği onca emeğe büyük haksızlık edeceğimi düşünüyordum. Yeterince haksızlık yapmıştım zaten, yeterince üzmüştüm sevdiğim herkesi. Hiçbirimizin daha fazlasını kaldıracak gücü yoktu. Onları da onlara ait her şeyi de geride bırakmak zorundaydım. *Tabii bileğimdeki gümüş künye ve boynumdaki kutup yıldızı kolyesi bunlara dâhil değildi. Onları istesem de bırakamazdım. Bırakmaya kalbim dayanmazdı.*

Bir Gün kitabıyla yatağıma doğru ilerlemek istedim ama işittiğim seslerle ayaklarımın yönü değişti. Kendimi pencere tarafına doğru giderken buldum. Perdeyi aralayıp arka bahçeye baktım. Aşağıdaki kalabalık yüreğimin yaralı bir kuş gibi çırpınmasına sebep oldu çünkü herkes oradaydı. Yüzler tanıdıktı ama her birini ayrı ayrı incelemeye cesaret edemiyordum. Gözyaşlarını zor tutanlar vardı. Bazıları başını eğmiş, başka bir şeyle meşgul olmaya çalışıyordu. Kimisi ise gizlemeden açıkça ağlıyordu. Senem mesela... Havuz kenarındaki salıncağın üzerinde oturuyordu. Başı Oğuz'un omzuna yaslıydı ve boğazından

[9] David Nicholls'un 2009'da yayınlanan romanıdır.

yükselen hıçkırıklarla ağlıyordu. İçim parçalandı. Dayanamadım bu görüntüye. Hızla perdeyi çekip odama dönmek istedim ama bir şey beni durdurdu. Zihnime doluşan tatlı bir hatıra ayaklarımın olduğu yerde mıhlanmasına sebep oldu.

O anın sıcaklığı hâlâ üzerimdeydi. İlk kez bu eve geldiğim gün, o ilk gece... Henüz bu eve alışamamış, yabancılığın içime ördüğü duvarların arasında sıkışmıştım. Belki de alışmaya çalıştığım bu hayatın en garip ve en utanç verici sınavını o gece vermiştim. Üzerimde yalnızca bornoz, saçlarım ıslak ve darmadağınıkken, işittiğim kavga sesleriyle tam da bu pencerenin önüne gelmiş, büyük bir merakla aşağıyı izlemiştim. Kulak misafiri olmuştum sokağı inleten baba-oğul kavgasına. Sonra kavga elbette son bulmuştu ama ben hemen çekilememiştim pencere kenarından. Pürdikkatle onu izlemeye devam etmiştim. Onun bakışları gökyüzünü incelerken aniden bu pencereye kaymış, beni bulmuştu. Başta afallayarak bakmıştı bana ama sonra... Çatık kaşları birden yok olmuş, çehresinde eğlenen bir ifade belirmişti. Pişkince sırıtmıştı. Kendi üstünü işaret ederek baş parmağını havaya kaldırıp, olumlu anlamda sallamıştı. *O an anlamıştım ona bornozla yakalandığımı.*

O ilk gece nasıl da utanmıştım ama... İçimde garip bir telaş dalgası yükselirken, onun beni inceleyen alaycı bakışları bu durumu daha da dayanılmaz bir hâle getirmişti. Utançtan kızaran yüzümü saklamak için perdeyi hızla geri çekmiştim. Ama o an yalnızca utanç değil, başka bir şey daha uyandırmıştı içimde. Kalbim bir tokmak gibi sertçe göğsümü döverken, Demir'in varlığının hayatımda ne kadar sarsıcı olabileceğini de aslında ilk kez o gece fark etmiştim.

Belki de o günden beri Demir'in varlığı hep böyleydi benim için. Hem huzursuz eden bir yakınlık hem de içimi ısıtan bir karmaşaydı. Şimdi pencerenin önünde dururken fark ediyordum ki, o ilk andan beri aslında hep aynıydık. Ne o beni rahat bırakmayı öğrenmişti ne de ben onun etrafında kendimi saklamayı başarabilmiştim.

Başımı eğdiğim arka sokaktan kaldırıp bir umutla karşı komşumun evinin üst katındaki penceresine baktım. *Onun odasının olduğu pencereye...* Bana veda etmeyeceğini, gelmeyeceğini biliyordum ama yine de ondan kopmak istemeyen bir tarafım ısrarla gelmesini diliyordu. Bugün beni yalnız bırakmasın istiyordu. Küçücük de olsa kıpırdansın diye dikkatle baktığım perde hiç kıpırdamadı. Aralanmadı. Kimse görünmedi. *Demir de gelmedi, gelmeyecekti.*

Şimdi bu odadan çıkıp giderken, yalnızca bu odayla değil, aslında Demir'le olan ilk anımıza da veda edecektim çünkü bu oda, bana sadece yeni bir hayat değil, aynı zamanda Demir'i de getirmişti.

Gözlerimi kapatıp derince soluklanırken güç almak istercesine elimdeki kitaba daha sıkı tutundum ve arkamı döndüm. Yatağımın üzerindeki küçük,

siyah bavula baktım. Pek de bir şey yoktu içinde. Yetimhaneden getirdiğim birkaç kıyafet, Senem'le olan fotoğraflarımız ve son olarak da bu kitap işte... Kâfiydi.

Elimdeki kitabı da bavulun içine attım ve fermuarlarından çekerek kapattım. Bavulum hazırdı. *Peki ya ben? Ben hazır mıydım? Gitmeye hazır mıydım? Sevdiğim insanları, Demir'i, Senem'i, Mustafa'yı ardımda bırakmaya hazır mıydım? Nasıl ardımda bırakırdım ki zaten? Hayatımın en umutsuz anında elimden tutmuş bu insanları nasıl geride bırakırdım?*

Omuzlarım çaresizce düşerken yatağımın ucuna oturdum. Karşımdaki boy aynasından yansımama baktım. Üzerimde kırmızı boğazlı bir kazak, siyah kadife bir etek vardı. Bakışlarım ise ruhsuz biri kadar donuktu.

Dün geceyi Senem'in ısrarlarıyla onun odasında geçirmiştim. Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi yine birlikte uyumak istemiştik ama ben hiç uyuyamamıştım. Bir damla uyku dahi girmemişti gözbebeklerime. Sabahın çok erken saatlerinde Senem'i uyandırmamaya çalışarak kendi odama çıkmış, duş almıştım. Duş aldıktan sonra saçlarımı kurulayıp düzleştirmiştim. Sonra kahvaltıya inmiştim. Pek de bir şey yiyememiştim. İşin aslı, kimse bir şey yiyememişti. Herkes derin bir sessizliğe gömülmüştü. O sessizliği bozan ise yine benim tok sesim olmuştu. Son kez bir şey istemiştim ailemden. Son bir ricada bulunmuştum. *Bugün kimsenin havalimanına gelmemesini...*

Senem, bunu duyar duymaz elbette itiraz etmişti ama direnip, alenen yalvardığımda bana kıyamamış olacaktı ki bu kez hemen pes etmişti. Çünkü bu kadarını kaldıramayacağımızı o da çok iyi biliyordu. Esma teyze ve Devrim amcaysa her zamanki gibi bu kararıma da saygı duymuşlardı. Her ne kadar gözlerinde derin bir hüzün görsem de bana *hayır* dememişlerdi. Bu isteğimi de sessizce kabul etmişlerdi.

Kahvaltı sonrasında son kontrollerimi yapmak üzere odama çıkmıştım. Ve evet... İşte her şey buraya kadardı. Artık sona bir nefes kadar yakındım. *Bugün, kalbimde sonsuz bir iz bırakarak asla unutamayacağım masalımın son sayfasıydı.*

İnsan, veda öncesi biraz cesur görünmeyi kendine borç biliyordu ama o cesaret bile sahte bir maskeydi aslında. Yalnızca arkasında saklanan korku ve kaybı gizliyordu. Vakit yavaşça dolarken, birbirimize söyleyemediklerimizi anımsardık. Ayrılığın en can acıtan yanı da buydu. *Söyleyecek onca şey varken, hiçbirinin yetmeyeceğini bilmekti.*

Yatağımın üzerinde, bavulumun yanındaki kırmızı bereyi alıp başıma geçirdim. Alnımdaki saçları elimle düzeltip, kenara ittim. Ayağa kalktım. Çalışma masamın önündeki sandalyenin üzerinde bulunan siyah kaşe montumu da alıp üzerime giyerken resmen ellerim titriyordu. Son bir kez daha aynanın karşısına geçtim. Kararlı bir duruş sergilemek istiyor, bakışlarımdaki

kararsızlığı silmek istiyordum ama gözlerime yerleşen yaşlar ve dudaklarımın kenarlarındaki titreme bunu bozuyordu. Eğer yüzümde tereddüt izi taşırsam, bu ayrılığa hazır olmadığımı kendime bir kez daha itiraf etmek zorunda kalacaktım. Oysa bunu yapamazdım. Artık çok geçti.

Kaşlarımı çatarken kendimi toparlamaya çalıştım. Başımı dik, ifademi kararlı tuttum. Aldığım kararı artık tereddüt etmeden uygulayabilmek için bütün gücümü toplamaya çalıştım. İçimden, *"Veda vakti,"* diye geçirdim. Sanki bunu söylersem her şey daha kolay olacakmış gibiydi ama o iki kelime bile ağırlığını göğsümün tam ortasında hissettirdi. Vedalar kolay olsaydı, bu kadar acı vermezdi. *İnsan, çok sevdiği bir şeyle zaten vedalaşamazdı ki.*

Aynadan bakışlarımı kaçırıp yatağımın üzerindeki bavulu ellerimin arasına aldım. Sanki her bir hareketim, bu odadan kopardığım bir parçayı benimle birlikte götürüyordu. Her nefesimde biraz daha eksiliyordum. Bu oda, benim en savunmasız anlarıma, en mutlu olduğum günlere, en büyük hayallerime, bazen de en hüzünlü çığlıklarıma şahit olmuştu. Her birini duvarlarının ardına saklamıştı. Duvarlar konuşabilse, eminim çok şey anlatırlardı.

Bavulumu sıkıca tutup kapıya doğru ilerlerken dayanamayıp son bir kez daha arkamı döndüm. Son kez odama baktım. Yatağımın son hâlini, komodinlerin üzerindeki boş çerçeveleri, sadece bana ait olan o küçük banyosunu aklıma kazıdım. Ardından kapıyı yavaşça aralayıp kapatarak merdivenlere yöneldim. Ayaklarım bir kaya kadar ağırlaştı sanki. Her adım bir başka anının ağırlığını taşıdı. Koridorda yankılanan hafif gıcırtılar, sanki bu eve veda eden sadece ben değilmişim gibi hissettirdi. Dengemi kaybedip düşmemek için parmaklarımı tırabzana doladım. Tırabzanın soğukluğu bile tenimde huzursuz bir his oluşturdu. Merdivenlerden aşağı inerken nefesim sıkılaştı, kalbimdeki düğüm ise iyice gerildi.

Son basamağı da indiğimde, mutfağın camdan kapısının ardında kalan bahçeye gözüm kaydı. Orada toplanmış kalabalık beni bekliyordu. Bir adım daha attım. Sonra bir adım daha, bir adım daha derken kapıya yaklaştım. Elim, kapı koluna gidip gitmemekte tereddüt ederken, hafif esen rüzgâr camı titretti. Sanki bir şey beni son kez durdurmak ister gibiydi ama o kaçınılmaz an da gelip çatmıştı.

Kararımdan geri dönmemek için kapıyı hızla açıp dışarı çıktığımda, aralık ayının buz gibi soğuğuyla karşılaşacağımı düşündüm ama büyük bir yanılgıyla karşılaştım. Hava benimle dalga geçercesine günlük güneşlikti. Tek bir bulut dahi yoktu gökyüzünde. Güneş, soğuk da olsa parlıyor, insanın içini sıcacık ediyordu. Sanki aralık ayında değil de nisan ayındaydık.

Gözlerimi kapatıp bir umut ararcasına havanın mis gibi ferahlığından ciğerlerime uzun bir nefes çektim. Sonra yeniden gözlerimi aralayıp usulca

karşımdaki kalabalığa baktım. Herkes buradaydı. *Sevdiğim herkes... Hatta birkaç kişi fazlalıkla...*

Sedat abi, sırf beni uğurlamak için dün gece İzmir'den gelmişti. Dün akşamki veda gecesine katılmayan Deniz de şimdi buradaydı. Herkes karşımdaydı ama kimse konuşmuyordu. Hepsi, bu vedanın ağırlığını omuzlarında taşıyordu. O an anladım ki, ayrılıklar her zaman kelimelerle değil, bazen sadece bakışlarla yaşanırdı.

Elimde bavulumla bahçeye adımımı attığım gibi herkes birer birer bana yaklaştı. Hep birlikte annem ve beni götürecek olan arabaya gitmek üzere arka sokağa çıktık. Her biriyle tek tek vedalaşmam, sanki kalbimden bir parçayı onlara bırakmak gibiydi. *Sesler, sarılmalar, bakışlar...* Her biri içimde apayrı bir boşluk yaratacaktı.

Bavulumu Yakup abiye uzatırken önce Zehra teyze geldi yanıma. Başındaki eşarbının ucuna gözyaşlarını silip, sıkıca bana sarıldı. Başımdan öptü. Öyle sıkı sarıldı ki bir an hiç bırakmak istemedi beni, ben de onu. Ardından sırasıyla Orhan amca, Sedat abi, Damla ve Deniz'le vedalaştım. Deniz'in hemen yanında Gökçe dikiliyordu. "Seni çok özleyeceğim Nisa," dedi titreyen sesiyle. Mavi gözleri dolu doluydu. Gözlerini benden kaçırmaya çalışıyor ama asla başarılı olamıyordu. "Numaranı yenilediğin gibi yaz bana, tamam mı? Hangi ülkede olursan ol, ben hep buradayım. Biz hep buradayız."

Güç almak istercesine sımsıkı tuttum ellerinden. Gözlerinde birikmiş yaşlar, kirpiklerinden süzülmek için âdeta izin bekliyordu. Gülümsedim ama gülümsememde saklanan hüznü fark edecek kadar iyi tanıyordu beni Gökçe.

"Biliyorum, mavişim. Ben de seni çok özleyeceğim." Sesim de en az yüreğim kadar kırılgandı. Bir daha onunla aynı sırada oturup, çılgınca kahkaha atamayacağımı düşündükçe yüreğim burkuluyordu.

Gökçe'yle sıkıca sarıldıktan sonra hemen arkamdan tatlı bir kahkaha yükseldi. "Madem Almanya'ya gidiyorsun, bize iyi bir çikolata stoğu yaparsın, değil mi fıstık?" diye araya girdi Can. Her zamanki gibi gergin havayı yumuşatma çabasındaydı. Bu onun vedalara dayanamayıp espriye vurma şekliydi ama yüzündeki sahte gülümseme, gözlerindeki üzüntüyü saklayamıyordu.

"Elbette yaparım. Sen ister yeter," dedim yüzüme yerleşen içten gülümsemeyle.

"Kendine iyi bak. Tamam mı?" diye buruk bir sesle sorduğunda sadece başımı sallamakla yetindim. Hemen ardından ise onun kolları arasındaydım. O kadar uzun ve sıkı sarıldı ki bana, bir an için Oğuz'un sitemine maruz kaldık.

"Hadi be Can! Bu gidişle senden bize sıra gelmeyecek," diye söylendiğinde zar zor da olsa Can'ın kolları arasından sıyrıldım ve onunla kucaklaştım. Kollarımın iki tarafından yumuşak bir dokunuşla tutarken, "Eğer bunca zaman boyunca seni kırıp incittiysem özür dilerim Nisa. Gittiğin yere benden yana

kırgın ya da küskün gitmeni hiç istemem," dedi mahcup bir sesle. Başımı iki yana doğru salladım. Ona hiçbir kırgınlığım ya da küskünlüğüm yoktu. Dudaklarımda buruk bir tebessüm belirirken başıyla sıranın en ön kısmındaki kişiyi gösterdi. "Ayrıca çok teşekkür ederim, her şey için," diye mırıldandı. Başımı omzuma eğip gülümserken bakışlarım Senem ve ikisi arasında gidip geldi.

"Eğer sarışınımı üzersen, beni de üzmüş olursun. Almanya'dayım demem, gelir boğazına çökerim, haberin olsun," dedim yalandan tehditkâr bir sesle.

"Başım gözüm üstüne," dedi Oğuz, bu durumu memnuniyetle karşılayacağını belirterek. Ondan uzaklaşırken hemen yanındaki koyu kahverengi gözlerle buluştu gözlerim.

"Daha doğru düzgün arkadaş bile olamadık." Aybüke'nin sesinde buruk bir sitem vardı. Kollarını göğsünde bağlarken onun da gözleri tıpkı diğerleri gibi dolu doluydu. Dudaklarını bükmüş, küçük bir çocuk edasıyla bana bakıyordu. "Daha seni sinir edecek bir sürü vaktim olacaktı. Bu yaptığın resmen haksızlık," diye sızlanırken o her zamanki cıvıl cıvıl hâlinden eser yoktu. Yanıma geldi, sıkıca bana sarıldı. Parmakları sırtımda gezinirken gözlerimi kapatıp ben de ona sarıldım.

"Üzgünüm," diye fısıldadım kulağına doğru. Söyleyecek başka bir şey bulamıyordum. Onunla olan kısa dostluğumuzun yarım kalmasından dolayı duyduğum pişmanlık içime çökmüştü. Sadece başını salladı Aybüke. Üzgün olduğumun o da farkındaydı ki pek üzerime gelmedi.

"Kendine çok iyi bak, tamam mı?" Konuşurken sesi titredi. Gözlerinin köşesini sanki toz kaçmış gibi ovuştururken -ki ağladığını ikimiz de çok iyi biliyorduk- ben de onu onaylarcasına başımı salladım.

"Suratsız?"

İşittiğim sesle Aybüke'nin yanındaki beyefendiye döndü bakışlarım. Onun sesinde yoğun bir titreme vardı, benim dudaklarımda ise acı dolu bir tebessüm.

"Bay Çokbilmiş?" diye karşılık verdim ben de ona taktığım lakapla. Gülümsemeye, güçlü durmaya çalışıyordum ama kalbim de daha fazla bu konuşmaları kaldıracak gibi değildi.

Birden aramızda derin bir sessizlik oldu Mustafa'yla. İki küçük adımda karşıma geçerek önce omuzlarımdan tuttu, ardından kollarını vücuduma dolayarak beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Saçlarımdan öptü.

"Her şey için özür dilerim," diye fısıldadı kulağıma. Sesinde büyük bir suçluluk yatıyordu. "Her şey babam yüzünden oldu. Onun adına senden ne kadar özür dilesem yeterli gelmeyecek, biliyorum. Affet beni. Affet bizi."

Boğazımda koca bir yumru oluştu o bunları söylediğinde. Sözleri doğrudan yüreğime dokundu. Kollarının arasından geriye doğru çekildiğimde

gözyaşlarının yanaklarını ıslattığını gördüm. Babası burada değildi, olmasına da gerek yoktu. Gelmemesini özellikle ben rica etmiştim Mustafa'dan.

Evet, her şey Onur Polat'ın intikam uğruna annemi arayarak evlatlık verildiğimi söylemesiyle başlamıştı. Haklıydı Mustafa ama onun hiçbir suçu yoktu. Babasının hatasını omuzlarına yüklemesine izin vermeyecektim. Parmaklarım onun yanaklarındaki ıslaklığı temizlemek istercesine havaya kalktı. Yanaklarına dokundu.

"Senin hiçbir suçun yok," dedim keskin bir sesle. "Hem sen her zaman ne dersin?" diye sorduğumda bana tek kaşını havaya kaldırarak *ne dermişim* dercesine baktı, ben de ne dediğini ona hatırlatmak istedim. "Kaderimizin önüne geçemeyeceğiz Suratsız," derken onun sesini taklit ederek sesimi kalınlaştırdım. Güldü gözyaşlarının arasından. Bense devam ettim. "Yaşayacağımız vardı ve yaşadık. Sakın kendini suçlama Mustafa, sakın. İşte o zaman sana çok kırılırım." Yanaklarını okşayan ellerimi uzanıp tuttuğunda dik ve inatçı bakışlarımla gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Tek bir şey istiyorum senden," dedim aynı kararlı ses tonumla. Beklentiyle gözlerime baktı. "Bir daha onu bırakma. Her zaman yanında dur. Koruyup kolla, tamam mı?" Rica değildi söylediklerim, aslında yalvarıştı. Mustafa ise kimden bahsettiğimi net bir şekilde anladı. Bana da net bir karşılık verdi. Başını sağa sola doğru sallarken, "Asla," dedi keskin bir tınıyla. Ona güveneceğimi zaten biliyordum. O da bunu kanıtlamış oldu. *Bakışları bile onu bir daha bırakmayacağını haykırıyordu.* Bu düşünceyle gururla gülümsedim.

Bakışlarımı Mustafa'nın yanında sessizce dikilen kişiye çevirdim bu kez de. Bahar'dı ve bir şey dememe fırsat vermeden aniden boynuma atlamıştı. Sıkıca sarılmıştı bana. Gözyaşları omuzlarımı ıslatırken güçlü durmaya çalıştım yine. Geriye doğru çekilirken önce ıslak yanaklarını, ardından da hayran kaldığım o kıvırcık saçlarını okşadım. "O sana emanet, Bahar. Sebebini biliyorsun," dedim ela gözlerine derince bakarak.

Bahar, kelimelerime eşlik edercesine başını salladı. Sanki bu acıyı ancak bu şekilde hafifletebilirmiş gibi gözlerini sıkıca kapatıp açtı. "Biliyorum," diye fısıldadı. Yutkundu. Gözlerini kaçırmadan bana bakarken güç vermek istercesine ellerimi tuttu. Konuşmadık belki ama birbirimizi böyle bile anladık. Ben ona, *"Öz annesine çok benziyorsun. Onu hiç yalnız bırakma,"* dedim bakışlarımla. O bana, *"Gözün asla arkada kalmasın,"* dedi bakışlarıyla.

Bahar'ın yanındaki Emre'yle de kucaklaşıp vedalaştım. Ardından Batuhan boğazını temizleyerek bir adım öne çıktı. Etrafımızdaki kalabalığa hiç aldırmadan, "Yenge?" diye mırıldandı muzip bakışlarıyla. Gülmeden edemedim bu hâllerine. *Hâlâ yengesiydim yani? Güzel...*

Kaşlarımı hafifçe kaldırırken, "Batuhan?" diye mırıldandım aynı imalı ses tonunu kullanarak. Ela gözleri parlarken kollarını iki yana doğru açtı. Ben

de hiç bekletmeden girdim ve ona sıkıca sarıldım. Aramızdaki sarılma faslı son bulduğunda Batuhan'ın bakışlarında derin bir mahcubiyete rastladım. Gelecek olanı az çok tahmin edebiliyordum ki dudaklarından çıkan sözlerle de beni yanıltmadı.

"Beliz meselesi için gerçekten özür dilerim. Fazla ileri gittim." Kelimeler hızlı bir şekilde döküldü ağzından. Sesindeki suçluluk hissi ise barizce belliydi.

"Önemi yok. Çoktan unuttum bile," dedim hemen. Çünkü hem gerçekten önemi yoktu hem de onunla küs ayrılmak istemiyordum. İç çekerek gülümserken, içimdeki kırgınlığı tamamıyla yok saydım.

Evet, son yaptığıyla fena hâlde canıma okumuş, kalbimi paramparça etmişti ama bunu yapmasının tek sebebi Demir'e duyduğu sevgiydi. Belki de yerinde kim olsa aynı şeyi yapar, arkadaşının kalbini kıran kızdan onu uzak tutmak isterdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Hızlı hızlı başımı salladım.

"Gerçekten." Gözlerimin içine hâlâ şaşkınlıkla bakarken ona doğru bir adım atıp yaklaştım. Hafifçe parmak ucumda yükselirken bir kulağına doğru, "Bence herkes bir şansı hak eder. Ne dersin?" diyerek sessizce fısıldadım. Gözlerimle kalabalığın başındaki Deniz'i işaret ettim. Deniz'in gözleri ise zaten bizim üzerimizdeydi. Aslında sadece Batuhan'daydı. Ona olan ilgisi gözle görülecek kadar ortadaydı.

Geriye çekilip Batuhan'a göz kırptığımda içtenlikle gülümsedi. Gözleri benimle Deniz arasında gidip geldi. Ardından bana dönerek, "Bakarız," diye fısıldadı. Benim gibi göz kırptı. İkimiz de bunun aslında bir *evet* olduğunu biliyorduk. Çünkü Batuhan kolay kolay *bakarız* demezdi.

Herkes birer birer yanıma gelirken, her veda farklı bir anlam taşıyor, farklı bir yara açıyordu yüreğimde. Sonunda sıra en zor olanlara geldiğinde boğazımdaki yumru artık beni boğar nitelikteydi.

Batuhan'ın hemen yanındaki Esma teyze öne çıktı. Yumuşacık elleriyle yüzümü tutup yanaklarımı okşadı. Bana bu zamana dek hiç bakmadığı kadar şefkat dolu gözlerle baktı. Gözleri ise ağlamaktan kıpkırmızıydı. Bir eliyle yanaklarımı okşamaya devam ederken, diğer eli yüreğine doğru gitti.

"Seni hep burada, kalbimin en derin köşesinde saklayacağım ben. Bu yuvanın kapısı sana her zaman açık olacak. Unutma bunu, tamam mı kuzum?" Her kelimesinde bir anne gibi sıkıca sarıp sarmaladı beni. Gözyaşlarımı tutmak ise buraya kadardı. Onun sözleri içimde başka bir yeri titretmişti. Güçlükle ayakta duran kalbimin ise bir anda yere yıkılmasına sebep olmuştu.

Beni kollarının arasına çekip, bağrına bastığında boğazımdan yükselen hıçkırığa engel olamadım. Göğsündeki sıcaklık her şeyden daha güvenliydi ve ben oradan gitmeyi hiç istemiyordum. İstemeyerek de olsa geri çekilirken, "Asla... Asla unutmayacağım Esma teyze," diye fısıldadım pürüzlü çıkan

sesimle. Gözlerimden akan yaşları parmak uçlarıyla sildi. Yüzüm hâlâ avuçlarının içindeyken alnıma, yanaklarıma uzun uzun öpücükler bıraktı.

Esma teyze bir kez daha sıkıca sarılıp bıraktıktan sonra beni, bakışlarım hemen yanında bütün heybetiyle dikilen Devrim amcaya döndü. Ona bakarken bedenim öyle küçüldü ki kalbim göğüs kafesimin içinde ezildi de ezildi. Çok sızladı. Devrim amca ise her zamanki dimdik duruşuyla bana yaklaştı. Yüzümü büyük avuç içlerine alırken, "Biliyorum, güçlü durmaktan başka çaremiz yok ama inan bana, bazen en büyük güç, sevdiğin birini özgür bırakmaktır," dedi. Sesi her zamanki gibi kocaman bir güvenle doluydu. Gözlerinde ise asla unutamayacağım o baba şefkati vardı.

"Git, benim güzel kızım. Git ve kendini bul, hayatını yaşa ama sakın unutma. Esma'nın da dediği gibi bu yuvanın kapısı sana hep açık olacak. Her ne olursa olsun, her zaman burada seni bekleyen bir ailen olacak. Nerede olursan ol, sen hep bizim kızımız olarak kalacaksın." Titrek ve kederli çıkan sesi bütün duvarlarımı yerle bir etti. Sözleri yüreğimi parçaladı. Dudaklarım aşağıya doğru sarktı. Gözyaşlarım ise oluk oluk yanaklarıma boşalmaya devam etti.

"Devrim amca..." Buruk bir sesle fısıldadığımda kollarını açtı. Bense bir an bile tereddüt etmeden o güvenli, her tarafından şefkat akan kolların arasına girdim. Kollarımı sıkıca boynuna dolayıp ona sımsıkı sarılırken o baba kokusunu doyasıya içime çektim. Biliyordum ki bu kokuya da hasret kalacak, çok özleyecektim. Bir an için hiç çıkmak istemedim kollarının arasından ama mecburdum. Gitmek zorundaydım. Onlara daha fazla acı çektirmemek için hayatlarından sürgün edilmeliydim.

"Kızım... Canım benim," diyerek kulağıma fısıldadı Devrim amca. Peş peşe saçlarımdan öptü. Geri çekildiğimde tıpkı Esma teyze gibi o da alnımdan, yanaklarımdan öptü. Uzanıp ikisinin de ellerinden tuttum. İkisinin de çehrelerine derin bir minnetle bakarken, "Sizin gibi insanları tanıdığım için kendimi hep çok şanslı hissedeceğim ve Allah'a sizler için hep dua edeceğim," diye fısıldadım. "Bana bir aile, sıcacık bir yuva verdiniz. Her şey için çok ama çok teşekkür ederim. Gidecek olsam da burası hep benim evim olarak kalacak. Siz de bunu unutmayın, olur mu?" Söylediklerim karşısında Devrim amca yanıma yaklaşıp bir kez daha alnıma uzun bir öpücük bıraktı. Bense kollarımı genişçe açarak ikisine de sıkıca, son bir kez daha sarıldım. Ardından derin bir nefes alıp, ıslak yanaklarımı ellerimle sildim ve onların hemen yanındaki kişiye çevirdim bakışlarımı.

İnsan, en zor iki kişiye veda edermiş. Biri son sözü söyleyemediğine, *ki o kişi burada değildi.* Diğeri ise veda sırasında en sona bıraktığı kişiye, *o kişi ise tam karşımdaydı. Sıra ona gelmişti. Senem'e. Yol arkadaşıma, dostuma, kardeşime...*

Yıllarca her sabah güne başlarken onun yemyeşil gözleri değerdi gözlerime ama bu kez beni uğurlamak için duruyordu karşımda. Bugün, geçmişimden çok önemli bir sayfa kopuyor ve ben yaralı bir kalple o sayfanın rüzgârda savrulmasını izliyordum.

Ürkek adımlarla yaklaştım ona. Ağlamamak için ne kadar çok çenemi sıksam da boşunaydı. Gözyaşlarım durmaksızın yanaklarımı ıslatmaya devam ediyordu. Onun bakışları ise asla bana değmiyordu. Kusura bakılmasın ama bu andan kimse kaçamazdı.

"Sarışınım?" Buruk bir sesle mırıldandığımda başını eğdiği yerden kaldırmadı. Hızla sağa sola doğru salladı.

"Sarışınım deme bana. Sen bana artık sarışınım falan deme," diye sitemle yükselirken yine bakmadı yüzüme. Başını bu anı ısrarla yok saymak istercesine sağa sola doğru sallayıp, "Bana bunu yapma," diye fısıldadı incinen duygularını açıkça belli eden kırgın sesiyle. Başını eğdiği yerden kaldırdığında sonunda gözlerini gördüm. Bir anlığına kalbim duracak gibi oldu. Kızıl bir perdeyle örtülmüş yeşil gözlerini keskin bir şekilde bana sabitledi. Burnunu çekerken, "Hâlâ geç değil, biliyorsun," diye mırıldandı yalvarırcasına. Hâlâ umut doluydu sesi. Hâlâ çaba gösteriyordu kalmam için ama artık pes etmeliydi. Buraya kadardı işte.

Söylediklerini duymazdan gelerek uzanıp buz kesmiş ellerini tuttum. Boğazımdaki düğüm her zamankinden daha büyüktü. Bir an konuşamadım ama sonra, "Bana verdiğin her şey için... Dostluk, mutluluk, kardeşlik..." diyerek söze başladım. Yine kabullenmek istemezcesine başını iki yana doğru salladı. Hatta itiraz etmek için dudaklarını aralayacağı sırada kaşlarımı havaya kaldırıp, gözlerimi irice açarak onu susturdum. Bitirmeme izin vermeliydi.

"Çok ama çok teşekkür ederim. Sen benim sahip olduğum en muhteşem, en özel arkadaşsın. Arkadaştan ötesin. Kıymetlimsin."

Onun gözlerinden akan yaşlar yanaklarına boşalırken duraksadım. Derin bir nefes alıp verdikten sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. Kelimeleri toparlayabilmek için kendime zaman tanıdım. Yanaklarına dökülen yaşları parmak uçlarımla silerken dudaklarımda buruk bir tebessüm belirdi. Sonra ise usulca devam ettim.

"Eğer önüme bin farklı hayat koysalardı ve her birinin sonunda bana huzur, mutluluk vaat etselerdi ama o hayatların içinde senin olmayacağını söyleselerdi... Ben yine de gözüm kapalı seninle olan hayatı seçerdim. Ucunda ölüm dahi olsa ben hep seni seçerdim. Çünkü biliyorum ki, ne kadar güzel görünürse görünsün senin olmadığın bir hayat kesinlikle yarım kalırdı ve senin olmadığın hiçbir yol asla eve çıkmazdı. İyi ki yollarımız kesişmiş Sarışın. İyi ki Allah bizi karşı karşıya getirmiş. Sırf bu yüzden bile olsa o kadar çok şükredeceğim ki ona... İyi ki benim yetimhanedeki oda arkadaşım sen olmuşsun.

Allah seni öyle güzel yollarda yürütsün ki, ayağına hiç taş değmesin. Yürüdüğün her yolda daima dimdik dur."

Sözlerimi tamamladıktan sonra Esma teyze ve Devrim amcaya son bir bakış attım. "Sizi önce Allah'a, sonra birbirinize emanet ediyorum."

Senem'in yeşil gözleri sanki hiç ıslak değilmiş gibi yeniden yaşlandı. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Oysa ağlamamalıydı. Ağlamak ona yakışmıyordu. Gözlerinin içi hep gülmeliydi.

Ellerimi bırakmadı ama bir adım geri çekildi söylediklerimle. "Senin bu yaptığın var ya... İnsanlığa sığmaz, Suratsız. Vicdansızsın resmen," dedi sesi çatallı çıkarken.

"Deme öyle," diye mırıldandığımda yine benimle inatlaşırcasına başını sağa sola doğru salladı.

"Derim! Ben artık her şeyi derim," dedi tiz dolu bir sesle itiraz edercesine. Gülümsemeye çalıştım. O ise sesindeki isyanı saklamadan devam etti. "Hem veda edemem ki ben sana. Kardeşimsin sen benim. Nasıl veda edeyim?" Sesi yaprak gibi titrerken yüreğindeki kırgınlığı görmemek imkânsızdı.

"Sen de benim kardeşimsin." Daha fazla tutamadı kendini. Kollarını belime dolayıp sıkıca bana sarıldı. Bir anlığına birbirimizi hiç bırakmak istemedik ama uçağı kaçırmamam için de bu anı uzatmamak, birbirimizden ayrılmak zorundaydık.

Senem geri çekilirken hâlâ sıkıca tuttuğu ellerimi bırakmadan, "Sen de bana bir söz vereceksin," dedi sert bir sesle. Afalladım ama bozuntuya vermeyerek her ne söyleyecekse dikkatle onu dinledim.

"Sen de mutlu olacağına söz ver. Madem onunla gidiyorsun..." Durdu, sustu. Göz ucuyla arabanın kenarında sessizce dikilen anneme baktı ama sonra yeniden bana döndü. "O buna değecek mi? Hiç sanmıyorum ama sen de bana gittiğin yerde mutlu olacağına dair söz ver. Sen nasıl ki benim içimi biliyorsun, ben de senin içini biliyorum."

Bir an konuşamadım. Boğazım düğümlendi. Hiçbir şey diyemedim çünkü haklıydı. Birbirimizi bizden başka kimse daha iyi tanıyamazdı. "Senem..." diye başladım ama devam edemedim. Sözümü kesti çünkü.

"Hayır, itiraz istemiyorum. Duymak istiyorum! Sen de bana söz ver!"

"Tamam," dedim başımı sallayarak. Tam da şu anda, ona veda ederken inatlaşmak istemiyordum. "Tamam. Mutlu olmaya çalışacağım. Söz." Başını ağır ağır salladı önce. Sonra bir kez daha kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Bütün vücudunun titrediğini o an fark ettim. O an, her şeyin ne kadar zor olduğunu daha iyi anladım.

"Seni çok seviyorum Suratsız," dedi boğuk bir sesle. Kollarımın arasındaki bedeni sanki yere yığılacakmış gibi güçsüzdü. Bense onu sıkıca tutuyor, sarıp sarmalıyordum.

"Ben de seni çok seviyorum Sarışın."

Bazen bir kucaklaşma, farkında olmadan son kez olur. Bir sesin tınısı son defa kulaklarımıza dokunur. Bir yüzün çizgileri son defa hafızımıza kazınır. Bir elin sıcaklığı son kez avucumuzdan geçer. Gözler son bir bakışta buluşur ve o anda zaman durur gibi olur. Ancak o kısacık an, ömrünün geri kalanında hep seninle kalır; hatırası ne kadar silikleşse de hiç ayrılmamak üzere kalbine tutunur.

Senem'in kollarından usulca çıkarken duygularımın tercümesi tam olarak böyleydi. Bu anı, ömrümün sonuna dek unutmayacaktım.

Arkamı dönüp, etrafımdaki kalabalığa baktım. Herkesle vedamı tamamlamıştım. *Tek bir kişi dışında...* Her birinin gözlerinin içine son kez bakarken aslında tek birini arıyordu bakışlarım. Tek birini görmek istiyordu gözlerim. *Beklentiyle ve bir o kadar da çaresizce... Demir'i...* Onu arıyordum ama burada olmadığını da çok iyi biliyordum. Belki bir köşede duruyor, gizlice beni izliyordur diye düşünmüştüm ama sağıma, soluma, önüme, arkama her yere baktım. Yoktu.

Arkadaşlarımın kederli bakışlarında aradım onu ama kimse ses etmedi. Herkes sustu. Sonra onun, Meltem Hanım'ın sesini işittim arkamdan. Usulca ona dönerken, "Gelmeyecek," dedi fısıltıyla. Sözleri soğuk bir rüzgâr gibi içimi titretmiş olsa da sadece başımı sallamakla yetindim. Kalbimde derin bir sızı hissettim ama yine de güçlü durmaya çalıştım. *Sanki onun yokluğu, bu vedayı daha da gerçek kılmıştı.*

Yutkunmamı bastıramazken boğazımı temizleyerek karşımdaki siyah arabaya doğru yürümeye başladım. Devrim amca, bizi havalimanına bırakması için arabayı Yakup abiye emanet etmişti. Yakup abi, bavulumu bagaja yerleştirirken, annem çoktan arka koltuğa geçip oturmuştu. Kimseyle konuşmamış, veda etmemişti. *Sanırım biraz korkaktı.* Sonuçta bütün bu yaşananlara sebebiyet veren başrollerden biri oydu. *Hâliyle değil vedalaşmaya, kimseyle tek kelime dahi etmeye cesareti yoktu.*

Arabanın yanına ulaştığımda, hemen karşımda iri bir beden belirdi. Başımı eğdiğim yerden kaldırıp da karşımdaki kişiye baktığımda içime dolan keskin bir sıkışmayla nefesim yarıda kesildi.

Bastırılan acılar, gözle görülmeyen ama en derinden hissedilen yaralardı. Suyun dibine batıp kaybolan taşlar gibiydi ama sadece ağırlık yaratmazdı; o ağırlık insanın kalbine yerleşir, orayı bir enkaz hâline getirirdi. İçimde koca bir enkaz yığını varken, onun tam karşımda durması hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Aksine her şeyi içinden çıkılmaz bir hâle getiriyordu.

"S-sarılabilir miyim sana?" diye sordu titreyen sesiyle. Taş kesildim resmen. Put gibi dikildim karşısında. Tek bir tepki dahi vermedim. Bomboş bir ifadeyle baktım ona.

"Baba sevgisiyle büyüyen kızları hiçbir güç yıkamaz," derlerdi ama ben bunun ne demek olduğunu hiçbir zaman bilmemiştim. Devrim amcayı bunun dışında tutuyordum. Onun yeri de hissettirdikleri de bambaşkaydı çünkü. Ama ona bakınca hiçbir şey hissedemiyordum. Kalbim çarpmıyordu çünkü koca bir boşluk hissiyle doluydu.

Öz babamdı. *DNA testi öyle diyordu.* Karşımdaydı. Ondan aldığım koyu kahverengi gözleriyle dikkatle, hatta barizce belli olan yüzündeki derin kederle, pişmanlıkla bana bakıyordu. Sessizce başımı salladım sadece. Sarılmasına izin verdim. *Belki bir umut, o zaman bir şeyler hissederdim.*

Çok yavaş, sanki beni incitmekten korkuyormuş gibi yaklaştı. "Kızım..." Fısıldayışı kulaklarıma ulaşırken sıkıca sarıldı bana. Saçlarımı okşadı, kokumu derin derin içine çekti. Başımın tepesinden öptü. "Kızım benim, canım benim," diye mırıldandı. Hiçbir şey hissetmedim lakin. Hissedemedim. *Ben onun kızı değildim. Ben onun canı da değildim. Ben onun hiçbir şeyiydim.*

Ellerimi sertçe göğsüne yerleştirirken hızla uzaklaştırdım bedenini, bedenimden. Duygusuzca baktım gözlerinin içine. Suat Gürsoy, benim için bir yabancıydı ve öyle kalmaya da devam edecekti.

Veda faslı, artık tam anlamıyla son bulduğunda annemin yanına değil, ön koltuğa Yakup abinin yanına oturmak istedim. Ön kapıyı yavaşça aralarken son bir kez daha arkamı dönüp geride bıraktığım o koca eve baktım.

Hayatımın hiçbir anında kendime bir yuva inşa edeceğimi düşünmemiştim ama olmuştu işte. Bu ev, benim yuvam olmuştu. *Ev... Aslında neydi? Ne demekti? Ev* asla basit bir kelime değildi; onun anlamını kavrayabilmek için yaşanmışlıkların derinliğine inmek gerekirdi. Ev, hatıralarınla dolup taşan bir zaman sandığıydı. Yalnızlıkta kollarına sığındığın limandı. Yorgun düştüğünde vücudunu dinlendirdiğin dayanak, kalbinin tüm çırpınışlarını duvarlarına nakşettiğin mabet idi. Ev, sevinçle yankılanan kahkahaların, gözyaşlarının sessiz izleriyle iç içe geçtiği bir kutuydu. Her şeyden öte, ruhunu içinde koruduğun yegâne barınaktı.

Ve şimdi... Kendimi bulduğum evime resmen veda ediyordum ve bu her şeyden daha çok acıtıyordu yüreğimi. İçimden bir parça zorla benden alınıyormuşçasına yakıcıydı. Sanki köklerim topraktan sökülüyordu.

Arabanın ön koltuğuna oturup kapıyı kapattıktan sonra sessizce kemerimi bağladım ama bu esnada hemen yanımda bir hareketlilik hissettim. Başımı yana doğru çevirdiğimde Senem'in kapının yanında, elleriyle cama dokunduğunu gördüm. Başını yana doğru eğdi. "Gitme," dedi hıçkırıklarının arasından. Bir tarafında Oğuz, diğer tarafında Devrim amca duruyordu. Ellerimi onun elleriyle aynı hizaya getirdim. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım dudaklarımı oynatarak.

"Gitme!" diye haykırdı bir kez daha. Yakup abi, motoru çalıştırdı. Benimse gözlerim bir an olsun Senem'den ayrılmadı.

"Yalvarırım gitme! Ne olur gitme!"

Pencereyi yumruklamaya başladığı sırada Yakup abi yavaşça hareket ettirdi arabayı. Benimse ellerim camdan kayıp kucağıma düştü. Daha fazla bakamadım ona. Önüme döndüm. Cesaretim yoktu. Bakarsam pişman olurdum. Bakarsam dayanamazdım. *Bakarsam, geri dönerdim.*

Bakmadığım hâlde Senem'in yakarışlarını işittim arkamdan. "Gitme! Nisa gitme!" Dayanamadım. Sokaktan çıkmadan önce başımı yavaşça çevirip ardıma baktım. *Bakmaz olaydım...* Senem yere çökmüş bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. O görmüyordu belki ama onunla birlikte ben de ağlıyordum.

Bu küçük şehre ilk geldiğimde her şeyden ölesiye korkan bir zavallıydım. Şimdiyse birçok insanı hayal kırıklığına uğratarak acı içinde ardımda bırakıyordum. Geri dönüşü olmayan yola asıl şimdi giriyordum. Asıl şimdi başlıyordu her şey. Asıl şimdi yüzleşecektim kendimle.

Usulca arka koltukta oturan surete baktım. *Onu tanımıyordum.* Kimin uğruna, ne uğruna bütün hayatımı, sevdiklerimi feda ettiğimi bilmiyordum ama tek bir şey biliyordum ki... *Çok korkuyordum.*

Bazen sevdiğiniz bir hikâyeye veda etmek, onu geride bırakmak çok zordur. İnsanda kelimelere dahi dökülmeyen hisler bırakır. Kitabın son sayfasını çevirirken ya da çok sevdiğiniz bir film ekrandan silinip son bulurken koca bir boşluk hissedersiniz. Çünkü o an, sadece okuduğunuz kitabı ya da izlediğiniz filmi bitirmekle kalmazsınız, aynı zamanda onların sizde bıraktığı izleri de uğurlarsınız. Sanki bir parça sizden kopup gidiyormuş gibi, eksik kalan bir cümle, yarım kalan bir melodi hissiyle dolarsınız. Çünkü biten şey yalnızca hikâye değildir; sizinle birlikte büyüyen, değişen, sizi farklı birine dönüştüren anılara da veda edersiniz.

Ne diyor Cemal Süreya? "Gitmekle gidilmiyor ki... Gitmiş olamazsın. Gönlün kalır. Aklın kalır. Anıların kalır."

Çok sevdiğimiz insanlardan ayrılırken de aynen bu duyguları hissederiz yine.

Yalova'dan ayrılalı neredeyse yarım saatten fazla olmuştu. Saat bire çeyrek vardı, uçağımız ise iki buçuktaydı. Müzik çalardan en sevdiğim Karadeniz şarkılarından biri yükseliyor, kulaklarımı dolduruyordu. *Kazım Koyuncu'dan Dido.*

Direksiyon başındaki Yakup abiye baktım. Her zaman bülbül gibi şakıyan, bizimle konuşmaktan büyük keyif alan adamın ağzını bugün bıçak açmıyordu. Onun da çehresinde derin bir keder yatıyordu. Benimse gözlerimden akan yaşlar usul usul yanaklarımı ıslatıyordu.

İnsan çok sevdiklerinden ayrılınca zihni de kalbi de onları gördüğü ilk ana giderdi. Başımı camdan dışarıya çevirip sessizce akıp giden yolu izlerken, hayatım da bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. En başa döndüm birden. *Her şeyin başladığı yere, yetimhane koridorlarına...*

Henüz beş yaşındaydım. Saçlarım darmadağın, üstüm başım karman çormandı ve yetimhanenin soğuk koridorlarında avazım çıktığı kadar bağırıyordum. *"Anne gitme!"* diyordum hıçkırıklarımın arasından. *"Anne gitme! Anne bırakma beni!"* Ne kadar bağırsam da o zaman çığlıklarımı da gözyaşlarımı da yalnızca ben işitmiştim ve annem, ardına bile bakmadan çekip gitmişti. Hıçkırıklarımın arasında boğulmuş, o anın içimde açtığı boşluğa düşmüştüm.

Yavaşça arkamı döndüm. O telefonuyla uğraşırken sessizce onu izledim. *Annemi.* Annem şimdi yanımdaydı. Elimi tutuyordu. *Tıpkı o beş yaşındaki Nisa'nın istediği gibi beni buradan götürüyordu ama ben neden mutlu değildim? Neden yüreğimde kocaman bir uçurum vardı?*

Başımı yeniden camdan dışarı çevirirken sahne değişti. Hıçkırıklarımı asla susturamayan ben, yanımda bir çift minik el hissettim. Sarışın, yeşil gözlü bir kız yatağımın üzerine oturmuş, hemen karşıma dikilerek ellerimi avuçlarının içine almıştı. *"Ağlama. Ben senin arkadaşın olurum,"* diye fısıldamıştı aramızdaki derin sessizliği bozarak. *O sıcaklık, o minik kucaklayış... Senem... Benim canım Senem'im, Sarışın'ım...*

Sonra ayrılacağımızı düşündüğümüz, vedalaştığımız o karanlık yetimhane gecesi düştü anılarımın tam ortasına. Ayrılığın soğuk gölgesi üzerimize çökmüşken birbirimize sımsıkı sarılmış, tüm geceyi aynı yorganın altında geçirerek birbirimize teselli olmuştuk. Ama şimdi... Şimdi ona gerçek bir veda bırakıp gidiyor olmak, içimi keskin bir bıçak gibi acıtıyordu. Sanki karanlık bir sokakta yolumu kaybediyor, her adımda biraz daha yitiyordum.

Bir kez daha değişti sahne. Bu kez büyük bir bahçenin tam ortasında iki kocaman yüreğe sarılırken buldum kendimi. *Esma teyzem, Devrim amcam... Benim yüce gönüllü canım ailem...* Önümde açılan kapıdan içeriye adım atarken, etrafımı onların sıcaklıkları sarmıştı. Bana uzatılan aile eli, içimde umutla dolup taşan bir duyguyu tutuşturmuştu. O an gözlerim ışıldamış, hayatımın tüm akışı değişmeye başlamıştı.

Film şeridi hızlanıyor, yüzler sürekli yer değiştiriyordu. Tanıdığım insanlar birer gölgeye dönüşüyor, yerlerini başka silüetlere, başka duygulara bırakıyordu. Ve sonra... Kendimi ansızın ahşap bir kapının önünde buldum. Bana doğru yaklaşan bir gölge, gözlerime değen karamel gözler vardı tam karşımda.

Gözlerimi kapadım, yanağıma bırakılan öpücüğün sıcaklığını hissettim. *"İyi geceler, Kutup Yıldızı,"* diye fısıldayan o nahif sesi işittim.

Ellerim sanki o yarış gecesini yeniden yaşarcasına hem yüreğime hem de yanağıma doğru ilerlerken Yakup abi de bu sırada iki tarafı denizle çevrili *Osmangazi* köprüsünden geçiyordu. Gözyaşlarımın şiddeti arttı çünkü zihnimde çok başka bir hatıranın coşkulu çığlıkları yankılandı.

Üç ay öncesiydi. *Günlerden 23 Eylül'dü.* Doğum günümden tam bir gün öncesiydi. Demir, sabahın köründe beni evden alıp, kaçırmıştı. Hatta o gün okulu bile asmıştık. Ben yol boyunca uykuma yenik düşüp mışıl mışıl uyurken onun dürtüleriyle gözlerimi aralamak zorunda kalmıştım. İyi ki de aralamıştım ama. Başta rüya zannetmiştim ama değildi. O uzun, yüksek halatlarla sabitlenmiş büyük köprünün üzerinden geçerken yerimde hızla doğrulmuş, heyecanla solumuştum. *"Demir, biz İstanbul'dayız! Hatta şu an Boğaz Köprüsü'nün üstündeyiz,"* diye bağırmıştım çocuksu bir heyecanla.

"Evet, güzelim. İstanbul'dayız," diyerek onaylamıştı beni büyük bir sakinlikle.

Hayatımda ilk kez onun sayesinde İstanbul'a gitmiştim ve bana ömrümün en unutulmaz, en muhteşem gününü bahşetmişti.

Hani derler ya hep, *"Gidene mi zor? Yoksa kalana mı?"* diye. Aslında gidene de kalana da değil, sevene zordur vedalar. *Gitmek çok kolay bir kaçış yöntemi gibi görünüyor ama peki ya için kaldıysa geride? Sesin kaldıysa, gülüşün kaldıysa, aklın kaldıysa, en önemlisi de kalbin kaldıysa...*

İnsanın hayatında ayrılsa dahi asla veda edemeyeceği biri olurdu. Demir, benim için o kişiydi. Şu an buradan giderken büyük bir parçamı da aslında onunla bıraktığımdan çok emindim. Çünkü ben ilk defa bir gözün bir insana sarıldığını, öptüğünü onunla hissetmiştim. Beni aşkın varlığına inandırmış, kendi dünyasının tam merkezine koymuştu. Onun elini tuttuğum anda anlamıştım aşkın gerçekten var olduğuna. İnsanın diğer yarısını bulmak, belki de dünyanın en güzel hissiydi. Çok küçüğüm biliyorum ama benim diğer yarım da yalnızca Demir'di işte. Ondan başkası da olmazdı, olamazdı.

Kimsenin bana Demir gibi bakmayacağını fark ettiğimden beri ben sadece Demir'indim zaten. En iyi, en fark edilmeyecek yanlarımı sadece o görüyordu. Olduğumdan çok daha büyüleyici biriymişim gibi davranıyordu. Yol ne kadar karanlık olursa olsun, Demir olduğu sürece ben hep aydınlıkta olacaktım. Demir ve ben, hep aynı yıldızın altında aynı düşü paylaşacaktık. *Nerede olursak olalım...*

Hangi ara kapadığım gözlerimi aralarken Yakup abi de bir yol ayrımına girmişti. Karşımdaki tabelalarda, *İç Hatlar-Dış Hatlar* yazıyordu. O an idrak etmiştim gerçeği. Yeniden İstanbul'daydım ama bu kez bu şehirden, bu ülkeden gitmek için buradaydım.

Korku, bütün vücudumu istila ederken sık nefesler alıp bıraktım. Yakup abi arabayı biraz daha sürdükten sonra boş bir alana park edip, durdurdu. İçime derin bir karanlık çökerken annem hızla oturduğu koltuktan kalkıp dışarı çıktı. Yakup abi, önce göz ucuyla bana baktı. Sonra o da arabadan indi. Bense titreyen ellerimle kemerimi çözdüm. İstemeyerek de olsa arabadan indim.

Yakup abi, bagajdan annemin büyük, kahverengi bavulunu ve benim küçük, siyah bavulumu çıkardı. Önümüze bıraktı. Tam sürgülü kısımlarını çekip, bizimle gelmek üzere hareket ediyordu ki annem, "Bıraktığınız için teşekkürler. Bundan sonrasını biz halledebiliriz. Siz gidebilirsiniz," dedi buz gibi bir sesle. Kaşlarımı havaya kaldırırken ona inanamayarak baktım. *Bu kibirli tavır da neyin nesiydi şimdi?*

Yakup abi birden durdu, hatta donakaldı. Bakışları bir bende bir annemde gezindi. Annemin tepeden bakan sert bakışları yüzünden mahcubiyetle başını aşağı yukarı doğru salladı. Bavullarımızın tuttuğu kısımlarını bıraktı. Vedalaşmak için iki kolunu da yana açarak, "Kendine iyi bak, bizim kız," dediğinde dudaklarımdan içli bir nefes döküldü. Birden kollarımı sıkıca onun beline sardım. Bırakmak istemedim Yakup abiyi hem de hiç bırakmak istemedim.

Yakup abi saçlarımı okşadı, sırtımı sıvazladı. Yavaşça geri çekilirken, "Sen de kendine iyi bak Yakup abi," dedim titreyen sesimle. Ağır ağır başını salladı. Ardından da arkasını dönüp, arabaya doğru yürüdü ama ben gitmesin istedim. *Yakup abi de beni bırakıp gitmesin istedim. Eğer o da giderse, bütün geri dönüş yollarım kapanacaktı çünkü.*

Yakup abinin arkasını dönmesiyle bedenimdeki korku seviye atladı. Büyük harflerle *"Sabiha Gökçen Havalimanı"* yazan tabelaya bakarken gideceğim gerçeği ilk kez böylesine tüm ruhumu sardı.

Bir yeniden direksiyon koltuğuna oturan Yakup abiye baktım, bir de hemen yanımdaki anneme. *Annemdi, biliyordum. DNA testi burada da aynı şeyi söylüyordu ama yine de...* Bazı gerçekler sanki kendini gösterircesine, tam da bu anı bulmuş gibi zihnimde çığlık çığlığaydı. Evet, o benim annemdi ama aslında onu hiç tanımıyordum. *Ne severdi? Neye gülerdi? Neye öfkelenirdi? En sevdiği renk, en sevdiği yemek neydi?* Bilmiyordum. Ona dair hiçbir şey bilmiyordum. Annem aslında kimdi, bilmiyordum. Hatta Yakup abiyi bile ondan daha iyi tanıyordum. Ve şimdi, bu tanımadığım kadınla hiç bilmediğim bir hayata atılıyordum. *Bu her şeyden daha ürkütücüydü. Vücudum da kalbim de hissettiğim korkudan dolayı tiril tiril titriyordu.*

Annem, "Hadi içeri girelim. Daha bavulumu vereceğiz," dediğinde yutkunamadım bir an. Ayaklarım ileri doğru adım atmak istemiyordu. Aksine geri geri gidiyordu. "Hadi Nisa," diyerek uyarıcı bir sesle yeniden seslendiğinde bir kukla gibi başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Yakup abi arabayı

çalıştırarak havalimanından uzaklaşırken ben de onunla birlikte içeri girdim. Güvenlik kontrolünden geçtik, bavullarımızı ve çantalarımızı bekledik. Onları aldıktan sonra da annemin bavulunu bırakacağımız alana doğru yürüdük. Yoğun bir insan kalabalığının arasında bir müddet daha beklemek zorunda kaldık. Ben titreyen bedenimle gerginlikten ayaklarımla yerde ritim tutarken annem bavulunu görevli kişilere teslim etti. Ardından dudaklarındaki keyifli gülümsemeyle bana döndü.

"Şimdi pasaport kontrolünden geçip, diğer tarafa geçeceğiz. Hazır mısın?" diyerek sorduğunda tepkisiz kaldım. O gülümserken, boş boş baktım gözlerinin içine. *Hayır, hazır falan değildim. Gergindim. Tedirgindim.* Gözlerim sürekli çıkış kapısına doğru gidiyordu. Sessizlik ise sağır ediciydi. Oysa sessiz bir alanda da değildim. Etrafta yoğun bir kalabalık vardı ama benim yüreğimdeki sessizlik ve korku devasa boyuttaydı.

Annem, tutmam için elini uzattığında şaşkınlıkla ona baktım. *Beş yaşında mıydım?* Tutmadım elini. Çocuk değildim. *Hem neden elini tutuyordum ki? Bir yere kaçacak değildim.* Tutmayacağımı anlamış olacaktı ki yüzü düşerek önden yürümeye başladı, bense onu takip ettim. Lakin ayaklarım sürekli geriye doğru gidiyordu. Çıkmak istiyordum buradan. Boğuluyordum çünkü. Burası, bu havalimanı beni boğuyordu. Üşüyordum, korkuyordum, titriyordum. Sadece bir mucize olmasını diliyordum. Elimdeki bütün şansları tükettiğimi biliyordum ama yine de bir mucize olsun istiyordum.

Annemle birlikte *Dış Hatlar* tarafına doğru ilerledik. O her bir adımını aceleyle atıyordu, bense kağnı gibi ağır ağır peşinden gidiyordum. Bir sıraya girdiği anda arkasında kaldım. Hafifçe kolumdan tutup beni yanına çektiğinde yüzümde beliren dehşetle kaşlarımı havaya kaldırarak dik dik ona baktım. Sessiz kaldım, yanında dikilmeye devam ettim.

Önümüzde camdan bölmeler vardı ve o bölmelerin arkasında polisler yer alıyordu. Pasaportlara ellerindeki mühürle damga basıyor, insanları öyle geçiriyorlardı. Önümüzde ise tam üç kişi vardı. Biri kalabalık bir aileydi, diğerleri biri kadın, biri erkek olan farklı yolculardı.

Önce kalabalık aileyle ilgilendi polis. Onlarla ilgilenmesinin uzun süreceğini zannederken çok hızlı bir şekilde halletti işini. Eline aldığı tüm pasaportları damgaladı. "Sıradaki!" diye seslendi. Ailenin arkasındaki kadın gitti hemen. Polis onun da işlemini hızlı bir şekilde halledip gönderdi, sonra diğer adamı da. Sıra bize geldiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi çok hızlı bir şekilde atmaya başladı ve bunun zerre kadar heyecanla alakası yoktu. Korkuyla alakası vardı. *İliklerime kadar hissettiğim bir korkuyla...*

Polis, "Sıradaki!" diyerek bir kez daha seslendi. Annem, "Hadi Nisa," diye söylendi ama benim ayaklarım ileri değil, yalnızca geri gitmek istiyordu.

O an bir şey oldu. Hiç ummayacağım, aklımdan dahi geçirmeyeceğim bir şey yaşandı. Bir ses duydum. *Çok tanıdık, çok nahif bir ses...*

İşittiğim sesle ayaklarım dondu. İleri doğru tek bir adım dahi atamadım. Atmak da istemedim. *Bana sadece o böyle seslenirdi.*

Bunun bir rüya ya da hayal olmamasını dileyerek hızla arkamı döndüm. Sesin geldiği yöne baktım. Ve evet... Buradaydı. Bütün gerçekliğiyle tam karşımdaydı ve bir kez daha bana sesleniyordu.

"Kutup Yıldızı!"

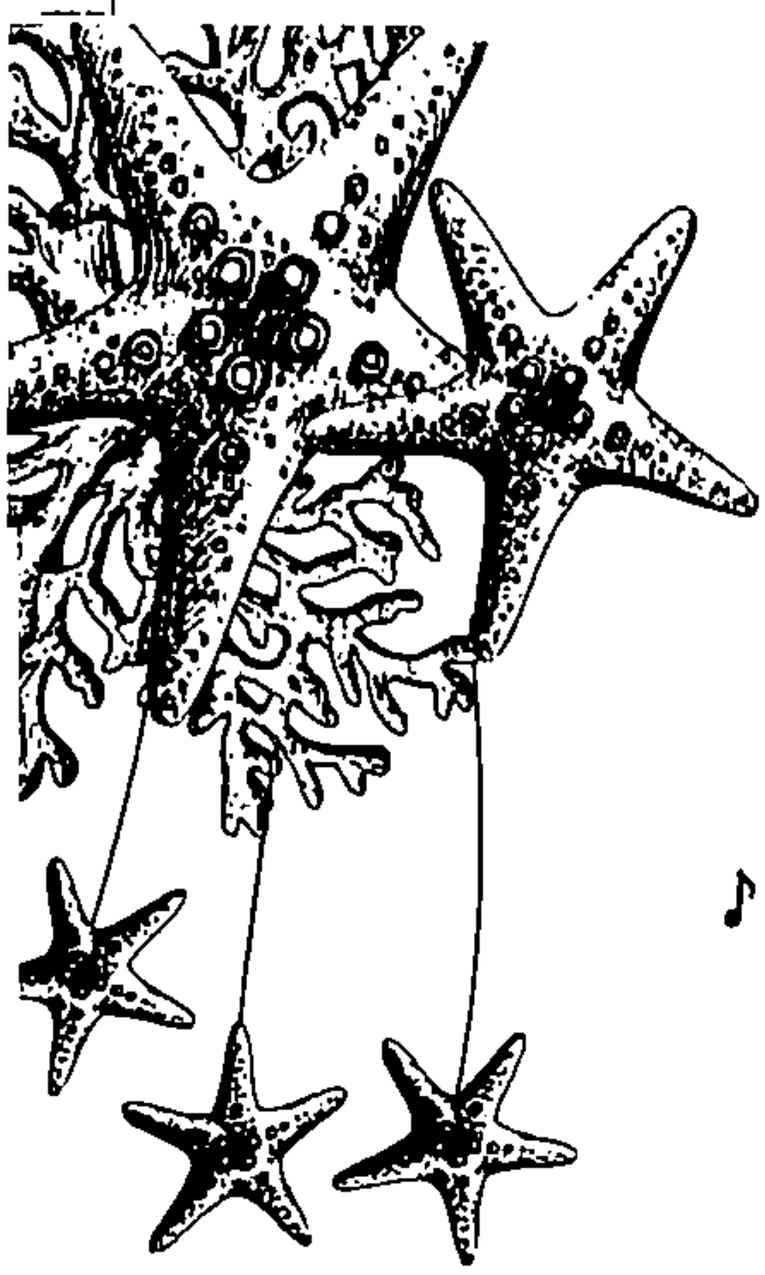

14. BÖLÜM

♪ *Pera – Veda Busesi*
♪ *Mavi Gri – Altüst Olmuşum*
♪ *Selin & Can Ozan – Seni Gördüğüm An*
♪ *Dedublüman – Cümlenin Sonu*

Bir Saat Önce
Demir Gürsoy'dan

Bazı vedaların hiç var olmaması, bazı insanlara hiç veda edilmemesi gerekirdi. Bir kasırgaya benzerdi vedalar. Önce rüzgâr şiddetlenir, sonra da dengesizleşirdi. En sona da etrafındakileri yavaşça içine çekmeye ve onları yok etmeye başlardı. *Ta ki bir felakete dönüşene, çevresindeki her şeyi yakıp yıkana kadar...*

Bazı duygular ise asla kelimelerle açıklanamazdı çünkü onları anlatmaya kelimeler bile yetmezdi. Gökyüzünü karartan yüklü gri bulutlar gibidir. Doludur içi ama bir türlü dökülmez. Göğü kaplar, bir türlü güneşin çıkmasına izin vermez. İnsanın da parlak göğün de içini sıkıntıyla doldurur.

Yüreğim boğucu bulutlarla kaplı, kafamın içiyse koca bir kasırganın esiriydi. Hangi köşeye gitsem, hangi kapıyı açsam savrulup gidiyordum sanki. Nefes alamıyordum çünkü boğuluyordum. Nefes alamıyordum çünkü *nefesim* benden gidiyordu. *Hem de çok uzaklara...*

Dün geceyi hatırladım. *Lanet olası veda gecesini...* Gerçi hatırlamak eksik kalırdı. Her şey anbean aklıma kazınmıştı. O kadar kötü, o kadar zordu ki... *Neden gitmiştim ki o veda gecesine? Her zaman burnunun dikine giden ben, neden bu kez Şevket abiyi, Ela ablayı, hatta Senem'i dinlemiştim?* Oysa gitmemeliydim. Orada bulunmamalıydım çünkü hiçbir şey sandığım gibi olmamıştı. Kolay olmayacağını zaten biliyordum ama böylesine canımı yakacağını asla tahmin edemezdim.

Ona şarkı söylerken birden sahneye gelip kollarıma atlayışı... Elimi bir an olsun bırakmak istemeyişi... Semte geldiğimizde ve o kaldırım kenarına çöküp oturduğumuzda sıkıca bana sarılışı... Omzuma kapanıp kokumu içine çeke çeke gözyaşlarını döküşü... O son öpüşmemiz... Canımı yakan acı dolu sesi... Haykırışı, ağlayışı, feryat figan yalvarışları...

Her şey çok kötüydü işte ve hiçbirini unutamayacaktım. Çünkü o an, zaman bütün algısını yitirmiş, derin bir boşluk başta biz olmak üzere her şeyi

içine yutmuştu. Kelimeler anlamsızlaşmış, dünyanın bütün ışıkları sönmüştü. Bu basit bir ayrılık değildi, biliyordum. Bu, nefes aldığım her anı zapt edip ele geçiren bir çukurdu. O çukurun hemen yanı başında dikiliyordum ve gözlerimi kırpmadan aşağıdaki dipsiz boşluğa bakıyordum. Ne atlayabiliyordum ne de geri çekilebiliyordum. Öylece izliyordum işte. *Sonumun gelmesini sessiz sedasız bekleyerek sadece izliyordum.*

Dün gece, her ne kadar onun yanından hiç ayrılmak istemesem de almış olduğu karara saygı duyarak semtten çıkıp eve geldim ve her şeyin, bütün bu yaşananların bir kâbus olmasını diledim. *Uyuyup uyanacaktım ve her şey son bulacaktı.* Bu düşünceyle üstümü değiştirmeden hemen uyumak istedim ama elbette başarılı olamadım. Bir damla uyku dahi girmedi gözlerime. Sağa döndüm, sola döndüm ama bir türlü uyuyamadım. Uyuyamadığım gibi sürekli yattığım yerden kalkıp, evin içinde dört döndüm.

Ve şimdi... Koca bir uykusuzlukla, gözlerimin içi cayır cayır yanarken hâlâ tepemdeki tavanı izliyordum. Bir şeylerin değişeceğine dair umutlarım çoktan tükenmişti ama içimde bir yer, bu olanları asla kabullenemiyordu. Hışımla doğruldum uzandığım yatağımdan. Ellerimle saçlarımı dağıtırken ayağa kalktım. Kendime gelmeye ihtiyacım vardı. *Kendime gelmek zorundaydım.* Daha fazla bu boşluğa hapsolamazdım.

Odamın içindeki banyoya gidip elimi, yüzümü, ensemi soğuk suyla yıkadım ama fayda etmedi. Soğuk su bile beni kendime getirmedi. Tekrar odaya döndüğümde sağıma-soluma bakındım, boşluğun içinde yapayalnızdım. Sığamıyordum hiçbir yere. Sığamıyordum ne bu odaya ne de bu eve. Her adımımda boğuluyordum sanki. Her köşede, her nefes alışımda onun eksikliğini daha yakından hissediyordum. Yapamıyordum. Kaldıramıyordum bu kadarını.

Odanın içinde volta atarken birden boy aynasındaki yansımam dikkatimi çekti. Durdum ve karşımdaki sureti inceledim. Aynaya yansıyan yüzüm, sanki bir gecenin ağırlığını değil de tüm yılların yorgunluğunu taşıyordu. Bir zamanlar heyecanlı parıltılar saçan gözlerim, şimdi koca bir sis yığınıyla doluydu. Gözlerimin etrafı kırmızılıklar ve şişkinliklerle kuşatılmıştı âdeta. Üzerimdeki takım elbise dağılmış; kravatım, düğümü çözülmüş bir ip gibi boynumdan aşağı sarkarken, beyaz gömleğim iyice buruşmuştu. Ceketimin katlanmış yakaları bile kendimi toparlamaya dair bütün çabalarımın yerle bir olduğunun ispatı gibiydi. Saçlarım hiç tarak görmemiş gibi karmakarışıktı. Sanki aklımdaki, yüreğimdeki karmaşayı dışa vuruyordu.

Karşımdaki görüntünün gerçekten bana ait olup olmadığını anlamak istercesine ellerimi havaya kaldırıp yüzüme dokundum. Birkaç kez yanaklarıma vurdum. Bana ait olmamasını dilerken hissettiğim gerçeklikle irkilerek birkaç adım geri çekildim. Bitik bir vaziyetteydim. Aynanın bana söyleyemediği şeyi

ise hem bedenim hem de yüreğim haykırıyordu. *Tükendin be Demir. Bu kez fena tükendin be oğlum.*

Aynanın karşısından hemen uzaklaşmak istedim, başarılı da oldum ama arkamı döndüğüm gibi başka bir noktaya takıldı gözlerim. Çalışma masamın köşesinde duran beyaz zarf, bir mıknatıs gibi beni kendine çekti. Sahibi belliydi. *Nisa'ydı.*

Dün gece eve geldiğim gibi gözlerimden dökülen yaşlarla kendimi bu masanın başında bulmuştum. Elime aldığım boş bir kâğıt ve tükenmez kalemle ona mektup yazmıştım. Bazıları bunu çok ilkel, çok basit bir eylem olarak görebilirdi ama sevgiliniz nostaljiye âşık biriyse aslında çok özel ve çok kıymetli bir hediyeydi. *Nisa için yazdığım ama ona veremediğim mektup...*

Şimdi o zarf, birkaç adım uzağımda duruyordu ama adımlarım taş kesilmiş gibiydi. Hareket edemiyordum. Bir elimi uzatıp zarfı almayı denedim ama parmaklarım titredi, yine başarılı olamadım. Alamadım elime. Gözlerim zarfta, kalbim ise o zarfın içindeki mektubun satırlarında asılı kaldı. Oysa o mektubun satırlarında ne çok şey saklıydı. Onun yüzüne söylemeye cesaret edemediğim bütün duygular, cümleler, hatta gözyaşları... Her şey oradaydı.

"Hayır!" diye haykırdı iç sesim. *"Sen bu kadar korkak biri değildin!"* diye yükselmeye, bana kızmaya devam etti. *Evet, evet. Ben bu kadar korkak biri değildim. Olmayacaktım.*

"Olmayacaktım!" diyerek bir kez de sesli bir şekilde kendi kendime konuştuğumda tereddüt dahi etmeden masadaki zarfı aldım. Ellerim hâlâ titriyordu ama umursamadım. *Her ne olursa olsun, bu mektup sahibine ulaşacaktı.*

Daha fazla oyalanmak istemedim. Saatimi kontrol ettim. On ikiye çeyrek vardı. *Demek ki hâlâ zamanım vardı.*

Zarfı ceketimin iç cebine yerleştirirken hızla arkamı döndüm. Yatağımın kenarındaki komodinin üzerindeki anahtarlarımı ve cep telefonumu aldım. Bir kez daha düşünmek için kendime zaman tanımak istemedim. Ne kadar hızlı davranırsam o kadar kârdı benim için.

Odamdan çıktım. Koridordaki ayakkabılıktan elime geçen ilk ayakkabıyı -şükürler olsun ki siyah spor ayakkabımdı- alıp giydim ve hızla evden ayrıldım. Merdivenleri âdeta atlayarak indikten sonra kendimi önce caddeye, ardından da Impala'nın bulunduğu kaldırım kenarına attım. Hemen direksiyon koltuğuna yerleştim. Motoru çalıştırdım. *Nefes almam gerekiyordu. Yeniden nefes almam gerekiyordu. Benim nefesim ise yalnızca Nisa'ydı. Ona gitmem gerekiyordu. Nisa'ma...* Fakat motoru çalıştırır çalıştırmaz arabanın benzin göstergesinin kırmızı yandığını fark ettim. *Hay sikeyim! Bir kez olsun ya... Bir kez olsun şans neden benden yana olmazdı ki?* Neyse ki semte gidene kadar idare ederdi beni. Daha fazla düşünmedim bile. Kemerimi bağladım. Vitesi ayarladım ve hızla caddeden ayrıldım.

Semte sandığımdan çok daha kısa bir sürede vardığımda tıpkı dün gecede olduğu gibi arabamı yine çocuk parkının çevresine park ettim. Ardından Devrim amcaların evinin bulunduğu sokağa doğru koşarak ilerledim. Önce ön sokağa baktım ama hiçbir şey göremedim. Ardından işittiğim hıçkırık sesleriyle adımlarımın yönü değişti ve arka sokağa doğru ilerledim.

Sokağın başına ulaştığımda birden durdum. Karşımdaki tablo yüzünden ayaklarım yere çivilendi, bir adım daha atamadım. Bir duvarın gölgesine sığınıp olan biteni öyle izlemeye başladım. Görünmez olmaya çalıştım ama zaten kimsenin beni gördüğü de yoktu. Gözlerim ise karşımdaki manzaradaydı.

Tüm arkadaşlarımız oradaydı. Nisa, Senem'le vedalaşıyordu. İkisi de birbirine sıkıca sarılmış, boğuk çıkan hıçkırık sesleriyle ağlıyorlardı. İkisinin de çehresinde asla bastıramadıkları koca bir hüzün dalgası yer alıyordu. Dayanamadım bu görüntüye. Göğsüm sıkıştı, nefes alamadım bir an. Bakışlarımı kaçırıp, sırtımı bulunduğum soğuk duvara yasladım. Gözlerimi kapatıp sık nefesler alıp verdim. Ardından mektubu hatırlayıp ceketimin iç cebindeki zarfı çıkararak yeniden onların bulunduğu tarafa döndüm. Sessizce izlemeye devam ettim.

Yakup abi, elindeki küçük, siyah bavulu arabanın bagajına atarken Nisa da onu bekleyen arabaya doğru ağır adımlarla yürüdü. Sanırım herkesle çoktan vedalaşmıştı. Sonra birden duraksadı. Başını kaldırdı ve çevresindeki herkesin tek tek gözlerinin içine baktı. O an yüzünü daha net seçebildim. Gözlerinin içi ağlamaktan kıpkırmızıydı. Bakışlarında derin bir keder yatıyordu. Burukça gülümsedi karşısındaki kalabalığa. Gülümsedi ama o gülüşün ardında saklanan çaresizliği görmemek imkânsızdı. Yüzünün her kıvrımını ezbere bilirdim... Gözlerindeki o titrek ifadeyi gördüm. Aslında ona o kadar yakındım ki adını fısıldasam duyabilirdi. Sanki bunu hissetmiş gibi birden etrafına bakındı. Tam arkasını dönüyordu ki hızla bedenimi geri çekip kendimi sakladım. *O an beni aradığını anladım.* Yapamadım ama. Çıkamadım saklandığım köşeden. *Meğerse sandığım kadar cesur değilmişim.*

Annemin tok sesini işittim birden ama yine de dönüp bakamadım. "*Gelmeyecek,*" demişti. Benden bahsettiğini biliyordum. Bu sabah mesaj atmıştı. Nisa'yı uğurlamaya gelip gelmeyeceğimi sormuştu. Gelmeyeceğini söylemiştim. *O zaman burada ne işim vardı? Neden bu ızdırabı kendime çektiriyordum?*

Gözlerim elimdeki zarfa kaydı bir kez daha. Cevap ortadaydı ama cesaretsizliğim kalbimi mağlup etmişti. Derin bir nefes alıp verdikten sonra yeniden onların bulunduğu tarafa döndüm ve sadece izlemekle yetindim. İçimde bir şeyler paramparça olurken Nisa'nın başını eğerek arabaya doğru yürüyüşünü

izledim ama birden önünde bir beden belirdi. *Suat Gürsoy'un bedeni... Benim manevi babamın, onun ise öz babasının bedeni...*

Başını yavaşça kaldırdı Nisa. Sırtı bana dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi görmüyordum ama Suat Gürsoy'un gözlerindeki derin pişmanlık ve tarifsiz keder her şeyi en keskin hâliyle önüme seriyordu. *Yıllardır ondan hiç görmediğim, göremediğim bakışlar şimdi oradaydı. Koyu kahverengi gözlerindeydi. Bir baba gibi, gecikmiş bir sevginin yankısı gibi...*

"S-sarılabilir miyim sana?" diye sordu boğuk çıkan sesiyle. Sesinin titrediğini buradan bile hissettim. *Dikkatle izledim onu. Dikkatle izledim bakışlarındaki hasreti.* Yutkunmakta zorlandım.

Bir keresinde anneme, *"Kaçırdıklarımı bana geri verebilir misin Meltem? Kızımdan ayrı geçirdiğim onca yılı bana geri verebilir misin?"* diye sormuştu. Şimdi o sorusuna gizlenen bütün izleri, gözlerine yerleşen ifadeden görebiliyordum. O gözlerde kaybettiği yılları ve kaçırdığı anıları vardı. *Kızına duyduğu derin hasret vardı.*

Sorusu karşısında sadece hafifçe başını salladı Nisa. Suat Gürsoy ise ona doğru bir adım daha attı. Tereddütle uzandı. Kırılacak bir şeyi narince sarar gibi onun küçük bedenini kollarının arasına aldı. Sıkıca sardı, sarıldı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Kızım..." *Sesini ben bile buradan işittim. Çaresizliğini ben bile buradan hissettim...*

Titreyen elleriyle saçlarını okşadı Nisa'nın. Parmakları yıllardır hasret kaldığı o saç tellerinde gezindi. Sonra başının tepesine bir öpücük kondurdu. Sanki yılların acısını tam da şimdi çıkarmak istercesine kızının kokusunu derince içine çekti. Ona sıkı sıkı sarılmaya devam ederken, "Kızım benim, canım benim," diye mırıldandı.

Gözlerimin içi yandı. Bastıramadığım birkaç damla gözyaşı âdeta bütün yüreğimi yakarak yanaklarıma süzüldü. Bakışlarımı kaçırdım. Daha fazla karşımdaki tabloya bakmak istemedim. *Bakmak istemedim çünkü...*

Bunca yıl boyunca bana sarıldığı anların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Benim saçlarımı hiç böyle okşamamıştı mesela. Başımın tepesinden de hiç öpmemişti. Bunu kıskanmıyordum. Nisa'yı kıskanmıyordum. O, onun öz evladıydı sonuçta. Kendi kanından, canından bir parçaydı. *Ben kimdim ki?*

Belki de bana bir türlü gösteremediği, veremediği sevgi yüzünden zamanla ondan hiçbir şey beklemeyen birine dönüşmüştüm. Fakat unuttuğu, ısrarla görmezden geldiği bir gerçek vardı. Ben de çocuktum. Üstelik onun soyadını taşıyan bir çocuktum. Annemi doğumumda kaybettiğimde, babam hapishaneye düştüğünde, abim yetimhaneye verildiğinde bebektim. *Hiçbir şeyden haberi olmayan, sahte bir dünyanın kucağına bırakılan küçücük bir bebek...*

Dünyayı bilmezdim. Hayatı bilmezdim. Ayakta durmayı bilmezdim. Sevgi, yolun kenarında duran bir kediye bile gösterilebilirken, bütün bunları

da çocuğuna öğreten bir anne ve baba olmalıydı. *Düştüğünde kaldıran, düşmemesi için bir adım arkasında duran...*

Meltem Gürsoy için aynılarını söyleyemezdim. O, her zaman anne şefkatiyle yaklaşmıştı bana. Hep bağrına basmıştı beni. Öz çocuğu gibi büyütüp, yetiştirmişti. Suat Gürsoy'a gelince... Evet, kendi çocuğundan ayrılmak zorunda kalmış bir baba olsa da yine de sevgisini gösterebileceği birine sahipti yıllarca. *Bana...* Beni sevmediğini elbette düşünmüyordum ama şimdi bu tabloya böyle canlı kanlı bir şekilde şahit olunca, meğerse bir parçamın her zaman daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark ediyordum. İçimde kabullenemeyen bir tarafım ise her şeyin çok acımasız olduğunu söylüyor, en sevdiğim kişiden de sonsuza dek ayrılırken bütün bu olanların koca bir haksızlık olduğunu haykırıyordu.

Bir elimi iyice sıkıp yumruk yaptığımı elimde buruşan zarftan anladım. Buruşturduğum zarfı düzelterek yaslandığım duvarın kenarından hafifçe doğruldum. İçinde bulunduğumuz ana geri dönerken, bakışlarım da yeniden onları buldu.

Nisa'yı fark ettim o an. Sarılmıyordu ona. Kolları hareketsiz bir şekilde yanlarında asılı kalmıştı. Sonra ellerini kaldırdı havaya. İstemsizce nefesimi tuttum. Bir anlığına onun da sarılacağını düşündüm ama öyle olmadı. Aksine, ellerini Suat Gürsoy'un göğsüne yerleştirdi ve onu kendinden hızla uzaklaştırdı. Her şey bir anda oldu. Hiç tereddüt etmeden arabaya bindi ve gözlerimin önünden kayboldu.

Araba çalışırken Senem'in, "Gitme!" diyen feryatları doldurdu kulaklarımı. Gözlerim bir elimdeki zarfa, bir de karşımdaki arabaya bakarken o an idrak ettim aslında nerede olduğumu.

Aylar önce... Bu semte geldiği o ilk gün, tam da buradan izlemiştim ilk gülüşünü, bakışını. Ve şimdi, yine aynı yerde, ilk kez gülümseyişini gördüğüm yerde onun, Nisa'mın, Kutup Yıldızı'mın hayatımdan, benden, bizden gidişini izliyordum.

Âdeta bir çığlık kopuyordu içimde ama yine de hareket etmiyordu ayaklarım. Yanılmıştım. *Meğerse sandığımdan çok daha korkak biriymişim.*

Araba sokaktan ayrılırken Senem hıçkırıklarıyla birlikte yere çöktü. Bense arkamı dönüp tıpkı geldiğim gibi sessizce, kimseye görünmeden sokaktan uzaklaştım.

Kaybetmiştim işte. Bu kez gerçekten kaybetmiştim ama sadece Nisa'yı değil, kendimi de kaybetmiştim. Çünkü onun gidişi demek, benim yarım kalışım demekti.

Sokaktan ayrılırken tek bir şey mırıldanıyordum içimden. İmkânsızdı belki ama onun beni affetmesini diliyordum. *Affet beni sevgilim. Affet beni, bu kadar korkak olduğum için...*

Senem Altun'dan

Hayatımıza birçok insan girer, sonra da çıkar giderdi. Her arkadaşlık da öyle ömür boyu sürmezdi, biliyordum ama sonsuza dek süren bir şey varsa, o da o kişi gittiğinde geride bıraktığı boşluktu. İçinize ilmek ilmek işlenen acıydı. *Yıllardan sonra o keskin acıyı, tam da şu anda bir kez daha iliklerime kadar hissediyordum.*

Nisa ve ben... Her zaman iki farklı kutup olmuştuk ve bir mıknatıs gibi sürekli birbirimize çekilmiştik. Bu yüzden kopamamıştık yıllardır. Bu yüzden dostluğumuz da kardeşliğimiz de hep baki kalmıştı. Çünkü kan bağı değil, can bağı vardı bizim aramızda.

Yetimhaneden ayrıldığımızdan bu yana yaşananların haddi hesabı yoktu. Hatalar yapmıştık. Çok zor günler geçirmiştik. Birbirimizin canını hiç olmadığı kadar acıtmıştık. Zaman zaman başka rüzgârlarda savrulmuştuk ama bir şekilde birbirimize geri dönmenin yolunu da hep bulmuştuk. Ne olursa olsun ne yaşanırsa yaşansın günün sonunda hep birbirimize tutunarak ayağa kalkmıştık. *O zaman, neden şimdi de aynısı olmamıştı? Neden yine birbirimize tutunamamıştık? Nisa neden çekip gitmişti?*

Bu hayat... Bu acımasız hayat zaten bir kere sınamıştı beni. Daha çok küçükken ailemi almıştı benden. *Annemi, babamı ve küçük kardeşimi...* O zamanlar sürekli zırlayan, aklı öyle pek de bir şeye yetmeyen küçük bir kız çocuğuydum ama şimdi... Şimdi her şeyin gayet farkında olan on dokuz yaşında bir genç kızdım. Neler hissettiğimi, içimin nasıl paramparça olduğunu bir ben, bir de Allah bilirdi. Biraz önce kardeşim bana veda etmişti çünkü. Çocukluğum avuçlarımın içinden kayıp gitmişti. Bu hayat benden ailemi almıştı. O zaman bu hayat, bana kaybettiklerimi borçluydu. Bir hayat, bir aile borçluydu. *Kardeş borçluydu. Yani Nisa'yı.*

Nisa'nın gidişiyle sanki dünyamın bütün temelleri çatırdamış ve o çatlaklardan sızan soğuk rüzgâr doğrudan kalbime hücum etmişti. İçimde ne varsa birer birer yıkmıştı. Boğazımda koca bir düğüm belirmiş, bana nefes almayı bile zorlaştırmıştı. Çünkü sadece Nisa değildi giden, benim yıllardır ayakta tutmaya çalıştığım güçlü tarafım, onunla birlikte gitmişti.

O an, ona çok kızmak istedim. İçimde ne var ne yok, her şeyi boşaltmak istedim. Giderken bana hiçbir şey bırakmadığını, hatta benden de bir parçayı söküp aldığını haykırmak istedim ama yapamadım. Yapamadım işte çünkü giderken bile aslında bana ne çok şey bıraktığını fark ettim. *Dostluk, kardeşlik, iyi niyet, arkamda dağ gibi duran koca bir aile, yarım kalan kahkahalar ve odada asılı kalan o nahif sesi...* Onun varlığıyla anlam kazanan her şey şimdi öylesine boş geliyordu ki...

Zaman, sanki Yakup abi arabayı sokaktan çıkardığı anda durmuştu ve ben o anın içine sıkışıp hapsolmuştum. Zar zor ayakta durmaya çalışırken birden kendimi olduğum yere çökerken bulmuştum ve bir müddet de oradan kalkamamıştım.

İçimde kopan fırtınayı dindirecek tek şeyin Nisa'nın geri dönmesi olduğunu biliyordum ama dönmeyecekti. Katır inadı vardı onda. *Karar verdi mi, hemen uygulamak zorundaydı aptal! Ama... Ama o katır inadı da sadece tek bir kişiye işlemiyordu. Sadece tek bir kişiye hayır diyemiyor, direnemiyordu.*

"Biliyor musun? Herkes, hatta Damla bile gitme dedi ama tek bir kişi demedi. Onun dışında herkes gitme dedi ama o demedi."

Üç gün önce bana söyledikleri bir kez daha kulaklarımda yankılanırken içimdeki keskin öfke, hissettiğim acının yerini almaya başladı. Bir şey yapmalıydım. Birine bağırmalı, bir şeyleri yerle bir edip hıncımı çıkarmalıydım. Yoksa boğulacaktım. Kimi suçlayacağımı, kime bütün öfkemi kusacağımı ise çok iyi biliyordum. Bu ağır yükü sadece ben üstlenmeyecektim. Herkes, öyle ya da böyle kendi payına düşeni alacaktı.

Çöktüğüm yerden kalkmadan, "Nerede?" diye fısıldadım ama sesim öylesine sessiz çıktı ki ben bile kendimi zar zor duydum. Hemen yanımda benimle birlikte yere çöken Oğuz ve Devrim amca kollarımdan tutmaya çalışırken, "Nerede o?" diye tekrarladım ama bu kez sesimi daha yüksek tutmaya çalıştım.

Kollarımı, Devrim amca ve Oğuz'un ellerinden kurtarırken aniden ayağa fırladım. Patlama raddesindeydim. Hatta sinir krizi falan geçireceğimi düşünüyordum ve işin komik tarafı bunu engellemek de istemiyordum. Avazım çıktığı kadar bağırmak, haykırmak istiyordum ve öyle de yaptım.

"Nerede o geri zekâlı! Nerede o hiçbir şeyi doğru yapamayan aptal! Nerede o korkak! Söyleyin nerede!"

Sesim sokağın her köşesine çarparak yankılandı. Şu an ne desem ne yapsam hiçbir şey beni rahatlamayacaktı. Ama Demir'i dövmek beni bir nebze rahatlatabilirdi. *Tabii önce onu bulmalıydım.*

Oğuz yanıma yaklaşıp usulca koluma dokunurken, "Senem... Güzelim," diyerek sakince fısıldadı. Kolumu tutmaya çalıştığı anda sanki ateşe dokunmuşum gibi kendimi geri çektim.

"Ya bırak!" diyerek burnumdan soludum. Yanlış insana çatıyordum, farkındaydım ama şu an Hürrem Sultan misali ateşin ta kendisi olma yolunda da ilerliyordum. Boğuluyordum çünkü. Oysa sokağın tam ortasında, açık alandaydım ama yine de bütün duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissediyordum.

"Artık bırakın beni! Bırakın da rahatça sinirimi yaşayayım be!"

Çünkü yeterince susmuştum. Yeterince her şeyi sineye çekip sakin kalmaya çalışmıştım ama sabrım da takatim de kalmamıştı. Her şey buraya kadardı. Onlar Nisa'nın gidişini kabullenebilirdi ama ben kabullenemezdim.

Öfkemden nasibini alan Oğuz geriye çekilirken, ben de önüme düşen saçları geriye savurarak doğrudan karşımdaki kalabalığa göz gezdirdim. Her birinin gözlerinin içine baktım ve direkt Bahar, Batuhan ve Emre'nin bulunduğu tarafa doğru yürüdüm. O geri zekâlının nerede olduğunu bilse bilse, onlar bilirdi.

Tam Batuhan'ın karşısına geçmek için harekete geçiyordum ki benden ürktüğünü hiç çekinmeden göstererek hızla Bahar'ın arkasına saklandı. Ona gözlerimi devirirken Bahar'ın karşısına geçtim. Bu kez daha sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım.

"Nerede o geri zekâlı Bahar?" Bakışlarını kaçırdı Bahar ama geri adım atmayacaktım. O aptalın yerini öğrenecek, sonra da canına okuyacaktım.

"Senem..." Sesi çok kısık, hatta *yapma bunu* dercesine çaresizlik doluydu. Ama kimse kusura bakmasın, yapacaktım.

"Sana bir soru sordum Bahar. Nerede o geri zekâlı?!"

Gözüm kimseyi görmüyordu. Sadece içimdeki kargaşayı dışarı vuruyordum, o kadar. Bahar sessiz kalıp, ürkek bir adımla geriye doğru çekilirken hemen arkamdan başka bir ses duydum. *Bağıran bir ses...*

"Senem, sakin olur musun artık?"

Yavaşça arkamı döndüm ve sesin geldiği yöne doğru baktım. Bu cümleyi kuran kişi ne Devrim amcaydı ne de Esma teyze. Meltem teyzeydi. *Ya da artık Meltem Hanım demeliydim.*

Şu an Devrim amca ve Esma teyze bağırıp, çağırsa bana, hatta kızsalar hiç sesimi çıkarmaz, söyleyecekleri her şeyi kabul ederdim ama o... Değil bana bağırmaya, benimle konuşmaya bile cüret edemezdi. Özellikle de her şeyin sebebi bizzat onlar iken, artık hiçbir şeye hakları yoktu.

Gözlerimden âdeta ateş püskürürken usulca onun bulunduğu tarafa doğru bir adım attım. Esma teyze, bir köşede Zehra teyzenin omzunda sessizce ağladığı için sadece seyirci olarak kalıyordu ama Devrim amca her zamanki gibi koruma içgüdüsüyle telaşla önüme geçti. Ellerini beni durdurmak ister gibi havaya kaldırdığında, "Lütfen," diye fısıldadım dudaklarımı yavaşça oynatarak. Bir an tereddüde kapılsa da çekildi önümden. Bense Meltem Hanım'a doğru yürümeye devam ettim.

"Sakin mi olayım?" Önce sakin bir ses tonuyla konuştum ama ses tonum öylesine sahteydi ki aslında onunla açık açık dalga geçtiğimi çok iyi biliyordum.

Sessiz kaldı Meltem Hanım. Bir şey diyemedi. Başını eğdi. Bakmadı yüzüme. Anladı çünkü tavrımı, buna rağmen susmadım. Bu saatten sonra da asla susmayacaktım!

"Ne sakin olacağım ya? Ne sakin olacağım! Neyine sakin olayım bu saçmalığın?" Önüme düşen saçlarımı bir kez daha ellerimle hırsla geriye doğru

iterken bir adım daha attım. Gözlerimin saf bir öfkeyle parladığına yemin edebilirdim çünkü hissettiğim şeyler kelimelere dökülemeyecek kadar büyük şeylerdi ve bu kez asla geride durmayacaktım.

Gözlerimi onun üzerinden çekmezken, "Sizin yüzünüzden," diye tısladım dişlerimin arasından. "Her şey sizin yüzünüzden!" Bağırışım boğazımı acıtsa da aldırmadım. İşaret parmağımı havaya kaldırarak doğrudan onu ve Suat Bey'i gösterdim. Buna sebep olan iki kişi daha vardı ama biri burada değildi, biri de zaten Nisa'yla birlikte gitmişti.

"Sizin kendiniz üstelenemeyince, çocuklarınızın omuzlarına yüklediğiniz hatalarınız yüzünden! Sizin yüzünüzden biz bu hâldeyiz! Sizin yüzünüzden Demir ve Nisa bu hâlde! Yalnızca sizin yüzünüzden!"

Sarf ettiğim sözlerle öfkem, patlamış bir volkan gibi çevreme saçıldı. Öfkem de en az sevgim kadar büyüktü çünkü. Onunla yüzleşmek istemeyenlerse, sırf kendi hatalarını örtbas etmek için beni sakin olmaya çağırıyorlardı. *Yok öyle bir dünya!* Sakin kalmak demek, olanları kabul etmek demekti. *Oysa ben kabul falan etmiyordum.*

Meltem Hanım, gözlerini kaçırıp derince soluklanırken, "Senem..." diye mırıldandı ama ses tonunda daha çok susmamı isteyen bir ima yatıyordu. *Öyleyse daha çok beklerdi.*

Dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirirken, "Buyurun benim," dedim alayla.

"Kendine gel ve lütfen, laflarına dikkat et." *Asla! Asla dikkat etmeyecektim laflarıma.* Onlar da bunu bir şekilde anlayacaklardı. Aslında beni kimse anlamıyordu. Nisa'yla aramızdaki güçlü bağın hâlâ farkında değillerdi. Onun yokluğu beni yalnızca kahrederdi. Bitirirdi.

"Etmiyorum!" diye bağırdım bir kez daha. Çünkü onların böylesine sakin kalmaları, beni de sakinliğe davet etmeleri yalnızca daha da çileden çıkmama sebep oluyordu.

Meltem Hanım'ın üzerine doğru yürürken avazım çıktığı kadar bağırmaya devam ettim. "Ben laflarıma dikkat falan etmiyorum, tamam mı? Etmiyorum! Etmeyeceğim!" Sinirden ellerim titriyordu. Yüzüm bağırmaktan kıpkırmızı kesilmişti. Gözyaşları, gözpınarlarıma dayanmış, taşmak için fırsat kolluyordu ama ben sadece öfkeme tutunarak hareket ediyor, öyle ayakta durmaya çalışıyordum.

"Eğer biz şu an bu hâldeysek, Nisa şu an tanımadığı bir kadınla gidiyorsa, Demir'in hayatındaki tek inandığı, sarılarak tutunduğu tek şey hayatından çıkmışsa, en önemlisi de ben artık kardeşimden mahrum kalmışsam ve bunun tek suçlusu sizseniz, laflarıma dikkat etmem gerektiğini söyleyemezsiniz! Anladınız mı? Söyleyemezsiniz!"

Söylediklerim karşısında Meltem Hanım da göz ucuyla baktığım Suat Gürsoy da başlarını eğdiler. Sözlerimin onları incittiğinin farkındaydım ama umursamıyordum. Ben kardeşimden onlar yüzünden mahrum kalmıştım ve bunun bedelini ne olursa olsun ödemek zorundaydılar. Üstelik daha yeni başlamıştım. Yeni ısınıyordum. Henüz bitirmemiştim laflarımı.

"Hani hep derler ya... Anne, baba sevgisi bir başka diye... Siz gerçekten anne-baba mısınız şimdi? Elinizi vicdanınıza koyup rahatça söyleyebiliyor musunuz? Var mı sizde öyle bir duygu?"

Dilin kemiği yoktu ve laflarımın onlar için çok ağır olduğunun da farkındaydım ama benim içimdeki acı hepsinden daha ağırdı.

Kurduğum cümlelerle Meltem Hanım'ın canını bu kez fazla yaktığımın, hatta damarına bastığımın bayağı farkındaydım. Çünkü başını eğdiği yerden kaldırarak bana attığı bakışlar tam olarak öfkesinin açık çağırısı gibiydi. Dudaklarından dökülenler de bunu kanıtlamış oldu.

"Devrim! Lütfen, kızına bir şey söyler misin? Susturur musun onu?" Gözlerini bir an olsun benden ayırmazken ben de dik dik ona bakmaya devam ettim.

Devrim amca yanıma yaklaştı. Arkamda durduğunu açıkça belli edercesine tam arkamda durdu. Bir elini omzuma koyup, "Senem, kızım lütfen," diyerek mırıldandı. Sözlerimde haklı olduğumu o da biliyordu. Bu yüzden şu ana dek suskunluğunu korumuş, çileden çıkmama izin vermişti ama daha bitirmemiştim. Hâlâ söyleyeceklerim vardı ve ben söyleyeceklerimi içimde tutmayı hiç sevmezdim.

"Bir dakika Devrim amca." Bu kez sesimi daha sakin tutmaya çalıştım çünkü ona asla saygısızlık yapmazdım. "Eğer ben bütün bu olanları şimdi bunların yüzüne vurmazsam, bir daha hiç vuramam. O yüzden lütfen," diye fısıldarken sesim titredi, yumruklarımı sıktım. Çünkü tam olarak öfkemi kusmuş sayılmazdım.

Hemen arkamda dikilen Devrim amca sessiz kaldı. Hatta omuzlarımdan sıkarak bana güç vermeye çalıştı. O an anladım bana izin verdiğini. Ben de ondan aldığım güçle devam ettim haykırışlarıma.

"Eğer Onur Bey de burada olsaydı, emin olun o da öfkemden nasibini alacaktı. Peki ya siz? En son ne zaman aynaya baktınız Meltem Hanım, Suat Bey? En son ne zaman kendinizle, yaşattıklarınızla yüzleştiniz?"

Sustular. Yine sustular karşımda. Ağzımdan dökülen sözlerin şiddeti deprem etkisi yaratacak kadar ağırdı ama bu da benim sorunum değildi çünkü çoktan sarf edilmesi gereken, hatta söylemeye geç kalınan laflardı.

Bir elim yüreğime doğru giderken, "Sahi, merak ediyorum da gece başınızı yastığınıza koyduğunuzda şuranızdaki vicdan sizi rahat bırakıyor mu?" diye

sordum. Yine sessiz kaldılar. Boğazımdaki düğümü yutkunarak devam ettim acımasızlığıma.

"Nisa, kaza geçirdi. Yoğun bakımda yattı. Kalbi durdu. Ölümden döndü. Benim yüzümden olmadı bütün bunlar. Sizin yüzünüzden oldu. Hatırlıyorsunuz değil mi? Demir'in mahvolmuş hâlini fark ettiniz mi peki? Hiç dikkatli baktınız mı ona? Gördünüz mü içindeki yangını?"

Bir tepki vermelerini istiyordum. Bir şey söylemelerini, hatta sırf onlara daha çok bağırabilme yetkisine sahip olayım diye bana karşı çıkmalarını istiyordum ama yapmıyorlardı. Sessizce dinliyorlardı ve bu, beni daha da sinirlendiriyordu.

"Peki ya Nisa? Nisa ya Nisa!"

Nisa'nın adını söylemek bile canımı acıtıyordu. Yine yutkundum. Yine soluklandım. Yine derin bir sessizlik oldu ama bu acıya da öfkeye de teslim olmaya niyetim yoktu. Eğer ben bütün bunları hissediyorsam, onlar da hissedecekti. Bencillikse, bencillikti. Umurumda değildi.

"Sırf bize zarar verdiğini düşündüğü için kendinden vazgeçti. Bizden vazgeçti ve şu anda hiç tanımadığı bir kadınla bambaşka bir ülkeye gidiyor. Farkında mısınız? Şimdi siz söyleyin bana... Bu mu analık? Bu mu babalık?"

Dudaklarından tek bir kelime dahi dökülmedi ama bu kez buna katlanamadım. Burnumu çekip, yanaklarıma hangi ara boşalmaya başladığını bilmediğim gözyaşlarımı ellerimin tersiyle silerken, "Hadi! Bir tepki verin, bir şey söyleyin artık!" diye bağırdım.

O an, ilk kez onun sesini işittim. İlk kez Suat Gürsoy'un bir tepki verdiğine şahit oldum. Sadece Nisa'ya sarılırken işitmiştim birkaç cümle ettiğini. O gittiğinden bu yana öylesine sessizdi ki, sessizliği beni ürkütmüştü. Fakat dudaklarından çıkanlar pek de tatmin edici sözler değildi.

"O kadın diye bahsettiğin kişi öz annesi," dedi sadece. *Sen de babasısın ulan, dememek için kendimi zor tuttum.*

Sinirden gür bir kahkaha patlattım. *Acıyla karışık bir kahkaha...* Hatta öyle arsız bir şekilde kahkaha attım ki çevremizdeki herkesin gözlerini üzerimde hissettim ama aldırmadım. Benimle dalga falan geçiyor olmalıydı. *Evet, evet.* Kesinlikle benimle dalga geçiliyordu şu an.

Sonunda kahkaham durdu. Derin bir nefes almaya zorladım kendimi ama hayır, asla sakin kalamıyordum. Bağırdıkça daha çok bağırasım geliyordu. "Yemişim öz annesi olmasını! On sekiz yıldan sonra mı annesi olduğu aklına gelmiş?" Yine cevapsız bıraktı beni. Öylece sustu.

Etrafıma bakındım. Herkes çok sessizdi. Hatta Mustafa bile... Hepsi sadece beni dinliyor, beni izliyordu. Bir tek ben konuşuyordum çünkü. Bir tek ben bu saçmalığa ses çıkarıyordum. Bir tek ben bu haksızlığı kabullenemiyordum.

Başımı acı içinde sağa sola doğru sallarken yeniden onlara döndüm. *Meltem Hanım ve Suat Bey'e.*

"Ne sizden ne de o Ayla denen cadıdan ana-baba olmaz. Gerçek bir ana-baba örneği mi görmek istiyorsunuz?"

Sözlerime zalimce devam ederken bakışlarım önce Devrim amcaya, ardından da bir köşede hâlâ sessizce ağlayan Esma teyzeye kaydı. Bir evlat kaybı yaşamıştı onlar ve bu kısa sürede bizim de onlara yaşattıklarımız asla altta kalır şeyler değildi. Buna rağmen bizi sevmekten, bağırlarına basmaktan bir an olsun vazgeçmemişlerdi. Hep arkamızda durmuşlardı. Sevgilerini de şefkatlerini de yürekten göstererek bize sunmuşlardı.

"Bakın, Devrim amcaya! Bakın, Esma teyzeye!" diye bağırdığım sırada Esma teyzenin boğazından boğuk bir feryat koptu. Kıyamıyordum ona hiç. Dayanamıyordum böylesine acı çekmesine.

"Evlatlığız biz ya! Evlatlığız ama bir an bile ayırmadılar bizi. Bir an bile eksik etmediler sevgilerini. Bir an bile çekmediler güvenli ellerini üzerimizden. Ama size bakıyorum... Size bakıyorum ve koca bir bencillikten başka bir şey göremiyorum."

Yine derin bir sessizlik oldu sokakta. Yine kimse hiçbir şey demedi. Dillerini yuttular sanki. *Niye konuşmuyorlardı? Niye sadece benim sesim duyuluyordu?* Tek tek hepsinin gözlerinin içine baktım ama bu kez düşmanca değildi bakışlarım, hayal kırıklığıylaydı.

Öfke içinde alayla gülerken yeniden önüme döndüm. "Susun böyle. Tamam mı?" dedim dişlerimin arasından. "Sakın konuşmayın. Böyle susmaya devam edin. Hiçbir şey yapmayın. Hepiniz olduğunuz yerde kalın."

Sessizlik bozulmadı. Herkes ne diyeceğini bilemez bir şekilde bana baktı. Gözlerimi devirdim. Bana bakmaları hiçbir şeyi düzeltmiyordu. Nisa'yı geri getirmiyordu. Hâlâ içim çalkalanıyordu. Durmuyordum. Durulmuyordum.

Arkamı döndüm. Bu kez daha sakin ama bir o kadar da daha kararlı adımlarla Bahar, Batuhan ve Emre'nin bulunduğu tarafa yürüdüm. Bu kez Emre'nin karşısına geçerken, "Lütfen, bulun şunu bana. Allah için derhâl bulun şunu bana," diye yalvardım.

Batuhan, Bahar'ın arkasından çıktı. Çekingen bir tavırla, "Evindedir belki," dedi kısık bir sesle. Gözlerim parladı. Evinde olması da bir şeydi benim için.

"Tamam! Hadi evine gidelim o zaman," dedim hararetle. Arkamı dönüp sokağın başında bulunan Oğuz'un arabasına doğru ilerlemek istedim. Fakat o sırada Devrim amca geldi yanıma. Kolumdan tutup beni kendisine doğru çevirdi. Derin derin baktı gözlerimin içine.

"Kızım... Senem'im, sakin ol. Lütfen..." Sesinde derin bir kırgınlık yatıyor ama yine de güçlü durup belli etmemeye çalışıyordu. Fakat ben anlıyordum.

Onların da en az benim kadar üzgün olduğunu, Nisa'nın gidişini kabullenemediklerini ben görüyordum ve bu yüzden yerimde duramıyordum. Bir şeyler yapmak, yol hâlâ çok yakınken her şeyi düzeltmek istiyordum.

"Çok zor Devrim amca, çok zor," diye fısıldadım çaresizce. "İzin verin bana. Bu kez çığırımdan çıkmama, o aptala içimdeki öfkeyi kusmama izin verin. Ne olur... Çünkü içimde tutarsam bu öfke asıl bana zarar verecek." Sesim çok yorgun çıktı ama aldırmadım. Buradan hemen gitmek ve o aptalın canına okumak gibi düşüncelerim daha baskın geliyordu.

Yine derin derin gözlerimin içine baktı Devrim amca. Kararlı bakışlarımdan durmayacağımı o da anladı. Kollarımı tutan elleri iki yana düşerken usulca başını salladı ve yolumdan çekildi. Yüzümde acı dolu bir gülümseme belirdi. Kazandığım bir savaş değildi bu. Sadece taarruza geçmeden önceki son hazırlıklarımdı. Ancak Nisa gitmezse, bize geri dönerse bu savaşı kazanırdım. Hatta sadece ben değil, hepimiz kazanırdık. Bunu yapabilecek ise tek bir kişi vardı. Şimdi sadece onu bulmalı ve aklını başına getirmeliydik.

Hızla arkamı döndüm. Oğuz'un arabasına doğru emin adımlarla yürümeye başladım. Tabii diğerleri de bizimle aynı anda hareket etti. Bahar, Batuhan ve Emre, Batuhan'ın babasının arabasına, Mustafa, Aybüke'yle birlikte kendi beyaz arabasına, Gökçe ve Can ise benimle birlikte Oğuz'un arabasına ilerlediler. Damla ve Deniz biraz önce alandan ayrıldıkları için onlar bizimle değillerdi.

Tam Oğuz'un arabasına binmek için hareket ediyordum ki Devrim amcanın arkadan, "Oğuz?" diye seslenmesiyle aynı anda yeniden ona döndük.

"Efendim Devrim amca?" diye sordu Oğuz, direksiyon koltuğuna oturmadan hemen önce. Devrim amca başıyla beni işaret ederek, "Sana emanet," dedi.

"Tamam, Devrim amca," dedi ve gururla gülümsedi.

Bu an, aslında Devrim amcanın ilk kez Oğuz'un hayatımdaki varlığını gerçekten kabullendiği bir andı ama Nisa ve inadı sağ olsun buna bile doğru düzgün sevinemiyordum çünkü daha mühim meselelerimiz vardı. *Nisa'nın uçağına yetişmesi gereken o aptalı ikna etmek gibi...*

Oğuz'un arabasına atladıktan ve o motoru çalıştırdıktan sonra hep birlikte hareket ettik. Sanki bir düğün konvoyu gibi peş peşe semtten ayrıldık. Yaklaşık on beş dakika içerisinde Demir'in şehir merkezindeki dairesinin bulunduğu caddeye ulaştık.

Oğuz arabayı kenara park eder, park etmez hızla kemerimi çözdüm ve oturduğum yerden fırlayarak karşımdaki binaya doğru koştum. Daha öncesinde evine geldiğim için hangi katta yaşadığını zaten biliyordum. Eve doğru koşarken bir taraftan da benimle birlikte aynı anda hareket eden arkadaşlarıma Demir'i aramalarını söyledim.

Binaya ulaşıp dış kapıyı güçlükle iterek açtım. Merdivenleri hızla tırmanarak üçüncü kata çıktım. Demir'in dairesine ulaştığım gibi hem üst üste zile bastım hem de yumruk yaptığım elimle alacaklı gibi kapıyı yumrukladım. Öfkem yeniden doruklardaydı ve bütün hıncımı da şu an Demir'in evinin kapısından çıkarıyordum. Fakat ne kapı açıldı ne de içeriden küçük bir hareketlilik geldi. *Yoktu. Burada değildi bu aptal. Kahretsin!*

"Yok! Yok burada! Allah'ın cezası yok burada!" Bağırışım bulunduğumuz merdiven dairesinde yankılanırken diğerleri de Demir'e ulaşmaya çalışıyor, hepsi aynı anda onu arıyordu.

Yüzümü sıvazlayıp, saçlarımı da geriye doğru savurduktan sonra yeniden merdivenlere yöneldim ve geldiğim gibi hızla merdivenleri indim. *Yerin dibine de girse bulacaktım onu!*

Tam tüm merdivenleri inmiş binadan dışarı adımımı atmıştım ki sonunda arkamdan gelerek sürekli beni takip eden kalabalıktan birinden onun adı yükseldi.

"Demir!" diye bağırdı Emre. Sonunda birinin telefonu açmıştı beyinsiz. "Oğlum neredesin sen ya?" Gerginlik ve endişe tüm benliğimi sarıp sarmalarken telaş içinde, "Neredeymiş?" diye sordum Emre'ye. Emre ise beni cevaplamayıp, artık her ne diyorsa sessizce Demir'i dinledi ama benim sabrım da buraya kadardı. "Emre neredeymiş?" diyerek bir kez daha sorduğumda bir dakika dercesine işaret parmağını havaya kaldırdı, susmamı bekledi. Sustum ben de çünkü Emre, Demir'le konuşmaya devam ediyordu.

"Tamam, kal orada. Sakın bir yere gitme. Geliyoruz biz."

Elindeki telefonu kapatıp ceketinin cebine attığında beklenti dolu gözlerle Emre'ye baktım ve bir kez daha, "Neredeymiş?" diye sordum.

"Sahilde. Şiir Yolu'nun oradaymış."

"Güzel. Kalsın orada. Sakın bir yere gitmesin. Beklesin. Beklesin, ağzına sıçacağım ben onun!"

Omuzlarımı dik tutarak, yine aynı hırs ve öfkeyle en önden yürümeye başladım. Hemen arkamdan ise Batuhan'ın tedirgin mırıltısını işittim.

"Ben bu Senem'den korkmaya başlıyorum ha."

İçimden, *"Bence de korkmalısınız,"* diye geçirdim. Şu durumda ben olsam, ben de benden çok korkardım. Dudaklarıma alaylı bir gülümseme yerleştirirken yeniden hızlı adımlarla Oğuz'un arabasına doğru yürüdüm. Onun aracı açmasıyla da kendimi ön koltuğa attım. *Bu kez o geri zekâlıyı kimse elimden alamayacaktı.*

15. BÖLÜM

♪ *Köfn – Gitme Sana Muhtacım*
♪ *Can Ozan – Acıtır Gibi Severek*
♪ *Batuhan Kordel – Anıları Sakla*
♪ *Gökhan Kırdar – Üstüme Basıp Geçme*

Demir Gürsoy'dan

Sahil rüzgârı soğuktu. Tepemizde parlayan bir güneş vardı ama soğuktu işte. Denizin nahoş kokusu burun deliklerimi yakıyordu. İçimde kopan fırtınanın ise haddi hesabı yoktu. Sanki yüreğimin tam orta yerinden bir parça sökülüp alınmış gibi hissediyordum. Gerçi öyle de olmuştu. Yüreğimden bir parça sökülüp alınmamıştı. Komple yüreğim benden alınmıştı.

Vedalar zordur. Özellikle de gidenin geri dönmeyeceğini biliyorsak, hoşça kal bile diyemediysek çok daha zordur. İnsanın içinde kabuk dahi bağlamayacak yaralar oluştururdu. Zaman geçtikçe, o yaralar acıyı hiç unutturmaz, sadece alışmayı öğretirdi. *Tıpkı bunca zamandır öğrettiği gibi...*

İnsan, sevdiğini evi gibi görür derler. Benim de evim oydu. Nisa'ydı. Onun hayatımdaki varlığı, nefes alan duvarlarım, ışık dolan pencerelerimdi ama artık o yoktu. Nisa gitmişti. Bu kez gerçekten gitmişti ve o gidince duvarlarını sevgiyle inşa ettiğim ev bir anda başıma yıkılmıştı. Onun hiç gitmeyeceğini, bu çatının altında sonsuza dek kalacağını düşünürken nasıl da yanılmıştım ama. Ardından bakakaldığım o kısa anda, aklım bütün bu yaşananları kabullenmeye çalışırken, kalbim var gücüyle direnmek istemişti.

Hayatım boyunca kaç kez pes ettiğimi, vazgeçtiğimi ben de bilmiyordum ama bu kez gerçekten mahvolduğumu çok iyi biliyordum çünkü bu seferki kaybedişim farklıydı. Ellerimin içi boştu. Onun elleri yoktu ama asıl yüreğim... O çok daha boktan bir vaziyetteydi.

Gözlerim ufukta kaybolan dalgaları izlerken, gözlerimden akan yaşları ve içimdeki çaresiz çocuğun çığlıklarını bir türlü susturamıyordum. Düşünüyordum sadece. *"Gitme kal," deseydim gerçekten Senem'in dediği gibi bir şeyler değişir miydi? Tutar mıydı yeniden elimi? Gitmekten vazgeçer miydi?*

Keşke cesaret edip de çıksaydım karşısına. Keşke konuşsaydım onunla. Keşke durdursaydım onu. Keşke söyleyebilseydim içimde kalan onca şeyi. Keşke verseydim elimde hâlâ sıkı sıkıya tuttuğum mektubu. Keşke...

Eğer bunları yapmaya biraz olsun cesaret edebilseydim en azından şu an bu acının içine hapsolmazdım. Dün gece bana, *"Keşke birbirimize dair bu kadar çok keşke biriktirmeseydik,"* demişti. *O kadar haklıydı ki...* Şimdi bu kelimenin, hayatımdaki bütün keşkelerin ağırlığı altında kurumuş bir sonbahar yaprağı gibi eziliyordum.

Kimselere görünmeden semtten ayrıldıktan sonra eve gidecek cesareti kendimde bulamamıştım. Kendimi bir anda sahilde, onunla en çok vakit geçirdiğim bu *Şiir Yolu*'nda bulmuştum ama buranın her köşesinde bile onun eksikliğini daha şimdiden çok derinden hissetmeye başlamıştım.

Omuzlarım çökmüş bir hâlde bir banka oturmuş, gözyaşlarımı özgür bırakarak dakikalarca ağlamıştım. Hatta öyle yüksek sesle ağlamıştım ki bir ara mendil satan küçük bir çocuk yanıma gelmiş, para bile vermemi beklemeden bankın üzerine bir mendil paketi bırakıp gitmişti. O an, bana öyle korku dolu gözlerle bakmıştı ki ne kadar acınası durumda olduğumu onun gözlerinden görmüştüm. Bir çocuğun gözünde bile bu kadar çaresiz görünüyorsam, kendimle ne yapardım, bilmiyordum.

Yanaklarımdan süzülen yaşları silmek hiç içimden gelmiyordu. Akmalarına izin veriyordum. İçimdeki acıyı elbette hafifletmiyordu ama yine de aldırış etmiyordum. Artık beni ayakta tutacak tek şey bu acıydı.

Kendi acımı, kendi içimde yaşamayı düşünürken ne yazık ki hemen arkamda bir hareketlilik işittim. Arkamı dönüp de benim bulunduğum tarafa doğru yaklaşan kalabalığı gördüğümde gözlerimi devirmeden edemedim. *İnsana acısını yaşamak için zaman da izin de vermiyorlardı.*

Bana doğru yaklaşmakta olan adım sesleri yükselirken oflayarak oturduğum banktan ayağa kalktım. Batuhan'ın gür bağırışını işittim önce.

"Oğlum neredesin sen ya? Kaç defa aradık, niye çıkmıyorsun?"

Çünkü hiçbirinizle konuşmak istemiyorum. Konuşacak gücü de kendimde göremiyorum.

Bu doğruydu. Dakikalardır sürekli beni arıyorlardı. Hem de hepsi. Hatta Oğuz bile birkaç kez beni aramıştı. En son dayanamayıp Emre'nin aramasını yanıtladıktan sonra iyi olmadığımı, sahil kenarında kafamı dinlemek istediğimi söylemiştim ama elbette benim istediğim gibi olmamıştı. Peşime düşmüşlerdi.

Onlar yanıma yaklaştıklarında, "Buradayım işte," diye mırıldandım ağzımın içinden. *Tüm yıkılmışlığım ve tükenmişliğimle buradaydım işte.*

Gökçe'sinden Can'ına, Oğuz'undan Aybüke'sine, hepsi tam karşımda dikilirken Senem hışımla üzerime doğru yürüdü. Yüzü kıpkırmızıydı. Gözlerinden taşan öfke seli âdeta sahili dolduruyordu. Yanıma geldiği gibi ağzımı açmama fırsat vermeden elini havaya kaldırdı ve sert tokadını doğrudan sağ yanağıma geçirdi. "Buradaymış işte!" diye bağırdı sesimi taklit ederek.

"Geri zekâlı! Geri zekâlı!" Bağırmayı sürdürürken sol yanağıma da indirdi darbesini. "Aptal! Korkak!" Sonra bir tokat darbesi daha, bir tokat darbesi daha derken hıncını alamamış olacaktı ki omuzlarımı yumruklamaya başladı. Hiçbir tepki vermedim. Aksine bütün öfkesini benden çıkarması için ona izin verdim. *Hak ediyordum çünkü.*

Bütün arkadaşlarımız sessizce bizi izlerken Senem birden durularak geri çekildi ama bunu yapmadan hemen önce omuzlarından sertçe itmeyi eksik etmedi. Sarı saçlarını geriye doğru savururken hâlâ bağırıyordu. "Al! Gitti işte! Mutlu musun?" *Ne mutluluğundan bahsediyordu? Üzerime bir toprak atılmadığı kalmıştı.*

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Gözyaşlarım, yeniden yanaklarımdaki yerini almaya başladı.

"Bok üzgünsün Demir! Bok üzgünsün!"

Bahar araya girip, "Senem, bir sakin mi olsan artık?" diyerek sakince konuşup, ortamı yumuşatmaya çalıştığında Senem'in alevler saçan yeşil gözleri onu buldu. Bu kez sadece ona değil, herkese birden patladı.

"Ya siz de bir susun be!" Herkes onun komutuyla derin bir sessizliğe gömülürken yeniden bana döndü. "Sana dedim ki ikna et onu!" Gözyaşlarını bu kez gizlemedi Senem. Omuzlarımdan sürekli sertçe ittirirken ağlamaklı bir sesle konuştu. "Sana dedim ki Nisa *böyle böyle* dedi! Sana dedim ki onu vazgeçirebilecek tek kişi sensin! Ama sen ne yaptın? Sen ne yaptın Demir?" Konuşurken sesi titriyordu. Öfkesi ise her şeyin önüne geçiyor, benimle birlikte herkesi, her şeyi yerle bir ediyordu. Omuzlarımdan bir kez daha sertçe ittirip sendelememe sebep olurken, "Pes ettin!" diye bağırdı tükürürcesine. "Allah kahretsin ki pes ettin ve gitmesine izin verdin! Otur şimdi burada, zırla böyle, tamam mı? Çünkü zırlamanla Nisa geri dönecek zaten!"

"Senem..." diye fısıldadım çaresizce ama devamını getiremedim. Kelimeler boğazımda düğümlendi, dudaklarımdan dökülmedi. Senem ise öfkesini kusmaya devam etti.

"Ne Senem ya! Ne Senem? Başlatmayın Senem'inize artık! Yeter!" Derince nefesler alıp veriyor ama asla sakinleşmiyordu. Onu anlayabiliyordum çünkü Nisa canıydı, dostuydu, kardeşiydi. Hatta şu an Senem'i en iyi anlayan kişi de yine bendim çünkü onun da canından bir parça koparılmıştı.

Birden aramızda derin bir sessizlik meydana gelirken geride, Aybüke'nin yanında dikilen Mustafa bir adım öne çıktı. Gözlerini doğrudan Senem'e dikerek, "Nisa ne dedi ki sana?" diye sordu merak dolu bir sesle.

"Ne mi dedi?" diye söylenirken histerik bir kahkaha savurdu. Sonra dik bakışları yeniden beni buldu. Oysa onun ne dediğini çok iyi biliyordum ve bunu hatırlamak bile canımı yakıyordu.

"'*Herkes gitme dedi. Sadece o demedi,*' dedi." Bunları söylerken gözlerini bir an olsun üzerimden çekmedi. Sonra hızla Mustafa'ya döndü. "Mustafa sen söyle. Sen de Nisa'yı benim kadar iyi tanıyorsun çünkü. Bu cümleyi kuran biri ne bekliyordur Allah aşkına?" Senem'i hiç bekletmedi Mustafa. Tek seferde yanıtladı.

"Demir'in onu vazgeçirmesini elbette." Duyduğu cevap karşısında Senem'in dudaklarına kendinden emin bir gülümseme yerleşirken, küçümseyen bir tavırla da gözlerini bana çevirdi.

"Bak! Bak, gördün mü beyinsiz herif! Bak, abin ne diyor? Anladın mı şimdi gerçeği?"

Gayet iyi anladım, merak etme...

Sustum. Hissettiğim çaresizlikle, elimde sıkıca tuttuğum mektupla gözlerimi yeniden denize doğru çevirdim. Fakat Senem susmadı. Hatta geldiğinden bu yana ilk kez sakin bir ses tonuyla konuştu.

"Hâlâ geç değil Demir, biliyorsun. Nisa yola çıkalı sadece yarım saat falan oldu. Pasaport kontrolüymüş, valiz vermeymiş derken oyalanırlar havalimanında. Yetişebilirsin yani. Hâlâ yetişebilirsin. Hâlâ onu ikna edebilirsin."

Mustafa araya girip, "Senem haklı Demir," diyerek destekledi onu. "Evet, Nisa çok inattır. Katır gibi inattır hatta ama o inadını da sadece tek bir kişi kırar. Sensin o kardeşim. O kişi yalnızca sensin."

Mustafa'nın sözleri, Senem'in ise ağlamaktan kıpkırmızı kesilen yeşil gözleri umut doluydu. Arkadaşlarıma baktım o an. Sessizce, dikkatle bizi dinleyen arkadaşlarımıza... Onların da bakışlarında koca bir umut yatıyordu. *Peki bende neden yoktu o umuttan? Ben neden onlar gibi düşünemiyordum? Ben neden Nisa'nın kararının da inadının da her şeyin önüne geçtiğini düşünüyordum?*

"Abi..." dedim doğrudan Mustafa'ya bakarak. "Anlamıyorsunuz. Beni gerçekten anlamıyorsunuz," diyerek umutsuzca konuştuğumda bir an derin bir sessizlik oldu. Karşımdaki Mustafa'nın gözleri irice açıldı. Işıl ışıl parladı. Dudaklarında sıcacık bir gülümseme belirdi çünkü ilk kez ona *abi* diye seslenmiştim. Abimdi zaten ama ilk kez bunu herkesin önünde çekinmeden itiraf etmiştim.

Utanarak başımı öne eğdim. "Bu kolay bir şey değil," diye fısıldarken elimdeki mektuba baktım. Senem ise bunu fark etmiş olacaktı ki yeniden sesini duydum.

"En azından bunu ona vermelisin." Başımı kaldırıp da ona baktığımda gözleri elimdeki zarftaydı. "Siz iki aptalın konuşamayıp bir mektuba ihtiyaç duyacak neyi kaldı bilmiyorum ama bunu okumaya onun hakkı var Demir. İçine her ne yazdın, bilmiyorum ama o mektubu ona vermelisin işte. Bu kadarını en azından birbirinize, hepimizin imrenerek baktığı aşkınıza borçlusun."

Senem'in sesinde artık gerçekten öfkeye dair hiçbir şey yoktu. Aksine kırgınlık ama bir parça da olsa umut vardı ve onun yüreğindeki umut kırıntıları saniyeler geçtikçe bana da işliyordu.

"B-başarabilir miyim peki? Onu ikna edebilir miyim gerçekten?" Sesim titreyerek konuşurken hâlâ büyük bir tereddüt vardı içimde. İteklenmeye, cesaretlendirilmeye ihtiyacım vardı.

Mustafa bir elini omzuma atarken, "Denemeden bilemezsin," dedi ama Senem beni paylamaya kaldığı yerden devam etti.

"Salak salak konuşma artık. O senin tek bir *gitme* lafına muhtaçken ikna edememen mümkün mü sence?"

Fazlasıyla yeterliydi. Harika bir ikna çabasıydı. Kararımı vermiştim. En azından deneyecektim. Deneyecek, son kez de olsa onun için savaşacaktım.

"O zaman gidiyorum ben," diyerek heyecanla soludum. Senem kocaman gülümsedi. Mustafa kocaman gülümsedi. Bizimle birlikte bütün dertlerimize ortak olan arkadaşlarımız gülümsedi.

Bazı tokatlar, insanı devirmeye değil, ayıltmaya yarardı ve Senem'in yüzüme peş peşe attığı tokatlar beni kesinlikle ayıltmıştı. Cesaretim, kendime olan güvenim ve en önemlisi de Nisa'ya duyduğum koşulsuz sevgi yeniden zirvedeydi. Ne olursa olsun, son ana dek savaşacak ve asla pes etmeyecektim.

"Ben de seninle geliyorum. Bu hâlde hayatta tek başına gidemezsin," diyerek peşime takılan Mustafa'ya itiraz etmedim. Aksine yanımdaki varlığı bana çok yardımcı olurdu. Güç verirdi. Hızlı hızlı başımı salladım. Elimdeki mektubu üzerimdeki siyah ceketin iç cebine yerleştirirken, "Tamam, olur. Birlikte gidelim," dedim.

Aceleci adımlarla Impala'nın park hâlinde bulunduğu alana doğru yürümeye başladık. Arkadaşlarımız da peşimizden geldi. Fakat o anda bir panik dalgası bütün vücudumu ele geçirdi. Ellerimle sertçe saçlarımı çekip dağıtırken, "Ha siktir! Ha siktir ya!" diye bağırdım telaş içinde.

Tiz sesiyle, "Ayy, yine ne oldu?" diye cırladı Senem hemen arkamdan. Durumu izah etmek için onlara doğru döndüm ve tane tane konuştum.

"Impala'nın benzini çok az. Yakınlardaki benzinlikte en az on beş dakikalık mesafede. Eh, benzinliğe gidersek de biz vakit kaybederiz."

Nefesim kesiliyor, zaman daralıyordu. Aslında hepimizde araba vardı ama hangimiz kendininkinden feragat edecekti? Bu biraz meçhuldü. Batuhan veremezdi çünkü ondaki araba babasınındı. Mustafa'nınki eski model bir golf idi. Hayatta yetişemezdik.

"Demir?" diye seslendi Oğuz. Bakışlarımı hemen ona çevirdim.

"Efendim?"

Tüm endişelerimi yok eden bir tavır sergiledi. Cebinden arabasının anahtarını çıkardı ve hiç düşünmeden bana doğru fırlattı.

"Benim arabayı alın. Depoyu bugün fullemiştim zaten. Hem daha hızlı varırsınız."

Anahtarı havada yakalarken samimiyetle, hatta minnetle gülümsedim ona. Bir an inanamadım geldiğimiz şu noktaya. Biz ki aylar önce bir iddia uğruna arabalarımızı yarıştıran ikiliyken, şimdi o sırf sevdiğim kıza yetişebilmem için kendi arabasını bana veriyordu. Üstelik Oğuz'un arabası spor arabaydı ve buradaki en hızlı arabaydı. Bu iyiliğini hiç unutmayacaktım.

Anahtarı havada sallarken, "Eyvallah," diye mırıldandım. Tebessüm edip başını eğerek karşılık verdi sadece. O an ben de bunun karşılığı olarak ona Impala'yı vermek istedim.

Arkamı dönmeden hemen önce, "Oğuz?" diye seslendiğimde bana döndü bakışları. Cebimden çıkardığım Impala'nın anahtarını ona doğru fırlattım. "Sen de benimkini al o zaman. Biz gelene kadar sende kalsın." Oğuz anahtarı havada yakaladı. Bir bana, bir de elindeki anahtara gözleri kocaman açılarak baktı.

"Oha!" diye soludu şaşkınlık içinde. "Impala'yı mı verdi bu şimdi bana?" *Evet, biraz öyle olmuştu.* Kısa bir süreliğine değiş tokuş olarak düşünebilirdi.

Tam ona, "Aynen öyle," demek için hazırlanıyordum ki Batuhan'ın bana attığı çirkin bakışları gördüm ve dudaklarımı birbirine kenetlemek zorunda kaldım. Gelecek olanı zaten biliyordum.

"Senin gibi dosta yazıklar olsun! O arabayı ben bile bir kez sürmedim şerefsiz! Adi köpek!"

Evet, bu da doğruydu. Impala'yı bir kez olsun Batuhan'a vermemiştim çünkü en az Nisa kadar değerliydi benim için. *Gerçi Nisa çok daha değerliydi ama şimdi konumuz bu muydu yani?* Zaman daralıyordu ve bizim hemen yola çıkmamız gerekiyordu.

Benim bir şey söylememe gerek kalmadı çünkü Senem dişlerinin arasından âdeta tıslarcasına, "Derdimiz bu mu şimdi geri zekâlı?" diye sitem ederken bir tane de Batuhan'ın ensesine şamarı geçirdi. Anlaşılan bugün herkesi şamar oğlanına çevirecekti. Hak ediyorduk doğrusu. *Ne diyelim?*

Daha fazla bu anda takılı kalmadık çünkü Mustafa araya girip, "Hadi daha fazla geç kalmadan yola çıkalım. Anca yetişiriz zaten," dedi. Kesinlikle katılıyordum. Hiçbir şey demeden Mustafa'nın peşine düştüm ve Oğuz'un spor arabasına doğru aceleci adımlarla yürümeye başladık.

Senem arkamızdan, "Mustafa?" diye seslendiğinde birden duraksayarak ona döndük. "Arabayı sen kullan. Bu aptalın aklı yerinde değil. Çarpar bir yere maazallah! Kaza falan yapmayın. Aklımız bir de siz de kalmasın." Endişeyle konuşurken ona inanamayan bakışlarla baktım ama o, hiç bana bakma gereğinde bile bulunmadı.

Mustafa elimdeki anahtarı hızlıca kaparak, "Haklısın Sarışın," dedi. Bu duruma çıkışmadan edemedim. İki elimi havaya kaldırırken, "Ayıp oluyor ama!" diye sitemle söylendim ama bunu söylememle Senem'in tehditkâr bakışlarını üzerimde hissettim.

"Eğer sen Nisa'yı almadan geri dön, bakalım şu Yalova sınırlarına girebiliyor musun? Asıl o zaman görürsün ayıp neymiş."

Havada asılı kalan iki elimi teslim olurcasına sabit tuttum. Fazlasıyla yerli bir cevaptı ve ben kesinlikle Senem'in gazabına uğramak istemiyordum. Nisa'yı geri getirmeyi ondan daha çok istiyordum.

Oğuz'un arabasını otomatik tuşla açan Mustafa, "Hadi ufaklık! Geç bakalım yan koltuğa," dedi bilmiş bir tavırla. Gözlerimi devirirken, "Gerçekten ben de kullanabilirim," dedim ama beni duymazdan geldi.

"Geç hadi geç. Abi sözü dinle biraz!"

O direksiyon başına geçerken, dudaklarıma yerleşen tebessümle ben de geçip yan koltuğa oturdum. Anlaşılan *abi* demem gerçekten çok hoşuna gitmişti. *Biz de artık daha fazla derdik o zaman.*

Oğuz'un arabasına atladığımız gibi Mustafa hemen motoru çalıştırdı. Ben de kemerimi bağlayıp camı indirerek arkamızda kalan arkadaşlarımıza baktım. "Bana şans dileyin," dediğimde Senem cam kenarına yasladığım elimi tuttu. Güven verircesine sıktı.

"Bana kardeşimi geri getir. Tamam mı?" Buruk bir sesle mırıldandığında sadece başımı sallamakla yetindim. *Ben de bunu umuyordum.*

Zaman artık bizim için daha hızlı bir şekilde işlemeye başladığında araba hareket etti ve Mustafa vakit kaybetmeden hemen yola çıktı. Yalova'nın sahil boyunca uzanan caddelerini geride bırakırken içimde yoğun bir çırpınış başladı. Ellerim titriyor, ayaklarım ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Kulaklarım yalnızca hızla dönen tekerleklerin sesini duyuyor, gözlerim ise yalnızca telefondan açıp kontrol ettiğim navigasyonu görüyordu. Karşımıza çıkan her trafik lambasında, döndüğümüz her virajda ya da önümüzde beliren her arabada içimdeki telaş daha da çok artıyordu. *Ya yetişemezsek? Ya çok geç kalırsak? Ya uçak hemen kalkarsa?*

Korkularım yüzünden dudaklarım kurumuştu. Alnımdan soğuk terler akıyordu. Üzerimde hâlâ dünün kıyafetleri vardı. Sanki biri gırtlağıma yapışmış da beni boğuyordu. Gömleğin üzerinde asılı kalan siyah kravatı hışımla çıkarıp cebime attım ama yeterli gelmedi. Hâlâ çok tedirgindim. Hâlâ çok korkuyordum. Arabada yankılanan tek ses ise hızla alıp verdiğim nefes sesleriydi.

Göz ucuyla beni süzdü Mustafa. Direksiyonu sıkıca kavrarken bir şey söylemeye niyetlendi ama sonra vazgeçti. Fakat ben kendimi tutamadım. "Yetişir miyiz sence?" diye sordum korku içinde.

"Saat kaç?" Benim aksime o oldukça soğukkanlıydı.

"Tam bir," diyerek onu yanıtladığımda gaza yüklendi. Gözlerim hız göstergesine kaydığında Mustafa'nın daha süratli gitmeye başladığını fark ettim. O sırada *Osmangazi Köprüsü*'nden geçiyorduk. Navigasyonu kontrol ettim. Sabiha Gökçen Havalimanı'na varmamıza daha yirmi dakika vardı.

Mustafa, aynı soğukkanlılıkla, "Uçağı iki buçuktaydı. Yetişiriz. Yetişmek zorundayız," dedi.

Yol boyunca zihnim, arabanın motor sesiyle yarıştı sanki. İçimde iki ayrı ses çatışıyordu. Biri hâlâ umut doluydu, yetişeceğime inanıyordu. Diğeri ise her şeyin bittiğini fısıldayan buz gibi bir haykırıştı. Ceketimin iç cebinden mektubu çıkarıp ellerimin arasına aldım. Navigasyonu kontrol ettim bir kez daha. Havalimanına varmamıza on beş dakika vardı.

Yeniden mektuba çevirdim bakışlarımı. Satırlarında ona söyleyemediğim her şey yazılıydı. *Eğer bu mektup benim yerime konuşacak olursa...* Kafamı sağa sola doğru salladım. *Hayır, hayır!* Bu yaşanmayacaktı. Bu mektubu ona vermeyecektim çünkü buna gerek kalmayacaktı. Onu geri götürecektim. Onu bize, ailesine, yuvasına, kardeşine geri götürecektim. Sadece ikna etmeliydim ama bunu nasıl yapacağımı da bilmiyordum. Hâlâ biraz yüreklendirilmeye ihtiyacım vardı.

Bakışlarımı elimdeki mektuptan ayırarak Mustafa'ya çevirdim. "Abi?" diye seslendim çekingen bir sesle. Başını yoldan çekmedi ama genişçe gülümsedi.

"Söyle abim," dedi *abim* kelimesinin üstüne bastırarak. Ses tonu bile öylesine içtendi ki onunla birlikte ben de gülümsemeden edemedim. Ama şimdilik bunu da bir kenara bıraktım ve içimdeki sıkıntıyı dillendirdim.

"Sence ikna edebilir miyim onu? Gerçekten gitmesini engelleyebilir miyim?" Mustafa, bir anlığına gözlerini yoldan çekip bana döndü. Hafifçe gülümsedi. Kararlı bir ses tonuyla konuştu.

"Sana çocukluğumdan beri Nisa'yı tanıdığım masalını bir kez daha anlatmayacağım ama sadece şunu söyleyebilirim ki, Nisa'nın bu hayatta hayır diyemediği, diyemeyeceği tek kişi sensin."

Bu söylediğine alayla güldüm.

"O sırada bana kırk kez hayır demiştir ama," diye söylendim ağzımın içinde.

Mustafa, "O da cefanızdı öyle düşün," dediğinde gözlerimi devirmeden edemedim. *Böyle cefa olmaz olsun be!*

Kıkırdadı çok sevgili abim. Hatta pişkin pişkin kahkaha attı. Oysa onun güldüğü şey benim resmen dramımdı. Onun bana her *hayır* deyişi zihnimde yankılandı. *İnadı, gururu, başkalarını her zaman kendinin önüne koyuşu...* Onu tanıyordum. Hatta onu herkesten daha iyi tanıyordum. Belki de bu yüzdendi tereddüdüm. Belki de bu yüzdendi korkum.

Mustafa gözlerimdeki endişeyi fark etmiş olacaktı ki, "Dün geceyi hatırla. Sana nasıl sarıldığını, yalvardığını..." dedi.

Nisa'nın omuzlarıma kapanarak, kokumu içine çekerek sıkıca sarılışı, kulağıma, *"Affet beni!"* diyen haykırışları... Hatırlamama gerek yoktu ki. Hiçbir anını unutmuyordum zaten.

"Nisa, seni gerçekten çok seviyor Demir. Sen de onu çok seviyorsun ve bu sevgi, basit bir gençlik aşkı değil. Sizin aranızdaki şey çok özel bir bağ. O yüzden..." Bir elini direksiyondan çekerek omzuma doğru götürdü ve güven vermek istercesine sıktı.

"Kavuşun işte be oğlum! Bu yaşınızda çektiğiniz bu ayrılık acısı yeter de artar. Her şeyi de ben mi söyleyeyim? Tamam, *Bay Çokbilmişiz* de... Bazen benim kelimelerim de yetersiz kalıyor."

Mustafa'nın söylediklerine karşılık burukça tebessüm edip, sadece başımı salladım çünkü tam da bu esnada kavşağı dönerek Sabiha Gökçen Havalimanı'na giriş yapıyorduk. Bütün bu telaşın da endişenin de artık hiçbir önemi yoktu. Kaybetme korkusunun yanında her şey çok sönük kalıyordu.

Ellerim hâlâ titrerken nefesim de düğüm düğümdü. Mustafa, güvenliği geçerek havalimanındaki ilk giriş kapısına ulaştığında yüreğimin göğüs kafesimden çıkarak havalimanının içine doğru koşacağına yemin edebilirdim. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, sanki bir an duracak ve beni tamamen yalnız bırakacaktı.

Mustafa arabayı durdurdu ama motoru kapatmadı. Bense elimdeki mektubu ceketimin cebine attım, hızla kemerimi çözdüm. Mustafa, "Hadi in sen! Ben arabayı park edecek bir alan bulayım. İzin vermezler şimdi burada beklememe," dedi bir çırpıda. Hızlıca başımı salladım.

"Tamam."

O omuzlarımdan sertçe ittirirken hemen arabadan indim. Mustafa ise arkamdan cesaretlendiren sözleriyle bağırdı.

"Hadi koş sen, koş! Bizim kızı almadan sakın gelme!"

Ve koşmaya başladım. Karşıma çıkan ilk kapıdan havalimanına giriş yaptım. Güvenlik kontrolünden geçmeyi bekleyen sıra hâlindeki kalabalığı görünce sıkıntılı bir nefes bıraktım. Gözlerimle kısa bir anlığına tüm sıraları kontrol edip, en kısa olana doğru koştum. Önümdeki insan kalabalığı yavaş yavaş geçerken ben de tam aksi bir şekilde telaşla hareket edip hemen geçmek istedim ama o sırada benim bulunduğum sıradaki kadın güvenlik görevlisinin gür bağırışını işittim.

"Beyefendi kemer, saat ve ceketinizi çıkarabilir misiniz lütfen?"

Hay sıçayım böyle işe ama!

Bana dediğini biliyordum çünkü hiçbir şey çıkarmadan elini, kolunu sallayarak geçmek isteyen tek kişi bendim. Aceleyle üzerimdeki ceketi, bileğimdeki

saati ve pantolonumdaki kemeri çıkardım. Elime aldığım kutulardan birinin içine savurdum.

Güvenlikten sorunsuz bir şekilde geçtikten sonra saati ve kemeri zerre umursamadan koşmak istedim ama yine yapamadım. *Ha siktir ya! Mektup!* Mektup ve cep telefonum ceketimin cebindeydi. Ceketimi öylece geride bırakamazdım.

Geriye doğru birkaç adım gidip kutunun içinden bütün eşyalarımı aldım. Kemerimi, saatimi yeniden taktım. Ceketimi ise üzerime geçirip bu kez havalimanın içinde koşmaya başladım. Fakat nereye gideceğimi de bilmiyordum. Annemle olan seyahatlerimizde birkaç kez Sabiha Gökçen Havalimanı'na gelmişliğimiz olmuştu ama hepsi o kadardı. Havalimanını detaylıca inceleme gibi bir düşüncem hiç olmamıştı.

Gidiş terminalinin ortasında, kalkacak uçakların durumlarının ve zamanlarının gösterildiği paneller dikkatimi çekti ve oraya doğru koşmaya başladım. Koşarken nefes almak bile lüks gibi geliyordu. Ciğerlerimden geçen her hava dalgası, boğazımdaki düğümle yarışıyordu. *Ya yetişemezsem? Ya çoktan geçtiyse pasaport kontrolünden? Hayır, bunu düşünmek bile öldürücü bir zehir gibiydi.*

Ellerim titrerken bileğimdeki saate baktım. Biri yirmi beş geçiyordu. Zamanla yarışıyordum ve zamanı yakalamaya çalışmanın ne kadar çaresiz bir çaba olduğunu tam da şu anda anlıyordum. Sırtımdan aşağı soğuk terler akarken panellerin önüne geldim. Önce eğilip diz kapaklarımı tutarak derin nefesler alıp verdim. Ardından başımı yukarı doğru kaldırıp paneldeki uçak bilgilerine göz attım ve saat iki buçuktaki Frankfurt uçağının bilgisini buldum. Kapının açıldığı yazıyordu. Daha aceleci olmalıydım. Çok daha hızlı koşmalıydım.

Ayaklarımla âdeta zemini dövercesine koşarken zaman da her saniye biraz daha hızlı akıyordu. *Yetişmem gerekiyordu. Onu bulmam gerekiyordu. Bize mutlu bir son vermem gerekiyordu.* Tekrar tekrar içimden bunları fısıldarken yolcuların bavullarını bıraktıkları alana ulaştım. Etrafı kontrol etmek istercesine duraksadım. Çevremdeki kalabalığı incelerken gözlerimin önünde Nisa'nın arabaya binen ve gözden kaybolan hâli belirdi. *Gitme, Nisa... Bu kadar kolay bırakıp gidemezsin beni. Gitmene izin veremem. Ama ya çoktan gitmişse? Ya bu telaş, sadece kendi umutsuzluğumu izlediğim bir tiyatro sahnesiyse?*

Bu korkunç düşünceyi derhâl aklımdan silmeye çalıştım. Ama etraf da çok kalabalıktı. Lanet olsun ki çok kalabalıktı! *Nasıl bulacaktım onları?*

Yoğun bir panik dalgası omurgamdan yukarı fırlarken daha fazla olduğum yerde dikilerek zaman kaybetmek istemedim. Doğrudan *Dış Hatlara* doğru koşmaya başladım. Üç adım... Beş adım... On adım derken sonunda o alana ulaşmayı başardım. Gözlerimle etrafı bir kez daha kolaçan ederken, "*Neredesin Nisa'm? Neredesin Kutup Yıldızı'm? Ne olur gitmemiş ol, yalvarırım gitmemiş*

ol," diye sessizce içimden yalvardım. Gözlerim yalnızca onu arıyor ama asla bulamıyordu.

Çaresizlik bütün yüreğimi talan ederken o an, o kalabalıkta gözlerimin odağı tek bir noktayı gördü. *Beline kadar uzanan koyu kahverengi saçları ve başındaki kırmızı bereyi...*

İşte oradaydı. Şükürler olsun! Oradaydı. Yetişmiştim. Henüz pasaport kontrolünden geçmemişti. Sırada bekliyordu. Allah'ım şükürler olsun!

Hemen yanında dikilen Ayla Hanım da görüş açıma girdi. Önlerinde bir adam vardı ve pasaport kontrolünden geçiyordu. O adamdan sonra sıra Nisa ve annesindeydi. Fakat ben o alana giremezdim. Oraya sadece yolcular girebilirdi. Bu yüzden ikinci kez düşünmeden bağırdım arkasından.

"Kutup Yıldızı!"

Sesim havalimanının etrafında yankılandı ama Nisa dönmedi. Belki de duymadı, bilmiyordum. Etrafımdaki yoğun kalabalığa aldırmadan bir kez daha, *"Kutup Yıldızı!"* diye seslendiğimde sesim pürüzlü çıktı ama aldırmadım. Beni duyması için gerekirse bütün nefesimi tüketir, sesim komple çıkmayana dek defalarca bağırırdım. *Ama duydu beni bu kez. Sonunda duydu beni.*

Ağır çekimdeymişiz gibi yavaşça arkasını döndü. Gözleriyle sesin geldiği yeri ararcasına bakışlarını etrafta gezdirdi ve sonra... Sonra o çok sevdiğim koyu kahverengi gözleri benim gözlerime değdi. Çehresinin her bir noktasında kocaman bir şaşkınlık ifadesi belirirken gözlerinin içi parladı. Gözlerinin içinin parladığını bu kadar mesafeden bile fark ettim.

Dudaklarıma kocaman bir gülümseme yerleşirken onun da dudakları kıvrıldı ve tıpkı benim gibi kocaman gülümsedi. Ardından kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışarak benim bulunduğum tarafa doğru gelmeye başladı. Sıradan tamamıyla çıktığında ben de onunla birlikte hareket ettim. O sağa doğru yürüyorsa ben de sağa doğru yürüyordum. Bu sırada Ayla Hanım'ın attığı bağırışları duymamak ise imkânsızdı.

"Allah'ım! Nisa, nereye gidiyorsun? Çabuk gel buraya!"

Nisa, onun bağırışlarını duymazdan gelerek önündeki insan kalabalığını ittire kaktıra o alandan uzaklaştı ve birden tam karşımda belirdi. O an, nefesimi tutmuş olmalıydım çünkü buradaydı. Henüz gitmemişti ve karşımdaydı. Bütün korkularım, endişelerim resmen kaybolmuştu.

"Demir..." Sesi, ürkek bir kuşun kanat çırpışı kadar hafifti. Gözlerinde hem şaşkınlık hem de bir damla umut vardı. "Buradasın," diyerek şaşkınlıkla mırıldandığında başımı ağır ağır sallayıp adımlarımı daha da hızlandırdım.

"Buradayım. Buradayım sevgilim," dediğim anda dudaklarından titrek bir nefes koptu. Gözlerinin içi titredi sanki o an. Daha fazla dayanamadım. İçimde biriken bütün duygular patladı. Onu kolundan tutup kendime çekerek sıkıca sarıldım.

Parmak uçlarında yükselirken o da kollarını sıkıca benim boynuma doladı. "Buradasın!" dedi bir kez daha inanamayan bir ses tonuyla. *Evet, sevgilim. Buradayım. Buradayım ve seni bırakmaya da hiç niyetim yok.* Daha sıkı sardım onu. Başının tepesinden, kırmızı beresinin üzerinden öptüm.

Ilık nefesi boynumda dolaşırken, "Çünkü seni almaya geldim," diyerek kulağına doğru fısıldadım. Kollarını boynumdan çekmedi ama usulca geriye doğru çekildi.

"Ne?" diye soludu irice açılan gözleriyle. Vaktim bu kadar kısıtlıyken, zaman aleyhimize işliyorken, üstelik Ayla Hanım'ın, "Nisa, hemen gel buraya! Uçağı kaçıracağız!" lafları âdeta kulaklarımı tırmalıyorken bir an bile düşünmedim. Bütün cesaretimi topladım. Omuzlarımı dik tutup bakışlarımı kararlı bir ifadeyle ona doğrulttum ve sonunda söyledim o cümleleri.

"Gitme. Gitme Nisa'm. Gitme sevgilim," dedim nefes nefese. Nisa kollarını üzerimden çekerken bir adım benden uzaklaştı ama durmadım. İki elini de hiç bırakmak istemezcesine sıkıca kavradım. Bakışlarımı kısa bir anlığına Ayla Hanım'ın bulunduğu tarafa çevirdiğimde o da, "Affedersiniz, affedersiniz," diyerek kalabalıktan sıyrılarak yanımıza yaklaşıyordu. Daha hızlı hareket etmem gerekiyordu.

"Yapma bunu bize. Gitme. Lütfen, gitme. Sensiz yapamam ben. Nefes alamam." Gözyaşlarım yanaklarıma hücum ederken sesim yalvarır gibi çıkmıştı. Gerçi yalvarıyordum da. Buradan birlikte ayrılana dek defalarca yalvarırdım ona.

Çevremizdeki insan topluluğunun küçük bir kısmı nefeslerini tutmuş bir şekilde bizi izliyordu ama onların varlığı bizim umurumuzda dahi değildi. Sahnenin tam merkezinde, bir hikâyenin sonunu yazıyor ya da belki de yeni bir başlangıç çiziyorduk. Bunu yalnızca Nisa'nın dudaklarından dökülecek olan kelimeler belirleyecekti.

Bir adım daha geriye doğru atarken, "Demir," diye fısıldadı çaresizce. O an gözlerimin içine öyle bir baktı ki dayanamadım. Kıyamadım ona. Böyle bakmasından da ağlamasından da nefret ediyordum ve yine ağlıyordu karşımda.

"Demir, ben..." diyecek oldu ama sözlerinin devamını getiremedi. Çünkü hemen arkamızdan bir bağırış sesi duyuldu. Ayla Hanım'dı ama bu kez doğrudan bana bakarak bağırıyordu.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun? Burada ne işin var? Sakın kızımın aklını karıştırayım deme! Sakın!"

Bağırışlarını duymazdan geldim. Buraya kadar gelmişken pes edecek değildim. Sonuna kadar mücadele edecek ve bu havalimanından Nisa'yla birlikte ayrılacaktım.

"Yapma bunu Nisa. Yapma bunu kendine. Yapma bunu bize. Lütfen. Biz birbirimize aitiz." Uzanıp bir elini tuttum ve doğrudan onun için çarpan

yüreğime doğru götürdüm. Kalbimin nasıl hızla çarptığını o da duysun, hissetsin istedim. "Sen buraya aitsin. Senin evin burası." Dudaklarından boğuk bir hıçkırık koptu. Gözyaşları durmaksızın yanaklarına boşalırken burnunu çekti. Başını salladı aşağı yukarı doğru. İkilemdeydi. Görebiliyordum. Daha ikna edici olmalıydım.

"Söz veriyorum. Her şeyi birlikte çözeriz. Bütün sorunları, dertleri birlikte çözeriz Nisa. Yeter ki yapma bunu bize. Yeter ki gitme. Senin yerin burası. Onun yanı değil."

O an gördüm. Bir tek ona ait olan bakışlarda gördüm. *Hem de her şeyi... Gözlerindeki çaresizliği, bakışlarındaki çelişkiyi, geri geri giden ayaklarını.* Biliyordum, gitmek istemiyordu. Bakışları gitmek istemediğini resmen haykırıyordu. *O zaman neden direniyordu ki? Neden hadi gidelim o zaman demiyordu?* Tek yapması gereken elimi tutması ve buradan birlikte çıkmamızdı.

Nisa, nutku tutulmuş bir şekilde beni izlerken sessiz kaldı. Hiçbir şey demedi. Onun yerine yine Ayla Hanım konuştu.

"Nisa! Sakın saçma sapan bir hareket yapayım deme! Ve derhâl sıraya gir! Uçağı kaçıracağız!" Öfkeli sesiyle bağırırken Nisa'nın gözleri yalnızca benim gözlerimde, elleri yalnızca benim ellerimin üzerindeydi. Umutsuzca bakıyordu bana ve ben bu bakışı hiç sevmemiştim.

Ayla Hanım, "Nisa! Kime diyorum?" diyerek bir kez daha bağırdığında önce gözlerini kapattı Nisa. Derince nefes aldı, yutkundu. Ardından gözlerini aralayarak öfkeyle ona döndü.

"Dur artık!" diye bağırdı en sonunda. Gözleri annesi ve benim üzerimde gidip gelirken hüzün dolu bakışları bende durdu. "Bir dur da vedalaşayım onunla," diye mırıldandı ağlamaklı bir sesle.

Ne? Vedalaşmak mı? Hayır, hayır, hayır! Olması gereken bu değildi ki. Olması gereken elimi tutmasıydı. Buradan hemen çıkmamızdı ama vedalaşmamız değildi.

Başımı hayır dercesine sağa sola doğru sallarken, "Affet beni," diye fısıldadı.

"Hayır, hayır... Yapma bunu bize!"

Sesler ve görüntüler birbirine karıştı. Ensemden başlayan soğuk ürperti tüm vücuduma yayılırken iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. *Bunu bize yapamazdı.*

Başını usulca yana doğru eğdi. "Affet beni Demir. Çok üzgünüm ama gitmek zorundayım." Titreyen dudaklarının arasından bu cümleleri mırıldanırken yenilgiyi idrak ederek irkildim. Bu kez ben gerilemek zorunda kaldım.

Anlaşılan bütün yalvarışlarıma rağmen gitmeye kararlıydı. Buna saygı duymalıydım. Onu bir kapanın içine hapsedemezdim. Zorla burada kalmasını sağlayamazdım. Özgür bırakmalıydım.

Dişlerimi sıkarken, gidişine izin verircesine ağır ağır başımı salladım. Yüzünü avuç içlerime alıp alnını alnıma yasladım. Gidecekse bile son bir şeyi duymaya her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Gözlerini kaçırıp, başını yere doğru eğdiğinde, "Bana bak. Gözlerimin içine bak," dedim keskin bir sesle. Yavaşça kaldırdı başını ve baktı gözlerime o ıslak kirpiklerinin arasından. Onun gözyaşları yanaklarına, benim gözyaşlarım ise onun yanaklarına akıyordu.

"Seviyorsun beni, değil mi?" Hızlı hızlı başını salladı.

"Çok," dedi hiç düşünmeden. "Çok seviyorum seni." Kelimelerin üstüne bastırarak konuştu. Kocaman gülümsedim.

İşte bu sözler benim her şeyimdi. Nisa'nın ayakları her ne kadar ileriye gidiyor olsa da mesafelerin yalnızca adı vardı. Bizim sevgimizin gücü her şeye yeterdi.

Gülümseyişim dudaklarımdan silinmeden, "İşte bu bize yeter Nisa'm. Bizim sevgimizin gücü her şeye yeter," diye mırıldandım. Yine başını salladı beni onaylarcasına. Yanaklarını tutan ellerimden birini dudaklarına doğru götürdü. Avucumdan öptü.

"Mesafelerin yalnızca adı var. En fazla gözüm görmez seni ama bu kalp var ya, bu kalp..." Elini tutup yeniden kalbimin üzerine bastırdım. "Bu kalp hep seninle atacak *Kutup Yıldızı*. Yalnızca senin ışıltını takip edecek. Yalnızca seninle var olacak. Yalnızca seni sevecek çünkü benim sol yanımda, sonumda yalnızca sensin ve bunu hiç kimse, hiçbir şey değiştiremeyecek. Sen ne kadar uzakta olursan ol, ben hep seni sevmeye devam edeceğim."

Hıçkıra hıçkıra ağladı karşımda. Dudaklarından kesik nefesler koparken bu kez gerçekten o kaçınılmaz anın geldiğini anladım. Sürekli kaçtığımız veda vakti artık tam önümüzdeydi.

Nisa, son kez gözlerimin içine derin derin bakarken usulca dudaklarını araladı. Sesi yaprak gibi titrerken gözyaşlarının arasından, "Hoşça kal, Kedi Yavrusu," diye fısıldadı.

Tuttuğum ellerini bırakıp yine yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Hoşça kal, Kutup Yıldızı." Uzanıp, uzun bir öpücük bıraktım alnına. Yanaklarına süzülen gözyaşlarını baş parmaklarımın uçlarıyla silmeye çalışırken, "Umarım onu seçtiğine değer ve annenle çok mutlu bir hayatın olur," diye mırıldandım. Kollarını boynuma dolayıp, bana sıkıca sarıldı son bir kez daha. "Sakın el sallamak için arkanı dönme. İşte o zaman..." Kulağına doğru fısıldarken yere yığılmamak için derin bir nefes alıp öyle konuştum. "İşte o zaman seni bırakamam. Asla bırakmam," dediğimde sanki mümkünmüş gibi daha da sıkı sarıldı bana.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldarken boynumdan, ardından da yanağımdan öptü. Kollarını hiç bırakmak istemesem de bırakmak zorunda kaldım. "Ben de seni çok seviyorum," dedim. *Her şeyden çok, herkesten çok...*

Kollarımın arasından yavaşça sıyrılırken şimdiden buz kestiğimi hissettim. O sırada unuttuğum bir şeyi yeniden hatırladım. *Mektup...* Kaçışı yoktu. Artık ona vermek zorundaydım. Hızla ceketimin cebinden çıkardım.

Koluna dokunduğumda bir an duraksadı ve yeniden bana baktı. "Son bir şey daha," diyerek elimdeki zarfı ona uzattım. "Bu..." dedim, sesim âdeta bir fısıltıya dönüşmüştü. "Senin için..."

Mektubu titreyen elleriyle elimden alırken hemen açmaya yeltendi ama hiçbir şeyin etkisi altında kalmasını istemiyordum. Uzanıp mektubu açmaya yeltenen elini tuttum. Onu durdurdum. "Şimdi açma. Uçakta oku," dediğimde başını salladı.

Tam gitmek için arkasını dönüyordu ki yeniden bana yaklaşıp gözlerini kapatarak kollarını sıkıca boynuma doladı. Benim ellerim havada asılı kalırken, o son bir kez daha sarıldı. "Ne olur affet beni!" diyerek kulağıma fısıldadıktan hemen sonra hızla geri çekildi. Arkasını döndü ve orada dikilerek sert bakışlarıyla onu bekleyen kadının yanına gitti. Onunla birlikte yürüdü.

Dediğimi yaptı ama. Ben dikkatle onları izlerken arkasına bile bakmadı. Polis sırasına girdi. Pasaport kontrolünden geçti ve kalabalığın arasına karışarak gözlerimin önünden kayboldu. O gözden kaybolana dek ben olduğum yerde kaldım. Sanki o an dünya durdu ve ben sonsuza dek yalnız kaldım. Çünkü gitmişti. Kutup Yıldızı'm gitmişti. Senem yanılmıştı. Yapamamıştım. Başaramamıştım. Onu ikna edememiştim işte. Öylece gidişini izlemiştim.

O an, bir şeyi, çok önemli bir şeyi daha idrak etti zihnim. *Dejavu* hissiyle sarsıldım çünkü bu an çok tanıdıktı. Sanki daha öncesinde yaşamışım gibi hissettiriyordu. Hatırladım lâkin. *Yaşamamıştım belki ama görmüştüm. Bu nasıl mümkün olabilirdi?* İnsanın rüyası gerçeğe dönüşürdü, benimse en büyük kâbusum gerçeğe dönüşmüştü.

Aylar öncesiydi. Nisa'nın doğum gününden bir gün sonrasıydı. Hep birlikte benim evimde Delibal izlemiştik. O gece Nisa bende kalmıştı, benim kollarımın arasında uykuya dalmıştı ve o korkunç kâbusu o gece görmüştüm.

Yer ve mekân bile aynıydı. Kalabalık bir alanda, havalimanının tam ortasındaydım. Sesler birbirine karışmıştı. O geceki kâbusumda da bana veda ettiğini, gittiğini ve buna mecbur kaldığını söylemişti. O kâbusta da yine annesi yanındaydı. Onu tercih etmişti. Ve şimdi de her şey tıpkı o kâbustaki gibi gerçekleşmişti. *Neden bu şekilde sınanıyordum ki? Neden bu yaşadıklarım da bir kâbus değildi? Neden tam da şimdi uykudan uyanmıyor, Nisa'yı hemen yanımda görmüyordum?*

Yaşadığım bu derin sarsılmayla ayaklarım vücudumu daha fazla taşıyamadı. Olduğum yere çöküp diz kapaklarımı karnıma doğru çektim ve başımı eğip sessizce ağlamaya başladım. Çevremdeki kalabalığı da bana acıyarak bakan gözlere de aldırmadım. *Sevdiğim kız, geleceğe dair hayaller kurduğum kız, hayata yalnızca onunla tutunmaya çalıştığım o karanfil kokulu kız çekip gitmişti. Beni bir başıma bırakmıştı. Nasıl ayakta kalabilirdim ki? Nasıl tutunabilirdim ki?*

Beş dakika geçti. On dakika geçti. On beş dakika geçti ama çöktüğüm yerden bir türlü kalkamadım. Kalkacak gücü de kendimde bulamadım. Birkaç kez üst üste telefonum çaldı. Bakmadım kimin aradığına. Muhtemelen Mustafa'ydı. Eminim, ne yaptığımı merak ediyordu. Başarısız olduğumu söylemek ilk kez bu kadar kanıma dokunuyordu.

Bir kadının, *"Ay perişan oldu çocuk!"* diyen sesini işittim. Benden bahsediyordu muhtemelen. *Burada başka perişan olan biri var mıydı?*

Başımı eğdiğim yerden kaldırdığımda çevremdeki kalabalıktan birkaç insanın merakla bana bakan gözlerine şahit oldum ama aldırmadım. Şu an onların bakışları bile anlamsızdı. Her şey artık anlamsızdı.

"Yolcularımızın dikkatine... Son çağrı... Türk Hava Yolları TK2808 seferli Frankfurt uçağı kalkış için hazırdır. Yolcuların 208A numaralı çıkış kapısına gelmeleri önemle rica olunur."

Kulaklarımı dolduran anons sesiyle alayla güldüm. Hatta delirmişim gibi kahkaha attım ama ağlamamı yine de durduramadım. Belki de artık gerçekten aklımı yitiriyordum.

Nisa'nın gideceği uçaktı bu. Muhtemelen çoktan uçağa binmişti. Artık burada bulunmam da böylece çöktüğüm yerde ağlamam da manasızdı. Kararlar verilmiş, adımlar atılmış, vedalar yapılmıştı. Artık bunu kabullenmek zorundaydım. Nisa'nın gittiği gerçeğini kabullenmek zorundaydım.

Çöktüğüm yerden yavaşça ayağa kalktım. Sabahtan beri hiçbir şey yiyip içmediğim için ayağa kalkar kalmaz başım döndü, gözlerimin önü kardı. Sendeledim ama aldırmadım. Abimi bulmam ve buradan bir an önce çıkıp gitmem gerekiyordu. Yapacak başka bir şey yoktu.

Tabelalara bakıp çıkış yönünü bulduğumda zar zor da olsa bir adım atabilmeyi başardım. Sonra bir adım daha, bir adım daha derken sadece beş adım atabildim.

İşte o an, bir şey oldu. Bir ses duydum. *Kalbimin yerinden çıkarcasına çarpmasına, ayaklarımın hareketsiz kalarak olduğu yere mıhlanmasına sebep olacak bir ses... Onun sesi... Çünkü bana sadece o bu şekilde seslenirdi.*

"Kedi Yavrusu!"

16. BÖLÜM

♪ *Soner Avcu – Neye Yarar*
♪ *Elsa & Emilie – Run*
♪ *Zeynep Bastık – Lan*
♪ *Ceren Gündoğdu – Beni Eve Götür*

Nisa Altun'dan

Hayat, birçok kişiye göre uzun bir yolculuktu, benim içinse son bulmayan bir yokuştu. Tırmandıkça sadece yorulmuyordum, tükeniyordum da. Ve yalnızca birkaç dakika önce... Her şeyden daha çok tükenmiştim.

Gitmeye karar verdiğim ilk andan beri kimsenin değil, yalnızca onun *gitme* demesini beklemiştim. *Yalnızca Demir'in...* Ve sonunda yapmıştı. *"Gitme, kal,"* demişti. Hatta sadece demekle kalmamış, resmen yalvarmıştı. İlk başta hayal görüyorum sanmıştım. Zihnim benimle bir oyun oynuyor diye düşünmüştüm ama canlı kanlı bir şekilde birden tam karşımda belirmişti. *Sahi... Nasıl gelmişti ki buraya? Tam da gitmeden önce neden bana bunu yapmıştı?*

"Gitme. Gitme Nisa'm. Gitme sevgilim. Yapma bunu bize. Lütfen, gitme. Sensiz yapamam ben. Nefes alamam."

Sesinin titremesi... Gözlerinin dolu dolu olması... Kelimeler dudaklarından dökülürken sesinin tınısında taşıdığı çaresizlik... Bana bunları söylediği anda kalbimin nasıl da deli gibi çarptığını hatırlıyordum. Söylediği her cümle hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Çok değil, sadece birkaç dakika önce gerçekleşmişti bütün bunlar.

"Çözeriz," demişti. *"Söz veriyorum. Her şeyi birlikte çözeriz. Bütün sorunları, dertleri birlikte çözeriz Nisa,"* demişti.

Haftalardır sadece ondan duymayı beklediğim cümlelerdi bunlar ve bunları duyduğum anda her şeyin yoluna girmesi gerekiyordu. Beklediğim şeyin sonunda gerçekleşmiş olması gerekiyordu. Kalbimdeki bütün acının son bulması gerekiyordu. Ama olmadı. O an, nedenini anlamadığım bir korku sızdı içime. *Peki ben ne yaptım?* Önce aklım durmuş, nutkum tutulmuş gibi hiçbir şey diyemedim. Nasıl cevap vereceğimden bile emin olamadım ama sonra... Sonra kaçtım. *Yine kaçtım.*

Yüzüne, o çok sevdiğim gözlerine baka baka gitmem gerektiğini, buna mecbur olduğumu söyledim. Oysa kalbim tam tersini haykırıyordu. *Gitme*

diyen birini bırakıp gitmek nasıl bir çelişki, nasıl bir bencillikti bilmiyordum ama yapmıştım işte. Annemin de üzerimdeki baskılarıyla adımlarımı geri döndürülemez bir şekilde ileriye doğru atmıştım ve attığım her bir adım içimdeki kördüğümü biraz daha sıkıştırmıştı.

Ayaklarım benden izinsiz ilerlerken, ne yaptığımdan benim dahi haberim yoktu. Belki de yıllardır bastırmaya çalıştığım duyguların ya da o küçük Nisa'nın duyduğu hasretin buna ihtiyacı vardı. Belki de yalnızca aklım, kalbimi kandırıyordu. Bilmiyordum. Beynim donmuştu, anlamıyordum. Algılayamıyordum.

Bundan yıllar önce anne özlemiyle geceleri ağlayarak uyanan, okulda arkadaşlarının yanında annelerini her gördüğünde boynu bükük kalan o kızın, bugün annesiyle gitmesi kendine olan borcunu ödeyiş şekli miydi? Bunu da bilmiyordum. Ondan hayatını, geleceğini çalanların karşısında kendine nasıl bir borcu vardı ki? Ya da neydi bu? Neydi ki Demir'in gitme deyişi bile buna engel olamıyordu?

Kafamda dönen onlarca sorunun cevabını bulmaya çalışırken her düşünce birbirine dolanıyor, netlik yerine yalnızca bulanıklık oluşturuyordu. Her şey öylesine karmaşıktı ki... Bütün bunları düşündükçe, kendi yaptığım seçimin ağırlığı altında eziliyordum. *Gitmek doğruysa, neden bu kadar yanlış hissettiriyordu? Kalmak doğruysa, neden bir adım bile geri atamıyordum? Aklımı kaçıracaktım!*

Belki de ben, aşkıyla annesine duyduğu ihtiyaç arasında kalan ve her defasında o ihtiyaç karşısında boyun eğen, savunmasız bir kız çocuğuydum. Belki de bu yüzdendi cesaretimin olmayışı. Haberim yoktu belki ama ben bu savaşta aslında en çok kendime yenik düşmüştüm.

Havalimanının soğuk duvarlarının içinde yankılanan diğer insanların veda sesleri içimde kopan kasırgaları bastırmaya yetmiyordu. Demir'in sıcacık ellerinin son kez parmaklarımı, yüzümü sardığı o anları, gözlerimi her kapattığımda yeniden yaşıyordum.

Bana verdiği hafif buruşmuş zarfı avuçlarımda sımsıkı tutarken, içinde yazılı olanlar her neyse daha okumadan göğsümü sıkıştırıyordu. Son kez *"Kutup Yıldızı'm,"* demişti bana. Son kez sımsıkı sarılmış, son kez sıcacık nefesini çok yakınımda hissetmiştim. Şimdi onun gözlerini bir daha görebileceğimden bile emin değildim. Adımlarımı tam da şu anda geri çekmek ve koşarcasına ona geri dönmek istiyordum. Ama yapamıyordum. Bir şey beni engelliyor, tam aksini sergiliyordum.

Yapmak istediklerimi değil, onun bana dediğini yaptım ama. Arkama bile bakmadım. Annemle birlikte pasaport ve güvenlik kontrolünden geçtim. Demir'i ardımda bırakırken göğsüm daha da sıkıştı, nefes alamadım. İçimde bir yer ısrarla, *"Dön. Lütfen geri dön. Sen de bunu istemiyorsun,"* diye

haykırıyordu ama o ses gitmek zorunda olduğumu bilen yanımın gürültüsünde kayboluyordu. Doğru olan buydu çünkü. *Gitmem gerekiyordu.*

Son yaşananlardan sonra herkeste nasıl hasarlar bıraktığımın farkındaydım. Sevdiğim insanlara daha fazla acı çektirmemem için bunu yapmam gerekiyordu. Annem, hayatım, sorumluluklarım... Hepsi gitmem gerektiğini haykırıyordu. *Ama kalmak...* Kalmak, kalbimin bana sunduğu tek seçenek gibiydi. Mantığımı bir kenara bırakmamı, annemin urganlarından hızla kurtulmamı ve geri dönmemi söylüyordu.

Demir'in çaresiz bakışları yine zihnimde belirdi. Kokusu hâlâ üzerimdeydi. Ne kadar uzağa gidersem gideyim bana, bize ait olan her şeyin onda kaldığını, kalacağını biliyordum. Gidecektim ama kalbimin derinlikleri hep onun adını taşıyacaktı. Demir'in güvenli adımları hep benimle, bir adım arkamda olacaktı. Biliyordum. Hissediyordum. *Şimdi ayrılıyorduk belki ama eğer kaderde yazılmışsa tekrar bir araya gelirdik. Gelirdik, değil mi?*

"Sana inanmıyorum! Sana gerçekten inanamıyorum!"

Bir taraftan da onun söylenmeleri vardı tabii... Annemin.

Pasaport kontrolünden geçtiğimizden bu yana sertçe kolumdan tutuyordu. Hatta tutmakla kalmıyor, beni resmen sürüklüyordu. Geliyordum işte peşinden. Gidiyorduk işte çıkış kapısına. *Neden bana bunu yaşatıyordu ki? Neden acımı yaşamama izin vermiyordu?*

"Kolumdan sürüklemeyi keser misin? Ne yaptığını zannediyorsun?"

Gözyaşlarım yanaklarımı yakarken, sesimde derin bir öfke, koca bir kırgınlık vardı. Kolumu onun elinden zorla da olsa kurtardığımda sert bakışları ne söyleyeceğini zaten belli eder bir şekilde üzerimdeydi.

"Aklının karışmasını engelliyorum." *Öyle mi? Peki ben, neden aklımı karıştıranın asıl o olduğunu düşünüyordum?*

Kaşlarımı havaya kaldırarak dik dik ona bakmaya başladığımda bir kez daha neden bunu yaptığımı, neden onunla gittiğimi sorguluyordum. Onu tanıyamıyordum. *Gerçi... Onu zaten tanımıyordum ki.*

Ona dik dik bakmayı sürdürürken onun yeşil gözleri doğrudan elimde tuttuğum mektuba odaklandı. "Ver şunu!" Kızgınlıkla konuşup uzanarak elimdeki mektubu almaya çalıştı. Bedenimi hızla geri çekip, mektubumu gazabından kurtardım.

Siyah bavulumun kulpunu tutan elimi bırakarak ona doğru kaldırdım. İşaret parmağımı yüzüne doğru havada sallarken, "Sakın!" diye konuştum dişlerimin arasından. Sesimdeki titreme, kalbimde kopan nice fırtınaların habercisiydi. Gözleri bir anlığına korkuyla büyüdü. Belki de tam da şu anda geri döneceğimden korkuyordu, bilmiyordum ama o korkunun bana işlemeyeceğini biliyordum. "Sakın buna cüret bile edeyim deme!" diye eklerken sesimde

bir tehdit tonlaması vardı. Demir'in son hediyesi, son emanetiydi bu mektup. Asla benden alamazdı. *Asla!*

"Gidelim artık. Birazdan uçağa alırlar."

Geri adım atmayacağımı anladığı gibi başka hiçbir şey demeden arkasını dönüp yürümeye başladı. Ben de sıkıca tuttuğum mektubumla eli mahkûm onu takip etmeye başladım. Etraftaki insan kalabalığını onun hızlı ve aceleci, benimse ağır adımlarımla geride bıraktık. 208A numaralı kapıya ulaşana dek bir müddet yürüdük. Alana ulaştığımızda bazı yolcuların çoktan ayağa kalkıp sıraya girdiklerini, bazılarının ise etraftaki koltuklara oturduklarını fark ettim. Annem hemen sıraya girmeye niyetlenirken ben omuzlarım çökmüş bir vaziyette boş bulduğum bir koltuğa geçip oturdum.

"Uçakta oku," demişti ama uçağa binene kadar bekleyemezdim. İnsan, en sevdiği kişiye veda ettiğinde kalbinin gerçekten paramparça olduğunun farkına varıyordu. Benim de kalbim böylesine paramparçayken bunu dahi geciktiremezdim.

Asla dinmeyen gözyaşlarım yeniden yanaklarımdaki yerini alırken derin bir nefes çekip titreyen ellerimle zarfı açtım. Mektubu çıkardım, katlı olan kâğıdın kenarlarını parmak uçlarımla okşadım. Her kenarında Demir'in parmak izlerini hissettim. Kâğıt, onun ellerinden, kocaman yüreğinden kopup bana gelmişti çünkü. Usulca açtım kâğıdı. Son satırına kadar dolu doluydu. Bazı kısımlarda gözyaşlarının izlerini belli eden küçük damlalar vardı. Kelimeler birbirine girmişti ama yine de seçiliyordu çünkü çok güzeldi yazısı. *Bir erkeğin yazısı böylesine güzel olabilir miydi?* Bilmiyordum ama onun yazısı bile çok güzeldi.

"Nisa'm..." diye başlayan ilk satırını okuduğum anda içime çöken hüznü tarif etmek imkânsızdı. Dudaklarım titredi, boğazımdan gürültülü, titrek bir nefes koptu ama yine de okumaya cesaret edebildim yazdığı mektubu.

"Nisa'm... Kutup Yıldızı'm... Poğaça Surat'ım... Beni her geçen gün kendine daha da çok bağlayan o muhteşem, ışıl ışıl kız...

Şimdi soruyorsun kendine, 'Yine ne yapıyor bu aptal kedi yavrusu?' diye, değil mi? İnan bana, ne yaptığımı ben de bilmiyorum ama şunu çok iyi biliyorum ki sevgilim, sen nostaljiye dair her şeyi çok seversin. Arabaları, kıyafetleri, dizileri, filmleri... Ben de senin o nostaljik ruhunu çok severim. Bu yüzden de son sözlerimi sana bu şekilde söylemek istedim. Bir mektupla...

Seni gördüğüm daha ilk anda beynimden vurulmuştum, biliyor musun? Bir kız nasıl böylesine güzel uyuyabilir demiştim. Cennetten düşmüş bir melek olduğunu düşünmüştüm. O günden sonra bir an bile vazgeçmedim, vazgeçemedim senden. Ben ilk defa birini böylesine çok sevdim. Çok sevdim Nisa. Hâlâ da seviyorum. Azalmıyor. Aksine her gün katlanarak daha da artıyor bu sevgi ve bazen bununla nasıl baş edeceğimi ben bile bilmiyorum.

Hayatım boyunca hiç kimse senin kadar yol gösterip, hayatımı aydınlatmadı. Anlamlandırmadı. Bir insan, bir insana nasıl Kutup Yıldızı olur; sen öğrettin, sen gösterdin bana. Seninle buldum yönümü, seninle aydınlandı bütün karanlık yollarım. Sana olan sevgim öylesine büyük bir cesaret verdi ki... Şu yaşımda nelere kafa tutar oldum. Ve şimdi... Sensiz hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Çünkü ben sadece seninleyken kendimi canlı ve hiç yıkılmayacak kadar güçlü hissediyorum.

Dün bütün gün adadaydım, biliyor musun? Orada kendimi dünyanın sonunda bir yerde gibi hissettim çünkü en güzel, en özel anlarımız orada. Bana ilk orada seni seviyorum dedin. Ötesi olabilir mi?

Adadaki o beğendiğin köşkü dedeme satın aldırdığım için çok kızdın bana. Belki de haklıydın, bilmiyorum ama hiç pişman değilim. Olmayacağım. Çünkü o köşk, bir gün bizim yuvamız olacak Nisa'm. Sen olmasan bile hayallerimde yaşatacağım ben orayı. Çocuklarımız bahçesinde koşturacak mesela. Sen ve ben arka verandada oturup kahvelerimizi içerek denizin güzelliğini izleyeceğiz. Ben her zamanki gibi çıldırtacağım seni. Sen de şapşal, arsız diyeceksin bana.

Hepsi hayal olarak kalacak belki ama güzel... Çok güzel hem de. Senden önce hiç hayal kurmamıştım ben, biliyor musun? Bana hayal kurmayı bile sen öğrettin Kutup Yıldızı. Bu öyle güzel bir hediye ki... Öyle değerli ki... Artık varlığım da yokluğum da yalnızca seninle olacak, tıpkı dünüm, bugünüm ve yarınım gibi...

Ama belki de haklısın Nisa'm. Belki de birlikte olmamız artık gerçekten imkânsız ama ben yine de buna inanmak istemiyorum. Her şeyin sadece bir rüya olmasını diliyorum ama ne yazık ki hiçbiri rüya değil. Kahretsin ki değil.

Uzun bir ayrılık bizi bekliyor. Farkındayım. Ama ne diyor usta şair Atilla İlhan: 'Ayrılmanın da vahşi bir tadı var çünkü ayrılık da sevdaya dahil çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili.'

Birbirini gerçekten seven insanlar asla ayrılmazlar sevgilim. Aklından bir an olsun çıkmayan biri nasıl uzaklarda olabilir ki? Sen benim nasıl uzağımda olabilirsin ki? Her gün, her dakika, her saniye aklımdasın ve hep öyle kalacaksın. Seninle kurduğumuz bütün hayaller hep yanı başımda olacak. Onlara tutunacağım. Onlar ve sana duyduğum sonsuz sevgi sayesinde ayakta kalmayı deneyeceğim. Biliyorum ki, senin ışıltın yine bana güç verecek.

Yani anlayacağın... Ne kadar uzakta olursan ol, en fazla gözlerim seni görmez. Kokun bana ulaşmaz. Ama bu eksiklik seni daha çok özlememe, aklımda daha sık yer edinmene neden olur. Seni başka bir şekilde, bambaşka bir derinlikte daha çok severim. Yani senden vazgeçmem imkânsız Kutup Yıldızı. İmkânsız... Bir gün bile, bir an bile...

Tek bir şey istiyorum senden. Bizi bırakma olur mu? Çünkü başka bir yarın, başka bir sabah, başka bir biz olmayacağız. Bizi bırakma ve hep sahip çık.

Kalbinin derinliklerinde bir kez olsun yer bulabilmek dünyaları vermişti bana ama demek ki dünyalar fazla geldi. Dünyaları değil, sadece seni almalıydım.

Eğer olur da uyurken huylanıp uyanırsan, kusura bakma üzerini örterken saçını kulağının arkasına atıyorumdur. Özür dilerim seni uyandırdığım için.

Böyle de vedasız bitsin.

Çünkü sana veda edemem. Eğer veda edersem, yüreğimde ışıl ışıl parlayan o Kutup Yıldızı'nı kendi ellerimle söndürürüm ve ben o yıldızın sönmesini hiç istemiyorum sevgilim.

Sen, benim Kutup Yıldızı'msın. Hayatımın en parlak ışığı, en güzel anılarımın baş karakterisin ve hep öyle kalacaksın. Ben her gece yalnızca sana bakarak gözlerimi kapatacağım. Bunu sakın unutma. Olur mu? Seni çok sevdiğimi, hep seveceğimi unutma, olur mu?

Sadece Kutup Yıldızı'nın Kükreyen Kedi Yavrusu"

Göğsüm sıkıştı. Kalbimin durduğunu, hatta kalp krizi geçirdiğimi zannettim. Boğazımdan boğuk bir hıçkırık sesi yükselirken gözyaşlarım durmaksızın yanaklarımı ıslatıyordu. Sırf onun bana son hediyesine zarar gelmesin diye mektubu yalnızca onun için çarpan yüreğimin tam ortasına bastırıp başımı öne eğdim ve öyle akıtmaya devam ettim gözyaşlarımı.

Yazdığı her bir satır içime işlerken, sanki görünmez bir el boğazımı sıktı. Nefes alamadım. *"Aptal,"* diye fısıldadım kendi kendime. *Aptal, Kedi Yavrusu. Bana bunu yapmaya ne hakkın vardı? Beni böyle mahvetmeye ne hakkın vardı? Bu çocuk gerçekten kalbe zarardı.*

Mektupta da bahsettiği gibi bir sürü hayal kurardık biz. Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlarda hayallerimizi, yapacaklarımızı düşünürdük. Beraber koca bir gelecek planlardık. Nerede yaşayacağımızı, hayallerimizdeki işleri, yapmak istediğimiz onca şeyi... Şimdi hiçbiri yoktu. Onu hayallerimizle bir başına bırakmış ve yarım kalmış bir sürü planla bu havalimanında başka bir ülkeye gitmek üzere son çağrıyı bekliyordum.

"Gitme. Yapma bunu bize," dediği anı bir kez daha zihnimde canlandırdım. Sesindeki savunmasızlığı, gözlerindeki biçareliği gözlerimin önüne getirdim. Tüm bedenimde hissettiğim serinlikle içimi tarifsiz bir üşüme kaplarken, kendimi sessizce bu anın içine bırakıp sadece kalbimin sesini dinlemek istedim.

Ne kadar süre öyle durdum bilmiyorum ama zaman sanki bir girdap olmuş, beni içine çekmişti. Göğsümde derin bir ağırlık, ruhumda tarifi zor bir eksiklik vardı. Kalbimden yükselen o yakıcı acı her nefesimde biraz daha büyüyor, ciğerlerimi dolduruyordu. Sesler bir uğultuya dönüşmüş, dünyanın geri kalanı bulanık bir hayalden ibaret kalmıştı. Sadece gözyaşlarımın yanaklarımdaki sıcaklığını hissediyordum, bir de göğsüme bastırdığım mektubun varlığını. İçimde biriken binlerce kelimeyi haykırmak istedim ama başarılı

olamadım. Sesim çıkmadı. *Oysa insan böylesine sevilirken kendini nasıl güçsüz hissederdi? Sevgi, en büyük güç değil miydi?*

En başından beri gitmek kolay bir çözüm yolu olur sanmıştım ama büyük bir yanılgıya uğramıştım. Çünkü kalbim avaz avaz tek bir gerçeği haykırıyordu. *Kalmamı...* Onsuz geçecek bir hayata ihtimal dahi vermiyordu. Ve tam da o anda bir ses işittim. Beni ayağa kaldıran bir ses...

"Frankfurt uçağı için bekleyen yolcularımızın uçak biletleri ve kimlikleriyle sıraya girmeleri rica olunur!"

Bizi uçağa götürecek olan kapının önünde dikilen görevlilerden birinden yükseldi bu anons sesi. Başımı kaldırdım. Yüzümdeki yaşlarla karşılaşan soğuk hava tenimi bir diken gibi sızlattı ama aldırmadım. Gözlerim bir o çıkış kapısındaki yolcularla ilgilenen görevlilerde, bir ayakta dikilen annemde, bir de elimdeki mektupta gidip geldi.

Kararlar... Kararlar... Kararlar...

Hep yanlış alınan kararlar...

Ben ne yapıyordum? Ben gerçekten ne yapıyordum böyle? Daha ne duruyordum burada?

Bu yanlıştı. Gitmek yanlıştı ve ben doğru olan her şeyden kaçmaya meyilli bir aptal, korkaktım! Ama daha fazla bunu sürdürmeyecektim. Daha fazla bu saçmalığa katlanmayacaktım. Hayır! Hayır! Bunu yapamazdım. Yapmayacaktım. Bu koca bir haksızlıktan başka bir şey değildi.

"Nisa? Sıraya gelir misin artık?"

Annemin sabırsız söylenişini duyduğumda dikkatle ona baktım. *Aslında bana o kadar yabancı, o kadar uzaktı ki... Nasıl onunla gitmeye karar vermiştim? Gözümün önüne nasıl bir sis perdesi inmişti de her şeye böylesine kör olmuştum?*

Benim kalbimin tam ortasında annemin elleriyle yerleştirdiği görünmez ama kocaman bir hançer vardı. Ya da ondan bana kalan devasa bir boşluk... Öyle bir boşluktu ki ne yaparsa yapsın asla dolmayacaktı. Onsuz geçen çocukluğumu, çığlıklarımı, kâbuslarımı her hatırladığımda o hançer sessiz bir şekilde daha da derinlere işledi. Yıllarca yok sayılıp, görmezden gelinen küçük bir kız çocuğunun kırılgan kalbi vardı aslında tam karşısında. Bir annenin evladına verebileceği en büyük ceza, yapabileceği en ağır, en derin yara ve hatta kötülük belki de buydu. Onu bizzat kendi elleriyle zayıflatmaktı. Evladının yüreğini paramparça etmekti. Ona geri dönüşü olmayan koca bir yalnızlık armağan etmekti. Her daim acıya açık bir kapı bırakmaktı. *Tıpkı onun yıllardır bende bıraktıkları gibi...*

Gözlerim hâlâ ondaydı ama artık o da bana bakıyordu. Beklentiyle, sabırsızca ama bir o kadar da korkuyla...

On sekiz yıl boyunca görmedi beni, duymadı. Merak bile etmedi belki de ve ben, hayatta kalabilmek için her zaman yaptığım şeyi yaptım. Umuduma,

sevdiklerime tutundum. Senem'e, Mustafa'ya tutundum. Acılarımı kucakladım. En yakınlarımı da kaybetmemek için var gücümle hep onlara sarıldım. Umudun ışığı silik olsa bile ellerimle etrafını sararak onları korumaya devam ettim. Yine aynısını yapacaktım. O küçücük kıvılcıma tutunarak bir kez daha ayağa kalkacak ve buradan derhâl gidecektim. Demir'i bulacak, bu kez onun eline, yüreğine sığınacaktım. Yine sevdiklerime koşacaktım.

Bakışlarımdan bir şeylerin ters gittiğini anladı annem. Sıradan çıkarak hızla yanıma geldi. Bense siyah bavulumun kulpuna ve elimdeki mektuba sıkıca tutunarak başım dik bir şekilde tam karşısında durdum.

"Nisa ne oluyor? Neden gelmiyorsun?" Ses tonu hem endişe doluydu hem de sorgulayıcıydı ama sabırsız bir anneden ziyade benim için bir yabancıdan gelen sözler gibiydi. *İşin gerçeği, aslında o da benim için bir yabancıydı. Tıpkı Suat Gürsoy gibi... Bunu bu kadar geç fark etmem ne acıydı.*

Başımı usulca sağa sola doğru sallarken, "Ben... Yapamam. Seninle gelemem," diye fısıldadım. Ardından büyük bir kararlılıkla, "Gelmem!" dedim.

Onun yanındaki duruşum ilk kez çekimser, savunmasız ya da kararsız değildi. Aksine ilk kez kendimden bu kadar emin duruyordum karşısında. İlk kez kendime her şeyden daha çok güveniyordum. Çünkü karşısında beş yaşındaki Nisa'nın savunmasızlığı yoktu. Karşısında her şeye aklı yeten, gören, anlayan on sekiz yaşındaki Nisa vardı.

Afallayarak, "Ne?" diye mırıldandı. "Kızım ne diyorsun sen Allah aşkına? Ne saçmalıyorsun? Hadi sıraya girelim. Uçağa gitmemiz gerekiyor," diye devam etti telaşlı bir şekilde. Sesinde hafif bir öfke yatıyordu ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Dışarıdan bakıldığında sanki bir duvara konuşuyordu. Aslında bir nevi de öyleydi. Duvar gibi hareketsizce dikiliyordum karşısında çünkü bu kez kendi hayatımın duvarını bizzat ben örecektim. Onun dahi o duvardan geçmesine izin vermeyecektim. Aylar boyunca yeterince aklımı karıştırmasına izin vermiştim ama artık yapmayacaktım. Artık benim sözüm geçecekti. Buraya kadardı. Hatta geç bile kalmıştım.

Uzanıp kolumu tutmaya yeltendi ama bir elimi havaya kaldırarak bedenimi hızla geri çekip onu durdurdum. Bana dokunmasını bile istemedim. Donakaldı karşımda. Tereddütle bakmaya devam etti gözlerime.

"Hayır, gelmeyeceğim. Gelmeyeceğim çünkü asıl saçmalık bu. Asıl sen saçmalıyorsun."

Konuşurken sesim titredi ama bunu da umursamadım. Şu an içimde yükselen öfke, kırgınlık, kızgınlık ve çok daha fazlası bir volkan gibi patlamanın eşiğindeydi.

"Bu haksızlık, tamam mı? Ben yapamam. Bunu yapamam. Benim zaten bir ailem var. Kardeşim var. Dostlarım, arkadaşlarım var. Çok sevdiğim biri var. Yıllar sonra karşıma çıkıp, hayatımın tam orta yerine girmeye çalışarak

bütün bunları benden alamazsın. Bana bunu yapmaya hakkın yok! Asıl haksızlık bu. Asıl bencillik bu. Anlıyor musun? Bu!" *Ve mantığım da kalbim de artık kabul etmiyordu bu haksızlığı.*

"N-Nisa..." Titreyen sesiyle fısıldadığında başımı hızla iki yana doğru sallayıp konuşmasını istemediğimi açıkça belli ettim. Çünkü onu dinlemek istemiyordum. Yalnızca içimdeki acının, öfkenin sesini artık susturmak istiyordum. Bunu ise tek bir yolla yapabilirdim. İçimde ne var ne yok, her şeyi ona karşı dökerek...

"Sadece bir kez konuşacağım."

"Nisa," dedi bir kez daha ama sesi öylesine hüzün doluydu ki... Anladı çünkü. Anladı onunla gelmeyeceğimi. Anladı burada kalacağımı. Bir adım daha attı bana doğru ama yine geriye doğru çekildim. Bana yaklaşması bile doğru gelmiyordu.

"Bir kez konuşacağım ve sonrasında buradan derhal gideceğim." Yeterince vakit kaybetmiştim, daha fazla vakit kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

Sustu. Öylece sustu karşımda. Görevliler ise sırayla yolcuları uçağa almaya başladılar. Aldırmadım ama. O kısım beni artık ilgilendirmiyordu. Derin bir nefes alıp bütün cesaretimi topladım. Başımı dimdik tuttum karşısında. Çünkü içimdekileri döktüğümde özgürlüğüme kavuşacaktım. Asıl o zaman içine hapsolduğum bu boğucu kapandan sıyrılacak, kurtulacaktım.

"Eğer beş yaşında yetimhanenin o soğuk koridorunda çıplak ayaklarıyla arkandan çığlıklar atarak koşturan o küçük kız çocuğu olsaydım, annem gelsin isterdim. Annem gelsin, düştüğümde beni ayağa kaldırsın, kucağına alsın, sarıp sarmalasın isterdim. Eğer yedi yaşında ilkokula heyecanla değil de hüzünle başlayan o küçük kız çocuğu olsaydım, yine annem gelsin isterdim. Annem gelsin, sabahları beni uyandırsın, okula götürmek için beni hazırlasın, elimden tutup zorla da olsa o okul sırasına oturtsun isterdim. Ya da on dört yaşında ergenlikten çıkıp genç kızlığa adım atan o kız olsaydım mesela, yine annem gelsin ve bana akıl vererek bilmem gereken her şeyi öğretsin isterdim."

Bütün bunları söylerken bizzat onun tarafından bırakılan hançeri bir kez daha hissettim kalbimin en derinliklerinde. O hançer, yılların üzerimde bıraktığı umutsuzluğun ve yaraların birleşimiydi sanki. İçimde bir yerleri onarmak yerine daha da derin yaralar açıyordu ve ben de bunun farkındalığıyla susmuyordum. Yeterince susmuştum çünkü ama bu kez susmayacaktım. Devam ettim, çünkü bu benim hikâyemdi. Onun hiç bilmediği ama benim asla unutamadığım hikâyemdi.

"O zamanlar bunları ne çok isterdim, biliyor musun? Sırf Senem kâbuslarımdan korkup da uyanmasın diye yetimhanede kaç gece gizlice ağladım ben, biliyor musun?"

Annemin yeşil gözlerinden akan damlalar yanaklarına süzülürken yüzündeki o sert ifadenin yerini koca bir keder aldı. Dudakları aralandı ama hiçbir şey söyleyemedi. Susturmuştum çünkü onu, hem de en güçlü silahımla susturmuştum. *Sadece bana ait olan gerçeklerimle...*

"Hayır, bilmiyorsun. Bilmiyorsun çünkü hiçbir anımda yanımda olmadın, yoktun. On sekiz yaşındayım ben. Anlıyor musun? Görüyor musun? On sekiz yaşındayım. Her şey için çok geç kaldığının gayet farkında olduğum bir yaştayım ve artık annem gelsin istemiyorum."

Söylediğim her kelime, içimde birikmiş yılların yükünü hafifletiyordu sanki. Onun kırgın ve üzüntü dolu bakışları altında, ıslak gözlerinin içinde kendimi görüyordum. *Kırılmış ama daha öncesinde hiç hissetmediğim kadar güçlü...*

Başımı bir kez daha dimdik tuttum ve öyle tamamladım sözlerimi.

"Hayatımın geri kalanını beni güldüren, özel hissettiren ve ne olursa olsun beni bir an olsun desteklemekten vazgeçmeyen insanlarla geçirmek istiyorum. Yalnızca sevdiğim ve değer verdiğim insanlarla... Yani anlayacağın, seninle gelmiyorum, gelmeyeceğim..."

Sözlerimi bitirdiğimde annemin yüzündeki ifade derinleşti. Gözlerindeki yaşları hiç silmeden, "Yani beni sevmiyorsun," diye mırıldandı. Sesindeki hayal kırıklığını çok net bir şekilde hissettim ama aldırmadım. Başımı yine iki yana doğru salladım. *Onu sevmem için hiçbir neden yoktu ki...*

Dudaklarımda acı dolu bir gülümseme belirirken, "Hayır anne," dedim. Ona ilk kez *anne* diye hitap ediyordum ve bunu yalnızca ona veda ettiğim için yapıyordum. "Sadece artık annem gelsin diye beklemiyorum."

Bu cümleyi söylerken, içimde yıllardır taşımaya mahkûm bırakıldığım o yükün son kırıntılarını da ona bırakıyordum aslında. Annemin çehresindeki üzüntü daha da büyüdü. Hıçkırıklara boğuldu karşımda ama benim içimde saf bir huzur vardı.

"Nisa... Yapma bunu kızım." Belki de ilk kez bana yalvarıyordu. *Ama üzgünüm, yapacaktım. Çok geç bile kalmıştım.*

"Lütfen, daha fazla bir şey duymak istemiyorum artık. Sen dilediğin gibi uçağa binip gidebilirsin ama ben gelmiyorum. Burada kalıyorum. Benim evim burası."

Oh be! İşte söylemiştim o sihirli cümleleri. Söylemiş ve sonunda rahatlamıştım. Şimdi tek yapmam gereken bu alandan derhal çıkmam ve Demir'i bulmamdı. Tam arkamı dönmek üzereydim ki annemin sesini işittim yine.

"Gerçekten seni bekleyeceğini falan mı sanıyorsun? Demir çoktan gitmiştir." Sözlerini bir ok gibi üzerime fırlattı ama ben yine başım dik bir şekilde karşısına geçtim.

"Hayır, gitmemiştir." Gözlerine meydan okurcasına baktım. "Gitmez o. Sen onu tanımıyorsun ki... Ama ben tanıyorum. Bu uçak kalkar. Hatta Almanya'ya ulaşır ama Demir gitmez. Demir, beni bırakıp hiçbir yere gitmez."

Kendimden çok Demir'e güvenirdim ben. Ona inanırdım. Eminliğim, içime yerleşmiş bir güven gibi sapasağlamdı. Annem, bu sözlerimden sonra bakışlarını kaçırdı. Dudakları aralandı ama yine hiçbir şey diyemedi. Sözleri havada asılı kaldı. Bense son sözümü söylemek için fırsatı hiç kaçırmadım.

"Hoşça kal anne."

Ve sonunda başardım. Ona ve kalbi kırık çocukluğuma sonsuza dek veda ettim.

Hızla ve bir o kadar da telaşlı adımlarla ona sırtımı dönerken bir kuş kadar hafiflediğimi düşündüm. Üzerimden koca bir yük kalkmış da yüreğimdeki o derin sızı bir anda son bulmuş gibiydi ve o sızının beni tekrar yakalamasını hiç istemiyordum.

Annemi arkamda bırakıp havalimanının kalabalığına karışırken bir an olsun dönüp de geriye bakmadım. Geçmişimi sonsuza dek geride bırakmayı yeğledim.

Aldığım bu çok önemli kararla birlikte attığım her adım içimde dolup taşan coşkuyu daha da büyütüyordu sanki. Heyecanlıydım. Delirmişim gibi sürekli kendi kendime gülüyordum. Gülüyordum çünkü gitmiyordum. Gülüyordum çünkü evime, kardeşime, aileme geri dönecektim. Gülüyordum çünkü her şey yoluna girecekti. Demir'in de dediği gibi her şeyi birlikte çözer, birlikte düzeltirdik. Başarabilirdik. Birbirimizin elini eskisiı den daha sıkı bir şekilde tuttuktan sonra başaramayacağımız hiçbir şey yoktu.

Elimde sıkı sıkıya tuttuğum bavulum ve çoktan ceketimin cebine yerleştirdiğim mektubumla kalabalığın arasında nefes nefese, sanki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi koşuyordum. Ayaklarım sanki yerle bağlantısını kesmişti. Annemin gözlerindeki hayal kırıklığını geride bırakmış, adımlarımı ise tek bir yöne çevirmiştim. *Demir'e.*

Havalimanının soğuk havası ciğerlerimi yakarken, *"Lütfen, gitmemiş ol Kedi Yavrusu,"* diyerek sürekli tekrar ediyordum içimden. Bedenim yorgun ama kalbimin kararlılığı dimdikti. İnsanlar sağa sola çekiliyordu önümden, kimi şaşkın bakışlarla, kimi de hiç umursamadan ama onların yüzleri bile şu an çok bulanıktı. Tek net gördüğüm, gözlerimin önünde beliren hayalimdi. *Demir hâlâ beni bekliyor olsun. Lütfen... Lütfen, Allah'ım... Lütfen gitmemiş olsun.*

İçimden geçirdiğim dualarla kalbim daha hızlı atmaya başladı. Tabana kuvvet koşmaya devam ederken birden bütün vücuduma, yüreğime soğuk bir ürperti doldu. *Ya annem haklı çıkarsa? Ya çok geç kalmışsam? Ya çoktan gitmişse?*

"Hayır, hayır!" diye haykırdı iç sesim. Hemen karalar bağlamamalıydım. Demir gitmezdi, biliyordum. Onun gitme ihtimalini zihnimden söküp atarken pasaport kontrolünden geçtiğim alana yaklaştım. Büyük harflerle *ÇIKIŞ* yazan kısma sonunda ulaştığımda bir an bile düşünmeden o tarafa doğru koştum. O daracık alandan hemen geçmek istediğim sırada karşımda beliren güvenlik görevlisi, "Burası çıkış," dedi. *Biliyordum. Ben de bunun için gelmiştim zaten.*

"Tamam, ben de çıkmak istiyorum zaten," dedim nefes nefese. Adam önümden çekildi. İstemsiz bir şekilde ona da kocaman gülümseyip, "Teşekkürler," dedikten sonra sonunda o alandan da sıyrıldım ve havalimanının diğer kısmına geçtim. Şimdi yapmam gereken tek şey Demir'i bulmaktı. *Allah kahretsin! Neden en azından cep telefonumu yanıma almamıştım ki?* O zaman ona ulaşmam çok daha kolay olurdu.

Elimde küçük bavulumla birlikte gözlerimle etraftaki kalabalığı kısa bir kolaçan ettiğimde gördüm onu. Hayatımdaki bütün şüpheleri ve korkuları silen, doğrudan dünyamın merkezine yerleşen o genç adamı... Sırtı bana dönüktü. Omuzları çökmüş, başı eğikti. Yavaş adımlarla, sendeleyerek çıkışa doğru yürüyordu.

Gözlerimin önündeki bulanıklık ansızın kaybolurken bir an bile tereddüt etmedim. Bir an bile düşünmedim ve çevremizdeki kalabalığa aldırmadan bağırdım arkasından.

"Kedi Yavrusu!"

Adım atan ayakları aniden durdu. Çok yavaş bir şekilde bana doğru döndü. Yüreğimdeki bütün düğümler sanki o an çözüldü. Sanki o an her şey tam anlamıyla netliğe kavuştu. Göz göze geldiğimiz anda bütün korkularım eriyip gitti. Nefesim düzensizdi ama önemli değildi. Gözlerimden akan yaşlar bu kez mutluluktandı ve artık hiçbir engel beni durduramazdı.

Demir'in afallayan, şaşkın bakışları beni gördüğünde gözlerindeki tereddüdü ve ardından gelen rahatlamayı izledim. O hâli içimdeki bütün karanlığı dağıttı. Yerini ise muazzam bir aydınlığa bıraktı.

"Bensiz nereye gidiyorsun Kedi Yavrusu?!" Bir kez daha bağırdığımda bir şey söylemek istercesine dudakları aralandı ama hiçbir şey söyleyemeden sadece bana doğru bir adım attı. O küçücük adım bile benim için yeterliydi.

Dikildiğim yerden öyle hızlı bir şekilde ayrıldım ve öyle hızlı bir şekilde koşup Demir'in boynuna atladım ki, kollarımı sıkıca ona doladığımda Demir anlık bir sendeleme yaşadı. Bir an düşeceğimizi sandım ama belime sarılan kollarıyla benden destek aldı. Kollarımı sıkıca ona dolarken kalbimin gümbürtüsü onun güvenli göğsüne sığındı. Sıcacık nefesi boynumu okşadı. Kulağıma doğru, "Nisa..." diye fısıldadı. Adımı söylerken sesindeki şüpheyi hissettim. Sanki büyük bir kâbustan uyanan birinin ilk nefesi gibi titriyordu.

Geriye doğru çekilip yüzümü avuçlarının içine alırken, "Gitmedin," dedi inanamayarak. Gözlerindeki inançsızlık, dudaklarının titrek kıpırdanışı beni tamamen savunmasız bıraktı, paramparça etti.

Başımı hızla iki yana doğru sallarken, "Gitmedim," dedim bütün gerçekliğimle. Demir'in elleri gerçekliğimi sorgularcasına yanaklarımı okşadı. Gözlerini asla gözlerimden ayırmadan tekrar etti. "Gitmedin. Allah'ım! Gerçekten gitmedin!" Sesi, karşısındaki varlığıma gerçekten inanamıyor gibiydi. Birden bir kolunu belime dolayıp ayaklarımı yerden kesti. Beni kendi çevresinde döndürürken, "Gitmedin!" diyerek bağırdı. Dudaklarımdan tiz ama sevinç dolu bir çığlık koptu. Onun da sesindeki coşku yüreğimin her köşesine işledi. O an, onun yüzünde gördüğüm sevinç, hayal kırıklıklarının, endişelerin, kaybolan tüm zamanlarımızın ilacıydı. Aramızdaki bütün mesafeler, korkular, endişeler yok olmuş, geriye yalnızca kalplerimizin aynı ritimle çarpışı kalmıştı.

Beni yere indirirken ellerimle yüzünü tuttum. O çok sevdiğim karamel gözlerine bu kez içimde dolup taşan sevgiyle baktım. Onu o kadar çok seviyordum ki... Eğer onu geride bırakıp gitseydim hayatımın en büyük pişmanlığını işte o zaman yaşayacaktım.

"Gitmedim Demir. Bak, buradayım. Tam karşındayım. Gitmeyeceğim. Gidemem. Yapamam." Sesim titrese bile her şeyden emin olan kalbim ve gözlerim onu bir daha asla bırakmayacağımı haykırıyordu.

Alnını benim alnıma yasladığında sık alıp verdiğimiz nefesler birbirine karıştı ama yine de susmadım. "Bu haksızlık çünkü," dedim sesim çatallaşırken. Ona biraz daha sokuldum. Parmaklarım boynundaki nabzını hissederken gözlerimden boşalan yaşlara yine izin verdim ama bu kez ona kararlı sözlerim de eşlik etti. "Herkese haksızlık! Senem'e haksızlık. Devrim amcaya, Esma teyzeye, hatta yeni başlayan arkadaşlığımızdan dolayı Aybüke'ye bile haksızlık. Ama en çok kime haksızlık, biliyor musun?"

Demir'in derin bakan gözleri, kelimelerimin ardındaki duyguları çözmeye çalışır gibi benim gözlerime sabitlendi. Ne hissettiğimi ona net bir şekilde göstermek istedim. "Buraya," diye fısıldadım avucumu onun hızla çarpan yüreğine bastırarak. Gözlerinden bir damla yaş yanaklarına süzüldü. "Sana, bize haksızlık. Herkesten, her şeyden vazgeçebilirim ama kalbimden vazgeçemem Demir Gürsoy. Senden vazgeçemem." Sözlerimdeki kararlılık içimdeki tüm boşlukları doldurdu sanki. Çünkü gitmemek, onunla birlikte olmak bir varış değil, yepyeni bir başlangıçtı bizim için. *Daha umut dolu, daha gerçek bir başlangıç hem de...*

Dudaklarından boğuk bir nefes koparken, "Nisa, Nisa'm," diye fısıldadı içli içli. Yine susmadım çünkü içimde o kadar çok şey birikmişti ki artık hepsini ortaya dökmek, ona söylemek istiyordum.

"Dans gösterisinde sana ne demiştim hatırlıyor musun?" Başını usulca iki yana doğru salladı. Çok uzun zaman geçmişti. Hatırlamaması normaldi ama ben hiç unutmuyordum.

"Mutlu sonlara inanmam ben ama bizim hikâyemizin mutsuz sonla bitmesine izin vermeyeceğim."

Bir adım geriye doğru çekilirken ellerimi boynundan uzaklaştırdım. Uzanıp belime sarılı olan ellerini tuttum. *Sıkıca... Hiç bırakmak istemezcesine...* Bu saatten sonra da bırakmazdım zaten.

"Hatırladım şimdi," dedi gözyaşlarının arasından içtenlikle gülümseyerek.

Uzanıp yanaklarına süzülen gözyaşlarını parmak uçlarımla temizledim. "Bazen kaderimizi seçtiklerimiz belirler Demir ve ben seni seçiyorum. Bizi seçiyorum. Bizim masalımız ne yarım kalsın ne de mutsuz sonla bitsin. Hatta hiç bitmesin." Onun gözyaşlarını silmek isterken, kendi gözyaşlarımı durduramıyordum ama bu kez her şey sahiden mutluluktandı.

Kelimeler aramızdaki boşluğu doldururken elleri yeniden yüzümde, gözleri ise gözlerimdeydi. O da benim gözyaşlarımı parmak uçlarıyla sildi. "Sana söz veriyorum. Sana söz veriyorum her şeyi düzelteceğiz güzelim." Sesi sonsuz bir yemin gibiydi ve ben ona her şeyden daha çok inanıyordum. Hiçbir şeyin artık bizi ayırmayacağını biliyordum. Fakat bütün bunlar her zamanki Nisalığımı konuşturup, Demir'e çemkirmeyeceğim anlamına gelmiyordu. *Çünkü bir konuda ona çok kırgındım.*

İşaret parmağımı doğrudan yüreğine bastırırken ona olan kırgınlığımı içimde tutmak istemedim. Sesim kendime çok şaşıracağım bir şekilde tehditkâr çıktı. "Eğer bir daha benden vazgeçersen, eğer bir daha gitmeme izin verirsen, bir daha elimi bırakırsan seni asla affetme..." *Affetmem*, diyemedim. Diyemedim çünkü susturdu beni. *Hem de dudaklarıyla...*

Yüzümü sıcacık elleriyle tutmaya devam ederken gözlerini kapattı ve dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Öptü beni. *Hasretle, aşkla, mutlulukla...* Anında karşılık verdi onun hasretine dayanamayan dudaklarım ama nerede olduğumuzun farkındaydı ki uzun sürmedi öpücüğümüz. Hızla geri çekildi.

Elleri yanaklarımı okşamaya devam ederken, "Asla!" dedi keskin bir sesle. "Asla bırakmayacağım seni. Anlıyor musun? Asla. Gerekirse herkesi, her şeyi bırakırım ama seni asla bırakmam. Bırakamam Nisa." Sözlerindeki kararlılık, yüzüme dokunan sıcacık ellerinden bile hissediliyordu.

Kalbim onun sözlerinin etkisiyle daha hızlı atmaya başlarken alnını yeniden alnıma yasladı. "Demir..." diye fısıldadım.

Gözlerini kapatırken, "Söyle bir tanem?" dedi. Benim sesim kısıktı ama onun sesi bütün kalbimi saran tatlı bir melodi gibiydi.

"Ben Nisa Altun olmayı çok sevdim, biliyor musun? Ama en çok da Demir'in *Kutup Yıldızı* olmayı sevdim." Kapalı olan gözlerini araladı. O dolu

dolu gözlerle yeniden bana baktı. İçimi, ruhumu, bütün yüreğimi gördü. *Yalnızca ona ait olan yüreğimi...*

Sesi titrerken, "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum," dedi. O an bir kez daha onun, hayatımdaki tüm kargaşanın içindeki tek sığınağım olduğunu anladım.

"Ben de seni çok seviyorum." Kollarını belime dolayıp beni bir kez daha kendisine doğru çekti. Sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım. Başımı boynuna gömdüm. Oradan hiç çıkmak istemedim. Demir saçlarıma, boynuma peş peşe öpücüklerini bırakırken her şeyi, herkesi, hatta bulunduğumuz bu havalimanını bile unuttum.

Demir'in kollarına sığındığım o kısacık anda evren bir anda sustu. Sanki geri sayımla vedaya hazırlanan her şey bir anlığına donup kaldı. Sadece biz ve birbirimiz için atan kalplerimizin gümbürtüsü vardı. Onun sıcaklığı, gümbürtüsünü canlı bir şekilde hissettiğim kalp atışlarımız, dudaklarımda sabit kalan o kocaman gülümseme... Bu anı hiç bırakmak istemiyordum. O da istemiyordu, biliyordum. Beni sımsıkı saran kolları, kulaklarımı dolduran titrek nefesi, çenesini başıma yaslaması... Her şey, *"Siz yalnızca birbirine aitsiniz,"* diye haykırıyordu. Hiçbir şeyden bu kadar emin değildim.

"Nisa?" Endişeyle adımı mırıldandığında beni sarmalayan kolları hafifçe iki yana düştü. Başımı kaldırıp da yüzüne baktığımda gözlerinde derin bir şüphe yatıyor ve tek bir noktaya bakıyordu.

"Ne oldu?" Korkarak sordum. Bakışlarını takip ettim. Kollarımı onun vücudundan asla ayırmadan yavaşça arkamı döndüm ve onu gördüm. *Annemi.* Oradaydı. Tam karşımızdaydı ve sessizce bizi izliyordu.

"Annen," diyerek Demir de gerçeği yüzüme vurduğunda sıkıntılı bir nefes bıraktım ve onun vücudundan kendimi yavaşça uzaklaştırdım.

Kollarımı göğsümde birleştirirken dik duruşumla anneme döndüm. Kalbim birden hızlanırken, hissettiğim öfke ve korku birbirine karıştı. *Neden buradaydı?* Oysa uçağa binip gitmiş olması gerekiyordu. *Yoksa hâlâ vazgeçmem için mi uğraşacaktı?* Öyleyse boşuna vakit kaybederdi. Kararım kesindi. Demir'in elini tutacak ve buradan derhal gidecektim.

O, ağır adımlarla yanımıza yaklaşırken ben de ters bakışlarla hâlâ ona bakarken bir an ne diyeceğimi bilemedim ama sonra açıkça gerçeği yüzüne vurdum.

"Söyledim sana. Ben Almanya'ya gelmek istemiyorum." Sesim sertliğinden ve kararlılığından hiçbir şey kaybetmedi. Hiçbir güç beni buradan uçağa götüremezdi.

Tam karşımıza dikildiğinde doğrudan yeşil gözlerine baktım ama çaresiz duruşunda önceki soğukkanlılığı ya da aksiliği yoktu. Aksine gözlerinde koca

bir pişmanlık yer alıyordu. Sanki ilk defa beni gerçekten dinliyor ya da dinlemeye çalışıyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı gözleri dolmuş bir vaziyette.

"Yeni bir hayat, yeni bir düzen de istemiyorum." Burukça gülümsedi.

"Bunu da biliyorum."

"Nisa Gürsoy ya da Nisa Sezgin de olmak istemiyorum. Nisa Altun olarak kalacağım. Benim kimliğim bu. Ben, Nisa Altun'um."

Acımasızdım biliyordum ama bu raddeye gelmeme de o sebep olmuştu. Annem, bir adım geri atmak yerine derin derin gözlerimin içine bakmaya devam etti. Dudaklarını sıkarken gözyaşlarının yanağından süzülmesine izin verdi. İçimde bir şeyler kırıldı ama yine de kararlı duruşumu bozmadım.

"Bunu da biliyorum kızım."

Bunca yaşanan şeyden sonra biliyorum demek bu kadar kolay mıydı? Sahiden biliyor muydu ya da?

Bir adım daha attı bize doğru. Korkuyla hemen Demir'in eline sarıldım. Annem önce sıkıca tuttuğum ele baktı, ardından yeniden burukça gülümseyerek gözlerini üzerimize dikti.

"O yüzden seni ait olduğun yere, ailene ben bırakabilir miyim?"

"Anlamadım?" diye mırıldandım çünkü gerçekten anlamamıştım. Bunu beklemediğim aşikârdı.

Gözlerindeki yaşlarla, "Haklıydın," dedi. "Hem de en başından beri haklıydın. Hatta en çok da bana defalarca kızan Senem haklıydı. Onca yıldan sonra bir anda karşına çıkıp, hayatını mahvedemem. Kurduğun düzeni değiştiremem. Paylaştığın dostlukları, sahip olduğun bu koşulsuz sevgiyi senden alamam. Sana saygı duyuyorum kızım ve seni ailene ben bırakmak istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Afalladım, şaşırdım çünkü bu kesinlikle beklenmedikti. Belki de o, bu söyledikleriyle üzerindeki yükten biraz olsun arınmak, vicdanını rahatlatmak istiyordu ama her şeyi sineye çekip affetmek sandığı kadar kolay değildi.

Gözlerindeki pişmanlığı görmek elbette istediğim bir şeydi ama böyle bir anda, böyle bir yerde bunu yapması kesinlikle akıl alacak gibi değildi. Kafam karmakarışıktı. *Öfkeli miydim? Hayır. Şaşkın mıydım? Fazlasıyla.* Fakat garip bir şekilde de sözlerindeki samimiyeti de güveni de hissetmiştim.

Bakışlarını benden uzaklaştırıp Demir'e çevirdiğinde, "Tabii Demir de size eşlik etmeme izin verirse?" diye sordu çekimser bir sesle. Şaşkınlığım seviye atladı. Oysa daha biraz önce Demir'in gideceğinden, beni bırakacağından fazlasıyla emindi ama şu an, bizimle gelmek için ondan izin istiyordu.

Demir'in sıcacık elleri belimi sararken o da tıpkı benim gibi önce afallayarak gözlerimin içine baktı. Ne diyeceğini bilemedi ama sonra boğazını temizleyip omuzlarını dik tutarak, "Elbette. Sorun değil. Tabii ki," dedi hızlı

hızlı. Sesi oldukça ılımlı çıktı ama hareketlerinde var olan koruma içgüdüsüyle belimdeki ellerini sıkılaştırdı.

Anneme, "Bavulun ne olacak peki?" diye sordum merakla çünkü bavulunu yetkili kişilere teslim etmiştik ve çoktan uçağa gitmiş olmalıydı.

"Biraz önce dayınla telefonda konuştum. Bavulumu Frankfurt havalimanından o alacak. Biletimi de yarın akşama aldırdım. Almanya'da biriken işlerim söz konusu. Bu yüzden kalmak ve aklını daha fazla karıştırmak gibi bir niyetim yok, merak etme."

Bakışlarında olduğu gibi sözlerinde de samimiydi ve de oldukça kararlı görünüyordu. Gözlerim yeniden Demir'in gözlerini buldu. "Demir?" diye sordum çünkü yalnızca o izin verirse annemin de bizimle gelmesine müsaade ederdim.

"Benim için gerçekten sorun yok." Sesi öylesine güven vericiydi ki içimdeki coşkuyu tutamadım. Uzanıp yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Tamam, o zaman," dedim yutkunarak. Boğazımdaki düğüm iyice çözüldüğünde, "Hadi gidelim artık. Burası beni boğuyor," diye devam ettim.

Demir, bir kolunu omzuma atıp beni iyice kendine çekerken, diğer eliyle de küçük bavulumun kulpunu kavradı. Başımın tepesine küçük bir öpücük kondururken, "Gidelim güzelim," dedi gözlerindeki rahatlamış ifadeyle. Kollarımı yeniden beline doladığım sırada, "Abim de bizi bekliyor zaten," diye mırıldandı dudaklarındaki gülümsemeyle.

Gözlerim irice açılırken başımı kaldırarak heyecanla ona baktım. "Ne? Mustafa da mı burada?" diye soludum şaşkınlıkla. Dudaklarına yerleşmiş gülümsemeyle ağır ağır başını salladı. "Evet, onunla birlikte geldik." Gülümsemem yanaklarımı acıtacak derecede genişledi. İçimdeki huzur arttı.

Annemin de arkamızdan gelmesiyle çıkışa doğru ilerledik. Kapıdan dışarı çıktığımız gibi havalimanının dışında Mustafa'yı bir o tarafa bir bu tarafa dört dönerken gördüm. Bizi gördüğü anda gözleri kocaman açıldı. Tek kelime laf etmemize izin vermeden "Suratsız!" diyerek kolumdan tutup beni kendisine doğru çekti. Demir'den uzaklaşırken o sıkıca sarıldı bana. Ben de ona sarıldım. "Gitmedin," diye fısıldadı kulağıma doğru.

Vücudunu benimkinden uzaklaştırırken Demir'e bakıp, "Başaracağını biliyordum," dedi gururla. Ardından yeniden bana dönüp, yanaklarımı avuçlarının içine alarak derince gözlerimin içine baktı. Gözlerim dolarken, "Gitmedim. Gidemezdim," dedim dudaklarımı sarkıtarak. Yine kollarının arasına çekti, yine sıkıca sarıldı bana. "Aferin kız sana," dedi saçlarımı okşarken. "Aferin," diyerek yineledi.

Son yaşananlardan sonra Mustafa da en çok yara alanlardandı ve ne yazık ki buna bizzat ben sebep olmuştum. Kendimi çok suçlu hissediyordum. Kollarının arasından hafifçe sıyrılırken, "Çok kızdın mı bana?" diye sordum.

Gözlerimin içine başta anlam veremeyen bakışlarla baktı ama sonra kendini hızla toparlayarak, tek kaşını havaya kaldırıp, "Sence?" diye sordu. Dudaklarımı büzdüm.

"Kızdın tabii. Ama o kadar mı kötü?" Tiz bir kahkaha yükseldi dudaklarının arasından. *Benimle dalga mı geçiyordu? Yoksa ciddi miydi?*

"Deli misin sen kızım? Elbette kızmadım." Gözlerim irice açılırken, şaşkınlıkla ona baktım.

"Kızmadın mı? Gerçekten mi?"

Dudaklarındaki derin tebessümle, "Kızmadım," dedi başını iki yana doğru sallayarak. Oysa kızması için ona bir sürü sebep vermiştim.

"Hiç mi?" diye sorduğumda yine sıcacık bir gülümseme bahşetti. Yüzümü avuçlarının içine alırken net bir sesle, "Hiç," dedi.

"Neden?" Bunu sormamla bıkkın bakışları bir süre benim gözlerimde gezindi ama ardından Demir'e döndü. Onunla göz göze geldi. Hasretle ama en çok da kocaman bir sevgiyle baktı ona.

Bir eli Demir'in omzuna gidip sıkarken, "Bir de soruyor musun? Sayende kardeşime kavuştum Suratsız. Kardeşimle kavuştuk," dedi sesindeki minnetle. İşte şimdi hüngür hüngür ağlayabilirdim ve bu da yine mutluluktan olurdu. *Çok mutluluktan...*

"Mustafa..." Ağlamaklı bir sesle mırıldandığımda yeniden kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı bana. Saçlarımı okşadı.

"Asla kendini suçlu hissetme. Her şey yoluna girecek. Bak, gitmedin ve ben gitmediğin için o kadar mutluyum ki..."

"Ben de öyle."

Kollarını üzerimden çekerken, "Ama artık yola çıkalım. Senem sürekli arayıp duruyor. Ben de çıkamıyorum telefonlarına," dedi sıkıntılı bir sesle.

Aslında hemen eve gitmek için ben de can atıyordum ama buradan gitmeden önce yapmam, daha doğrusu yapmamız gereken çok önemli bir şey söz konusuydu.

Birkaç adım geriye doğru çekilirken karşımdaki üç çift göze baktım. "Yola çıkmadan önce biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum. Mustafa ve annem sadece başlarını salladılar. Demir ise, "Elbette güzelim. Olur," dedi.

Havalimanının dışında bir *Simit Sarayı* vardı. Hep birlikte o tarafa doğru ilerlerken anneme, Mustafa ve Demir'le yalnız konuşmak istediğimi söyledim ve onun arabada beklemesini rica ettim. Elbette ricamı kabul etti. Üstelik bu esnada bende şok etkisi yaratan başka bir ayrıntıyı da öğrenmiştim. Meğerse Demir ve Mustafa buraya Oğuz'un spor arabasıyla gelmişlerdi. Impala'nın benzini bitmeye yakın olduğundan Oğuz bu teklifi sunmuş, Demir ise kabul etmişti. İşin aslı, birbirlerine nasıl yaklaştıklarını bildiğim için bu duruma çok şaşırmış ama bozuntuya da vermemiştim.

Mustafa, annem için aldığı çay ve sandviçi ona teslim edip yanımıza gelirken, Demir de aç olduğumu düşünerek o da bana sandviç ve çay almıştı. Kendilerine de çay aldıktan sonra bir saatten daha uzun bir süre Simit Sarayı'nda oturduk ve her şeyi konuştuk. *Konuşmamız gereken her şeyi... Konuşmayı geciktirdiğimiz bütün konuları... Ne yapacağımızı ve bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğimizi...* Aslında Demir de ben de çoktan kararlarımızı vermiştik. Sadece bunu ailelerimize söylemek, izah etmek kalmıştı.

Üçüncü çayımın son damlasını yudumlarken Mustafa'nın ilgili bakışları üzerimizdeydi. Doğrudan önce bana bakarak, "Emin misiniz?" diye sordu.

Şüphe dahi duymadan, "Eminim," dedim. Bakışları Demir'e döndü.

"Demir?"

"Ben de eminim abi."

İkimiz de gerçekten emindik. Demir, onu yıllarca büyütüp sevgisiyle bağrına basan Meltem Hanım'ı düşünüyordu. Bense Senem'i, Devrim amcayı ve Esma teyzeyi düşünüyordum.

Mustafa, oturduğu sandalyeden hızla ayağa kalkarken, "Eeee iyi madem. Hadi artık gerçekten yola çıkalım. Yoksa Sarışın cidden gırtlağımıza yapışacak," dedi. Kıkırdamadan edemedim.

Demir de oturduğu sandalyeden ayaklanırken, "Yapar bu arada. Az kalsın gebertiyordu beni. Eli de seninkinden daha ağırmış ha," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırarak merakla ona baktım. *Benim bilmediğim bir şeyler mi olmuştu yoksa?*

"Neden? Ne oldu ki?"

Buraya oturduğumuzdan beri konuştuğumuz şey sadece bundan sonraki süreçle ilgiliydi ama bu sürede Senem'in Mustafa ve Demir'i aramaları hiç durmamıştı. Sarışının ben semtten gittikten sonra neler yaptığını hiç bilmiyordum. Aslında tahmin etmek o kadar da zor değildi ama yine de onlardan duymak istedim.

Mustafa, "Demir'i buraya Senem gönderdi," dediğinde gözlerim irice açılarak şaşkınlıkla hem ona hem Demir'e baktım.

Demir çekimser, hatta utanan bir edayla, "Bu esnada beni biraz tokat arsızı etti. Hatta az kalsın ümüğümü sıkıyordu ama canı sağ olsun. Ne diyelim?" dediğinde gür bir kahkaha attım.

"Ve hatta dedi ki: *'Eğer sen Nisa'yı almadan geri dön, bakalım şu Yalova sınırlarına girebiliyor musun?" O kadardı yani... Sarışınıma bak sen! Neler yapmış, neler söylemiş ben gittikten sonra?*

Mustafa'nın söyledikleriyle keyfim iyice yerine gelirken kahkahaam daha da arttı. "Canım Sarışın'ım benim," diye mırıldandım gururla. Mustafa'nın aksi bakışlarını ise doğrudan üzerimde hissettim.

"Sarışınının gazabına uğramak istemiyorsan kalk hadi o oturduğun yerden!" Her zamanki klasik Mustafa olup, söylenmeye başladığında dediğini yaptım.

"Tamam be kalktım."

Mustafa, hesabı ödemek için kasaya giderken ben de usulca Demir'in yanına yaklaştım. Hâlâ yanımda olduğuna, elini tuttuğuma inanamıyordum. Parmak uçlarımda yükselip çenemi onun omzuna yasladığımda alnıma küçük bir öpücük kondurdu. "Demir?" diye mırıldandım tatlı tatlı.

"Sevgilim," dedi harflerin üstüne bastırarak. Çenemi omzundan çekerek tam karşısına geçtim.

"Hadi bize mutlu bir son verelim, beni eve götür sevgilim."

Gülümsedi. Hem de en sevdiğim şekilde gülümsedi. Gözleri kısıldı. Gözlerinin kenarındaki çizgiler ortaya çıktı. Hatta sol gözünün hemen altında oluşan o sevimli çukur bile kendini gösterdi. Onun içten gülümsemesiyle, içimde arşa çıkan mutlulukla ben de gülümsedim.

Onunla gitmek, eve dönmek o kadar doğru hissettiriyordu ki... Bu andan, olduğum yerden, Demir'in yanından bir daha hiç ayrılmak istemiyordum.

Bir elini tutmam için bana doğru uzatırken tek bir cümle döküldü dudaklarından:

"Sen iste yeter."

@ayisigikitap

17. BÖLÜM

♪ *Kemal Sahir Gürel – Gece ve Rüzgâr*
♪ *Red – Start Again*
♪ *Emir Can İğrek – Bir Karanfil*
♪ *Model – Mey*

Senem Altun'dan

Evin içini dolduran derin sessizlik boğazıma oturmuş bir yumru gibi beni boğuyor, asla rahat nefes aldırmıyordu. Ayaklarım bir an olsun durmuyor, bulunduğum oturma salonunu aşındırıyordu.

Demir ve Mustafa'nın havalimanına gittikleri andan bu yana ne yapacağımı şaşırmıştım. *Evin içinde dört dönmek dışında tabii...* Nisa'nın geri dönüp dönmeyeceği düşüncesi geçen her saniyede daha da çok zihnimi kemiriyordu. *Mustafa ve Demir ya yetişememişse? Ya çoktan annesiyle gittiyse? Ya kardeşimi kaybettiysem?*

Belirsizlik, damarlarımdaki kanı benden çekip alıyormuş gibi hissettiriyordu. İstemsizce sürekli ellerimi birbirine sürtüyor, sakinleşmek için kendime zaman tanımak istiyordum ama yok, olmuyordu. Sakinleşemiyordum. Beklemek ise işkence gibiydi. *Lütfen, Nisa... Lütfen, bu kez inadını kırmış ol. Lütfen...*

Kaçıncı kez telefonumdaki saati kontrol ettiğimi bilmiyordum ama beklemeye daha fazla tahammül edemiyordum. Mustafa ve Demir gideli neredeyse iki saati geçmişti. Üstelik ikisini de defalarca aramama rağmen hiçbir telefonumu açmamışlardı. *Yoksa... Yoksa Demir başaramamış mıydı? Bu yüzden mi açmıyorlardı telefonumu?*

Hemen en kötüsünü aklıma getirmek istemiyordum ama söz konusu Nisa ve inadı olunca her ihtimali değerlendirmek zorunda olduğumuzu da çok iyi biliyordum. Dayanamayıp telefonumun ekran kilidini açıp son aramalara girdim ve bir kez daha Mustafa'yı aradım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ama yine yanıtlayan olmadı. Dudaklarımdan derin bir *of* sesi yükselirken salonun köşesindeki tekli koltukta oturan Esma teyzenin endişeli bakışlarıyla göz göze geldim. Oturduğu koltuktan ayağa kalkıp yanıma geldi. İki elini de omzuma atıp beni dört döndüğüm alanda durdurdu. "Senem, bir otur artık kızım. Valla başımı döndürdün," dedi o her zamanki şefkatli sesiyle. Oysa oturamazdım.

Oturamazdım çünkü içimdeki endişe ve korku geçen her saniyede biraz daha büyüyordu. *Çünkü Nisa keçisine hiç güvenmiyordum.*

"Harbi Senem! Bir otur be kızım!"

Salonun başka bir köşesinde yer alan ve bizi yalnız bırakmayan arkadaşlarımızın arasından Batuhan'ın sesi yükseldi. Huysuzluğuyla o da söylenirken çatmış olduğum kaşlarımla sert bakışlarımı hiç çekinmeden ona fırlattım. *Kaşınmasa iyi olurdu, fena kaşırdım çünkü.* Bakışlarımdan vermek istediğim mesajı anlamış olacaktı ki, "Tamam be! Bir şey demedik!" diyerek hemen sustu. *Hah! Şöyle ol, yola gel.*

Esma teyze, "Kendine işkence etmekten başka bir şey yapmıyorsun şu an," dediğinde yeniden ona döndüm. Başımı onu onaylarcasına salladım çünkü haklılık payı bayağı yüksekti ama yine de içim çok huzursuzdu.

"Ya dönmek istemezse? Ya çoktan o kadınla gittiyse?" Bir fare gibi içimi kemiren korkularımı dışarı yansıttığımda boğazım düğümlendi. Esma teyze uzanıp ellerimi tuttu ve yanımda olduğunu belli edercesine iyice sıktı.

O sırada kapı eşiğinde dikilen Devrim amca da bize doğru yaklaştı. Bir kolunu omzuma atarak beni kendisine çekip sıkıca sarıldı. Sakinleştirmek istercesine başımın tepesinden öptü. Hafifçe çenemden tutup sıkarken, "Ben, Mustafa ve Demir'e güveniyorum. Onlar ne yapıp edip Nisa'yı bize geri getirecekler. Hem Nisa seni bırakmaz, bunu sen de çok iyi biliyorsun," dedi. Sözleri kocaman bir güven bahşediyordu ve ben gözlerimin dolmasına engel olamıyordum.

Devrim amcanın sesindeki kararlı tını, gözlerindeki her şeyi bilen ifadesi beni sakinleştirmeye yetiyordu ama hepsi bu kadardı. Hiçbir söz beni şu an teselli edemezdi çünkü beni asıl endişelendiren Nisa keçisinin tepkileriydi.

"Ya bıraktıysa Devrim amca? Ya çoktan gittiyse? Ya beni unutur..." Sözlerimin devamını getiremedim. Çünkü boğazımdan yükselen hıçkırıkla yarıda kesildi. Kendimi tutamayıp yeniden hüngür hüngür ağlamaya başladım. *Eğer Nisa Hanım lütfedip de şu eve geri dönerse, bütün bunları bana yaşattığı için onun burnundan fitil fitil getirecektim. Bu konuda çok kararlıydım.*

Oğuz da oturduğu yerden, Can'ın yanından kalkıp yanıma geldi. Devrim amcadan izin isteyen bakışlarla kollarını omuzlarıma doladı. Başımı göğsüne yaslarken beni kendine çekip sarıldı. Saçlarımı okşadı. "Sakin ol güzelim. Lütfen, sakin ol ve ağlama," dedi yatıştırıcı bir sesle. Ellerini omuzlarımda, saçlarımda hissetmek, kalbimdeki sızıyı bir nebze olsun geçiriyor, beni rahatlatıyordu. "Nisa, onu ne kadar çok sevdiğini biliyor ve eminim ki bu sevgiyi geride bırakmak istemeyecek. Geri dönecek. Hadi, sen de otur biraz. Nefes al," diye devam ettiğinde sakinleştirici sözlerine rağmen yine de oturmak istemiyordum. Gözlerim sürekli kapıya gidiyordu çünkü. Demir ve Mustafa geldiği gibi oraya ilk ben koşmak, kapıyı da ben açmak istiyordum.

Gözlerimin bir kez daha kapıya kaydığını fark eden Esma teyze yanıma yaklaştı ve yeniden koluma dokunarak dikkatimi ona vermemi sağladı. "Oğuz haklı, kuzum. Bak, böyle yaparak kendine eziyet ediyorsun." Gözlerimden yanaklarıma dökülen yaşları uzanıp baş parmaklarıyla temizledi. Pamuk gibi dokunuşlarla yanaklarımı okşadı. "Bir kahve yapayım mı bize? Belki o zaman, zaman daha çabuk geçer," dediğinde istemsizce dudaklarımı sarkıttım. Başımı sağa sola doğru salladım. Yüreğimi ferahlatmak istiyordu Esma teyze, biliyordum ama işe yaramıyordu. Yalnızca Nisa şu kapıdan tekrar içeri geri girerse benim içim ferahlardı.

Devrim amca geldi yine tam karşıma. Tıpkı Esma teyze gibi o da yanaklarımı okşarken, "Nisa, buraya ait olduğunu biliyor güzel kızım. Senin için ferah olsun," dedi içimi ısıtan bir güvenle. Ben ise sadece buruk bir tebessümle karşılık verebildim. *Umarım biliyordur Devrim amca,* diye içimden geçirdim.

Oğuz, bu yorgun ve kırılgan hâllerimi fırsat bilerek elimi tuttu. Beni zorla da olsa salonun ortasından uzaklaştırdı. Sırtımı nazik dokunuşlarla sıvazlarken, "Hadi ama! Sen güçlü bir kızsın! Nişa geri döndüğünde seni böyle görmemeli," diye mırıldandı. Sıcacık bakan gözleriyle göz göze geldiğimde dudaklarımda yine acı dolu bir tebessüm belirdi. Bakışlarıyla bile bütün endişemi ortadan kaldırmak istiyordu ama yine de başarılı olamıyordu işte. Fakat sergilediğim bu tavırlarla yanımda olan bu insanlara daha fazla kendime çektirdiğim gibi işkence çektirmek istemiyordum. Bu yüzden Oğuz'un elini tutmaya devam ederek, onun beni hareket ettirmesine izin verdim. Biraz önce kalktığı yere bu kez birlikte oturduk.

Başımı eğip, derin bir nefes alıp verdikten sonra, "Haklısınız," diye fısıldadım. "Ama beklemek o kadar zor ki..." Sıkıntılı bir şekilde mırıldandığımda Oğuz'un beni yatıştıran ellerini yine sırtımda hissettim. Ona yaslandım, ona tutundum. Kalbim hâlâ huzursuzlukla doluydu ama ailemin, Oğuz'un, arkadaşlarımın destek dolu sözleri bir nebze olsun durulmamı sağlıyordu.

Bir kez daha derince soluklanırken oturduğum yerde hafifçe eğilip yüzümü ovuşturdum. Başımı yeniden kaldırdığımda gözlerimle pür dikkat bulunduğumuz oturma salonunu inceledim. Aybüke'ye kadar herkes hâlâ buradaydı. Can, bizim oturduğumuz koltuktaydı. Bahar, Emre, Batuhan, Aybüke ve Gökçe hemen karşımızdaki koltukta oturuyorlardı. Batuhan'ın ters bakışları Oğuz'un üzerindeydi. Demir'in Impala'yı ona emanet etmesine fena bozulmuştu. *Demir çok da iyi yapmıştı!* Nisa'ya yaşattığı Beliz meselesinden beri Batuhan'a fena kinliydim ve hıncımı çıkarmamak için kendimi resmen zor tutuyordum. Sağ olsun Demir bu tavrıyla beni büyük bir yükten kurtarmış, Batuhan'ı da çok güzel boznuştu. *Oh olsun!*

Salonun diğer köşesindeki yemek masasının çevresinde ise Zehra teyzelerle birlikte Meltem Hanım ve Suat Bey oturuyordu. Onlar da hâlâ buradaydı. Onlar da bizimle birlikte Demir ve Mustafa'nın gelmesini bekliyorlardı.

Son olanlardan, onlara söylediklerimden sonra ikisi de derin bir sessizliğe bürünmüştü. Tek kelime laf etmiyor, çıtları dahi çıkmıyordu. Onlara söylediğim hiçbir cümleden pişman değildim. Bana kalırsa, çok daha fazlasını hak ediyorlardı ya neyse... Suat Gürsoy dua etsin Nisa'nın öz babasıydı. Yoksa söyleyeceklerimi ve yapacaklarımı ben bile kestiremezdim.

Esma teyze, yeniden eski yerine geçip, tekli koltuğa otururken Devrim amca da onun yanında ayakta dikilmeye başladı. Bir eli güç vermek istercesine Esma teyzenin omzundaydı. Bense sakinleşmek için derin nefesler alıp veriyor, ayaklarımla yerde ritim tutuyordum. Gerginlikten olsa gerek ellerimle sarı saçlarımı iyice çekiştirip dağıtırken sonunda beklediğim o an gelip çattı. Zil çaldı. Ayaklarım aniden yerden kesilirken oturduğum yerden fırladım. Benimle bekleyen insanları ardımda bırakarak kapıya doğru koştum. Zaman kaybetmeden kapıyı ardına kadar açtım. Açtım ama gördüğüm manzara koca bir hayal kırıklığıydı. Omuzlarım düştü. Gözyaşları usulca yanaklarıma süzüldü. Boğazımdan küçük bir hıçkırık koptu. *Ne yani? Gelmemiş miydi? Gerçekten gitmiş miydi o inatçı keçi?*

Nisa Altın'dan

Bir yerde okumuştum, şöyle yazıyordu:

"Ev bir yer değildir, bir histir ve kendini nereye ait hissediyorsan orası senin evindir."

Bu cümle, hayatımın son birkaç ayının özeti gibiydi. Kalbime dokunan güçlü bir hakikat gibi sürekli zihnimde yankılanıyordu. Çünkü ev dediğimiz şey, dört duvarla sınırlı bir mekân değildi. Aksine ruhumuzu saran derin bir sıcaklık, bizi tamamlayan güçlü bir histi. İnsan, kendini bir odanın duvarlarında ya da bir adresin haritada işaretlenmiş köşesinde bulamazdı. Huzuru, sıcaklığı ve o ait olma duygusunu yalnızca hissettiği yerde bulurdu. *Bazen bir gülüşte, bazen bir kokuda ve bazen de bir çift gözde... Ama en çok da yüreğinin tam ortasında bulurdu.*

Ruhun dinginlik bulduğu bir limandı aslında ev ve ben, o limanı bulabilmek için ne yazık ki birçok sancılı yollardan geçmiştim.

Hayatım boyunca hep bir yerden başka bir yere savrulan köksüz bir yaprak olduğumu düşünmüştüm. Bu yüzden annemle Almanya'ya gitmek başlarda çok mantıklı bir fikir gibi gelmişti. *Yeni bir düzen, yeni bir hayat, yeni bir başlangıç...* Fakat sonra, tam da uçağa gitmek üzereyken okuduğum o şahane mektup sayesinde kalbim asıl gerçeği haykırmıştı. Kalmamı söylemişti.

Çünkü çok geç anlamış olsam da nereye ait olduğumu biliyordum. *Ben buraya, bu insanlara aittim.*

Benim için ev denilen şey Esma teyzemin telaşlı sesleriydi mesela. Devrim amcamın babacan bakışlarıydı. Senem'in kollarını sıkıca boynuma doladığı, beni çileden çıkardığı anlardı. Demir'in güvenli göğsü, kalbimi sıcacık yapan aşkıydı. Yani ruhumu huzura kavuşturan muazzam bir histi ve ben şimdi bütün korkularımı, hayata dair belirsizliklerimi bir kenara bırakarak ait olduğum yere, evime geri dönüyordum.

Başım Demir'in omzuna yaslı, kollarım hiç kopmak istemezcesine hâlâ sıkıca onun beline sarılıydı. Bir an olsun bırakmıyordum, o da beni bırakmıyordu. Nefes almak için bile olsa birbirimizden ayrılmak istemiyorduk.

Mustafa, dikkatlice arabayı kullanıyor, annem sessizliğini koruyarak onun yanında, ön koltukta oturuyordu. Araba sakince ilerlerken içimdeki ağırlık hafifliyor, kendimi geri dönüşün huzur kokan kucağına bırakıyordum.

Eve geri dönüş yolunda Mustafa, benim sormama fırsat tanımadan Senem'in ben gittikten hemen sonra yaptıklarını anlatmıştı. Benim asi sarışınım fena hâlde ortalığı ayağa kaldırmıştı. İşin aslı, çok da iyi yapmıştı. Ona büyük bir teşekkür borçluydum. *Yine.* Suat Bey ve Meltem Hanım'a sarf ettiği ağır sözlerin yanı sıra, eğer Demir'i bulup yanıma göndermek için ikna etmesiydi, belki de ben şu an bu arabada değil, Frankfurt'a giden uçakta olurdum. Belki de yüreğime hapsolan pişmanlık kırıntılarıyla kendi kendimi yerdim. Şükürler olsun ki böyle bir şey yaşanmamış ve Senem sayesinde Demir gelip beni düştüğüm bataklıktan çekip kurtarmıştı.

Pencereden dışarıyı izlerken yolun kenarındaki mavi Yalova tabelasını gördüm. Dudaklarımda geniş bir gülümseme belirdi. *Evet, evet. Gerçekten yeniden evimdeydim.*

Başımı Demir'in omzundan yavaşça kaldırarak hafifçe pencereyi araladım. Yalova'nın o tanıdık, ferah havasını ciğerlerime doldurdum. Asıl buradan gitseydim her şeyin nasıl da eksik ve yarım kalacağını bir kez daha anladım. Burasıydı işte. Benim evim yalnızca burasıydı. Bu şehirdi. Bunu anlamam için kaybetme korkusuyla yüzleşmem ne kadar trajik bir durumdu. *Gerçi ben başlı başına trajik bir vaka sayılırdım.*

Şehre girmemizin üzerinden on beş dakika geçmişti ki yeniden semtteydik. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığında Mustafa arabayı sokağın başına park etti. Başımı yasladığım Demir'in omzundan kaldırıp neden evin önüne kadar gitmediğimizi sorduğumdaysa Mustafa, Senem'e küçük bir oyun oynama fikrini ortaya attı. *Bence şu an buna hiç gerek yoktu.* Çok acımasız olduğunu söyledim ama yine de beni dinlemedi. Aksine oyununa ayak uydurmam konusunda beni sıkıca tembihledi.

Küçük bavulumu şimdilik Oğuz'un arabasında bırakarak eve doğru yavaş ve sessiz adımlarla ilerledik. Eve ulaştığımızda Demir elimi tutmayı bıraktı. Önden geçmemiz için çok sessiz bir şekilde bahçe kapısını açıp kapadı. Ağır ve sessiz adımlarla hep birlikte ahşap kapıya doğru ilerledik. Bahçenin o taşlı yolunda yürürken bile duyduğum çıtırtılar kulağıma en sevdiğim şarkının melodisi gibi geldi. Çünkü tüm kargaşaya, yaşadığım acıklı olaylara ve bütün çelişkilerime rağmen ait olduğum yere, evime geri dönmüştüm.

Demir ve Mustafa, kapının önünde dikilirken annemle ben de kapının görünmeyen tarafında durup saklandık. Demir, zili çaldı. Koşarak gelen ayak seslerini işittim. Senem'di bu, biliyordum. Ahşap kapı ardına kadar açıldığında burnuma önce evin o tanıdık lavanta kokusu doldu. Sessizce, derin derin içime çektim. Öyle ki o eşsiz koku kalbimi sıcacık etti. Fakat ben bunun tadını çıkaramadan Senem'in kısık ve çok üzgün çıkan sesini işittim.

"Gelmedi mi?" Mustafa yüzündeki donuk ifadeyi asla bozmadan, rolünü çok iyi bir şekilde oynayarak başını iki yana doğru salladı. Demir ise sırf oyunları anlaşılmasın diye başını eğdiği yerden kaldırmıyordu. Senem fark etmiyordu ama ben görüyordum. Alttan alttan sırıtıyordu.

Senem aynı hüzünlü çıkan sessiyle, "Gi-gitti değil mi o inatçı keçi?" diye kekeleyerek sorduğunda Mustafa başını bu kez onu onaylarcasına salladı. *Gerçekten çok acımasızdı.*

Arkasını döndü Senem. Kapının önünden uzaklaştı. Mustafa'nın dudaklarından ise küçük alaylı bir kıkırtı koptu. Benim kulaklarımsa yalnızca Senem'in söylenmelerini duydu.

"Biliyordum zaten! Katır inadından hiç vazgeçmez ki o! Aptal! Geri zekâlı! Mal!"

Mustafa bana eliyle gelmemi işaret ettiğinde, bir elimi gırtlağıma götürüp salladım ve ona daha sonrasında bu yaptığını fena hâlde ödeteceğimi belli eden sert bakışlar attım. Hiç aldırmadı bile. Pişkince gülmeye devam etti. Kolumdan tutup beni kapının önüne çekti. Beni ilk fark eden kişi koridorun başında dikilen Esma teyze oldu. Dudaklarından sevinç dolu bir çığlık firar ederken, bir eliyle ağzını kapattı. Bana burada olduğuma inanamayan bakışlar attı. Bense kocaman gülümsedim ve doğrudan bana sırtını dönen Senem'e doğru seslendim.

"Açıkçası bana olan güvenin gözlerimi yaşarttı be Sarışın." Adım atan ayakları anında durdu. Hızla arkasını döndü ve beni gördü. Yeşil gözleri büyüdü. Ellerini ağzına götürüp kocaman bir sevinçle adımı haykırdı.

"Nisa!" Fırladı koridorun ortasından. Koşarak yanıma geldi. Boynuma atladı. Hatta öyle bir atladı ki bir an ikimizin de yere düşeceğini zannettim ama elbette öyle bir şey olmadı. Kollarını boynuma dolayıp sıkıca sarıldı bana. Ben de ona sarıldım. Hiç bırakmak istemedim kardeşimi.

"Nisa..." diye fısıldadı. Öyle kısık sesle konuşmuştu ki neredeyse onu duyamayacaktım. Kollarımı tutmayı bırakmadan hafifçe geriye doğru çekildi. Gözlerindeki şaşkınlık bir anda yerini dolup taşan gözyaşlarına bıraktı. "Gitmedin," diye mırıldandı inanamayan bir sesle. Başımı iki yana doğru salladım. Onunla birlikte ben de ağlamaya başladım ama bu kez mutluluktandı.

"Gitmedim. Gidemedim." Kollarımdan sertçe tutup çekerek yeniden sıkıca bana sarıldı. Gözyaşlarının arasından, "Gerçek bu, değil mi? Rüya falan değil. Ne olur rüya değil, de," diye fısıldadığında saçlarından öptüm. Kelimeleri ağlamasından dolayı dudaklarının arasından zorlukla çıkıyordu. Omzumda hissettiğim sıcacık gözyaşlarıyla onu daha sıkı sarıp sarmaladım.

Boğazımda düğümlenen hislere rağmen, "Rüya değil Sarışın'ım, rüya değil. Seni nasıl bırakırım ben? Bizi nasıl bırakırım?" diye mırıldandım.

Senem, kollarını hafifçe benden uzaklaştırırken teşekkür dolu bakışları bu kez Demir'i buldu. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim," diyerek mırıldandı. Demir ona yüzündeki eşsiz tebessümle, hafifçe başını sallayarak karşılık verdiğinde Senem benim kollarımdan çıkıp ona doğru ilerledi ve sıkıca Demir'e sarıldı, ardından Mustafa'ya...

Senem'in Demir ve Mustafa'ya sarılmasıyla Esma teyze ve Devrim amca yaklaştı yanıma. Esma teyzenin de gözyaşları yanaklarındaki yerini almıştı. Bana hâlâ inanamayan bakışlar atarken birden kollarının arasına çekti beni ve sıkıca sarıldı. Ben de elbette ona sarıldım. Beni iyice göğsüne bastırıp, kokumu içine çekti. Saçlarımı okşarken, "Canım... Canım benim! İyi ki geri geldin kuzum," diyerek kulağıma mırıldandı. Geri çekilip elleriyle yanaklarımı tuttu. Gözyaşlarımı parmak uçlarıyla sildi. "Kalbim duracak. Vallahi benim şu an mutluluktan kalbim duracak. Artık buradasın ya, gerisinin hiçbir önemi yok," diye konuştuğunda ona fırsat tanımadan bu kez ben başımı o sıcacık göğsüne yasladım ve sımsıkı sarıldım ona.

Esma teyzenin kolları arasında içeri adımımı attığım anda sanki aylar boyunca burada geçirdiğim anların hepsi beni kucaklayarak karşıladı. Koridorda duran ayakkabılıktan, Zehra teyzenin yükselen şen kahkahasına kadar her şey hem de... Kalbim bir tüy kadar hafiflemişti. Artık ne savaş vermek zorundaydım ne de kendimi tercihlerin içinde bulmak. Sadece buradaydım işte, *evimde.*

Yaklaşan ayak sesleriyle Esma teyzenin kollarının arasından çıkıp tam karşıma baktım. İnanılacak gibi değildi ama bütün arkadaşlarım hâlâ buradaydı ve hepsi de koridorun başında dikilmiş, yüzlerindeki kocaman gülümsemelerle bizi izliyorlardı. Ama onlardan önce gözlerim hemen yanı başımızda dikilen Devrim amcayı buldu. Yüzünde alışıldık o sıcacık ifadesiyle direkt gözlerimin içine bakıyordu. Bir an hiçbir şey söylemedi, sadece beni izledi ama gözlerindeki o yoğun bakış bile her şeyi anlatıyordu. Burada olduğum için

mutluydu. Yavaşça yanıma geldi, elini omzuma koydu ve derin bir nefes aldı. *Sanki daha öncesinde hiç nefes almamış gibi...*

Ona doğru bir adım daha atıp yaklaşırken bana her zaman büyük güç veren kollarının arasına attım kendimi ve sıkıca sarıldım. Devrim amcaya sarılmak, fırtınalı bir denizde savrulurken sağlam bir limana sığınmak gibiydi. Onun beni göğsüne bastırdığı an, hayatımda beni ayakta tutan güçlü bir destek, kocaman bir dayanak ve eşsiz bir aileye sahip olduğumu daha derinden fark ettim.

Saçlarımı usul usul okşarken, "Bize geri döneceğini biliyordum. Yuvana yeniden hoş geldin kızım," dedi kulağıma doğru. Hangi ara kapadığımı bilmediğim gözlerimi aralayarak ona baktım. İçtenlikle gülümsedim.

"Hoş buldum Devrim amca."

Her şey o kadar olması gerektiği gibiydi ki... Evin şu dar koridorunda her şey o kadar doğal, o kadar sıcaktı ki kendimi işte şimdi tamamlanmış hissediyordum. *Sevdiğim bu insanların arasına geri dönmek, kaybettiğimi sandığım ama hep benimle olan yuvamı yeniden bulmak...* Bütün bunlar bana evrenin en muhteşem hediyeleriydi.

Demir köşede durmuş, sessizce bizi izliyordu. Ona döndüğümde sadece kısa bir an bakıştık. Gözleri her zamanki gibi derin anlamlarla doluydu, dudaklarında hafif ama içimi sıcacık yapan bir gülümseme vardı. Hiçbir şey söylemese de bakışı hep burada, yanımda olacağını anlatıyordu. O an, hâlâ Mustafa'nın kolları arasında olan Senem'e döndü bakışlarım ama kaşlarını çatmış bir şekilde tek bir yöne bakıyordu. Hemen sonra da öfkeli sesi koridoru doldurdu.

"Bu kadın niye geldi?" Bakışlarını takip ettiğimde kapının bulunduğu tarafa baktığını gördüm. Annem sessizce orada, içeri girmeden kapının eşiğinde dikiliyordu.

Devrim amcanın kollarının arasından hızla çıkarak Senem'in yanına gittim. Sakin kalabilmesi için omzuna dokunup, bana bakmasını sağladım. Durumu izah etmeye çalıştım çünkü herhangi bir tartışmanın çıkmasını istemiyordum. *Özellikle de bu andan itibaren...*

"Beni sizlere o bırakmak istedi, ben de kabul ettim. Yarın gidecek." Açıklamalarım elbette Senem'i hemen yatıştırmadı. Anneme karşı nefret doluydu, biliyordum ve sert bakışlarını ona atmaktan hiç çekinmiyor, kızgınlıkla söylenmeye devam ediyordu.

"Daha fazla aklını bulandırmasın da başka hiçbir şey istemiyorum." Böyle bir şeyin artık yaşanmayacağını ona kendim göstermek istedim. Malum bütün bunlara ben sebebiyet vermiştim. Düzeltmek de yalnızca benim görevimdi.

Sert bakışlarını annemden ayırıp, bana baksın diye iki kolundan tutup onu kendime çevirdim. "Merak etme. Her şey geride kaldı artık," dedim güven vermek isteyen bir sesle. Ellerimi tuttu.

"Valla mı Suratsız?" diye sordu ama sesi hâlâ inanamayan bir tınıyla doluydu. Oysa bana inanmasını, her şeyin artık geride kaldığını anlamasını her şeyden çok istiyordum. Yavaşça başımı salladım. Genişçe gülümseyerek, "Valla Sarışın," dediğimde yeniden sıkıca bana sarıldı ve kalbim bir kez daha yuvasını buldu.

Kollarını benden çekerken, "Yalnız bir daha aklından gitmek gibi bir düşünceyi geçir, seni şu salonun tam ortasına zincirlerim haberin olsun," dedi tehditkâr bir ses tonuyla.

Kaşlarımı havaya kaldırarak, "Abart Senem," dedim alayla. Gözlerini kısarak ciddi bir ifade takınmaya çalıştı ama yüzündeki alaylı ifadeden dolayı pek de başarılı olamadı.

"Abartacağım zaten canım, sen hiç merak etme. Sen asıl bundan sonra olacaklar için kendine kaçacak bir delik arasan iyi olur."

Tereddüt içinde, "Korkmalı mıyım?" diye sorduğumda yeşil gözlerindeki alaylı bakışlarla başını salladı.

"Fazlasıyla canım." Gür, şen kahkahası koridoru doldururken onunla birlikte hepimiz bir anda gülmeye başladık. Salonda yükselen kahkahalarla bu eve, bu insanlara ait olduğumu bir kez daha anladım. *Ve bu an, her şeye fazlasıyla değerdi.*

Senem'le hâlâ birbirimize sarılmış bir vaziyetteyken onun tarafına Devrim amca, benim tarafıma ise Esma teyze geçti. Hep birlikte salona doğru ilerlerken Demir'in boğazını temizleyen sesini işittim. Ona döndüğümüzde doğrudan benimle göz göze geldi. Bakışlarıyla benden onay istedi, başımı aşağı yukarı doğru sallamamla benden istediği onayı aldı. Bakışlarını Devrim amcaya çevirdi.

"Devrim amca, eğer izniniz olursa herkesi burada toplamak istiyoruz. Nisa'yla birlikte sizlerle önemli bir şey konuşacağız."

"Tabii oğlum. Siz nasıl isterseniz." Devrim amca itiraz dahi etmeden, hatta düşünme gereğinde bile bulunmadan bizi onayladığında Demir'in kararlı bakışları bu kez yanındaki Mustafa'ya döndü.

"Abi, sen de babamı çağırır mısın?"

Mustafa şüphe içinde, "Emin misin?" diye sordu. Hızlıca başını salladı Demir.

"Eminim. Herkes bir çırpıda her şeyi öğrensin."

"Tamam, kardeşim."

Mustafa, cebindeki telefonunu çıkarırken biz de hep birlikte salona doğru ilerledik. Annem de bizi takip etti. Hâlâ beni bekleyen, benimle olan bütün

arkadaşlarımla ve evimizin diğer üyeleriyle tek tek kucaklaştım. Her şeyin artık son bulup, geride kaldığını bir kez de onlara teyit ettim. Herkesin hâlâ burada olduğunu görmek beni hem çok mutlu etti hem de onlara bütün bu acıyı yaşattığım için kendimi bir kez daha çok suçlu hissettim ama bundan sonrasında yalnızca her şeyi düzeltmek için çabalayacaktım.

Onur Bey gelene dek Demir'le hazırladığımız o konuşmayı gerçekleştirmedik. Her şeyi açıkça dile getirebilmemiz için Onur Bey'in de gelmesini bekledik. Bu süreçte birkaç kez Suat Bey ve Meltem Hanım'la da göz göze geldim ama onlarla hiç muhatap olmadım. Arkadaşlarımla vakit geçirdim. Senem, Demir ve Mustafa yanımdan bir an olsun ayrılmazken onlardan tek tek özür diledim. Aybüke, bundan sonrasında her şeyin daha da güzel olacağını dile getirirken, Gökçe ve Bahar da onu onaylayarak bana sıkıca sarıldılar. Hatta bugün günlerden pazar olmasaydı Gökçe'nin Devrim amcanın kolundan tutup, okula götürme ve kaydımı hemen geri açtırma gibi planları vardı ama bütün bunlar yarın sabahı beklemek zorundaydı.

Bu süreçte Esma teyze, Zehra teyzeyle birlikte yeni çay demlediler. Onur Bey'in gelmesiyle de hep birlikte salonda toplandık. Salondaki ikili koltuğu Batuhan ve Devrim amca, Demir ve benim için baş köşeye çekti. İkimiz el ele o koltuğa yerleşirken Mustafa Demir'in, Senem ise benim tarafımdaki kenarlıklara oturdu. Suat Bey ve Meltem Hanım, tıpkı Esma teyze ve Devrim amca gibi tam karşımıza, annem ise sessizce salonun en görünmeyen köşesine geçti. Arkadaşlarımız ve evin diğer üyeleri ise yemek masasının çevresinde buluştular.

Gökçe, Zehra teyzeye yardım ederek elindeki çay tepsisinde bulunan çayları dağıtırken Can ve Batuhan elbette onunla uğraştı. Hatta Can, "İsteme törenimizde de böyle nazik olursun inşallah mavişim," diyerek espri yaptı. Hepimiz ona kahkahalarla gülerken Gökçe'nin tek yaptığı ise gözlerini devirmek oldu.

Gökçe'nin çayları dağıtmasıyla o kritik anın sonunda geldiğini fark ettim. Gökçe elindeki tepsiyi masaya bırakıp kızların yanına geçtiğinde, ben de salondaki herkesin tek tek gözlerinin içine baktım. Boğazımı temizledim. Derince nefeslendim. Kimseyi daha fazla bekletmeden söze ilk giren taraf da yine ben oldum.

"Son birkaç ay içerisinde yaşananlar hepimizde büyük yaralar açtı ve maalesef bütün bunlara ben sebep oldum. Hepinizin canını yaktım. Kalplerinizi kırdım. Mutluluğunuza gölge düşürdüm."

Lafa girmemle sözümü kesip hemen itiraz etti Esma teyze.

"Kızım olur mu hiç öyle şey?" Dudaklarımdaki acı dolu gülümsemeyle başımı salladım.

"Olur, Esma teyze. Oldu, bak." Beni hiç onaylamayan bir bakış attı ama aldırmadım. Konuşmaya devam ettim.

"Fakat o yaralar aynı zamanda büyük dersler de verdi. Özellikle de bana. Yaşadığım onca şey sonrasında hayatımla ilgili çok önemli bir karar aldım ama bugün, tam da uçağa binmeden hemen önce anladım ki çok yanlış bir karar almışım ve o kararı uygulayabilmek için hiç ama hiç hazır değilmişim."

Bunları dile getirirken Devrim amca ve Esma teyzenin gözlerinin içine baktım çünkü hissetsinler istedim. Burada, onlarla olmaktan ne kadar mutlu olduğumu hissetsinler, bilsinler istedim.

"Sonra kalbim de zihnim de idrak etti ki meğerse ben yalnızca bu eve, bu aileye aitmişim." Doğrudan Devrim amcaya baktım bu kez. Çünkü ben onun kızıydım, onun soyadını taşıyordum ve bundan büyük bir gurur duyuyordum. *Onun kızı olmaktan...*

Kendimden oldukça emin bakışlarım önce salonun köşesindeki annemi, ardından onu, *babamı* buldu. Çünkü onların asla değiştiremeyeceği birtakım meseleler vardı. Bunu çok net bir şekilde anlamalarını ve aklımı bir daha karıştırmamalarını istiyordum. *Hoş, bu saatten sonra da asla öyle bir şey olmayacaktı. Olamazdı, izin vermezdim.*

Bakışlarımı yeniden Devrim amca ve Esma teyzeye çevirirken içtenlikle gülümsedim. "Ben Nisa Altun olmayı çok sevdim. Çok seviyorum ve hiç kimsenin bunu değiştirmesini istemiyorum." Çok kararlı bir ses tonuyla konuştuğumda burnunu çekti Esma teyze. Kendini tutamadığından olsa gerek gözyaşlarını yeniden serbest bırakırken oturduğu sandalyeden kalkıp hızla bana doğru geldi. Onunla birlikte ben de oturduğum koltuktan kalktım.

Beni kollarının arasına alıp, sıkıca sarılırken, "Kuzum benim," diyerek saçlarımı okşadı. Bir anne edasıyla başımın tepesinden öptü. O an bir kez daha annemle göz göze geldim. Bakışlarında derin bir keder ve hatta pişmanlık yatıyordu. *Görüyordum, hissediyordum.* Ama kendime söz vermiştim. Bir kez daha onun ve geçmişin esiri olmamak için Esma teyzenin kollarına daha sıkı sarıldım. Hatta o kolların arasından hiç çıkmadan, "Beni hayatınıza yeniden alır mısınız?" diye sordum. Esma teyze beni hafifçe geriye doğru çekerken gözlerimin içine inanamayan bakışlar attı. "Bu nasıl bir soru öyle? Hiç duymamış olayım," dedi yalandan kınayan bir sesle.

Devrim amca da oturduğu sandalyeden kalkıp yanımıza geldi. Esma teyzeyle bana sarılıp, saçlarımı usulca okşarken, "Bu evin senin nefesine ihtiyacı var Nisa," dedi kulağıma. Sesi, her zamanki gibi derindi ama bu sefer içinde kocaman bir huzur taşıyordu. Duygularını ve sevgisini böylesine çekinmeden bize göstermesi ona olan saygımı daha da arttırıyordu. Dayanamadım, gözlerimi kapatıp kollarımı daha da sıkı sardım Devrim amcaya.

Senem de arkamızdan yaklaşıp, bize sıkıca sarılırken, "Bu ev, sensiz çok eksik kalırdı Suratsız. İşte biz şimdi tamamlandık," dediğinde kalbim mutluluktan taklalar attı. *İşte benim ailem buydu, onlardı.*

Güzel ailemin kollarının arasından yavaşça sıyrılıp yeniden Demir'in yanına oturduğumda dudaklarında hafif bir tebessümle bizi izliyordu. Ellerini çekimser bir edayla önünde ovuşturuyor ama söze giremiyordu. *Oysa onun sırasıydı.* Ona yaklaşıp omzunu sıvazladım. Gözleri tereddütle bana baktığında dudaklarımı kıpırdatarak, "Yanındayım," dedim. Yine tebessüm etti ama dudaklarının kenarındaki o küçücük tebessüm her şeyi söylüyordu. Çekiniyor, hatta korkuyordu. Çünkü hemen karşısında hem öz ailesi hem de manevi ailesi vardı. *Tıpkı bende olduğu gibi...* Cesaretini toplamasını istiyordum. Hiçbir şeyin onu yıkmasını, üzmesini istemiyordum. Aldığı karara saygı duyuyor ve her daim arkasında duracağımı göstermek istiyordum. Bu yüzden uzanıp elini tuttum ve güç vermek istercesine sıktım.

Sanki hissetti ona vermek istediğim gücü. Bu kez daha içten bir şekilde gülümserken sıkıntılı nefesini serbest bıraktı. Boğazını temizleyip, başını dik tutarak karşısındaki kalabalığa baktı. "Nisa bitirdi. Şimdi sıra bende," diyerek sonunda söze girdi.

"Nisa'nın da dediği gibi hepimiz çok zor günler geçirdik ama artık o günleri geride bırakmalıyız. Bırakmak zorundayız. O zor günlerde, belki çok geç de olsa çok önemli bir şey öğrendim. Asıl kimliğimi ve gerçek ailemin kim olduğunu..."

Durdu. Hemen karşısındaki sandalyede oturan Onur Polat'a baktı. Onur Polat, onu gözlerindeki derin beklentilerle izliyor, dikkatle dinliyordu. Ama hızla bakışlarını kaçırdı Demir. Babasına çok bakmadı çünkü onu babası olarak görmüyordu. Yeniden derin bir nefes alıp öyle devam etti sözlerine.

"Başta ne yapacağımı hiç bilemedim. İnsan on sekiz yıl boyunca başka bir ailenin himayesi altında büyüyünce bunu kabullenmek o kadar da kolay olmuyormuş, onu anladım. Ama bir taraftan da mutluyum. Bir abinin varlığına, yakınlığına ihtiyacım olduğunu Mustafa'yı tanıdıkça anladım." Başını çevirip dudaklarındaki gururlu gülümsemeyle yanındaki Mustafa'ya baktı. Mustafa da çehresine yer edinen aynı gülümsemeyle ona karşılık verdi. *Allah'ım... Bu ne güzel bir manzaraydı böyle. Abi-kardeş olarak ne güzellerdi. Onları böyle gördükçe o kadar mutlu oluyordum ki...*

Demir yeniden önüne döndüğünde gözleri bu kez ona büyük bir beklentiyle bakan Meltem Hanım'ı buldu. Derin bir iç çekip, omuzlarını düşürürken, "Fakat..." diye mırıldandı. Duraksadı. Devam edemedi bir müddet. Güç vermek istercesine yeniden elini sıktım. Bakışlarını yavaşça bana çevirdiğinde gözlerindeki tereddüdün silinmesi ve devam etmesi için başımı salladım.

Vermiş olduğum mesajı anlamış olacaktı ki yeniden önüne dönüp, doğrudan Meltem Hanım'a bakarak konuştu.

"Fakat ben yıllarca Meltem Gürsoy'un koşulsuz sevgisiyle büyüdüm. Doğumumu, ilk kelimemi, ilk gülümsememi, ilk adımımı yalnızca o gördü. Beni o büyüttü. Beni o bağrına bastı. Beni herkesten önce o çok sevdi. Ne yaparsam yapayım hakkını asla ödeyemem. Benim annem o."

Meltem Hanım'ın ona, Demir'in de ona bakan gözleri dolu doluydu. İçli içli, kimseye aldırmadan ağladı Meltem Hanım. Demir ise bu kez cesaretini tam anlamıyla toplayarak konuşmayı sürdürdü. Fakat gözleri bu sefer doğrudan ona bakıyordu. *Suat Gürsoy'a, yani babama.*

"Her ne kadar sevgisini pek belli etmese de şu an sahip olduğum her şey de Suat Gürsoy sayesinde. İçinde bulunduğum dünyanın temelinde yalnızca onun izleri var. Soyadım, sahip olduklarım, bütün hayatım... Ve bütün bunlar kolayca vazgeçebileceğim şeyler değil. Biliyorum, annem şu an beni izliyor. Hissediyorum ve eminim, o da böyle yapmamı isterdi."

Onur Bey'in beklentiyle bakan gözleri sert bir ifadeye büründü. Başı öne eğildi. Suat Gürsoy'un çehresinde ise gururlu bir ifade, dudaklarının kenarında minnettar bir gülüş vardı. Çünkü anlamıştı Demir'in kimi tercih edeceğini.

Demir omuzlarını dikleştirerek, "Yani uzun lafın kısası şu ki, benim de kimliğim bu. Ben, Demir Gürsoy'um ve öyle kalmak istiyorum," dedi kararlı bir sesle ve sözlerini tamamladı. Dönüp de ilk olarak bana baktığında ona içtenlikle gülümseyerek karşılık verdim. Onunla gurur duyuyordum çünkü olması gereken zaten buydu. Sırf gerçekleri öğrendik diye bize hayat veren, nefes olan insanları öylece kenara atamaz, vazgeçemezdik.

Tam da bu sırada sessiz kalabalığın arasından duygularıma tercüman olan gür bir ses yükseldi. Batuhan, "Helal sana be aslan parçası!" diye bağırdığında kıkırdamama engel olamadım. Hatta benimle birlikte Demir ve arkadaşlarımız da kıkırdadı. Batuhan ise derin sessizliğin içinde bir an sadece o yükselince utanarak hemen oturduğu sandalyeye sindi. Bu utangaç hâline de kıkırdadım.

Bu esnada Meltem Hanım kalktı oturduğu sandalyeden. Demir'e doğru yürüdü. Demir de elimi bırakarak ayağa kalktı ve onu karşıladı. Meltem Hanım ona sıkıca sarılırken, Demir de sanki küçücük bir çocuk gibi ona sarıldı. Boyun girintisine başını gömdü. Kokusunu içine çekti.

Meltem Hanım, "Canım benim. Oğlum benim," diye mırıldandı gözyaşlarının arasından. Saçlarını okşadı Demir'in. Yanaklarından öptü. "Sen benim canımsın. Canımın ta içisin annem," dedi sıkıca bağrına basarken.

Onları böyle izlerken gözlerimden akan birkaç damlaya engel olamadım. Çünkü Demir'in Meltem Hanım'a olan düşkünlüğünü çok iyi biliyordum

ve ne yazık ki ben de Meltem Hanım'a karşı çok acımasız olmuştum. Hatta oğluyla arasının açılmasına da yine bizzat ben sebep olmuştum.

Atalarımız, *"Öfkeyle kalkan, zararla oturur,"* diye boşuna dememişlerdi. Onlara da yaşattıklarımdan dolayı kendimi çok suçlu hissediyor ve asla affedemiyordum. Kalbim her defasında bu suçluluk hissiyle sıkışıyordu. Zamanla düzeltmek, en azından kalbimdeki bu derin suçluluk hissini biraz olsun hafifletmek için çabalayacağım önemli meselelerden biri de buydu.

Onur Bey, küçük oğlundan işittikleri karşısında oturduğu sandalyeden hışımla ayağa kalktı. Öfke dolu gözleri önce bütün salonda gezindi, ardından hızla salonu terk etti ama Demir buna pek aldırmadı. Kararını çoktan vermişti çünkü. O bir Gürsoy'du ve Gürsoy kalmaya da devam edecekti.

Meltem Hanım ona hâlâ sımsıkı sarılırken Demir'in kuşkulu bakışları bu kez onları ilgiyle izleyen Suat Gürsoy'u buldu. "Tabii buna senin de iznin varsa baba?" diyerek tereddütle sorduğunda Meltem Hanım sanki mümkün olabilirmiş gibi onu daha da çok kendine bastırdı.

Suat Gürsoy, oturduğu sandalyeden kalkarak salonun tam ortasına geldi. Hem bana hem Meltem Hanım'a hem de Demir'e çok dikkatli baktıktan sonra samimiyetle gülümsedi. Bir elini Demir'in omzuna atarken, "Bunu hiç duymamış sayıyorum evlat," dedi. Omuzları dik, bakışları hiç olmadığı kadar kararlıydı. İlk kez çok güçlü ve itiraf etmem gerekirse bayağı havalı görünmüştü karşımda.

"Evet, senin de dediğin gibi bunca yıl boyunca sevgimi pek gösterememiş olabilirim ama hatalarımı telafi etmek için hâlâ vaktim varken bizzat bunun için çabalayacağım. Sen, Demir Gürsoy'sun. Benim oğlumsun ve hep öyle kalacaksın. Kimse bunu değiştiremez ve umarım sana yaşattıklarım için beni affedebilirsin."

Suat Gürsoy, kollarını iki yana doğru açtığında Demir dudaklarındaki buruk tebessümle Meltem Hanım'ın kollarından çıktı ve iki büyük adımda ona yaklaşarak sarıldı. Hatta daha öncesinde hiç görmediğim kadar sımsıkı sarıldı. Suat Gürsoy da ona sıkıca sarıldı tabii. Saçlarını okşadı. Güçlü kollarıyla sırtını sıvazladı. Başının tepesinden öptü. Ensesinden tutup alnını onun alnına yasladı. Gülümseyerek, "Anlaştık mı?" diye sorduğunda Demir sadece başını sallamakla yetindi ama dudaklarına yerleşen gülümseme kesinlikle görülmeye değerdi.

Bütün bunları derin bir tebessümle, gururlu bakışlarımla izledim çünkü mutluydum. Demir adına çok mutluydum hem de. Hak ettiği buydu. Sahip olması gereken hayat da buydu ve hiç kimse bunu ondan almamalıydı. *Ben dahi...*

Yaşananlardan dolayı hepimiz iyice sudan çıkmış balığa dönmüştük ama her şey artık son bulduğu için mutlu ve huzurluydum. Bir kuş kadar özgür

ve hafiflemiş hissediyordum. Çünkü artık zihnimizi yoran soru işaretleri ya da saklamak zorunda kaldığımız sırlar yoktu. Aylardır vicdanımı kıvrandırıp duran bütün meseleler resmen son bulmuştu. Belki acım tam olarak dinmemişti. Hâlâ kızgındım, kırgındım ama geçecekti. Geçecekti, biliyordum. Sadece zamana ihtiyacım vardı. Belki bütün bu olanlara bir isim koyamaz, bize ne olacağını tam olarak açıklayamazdım ama hiç şüphesiz bu anı hiç unutmayacaktım. Çoktan hafızama kazınmıştı bir kere.

Onları dudaklarımdaki derin tebessümle izlemeye devam ederken Suat Gürsoy'un derin bakışları ansızın gözlerimi buldu. "Peki ya sen?" diye sordu birdenbire. Oturduğum koltuktan ayağa kalkarken anlam veremedim sorusuna.

"Ben ne?" diye sordum afallayarak. Kollarını Demir'den ayırarak bana yaklaştı. Karşıma geçti. Dikkatle ama en çok da pişmanlıkla baktı.

"Sen beni affedebilecek misin?"

Bunun cevabını şimdi veremezdim. Hatta uzun bir süre boyunca veremezdim çünkü onu tanımıyordum. Kim olduğunu bilmiyordum. *Her şeyden öte bir baba olarak görmüyordum.* Bu sebeple ona karşı dürüst oldum.

"Bu çok zor, biliyorsun. Kabullenebilmem bile yıllarımı alabilir," dediğimde başını salladı usulca. Gözlerindeki şüphenin yerini hüzün aldı.

"Biliyorum ama beklerim. Hiç sorun değil. Bir ömür boyu sürecek dahi olsa beklerim kızım."

Gerçekten bekler miydi? Ya da çabalar mıydı babam olmak için? Bağrına basar mıydı mesela beni?

Bütün bunlar tam da şimdi zihnimden geçen sorulardı ama elbette dile getirmeyecektim. Gözlerimi yumdum. İyice sıkıp, derince nefeslendim. Ardından gözlerimi açarak ben de ona doğru bir adım attım. Onu affetmem kolay olmayacaktı, biliyordum ama yine de... Yine de... Bir tarafım bir gün onu affetmeyi her şeyden çok istiyordu. Gözlerim önce annemi buldu. Kıpkırmızı olmuş gözlerle bizi izliyordu. Ona bakarak mırıldandım ilk sözlerimi.

"Eğer olur da bir gün annem, onu ve beni kimsesiz bırakışını affederse..." Bakışlarımı Demir'in kollarının arasında olan Meltem Hanım'a çevirdim. O da dikkatle, hatta çekimser bir edayla bizi izliyordu. Gülümsedim ama. Hem de çok samimi bir şekilde gülümsedim ona bakarak.

"Ama en çok da bir gün Meltem teyze seni gerçekten affederse, ben de seni affederim." Başım dimdikti bunları söylerken. Çünkü doğru olan, olması gereken buydu.

Bir sebepten dolayı yüreğim Meltem teyzeye çok kızgın olsa da vicdanım aslında ona ve yaptıklarına hak veriyordu. O aldatılan bir kadındı ve aldatılan bir kadının yapacaklarını kimse öngöremezdi. Beni kabullenmesini ondan bekleyemezdim. Kızgın ve kırgın olsam da buna hakkım yoktu.

Bana hayretler içinde bakarken, "Nisa," diye fısıldadı Meltem teyze. *Evet, o benim için yeniden Meltem teyzeydi.* Her şeyden önemlisi de Demir'in annesiydi, kıymetlisiydi ve ben bunu kabulleniyor, saygı duyuyordum.

Bakışlarımı yeniden Suat Gürsoy'a çevirdiğimde, beni onaylarcasına hızlı hızlı başını salladı. Kollarını iki yana doğru açtığında bu kez karşı koymayıp girdim kollarının arasına. Bana sarılmasına izin verdim. Saçlarımı beni hiç incitmek istemezcesine çok yumuşak dokunuşlarla okşarken, "Nisa'm... Kızım... Benim güzel kızım," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Söz veriyorum. Sana söz veriyorum canımın içi, beni affetmen için her şeyi yapacağım ve bir daha seni asla kimsesiz bırakmayacağım." Saçlarımdan defalarca öperken, kokumu derin derin içine çekerken söyledi bunları. Tuhaf bir şekilde dayanamadım bu kez. Havada asılı kalan kollarımı usulca kaldırarak ben de ona sarıldım. Dolan gözlerimi gizlemek istercesine sıkıca yumdum. Boğazım düğümlendi, yutkunamadım bir an ama kendimi ondan, babamdan ilk kez çekemedim. Çünkü yıllardır bildiğim bir gerçek vardı ki, o da baba sevgisine sahip olan kızları hiçbir gücün yıkamayacağıydı. Bunu Devrim amca sayesinde defalarca hissetmiştim ama şimdi öz babamın kollarının arasında olmak bambaşka hissettirmişti.

Hâlâ onun kolları arasındayken gözlerimi araladığımda bir köşede sessizce bizi izleyen annemle göz göze geldim. Yanaklarına süzülen damlaları ellerinin tersiyle siliyor ve dudaklarındaki buruk tebessümle bizi izliyordu. Sanki yıllardır görmek istediği bir manzaraya ilk kez şahit oluyordu. *İşin gerçeği... Aslında öyleydi de.*

Fakat hayatımla ilgili bir karar almıştım ve o kararın sonuna dek arkasındaydım. Bu sebeple bu andan hemen sıyrılmak, kurtulmak istedim. Boğazımı temizleyerek kendimi onun kollarından kurtardım ve gözpınarlarıma yerleşen gözyaşlarını kimseye belli etmeden geri gönderdim.

Dudaklarımdaki tebessümle ondan iyice uzaklaşıp ailemin yanına döndüm. Senem, kollarını açtığında sıkıca yeniden ona sarıldım. Sonra Esma teyzeye, sonra Devrim amcaya, sonra arkadaşlarıma, sonra herkese... Tek tek sarıldım ve devam ettik. Hiçbir şey yaşanmamış, sanki o sahil kenarında annem hiç karşıma çıkmamış gibi koltuklara yerleştik ve kaldığımız yerden, tam da o günden sonra hayatımıza devam ediyormuşuz gibi devam ettik. Arkadaşlarımızla bahçeye çıktık. Dakikalarca, saatlerce sohbet ettik. Can ve Batuhan'ın birbiriyle uğraşmasını büyük bir keyifle izledik. Batuhan'ın bana ama en çok da Oğuz'a sataşmalarını, Gökçe'nin önümüzdeki hafta gerçekleşecek olan sınavlardan dolayı yakınmalarını dinledik.

Esma teyze, Zehra teyze ve annemin de onlara yardım etmek istemesiyle hep birlikte mutfağa girdiler. Bu akşam için en güzel yemekleri yapacaklarını söylediler. Meltem teyze, dinlenmek istediğini belirterek evine döndü. Suat

Gürsoy, günlerden pazar olmasına rağmen şirkette işleri olduğunu söyleyip yanımızdan ayrıldı. Devrim amca, biz gençlerin arasına girerek bizlerle takıldı ve özellikle Batuhan'la sık sık uğraştı. Dakikalarca bizimle sohbet etti. Yarın okul kaydımı açtırmak üzere plan yaptıktan sonra ise o da hanımların yanına, mutfağa kaçtı.

Saatler akşam üstüne yaklaşırken yarın yeniden okul olduğunu hatırlayan arkadaşlarımız evlerine gittiler. Bu süreç içerisinde ben de Oğuz'un arabasından bavulumu aldım ve odama taşıdım.

Batuhan gitmeden önce, "Yarın okulda görüşürüz yenge," diyerek coşkuyla mırıldandı. Sanırım son zamanlarda Batuhan'dan duyduğum en güzel cümleydi. Hem yarın yeniden okula gidecektim hem de hâlâ yengesiydim.

Yarın her şeye yeniden, hatta sıfırdan başlayacaktık ve bu kez çok daha güzel olması için çabalayacaktık. *Hep birlikte, el ele...* Bunun düşüncesiyle dudaklarıma sabitlenen ve hiç silinmeyen gülümsemeye engel olamıyordum.

Bütün arkadaşlarımız evlerine gittikten sonra Mustafa da babasını kontrol etmek için yanımızdan ayrıldı. Malum en son gördüğümüzde Onur Bey gerçekten çok sinirliydi ve birinin onu sakinleştirmesi gerekiyordu. *Başka bir saçmalık yapmaması için...*

Güneş usulca batıp, gökyüzünü hafif bir pembelik sararken karşımdaki sevimli görüntüyü izliyordum. Demir ve Senem, bahçedeki salıncakta oturuyor, gülüşerek sohbet ediyorlardı. Bugünün kahramanları kesinlikle onlardı.

Onların yanına gitmek üzere hareketlendiğim sırada yanımda bir bedenin varlığını hissettim. Annemdi. Hangi ara mutfaktan çıkıp da yanıma geldiğini bilmiyordum ama dudaklarındaki tebessümle o da beni izliyordu.

Ona döndüğümde, "Bitti," diye mırıldandı. Ne demek istediğini elbette anladım. Üzerimizdeki bütün o karabulutlar artık gitmiş, yok olmuştu. Taşımaya mahkûm bırakıldığımız ağır yüklerden sonunda arınmıştık.

"Bitti," diyerek onayladım onu.

"Mutlu musun?"

"Çok," dedim dürüstçe. Bunu söylememle yüzü düştü. Başını öne eğdi ve kırılgan ifadesini benden gizlemek istedi ama buna ilk kez gönlüm el vermedi. Bu kadar üzülmesine ilk kez dayanamadım. "Ama senin adına üzgünüm. Keşke seninle gelmek istemediğimi en başında söyleseydim." Ona karşı kendimi çok suçlu hissediyordum. Eğer onu umutlandırmasıydım, öfkeme yenik düşüp en başında o saçma kararı almasaydım belki de bütün bunları zaten yaşamazdık.

Eğdiği başını hızla kaldırıp iki yana doğru salladı. Yeşil gözlerinde derin bir keder yatıyordu. "Hayır, lütfen deme öyle. Bütün suç benim. Bir anda karşına çıktım. Hayatını mahvettim. Düzenini, planlarını değiştirmek istedim. Oysa buna zerre kadar hakkım olmadığını en başından beri çok iyi biliyordum.

Affet beni kızım." Yaşlı gözleri bir anlığına salıncakta sallanan Demir ve Senem'i buldu. Onlara bakarak, "Affedin beni," diye devam ettiğinde benim de gözlerim doldu. Buna rağmen yine de başımı dik tuttum karşısında. Sessiz kaldım. O ise devam etti.

"Ağladığında yanında olamadığım için... Hastalandığında başında beklemediğim için... Saçlarını okşayamadığım, yaralarını saramadığım, kokuna sarılamadığım için lütfen affet beni."

Birkaç damla gözyaşı döküldü yanaklarıma. Kendimi tutamayıp, "Yapma bunu," dedim. Çünkü yapmasını istemiyordum. Eğer yaparsa, eğer tam da şu an bu suçluluk hissinin içine girerse ikimiz de sağ çıkamazdık. O yüzden susmasını istiyordum. Dinledi beni. Başını hızlı hızlı salladı.

"Tek bir şey istiyorum senden. Çok mutlu ol, olur mu? Ailenle, Demir'le çok mutlu ol kızım." Bu kez ben başımı salladım onu onaylarcasına. Dudaklarıma yerleşen içten gülümsemeyle, "Buna hiç şüphen olmasın," dedim kendimden emin bir şekilde.

Kollarını iki yana doğru açarken, "Peki sana sarılabilir miyim?" diye sordu çekimser bir şekilde. Bir şey demesine fırsat tanımadan ben sarıldım ona. *Hem de sıkıca.*

İlk kez kollarının arasına girdiğimde içimde bir şeyler kırıldı ama sonra aynı anda yeniden tamamlandı. Kokusunda kaybolduğum o an, içimde yıllardır eksik kalan parçanın yerine oturduğunu hissettim. Yıllarca özlemini duyduğum o sıcaklık, tenime değil, ruhuma işledi sanki. Ellerim tir tir titrerken gözlerimi kapattım. Kaybolan bir çocuğun yuvasını bulduğu o ilk an gibi sımsıkı ona sarıldım. Kalbinin sıcaklığı kalbime işlerken ne geçmişi ne de kırgınlıklarımı umursadım. Sadece şu an için vardım, sadece onunlaydım. Kalbinin atışı, yıllardır dinmeyecek sandığım fırtınamı susturdu. O an, tüm yaralarımın sızısı yerine yalnızca onun sevgisi doldu içime. *İlk ve son kez...*

Bu duyguya kendimi kaptırmamak için hızla sıyrıldım kollarının arasından. Kendime daha fazla düşünme yetkisi vermeden arkamı döndüm ve hâlâ salıncakta gülüşerek sohbet eden Demir'le Senem'in yanına doğru ilerledim. Yanlarına yaklaştığımı gördükleri gibi salıncağın ortasında benim için yer açtılar. Hemen oturdum ortalarına. Demir bir kolunu omzuma atıp beni kendine çekerken, saçlarımı ellerinin tersiyle geriye doğru attı. Şakağımdan öptü.

"Yemek öncesi biraz kaçırsam ya ben seni," diyerek çok istekli bir sesle konuştuğunda itiraz dahi etmedim. Kendimi onun kollarının arasına bırakarak, "Oluuur," dedim hevesle. Fakat bu duruma hiç memnun olmayan başka bir taraf vardı.

Senem, hızla diğer kolumdan tutup, "Hayır, götürme kardeşimi hiçbir yere," diyerek itiraz etti. Ben sessiz kalırken onu ikna eden taraf Demir oldu.

"Merak etme. Çok geç kalmadan geri getireceğim kardeşini."

Senem'in sinsilikle parlayan gözleri ikimizin üzerinde gelip gitti ama sonra, "İyi madem, hadi öyle olsun," diyerek oturduğu salıncaktan kalktı. Yüzündeki o sinsi bakışlar hiç silinmeden işaret parmağını bize doğru salladı. "Ama cıvıtmayın ha! Çabuk gelin!" diyerek söylenmeden de edemedi. Onun bu şapşal hâllerine keyifle kıkırdadım. Kendimi durduramıyor, aptal gibi sürekli gülümsüyordum. Uzun zamandan sonra ilk kez böylesine çok mutlu hissediyordum çünkü.

Senem, mutfak kapısından eve girerek gözden kaybolurken Demir'in alaycı bakan gözleri beni buldu. "Kaynanamın Esma teyzeden ziyade Senem olduğunu düşünmeye başlıyorum artık," dediğinde gür bir kahkaha patlattım.

"Çok makul bir düşünce," diyerek onu onayladığımda dudaklarını ıslatarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. Bakışlarından bile anladım aslında kendini çok zor tuttuğunu.

Salıncaktan hızla kalkarken bir elini de tutmam için bana uzattı. Bir an bile düşünmeden sıkıca eline yapıştım. "Hadi gidelim güzelim," dediğinde itiraz bile etmedim.

"Gidelim," dedim büyük bir sevinçle.

Bahçenin arka çıkış kapısına doğru ilerleyeceğimizi düşünürken Demir de tıpkı Senem gibi önce evin mutfak kapısına doğru gitti. Hâlâ mutfakta olup Esma teyze ve Zehra teyzeye yardım eden Devrim amcaya seslendi.

"Devrim amca, biz biraz kaçabilir miyiz?"

Demir'in bu düşünceli, saygılı tarafını çok seviyordum. Şu an onunla gideceğimi herkesten daha iyi biliyordu ama buna rağmen yine de Devrim amcadan izin almak istiyordu. Her şeyine ama en çok da bu düşünceli, güzel kalbine bayılıyordum.

Devrim amca elindeki mutfak bezini omzuna atarken çok komik görünüyordu ama buna rağmen hâlâ çok havalı bir adamdı. Demir'i yanıtlamayı eksik etmedi.

"Tamam, kaçın ama yemeğe geç kalmayın. Hepinizin sevdiği şeylerden yapıldı."

"Offf! Siz bir harikasınız! Merak etmeyin, çok geç kalmadan geliriz."

"Tamam, oğlum. Keyfinize bakın."

Demir'in yüzündeki geniş gülümseme benim de gülümsememe sebep oldu. Bulaşıcıydı çünkü gülüşü. Elimi sıkıca kavrayarak bu kez bahçenin arka kapısına doğru ilerlerken, "Hadi gidelim fıstığım," dedi. Aslında itiraz etmeyecektim ama dünden beri üzerinde aynı kıyafetler vardı. Bu şekilde rahat edip etmeyeceğini merak ettim.

"Üzerini değiştirmeyecek misin? Dünden beri aynı kıyafetlerlesin."

Sokağa çıktığımız gibi durdu, tam karşıma geçti. İlgili gözlerini üzerime doğrulturken bir elini havaya kaldırıp yanağımı okşadı.

"Bir an olsun yanından ayrılmak, seni bırakmak istemiyorum ki..."

"Ben de," diye fısıldadım.

"Bir süre daha idare edebilirim, merak etme sen," diyerek göz kırptığında karşı çıkmadım çünkü ben de ondan kopmak, birkaç saatliğine de olsa ayrılmak istemiyordum. Onu bir an olsun bırakmak hiç içimden gelmiyordu.

Birbirimizin elini sıkıca tutarken sokağın diğer tarafında yer alan Impala'ya doğru ilerledik. Evet, Impala yeniden bizimleydi ve arabalar tekrar sahiplerini bulmuştu. Üstelik Oğuz, Impala'nın deposunu doldurmuş, Demir'e de şahane bir kıyak geçmişti. *İşlerin bu raddeye geleceğini kim tahmin edebilirdi ki?*

Demir, elimi bırakarak benim için arabanın ön kapısını, yani bana ait olan yerin kapısını açarken, "Lütfen şöyle buyurun leydim," diye mırıldandı keyifli bir sesle. Cilveyle kıkırdadım yine.

Başımı ve omuzlarımı oyuncu bir edayla dik tutup, "Memnuniyetle bayım," diyerek koltuğa yerleştim ve kemerimi bağladım. Onun da direksiyon koltuğuna yerleşip, kemerini bağlayarak motoru çalıştırmasıyla, başımı hemen omzuna yasladım. Alnıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra ise semtten ayrıldık. Nereye gideceğimizi bilmiyordum ama açıkçası pek de umursamıyordum. Demir nereye giderse, ben de onunla giderdim zaten.

Bir süre boyunca sessizlik içinde arabayı kullandıktan sonra denk geldiğimiz bir kırmızı ışıkta durdu. Boğazını temizledi ve puslu bir sesle konuşmaya başladı. "Sana nasıl baktığını, nasıl sarıldığını gördüm," dediğinde başımı yasladığım omzundan kaldırarak ona baktım. Hâlâ kırmızı ışıkta olduğumuz için onun da gözleri benim üzerimdeydi.

"Kimin?" diye sordum merakla.

"Babamın." Birden duraksadı ve düzeltme gereğinde bulundu. "Yani babanın." Başını öne eğerken, "Biliyor musun? O an, bunca yıl boyunca bizde neyin eksik olduğunu anladım," diye devam ettiğinde kalbim sızladı ve kendimi garip bir şekilde suçlu hissettim. Çünkü Demir'in ses tonu kederliydi ve ben onun böyle olmasına, böyle hissetmesine dayanamıyordum. Benim bir şey söylememe fırsat tanımadan devam etti.

"Bağ," dedi hüzünlü bir ses tonuyla. "Baba-oğul arasındaki o derin bağ. Bana hiç sana sarıldığı gibi sarılmadı mesela. Bana hiç sana baktığı gibi bakmadı da." Dudaklarımı sarkıtırken tutamadım kendimi bu kez. Direksiyonda olmasaydı ona sımsıkı sarılır, bütün bu hüznü ondan almak isterdim.

"Demir... Çok üzgünüm. Çok özür dilerim," dedim mahcup bir sesle çünkü tam olarak öyle hissediyordum. Demir de evlat edinilmişti sonuçta. Meltem teyze tarafından nasıl sevildiğini biliyordum ama bir tarafı da hep eksik kalmıştı işte. *Suat Gürsoy onu esik bırakmıştı.*

Bir elini yanağıma yerleştirip yumuşacık dokunuşlarla okşadı. "Dileme güzelim benim. Hem bunun özür dilenecek bir tarafı yok ki. Sana söyledim çünkü artık aramızda hiçbir sır olmasın istiyorum." O kadar haklıydı ki... Bunu ben de istemiyordum. Sırlar ve geçmişi sonsuza dek geride bırakalım istiyordum.

"Sakın benim için endişelenme ya da üzülme. Buna imrenmiyorum. Aksine bu büyük bir farkındalık benim için. Belki de yıllardır uyanmam gereken bir düşten uyandım. Ayrıca senin de bilmen gereken bir farkındalık."

Yeşil ışık yandı ve Demir'in eli yanağımı bırakarak yeniden direksiyona uzandı. "Nasıl yani?" diye sordum aklım karışmış bir hâlde.

"Baban seni kazanmak istiyor Nisa. Ben bugün o adamın gözlerinde bunu gördüm ve seni kazanmak için inan bana her şeyi yapacak."

"Ama..." İtiraz edecek oldum ama sözleriyle beni kesti.

"Aması yok. O senin öz baban ve bu çok normal. Hem ben senin adına çok mutluyum."

"Gerçekten mi?" diye sordum tereddüt içinde. Kısa bir an bana döndü ve samimiyetle gülümsedi.

"Gerçekten," dedi çok içten bir şekilde. Samimiyetine anında inandım tabii.

"Bu kolayca kabullenebileceğim bir şey değil ama. Bunu sen de biliyorsun. Zamana ve düşünmeye ihtiyacım var."

"Bütün zamanlar senin güzelim, biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek başımı yeniden omzuna yasladım ve oradan hiç kalkmak istemedim.

Çok kısa bir süre içerisinde Demir Impala'yı sahil kenarına, Şiir Yolu'na sürdü. Hava hafiften karardığı için arabadan hiç inmedik. Dışarısı da zaten buz gibiydi.

Yuvamdaydım. Yuvam ise Demir'in güvenli, sıcak göğsüydü. Sessizce dinlediğim kalp atışlarıydı. Dakikalardır buradaydık ama hâlimizden de hiç şikâyetçi değildik. Onun parmakları usulca saçlarımı okşuyordu. Bense kemerimi çözmüş bir şekilde göğsüne yatıyor, sıkıca ona sarılıyordum. Bir an bile ondan uzaklaşmak istemiyordum. Fakat bu huzurlu anımıza rağmen aklımı karıştıran, içimi huzursuz eden bir mesele vardı. Hatta içim içimi yiyordu ve ben bunu daha fazla kendime saklamak istemiyordum. Demir, bana karşı nasıl dürüst olduysa ben de aynı şekilde ona dürüst olmak istiyordum.

"Demir?" diye mırıldandım ama ses tonum daha çok bir soru soracağımı belli edercesine çıktı.

"Canım," dedi saçlarımı okşamayı bırakmadan. Yaslandığım göğsünden kalktım ve arabanın turuncu lambasının altında parlayan açık kahverengi

gözlerine çekimser bir tavırla baktım. Dudaklarımı ısırırken içimi sıkan düşünceyi bir çırpıda söyleyiverdim.

"Sen beni affettiğini hiç söylemedin. Affetmedin beni, değil mi?"

İçimi kemiren şey tam olarak buydu. Ondan defalarca kez beni affetmesini istemiş olsam da dudaklarının arasından hiç *affettim* cümlesi çıkmamıştı. Kalbini çok kırmış, onu çok incitmiştim, biliyordum ve onun tarafından affedilmeye de her şeyden daha çok ihtiyacım vardı. Yaralarım ancak Demir beni affederse kabuk bağlar, iyileşirdi.

Oturduğu koltukta dikleşirken boğazını temizledi ve gözlerimin içine derin bir ciddiyetle baktı. *Evet, evet. Beni gerçekten affetmemişti.*

Ciddiyetini hiç bozmadan, "Seni iki şartla affederim," dediğinde heyecanlanarak hızlıca başımı salladım.

"Ne dersen kabul! Söz!" Bana inanamayarak baktı. Hatta öyle inanmadı ki tek kaşını havaya kaldırdı.

"Ne dersem mi?" diye sordu şüphe içinde.

"Ne dersen," derken fazlasıyla ciddiydim. Beni affetmesi için ne derse ne isterse sorgusuz, sualsiz yapardım.

Elleriyle saçlarımın uçlarına dokunurken, "Tamam, o hâlde. Birincisi, yeniden kâkül kestireceksin," dedi. *Anlamadım?*

Epey şaşırarak, "Ne?" diye sordum.

İçimi huylandıran o şahane gülüşlerinin arasından, "Kâküllü hâllerine bayılıyorum, ne yapayım?" diyerek konuştuğunda ona inanamayan bakışlar attım.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyerek dudaklarıma doğru fısıldadığında onu onaylarcasına başımı salladım. Bu yapamayacağım bir şey değildi. Kâküllü hâllerimi ben de seviyordum. Bu yüzden bunu seve seve yapar, kâkül kestirirdim.

"Tamam, kestiririm. Diğer şartın nedir?" diye hevesle sorduğumda gözlerindeki ciddiyet yeniden yerini aldı. Hatta bu kez gözlerimin içine daha keskin bir şekilde baktı.

"Dans kursuna geri döneceksin." *İşte bu beklenmedikti ve benim yapabileceğim bir şey değildi.*

"Aaaa! Hayır, bunu kabul edemem." Onu hemen reddederken sesim de en az onunki kadar ciddi çıkmıştı. Anında kaşlarını çattı tabii.

"Allah Allah! Ne demek kabul edemem?"

"Demir basbayağı kabul edemem demek. Ne gerek var?"

Oysa Demir gözlerimin içine hiç itiraz hakkım yokmuş gibi bakıyordu ama vardı. Bu kolayca kabul edebileceğim bir şey değildi çünkü son birkaç aydır yaşadıklarımızdan dolayı derslerimden epey uzaklaşmıştım. Önümüzde

çok önemli bir üniversite sınavı vardı ve ben artık hiçbir sorun yaşamadan buna odaklanmak istiyordum.

"Öyle mi?" diye sordu hafif kızgın çıkan ses tonuyla.

"Evet öyle," diyerek karşılık verdiğimde gözlerini devirdi. Başını diğer tarafa doğru çevirirken beni çok sinirlendirecek bir cümle mırıldandı.

"İyi madem. Biz de mecbur Beliz'le partner olacağız artık."

Ne dedi o? Beliz mi dedi? Bir de partner olacakmış. Allah Allah! Paşama bak sen! Yürek yedi galiba...

Hayır, Beliz nedir ya? Beliz nedir? Ben sırf Batuhan'ın söylediği o küçücük yalanla kahrolmuşken, sabaha kadar gözyaşı dökmüşken kaldırıp bir de hâlâ Beliz mi diyordu bana?

Kendimi tutamayıp ağzının üstüne bir tane sertçe vurdum. Sızlanarak başını geriye doğru atarken göz göze geldik ve ona kaşlarımı çatarak baktım. *Beni tam da şu anda kışkırtmak, sinirlendirmek mi istiyordu?* Öyleyse başarılı da oluyordu.

"Demir Gürsoy," dedim dişlerimin arasından sertçe. "Sen ölmeyi bayılmak sandın galiba. Vallahi gebertirim seni. Delirtme beni. Bir daha Beliz de bakalım, neler oluyor o zaman?" Resmen burnumdan solurken sanki bu tavrım çok hoşuna gitmiş gibi yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Dudaklarındaki çapkın gülümsemeyle, aynı meydan okuyan kurnaz bakışlarla bana baktı. Dudaklarıma doğru, "Neler oluyormuş? Göstersene biraz," diye fısıldadığında çok net bir cevap verdim.

Dudaklarıma şuh bir gülümseme yayılırken kendimden hiç beklemeyeceğim bir şey yaptım. Aniden oturduğum yerden doğrularak kucağına çıktım. Bacaklarımı koltuğun diğer taraflarına bırakırken yüzünü avuçlarımın içine aldım. Gözleri irice açılıp kaşları şaşkınlıkla havaya kalktığında dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırdım ve ona neler olacağını büyük bir zevkle göstermek istedim.

Şaşkınlığı hat safhada olsa da anında karşılık verdi dudaklarıma. Aynı arzuyla, aynı istekle o da beni öptü. Nefesimiz tükenene, dudaklarım sızlayana dek öpüştük. Dün geceki veda öpücüğümüz gibi değildi. Havalimanındaki o kısa öpüşmemiz gibi de değildi. Çok daha fazlasıydı. Daha yoğundu. Özlem dolu, tutkulu ve ateşliydi.

Bir elimi boynuna dolarken, diğer elim saçlarının arasına daldı. Ensesindeki saçları hafifçe çekiştirdiğimde belimi tutan elleri sıkılaştı. Dillerimiz birbirine değdiği anda beni kendine daha çok bastırdı. Kalbim patlayacak sandım. Çok sevmekten kalbim patlayacak sandım. Çok özlemiştim bir kere onu. Ne kadar öpsem de doymuyordum. Doymuyordu. *Hem ne diyordu çok sevdiğim bir şarkıda da? Özlemek bu, dokunmakla geçmiyor. Hah! İşte tam olarak öyle bir durumun içindeydik.*

Bir anlığına dudaklarımız ayrıldığında Demir kesik kesik çıkan nefeslerinin arasından, "Ne güzelmiş böyle," diye fısıldadı. *Kesinlikle katılıyordum.* Kendimi dizginleyemeyip onu yeniden öptüm. Kalbim âdeta göğüs kafesimde taklalar atarken Demir'in eli sırtımı buldu. Diğer eli yumuşak dokunuşlarla yanaklarım ve saçlarım arasında gidip gelirken, belimdeki eli kırmızı kazağımın ucunu kavradı. Hafifçe sıyırarak sıcacık elini çıplak tenime bastırdı. Yakıcı dokunuşlarla sırtımı okşadı. Dudaklarımdan küçük bir inleme sesi firar etti. *Dudaklarıma değen sıcacık nefesi, kalbinin hızlı atışı, tenime dokunan elleri...* Hepsi birbirine karışıyordu ve ben yalnızca daha fazlasını istiyordum. *Çok daha fazlasını...*

Böylesine çok yakınlaştığımız bir anda ilk kez hiç utanmıyordum. Aksine, içten içe bu anın, bu öpücüğün sonsuza dek sürmesini istiyor, hiç bitmemesini diliyordum. Midemde çalkalanan hisler ve göğsümü sertçe döven kalbim beni iyice cesaretlendirirken Demir aniden dudaklarımızı birbirinden ayırdı. "Nisa..." diyerek nefes nefese adımı fısıldadı.

"Hıu," diye mırıldandım kendimden geçmiş bir şekilde ama hâlâ rahat durmuyordum. Duramıyordum. Dudaklarım bu kez de boynuna küçük öpücükler bırakıyordu.

"Nisa," dedi bir kez daha aynı arzulu çıkan ses tonuyla ama yine duymazdan geldim. Boynunu, nabzının attığı yeri öpmeye devam ettim. Birden iki kolumdan da kavrayıp, "Nisa," diyerek beni hafifçe geriye doğru çektiğinde göz göze geldik. Alev alevdi bana bakan karamel gözleri. Ben de o alev alev gözlere bakarak dudaklarımı yaladım. Gözlerinin odağı yaladığım dudaklarım oldu. Gürültülü bir nefes bıraktı. Bir eli kolumu tutmayı bırakıp çenemi kavradı. Baş parmağı tahrik edici dokunuşlarla öpüşmekten sızlayan dudaklarımda gezindi.

"Güzelim, şu elin, kolun bir rahat mı dursa artık? Yoksa ya şu koltuğu geri yatıracağım ya da Senem'in bütün çemkirmelerini göze alarak seni evime götüreceğim."

Kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atarken abartılı gülümsememi bastırmak için alt dudağımı dişledim ama geri de durmadım. Neyi ima ettiğinin gayet farkındaydım.

Yüzünü yeniden avuçlarımın içine alırken, "Götür," diye fısıldadım ve dudağının sağ köşesinden öptüm. "Yatır," diye mırıldandım aynı kısık ve istek dolu sesimle dudağının sol köşesinden de öperken. "Sence sana hayır der miyim?" diye sordum dudaklarının tam üzerine kapanıp bir küçük öpücük de oraya bırakırken. Kapalı olan gözleriyle genişçe gülümsedi ama ardından hızla açtı gözlerini.

"Demez misin?" diye sordu kuşkuyla. Başımı iki yana doğru salladım.

"Demem," dedim kendimden çok emin bir şekilde.

"Hep diyorsun ama onu ne yapacağız?"

"Ne zaman demişim? Nerede demişim?" dedim oyuncu bir edayla. Kaşlarını çattı. İtiraz dolu bakışlar attı.

"Nisa..." Adımı uzatarak mırıldandı. Kıkırdayarak yüzümü yüzüne daha da çok yaklaştırdım. Burnumun ucunu onun burnunun ucuna değdirdim. "Eee dans kursuna hayır diyorsun ya güzelim," diye devam ettiğinde ellerimi yeniden boynuna doladım, ensesindeki saçları okşadım. Anlaşılan neden dans kursuna gitmek istemediğim konusunda açık olmam gerekiyordu. *Pekâlâ, biz de açık olurduk o zaman.*

"Ama Demir üniversite sınavına hazırlanmam lazım."

"Yavrum, ben de sadece yaz sonuna kadar devam edeceğim zaten. Sana olan üniversite sınavı bana da var ya hani..."

Bir anlığına nefesim kesildi. Gözlerimi kocaman açıp, kirpiklerimi kırpıştırarak baktım ona. *Bir dakika, bir dakika... Ne dedi o? Yavrum mu dedi bana?*

Gözlerimin içine bir cevap vermemi beklercesine bakarken, "Ne dedin sen?" diye mırıldandım gülümsemelerimin arasından.

"Ne demişim ben?" diye sordu aklı karışmış bir şekilde.

"Yavrum mu dedin sen bana?" Tatlı tatlı kıkırdadı. Belimdeki elleri sıkılaşırken kucağından inmedim. Yerim çok rahattı, inmeyi de pek düşünmüyordum.

"Evet," diye mırıldandığında cilveli bir edayla, "Bir daha de," dedim. Yine kıkırdadı.

"Eğer şartımı kabul edersen hep derim," dedi ve harflerin üstüne âdeta bastırarak ekledi. *"Yavrum."* Gülüşüm yanaklarımı acıtacak derecede genişledi.

"Tamam," dedim hiç itiraz etme gereğinde bile bulunmadan. Kendime ben bile hayret ettim.

Tek kaşı havaya kalkarken, "Tamam?" dedi sorgularcasına. Daha inandırıcı olmak istedim.

"Tamam. Kâkül de kestireceğim, dans kursuna da geri döneceğim," dediğimde afallayarak baktı.

"Eeee çok kolay oldu bu." Hafifçe başımı yana doğru eğdim.

"Zaten her türlü senin dediğin olacaktı."

"Bak sen," diyerek iyice keyiflendiğinde genişçe gülümsedim. Ellerimi yeniden yanaklarına sarıp okşarken, "Peki, affettin mi beni?" diye sordum. Beni tutmayı hiç bırakmadan aniden kendine doğru çekti ve dudaklarını sertçe yanaklarıma bastırıp içine çekercesine oh diye diye öptü.

Geriye doğru çekilirken, "Başka şansım var mı sence?" diye mırıldandı ve burnumun ucundan küçük bir makas aldı. Yoktu, hem de hiç yoktu. Hem affetmeseydi bile ben kendimi affettirmek için bütün yolları denerdim.

Kucağından inmeden yeniden onun göğsüne sokulduğumda arsız bir tavırla benimle uğraşmaya devam etti. "Ama ayrılık sana yaramış Nisa Hanım. Bir cesaretlenmişiz. Bir güzelleşmişiz," diyerek kulağıma mırıldandığında yumruk yaptığım elimle hafifçe göğsüne vurdum ama başımı yasladığım yerden hiç kaldırmadım.

"Deme şöyle şeyler. Allah korusun. Ayrılmayalım bir daha." Elim sıkıca sırtına dolanırken, o da göğsünden içeri sokmak ister gibi sarıp sarmaladı bedenimi. O çok sevdiğim kokusunu doyasıya içime çekerken göğsündeki derin huzura sığındım.

"Bir daha bırakır mıyım acaba ben seni?" Başımı yasladığım göğsünden hiç çekmeden, hafifçe kaldırıp o güzel yüzüne baktım.

"Bırakmazsın, değil mi?"

"Bırakmam," dedi çok net bir sesle.

"Söz mü?"

"Söz. Demir Gürsoy sözü."

İşte bu söze bütün kalbimle güveniyor, inanıyordum.

Ona daha sıkı sarılırken ve ellerimi hafifçe kollarında gezdirirken avuçlarımda hissettiğim sertlikle gözlerim irice açıldı. Şaşkınlığımı gizleyemeyip, "Oha... Demir?" diye soludum.

"Sevgilim?"

Kollarındaki belirgin kaslara dokunurken, "Bir ayda bu kadar kas yapmış olamazsın, değil mi?" diye şüpheyle sorduğumda sesli bir şekilde güldü ama beni yanıtlamaktan da geri kalmadı.

"Yazdan beri spor yaptığımı düşünürsek..."

O Beliz denen kız aynı zamanda da spor salonundaydı, değil mi?

Aklıma ilişen bu rahatsız edici düşünceyle, "Sana artık spor da yasak," dediğimde şakağımdan öptü. "Sen nasıl istersen," diye mırıldandı kulağıma. *Bir de bana diyordu çok kolay oldu diye... Asıl o böyle her dediğime evet derse işimiz çok çok daha kolay olurdu.* Keyifle kıkırdayarak başımı yeniden ait olduğum yere, kalbinin tam üstüne yasladım.

Dünyadaki bütün sesler benim için tam da şu anda kesildi. Kulağımda sadece onun kalbinin düzenli ritmi vardı ve o ritim bana mutlu sonlu bir masal anlatıyordu. Arabanın içi sıcacıktı ama benim dünyam onun kollarının sıcaklığından ibaretti.

Ellerim sanki bıraksam kaybolacakmış gibi bir korkuyla farkında olmadan onun beyaz gömleğine tutunmuştu. Bırakmak da istemiyordu. Hava iyice kararmıştı. Aslında çok geç kalmadan eve gitmemiz gerekiyordu ama gitmek de istemiyordum. Şu anı bozacak hiçbir şey istemiyordum. Bütün kırgınlıklarım, korkularım, içimde biriktiğini sandığım her fırtına onun başıma değen sıcacık nefesiyle sakinleşiyor, diniyor, kayboluyordu. Onun kolları etrafımı sımsıkı

sararken dünyanın geri kalanı silikleşiyor, sanki var olmamın tek nedeni bu anmış gibi hissediyordum.

Bir an başımı kaldırıp, o güzel yüzüne bakarken, "Demir," diye fısıldadım ama sesim o kadar kısıktı ki belki de sadece ben duydum. O an, adının bile benim için bir sığınak olduğunu fark ettim.

Hiçbir şey demedi bu kez ama derin derin gözlerimin içine baktı. Ben de ona baktım ama çenemi de tutamadım.

"Biliyor musun? Eskiden, o çocuk aklıma rağmen bir şeylerin eksik olduğunu hep bilirdim." Kaşlarını çattı, dudaklarını tereddütle araladı.

"Bu gitmediğin için pişman olduğunu söyleyeceğin anlamına gelmiyor, değil mi?" Korkuyla sorduğunda tebessüm ettim ama kendimi tutamayıp yine hafifçe göğsüne vurdum.

"Hayır tabii ki de aptal." Başımı yasladığım göğsünden kaldırıp doğruldum. Gözlerinin içine bakarak konuştum. Çünkü bilsin istiyordum. Benim için ne kadar özel ne kadar kıymetli olduğunu bilsin, anlasın istiyordum.

"Bunca yılı hayatımda incinmemeyi öğrenmeye çalışarak geçirdim ama yine de en çok incinen ben oldum. Yetmedi, sevdiğim insanları da incittim, mahvettim. En çok da seni mahvettim."

"Nisa," diyerek araya girip beni susturmak istedi ama bir elimi havaya kaldırarak ben susturdum onu.

"Lütfen, bırak bitireyim." Sustu. Konuşmama izin verdi. Derince soluklandıktan hemen sonra devam ettim.

"Ama yaşadığım ve yaşattığım onca acıya rağmen annemle gitmediğim için hiç pişman değilim. Olmayacağım. Çünkü seni seviyorum. Seni çok seviyorum Demir Gürsoy ve hayatım boyunca ihtiyacım olan tek şeyin yalnızca sana duyduğum, senin bana duyduğun sevgi olduğunu da biliyorum."

Bir elim doğrudan benim için atan yüreğine giderken, onun havalimanında bana söylediklerini bu kez ben ona söyledim. "Çünkü ben buraya aitim. Benim yuvam tam burası." Gözleri kısıldı ve bana muhteşem bir gülümseme bahşetti. Islak kirpiklerinin arasından birkaç damla gözyaşı yanaklarına aktı. Bu kadar duygusal bir çocuk olması da kesinlikle kalbe çok zarardı. Oysa ben mutluluktan bile olsa ağlamasını istemiyordum. Yüreğine dokunan elimi, eline alarak dudaklarına götürdü ve avucumun içinden öptü.

Derinlerden gelen boğuk bir sesle, "Nisa Altun..." diye mırıldandı gözlerini gözlerime dikerek.

"Buyurun benim?"

"Sana daha öncesinde kalbe zararlı olduğunu söylemiş miydim?" Kıkırdayarak başımı salladım ve, "Hı hı," diye fısıldadım.

Beni kendine çekip yeniden sıkıca sarıldığında ben de ona sıkıca sarıldım. Boynundan öptüm. Yanaklarından öptüm. Gözlerimi kapatıp o çok sevdiğim

kokusunu yine derin derin içime çektim. Onun kolları arasında sanki tüm dünyaya meydan okuyabilirmişim gibi çok güçlü hissettim. Çünkü biliyordum ki bu sevgi bizim en büyük gücümüzdü. Ve böyle hissettiğimi bilmek, hayatı yaşamayı değer kılıyordu.

Beni yeniden göğsüne yaslarken, "Demir," dedim yine.

"Nisa'm," dedi hemen. Adımı böyle sahiplenircesine söylemesi bile çok hoşuma gidiyordu.

"Peki bundan sonra ne olacak?" Sesim korku doluydu. Çünkü bundan sonrasını ben de kestiremiyordum. Şu an çok mutluydum, çok mutluyduk ama ötesini de tahmin etmek çok zordu. O da sanki bu korkumu hissetmiş gibi beni daha sıkı bir şekilde sarıp sarmaladı.

"Çok mutlu olacağız." Sesi kendinden çok emindi. Ben de ona her şeyden çok inanıyor, güveniyordum. Alnıma küçük bir öpücük kondururken, "Yaşanan bütün o kötü şeyleri geride bırakacağız. Her zaman olduğu gibi ben yine senin elini tutup, tam yanında duracağım," diye devam etti. Ellerimden birini tutup havaya kaldırarak avuç içlerimizi birbirine kenetledi.

"Seni asla yalnız bırakmayacağım. Artık yalnızca biz olacağız. Nisa ve Demir. Kutup Yıldızı ve Kedi Yavrusu. Poğaça Surat ve Iron Man. Her şeye rağmen yalnızca biz..."

Son söyledikleriyle dudaklarımdaki gülümseme bütün çehreme yayıldı. Beni kendine çekip yeniden iyice göğsüne bastırdı. Söylediklerine karşılık ben de kollarımı onun beline daha sıkı bir şekilde sardım. Gözlerimi kapatarak başımı kalbinin tam üzerine yasladım. Demir de kokumu derince içine çekip, saçlarıma uzun bir öpücük bıraktı.

O an, her şey daha da netleşti. *Evet, gelecek ne getirecekti?* Bilmiyordum ama bizim hikâyemiz kesinlikle basit değildi ve asla mutsuz sonla bitmeyecekti. Asla buna izin vermeyecektim. Hiç kimse bu bağı bizden koparamayacaktı.

"Yalnızca biz," diyerek onun söylediklerini yüreğimde hissettiğim derin sevgiyle onayladım. Kendimi onun kollarındaki huzura bıraktım. Bu saatten sonra bu kollardan bir daha hiç ayrılmayacaktım ve kimsenin beni ondan, onu da benden ayırmayacağından emin olacaktım.

18. BÖLÜM

♪ *Müslüm Gürses – Nilüfer*
♪ *Mabel Matiz – Öyle Kolaysa*
♪ *Sezen Aksu – Yetinmeyi Bilir Misin?*
♪ *Erdal Güney – Yağmur ve Rüzgâr*

Zaaf...

Güçlü bir silahtı. Sevginin hem büyüleyici hem de acımasız yanını gözler önüne seren bir tuzaktı ya da. Karşılıklı duyulan yoğun çekim ve koşulsuz aşk sayesinde her şeyi gölgede bırakır, sözcüklerin bile yetersiz kalacağı derin bir bağ yaratırdı. İnsanlar hissettikleri tutkuyla dünyayı unutur, suskunluklarında bile birbirlerinde anlam bulurlardı. Ancak zaaf, aynı zamanda insanı güçlü kıldığı kadar savunmasız bırakan bir zayıflıktı. Kalpleri birbirine bu denli açmak; savunmasız kalmayı, korkularla ve eksikliklerle yüzleşmeyi de beraberinde getirirdi. Küçük tartışmalar, derin kırgınlıklara dönüşürdü. Bazen bir bakış, bazense ufak bir söz içten içe, insanın göğsünde yatan kırgınlığın, sızlayan yaraların filizlenmesine sebep olurdu.

Yine zaaf, bazen de sevginin en korkutucu yanıydı. Başta iki insanı birbirine sımsıkı bağlarken, zamanla aralarındaki aşılmayacak o uçurumu büyütür ve sevginin ağırlığını taşımayı her gün biraz daha zor bir hâle getirirdi.

Meltem Gürsoy...

Gözyaşlarıyla birlikte elindeki fotoğraf albümüne bakarken çok önemli bir karar almıştı. Hayatındaki en büyük zaafına artık veda etmek istiyordu. Buna kendini mecbur hissediyordu.

Onun hayatındaki en büyük zaafı eşi Suat Gürsoy'du. Her şey ona duyduğu aşkla başlamıştı. Bunca yıl boyunca sınırlarını zorladıkları bir sevgi ve yoğun bir tutkuyla birbirlerinin gözlerinin içine bakmışlar, tüm dünyayı unutmuşlardı. Onca kavgaya ve gözyaşına rağmen içinde hep bir umut saklamıştı. *Belki her şey düzelir, belki tekrar eski günlere döneriz diye...* İşler elbette Meltem'in dilediği gibi gerçekleşmemişti. Her yeni başlangıçta bir öncesinden kalan yaralar daha da çok kanamıştı. Sevgi, gurura yenilmiş, anlayış ise yerini derin suçlamalara bırakmıştı. Ama yine de içlerinde kopan nice fırtınalara rağmen aynı çatı altında yaşamaya, yaşlanmaya devam etmişlerdi. *Hatanın en büyüğünü de aslında burada yapmışlardı.*

Çünkü zaaf, insana bağışlama arzusunun yanında, aynı yerden defalarca kez yaralanma olanağı sunuyordu. *Çünkü birbirlerini böylesine iyi tanıyor olmaları,* aynı zamanda birbirlerini yarayacakları en iyi noktaya kolayca ulaşmalarını sağlıyordu. Sevgileri büyüktü belki ama her bir bakış, artık birbirlerine yetemediklerini onlara yeniden hatırlatıyordu. Artık sevgi bile yetersizdi çünkü aşkları, ruhlarındaki çatlakları değil, yalnızca derinlerdeki hayal kırıklıklarını besliyordu.

Yılların birikimi, son birkaç ay içerisinde yaşananlarla iyice gün yüzüne çıkmış, Meltem'de ağır hasarlar bırakmıştı. Ayrıca ona büyük dersler de vermişti. Anlamıştı ki, eşine duyduğu bu zaaf onun gözünü kör etmişti. Oysa içindeki sevgi zamanla körelmişti. Küçük sözlerle başlayan tartışmalar, geri dönüşü olmayan yollara giden büyük kavgalara dönüşmüştü. Kalbinin en hassas yerinde koca bir hançerin hâlâ dinmeyen yarası vardı ve Meltem, o acının hiç dinmeyeceğinin, izlerini daima göğsünde taşıyacağının artık farkına varmıştı.

Evlilik, saygı ve sevgiyle çerçevelenmiş bir uyum gerektirirdi fakat zaafları olan iki insan için bu uyum, zamanla yıkıcı bir meydan okumaya dönüşürdü. Sevginin çokluğu, anlayışın eksikliğiyle çarpıştığında geriye yalnızca yıkık dökük bir evliliğin kalıntıları kalırdı.

Elindeki fotoğraf albümüne bakarken Meltem'in aklından geçen düşünceler tam olarak bunlardı. *Üniversite yıllarına dair en güzel anıları, düğün fotoğrafları, beraber gittikleri tatiller ve daha nicesi... Hepsi bu fotoğraf albümünün içindeydi.* Mutlu oldukları her anı ölümsüzleştirmişlerdi. Şimdiyse aşklarının kalıntıları bir yangının külleri gibi savruluyordu. Geriye kalan ise mutlu anılarla dolu bu fotoğraf albümünden daha fazlası değildi.

Günler geçtikçe hisleri birer yüke dönüşmüştü Meltem'in. Bir tabak yanlış yerleştirilmişti masaya, bir kelime yanlış tonlamayla söylenmişti ve belki bir bakış her şeyi anlatmaya yetmişti. Sadece zaman almıştı kabullenmek. Zaman almıştı özümsemek ve özümsetmek. Ardından bütün gerçekler ortaya dökülmüş ve en sonunda her şey alevlenmişti.

Zaafın doğası da buydu. Sevdiklerini en çok yaralayanlar, yine en çok sevenlerdi. Birbirlerinin gözlerine her baktıklarında artık sevgi yerine, o gözleri dolduran bitmek bilmeyen bir kırgınlık ve öfke vardı. Çünkü yetmiyordu. Sevgi ne kadar güçlü olursa olsun, kırgınlıkları tamir etmeye, onarmaya yetmiyordu.

Saatler gece yarısını geçiyordu. Salondaki tekli koltukta oturan Meltem, eline almış olduğu bir kadeh beyaz şarapla mutlu olduğu zamanları tek başına yâd ediyordu. Suat henüz eve dönmemişti. Şirketteydi. Kıymetlisi, oğlu Demir ise akşam yemeğini komşularında geçirdikten sonra kısa bir anlığına eve uğramış, annesine derin öpücükler vermiş ve yarın okul olduğunu söyleyerek

kendi evine gitmişti. *Uzun zamandan sonra oğlunu ilk kez bu kadar mutlu görmüştü Meltem. Çünkü biricik oğlunda sevdiği kıza yeniden kavuşmanın tatlı heyecanı vardı.*

Fotoğraf albümüne hâlâ bakarken, bir taraftan da yıllardır taşıdığı yükün altında ezildiğini hissediyordu. Evlerinin beyaz duvarları bir zamanlar sıcak ve güvenli bir sığınak gibi gelirdi ona ama şimdi, boğucu bir yalnızlığı yankılayan, bomboş bir kabuktu. Suat'a her baktığında nefretten veya öfkesinden dolayı değil, derin bir kırgınlıktan doğan mesafeyi hissediyordu. İkisi de çok yorulmuştu ve Meltem bunu da biliyordu. Ne yazık ki verdiği hiçbir savaş ikisini de aynı anda kurtarmaya yetmemişti. Ne paylaştıkları hatıralar ne de geçmişteki mutluluklar, bu çürüyen bağın yükünü hafifletebilmişti. Şimdi ise her sabah uyanmak, aynı döngüde kaybolmak gibiydi. Artık ne bir çıkış yolu ne de tutunacak bir umut ışığı vardı. Aksine her geçen gün birbirlerinden daha da çok uzaklaşıyorlardı. Suat da Meltem de farklı yerlerde, farklı şekillerde tükeniyorlar ama aynı yolda yürümeyi çoktan bırakmış olduklarını fark edemiyorlardı.

Meltem vaktinin çoğunu hastanede geçiriyordu. Hastanedeki odasının soğuk, steril kokulu atmosferi, ona evin duygusal ağırlığından daha az boğucu hissettiriyordu. Elinde hep bir iş ya da hasta olurdu. Olabildiğince dolu programının arada kalan bütün boş anlarında ise yenidoğan servisindeki bebekleri izlerdi. O bebeklerle ilgilenmek, belki de kalbindeki derin boşluğu görmezden gelmenin bir başka yoluydu.

Suat'ta da durumlar farksız sayılmazdı. Son olanlardan sonra günlerinin büyük bir kısmını yalnızca şirkette geçiriyordu. Evin yolunu pek tutmuyor, hatta bazı geceler şirkette sabahlıyordu. Şirket, evdeki sessizlikten kaçtığı bir limandı onun için. Çalışma masasını dolduran dosya yığınlarına her baktığında, onları yalnızca birer iş parçası değil, kendi içindeki hesaplaşmadan kaçmanın bir yolu olarak görüyordu. Saatlerce ofiste oyalanıyor ama aslında koşmak istediği şeyin, dört duvar arasına sıkışıp kalan derin bir hasret olduğunu da çok iyi biliyordu. *Ailesine, geçmişine ve bir yıldırım gibi hayatının tam ortasına düşen kızına...*

Meltem, elindeki kadehten büyük bir yudum daha içerken fotoğraf albümünün bir sayfasını daha çevirdi. Karşısına çıkan fotoğraflarla dudaklarına yerleşen gülümsemeye engel olamadı. Gözyaşları usulca yanaklarına, oradan da albümün üzerine akmaya devam etti. Çünkü Demir'in sekizinci yaş gününden fotoğraflar vardı önünde. Üzerindeki askılı pantolonuyla, boynundaki şirin papyonuyla çok sevimliydi oğlu. Dayanamadı, uzanıp fotoğraftaki kocaman gülümseyen yüzünü okşadı. Işıl ışıl parlayan gözlerinden öptü. Her bir fotoğraf karesinde Demir yalnızca onun kollarındaydı. Ona sarılıyordu, onun elini tutuyordu. Suat yine aralarında yoktu. *Hiçbir zaman da olmamıştı.*

Sebebini çok iyi biliyordu Meltem. *Suat'ın ona haykırarak söylediği sözleri nasıl unuturdu?* Yıllarca kulaklarından hiç silinmemişti ki o sözler.

"Beni kendi evladımdan mahrum bırakıp, bir başkasının çocuğuna babalık yapmaya zorladığın için seni asla affetmeyeceğim. Asla Meltem."

Gerçekler, bütün çıplaklığıyla ortaya çıktıktan sonra Meltem'in aklı sık sık Nisa'ya giderdi. Hatta o gencecik kız, bir an olsun zihninden çıkmazdı. Suat'a ve ona yaşattıklarını, onlardan aldıklarını düşündükçe yüreğindeki suçluluk hissi daha da büyürdü. *Bütün bunların bedelini nasıl ödeyecekti?* Üstelik bugün, yüreğindeki bu iç savaşın tam ortasına koca bir bomba daha düşmüştü. Senem'in doğrudan onun gözlerinin içine bakarak söylediği, bir tokat etkisi yaratan ağır sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyor, onu paramparça ediyordu.

"Sahi, merak ediyorum da gece başınızı yastığınıza koyduğunuzda şuranızdaki vicdan sizi rahat bırakıyor mu? Nisa, kaza geçirdi. Yoğun bakımda yattı. Kalbi durdu. Ölümden döndü. Benim yüzümden olmadı bütün bunlar. Sizin yüzünüzden oldu. Hatırlıyorsunuz değil mi? Demir'in mahvolmuş hâlini fark ettiniz mi peki? Hiç dikkatli baktınız mı ona? Gördünüz mü içindeki yangını?"

Hayat gerçekten büyük tesadüflerle doluydu. Devrimler kızları evlat edinip, onlarla tanıştırdıkları ilk andan itibaren favorisi de en sevdiği de hep Nisa olmuştu. Ne garip... Belki de daha en başında hissetmişti onun çok özel bir kız olduğunu.

Senem hırçındı, hırslıydı, kibirliydi. Kimseye eyvallahı yoktu ve bugün, o yeşil gözlerinden saçılan öfkeyle, tam da onların gözlerinin içine bakarak sarf ettiği sözlerle bunu fazlasıyla kanıtlamıştı. Ama Nisa öyle değildi işte. Nahifti. Yumuşak kalpliydi, düşünceliydi, vicdanlıydı ve bütün bunları aklına getirdikçe yüreğindeki suçluluk hissi iyice bastırılamaz bir hâle geliyordu. Onu babasından ayırdığı için, Suat'a büyük duvarlar örüp, hayatlarını derinden etkileyecek şartlar koştuğu için kendini asla affedemiyordu. Eğer o gencecik kız, onlar yüzünden ölseydi, eğer Nisa gerçekten o kazadan kurtulamasaydı... Meltem, bu vicdan azabıyla asla yaşayamazdı.

Ve bugün... İlk kez babasına sarıldığı o kısacık anda o masum kızı büyük bir dikkatle izlemişti. Babasını affetmek için hazırda beklediğini ama bir şeylerin de onu engellediğini görmüştü ve Meltem Nisa'yı neyin engellediğini çok iyi biliyordu. Artık o engel olmak istemiyordu. Yıllardır içinde taşıdığı bu vicdan azabının sesini susturmak, artık özgür olmak istiyordu.

Bakışları yeniden oğlunun sevimli fotoğraflarına döndüğünde aklına onun için bugünün en özel anı geldi. Devrimler'in evinde Nisa'yla aldığı karar sonrası Demir'in ona söylediklerini hatırladı. Yalnızca Meltem'in gözlerinin içine bakarak, *"Benim annem o,"* demişti. Ailesi olarak onları seçtiğini, onları kabullendiğini ve kimsenin bunu değiştiremeyeceğini söylemişti. Çok mutlu olmuştu Meltem. Yüreği tam da o anda bir kuş gibi kanat çırpmıştı. Fakat bu

mutluluğu çok sürmemişti çünkü içine bir kurt düşmüştü. Aldığı karar yeni değildi ama bu önemli kararın Demir'i etkilemesi muhtemeldi. Kararının elbette arkasındaydı ama şimdiden Demir'e nasıl söyleyeceğini hiç bilemiyordu.

Elindeki şarabın son damlasını da kafasına dikerken, evin ahşap kapısının açılıp kapanma sesini işitti Meltem. Önce afalladı, ne yapacağını bilemedi çünkü gelen kişinin kim olduğunu biliyordu. Genelde eve hep o uyuduğu zaman gelirdi ama bu gece öyle olmamıştı. Çünkü Meltem'in gözüne bir damla uyku girmemişti.

Kucağındaki albümü hızla kapattı. Elindeki boş kadehle birlikte koltuğun kenarındaki cam sehpanın üzerine bıraktı. Adım sesleri kulaklarını doldururken burnunu çekip, elleriyle hızlıca gözyaşlarını sildi ve tam da bu esnada karşısında onu gördü. *Suat'ı...*

Suat, merdivenlere yönelip bir üst kata çıkmak üzereyken, salondaki gece lambasının turuncu ışığı altında, tekli koltukta oturan Meltem'i gördü. Adımlarının yönü değişti ve salona doğru ilerledi. Meltem, oturduğu tekli koltuktan yavaşça ayağa kalkarken gözlerini de Suat'ın üzerinden çekemedi. Üzerindeki takım elbise iyice kırışmış, kravatını da çoktan çıkarmıştı. Saçları dağınık, gözlerinin altı şişti. Çok yorgun görünüyordu.

İkisi de derin bir sessizliğin içindeyken bu sessizliği, "Uyumamışsın," diyerek Suat bozdu. Yavaşça başını salladı Meltem. "Uyuyamadım," diye itiraf etti.

Suat, "Demir?" diye sordu bu kez de. Genişçe gülümsedi Meltem. Oğlunun eve gitmeden önceki o şen, şakrak hâllerini bir kez daha gözlerinin önüne getirdi.

"Akşam yemeğinden sonra evine gitti. Yarın için çok heyecanlıydı. Sanki ilk kez okula gidecek eşek sıpası."

Meltem'in söylediklerine ikisi de güldü. *Evet, Demir ilk kez okula gitmiyordu ama son yaşananlardan sonra ilk kez mutlu ve huzurlu bir şekilde okula gidiyordu.*

Suat, başını sallayarak arkasını döndüğünde, "Suat?" diye seslendi Meltem. Suat'ın adımları anında durdu ve yeniden ona döndü. Sessiz kalıp, Meltem'in gözlerinin içine beklentiyle baktığında, "Vaktin varsa biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Meltem.

"Elbette."

Meltem, oturması için bir eliyle hemen karşısındaki koltuğu işaret etti. Suat, tereddüt bile etmeden karşısına geçip oturdu. Meltem de kalktığı koltuğuna geri oturdu. Önce lafa nasıl gireceğini hiç bilemedi. Bir an, o koca salonu derin bir ölüm sessizliği sarıp sarmaladı. Boğazında kocaman bir yumru belirdi ama kelimeler dudaklarından bir türlü dökülmedi. Çünkü böyle bir kararı almak, dile getirmek sandığı kadar kolay değildi.

Sessizlik içinde derince iç çekerken gözlerinin önüne yine Nisa'yı ve babasına sarıldığı anda gözlerini huzurla sımsıkı kapayışını getirdi. Başını kaldırdı, yüzündeki yorgunluğu hiç saklamadan Suat'ı izledi. Başını öne eğmiş, gözlerini Meltem'den kaçırmış, sessizce ellerini ovuşturuyordu. Gergin görünüyordu. Onun bu gerginliğine son vermek istedi Meltem. Uzatmak istemedi, direkt söze girdi.

"Bugün ona nasıl baktığını, nasıl sarıldığını gördüm," dedi dürüstçe. Çünkü Demir'e hiç öyle sarıldığını, hiç öyle baktığını, hiç öylesine derinden bağrına bastığını görmemişti. Suat başını yerden yavaşça kaldırırken yıllardır aynı yastığa baş koyduğu eşiyle göz göze geldi. "Kızına," diye devam etti Meltem. Suat sessiz kaldı, hiçbir şey demedi. O da biliyordu çünkü kızına nasıl yürekten sarıldığını.

Lakin Meltem'in fark ettiği şeyler sadece bunlarla sınırlı değildi. *Nisa... Aslında babasına çok benziyordu. Hem fiziksel hem de duygusal olarak...* Bunu Suat da bilsin, hatta bu farkındalıkla mutlu olsun istiyordu. Bunu hak ettiğini düşünüyordu.

"Biliyor musun? Sana benziyor. Gözleri, bakışları, o kararlı duruşu... Aynı sen."

Bir an Meltem'in dudaklarından dökülenlere inanamadı Suat. İnanamadı ama yine de çok mutlu oldu. İçini tarifsiz bir huzur sardı. Yüreğinde yükselen heyecanı bastıramayarak, "Gerçekten mi?" diye sordu. Ağır ağır başını salladı Meltem. "Gerçekten," diyerek tasdikledi onu. Yüzündeki gülümseme daha da genişledi Suat'ın.

Meltem, "Bundan haftalar öncesinde bana ne sormuştun, hatırlıyor musun?" diye devam ettiğinde Suat başını iki yana doğru salladı. Hatırlamıyordu. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki hatırlaması da imkânsızdı.

"Bana *'Kızımdan ayrı geçirdiğim yılları geri verebilir misin?'* demiştin." Hatırladı Suat. Hatırladı ve sıkıntılı bir iç çekti. O konuşmasının hâlâ arkasındaydı. Meltem de bunun ziyadesiyle farkındaydı.

"Geçmişe geri dönebilsek bir an bile düşünmezdim, biliyor musun? Bir an bile Suat. Yapmazdım, seni engellemezdim. Kızına sahip çıkmana, onu bu eve getirmene, Demir'le büyümesine izin verirdim. Böyle olmasına asla izin vermezdim."

Kederle tebessüm etti Suat. Bakışlarını Meltem'e çevirdiğinde omuzlarındaki yükü, çehresindeki pişmanlığı iliklerine kadar hissetti. Bunların yanı sıra eşinin ne kadar ciddi olduğunu da gördü. Gördü ama artık bir önemi yoktu. Geçmişe dönemeyeceklerinin, hiçbir şeyi düzeltemeyeceklerinin ikisi de farkındaydı.

"Geçmişe geri dönebilsek zaten bunları yaşamazdık ki Meltem."

"Haklısın. Geçmişe geri dönemeyiz. Zamanı geri getiremeyiz. Hiçbir şeyi düzeltemeyiz ama kızının seni affetmesini belki bir nebze olsun sağlayabilirim." Meltem'in sözleriyle Suat'ın koyu kahverengi gözleri irice açıldı. Eşinin ne demek istediğini pek anlamadı ama sessizliğini de korumaya devam etti.

Meltem, "Kızının seni affetmesini istiyorsun, değil mi?" diye sorduğunda hızlıca başını salladı. *Hayatta bundan daha çok istediği başka bir şey yoktu.*

"Her şeyden çok," dedi gerçeği söyleyerek.

Kendi kanından, canından bir kızının olduğunu bilmek ve onsuz geçen on sekiz yıl...

Suat'ın içinde hiç dinmeyen bu boşluk, yıllarca adını koyamadığı ama her zaman hissedip yok saydığı bir acıya dönüşmüştü. Şimdi o boşluğun sebebini bilmek, onun adını koyabilmek hem içini huzurla dolduruyor hem de aynı yerden derin bir yara açıyordu.

Nisa...

İsmini her söylediğinde, her aklından geçirdiğinde dudaklarının titrediğini, yüreğinin sızladığını fark ediyordu. Ona bu kadar yakın olup, bir o kadar da uzak kalmanın ağırlığını yüreğinde taşımak, aldığı her nefeste onu biraz daha eziyordu. On sekiz yıl boyunca bir babanın koruyucu kollarını hissedememişti kızı, Suat da bir babanın varlığını ona hissettirememişti. Bu düşünce içini kemiren bir kurt gibi, suçluluk duygusuyla birlikte özlemini daha da büyütüyordu. Nisa'ya bir dokunuş kadar yakın olup, geçmişteki hatalarının onu ondan almış olduğunu bilmek... İşte bu, Suat'ın yüreğini her gün biraz daha dağlıyordu. *On sekiz yılın telafisi var mıydı? Bir baba, geç kalmış bir sevgiyle kızının karşısına çıkmaya nasıl cesaret edebilirdi?*

Ama Suat'ın asıl sorguladığı şey başkaydı. *"Bir gün beni gerçekten affedecek mi? Bir gün bana baba diyecek mi?"* düşüncesiydi. Nisa'nın gözlerinde kendisini nasıl bir baba olarak göreceğinden çok korkuyordu. Kızının, geçmişin karanlık iplikleriyle örülmüş bir hikâyede yer almak istemediğini bilmek, Suat'ı adım atmaktan alıkoyuyordu. Onu kucaklama, saçlarına dokunma, bir an olsun gözlerinde kendisine dair bir kıvılcım görme arzusuyla yanarken, aynı zamanda bu arzunun en büyük düşmanı da yine kendi vicdanıydı. *"Ona nasıl hesap vereceğim?"* diye her düşündüğünde, içinde bir şey kırılıyor, ayağa kalkıp geçmişin zincirlerini kırma cesareti, yerini bir suçluluk çukuruna bırakıyordu. *Ama bir baba her ne olursa olsun kızına, "Senin için buradayım," diyebilmeliydi, değil mi?* Suat, çok geç kalmış dahi olsa artık bunları demek istiyordu. *Yalnızca o sözlerin ağırlığını sırtlanacak kadar güçlü müydü?* Asıl bunu bilmiyordu. Kendi hatalarıyla yüzleşmenin zamanı geldi de geçiyordu. Ama Nisa'nın yüreğine dokunabilmek için önce kendi yüreğindeki acıya dokunmak zorundaydı. Önce yıktığı ne varsa geri düzeltmeliydi.

Meltem, Suat'ın gözlerindeki özlemi ama en çok da umudu gördü. Zaten bu kararı almasının yegâne sebebi de o gözlerde gördüğü umut kırıntılarıydı. Kıyamıyordu ona. Onu aldatmış dahi olsa kıyamıyordu işte. Bu yüzden bu kararı almaya kendini mahkûm hissediyordu.

Kendini toparlayabilmek adına derince nefeslendi Meltem. Boğazını temizledi ve sonra, "Nisa, sana bugün ne dedi?" diye sordu. Suat, yine sessiz kaldı. Cevap vermedi. Meltem ise devam etti.

"'En çok da bir gün Meltem teyze seni gerçekten affederse, ben de seni affederim,' dedi."

Evet, bunları söylemişti kızı. Önce annesinin, Ayla'nın onu affetmesini ama en çok da Meltem'in onu affetmesi gerektiğini vurgulamıştı. Nisa'nın sözlerini Meltem'in dudaklarından işitirken gururla gülümsedi Suat. Daha küçücük yaşında, böylesine yüce gönüllü olduğu için kızıyla gurur duyuyordu. *Hakkı var mıydı? Bilmiyordu ama gurur duyuyordu işte.*

Eşinin sözlerini gözlerindeki umut kırıntılarıyla, başını sallayarak onaylarken Meltem, "Seni affederim Suat ama tek bir şartla," dedi kararlı bir ses tonuyla. Gözlerinin içi parladı Suat'ın. Ne derse yapmaya hazırdı. Çünkü ona hâlâ ilk günkü aşkıyla bağlıydı.

"Her şeye kabulüm." Acı dolu bir gülümseme belirdi Meltem'in dudaklarında. Bu konuşmayı hatırlıyordu. Yıllar önce boşanma kararını ilk aldıklarında da Suat aynı sözleri sarf etmişti.

Bunları hatırlarken, "Yine?" diye sordu Meltem kaşlarını havaya kaldırarak. Suat da tıpkı onun gibi geçmişi hatırlayarak, "Yine," diye tekrarladı. Derin bir nefes çekti Meltem. Öyle sert bir şekilde çekti ki ciğerleri yandı, yüreğini de beraberinde yaktı ama kararından da geri dönmeyecekti.

Gözlerini eşinin yüzüne kenetledi. Uzun uzun baktı yıllarını geçirdiği adamın çehresine. Yılların bıraktığı izleri bir harita gibi okuyordu şimdi. Suat'ın alnındaki derin çizgiler, göz kenarlarındaki kırışıklıklar, bir zamanlar heyecanla konuştuğu anlarda beliren o şahane kıvrımlar şimdi bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Eskiden Meltem'e her gülümsediğinde sıcak bir dokunuş gibi gelen bu çizgiler şimdi çok yorgun ve donuktu. Kapanmamış ve hiç kapanmayacak bir yaranın izlerini taşıyordu.

Aldığı kararı nasıl söyleyecekti, bilmiyordu Meltem ama başka çözümü de çaresi de yoktu. *Bir kez yapmıştı, bir kez daha yapardı.*

Bir an yeniden eşinin gözlerinin içine baktı. O gözlerde bir zamanlar kendisini bulan Meltem, şimdi sadece koca bir boşluk görüyordu. Suat'ı daha fazla bekletmek istemedi. "Boşanmak istiyorum," dedi bir çırpıda.

Suat'ın tebessüm eden suratı anında düştü. İşittikleriyle nefes alamadı, taş kesildi. Bunu beklemiyordu. Birkaç dakika boyunca yalnızca eşine baktı. *Çaresiz ama kararlı, yorgun ama kendinden fazlasıyla emin olan eşine...*

Sanki Meltem'in sözleri bir kurşun gibi önce havada asılı kalmış, sonrasında ikisini de aynı anda vurmuştu. Meltem'in gözlerinde bir şaka izi aradı ama bulamadı. Eşinin bakışlarındaki keskinlik söylediği cümlenin arkasında bir gerçeklik olduğunu haykırıyordu. Güçlükle nefes alıp sonunda dudaklarını araladı Suat.

"Anlamadım?" Gerçekten anlamamıştı çünkü. Gözlerini kaçırarak başını eğdi Meltem. "Ne dediğimi duydun. Boşanalım Suat," diye tekrarladı.

Evet, Suat ne dediğini gayet iyi duymuştu ama yine de buna inanmak istemiyordu. Ellerini destek almak için koyacak bir yer aradı ama onu da bulamadı. Tam da şu anda hayatının ellerinin arasından kayıp gittiğini düşünüyordu.

Oturduğu koltuktan hışımla ayağa kalktı. "Meltem sen ne diyorsun? Ne boşanması? Ne saçmalıyorsun Allah aşkına?" diye öfkeyle konuştu. Hâlâ bu durumu kabullenemiyordu. Oysa Meltem kararlıydı. Hatta hiç olmadığı kadar kararlıydı. Sessiz kaldı bu yüzden. Ellerini kucağında birleştirerek, parmaklarını birbirine kenetledi. Derin sessizliği ise Suat'ı daha da çileden çıkardı.

"Bir şey söyle Meltem! Bunu söylemek, *boşanalım* demek bu kadar kolay mı senin için?" Suat'ın dudaklarından dökülenler tükürürcesine çıktı. *Kolay değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.*

Acı içinde gülümsedi Meltem. "Sence kolay mı?" diye sordu alaylı bir sesle. Yeniden eşinin yüzüne bakarken sanki geçmişten bir perde aralandı. *Gençliklerinin heyecanı, ilk kahvaltıları, uzun yürüyüşleri, kavgaları, barışmaları ve daha niceleri...* Hepsi karşısında gördüğü çehrenin derinliklerinde gizliydi. Ama o an fark etti ki, geçmişin sıcaklığı, bugününü ısıtmıyordu artık. Bu yüz, bir zamanlar ev dediği bir yere aitken şimdi bir yabancının yüzü olmuştu. Kalbinin sıkıştığını hissetti Meltem. Kararının ağırlığını yüreğinde taşıyordu ama geri adım da atmayacaktı. Çünkü her iz, her hatıra ne kadar derin olursa olsun artık onlara tutunarak yaşamaktan vazgeçmişti.

Sıkıntılı bir nefes alırken, "Elbette kolay falan değil. Hiçbir zaman da olmadı ama artık başka bir yol da kalmadı," diyerek Suat'ın konuşmasına fırsat tanımadan onu yanıtladı.

Suat, salonda volta atarken dağınık olan saçlarını elleriyle çekiştirip, iyice dağıttı. "Her zaman bir yol vardır," dedi sık nefeslerinin arasından.

"Artık yok."

Suat, dört dönmek yerine sakin kalmaya çalışıp yeniden koltuğa oturdu. Eşinin gözlerinin içine baktı. Gözlerindeki yorgunluğu ve derin kederi gördü. Ciğerlerini delip geçti o keder dolu bakışlar. Meltem'in sözleri zihninde yankılanırken kalbinin bir köşesinde kocaman bir acı hissetti. *Yirmi beş yıl... Çeyrek asırlık bir hayat... Sevinçleri, kavgaları, pişmanlıkları...* Bu kadar yılın ardından böyle bir sona gelmek ona haksızlık gibi geliyordu.

Gözlerini Meltem'e dikerken, ellerinin titrediğini fark etti ama içinden geçenleri de söylemeden edemedi. "Yirmi beş yıl," diye fısıldadı çaresizce. Başını eğdi. Meltem'e bakamadı bu kez. Çünkü bakışları bile onun kaldıramayacağı kadar hüzünle çerçevelenmişti.

"Yirmi beş yıl Meltem... Birlikte geçirdiğimiz onca yılın ardından sonra bunu nasıl söylersin?"

Meltem bir an gözlerini kapatıp kendine zaman tanıdı. Kelimeler boğazında düğümlenmişti ama bu kararı dile getirmenin kolay olmayacağını zaten biliyordu.

"Ve yirmi beş yıl boyunca defalarca köşeden dönen bir evlilik," diye mırıldanırken sesi titriyordu. Lakin kararlıydı. Gözlerini aralayarak aynı kararlılıkla devam etti sözlerine.

"Evet, yirmi beş yıl boyunca birbirimizi sevdik. Koca bir hayatı paylaştık ama bu hayatı paylaşırken aslında birbirimize yaşattıklarımızın altında ezildik. Kendimizi kaybettik. Bu evliliğin sadece birbirimize duyduğumuz alışkanlıktan dolayı sürdüğünün ikimiz de çok iyi farkındayız. Aslında yıllar önce bitmesi gerekiyordu. En başında, beni aldattığını öğrendikten hemen sonra boşanmalıydık ama yapamadık işte. Göze alamadık belki de. Birbirimizin canını çok yaktık Suat. Birbirimize çok zarar verdik. Artık kabul etmeliyiz. Kendimizi kandırmanın hiçbir manası yok. Çoktan bitmiş bir evliliği daha fazla sürdüremeyiz."

Eşinin gözlerinin içine derin derin baktı Suat. O gözlerde geçirdikleri bir ömür vardı. Fakat bu kez karşı çıkamadı Meltem'in sözlerine çünkü haklıydı. Onun omuzlarındaki yükü görüyor, hissediyordu. Aralarındaki uçurum her geçen gün biraz daha derinleşirken, konuşmak bile gereksiz bir çaba gibi geliyordu. Yine de, "Hiç mi şansımız yok?" diye sormaktan kendini alamadı. Meltem başını iki yana doğru salladı. *Artık hiçbir umut da şans da yoktu onlar için.*

"Yeterince çabaladık zannediyordum ama sanırım bir şeyleri düzeltmek yerine hep görmezden geldik. Birbirimizi anlamaya çalışmayı çoktan bıraktık. Birbirimize sarılmak yerine hep daha uzağa gittik. Birbirimizi tüketip, mahvettik. Bak, en sonunda elimizde ne kaldı? Kırık, dökük yaralarla dolu bir hikâye... Bütün bunların farkına varmamız için daha ne kadar yaralanmamız gerekiyor Suat? Yeterince acı çekmedik mi zaten? Artık böyle devam etmek istemiyorum. Edemeyiz. Yapamayız. Bu sadece bize değil, herkese haksızlık."

Meltem'in söyledikleri mıh gibi aklına kazındı Suat'ın. Gözleri doldu. Eşi yine ve yine çok haklıydı. Birbirlerini anlamaya çalışmayı ne zaman bıraktıklarını hatırlamıyordu. Belki de bu, farkına bile varılmadan olmuştu. Meltem'in yüzündeki ifadeye bakarken, geçmişin gölgesine sıkışıp kalmış iki yabancı olduklarını anladı. Oturduğu koltuğa iyice yaslandı. Dolan gözlerini

tavana dikti. "Belki de haklısın," diye fısıldadı çaresizce. "Çoktan bitmiş bir evliliğin küllerini taşımaktan başka bir şey yapmıyoruz. Ama yine de... Bu kararı almak... Çok zor." Bakışlarını yeniden Meltem'e çevirdi. Meltem ise bu kez samimiyetle gülümsedi. *Anlaşılan, sandığı kadar zor olmayacaktı bu konuşma.* O an göğsünden ağır bir yükün kalkıp yerini derin bir boşluğa, hatta özgürlüğe bıraktığını hissetti.

"Bir şeyleri sona erdirmek her zaman zordur ama bazı sonlar yeni başlangıçlara açılan kapılardır Suat."

Suat, Meltem'in güçlü ve kararlı duruşunun arkasında sakladığı kırılganlığı görebiliyordu. Evet, Meltem haklıydı. Bu evlilik çoktan bitmişti ama yine de bunu kabul etmek, birbirlerine artık veda ediyor olmak gerçekten çok zordu. Derin iç çekişlerinin arasından, "Peki ya şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Artık birbirimizi özgür bırakacağız."

"Nasıl özgür olacağım Meltem? Sensiz... Bu ev... Bu boşluk... Ben buna nasıl dayanacağım?"

Meltem, Suat'ın gözlerindeki çaresizliği gördüğünde kalbinin bir kez daha sıkıştığını hissetti. Gözlerini kapattı, derin bir nefes alarak içine nükseden keskin sızıyı yok saymaya çalıştı.

"Dayanacaksın Suat. Çünkü buna mecbursun. Çünkü başka çaremiz yok. En azından birimizin güçlü olması gerekiyor. Anlıyor musun? Dayanacaksın ve kızına tutunacaksın." Bütün bunları doğrudan Suat'ın gözlerinin içine bakarak söyledi.

"Kızım," diye fısıldadı Suat buruk bir tebessümle.

Kızının, Nisa'nın hayatındaki varlığını öğrendiğinden bu yana içinde büyüyen hasret daha da derinleşmişti. Sürekli onu görmek, onun sesini duymak ve hatta onun dudaklarından *baba* kelimesini işitmek için yanıp tutuşuyordu. Ancak bütün bunların hiç de kolay olmayacağının fazlasıyla farkındaydı.

"Evet, kızın," diye tekrarladı onu Meltem. Sonra Nisa'yı bir kez daha gözlerinin önüne getirdi. Belki de Suat'a karşı daha ikna edici olması gerekiyordu.

"Nisa, seni gerçekten affetmek istiyor Suat. Ben, bugün o kızın gözlerinde bunu gördüm. Ve seni affedebilmek için önce benim affetmemi istiyor. Bu öyle büyük bir fedakârlık ki ben bunun altından yalnızca böyle kalkabilirim."

"Biliyor musun? Sanırım ben de aynı şeyi hissettim. Bana bugün baktığında, ilk defa doğrudan gözlerimin içine baktığında, orada affetmeye dair küçücük bir kırıntı gördüm. Belki bir yanılsamaydı, bilmiyorum ama hissettim. İstedim belki de içten içe. Onun hayatında var olmayı her şeyden çok isterdim."

Meltem burukça gülümsedi. Onu çok iyi anlıyor, kızına olan hasreti çok net bir şekilde görebiliyordu. Bu yüzden daha cesaret verici bir şekilde konuşmak istedi.

"İşte bu yüzden güçlü olmalısın. Kızın için, kendin için güçlü olmalısın Suat. Artık sen kızına, ben de kendime ait olmalıyım. Kızının hayatında yer edinebilmen için bu duvarı birlikte kırmalıyız."

Suat, Meltem'in gözlerine bakarken, dolan gözlerinin ardından acıyla gülümsedi. Titrek bir soluk alırken, boğazındaki düğüm büyüdü de büyüdü. Sonra yirmi beş yıllık aşkın külleri, sessizce aralarından savruldu. Oturduğu koltuktan usulca kalktı. Meltem'in oturduğu koltuğun tam karşısına geçerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Seni çok seviyorum," dedi boğuk çıkan sesiyle. Uzanıp Meltem'in yanağına dokundu ve ellerinin altındaki yumuşak teninde nazikçe parmağını gezdirdi. Meltem gözlerini kapadı ve bir anlığına dokunuşunun tadını çıkararak gülümsedi. Oysa içi kan ağlıyordu.

"Ben de seni çok seviyorum," dedi solgun sesiyle. Ardından Suat'ın yanağını saran parmaklarını kavradı ve hızla aşağı indirdi. "Ama bazen sevmek, her şeyi onarmaya yetmez."

Suat, daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu. Parmakları son kez onunkileri sararken, bulundukları yakınlığın, Meltem'den yayılan sıcaklığın ve mis kokusunun tadını çıkarmak için kendine birkaç saniye verdi.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Oysa denediği son şansın da sonuçlanmayacağı belliydi çünkü Meltem'inin gözlerinde bu zamana kadar böylesini hiç görmediği bir kararlılık vardı.

"Evet, bu..."

Suat, bir şey söylemek için ağzını açtı ama kelimeler boğazında sıkıştı. Gözlerini kaçırdı, elleri istemsizce titriyordu. O an, ne kadar çaresiz olduğunu bir kez daha anladı.

Ayağa kalktı Meltem. Sessizliği delen bir kararlılıkla, "Avukatınla konuş, davayı ben açarım. Anlaşmalı bir şekilde boşanalım," dedi.

Suat çöktüğü yerden hemen kalkamadı. Sırtı hafifçe kamburlaşırken başını ellerinin arasına gömdü. O an, bu savaşı kaybettiğini anladı. Kelimelerden başka hiçbir şey kalmamıştı ama Meltem için artık kelimeler bile yetersizdi.

"Tamam," dedi en sonunda. Sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık ve boğuktu. Başını kaldırıp karşısındaki eşinin nemli gözlerine baktı. Çehresindeki bütün o çizgiler yıllarca biriken acının izleriydi. "Eğer istediğin buysa, eğer seni bu mutlu edecekse... Tamam, boşanalım."

Onu onaylarcasına başını salladı Meltem. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı ama gözleri koca bir hüzünle doluydu. Salondan çıkmak üzere adımlarını kararlı bir şekilde attı ama kapıya ulaşamadan aniden durdu. Yeniden dönüp ona baktı.

Suat Gürsoy...

Bir zamanlar tüm dünyasıydı ama artık geçmişinin bir parçası olacaktı.

"Tek bir şey istiyorum senden." Sesi oldukça keskin çıktı. Suat gözlerini yeniden ona dikti, Meltem ise konuşmayı sürdürdü.

"Nisa'nın kalbini kazanmaya çalışırken, yalvarırım sana Demir'i geride bırakma. Sevgini ondan mahrum etme. Onu da bağrına bas. Nisa'yı sevdiğin gibi onu da sev. Çünkü inan bana, o da bunu istiyor Suat. Farkında değilsin ama Demir, onun babası sen ol istiyor."

Oysa her şeyin farkındaydı Suat. Hem de çok yakından farkındaydı. Bugün o genç adamın gözlerinin içine baktığında koca bir umut ve sevgiye aç, küçücük bir çocuk görmüştü.

Demir, onun oğluydu ve bu basit bir soyadıyla sınırlı değildi. Evet, yıllarca sevgisini eksik tutmuştu ama yine de onu Suat büyütmüştü. Onun ilk adımlarını, ilk okul heyecanını o görmüştü. Demir'in ağzından çıkan ilk kelime bile *baba* olmuş ve bunu da yine Suat'a bakarak söylemişti.

Aslında bugün, tam da onun gözlerinin içine bakıp ailesi olarak Onur Polat'ı değil de onu seçtiğini ve Gürsoy kalmak istediğini söylediğinde hem Demir'le gurur duymuş hem de içinden bir şeyler kopmuştu. Yıllardır saklamaya çalıştığı hisler gün yüzüne çıkmıştı.

Demir'in gülüşünün yankılanmadığı koridorlar, evin her köşesine sinen özlem, onu her geçen gün daha da tüketmişti. Her akşam işten eve döndüğünde ve Demir'in odasının ışığının yanmadığını gördüğünde bu acının ağırlığıyla nefesi kesilmişti. Bu evde Demir'in eksikliğini hissetmek ağır bir ceza gibi geliyordu ona. Belki Meltem'e de Demir'e de tam olarak hissettirememişti ama o, aslında Demir'i çok sevmişti. Meltem'in bu söyledikleri de yüreğindeki yükü asla hafifletmiyor, aksine daha da büyütüyordu.

Meltem gözyaşlarının arasından, "Söz ver Suat. Oğlumu bir kez daha mahvetmeyeceğine dair bana yalnızca söz ver," dediğinde ağır ağır başını salladı Suat.

"Söz veriyorum." Sesi kendine bile inanamayacak kadar kararlı çıkmıştı.

Gözlerini kapattı Meltem. Ona inandığını açıkça belli eden bir gülümseme bahşetti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve son bir bakış atıp salondan ayrıldı. Merdivenlere doğru yürüdü ve bir üst kata çıktı.

Suat çöktüğü yerde kalakaldı. Gözleri bir noktaya dalıp gitmişti. Gözleri dolu doluydu ama bir türlü ağlayamıyordu. Yıllardır taşıdığı her şey, yatak odalarının kapısının açılıp kapanma sesiyle sanki bir bir yere dökülmüştü.

Yirmi beş yıl boyunca birbirlerine yaslanmışlardı. Birbirlerine tutunmuşlar ve bütün acıları, hayal kırıklıklarını görmezden gelmişlerdi ama zamanla bu yaslanma, tıpkı Meltem'in de dediği gibi yalnızca bir yük, bir alışkanlık hâline gelmişti. Koca yirmi beş yılın ağırlığıysa şimdi Suat'ın omuzlarına çökmüştü.

Bu evliliği bitirmenin bir yenilgi mi yoksa bir kurtuluş mu olacağını henüz o da bilmiyordu. Tek bildiği, bu sessiz savaşın artık ikisini de çok tükettiğiydi.

Bazen bir şeyleri kurtarmak için de bitirmek gerektiğini anlamak, bitirmekten daha çok cesaret gerektiriyordu.

Belki de bu, hem bir son hem de yeni bir başlangıçtı. Artık Suat için yepyeni bir defterin sayfaları aralanıyordu ve o defterin ilk satırları, kızının kalbini kazanmaktan geçiyordu. Hiç kolay olmayacaktı ama bununla yaşamayı da öğrenecekti. *Öğrenecek ve çok çabalayacaktı.*

19. BÖLÜM

♪ *Pinhani – Beni Sen İnandır*
♪ *Toygar Işıklı – Kızım*
♪ *MIDWAVES – Bizim Hikâyemiz*
♪ *Toygar Işıklı – Uyan Ne Olur*

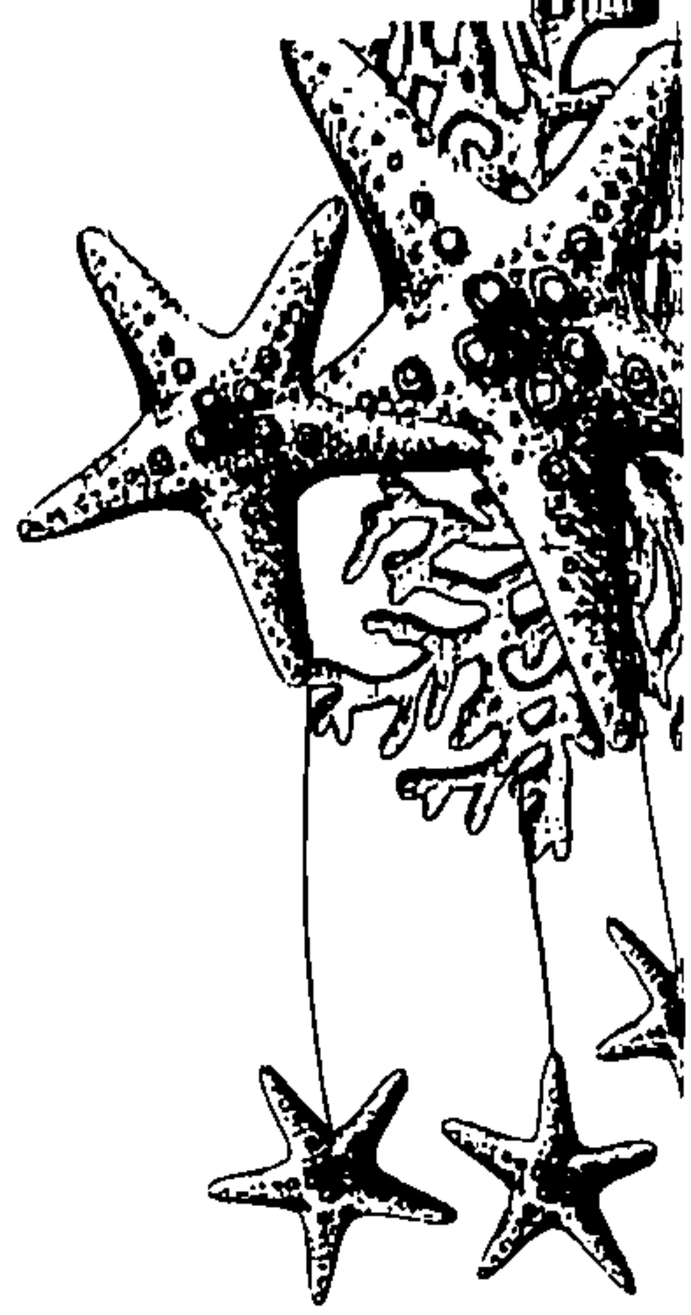

Nisa Altun'dan

Büyük kararların, büyük sorumlulukları olurdu. Bu sorumluluklar, yalnızca bir bireyin değil, çoğu zaman etrafındaki insanların da hayatını etkilerdi. İnsan, bir karar verirken çoğunlukla kendisini merkezde görür, o anki duygularına, hedeflerine ya da korkularına göre hareket ederdi. Ancak alınan her karar, göle atılan bir taş gibi, önce kendi merkezinde bir dalga yaratır, ardından bu dalgalar genişleyerek çevreye yayılırdı. İşte bu yüzden bir adım atmadan önce durup iyice düşünmek gerekirdi. *Bu kararın sonuçları ne olacaktı? Kimi incitirdi? Kimi mutlu ederdi? Kimi değiştirirdi?*

Tam dokuz gün önce hayatımda köklü bir değişikliğe sebep olacak çok önemli bir karar almıştım. *Her şeye ve herkese rağmen...* Bambaşka bir yola sapmıştım. Aslında başka bir yola sapmak değildi benimki. Daha çok güvenli alanımdan çıkmadan, aynı yolda yürümeye devam etmekti ve aldığım kararlardan hiç de pişmanlık duymuyordum.

Almanya'ya gitmek yerine burada kalmayı tercih ettiğim günden bu yana sanki hayatım yeniden başlamış ve çok hızlı bir şekilde rayına oturmuştu. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi her şey hâlâ yerli yerindeydi ve bu durum yüreğime saf bir mutluluktan başka bir şey vermiyordu.

Annem, ertesi günü Yakup abinin onu havalimanına bırakmasıyla Almanya'ya dönmüştü. Hatta İstanbul'a gittiği sabah bana babamla konuştuğunu ve ona bir şans vermem gerektiğini söylemişti. Bu konu hakkında henüz bir karar almamın mümkün olmayacağını ama düşüneceğimi söylemiştim. O da daha fazla ısrar etmemiş, kararıma saygı duyduğunu söylemişti.

Almanya'ya gittiğinden bu yana neredeyse her gün beni arıyordu ve işin garip tarafı konuşuyorduk, sohbet ediyorduk. Bana oradaki yaşantısından, ailesinden bahsediyordu. *Sanki iki arkadaş gibi*...Hatta bu sayede öz dayımla bile tanışmıştım. İyi insanlar gibi görünüyorlardı ama hepsi bu kadardı. Onlara karşı henüz bir şey hissetmiyor, herhangi bir duygu beslemiyordum. Ben

ailemi seçmiş, ömrümün geri kalanını kimlerle geçirmek istediğimi fazlasıyla beyan etmiştim.

Sabahları mutfaktan yükselen taze demlenmiş çayın kokusu, enfes bir kahvaltı, Esma teyze ve Zehra teyzeyle yaptığımız o keyifli sohbetler... Esma teyzenin gözlerindeki mutluluğu, yüzündeki şefkati gördükçe içimde tarifsiz bir huzur ve derin bir sevgi yükseliyordu. Devrim amcanın da o şen kahkahalarıyla bize eşlik etmesiyle koca eve daha da içten bir sıcaklık yayılıyordu. Kalbimdeki sevinç öylesine büyüktü ki sanki göğsüme sığmıyordu çünkü emin olduğum bir gerçek vardı ki, burası benim asıl evimdi ve her ne olursa olsun bu hiç değişmeyecekti.

Geçen bu dokuz gün içerisinde kaydımı açtırmış ve okula geri dönmüştüm. Hatta sabahları beni Demir, Senem'i Oğuz alıyordu. İnanılacak gibi değildi belki ama Demir ve Oğuz bile sandığımızdan çok daha iyi anlaşıyorlardı artık. Bazen okula giderken birbirleriyle uğraşarak yarış yaptıkları bile oluyordu. *Spor arabasından dolayı çoğunlukla kazanan elbette Oğuz oluyordu.*

Her şeyin gerçekten yoluna girdiği Oğuz ve Demir arasındaki iletişimden bile belliydi. Aralarındaki çoğu muhabbet -ki bunlar çoğunlukla Galatasaray'ın maç muhabbetleri oluyordu çünkü ikisi de fanatik bir şekilde Galatasaraylı'ydı- şaşkınlıkla izliyor, bazen de göğsüm kabararak dinliyordum. *Gerçekten bu ikilinin böylesine iyi anlaşacağı kimin aklına gelirdi ki?*

Okul günleri ise sanki eskisinden bile daha keyifliydi. Her ders sonunda arkadaşlarımızla yaptığımız sohbetler daha anlamlı, daha değerli geliyordu artık. Eğer Almanya'ya gitmiş olsaydım bunların hepsinden mahrum kalacaktım çünkü.

Batuhan elbette her zamanki gibi çok huysuzdu ve bu huysuzluğunun en büyük sebebi Oğuz'du. Artık hep birlikte tek bir masanın çevresinde takıldığımız için Batuhan, Oğuz'un varlığından sürekli şikâyet edip duruyordu ama hiçbirimiz ona aldırış etmiyorduk. Oğuz, Senem'in sevgilisiydi ve bunu kabullenmek zorundaydı. Ayrıca gruptaki tek bekâr kişinin o olması bizim değil, onun sorunuydu. Deniz'e şans vermesi gerektiğini kırk kez söylemiştim ama hiç oralı olmamış, *"Ben bekâr çok mutluyum. Beni rahat bırakın,"* demişti. Biz de -özellikle de ben- üzerine gitmekten vazgeçmiştik.

Aybüke genellikle sınıftaki diğer kızlarla takılıyordu. Okul dışında ise Mustafa'nın çalıştığı kafeye gidip ona yardım ediyordu. Can, sadece sınıfta değil, teneffüslerde de Gökçe'yle uğraşıyor, tam anlamıyla onu delirtiyordu. Son zamanlarda Gökçe'nin ağzından sürekli, "Ayrılacağım en sonunda senden," lafları dökülüyordu ama elbette hiçbirimiz buna ihtimal vermiyorduk. *Emre ve Bahar ise...* Onları anlatacak hiçbir kelime yoktu, yeterli de gelmezdi zaten çünkü dünyanın en nahif, en tatlı çiftiydiler.

Almanya'ya gitme kararımdan vazgeçmemle birlikte Senem'le aramızdaki kardeşlik bağı da her geçen gün daha da güçleniyordu. Artık birbirimize her zamankinden daha güçlü bir şekilde tutunuyor, daha sıkı bir şekilde kenetleniyorduk. Evet, olanların üzerinden çok da uzun bir süre geçmemişti ama hayatımın Senem'siz çok eksik olacağını aklıma kazıyacak kadar her şeyin bilincindeydim. Sürekli kendime, *"Bir daha asla,"* diyordum. *Bir daha asla onun canını yakmayacak, üzmeyecektim.* Çünkü o olmadan her şey eksik, yarım ve sessiz kalırdı ve ben onsuz bir hayat düşünemiyordum. Bazen sadece yanında olmak bile yetiyordu. Yalnızca bakışarak bile birbirimizi anlıyorduk. *O gerçekten benim kardeşimdi.*

Ve Demir...

Kalbim... Sevgilim... Geleceğim ve bütün hayallerimin baş kahramanı...

Yaşanan bütün o kötü günlerin ardından sonra birbirimizin üzerine daha çok titriyorduk. Gün geçtikçe birbirimize daha büyük bir aşkla, daha derin bir tutkuyla bağlanıyorduk. Bir an olsun ayrılmıyorduk birbirimizden. Teneffüslerde, okul çıkışlarında hep yan yana, el eleydik. Onunla her göz göze gelişimde hissettiklerimi asla tarif edemezdim. Kelimeler kifayetsiz kalırdı. Ona her baktığımda, beni her öptüğünde ya da her küçük dokunuşta, burada kalmamın ne kadar doğru ve yerinde bir karar olduğunu yeniden anlıyordum.

Kalbim bütün yüklerinden arınmış hâlde öylesine hafifti ki... Burada, sevdiklerimle olmaktan duyduğum mutluluk her şeyin önüne geçiyordu. Geriye dönüp baktığımda küçücük bir pişmanlık dahi duymuyordum gitmediğim için. Geçmişteki belirsizlikler, korkular, hüzünler... Hepsi birer birer silinmiş, artık çok geride kalmıştı. Her şey öyle yolundaydı ki, sanki bütün karabulutlar bir anda dağılmış ve güneş yeniden doğmuştu. Hayatım doğan güneşin sıcaklığıyla yeniden ısınmış ve parlaklığıyla yeniden aydınlanmıştı.

Sanırım yolunda gitmeyen tek şey sınavlarımızdı. Çünkü sınavlar canımıza okuyacak kadar çok zor geçiyordu. Bugün de son derste o sınavlardan birini geçirmiştik. *Geometri sınavı...* Artık emindim, eşit ağırlık bölümünde geometri kadar başka lanet bir ders olamazdı çünkü sınav sonunda okuldan ayrılırken bütün sınıf olarak yakınıyorduk.

Okuldan eve döneli bir saati geçmişti. Aslında okul sonrası Demir'le dans kursuna gidip kaydımı yeniletmek gibi bir planımız vardı ama bunu yarına ertelemiştik. Daha doğrusu ertelemek zorunda kalmıştık çünkü planlarımızda küçük bir değişiklik olmuştu. Bunu eve gelince öğrenmiştim. Bugün çok önemli ve daha özel bir ziyaretimiz olacaktı. *Ailece...*

Başımıza siyah eşarpları takarken odamdaki boy aynasındaki yansımalarımıza baktım. *Senem ve benim.* Benim odamdaydık ve birlikte hazırlanmıştık. İkimiz de baştan aşağıya siyahlar içerisindeydik. *Siyah kazaklar, siyah pantolonlar ve siyah eşarplar... Çünkü mezarlığa gidecektik.*

Bugün, 13 Aralık'tı. Günlerden salıydı. Devrim amca ve Esma teyzenin ölen kızı, Gülcan ablamızın doğum günüydü. Ona abla diyordum çünkü hiç tanışmamış bile olsak o bizim ablamızdı. Eğer vefat etmemiş olsaydı bugün yirmi ikinci yaş gününü kutlayacaklardı.

Normalde Devrim amca ve Esma teyze, bize bundan hiç bahsetmemişlerdi. Okuldan eve geldiğimiz vakit görmüştük küçük bir hazırlık yaptıklarını. Mezarlığa tek başlarına gitmek gibi bir planları vardı ama onların da iznini alarak Senem'le birlikte böyle bir günde onları yalnız bırakmak istememiştik. Özellikle de son zamanlarda olanlardan sonra bu acılarına ortak olmak istemiştik. *Üstelik bunun için bir sebebimiz vardı. Çok önemli bir sebep, hatta hayatımızı derinden etkileyecek bir sebep...*

Aynadan gözlerini üzerime diken Senem, "Nisa?" diye mırıldandı bir sonraki cümlesinde soru soracağını açıkça belli eden bir sesle.

Onu, "Canım," diye yanıtlarken bir taraftan da eşarbımın yamuk kısmını düzeltmekle meşguldüm.

"Eminiz, değil mi?" *Hayatımda bundan daha emin olduğum tek an, havalimanından geri dönerek Demir'e koştuğum andı.*

"Valla ben çok eminim. Sen emin misin?" diye sordum ben de aynı şekilde sorusuna soruyla karşılık vererek.

"Yooo. Ben Senem'im." Tiksinerek yüzümü buruşturdum. Gözlerimi devirdim.

"Iyyy! Gerçekten yaptın mı bu espriyi?" O da benim gibi yüzünü buruşturarak başını salladı.

"Evet," dedi kıkırdayarak. Ardından tekrar ciddiyetini takınarak, "Şaka bir yana, elbette eminim. Hatta hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedi kararlı bir sesle. Söylediklerine samimiyetle gülümsedim ve uzanıp ellerini tuttum.

"Ben de öyle," diyerek ona katıldım.

Birkaç gün öncesinde Senem'le çok özel bir karar almıştık ve tam da bugün, o kararı hayata geçirmek için harekete geçecektik. Açıkçası çok heyecanlıydım çünkü işittikleri anda Esma teyze ve Devrim amcanın tepkilerini çok merak ediyordum.

Senem, "Bence çok mutlu olacaklar," dediğinde genişçe gülümsedim ve onu onaylarcasına başımı salladım. Kesinlikle aynı fikirdeydim. Bir kez yaşanmıştı bu ve Devrim amcanın o an gördüğüm yüz ifadesini, hasretle bakan gözlerini ömrüm boyunca unutamazdım. Belki o zaman, yeri ve zamanı değildi ama artık o zaman fazlasıyla gelmişti. Hatta bundan daha mükemmel bir zamanlama olamazdı.

"Katılıyorum," diyerek Senem'i onayladığımda onun da yeşil gözleri heyecanlı parıltılar saçıyordu. Bana sıcacık bir gülümseme bahşederken Esma teyzenin aşağıdan gelen bağırış sesi kulaklarımızı doldurdu.

"Kuzularım! Sizi bekliyoruz!"

Senem'le birlikte aynı anda, "Geliyoruz!" diye bağırdık. Ardından yeniden göz göze geldik ve geniş gülümsemelerimiz arasından birbirimize en kararlı bakışlarımızı attık. İkimiz de omuzlarımızı dimdik tutarak başlarımızı da aynı kararlılıkla salladık. Sonrasında yatağıma doğru yaklaşıp üzerindeki montlarımızı aldık ve hızlıca üzerimize geçirdik. Tamamıyla hazır olduğumuzda yeniden göz göze geldik. "Hadi gidelim," dedim Senem'e. Yanıma gelip hızlıca koluma girerek, "Gidelim," dedi o da.

Seri hareketlerle odamdan ayrıldık. Koridoru geride bıraktık. Benim merdiven tırabzanlarına, Senem'in ise benim koluma tutunmasıyla en aşağı kata indik. Bizi koridorda bekleyen Esma teyze ve Devrim amcayla karşı karşıya geldik. Mezarlığa sadece Devrim amca, Esma teyze, Senem ve ben gidecektik.

Esma teyze de tıpkı bizim gibi baştan aşağıya siyahlar içindeydi ve onun da başında siyah bir eşarp vardı. Zaten biz okuldan geldiğimizde o çoktan hazır bir hâldeydi. Devrim amca ise gündelik yaşantısında giydiği rahat kıyafetlerin aksine bugün üzerine şık, koyu lacivert bir takım elbise giymişti. Saçlarını özenle taramıştı. İnanılmaz karizmatik görünüyordu. Elinde ise kocaman bir beyaz gül buketi tutuyordu. *Meğerse Gülcan ablamızın en sevdiği çiçek de beyaz gülmüş.*

Onların ilgili bakışları da bir müddet sessizce bizim üzerimizde gezindikten sonra Devrim amca, "Hadi gidelim canlarım," diyerek kapıya doğru yürüdü ve biz de ayakkabılarımızı giyerek onu takip ettik. Bahçeyi ardımızda bırakarak sokağa çıktık. Vakit kaybetmeden arabaya bindik. Senem ve ben arka koltuğa yerleşirken, Devrim amca direksiyon koltuğuna, Esma teyze ise onun yanına oturdu.

Hava bugün gri bir örtüyle kaplanmıştı. Kara bulutlar, güneşi saklayarak şehrin üzerine kasvetli bir ışık bırakıyor, hafif bir yağmur çiseliyordu. Sanki yağan yağmur bile bugün Gülcan ablamızın vefatına ağlıyordu.

Daha öncesinde hiç mezarlığa gitmemiştim. Daha doğrusu gitmiş ama içine girme cesaretini kendimde bulamamıştım. Çocukluğumdan beri dizilerden, filmlerden gördüğüm kadarıyla mezarlıkların görüntüsü bana hep ürkütücü gelmişti. Yanından geçmeye bile korkardım. Senem'de durumlar elbette farklıydı. O altı yaşından beri her 8 Ocak'ta, ailesinin ölüm yıldönümünde Sevda Hanım'la birlikte ailesinin ziyaretine, Kocaeli'ndeki mezarlığa giderdi. Bazen o ziyaretlere ben de eşlik etmiş ama asla arabadan inmeye cesaret edememiştim. Fakat bugün o korkumu da yenecektim. *Yenmek zorundaydım çünkü bunun için özel bir nedenim vardı.*

Sessiz geçen yirmi dakikalık bir yolculuğun sonunda Yalova'nın dışında kalan bir mezarlığa ulaştık. Devrim amca, arabayı boş bir alana park ettikten sonra Esma teyzeyle birlikte araçtan indi. Esma teyzeyi kollarının arasına çekerken, onun ellerinde tuttuğu beyaz gül buketini kendi ellerine aldı. Senem de kendi tarafındaki kapıyı açtı ama sonra aniden duraksayıp bana döndü. Gözlerini gözlerime kilitledi. Korktuğumdan dolayı hâlâ inmediğimi fark ettiği gibi gözlerime cesaret veren bir bakış attı ve tutmam için elini uzattı. Derince nefeslendikten sonra onun elini tutarak ben de arabadan indim. Devrim amca aracı kilitledi ve Esma teyzeyle ikisi önden, biz de Senem'le birlikte kol kola onların arkasından yürümeye başladık.

Attığım her adımda etrafın yoğun sessizliği bana daha da ürkütücü gelmeye başladı. Görmeye hiç alışkın olmadığım bir yerdi burası. *Yan yana dizilmiş, üzerinde isimler yazan beyaz, mermer taşlar, sık ama çok eski zamanlardan dikildikleri belli olan çam ağaçları, havanın bu can sıkıcı kasveti...*

Etraftaki bu boğucu sessizlik bana bir yıkım gibi hissettiriyordu. Gerçi kısmen de olsa bir yıkımdı burası. Çünkü insanlar, sevdikleri nice insanları o mezar taşlarının altındaki soğuk toprağa gömmüşlerdi. *Tıpkı Esma teyze ve Devrim amca gibi...*

Önümde yürüyen Esma teyzenin adımları yavaştı ama derin bir keder taşıyordu. Siyah eşarbının altından görünen yüzü bembeyaz kesilmişti. Yanında yürüyen Devrim amcanın duruşu dimdik olsa da omuzlarındaki ağırlık gözlerinden okunuyor ve beyaz gül buketine sıkıca kenetlediği ellerinden belli oluyordu. Her şey göğsüme ağır bir taş gibi oturmuştu.

Bir süre sessiz adımlarla yürümeyi sürdürdükten sonra Esma teyze ve Devrim amcanın adımları aniden durdu. Geldiğimizi o an anladım. Önümüzdeki taşın üzerindeki yazı gözüme ilişti. Orada yazan isim göğsüme bir bıçak gibi saplandı.

DEVRİM KIZI
GÜLCAN ALTUN
D.T. 13.12.1994 – Ö.T. 12.02.2013
RUHUNA FATİHA

Ve işte oradaydı.

Hiç yaşlanmadan son bulan bir hayat tam karşımızda o mezar taşının, yağmur damlalarıyla ıslanan toprağın altındaydı. Biz de onun anısını yaşatmak için buradaydık.

Esma teyze, adım adım mezarlığın başına yaklaştı. Her yer sırılsıklam olduğu için yere çökmedi ama yavaşça eğilip taşın soğuk yüzeyine dokundu. Sanki Gülcan abla gerçekten oradaymış gibi, sanki onu duyacakmış gibi,

"Gülcan'ım..." diye seslendi. "Üşümüyorsun, değil mi annem? Toprağın seni üşütmüyor, değil mi?" Sesi titrek ve çatallı çıkarken mezar taşının üzerindeki harfleri parmak uçlarıyla okşadı. Sanki yağan yağmurun her bir damlası toprağa değil de onun ve Devrim amcanın yüreğine iniyordu. Oysa yüreklerindeki bu evlat yangınını yağmur bile söndüremezdi.

"Hatırlıyor musun?" diye devam etti Esma teyze. "Sen resim yapmayı çok severdin. Birinci sınıftayken, okuldan döndüğün bir gün elime çizdiğin resmi tutuşturmuştun. Baban, sen ve ben vardık o resimde. Bir de yıldızlarla kaplı kocaman bir gökyüzü. Bana, *'Bak, bu bizim cennetimiz anne,'* demiştin. O cennet gerçekten var mı? Orada mısın şimdi?"

Esma teyzenin dudaklarından dökülenlerle bir anlığına nefes alamadım. Boğazıma koca bir yumru oturdu. Gözlerimi yumdum, derin derin nefesler çektim ama faydası olmadı. Aldığım nefes bile ciğerlerimi yaktı. *Benim içim böylesine yanarken onların acısı kim bilir ne kadar derin ne kadar büyüktü?* Gerçi evlat acısının yerini hiçbir boşluk dolduramazdı ki. Esma teyzenin gözyaşları hepimizinkinden daha değerliydi, daha kutsaldı.

Gözlerimin içi yanarken ve damlalar yavaşça yanaklarıma süzülürken bir anlığına Senem'le göz göze geldim. O da tıpkı Esma teyze gibi sessizce ağlıyordu. Ağlıyordu çünkü Senem, fiziksel olarak zaten Gülcan ablamıza benziyordu. Evlat edinilmesinin ilk sebebi bile buydu. Ona olan benzerliğiydi ve şimdi öğreniyorduk ki meğerse Gülcan ablamızın da resme ilgisi varmış. *Meğerse Senem'le bir ortak özellikleri daha varmış.* Onun yeşil gözlerindeki acıyı çok derinden hissederken elini her zamankinden daha sıkı tuttum. Yanında olduğumu ve her zaman yanında olacağımı ona göstermek, hissettirmek istedim.

Senem, başını omzuma yaslarken gözlerim bir adım geride duran Devrim amcayı buldu bu kez. Yağmur damlaları hiç sarsılmaz sandığım güçlü omuzlarını ıslatıyor ama asla olduğu yerden kımıldamıyordu. Onun da savunmasız kaldığı bir andaydık. O da gözlerindeki yaşlarla sessizce kızının mezarını izliyordu.

Derince iç çekerek bir adım attı ve yavaşça mezarlığın başına çöktü Devrim amca. Elinde sıkıca tuttuğu beyaz gülleri toprağın üzerine bıraktı. O gülleri bırakırken bile elleri titriyordu. Gözyaşları yanaklarına süzülürken, bir eliyle kızının adının yazdığı taşı okşadı. "Civcivim," diye seslendi. "Bak, sırf doğum günün diye bugün üzerime en sevdiğin lacivert takımımı giydim."

İçimde bir şey koptu o an. Boğazımdan yükselerek dışarı çıkan hıçkırığa daha fazla engel olamadım. *Demek bu yüzden o takım elbiseyi giymişti? Sırf Gülcan ablanın en sevdiği takım olduğu için...*

Yüreğim paramparça olurken gözyaşlarımla birlikte yeniden Senem'e döndüm. Başını omzumdan çeken Senem'in yaşlı yeşil gözleri de zaten benim

üzerimdeydi. Bakışlarımızdan bile birbirimize söylemek istediklerimizi çok net bir şekilde ortadaydı aslında. Böyle bir acıyı ikimiz de yaşamak istemezdik.

Kaza sonrası ben yoğun bakımda yatarken Senem'in ne kadar perişan olduğunu, hatta kalbim durduğunda attığı feryatları bana ondan habersiz bir şekilde Esma teyze anlatmıştı. İşittiklerimden sonra kalbim bin parçaya bölünmüş, bir müddet kendime gelememiştim ama şimdi Senem'in yeşil gözleriyle göz göze gelince yaşadığı acının, beni kaybetme korkusunun ne demek olduğunu daha iyi anlamıştım. Zaten çok küçük yaşta ailesini kaybetmişti ve ben bir daha asla onu bu şekilde sınamayacaktım. Bir daha asla onu yalnız bırakmayacaktım. Onu iyice kendime çekerken şakağından öpüp, başını yeniden omzuma yasladım. Elini de sımsıkı bir şekilde elime kenetledim.

Esma teyzenin gözleri hâlâ kızının adının yazılı olduğu mezar taşının üzerindeydi. Elleri hâlâ o taşın üzerindeki ismi okşuyor, ıslak gözlerinin arasından yakarışlarına devam ediyordu.

"Söz vermiştin bize. Hani her doğum gününde pastanı birlikte üfleyecektik. Niye bıraktın bizi annem?"

Devrim amca, bir elini Esma teyzenin omzuna atarken derin iç çekişlerle o da eşine eşlik ediyor, kızıyla konuşuyordu.

"Seni omzuma alıp gezdirdiğim günleri hiç unutmuyorum, biliyor musun? Bazen gizlice çocuk parkını, seni her zaman salladığım o turuncu salıncağı izliyorum. Hep daha çok vaktimiz var sanıyordum. Hep yarın diyordum ama o yarın hiç gelmedi Gülcan. Zamanımız bir daha hiç olmadı güzel kızım."

Bütün bunları sanki Gülcan ablamız burada, karşımızdaymış gibi dile getiriyordu Devrim amca. Bir anlığına kendi kendime düşünmeden edemedim. *Acaba onunla tanışsaydık nasıl olurdu? Nasıl biriydi? Bizi sever miydi mesela? Çok kavga eder miydik ya da? Tartışmalarımız esnasında Senem'in mi yoksa benim mi tarafımı tutardı?* Bütün bunların cevabını hiç bilemeyecek olmak ne acıydı. Onu hiç tanıyamayacak olmak ne büyük kayıptı.

Esma teyzenin ağlamaktan kıpkırmızı olan yaşlı gözleri önce Devrim amcayı buldu. Burukça gülümsedi. Bir süre hiç konuşmadan yalnızca birbirlerine baktılar ve o derin sessizlik, sanki her şeyden daha acı doluydu.

Asla durmayan gözyaşları yağmura karışırken, yakarışlarına devam etti Esma teyze. "Ben de sabahları uyanınca ilk senin odana gidiyorum. Gözlerimi kapatıp orada olduğunu hayal ediyorum. O neşeli kahkahanı duymaya çalışıyorum ama sonra gözlerimi bir açıyorum... Gözlerimi bir açıyorum ve sen yoksun kızım." Sesi iyice pürüzlü çıkarken başını büyük bir mahcubiyetle öne eğdi Esma teyze.

"Ben çok özledim seni kızım. Çok çok özledim ve burada yatıyor olman ne kadar yanlış geliyor, bir bilsen. Senin... Bu soğuk taşın altında olman

benim canımı çok yakıyor kızım. Koruyamadım çünkü seni. Yanında olamadım. Affet beni yavrum. Affet beni kuzum."

Hava buz gibi soğuktu ama Devrim amca ve Esma teyzenin içinde yanan ateş, her şeyden daha yakıcıydı. Gülcan abla, çok kötü bir şekilde vefat etmişti çünkü. Canına kıyıp, intihar etmişti ve hem Esma teyzenin hem de Devrim amcanın bu konuda hâlâ kendilerini suçlamaları beni kahrediyordu. Bana göre onların hiçbir suçu yoktu. *Kızlarının nasıl bir bataklığa düştüğünden haberleri dahi olmazken kendilerini nasıl suçlayabilirlerdi?*

Bakışlarını mezarlıktan çeken Esma teyzenin yaşlı gözleri bizi buldu. İçtenlikle, kocaman gülümsedi. Sonra yeniden kızına döndü.

"Ama bugün senin doğum günün. Merak etme, yine çok konuşup canını sıkmayacağım. Aksine sana çok güzel bir hediyemiz var kızım. Seni tanıştırmak istediğimiz birileri var."

Devrim amca ve Esma teyze, mezar taşının yanında hafifçe kenara çekilerek bize yer açtılar. Sanki Gülcan abla karşımızdaydı ve bizi izliyordu. Devrim amca, "Bak, bunlar kardeşlerin. Senem ve Nisa," diyerek bizi takdim ettiğinde Senem'le birlikte hareket ettik ve mezara biraz daha yaklaştık. O sağ tarafına geçerken, ben sol tarafa geçtim. Gülcan ablanın adının yazdığı taşı parmak uçlarımızla okşadık. Onun için sessizce dua ettik.

Esma teyze, "Senem aynı sen. Aynı yeşil gözler, aynı sarı saçlar... Boyunuz bile neredeyse aynı hatta. O da senin gibi resim yapmayı çok seviyor," derken sesinin tınısında heyecanlı bir sevinç yer alıyordu. Sonra derin bakışları birden benim gözlerimi buldu. Derince soluklandıktan sonra, "Ama biliyor musun Nisa da aynı sen," diye fısıldadı gözlerini gözlerimden hiç çekmeden. "Aynı duygusallık, aynı fedakârlık, aynı vefakârlık... O da senin gibi çok ince düşünceli ama Senem de yine senin gibi çok açık sözlü." Bütün bunları hem benim hem de Senem'in gözlerinin içine bakarak gururla söylemişti. O an anlamıştım ki vakit gelmişti. *Hatta tam sırasıydı.*

Mezarlığın diğer tarafında, tam karşımda dikilen Senem'le göz göze geldiğimizde onun da yeşil gözlerinden benimle aynı fikirde olduğunu gördüm.

"Devrim amca? Esma teyze?" diye mırıldandım kısık bir sesle. Sesim titremesin diye güçlü bir nefes daha çektim ve öyle devam ettim. "Biz bir karar aldık." Bunu söylememle Esma teyzenin gözlerine derin bir endişe yayıldı. Bakışlarımı çevirip Devrim amcaya baktığımda onun da gözlerinde aynı endişeye rastladım. *Eh, endişelenmekte fazlasıyla haklılardı.* Onlara son yaşattıklarımdan sonra ağzımdan böyle bir cümlenin çıkması onları endişelendirmekten başka bir şey yapmazdı.

Esma teyze, gözlerindeki yaşları ellerinin tersiyle hızla silerken bana döndü. Dikkatlice gözlerimin içine baktı. "Ne kararı kuzum? Hayırdır inşallah," diye soludu korku dolu bir sesle.

"Hayır Esma teyzem, hayır," derken gözlerindeki korkuyu silmek ve içine bir damla su serpmek istercesine samimiyetle tebessüm ettim. *Bu güzel insanlara bu korkuyu yaşattığım için kendimi hiç affetmeyecektim.*

O sırada Senem'in kararlı gözleri benimkilere değdi. Bulunduğu yerden yavaşça ayrılarak yanıma geldi. Derin derin gözlerimin içine bakarak benden bir onay istedi. Başımı aşağı yukarı sallayarak ve kocaman gülümseyerek ona istediği onayı verdim. Bunu burada yapıyorduk çünkü hayatın acımasız bir yanı onlardan bir evladını almıştı ve biz de sadece nüfus cüzdanında değil, artık her anlamda onların evladı olmak istiyorduk.

"Eğer siz de kabul ederseniz... Nisa ve ben," diyerek söze girdi Senem. Bakışları benimkileri buldu. Benim gibi genişçe gülümsedi ve sıkıca elimi tuttu. Sonra yeniden Esma teyze ve Devrim amcaya döndü. "Artık size anne ve baba demek istiyoruz." Sesi kararlı ama duygularını saklayamayacak kadar da yumuşacıktı.

Gözlerime biriken yaşlar yeniden süzülmeye başladığında, "Biliyoruz," diye devam ettim Senem'in sözlerine destek çıkarak. Dönüp tekrar karşımızdaki mezara baktım. "Gülcan ablanın yerini asla dolduramayız. Onun yerini hiç kimse dolduramaz zaten. O hep sizin yüreğinizde kalacak. Aynı şekilde bizim de." Bir elimi doğrudan sol göğsümün üzerine yerleştirdim. "Ama Senem ve ben, bunu çok istiyoruz. Hayat sizden en sevdiğiniz canınızı aldı ve biz, size iki can olarak dönmek istiyoruz."

Günler öncesinde aldığımız o çok önemli karar buydu. Almanya'ya gitmememle birlikte Senem'le uzun uzun bunun üzerine konuşmuştuk. Aylardır bu insanların içindeydik. Aylardır onlar bizim dertlerimize, biz onların dertlerine ortak oluyorduk. Farkında değildik belki ama aslında biz çok öncesinde bir aile olmuştuk. Artık o küçük sınırları da ortadan kaldırmak, onlara koşulsuz bir sevgiyle bağlanmak istiyorduk.

Sonunda bunu dile getirmemizle birlikte onların gözlerinin içine baktığımızda bize inanamayarak bakıyorlardı. Devrim amcanın gözyaşları da usulca yanaklarına boşalırken, Esma teyzenin kocaman açılmış gözleri önce bize, sonra mezar taşına baktı. O an, gözlerindeki hüzünle birlikte, derin bir sevgi de parladı. Dikildiği yerden hızla ayrıldı. Büyük adımlarla bizim yanımıza geldi. İki kolunu da genişçe açarak hem Senem'i hem de beni kollarının arasına çekti. İçine çeke çeke defalarca kez başlarımızdan öptü, kokularımızı derin derin soludu.

Geriye doğru çekilirken elleriyle önce Senem'in sonra benim yanaklarımı okşadı. Dudaklarının arasından, "Kuzularım benim... Canlarım benim... Sizin yolunuza benim bütün ömrüm feda olsun. Bunun izni olur mu hiç?" diye fısıldadı hâlâ bu ana inanamadığını belli eden şaşkınlık dolu bir sesle. Bizi yeniden kollarının arasına çekip sıkıca sarmalarken, "Hayatta bundan

daha çok isteyeceğim hiçbir şey olamaz," diye fısıldadı. Yüreğinden taşan o kocaman sevgiyle bir kez daha başımızdan öptü, yanaklarımızdan öptü, gözlerimizden öptü.

Yeniden geriye doğru çekilip gözlerindeki mutluluk gözyaşlarıyla bize bakarken Senem, "Öyle mi diyorsun anne?" diye mırıldandı. Esma teyzeye ilk kez *anne* diye seslendi. Esma teyzenin gözleri daha da büyüdü, mutluluktan parladı. Boğazından boğuk bir hıçkırık bu kez sevinçten koparken, "Öyle diyorum annem," diyerek onu onayladı.

O sırada Devrim amca hafif aralanan ağzıyla, yaşlı gözleriyle bir köşeden sessizce bizi izliyordu. Onun da gözlerinde derin bir mutluluk ve huzur yer alıyordu. Usulca yanımıza yaklaştı. Senem, hâlâ Esma teyzenin kolları arasındayken o da beni kollarının arasına çekti. Sıkıca sarıldı.

"Senin fikrindi bu, değil mi?" diyerek sessizce fısıldadı kulağıma. Anlaşılan yine yakalanmıştım ama bu kez yakalandığıma bile çok mutluydum.

Evet, kısmen de olsa benim fikrimdi. Olanlardan ve burada kalma kararı zihnime tam anlamıyla intikal ettikten sonra bu konu üzerine çok düşünmüştüm. Düşüncelerimi elbette Senem'le de paylaşmıştım. O da beni sorgusuz sualsiz hemen onaylamıştı. Çünkü gerçek buydu. *Bizim ailemiz onlardı.*

"Bizim fikrimizdi," diye mırıldandım. Ardından büyük bir onur ve gururla ekledim:

"Baba."

Evet, Suat Gürsoy benim biyolojik babamdı ama benim asıl babam Devrim Altun'du. Beni herkesten önce ilk o görmüştü. İlk o tanımıştı. İlk o hissetmişti içimdeki kırgınlıkları, heyecanları ve daha nicesini...

Evet, Ayla İdil Sezgin benim biyolojik annemdi ama benim asıl annem de yalnızca Esma Altun'du. Çünkü ilk anne şefkatini yalnızca o hissettirmişti yüreğimde. İlk o bağrına basmıştı beni. İlk o silmişti gözyaşlarımı.

Benim için, bizim için artık yalnızca onlar vardı.

Devrim amca, kollarından beni hiç uzaklaştırmadan Senem ve Esma teyzeyi de çekti o koca göğsünün tam ortasına. Üçümüze de aynı anda sarıldı sıkıca. Aynı anda öptü hepimizin başlarından. Gözlerindeki yaşları saklamaya çalışmadı bile. Derin bir nefes çektikten sonra, "Bir kızımız toprağın altında ama... Bugün sizin sayenizde biz bir kez daha anne ve baba olduk. Bugün bizim iki kızımız daha oldu," dedi büyük bir gururla. Sesinde binlerce duygunun iç içe geçtiği bir titreme vardı.

Senem ve benim, başlarımızın tepesinden bir kez daha öperken, "Allah, Gülcan'ımdan aldığı ömrü size versin," diyerek titrek bir dua döküldü dudaklarından.

Bize sımsıkı sarılmaya devam ederken bir anlığına sustu. Başını kaldırıp gri gökyüzüne baktı. Yağmur damlaları gözyaşlarına karışırken başını yeniden

mezar taşına çevirerek içli bir sesle devam etti. "Görüyor musun civcivim? Sen gittin belki ama hayat bize Senem ve Nisa'yı verdi. Kim bilir? Belki de bu da senin bize hediyendir."

Devrim amca mezar taşına bakarken gözlerindeki hüzün, içinde sakladığı yılların yüküyle ağırlaşıyor ama aynı zamanda bizlere baktığında bir umut ışığına dönüşüyordu. Yağmur artık daha hızlı bir şekilde yağıyordu ama bu sefer üşümüyorduk. Devrim amcanın bizi sarıp sarmalayan kolları ve göğsünden gelen sıcaklık hepimizi ısıtmaya yetiyordu. Kolları yalnızca sarıp sarmalamıyor, geçmişin kayıplarını, kırılmış yanlarımızı, eksilmiş parçalarımızı ve yıllardır aradığımız o aidiyet duygusunu da içine alıyordu.

O an anladım ki... Kaybetmek, her zaman eksilmek değildi. Bazen, bir kaybın ardından yeniden tamamlanabilirdi insan. Bazen, en derin acılar bile bizi bir araya getiren en güçlü bağlara dönüşebilirdi.

Ve biz...

Artık dört kişi değil, bir bütündük. *Aileydik.* Gülcan ablamızın mezarı başında, geçmişin ve kayıpların hüznüyle ama en çok da geleceğin umuduyla birbirimize sımsıkı tutunurken, ilk kez gerçekten *bir* oluyorduk.

20. BÖLÜM

♪ *Toygar Işıklı – Biz İki Masum*
♪ *Tolga Ayaz – Uzansam Yıldızlara*
♪ *Revolverheld feat. Marta Jandová – Halt Dich An Mir Fest*
♪ *Ezginin Günlüğü – Düşler Sokağı*

31 Aralık 2016
Nisa Altun'dan

"Demir ben hiç gelmesem mi?"

Hissettiğim gerginlik diz boyuydu. Midemde garip bir bulantı vardı ve o bulantı, geçen her saniyede büyüyordu. Kusacakmış gibi hissediyordum. Gergin olmak için önemli bir sebebim vardı çünkü. Haftalardan, hatta aylardan sonra ilk kez onların, Gürsoyların evine davetliydim. *Allah'ım! Nasıl gergin olmayayım?*

"Güzelim, hiç öyle bir şansın yok çünkü annem özellikle senin gelmeni istedi."

İşte kilit nokta da tam olarak burasıydı. Meltem teyzenin özellikle beni çağırması... Benim de aklım asıl bunu almıyordu ya zaten! Meltem teyze bizzat beni çağırıyorsa bunun arkasında mutlaka başka bir şey vardı.

"Yahu niye işte?"

Sesim istemsizce tiz çıktı. Panik damarlarımda kol geziniyordu. Ellerimi yumruk yapıp iyice sıkarken, kırmızı ojeli, uzun tırnaklarım derime battı ve canımı yaktı.

"Valla ben de bilmiyorum. Eve girince kendisine sorarsın artık."

Hemen önümde yürüyen Demir bunu o kadar umursamaz bir tavırla söyledi ki... *Gerçekten bilmiyor muydu? Yoksa bilip de bilmemezlikten mi geliyordu?* Anlayamıyordum. Kendimi tutamayıp bir tane sertçe sırtına geçirdim. Yürüdüğümüz şu kısacık yolda, boş sokağın tam ortasında aniden durdum, o da durdu. Hızla dönüp bana baktı. Bana dönmesiyle de iç çekmeden edemedim. Çünkü bu akşam haddinden fazla yakışıklıydı. Üzerinde bacaklarını saran koyu renkte bir kot pantolon, beyaz gömlek ve beyaz gömleğinin üzerine giymiş olduğu lacivert kazağı vardı. Şu an dışarıda olduğumuz için siyah montunu da giymişti. Ayrıca tıraş olmuş, saçlarını özenle taramıştı. Burnuma

dolan erkeksi parfümüyse inanılmaz ferahtı ve çok güzel kokuyordu. Her hâliyle zaten çok yakışıklıydı ama bu akşam fazlasıyla kalbime zarar bir beydi.

Onu incelerken yüzüme masumane bir ifade takındım ve hızlı hızlı kirpiklerimi kırpıştırdım. "Demiiiir..." Harfleri uzatarak adını mırıldandım. Aslında sesimin tınısından bile içimdeki korkuyu belli ediyordum ama Demir bunu umursamıyordu. Bütün sızlanmalarımı duymazdan geliyordu. Birden yanıma yaklaşıp hızlıca elimden tuttu. Sıkıca kavradığı elimle bedenimi iyice ona yaklaştırdı. Dudaklarıma doğru, "Hiç sızlanma geliyorsun," diye fısıldadı. Aralığın buz gibi soğuk havasına rağmen dudaklarından dökülerek içimi kaynatan sıcacık nefesi yüzümü okşadı. *Üstelik o gülümseme... Ah, o çarpık gülümseme... Evet, evet... Bu gece için fazlasıyla kalbime zarardı. Çok tehlikeliydi.*

Aslında Demir'le standart, her zamanki gibiydik işte. İlişkimiz kaldığımız yerden hız kesmeden devam ediyordu. *Nasıl mı? Tam olarak şöyle: Ben durmaksızın mızmızlanıyordum. Yine. O ise beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Yine.*

Fakat bu gece hissettiğim gerginlik bir türlü geçmiyordu. *Acaba ben mi durumu gereğinden fazla dramatize ediyor ve büyütüyordum?* Hayır, kesinlikle büyütmüyordum. Büyüttüğümü düşünmüyordum. Çünkü son yaşananlardan sonra onlarla küçük karşılaşmalar dışında neredeyse hiç yan yana gelmemiştim ve Meltem teyzenin özellikle bu akşam beni çağırmasını garip buluyordum.

Hemen yanımda, elimi sımsıkı tutarak yürüyen ve beni de kendisiyle birlikte zorla yürüten Demir derin bir nefes aldı. İlgili bakışlarını üzerime doğrulturken, "Hem niye gerildin ki sen bu kadar? Birkaç saat sonra Devrim amcalar da gelecek," diye konuştu çok rahat bir şekilde. *Evet, birkaç saat sonra onlar da gelecekti ama konumuz şimdi bu muydu?*

"Onlar bütün akşamı birlikte geçirecekler çünkü. Meltem teyze durduk yere niye sadece beni çağırdı ki?"

Kafamda bin bir türlü senaryo dönüp duruyordu. Birini kenara itsem, hemen bir diğeri yerini alıyordu. Belki de gerçekten fazla abartıyordum ama yine de kendimi düşünmekten alıkoyamıyordum. Altıncı hissim de beni yanıltmazdı lakin. Bu işin altında kesin başka bir şey vardı. *Beni çağırmasının mutlaka bir sebebi olmalıydı.*

Aklımı delen bu düşüncelerle fark etmeden adım atmayı yine durdurduğumda Demir bıkkın bir sesle, "Bak yine başa sarıyoruz. Düş önüme bakayım," dedi ve elimi tutmayı bırakmadan beni önüne çekti. Hâlâ adım atmayıp, dudaklarımı sarkıtarak yürümek istemediğimi açıkça belli ettiğimde, "Hadi!" diyerek söylendi. Arkama geçip, hafifçe sırtımdan ittirdi. Başımı ona doğru çevirip, göz göze geldiğimiz o kısacık anda pişkin pişkin sırıttı. Beyefendi huysuzluğumdan da sinirlerimi hoplatmaktan da büyük keyif alıyordu. Üstelik böylesine yakışıklı olması da hâlâ çok sinir bozucuydu.

"Off!" diye sızlandım ama yine de dediğini yaptım. Oflaya puflaya önünden yürüdüm. *Bu işin sonu nereye varacaktı?* Merak ediyordum doğrusu.

Bu akşama gelince...

Çok özel bir akşamdı çünkü yeni yıldı.

Zaman, su gibi akıp giderken iyisiyle, kötüsüyle koca bir yılı daha geride bıraktığımıza inanamıyordum.

Mezarlıkta geçirdiğimiz o günün üzerinden neredeyse üç hafta geçmişti. Bu üç hafta, bizim için eski yaraların artık tamamıyla kabuk bağladığı bir zaman dilimi olmuştu. Evdeki yaşantımız bile sanki daha hareketliydi. Derin sessizliklerin yerini artık sevinç dolu kahkahalar almıştı mesela. Evimiz artık sadece bir çatı değil, gerçekten nefes alabildiğimiz, kök salabildiğimiz bir yuvaydı. Sabahları yaptığımız o keyif dolu kahvaltılar, akşamları birlikte eleştirdiğimiz diziler, salonda sürekli yankılanan ve her defasında bizi kahkahalara boğan sohbetler, bazen Senem'le aramızda geçen küçük atışmalar... Hepsi küçük ama anlamı büyük detaylardı ve bu detaylar hayatın keyfini çıkarmayı daha değerli kılıyordu.

Ve elbette Devrim amca ve Esma teyze... Onlar bizim için artık sadece bir sığınak değil, adı konmuş anne ve babaydı. Onlara artık o şekilde seslenmek, bazen çok garip hissettiriyordu ama aynı zamanda da içimde hiç bilmediğim o derin boşluğu dolduruyordu. Alışkanlıktan olsa gerek bazen Senem'in de benim de ağzımdan amca, teyze kelimeleri kaçıyordu ama sonrasında durumu hemen toparlıyorduk.

Bu akşamı onlar Meltem teyzelerde geçireceklerdi. Geçen bu üç hafta içerisinde araları eskiye nazaran daha iyiydi. İki taraf da aradaki buzları eritmeye çalışıyor ve başarılı da oluyorlardı.

Biz arkadaşlarımızla plan yapmıştık. Bütün geceyi hep birlikte Şiir Yolu'nun kenarındaki sahilde geçirecek, kendi aramızda küçük bir gece pikniği yapacaktık. Geri sayıma dek orada takılacak, saatler gece yarısını geçtikten sonra ise Demir'in evinde toplanıp tombala oynayacaktık. Yarın pazar olduğu için geceyi de yine Demir'in evinde geçirecektik. *Hep birlikte.* Planlarımız tam olarak böyleydi. En azından şimdiye dek... Çünkü bu planların arasında Meltem teyzenin beni ansızın onlara davet etmesi yoktu.

Senem, birkaç saat önce Oğuz'la birlikte evden ayrılmıştı. Sahilde yapacağımız küçük pikniğin abur cubur ihtiyaçlarını onlar alacaktı. Ayrıca gece pikniğimiz öncesinde de minik bir planları vardı. Bu planın ne olduğunu ben, ailem ve Demir elbette biliyordu ama arkadaşlarımız henüz bilmiyordu. Öğrendiklerinde verecekleri tepkileri görmek için sabırsızlanıyordum.

Senem evden ayrılmadan önce ise beraber hazırlanmıştık. Üzerime parlak gri, boğazlı bir kazak ve dizlerimin üzerinde biten siyah, deri bir etek giymiştim. Bu buz gibi havada üşümemek için kalın, siyah çorap da giymiştim.

Saçlarımı düzleştirmiş, hafif bir makyaj yapmış ve başıma da yine siyah kasket bir şapka takmıştım. Demir beni evden almaya geldiğinde karşılaştığı görüntüyle uzun bir ıslık çalmış ama hâlâ kâkül kestirmediğim için de küçük bir trip atmıştı. Dediğini yapıp elbette kâkül kestirecektim. Yalnızca daha özel ve güzel bir zamanı bekliyordum, ki o zamana da çok az kalmıştı. *Sadece yirmi üç gün...*

Üzerime aldığım uzun kaşe paltomla ve siyah atkımla birlikte evden ayrılmıştık. *Ve işte şimdi buradaydık.* Impala'ya gitmek yerine bahçeyi de geride bırakarak, Meltem teyzelerin kapısının önündeydik. Kalbim hissettiğim tedirginlikten olsa gerek hâlâ çok hızlı bir şekilde çarparken, Demir zile bastı ve kapı sanki bizi tetikte bekliyorlarmış gibi Meltem teyze tarafından ardına kadar açıldı. Yüzündeki samimi gülümsemeyle, "İyi akşamlar çocuklar. Hoş geldiniz," diyerek bizi karşıladı.

"Hoş bulduk anne," dedi Demir hemen. Elimi hiç bırakmadan içeri geçti ve beni de kendiyle birlikte içeri çekti. Meltem teyzenin yanaklarından öptü. Onun bu rahatlığı gerçekten sinir bozucuydu. Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapatıp sakinleştikten sonra ben de küçük bir tebessümle, "Hoş bulduk Meltem teyze," diye mırıldandım.

Tıpkı Demir gibi ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarırken bir taraftan da Meltem teyzeyi inceliyordum. Üzerinde V yakalı, uzun kollu, dizlerinin biraz üstünde biten koyu mavi kadife bir elbise vardı. Kısa, küt saçları bu akşam dümdüzdü. Makyajı hafifti ama dudaklarındaki kırmızı ruj ben buradayım dercesine kendini gösteriyordu. Ayaklarında ise gümüş stiletto vardı. Çok zarif görünüyordu.

Bir anlığına gözlerimi onun güzelliğinden asla çekemezken kulaklarımı dolduran adım sesleriyle bakışlarımın yönü değişti ve koridorun başında onu gördüm. *Babamı...* Salondan çıkıp, bütün heybetiyle tam karşımızda belirdi. Bu gece için o da iyi hazırlanmış görünüyordu. Tamamıyla siyahlar içindeydi. *Siyah gömlek, siyah kumaş pantolon ve siyah kunduralar...* Saçlarını özenle taramış ama yer yer beyazların da olduğu kirli sakalını kesmemişti. Zaten yakışıklı bir adamdı ama bu akşam sanki daha farklı bir havası vardı.

Tebessüm dolu bakışlarını önce Demir'e çevirip, "Hoş geldin oğlum," dedi ve kısa bir kucaklaştılar. Ardından ilgili bakışlarını bana çevirerek, "Hoş geldin kızım," dedi yumuşak bir sesle ama bana sarılmadı. Uzakta durmayı tercih etti, ki böylesi daha iyiydi. Garip bir anın içinde bulunmak istemiyordum.

"Hoş buldum," derken sesim sandığımdan daha kısık çıktı. Onun gibi tebessüm etmeye çalıştım ama başarılı da olamadım. Hem içimdeki tedirginlik hâlâ hat safhadaydı hem de ona karşı hâlâ çok mesafeliydim.

Annem gittiğinden bu yana pek yan yana geldiğimiz söylenemezdi. Ara sıra sabahları okula giderken karşılaşıp, birkaç kelime ediyorduk ama hepsi bu

kadardı. Aramızda kayda değer bir ilerleme yoktu fakat bu çok da mühim bir mesele değildi. *Yani sanırım...*

Onunla hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakarken şükürler olsun ki bizi bu anın içinden Meltem teyzenin şen şakrak sesi kurtardı.

"Sizin için Aysun'la birlikte çok güzel yemekler hazırladık. En sevdiğin yemek mantıymış Nisa. Mantı açtık senin için." *Ne? Mantı mı açmışlardı benim için? Hem de böyle bir günde?*

İşittiklerimle gözlerim irice açıldı. Şaşkınlığımı saklamaya çalışırcasına başımı hızla Demir'e çevirip dik dik ona baktım. *Bir de kadını bunun için mi uğraştırmıştı yoksa?*

Bakışlarımdaki sorgulamayı anlamış olacaktı ki, "Valla ben hiçbir şey söylemedim," diyerek hemen kendini savunmaya geçti. İki elini de teslim olur gibi havaya kaldırdı. Masum olduğu ortadaydı ama Meltem teyzenin söyledikleri de bunu doğruladı.

"Evet, Demir hiçbir şey demedi. Esma'ya sordum, o söyledi." Anladığımı belirtircesine başımı salladım ama bu durum hiç hoşuma gitmemişti. Kendimi hâlâ çok garip hissediyordum ve bu durumdan nasıl kurtulacağımızı da pek bilmiyordum. Çünkü bu akşam için planlarımız çok öncesinden, hatta hafta başından ayarlanmıştı. Sanki zihnimden geçenleri duymuş gibi yardımıma Demir koştu.

"Anne, biliyorsunuz. Biz bu geceyi bizim çocuklarla sahilde geçireceğiz."

"Biliyoruz oğlum da yine de bir şeyler atıştırsaydınız." Kimsenin üzerimize gelmemesi için bu kez ben Demir'in yardımına koştum ve onun sözlerini destekledim.

"Çok teşekkürler Meltem teyze ama o kadar plan yaptık. Herkes bir şey getirecek. Ziyan olmasın şimdi hiçbir şey." Anlayış dolu bir sesle durumu izah etmeye çalıştığımda Meltem teyze başını salladı. Gözleri ise hem benim hem Demir'in üzerinde gidip geldi.

"Israrla yemeyeceğiz diyorsunuz yani?" Şüpheyle sorduğunda onu Demir'le birlikte aynı anda, "Hayır," diyerek yanıtladık. İçtenlikle tebessüm etti. Daha fazla üstümüze gelmedi ama çok daha başka bir şey diyerek beni bozguna uğrattı.

"Eee iyi madem, hadi öyle olsun. Salona geçelim mi? Sizinle konuşmak istediğimiz önemli bir mesele söz konusu."

"İkimizle de mi?" diye sordum afallayarak. Sesimin huzursuz çıkmasına engel olamazken Meltem teyze yine başını salladı.

"İkinizle de," dedikten hemen sonra bize arkasını döndü ve önden yürümeye başladı. *Ben de bundan korkuyordum zaten.*

Onun yönlendirmesiyle biz de salona geçtik. Demir'le ben salondaki ikili koltuğa yerleşirken, Meltem teyze ve Suat Bey de hemen karşımızdaki tekli

koltuklara oturdular. Salona geçtiğimizde dikkatimi ilk çeken şey yemek masasındaki yemekler olmuştu. Meltem teyze, bu akşam için gerçekten iyi hazırlık yapmıştı. Yemeklerin hepsi nefis görünüyordu.

Salonun bir başka köşesinde ise rengârenk süslerle bezenmiş boyum kadar harika bir yeni yıl ağacı vardı. Aynısından hem bizim evde, hatta Demir'in evinde de vardı. Bizim evdeki bu kadar uzun değildi. Onu Senem, annem ve ben süslemiştik. Demir'in evindeki de yine daha küçük bir yeni yıl ağacıydı. Onu da ikimiz süslemiştik.

Bakışlarım hem yeni yıl ağacının hem de karşımızdaki ikilinin üzerinde gidip gelirken salona rahatsız edici bir sessizlik hâkimdi ve bu sessizlik diken üstünde hissetmeme sebep oluyordu. Gerginliğim asla azalmıyor, geçen her saniyede nüksediyordu.

Şükürler olsun ki bu sessizlik çok sürmedi. Meltem teyze, yüzündeki samimi gülümsemeyle bizi izlerken, "Nasılsınız çocuklar?" diye sordu. Onu ilk yanıtlayan yine Demir oldu.

"İyiyiz anne. Siz nasılsınız?"

"İyiyiz oğlum." Meltem teyzenin bakışları bana döndü. "Nisa? Sen nasılsın kızım?" diye sordu yine ilgi dolu bir sesle. Başımı hafifçe sallayarak, "Gayet iyiyim Meltem teyze," diyerek onu yanıtladım. *Oysa iyi falan değildim. Hâlâ çok gergindim.*

Meltem teyzenin yüzündeki gülümseme daha da genişlerken, "Devrim ve Esma'ya, anne ve baba demeye başlamışsınız. Çok mutlu oldum," dedi.

Bunu söylediğinde ben de onun gibi içtenlikle gülümsedim çünkü o günden beri biz de çok mutluyduk. Onlara ne zaman anne ve baba diye seslensek gözlerindeki mutluluğu görüyor, gördüğümüz o şefkat dolu bakışlarla biz de çok mutlu oluyorduk. Başlarda biraz garip hissettiriyordu ama artık iyice alışmıştık. Babam da içindeki mutluluğu bastıramadığını ve bu durumu hastanedeki arkadaşlarıyla da paylaştığını bize söylemişti. Fakat ben bunları aklımdan geçirirken ona bakmaktan kendimi alamadım. *Suat Gürsoy'a, öz babama...*

Çok kısa bir anlığına göz göze geldiğimizde bana burukça tebessüm etti. Çehresindeki hayal kırıklığı barizce okunurken başını öne eğdi, ellerini birbirine ovuşturdu. Göğsümde sert bir baskı hissettim ve bu baskı kendimi suçluymuşum gibi düşündürdü. Bu yüzden göz temasımızı hızla kestim ve Meltem teyzeye dönerek, "Biz de çok mutluyuz," dedim. *Çünkü gerçek buydu. Senem de ben de çok mutluyduk.*

Bir anlığına yeniden derin bir sessizlik hâkim oldu salona. İçimde bir şeyler sıkıştı o an. Hâlâ çok huzursuz hissediyordum. Suat Bey'in başı öne eğikken, Meltem teyzenin gözleri doğrudan benimkilere kilitlenmişti ama yüz ifadesinden hiçbir şey çözemiyordum. Ne bakışlarını okuyabiliyordum ne de

o bakışlara karşılık verebiliyordum. Bir şey vardı ama o bakışlarda. *Sakladığı bir şeyler...*

Meltem teyze, bakışlarını benden asla çekmeden, "Bu akşam özellikle seni çağırma sebebimi merak ediyorsun, değil mi?" diye sordu. *İşte başlıyorduk...*

"Fazlasıyla."

Soluk alıp vermelerimizin arasına sinmiş derin bekleyiş, odanın içinde yankılanan görünmez bir çığlık gibiydi. Meltem teyze parmaklarını birbirine kenetledi, sonra gevşetti. Ellerini dizlerine koyup birkaç kez hafifçe yumruk yapıp açtı. *Sanki o da benim gibi gergindi.* Konuşacağı konu her neyse onu da zorluyor, hatta tedirgin ediyordu. Tavırlarından bile bu belliydi.

Meltem teyze, daha fazla bu sessizliği uzatmadan birden, "Biz Suat'la bir karar aldık ve ikinize de aynı anda söylemek istedik," dedi. Sesi fazlasıyla sakin ama içinde de tuhaf bir kırgınlık barındırıyordu. İşte bu beklenmedikti. *Ne kararı almışlardı ve benim bu karardaki rolüm neydi? Neden buradaydım? Konu artık her neyse direkt oraya geçebilir miyiz lütfen? Yoksa bu gerginlikten dolayı her an bayılabilirdim.*

Göz ucuyla yanımda oturan Demir'e baktım. Benim dakikalardır hissettiğim gerginlik şu an onun bedeninde de yer alıyordu. *Sanırım o da hiçbir şey bilmiyordu.* Öyle bir gerginlikti ki bu, dizinin üzerindeki ellerini yumruk yapmış, kaşlarını çatmıştı. Göğsünün sertçe kalkıp inişini, derin ama düzensiz nefes alışlarını üzerindeki kalın kazağa rağmen görüyor, hissediyordum. Bir an sonra, "Anne hayırdır? Ne oluyor?" diye sormaktan kendini alamadı. Sesi bir tık sert çıkmıştı. Fakat Meltem teyze onun sorusunu duymazdan gelerek yalnızca bana bakıyordu. Bakışları bile olduğum yere sinmeme sebep oluyordu.

Gözlerini asla üzerimden çekmeden, "Nisa, Almanya'ya gitmekten vazgeçtiğin gün, babana ne demiştin hatırlıyor musun?" diye sordu. Dudaklarından dökülenler vücudumda soğuk bir titremeye sebep oldu. Oysa evin içi sıcacıktı ama yine de üşüdüğümü düşündüm.

Bakışlarım yeniden onu buldu, *babamı*. Sessizliğini koruyarak pürdikkatle bizi izliyor, dinliyordu ama onun da bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu. İfadesi öyle düzdü ki aklından geçenleri bile tahmin edemiyordum. O gün söylediklerimi ise elbette hatırlıyordum ama bunun konumuzla olan ilgisini anlayamıyordum.

Bakışlarımı yeniden Meltem teyzeye çevirirken, "E-evet, hatırlıyorum," dedim. Vücudum gibi sesimin de titremesine engel olamadım.

"*'Bir gün Meltem teyze seni affederse, ben de seni affederim,'* demiştin."

Evet, tam olarak öyle söylemiştim ve söylediklerimin arkasındaydım. Çünkü bütün olanlara rağmen Meltem teyzeye büyük bir saygı duyuyordum. Aldatılmış bir kadındı o. Onun çocuğu olmazken, ben eşinin başka bir kadınla birlikteliğinden dünyaya gelen bir çocuktum. Ne kadar kalbinin kırıldığını

ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradığını, ne kadar incindiğini hayal dahi edemezdim ve bütün bunları göz önünde bulundurunca ne beni kolayca kabul etmesini bekleyebilirdim ondan ne de hemen babamı affetmesini. Fakat bu konuşmanın nereye varacağını da çok merak ediyordum.

"Evet, tam olarak öyle dedim."

Meltem teyze dudaklarını araladı ama devam etmeden önce birkaç saniye boyunca sustu. Göz kapakları titredi sanki ama gözyaşı da dökmedi. Başını dimdik tutarak yeniden bana baktı.

"Ben babanı affetmeni her şeyden çok istiyorum güzel kızım ama madem önce benim affetmem gerekiyor... Affedeceğim."

Söylediklerileyle kalbim sanki bir an durur gibi oldu ama sonra daha hızlı bir şekilde atmaya başladı. Göğsümün tam ortasında tuhaf bir basınç hissettim. Kalbim bile göğüs kafesimin içinde yönünü şaşırmış gibi çarpıyordu. Bu konuşmada bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum ama ne olduğunu da asla bilmiyordum.

İşiteceklerim konusunda ben yoğun bir korku içindeydim belki ama yanımda oturan Demir de sabırsızdı. Hafifçe öne eğilip, "Anne? Bilmece gibi konuşmayı bırakır mısın lütfen? Ne oluyor Allah aşkına?" diye hayıflandı. Ses tonu da en az bakışları kadar sabırsızdı.

Meltem teyze, diğer tekli koltukta oturan ve başı hâlâ öne eğik olan Suat Bey'e kısa bir bakış attı. Suat Bey derin bir nefes aldı ama yine de konuşmadı. Hatta bakışlarını bir daha bize değdirmedi bile. Sanki bu konuşma onu da çok zorluyor, söylenmesi gereken her şeyi Meltem teyzeye bırakıyordu.

Meltem teyzenin kendinden emin bakışları bu kez doğrudan Demir'i buldu. "Babana onu tek bir şartla affedebileceğimi söyledim. O da şartımı kabul etti." Demir, hâlâ sabırsızdı. Ellerini sertçe birbirine kenetlerken, "Tamam. Neydi peki o şartın?" diye sordu beklemeye tahammülü yokmuş gibi.

Meltem teyze, bu kez bizi hiç bekletmeden, hatta kendi de bir an olsun duraksamadan ve lafı da asla dolandırmadan direkt olarak söyledi şartını.

"Çocuklar, biz boşanıyoruz."

Bedenimde bir sarsıntı meydana geldi. O kadar beklenmedik, o kadar ani ve sert bir darbeydi ki bu, zihnim birkaç saniye boyunca tepki bile veremedi. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Yanımda oturan Demir'de durumlar farklıydı. Hışımla ayağa kalktı. İkimiz de aynı anda nefesimizi tuttuk, aynı anda hararetle ve bir o kadar da şaşkınlıkla, "Ne?" diye bağırdık. Fakat bizim yaşadığımız sarsılmanın aksine hemen karşımızda oturan Meltem teyze korkutucu derecede çok sakindi.

Çehresindeki sakinlik sesine de yansırken, "Duydunuz çocuklar. Boşanıyoruz. Çoktan avukatlarımızla görüştük, davayı açtık," dedi. Sanki çok sıradan

bir konudan bahsediyordu. Oysa boşanacaklarını, hayatlarını ayıracaklarını ve yıllardır süren bir evliliği bitireceklerini söylüyordu. *Bunu nasıl çok basit bir şeymiş gibi açıklardı?*

Göğsümün tam orta yerine saplanan keskin sızı konuşmamı bile engelliyordu. Sakin kalmak kesinlikle imkânsızdı. Mideme oturan ağırlık, sanki dizlerimin altından çekilen zemine karışıyordu. Nefes alışlarım sık olmasına rağmen boğazımda görünmez ama güçlü bir elin baskısını hissediyordum. Boğulduğumu düşünüyordum. *Çünkü... Çünkü bunun sebebi...* Kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden döküldü.

"Be-benim yüzümden mi?" Ağlamaklı çıkan sesime mâni olamadım. Kirpiklerimin arasından dökülen gözyaşlarına engel olamadım. *Çünkü bunun sebebi yalnızca bendim.* Benim yüzümden boşanıyorlardı. Eğer benim varlığım ortaya çıkmasaydı belki de biz bu anı hiç yaşamıyor olacaktık.

Meltem teyze oturduğu koltuktan hızla kalkarak yanıma geldi. Demir'in kalktığı yere o oturdu. "Hayır," dedi çenemden tutup başımı ona çevirerek. Yanaklarıma dökülen gözyaşlarını kendi elleriyle sildi. "Hayır, asla canımın içi. Hiç senin yüzünden olur mu?" dedi şefkat dolu bir sesle. O böyle konuşunca yüreğimdeki suçluluk hissi daha da büyüdü ama ben Meltem teyzenin gözlerindeki sarsılmaz ifadeye kilitlenmiştim. O kadar güçlü bir şekilde bakmıştı ki gözlerime sanki beni bu gerçeğe inandırmak istiyordu ama bunun mümkünatı dahi yoktu.

Dakikalardan sonra ilk kez onun sesini işittim. *Babamın.* "Biz yıllardır çoktan bitmiş olan bir evliliği sürdürüyorduk." Sesi çok yorgun çıkmıştı. Bakışlarımı ona çevirdiğim anda pişman oldum, hiç bakmamayı diledim. Sakinliğine rağmen karşımda böylesine yıkılmış olması canımı çok acıttı. Çünkü o eşini çok seviyordu. Belki de hiç ayrılmak istemiyordu ama benim onların hayatındaki varlığım onları bunu yapmaya sürüklemişti. Kendimi hiç affetmeyecektim.

Suat Bey, sürekli ovuşturduğu ellerinden gözlerini hiç ayırmazken, "Aslında bunu çok öncesinde yapmalıydık. Son yaşananlar bize büyük dersler verdi. Son demlerimizi de yaşadık ve bu kararı öyle aldık," dedi puslu bir sesle. Bana bakmıyordu. Belki de bakamıyordu. Bense bu hüznünün karşısında bir karınca gibi ezildiğimi hissediyordum. Ne kadar *senin yüzünden değil* deseler de bu evliliğin bitmesinin en büyük sebebi bendim.

Meltem teyze, onu onaylarcasına başını salladıktan sonra yüzümü avuçlarının içine aldı. Hâlâ ağladığımı o yanaklarımdaki ıslaklığı temizlerken fark ettim. "Ve benim Suat'ı, yani babanı affetmem ancak böyle olur güzelim." *Sanki bu söylediğine benden çok kendini inandırmak ister gibiydi.*

Üzgün bakışlarım Demir'i buldu o an. Yüzündeki sert ifadeyle hâlâ ayakta dikiliyordu. Gözleri hem Meltem teyzenin hem de onun üzerinde gidip

geliyordu. Bu durumu asla kabullenmek istemediğini belli edercesine başını iki yana sallarken dişlerinin arasından, "Anne..." diye tısladı. Sesi keskindi ama Meltem teyze onun söylenmesine aldırış dahi etmedi.

Avuçlarını yüzümden çekip havaya kaldırarak iki yana doğru açtı. "Hiç anne deme Demir. İtiraz hakkın yok. Nisa yoğun bakımda yatarken bana dediklerini hatırlıyor musun?" Meltem teyzenin sesindeki aksiliğin yanı sıra gözlerinde de keskin bir kararlılık vardı. Öyle kararlı görünüyordu ki Demir mahcubiyetle başını öne eğdi ama benim asıl dikkatimi çeken mevzu başkaydı. *Demir, ben yoğun bakımda yatarken ne demişti ki annesine? Ne demişti de kadın bu raddeye gelmişti? Ne demişti de kadın bu kararı almıştı? Boşanın mı demişti yoksa?* Eğer öyle dediyse onu mahvederdim.

Demir'in çenesi öfkeden kasılırken Meltem teyze kısık bir sesle mırıldandı. "*'Bunca yıl boyunca bununla nasıl yaşayabildin? Buna nasıl dayanabildin?'* diye sormuştun bana." *Evladı olarak bunu sorması elbette çok doğaldı ama yine de böyle bir karar almak zorunda mıydılar?*

Demir'in kısılmış gözleri derin bir boşluğa daldı o an ama ben yüreğinde kopan nice fırtınayı çehresinin aldığı her ifadeden görebiliyordum. Hâlâ yanımda oturan Meltem teyze doğrudan onun dikildiği tarafa bakarak, "Artık dayanamıyorum işte oğlum. Artık bitsin istiyorum. Artık baban da ben de özgür olalım istiyorum," diye devam ettiğinde Demir'in dudaklarından tiz, alaylı bir kahkaha sesi yükseldi. Elleriyle sahte bir alkış tuttu. "Çok güzel düşünmüşsünüz. Tebrik ederim sizi," diyerek aynı alaylı tınıyla söylendi ama sonra bakışları öyle sert bir ifadeye büründü ki o bakışlardan ben bile çok korktum. *Söyleyeceklerini tahmin ediyor ama asla yapmamasını diliyordum. Lütfen, Demir. Lütfen, aklımdan geçen şeyi yapma.*

"Ama benim bu şartlar altında Gürsoy kalmamın imkânı yok."

Harika! Gerçekten harika!

Kafayı yiyecektim şimdi çünkü zihnimden geçen bütün kötü ihtimaller tek tek gerçeğe dönüşüyordu. Demir'in bunu söyleyeceğini, Gürsoy olarak kalmak istemeyeceğini tahmin etmiştim çünkü onun bu soyadında kalmasının tek sebebi annesiydi. Şimdi Meltem teyze boşanacaklarını söylerken, eminim Demir de aldığı kararının artık bir öneminin olmadığını düşünüyordu ama çok yanılıyordu. Bu onun hayatında hiçbir şeyi değiştirmemeliydi. O, Gürsoy kalmaya devam etmeliydi.

Dudaklarımı aralayıp, "Demir," diyerek söylediklerine itiraz edecektim ki, bunu hemen anlayarak buz gibi bir sesle, "Sen karışma," dedi ve beni susturdu. Sert bakışlarından tavrı açık ve netti. *Bu konuda konuşma hakkına sahip değildim.*

Meltem teyze, "Hayır!" diye sertçe konuşarak yanımdan kalktı. Büyük adımlarla Demir'in yanına gidip yüzünü avuçlarının içine aldı. "Demir, hayır.

Anneciğim bu seni etkilememeli," diye devam ettiğinde Demir kaşlarını çatarak gürültülü bir nefes bıraktı. İçindeki çatışmayı asla saklayamıyordu.

"Nasıl etkilemesin anne? Boşanacağız diyorsunuz ya! Nasıl etkilemesin?" Sesi öfke dolu çıkarken Meltem teyze uzanıp ellerinden tuttu bu kez de. Onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor ama Demir'in yüzündeki ifade asla yumuşamıyordu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Değiştirmeyecek. Sen hayatına devam edeceksin. Gürsoy olarak kalacaksın," diyerek sonunda bu karmaşaya Suat Bey de lütfedip dahil oldu. Bir anlığına gerçekten sessizliğini korumaya devam edeceğini düşünmüş ve Demir'e hiçbir şey söylemeyeceğini sanmıştım. Fakat onun sözleri bile Demir'e işlemiyor gibiydi. Başını ısrarla iki yana doğru salladı. *Asla kabul etmeyecekti bu durumu, asla.*

"Değiştirir," dedi âdeta burnundan soluyarak. "Bu çok şey değiştirir çünkü ben Gürsoy kalmayı yalnızca annem için istemiştim. Ama şimdi siz boşanacağınızı söylüyorsunuz. Hatta söylemekle kalmayıp çoktan davayı açmışsınız bile. Ben bu saatten sonra nasıl Gürsoy kalayım Allah aşkına?"

Demir'in sert sözlerinin etkisinde kalan Suat Bey de oturduğu koltuktan kalktı. Kaşlarını çatmış bir hâlde doğrudan Demir'in karşısına geçti. "Ben de babanım. Sözlerimin senin için hiç mi önemi yok?" Bozulmuş bir sesle sorduğunda Demir sıkıntılı bir nefes daha bıraktı. Omuzları hissettiği kararsızlıktan olsa gerek düşerken, "Var, elbette var ama..." diyecek oldu ama Suat Bey onun sözünü kesti.

"Aması yok. Sen Demir Gürsoy'sun ve öyle kalacaksın."

Bir süre sessizlik geniş salonda asılı kaldı. *Tıpkı göğsümde asılı kalan kelimeler gibi...* Nefes almak bile zorlaşırken Demir'in kırgın ve mahcup bakışları bana döndü. Gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan, "Peki ya Nisa?" diye sordu sessizliği delerek. "Nisa'ya ne olacak?" Adımı söylerken bile sesi titriyordu ve ben buna dayanamıyordum. Acı çektiği hâlde hâlâ beni düşünüyordu ama buna gerek yoktu. Çünkü ben tercihimi çoktan yapmıştım. Yine de onun delicesine hayran olduğum o güzel kalbi buna da razı gelmiyordu işte. İstemsizce başımı yana doğru eğerken gözlerimle ona *yapma* dercesine baktım. *Kendini yok sayacak kadar beni düşünme artık.*

Tam bunları dile getirecektim ki Suat Gürsoy benden önce davrandı. Derin bakışları önce benim gözlerimi buldu. "Nisa, tercihini yaptı Demir," dedi duygularıma tercüman olarak. Sonra kararlı bakışlarını yeniden Demir'e çevirdi. "Sen de kendi tercihini yaptın ve biz de sizin tercihlerinize saygı duyuyoruz. Sizden de aynı şeyi, yani bu kararımıza saygı duymanızı bekliyoruz." Tamam, bu konuda haklılardı ama unuttukları bir şey vardı. Bu sandıkları kadar kolay kabullenebileceğimiz bir mevzu değildi. Ortada yılların evliliğinin bitmesi söz konusuydu.

Meltem teyze başını sallayarak Suat Bey'i onayladı. Demir'in elini sıkıca tutup, "Baban haklı oğlum. Sizden daha fazlasını istemiyoruz. Sadece bu kararımıza saygı duymanızı bekliyoruz," diyerek yumuşacık bir sesle konuştu.

Demir, dolu gözleriyle başını öne eğerken fısıltıyla, "En azından biraz düşünebilir miyim?" diye sordu. Sesi o kadar bitap bir hâlde çıkmıştı ki, onun böyle acı çekmesine katlanamadım.

Meltem teyze burukça gülümseyerek, "Elbette," dedi. Sesi titremesine rağmen bakışlarındaki kararlılığı ve dik duruşunu bir an olsun bozmadı. Anlaşılan boşanma konusunda gerçekten çok ciddiydi.

Bedenimin ağırlığını zar zor bir şekilde taşıyarak sonunda ben de oturduğum koltuktan kalktım ama içinde bulunduğum şu durumun ehemmiyeti başımın dönmesine sebep oldu. Sanki yer ayağımın altından kayıyormuş ve ben boşluğa basıyormuşum gibi ayaklarımın titremesine, dengemi kaybedip sendelememe engel olamadım. Kimseyi endişelendirmemek için bunu asla fark ettirmek istemedim ama nafileydi. *O fark etmişti çünkü babam fark etmişti.*

Sendelediğim o kısacık anda güçlü eliyle sağ dirseğimden sıkıca kavramış, ayakta durmamı sağlamıştı. *Dokunuşu sıcak mıydı, soğuk muydu?* Bilmiyordum. Bildiğim tek şey, benim için hâlâ bir yabancı olduğuydu ama buna rağmen yine de güç vermeye çalışıyordu.

Bir anlığına başımı kaldırıp da gözlerinin içine baktığımda ne düşüneceğimi ne hissedeceğimi bilemedim. Bildiğim tek şey, o temasın içimdeki kırık dökük yerlere çarpa çarpa yüreğimi sızlattığıydı. Benim yüreğim keskin bir sızıyla acıyordu ama o tam tersi bir şekilde bana kocaman bir umutla bakıyordu.

Bu adam, benim öz babamdı ama ben ne bu gerçeği içime sığdırabiliyor ne de ondan kaçabiliyordum. Onu hayatımda nereye koyacağımı bile bilmiyordum. Çünkü ona her baktığımda, çocukluğumun kanayan yaralarını, hiç kapanmayan izlerini görmezden gelemiyordum. Bütün bunlar geçmişin en karanlık köşesinden çıkarak gözlerimin önüne seriliyordu. Ve belki de en kötüsü... Onun da bunu bildiğini görmekti. Çünkü biliyordum, bana bakan gözlerinden görüyordum. Hem yaklaşmak istiyor hem de canımı acıtmaktan çok korktuğu için uzak duruyordu. *Peki ya ben ne istiyordum? İşte bunu bilmiyordum.*

Demir, Meltem teyzeyle ilgilendiği için babamla olan bu kısacık bakışmamızı fark etmedi ve iyi ki de fark etmedi. Bir de bu garip an için kendini suçlamasını istemiyordum.

Kolumu onun elinden yavaşça kurtarırken omuzlarımı dikleştirdim. Boğazımı temizledim ve Demir'in dikkatini çekmek istedim. "Demir,

arkadaşlarımızı daha fazla bekletmeyelim bence," dediğimde başını sallayarak annesinin yanından uzaklaştı ve benim yanıma gelip bir elini belime koydu.

"Haklısın güzelim." Sesi biraz öncekine nazaran daha ılımlıydı. Bu da beni yatıştırmaya yetiyordu. "Hadi gidelim," diyerek sırtımdan hafifçe ittirdiğinde ona ayak uydurdum ve birlikte salondan çıkıp kapıya doğru ilerledik. Meltem teyze ve Suat Bey'in adımları ise bizi takip etti.

Koridordaki askılıktan ceketlerimizi alıp kapıya doğru yöneldik, Demir vakit bile kaybetmeden kapıyı araladı. Bu esnada Meltem teyzenin sesini yeniden arkamızdan işiterek ona döndük.

"Belki yanlış yaptık ama bunu size özellikle bugün söylemek istedik. Çünkü yeni yıl, yeni başlangıçlar demektir. İyi seneler çocuklar."

Kesinlikle katılıyor ve böyle bir kararı bu gecenin başında söyledikleri için yanlış yaptıklarını düşünüyordum. *Çünkü bu hiç de iyi bir başlangıç olmamıştı.*

Ben derin sessizliğimi korurken Demir, "İyi seneler," dedi buz gibi bir sesle ve tutmam için elini uzattı. Onun elini hemen tutarak birlikte evden ayrılırken ben de nezaketen de olsa, "İyi seneler," dedim. Sonrasında arkamıza ikinci kez bakmadık. Hızlı adımlarla bahçeden ayrılıp sokağa çıktık, Impala'ya ulaştık. Demir direksiyon koltuğuna yerleşip kemerini bağlarken, ben de hemen yanındaki koltuğa oturdum, kemerimi bağladım. O motoru çalıştırdı, bense sessizliğimi sürdürerek pencereden dışarıya baktım. Önce sokaktan ayrıldık, ardından da semtin kasvetli havasını geride bıraktık.

Bu geceye dair bütün pozitif enerjimiz sanki bir anda üzerimizden çekilip alınmıştı. İkimizin de yüzünden düşen bin parçaydı. Meltem teyze ve Suat Bey'in aldığı o malum karar, üzerimize karabulut gibi çökmüştü. Arabadaki sessizlik ise devasıydı. Motorun düzenli uğultusu ve arada bir ritmini bozan vites değişimleri dışında hiçbir şey yoktu. Dışarıda ışıklar, hızla akıp giden ağaç gövdeleri, uzayan yollar vardı ama benim için her şey donmuş gibiydi.

Göz ucuyla Demir'in profiline baktım. Gözlerini yola kilitlemişti. Yüzü taş gibi ifadesizdi. Direksiyonu kavrayışında bile bir gerginlik vardı. Çenesi kasılmış, kaşları çatılmış, hatta direksiyonu kavrayan parmaklarının eklemleri bile beyazlamıştı. Kaşlarının arasındaki derin çizgide içinde kopan fırtınaların izleri vardı. İçindeki karmaşayı dışa vurmasa da ben görüyor, anlıyordum onu ve o böyle sustukça her şey daha da kötü hissettiriyordu. Benimle konuşmadığında, kendimi ona ulaşamayacakmışım gibi hissediyordum. Üstelik bu sessizlik, içimde büyüyen huzursuzluğu daha da arttırıyor, yüreğime oturan suçlulukla birleşerek iyice moralimi bozuyordu.

Bir şeylerin geri dönüşü olmadığını bilmek, insanın içini kemiren en keskin acılardan biriydi. *Boşanmak...* Bu kelime dilimin ucuna bile gelmiyordu. Demir'in Meltem teyze için neler hissettiğini çok iyi biliyordum. Gürsoy soyadına bağlı kalmayı sırf onun için istediğini ve hatta bunun için neyi feda ettiğini de... Eminim ki, şimdi her şey onun için bir hiç gibi görünüyordu ve ben böyle hissetmesine katlanamıyordum.

Yutkunarak başımı yana çevirip, alnımı camın soğuk yüzeyine yasladım. Dışarıda akıp giden ışıkları izlemeye devam etmek istedim ama başarılı olamadım. Gözlerim hiçbir şeye odaklanamadı. Yüreğimdeki sıkışma hissi katlanılamaz bir hâldeydi. Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp ekrana baktım.

On iki dakika...

Kontrol ettim. Tam on iki dakika boyunca ne o konuştu ne de ben. *Gerçekten bu sessizliğe mahkûm mu kalacaktık? Her şeyin altında ezilerek, konuşmadan, içimize ata ata mı yaşayacaktık?* Hayır. Artık böyle olmayacaktı. Ne yaşarsak yaşayalım birbirimizin elini tutmayı bırakmayacağımıza dair söz vermişken böyle yapamazdık. Üzerine gidecek, gerekirse tartışacak ama mutlaka konuşacaktık. Çünkü benim bu sessizliğe daha fazla tahammül edebilmemin imkânı yoktu.

Ellerimi kucağımda kenetlerken, "Demir... İyi misin?" diyerek fısıltıya yakın bir sesle sordum. Bakışlarını yoldan ayırmadan beni yanıtladı.

"Hayır." Sesi ürkütücü bir soğukluk taşıyordu. O buz gibi tonlama, kendimi yine ve yine çok suçlu hissetmeme sebep oldu. *Her şeyin sebebi yalnızca bendim. O kararı açıklamalarına, Demir'in şu an böyle suskun ve kırgın olmasına sebep olan kişi yalnızca bendim.*

Gözlerim doldu. Dudaklarımı ısırdım ama içimdeki bu boğucu suçluluk hissini daha fazla kendime saklayamadım.

"Demir... Ben çok üzgünüm. Çok özür dilerim. Olayların bu raddeye geleceğini asla tahmin edemezdim. Gerçekten çok üzgünüm."

Sesimin oldukça kırılgan ve çatallı çıkmasına engel olamadım. Buna da iyice sinirim bozulurken kendimi tutamadım ve yine ağlamaya başladım. Ağlamaktan yaptığım hafif makyaj bozuluyor, rimelim akıyordu ama bu bile şu an umurumda değildi. *Bu gece kesinlikle böyle başlamamalıydı.*

Demir'in ilgili gözlerini üzerimde hissederken, bir anda arabayı sağa çekti ve fren yapıp durdurdu. Göğsüm emniyet kemerine çarparken dudaklarımın arasından titrek bir nefes döküldü. Onun elleri ise hâlâ direksiyondaydı. Bir an hareket edemedi ama sonra kemerini hızla çözüp bana döndü. Hissettiğim mahcubiyetten gözlerimi kaçırırken o iyice yanıma yaklaştı.

"Bana bak," dedi sertçe. Dudaklarımı sarkıtarak, burnumu çekerek başımı iki yana doğru salladım. Gözlerine bile bakamıyordum şu an. Yüzümü sıcacık avuçlarının içine alarak, "Nisa, bana bak," diye direttiğinde bu kez

kaçamadım. Başımı kaldırıp da onunla göz göze geldiğimizde dudaklarındaki buruk tebessümle beni izlediğini gördüm. Şimdi onun da bakışlarında bir suçluluk ifadesi yatıyordu. Ağlamamdan hiç hoşlanmıyordu. Yanaklarıma boşalan gözyaşlarını kendi parmaklarıyla silerken akan rimelimin siyah lekesi onun parmak uçlarına bulaştı ama buna bile aldırmadı.

"Senin bir suçun yok ki güzelim. Niye özür diliyorsun?" Yine gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Öyle yakınımdaydı ki istesem de ondan uzaklaşamazdım.

Omuzlarımı düşürüp, boynum hafifçe yana doğru bükülürken, "Benim yüzümden boşanıyorlar çünkü," diye fısıldadım. Nefes almaya, yutkunmaya çalıştım ama onda da başarılı olamadım. Çünkü içimdeki suçluluk duygusu hiç geçmiyordu.

Demir, sert bir nefes verdi. Başını öne eğip dudaklarını sıktı. Yüzümü tutmayı bırakmadan tekrar bana baktı. Gözlerindeki keskin ciddiyet içimi titretti. *İşte şimdi sinirli görünüyordu.*

"Hayır, boşanmaları gerektikleri için boşanıyorlar." *Tamam, bu doğruydu ama...*

"Ama sen üzgünsün," diye buruk bir sesle fısıldadığımda dudakları en sevdiğim gülümsemesiyle kıvrıldı ve uzanıp yanağıma küçük ama etkisi büyük bir öpücük kondurdu.

Geriye doğru çekilirken, "Evet, üzgünüm. Bunu inkâr etmiyorum ki," diye mırıldandı. Gözleri şimdi öfkeli değildi ama sesindeki hayal kırıklığını çok derinden hissediyordum. "Üzgünüm çünkü bütün bu yaşananları, geçmişi, kısaca her şeyi sadece annemi düşündüğüm için sineye çekecektim. Annem için Gürsoy kalmaya devam edecektim. Ama şimdi o boşanacağını söylüyor ve ben ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Ama bana, *'Polat olmak istiyor musun?'* diye sorarsan, hayır Demir Polat da olmak istemiyorum."

Olmasın da zaten Demir Polat falan.

Demir'in gözlerinde derin bir karmaşa ve bir sürü soru işareti vardı. Demir, hep güçlüydü oysa ki. Her şeyin üstesinden gelirdi ama şu an... Şu an, o da kaybolmuş gibiydi ve ben, bütün bu karmaşayı onun omuzlarından alıp sırtlanmak istiyordum.

Hâlâ yüzümü tutan ellerinden birini dudaklarıma doğru yaklaştırıp avuç içinden öptüm. Yine en sevdiğim gülümsemesini bahşetti bana. Ben de o güldü diye güldüm. Öptüğüm elini sıkıca tutup, kucağıma götürerek, parmaklarımı onun parmaklarına kenetledim.

"Hiçbir şey yapmayacaksın Demir. Çünkü o haklı," diyerek kararlı bir sesle konuştum. Kaşlarını çatıp, gözlerimin içine, *"Kim haklı?"* dercesine bakmaya başladı. Onu bekletmedim. Cümlemi tamamladım.

"Babam haklı," dedim ilk kez ondan *babam* diye bahsederken.

"Nisa..." Karşı çıkacak oldu ama boştaki elimin işaret parmağını dudaklarına götürerek onu susturdum. Hiçbir itirazı kabul etmiyordum.

"Sen, Demir Gürsoy'sun ve öyle kalacaksın. Lütfen, beni düşünme artık. Ben kararımı çoktan verdim. Konuştuk bunları." Söylediklerimi kirpiklerini kırpıştırarak dinledi. İçinde bir şeylerin koptuğunu gördüm ama yine de güçlü olmasını ve her zamanki o deli dolu, arsız Demir olmasını istedim.

Bir anlığına gözlerini kapattı. Derin bir nefes çekti. Nefesini bırakırken gözlerini açarak bana baktı. Sanki gözlerimin içinde bir şey aradı ve aradığı her neyse bulmuş gibi içtenlikle gülümsedi.

"Sadece biraz düşünmem gerek, tamam mı?" Hızlı hızlı başımı salladım. Dilediği kadar düşünebilirdi.

"Tamam canım." Yüzündeki gülümseme silinmeden uzanıp alnımın kenarına hafif bir öpücük kondurdu. Yüzüme düşen düz saçlarımı ellerinin tersiyle geriye doğru itti.

"Sana da evde gereksiz sert çıkıştım. Özür dilerim," dediğinde başımı hızla iki yana doğru salladım.

"Saçmalama. Ben senin üzülmene hiç dayanamıyorum ki. Önemi yok, boş ver."

"Ne tesadüf... Ben de senin ağlamana hiç dayanamıyorum," diye karşılık verirken yeniden yanaklarımdaki gözyaşlarını bu kez ellerinin tersiyle temizledi çünkü parmak uçlarında hâlâ rimelimden kalan izler vardı. Bu hâline kıkırdamadan edemedim. Uzanıp bu kez ben onun yanağından uzun bir şekilde öptüm.

"Birbirimize dayanamıyoruz. Çok güzel ama daha fazla bizimkileri bekletmeyelim bence. Batuhan'ın söylenmelerini şimdiden duyabiliyorum." Söylediklerimle yüzünü ekşitti Demir. O da benim gibi Batuhan'ın söylenmelerini hayal etmişti.

"Haklısın," derken elimi sıktı. Sonra parmak uçlarındaki rimel lekesini kot pantolonuna sildi. Onun bu hâllerini gülümseyerek izlerken Demir yeniden kemerini bağladı, motoru çalıştırdı. Tekrar yola çıktı.

Yolun geri kalanında Demir sakinliğini ve sessizliğini korurken, ben de onun yüzündeki gölgeleri ve büyük soru işaretlerini izledim. Bu işin nereye varacağını henüz kestiremiyordum ama Demir'in hasarsız bir şekilde atlatmasını diliyordum. Onu izlerken biraz önceki huzursuzluğumun yerini dinginlik almıştı. Çünkü arabanın içi sıcaktı, yanımdaki Demir'in varlığı ise daha sıcaktı.

Hafif bir müzik çalıyordu. Şarkının sözlerini bilmiyordum ama melodisi içimi yatıştıracak kadar hoştu. Kemerimi çözmeden Demir'in yanına yaklaşıp başımı onun omzuna yaslamak istedim ama bunu yapmadan önce direksiyon tutan ellerine baktım. Hâlâ sert tutuyordu ama neyse ki artık gergin değildi. Biraz önceki konuşmamızdan sonra o da biraz rahatlamış, sakinleşmiş gibiydi.

Öyle de olsun istiyordum. Yeni yıl gecesiydi. Hiçbir şeyin keyfimizi kaçırmasını istemiyordum. O görmedi belki ama ben başımı onun omzuna yaslarken dudaklarımda hafif bir tebessüm vardı. Görmedi ama hissetmiş gibi şakağıma küçük bir buse bıraktı. Tebessümüm genişledi. Biz böyle birbirimize tutunduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelirdik. Buna yürekten inanıyordum.

Evet, bugün yeni yıl gecesiydi ama arkadaşlarımızla birbirimize özellikle bir konuda söz vermiştik. Bu gece için hiç kimse birbirine hediye almayacaktı. Bu konuda bilhassa çok keskindim çünkü bu fikri ortaya ben atmıştım. Son üç ay içerisinde yaşadıklarımız hepimiz de zaten derin hasarlar bıraktığı için şu geldiğimiz nokta bile bizim için büyük bir hediye, lütuftu aslında. Bu yüzden gereksiz, gösterişli hediyelere gerek yoktu. Biz yan yana, el ele olduktan sonra hiçbir hediyeye gerek yoktu.

Arkadaşlarım da sağ olsun sorgusuz sualsiz bu düşüncemi hemen onaylamıştı. Batuhan elbette başlarda bir gıcıklık yapıp hediyesiz kalacağı için mızmızlanmıştı ama sonrasında o da kalabalığın düşüncelerine ayak uydurmayı tercih etmişti.

Bu gece için birbirimize hediye almayacaktık belki ama saatler gece yarısına yaklaşırken, geri sayımdan hemen önce hep birlikte dilek fenerleri uçuracaktık. Gökyüzüne yeni yıl dileklerimizi gönderecektik. Bu muazzam fikir, Emre'den çıkmıştı ve hepimiz onu onaylamıştık. Hâliyle bu gecenin dilek fenerlerini de Emre ve Bahar ayarlayacaktı.

Impala, Şiir Yolu'na yaklaştığında Demir arabayı Batuhan'ın babasının arabasının yanına park etti. Biz daha evden çıkmadan önce Batuhan, Demir'i arayarak park alanını hallettiğini söylemişti. Bazen çok sinir bozucu biri olsa da arada bir kafasının çalıştığı anlar da oluyordu.

Demir, arabayı park ettikten sonra başımdaki şapkamı düzelterek kemerimi çözdüm. Dudaklarımdaki nemlendiriciyi yeniledim, dağılan makyajımı düzelttim ve arabadan indim. Demir'in de araçtan inip kapıyı kilitlemesini bekledim. Bunları yaptıktan sonra yanıma geldi. Beni kollarının arasına çekti. Şakağıma yine küçük bir öpücük kondurduktan sonra onun bir kolunu omzuma atmasıyla, benim de onun beline kollarımı dolamamla, sarmaş dolaş bir şekilde kumsala doğru ilerledik.

Aralığın son günü olduğu için hava bayağı soğuktu. Demir'in kolları arasında kumsalda ilerledikçe denizin tuzlu kokusu ciğerlerimi dolduruyordu. Huzur veren o sonsuz maviliği gecenin bu karanlığında göremesem de varlığını hissedebiliyor, dalgaların kıyıya vuran bulanık silüetlerini görebiliyordum. Bütün bunlara alanın tam ortasında yanan kamp ateşinin çıtırtıları da eşlik ediyordu.

Kumsalın geniş alanına kocaman bir kilim serilmişti. O kilimin üzerine ise büyük, renkli minderler serpiştirilmişti. Mustafa, Can, Batuhan ve Emre

mangalın başındaydı. Mustafa, elindeki maşayla mangal ateşinin kömürlerini karıştırıyordu. Bu gecenin et ihtiyacını Mustafa ve Can hallederken, sebze ve salata kısmını da Gökçe ve Aybüke halletmişti. Abur cuburlar ve içecekler Oğuz ve Senem'de, dilek fenerleri ise Emre ve Bahar'daydı. Gecenin geri kalanını da zaten Demir'de geçireceğimiz için bize bir şey kalmamıştı. Batuhan ise her zamanki gibi bundan da sıyrılmanın bir yolunu bulmuştu.

Gökçe, Bahar ve Aybüke üzerlerine çektikleri kalın battaniyelerle kilimin üzerinde oturuyorlar, sohbet ediyorlardı. Kızlar da tıpkı benim gibi sıkı giyinmişlerdi. Gözlerimle etrafı tararken hâlâ eksiklerimiz olduğunu fark ettim. Senem ve Oğuz henüz meydanda yoklardı.

Demir'le birlikte arkadaşlarımızın yanına doğru ilerlerken bizi ilk fark eden kişi Batuhan oldu. Kollarını iki yana açarak şakayla karışık sitemle, "Şükürler olsun! Sonunda geldi bizim aşk kuşları!" diye bağırdı. Onun yanında dikilen Emre, Can ve Mustafa keyifle gülümserken Batuhan aralarından sıyrılarak bizim yanımıza geldi ve direkt Demir'in üzerine atladı. O sevgilimin üzerine atladığı için ben de mecburen Demir'in kollarından çıkmak zorunda kaldım.

Demir, Batuhan'ın sürüklemeleriyle mangal ateşinin başına doğru ilerlerken ben de kızların uzandığı geniş kilime doğru ilerledim. Ayakkabılarımı çıkarıp her biriyle tek tek sarıldım ve Gökçe'nin battaniyesinin altına girdim. Son sınavlar hakkında konuşuyorlardı.

"Canıma okudu ya! O paragraf sorusu resmen canıma okudu! Kafa yoracağım diye koca yarım saatim gitti!"

Gökçe, dün gerçekleşen felsefe sınavından bahsediyordu. Zor bir sınavdı. Neredeyse bütün sorular paragraf ve onları açıklama sorularıydı. Gerçi şu son üç hafta içerisinde girdiğimiz bütün sınavlar çok zor geçmişti ama şükürler olsun ki dünkü felsefe sınavıyla bunu da sonlandırmış, tatil öncesi bütün sınavları tamamlamıştık. Şimdi sadece karneleri alacağımız günü beklemek kalmıştı.

Tabii geçen bu üç hafta içerisinde canımı sıkan tek şey sınavlar olmamıştı. Gülcan ablanın mezarına gittiğimizin ertesi günü Demir'in diretmeleriyle yeniden dans kursuna yazılmıştım. Aydan Hoca ve Ceren dönmeme elbette çok sevinmişti, ben de öyle ama canımı sıkan durum başkaydı. Batuhan'ın bahsini geçirdiği şu meşhur Beliz'le sonunda tanışma fırsatını yakalamıştım. İtiraf etmem gerekirse kız gerçekten güzeldi. Uzun boyuyla, düzgün fiziğiyle, ela gözleri ve kısa saçlarıyla bayağı havalı bir tipti. Kursa geri dönmemle daha ilk günden kıskançlık krizine girmiştim ama belli etmemeye çalışmıştım. Tabii Demir'in gözünden hiçbir şey kaçmamıştı. İçten içe çok hoşuna gitmişti bu durum. O gün sürekli arsız arsız sırıtmış ama bir an olsun yanımdan da ayrılmamıştı. Sürekli el ele, diz dizeydik ve bu elbette Beliz'in de dikkatini çekmişti. Demir, her yerde ve her koşulda yalnızca benim partnerimdi. Sonsuza

dek de bu durum böyle kalacaktı. Bunu anlayan Beliz de bir daha bakışlarını üzerimize dikmemiş, hatta bizden bilhassa uzak durmuştu. *Hâliyle dans kursu da daha çekilir olmuştu.* Beliz'in o bozulmuş surat ifadesini aklıma getirdikçe dudaklarımdaki manidar sırıtışa engel olamıyordum.

"İtfaiyeyi çağırmalı mıyız?"

Manidar gülüşüm Can'ın söylemleriyle silinirken başımı kaldırıp mangalın çevresindeki kalabalığa baktım. Ateşin başında Mustafa vardı. Elindeki mangal yelpazesiyle dumanı yelliyordu. Hemen yanında dikilen Can ise önündeki masada yer alan etleri hallederken, bir taraftan da endişeli bakışlarla Mustafa'yı izliyordu. Mustafa, başını mangal ateşinden kaldırıp Can'a öyle bıkkın bir bakış attı ki, Can'ın azıcık geri çekildiğini fark ettim.

"Abartma. İlk kez mangal yapmıyorum. Sadece dumanı biraz fazla tüttü."

Mustafa, her zamanki gibi sakindi ama o çokbilmişliğinden de hiç ödün vermiyordu. Sesinde hafif bir kendini savunma tonlaması vardı. Hemen yanlarında onlarla birlikte dikilen Batuhan abartılı, dramatik bir sesle, "O tüten şey duman değil yalnız. Bizim ciğerimiz kardeşim!" dediğinde Mustafa bıkkın bir bakış daha attı. Başını gökyüzüne doğru kaldırıp, "Ya sabır," diye mırıldandı.

Onların bu hâllerini oturduğum yerden izlerken keyifle kıkırdadım. Benimle birlikte kızlar da güldüler. Onların mangal başında daha çok eğlendiğini düşünerek battaniyenin içinden çıktım ve ayakkabılarımı giyerek doğrudan erkeklerin yanına gittim. Aybüke de benimle birlikte hareket etti. O, Mustafa'nın yanına sokulup, koluna girerken ben de ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp bu keyifli anları videoya almaya başladım. Batuhan, bunu fark ettiği gibi hemen kameramın önüne geçerek başrol olmaya çalıştı. Bana havalı havalı pozlar verip, öpücükler attı ama aynı esnada Demir'den de ensesine okkalı bir darbe yemesi bir oldu.

Onların bu hâllerine gür bir kahkaha patlatıp kameramı bu kez kızların uzandığı kilime çevirdim. "El sallayın bakalım," dediğimde ikisi de gülümseyerek kamerama el salladılar. Onlara öpücükler atarken videomu şimdilik sonlandırdım. Senem ve Oğuz geldikten sonra daha çok çekecektim.

Hem kilimin yanındaki kamp ateşinin hem de mangal ateşinin çıtırtısı eşliğinde ortam iyice ısınırken aklımdan geçen şey oldu. Senem ve Oğuz, ellerindeki dolu market poşetleriyle sonunda alana giriş yaptılar. Onları görmemle gülümsemem iyice genişlerken yanımdaki Batuhan homurdanmadan edemedi.

"Geldi yine tipini siktiğim."

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu. Sinirlenip, omzuna doğru sert bir darbe indirirken, "Düzgün konuş!" diyerek kızdım. Bana aldırış bile

etmedi. Düzgün konuşmayacağını açıkça belli edercesine küçük çocuklar gibi omuzlarını silkti.

"Sırf senin ve Senem'in hatırına katlanıyorum bu şerefsize. Anca bu kadar oluyor yenge, kusura bakma." *Çok incesin Batuhan, gerçekten.*

"Oğuz'un sana bir zararı yok ki," diyerek savunmaya geçtim ama Batuhan yine hiç oralı olmadı.

Başını iki yana sallarken gözleri ateşin ışığında hınzırca parladı. "Yararı da yok ama." Alayla mırıldandığında ona inanamayarak baktım. *Gerçekten mi?*

"Olmak zorunda mı?"

"Evet," dedi çok ciddi bir şekilde. Bense ona gözlerimi irice açarak dik dik baktım. Yüzünü ekşitip, "Ay! Bakma öyle gözlerini pörtleterek! Korkuyorum senden," dediğinde yüz ifademi hemen değiştirdim. İyice eğlendiğimi belli ederek keyifle kıkırdadım.

O sırada Oğuz ve Senem, yanımıza geldi. Ellerindeki market poşetlerini bizim bulunduğumuz taraftaki geniş plastik masanın üzerine bıraktı. Senem, bana sıkıca sarılıp, diğerlerine de selam verdikten sonra Oğuz'un da diğerlerine selam vermesiyle beraber kilime doğru ilerlediler. Ayakkabılarını çıkararak ikisi de bir köşeye geçip oturdular. Kendi aralarında heyecanlı heyecanlı konuşurken bu heyecanın nedenini ben çok iyi biliyordum ve Senem adına çok mutluydum. Yeşil gözlerinin içi parlıyordu. Yüzü hep gülüyordu. Oğuz'un yanında gerçekten çok mutluydu. Onun mutluluğu ise beni daha çok mutlu ediyordu.

Kardeşimi bir köşeden huzurla izlerken cep telefonumu yeniden cebimden çıkardım ve onlara fark ettirmeden Oğuz'la ikisinin fotoğrafını çektim. O kadar doğal ve samimi bir fotoğraf yakaladım ki aynısını diğer arkadaşlarıma da yaptım. Her birinin tek tek fotoğrafını çektim. O sırada Batuhan yanıma yaklaşarak kolunu omzuma attı. Telefonu elimden aldı ve ön kamerayı açarak ikimizin fotoğrafını çekti. Ben gözlerimi kısıp, sinsi bir bakış atarken, o bir elini çenesine yaslayarak havalı bir bakış attı. Fotoğrafımızı çektikten sonra telefonu yeniden benim elime bıraktı ama kolunu omzumdan çekmedi. Aksine beni biraz daha kendine doğru çekerek kalabalık alandan uzaklaştırdı. Biraz ileride yer alan kayalığa doğru sürükledi.

Sırtımızı kayalığa yaslarken düşünceli bir sesle, "Demir'in canı neden sıkkın?" diye sordu birdenbire.

Batuhan, hiçbir konuda ciddi olmazdı. Her şeyi olabildiğince dalgaya alır, keyfini de hiç bozmazdı. Dünya yansa umurunda olmazdı ama söz konusu Demir olduğunda çok dikkatliydi. Beni buraya çektiği anda anlamıştım bir şeyler sezdiğini ve soracağını.

Bakışlarımı Demir'e çevirdim. Derin bir sessizlikle Mustafa'nın yanında dikiliyordu. Tebessüm etmeye çalışıyor, elindeki ince çubukla mangal ateşiyle

oynuyordu. Kimseye fark ettirmemeye çalışıyordu ama canının sıkkın olduğu ortadaydı.

Gözlerimi özellikle Batuhan'dan kaçırırken, "Canı sıkkın değil," dedim ama Batuhan bu yalanıma elbette inanmadı.

"Yenge, yeme beni. Arkadaşımı tanıyorum herhalde," diyerek itiraz dolu bir sesle mırıldandığında sıkıntılı bir nefes bıraktım. Birkaç saniye boyunca aramızda derin bir sessizlik oldu. Söze nasıl gireceğimi bilemedim ama Batuhan'a da anlatmayıp, kime anlatacaktım ki? Demir'in en yakın arkadaşı o ve Emre'ydi. Zaten bir şekilde öğreneceklerdi. En azından bu gece Demir'i hiç yalnız bırakmamalarını ve keyfini sürekli yerine getirmelerini istiyordum. Bunu da Batuhan'dan başkası yapamazdı.

Başımı Batuhan'a çevirirken, "Suat Bey ve Meltem teyze boşanma kararı almışlar," dedim bir çırpıda.

Verdiğim haber yüzünden dudaklarının arasından, "Ha siktir oradan!" diyerek bir küfür savurdu. Bakışlarını ise Demir'den ayırmadı. Bense asıl sorunu söylemekte gecikmedim.

"Demir de aldığı kararın şimdi yanlış olduğunu düşünüyor."

"Ne kararının?"

"Gürsoy kalmasının işte."

Batuhan'ın ela gözleri öfkeden parlarken, "Başlayacağım ama onun karışan aklına ha!" diyerek burnundan soludu. Ellerini saçlarının arasından sertçe geçirdi. Bayağı sinirli görünüyordu ama bir an sonrasında kendini yatıştırmayı başararak yeniden bana döndü.

"Bak Nisa," derken sesi daha sakin, bakışları daha yumuşaktı. Sanki söyleyecekleriyle beni incitmek istemiyordu. "Tamam, Suat amca senin öz baban olabilir. Buna hiçbirimiz bir şey diyemeyiz. Saygımız sonsuz ama Demir soyadını değiştirmemeli. O çocuk yıllarca böyle yaşadı. Böyle büyüdü. Biz onu böyle bildik. Şimdi kimliğini değiştirmek demek, bütün hayatını değiştirmek demek."

Batuhan'ı ilk defa bu kadar ciddi görüyordum. İşin tuhaf yanı, kesinlikle ona katılıyordum. Çünkü ben de Demir'in hayatının değişmesini istemiyordum.

"Batuhan ben de zaten seninle aynı fikirdeyim. Ben de kimliğini, soyadını değiştirmesini istemiyorum ama aklı karıştı işte. Meltem teyzeye olan düşkünlüğünü biliyorsun."

"Biliyorum tabii. Ama bizi de dinlemez ki şimdi bu." *Bu konuda Demir kimseyi dinlemezdi.* Her neyi tercih edecekse kendi karar vermek isterdi.

Batuhan'ın kuşkulu bakışları önce hâlâ ateşin başındaki Demir'e kaydı, ardından yeniden beni buldu. İşaret parmağını yüzüme doğru sallarken, "Bizi dinlemez ama seni dinler. O yüzden onu ikna etme görevi senin yenge,"

dediğinde onu onaylarcasına başımı salladım. *Benim de niyetim tam olarak buydu.*

"Merak etme. Tam olarak öyle yapmayı planlıyorum." Gamzelerini göstererek samimiyetle gülümsedi. Yanağımdan küçük bir makas aldı. "Aferin kız sana," diyerek gururla mırıldandı. Aramızdaki gergin hava son bulurken kolunu yeniden omzuma atıp, "Ayrıca Polat ona hiç yakışmıyor. Demir Gürsoy daha havalı," dedi.

"Kesinlikle katılıyorum," dediğimde bilmiş bir edayla başını salladı.

Batuhan'ın kolları arasında yeniden arkadaşlarımızın bulunduğu tarafa doğru ilerlerken hepsine tek tek göz gezdirdim. Emre ve Bahar, kilimin üzerine serdikleri dilek fenerlerinin üstüne renkli kalemlerle isimlerimizi yazıyordu. Aybüke yeniden kilime gelmiş, Gökçe'yle sohbet ediyorlardı. Can, kollarının arasındaki gitarının tellerini ayarlıyordu. Senem, başını Oğuz'un göğsüne yaslayarak telefonundan ona bir şeyler gösteriyordu. Demir ise hâlâ mangalın başındaki Mustafa'nın yanındaydı ve onlar da kendi aralarında gülüşerek sohbet ediyorlardı.

Bir an hepsini böyle uzaktan izleyince geçmişi, bundan tam dokuz ay öncesini hatırladım. Okulla birlikte gittiğimiz kamp ve o dönem yaşadığımız saçmalıklar geldi aklıma. O dönem gerçekten aptalca hareketlerde bulunmuştuk. Demir, sırf bana yakın olmak için Senem'le çıkmıştı mesela. Bahar, bu tavrından dolayı Demir'e küsmüştü. Oğuz, gözlerimin içine bakarak kampta bana şarkı söylemişti. Sonra ben de kimselere fark ettirmeden Demir'e şarkı söylemiştim.

Şimdi hepsi geçmişte kalan silik hatıralardı. Artık hepimiz olmamız gerektiği yerlerde duruyorduk ve bu çok özel, çok kıymetli hissettiriyordu.

Ağır adımlarla arkadaşlarımızın yanına doğru ilerlerken Batuhan'ın keskin gözleri Demir ve Mustafa'nın üzerindeydi. Bir kolunu havada sallarken, teatral bir hüzünle içini çekti.

"Şuna bak ya! Kumam birdi, iki oldu resmen!" Gözlerimi belerterek başımı ona çevirdim. Kollarının arasından hiç çıkmadan, "Yuh Batuhan! Asıl sen benim kumamsın," diye çemkirdim. Söylediğimi umursamadı bile. Aksine kolunu omzumdan çekerek tam karşıma geçti ve kaşlarını havaya kaldırıp bana imalı bir bakış attı. Alay edercesine, "Hıh," diye mırıldandı. "Kızım, senden önce de ben vardım. O yüzden kes sesini." Kibirle konuşup arkasını döndüğünde, beni de ağzım bir karış açık bir hâlde olduğum yerde bıraktı. Bu çocuk beni bazen gerçekten çok şaşırtıyor, afallatıyordu. Demir'e olan düşkünlüğü bambaşka bir boyuttu.

Arkasından ona ters bir bakış atarken Batuhan'ın umurunda bile değildim. Aksine içindeki rekabetçi taraf iyice devreye girerek, "Demir'imi kaptırır mıyım ben be?" diye bağırdı ve aceleci adımlarla mangalın başındaki ikiliye

doğru yürüdü. Mustafa ve Demir'in tam ortasına girdi. *Ha bir de... Söz konusu Demir olduğunda en az benim kadar kıskanç olduğundan bahsetmiş miydim?*

Batuhan'ın bu hâlleri herkes için seyirlik bir gösteriye dönüşürken ben de arkasından gülmeden edemedim. O ise bu kez Mustafa'ya bakarak sitem ediyordu.

"Bana bak Mustafa Efendi! Senden önce ben vardım ha! Haberin olsun."

"Sanırsın Demir'le evliydi de Demir'i ayartıp, üç çocuğuyla ortada bıraktım bunu."

Mustafa'nın esprisine hepimiz kahkaha atarken ben de kilime yaklaştım. Bu kez Senem'in yanındaki boşluğa oturdum. Tabii bu esnada Batuhan hız kesmeden homurdanmaya devam ediyordu ama bu kez mızmızlanmaları doğrudan Demir'e idi.

"Sen de abini bulunca beni bir ikinci plana attın ha! Götün, başın ayrı oynamaya başladı. Bak kırılıyorum, darılıyorum, alınıyorum!"

Gerçekten söz konusu Demir olduğunda Batuhan'ın kıskançlığı benimkinden de beterdi. Sözlerini abartılı bir dramatiklikle süslerken, elini göğsüne koyup başını yana eğdi. Kirpiklerini kırpıştırarak Demir'e bakıyordu. Demir ise eliyle onun suratını, kendi suratından uzaklaştırmaya çalışıyordu. O anki hâlleri o kadar komikti ki kahkaha atmamak imkânsızdı.

O an Mustafa da tıpkı benim gibi yüzündeki gülümsemeyle onları izlerken başını benim bulunduğum tarafa çevirdi. Göz göze geldiğimizde bana gülümsemelerinin arasından göz kırptı. Bakışlarımı ondan çekmeden gözlerimle Batuhan'ı işaret edip, "Sen ona bakma," dedim dudaklarımı kıpırdatarak. O da genişçe gülümseyip, "Sıkıntı yok," dedi aynı şekilde ve mangaldaki etleri çevirmeye devam etti.

Onun için bu durumun herhangi bir sorun teşkil etmediğinin farkındaydım. Çünkü Mustafa da tıpkı benim gibi Demir'in hayatına sonradan dahil olmuştu. Eminim, zamanla birbirlerine daha çok alışacaklar, aralarındaki kardeşlik bağı güçlenecekti ama aynı şeyi ne yazık ki Onur Bey için söyleyemezdim.

Onur Bey, Demir'in Gürsoy kalma kararından dolayı oğluna epey tepkili ve uzaktı. O günden sonra birkaç kez yan yana gelip, konuşmuşlardı ama Demir'in kararlı tutumu onun hiç hoşuna gitmemişti. Kabullenemiyordu bu durumu. Bir baba olarak haklıydı belki ama hayat, Demir'in hayatıydı ve o da buna saygı duymak mecburiyetindeydi. Tek temennim bu boşanma kararının Demir'in kararlarını etkilememesiydi çünkü Onur Bey bunu duyduğu gibi harekete geçmekten eminim hiç kaçınmayacaktı.

Bakışlarımı onların üzerinden çekerek hemen yanımdaki ikileye döndüm. Senem, telefonundan İtalya'nın ünlü mimari yapılarını Oğuz'a gösteriyor ve

oralara gitme isteklerini dile getiriyordu. Bütün bunları söylerken de sesindeki heyecanı asla bastıramıyordu.

Onları izlerken merakla, "Hallettiniz mi işlerinizi?" diye sordum. Senem'in mutlulukla parlayan yeşil gözleri bana dönerken hızlı hızlı başını salladı.

"Hallettik canım."

"Ne zaman başlıyorsun peki?" Beni bu kez Oğuz yanıtladı.

"Önümüzdeki hafta pazartesi. Haftada üç gün gideceğiz. Pazartesi, çarşamba ve cuma."

"Çok güzel," diye heyecanla solurken omzumla hafifçe Senem'in omzundan dürttüm. "Eh, bana da İtalyanca öğretirsin artık Sarışın," dediğimde koluma küçük bir çimdik attı. "Sen iste yeter Suratsız," dedi coşkulu bir sesle.

Oğuz, çok öncesinde İtalyanca kursuna başlamıştı. Yıl sonunda da annesinin yanına, İtalya'ya taşınacaktı. Meğerse Oğuz'un annesi Senem için de İtalya'daki sanat okullarını araştırmıştı çünkü Oğuz ona Senem'in sanatçı tarafından bahsetmişti. Harika bir sanat okulunun bursunu da yine Oğuz'un annesi ayarlamıştı. Evet, bizimkiler Oğuz konusunda hâlâ pek emin değillerdi ama Oğuz'un annesi Senem'e resmen bayılıyor, çok seviyordu.

Geçen hafta Oğuz'un annesi birkaç günlüğüne İtalya'dan Türkiye'ye geldiğinde annemler onu akşam yemeğine davet etmişti. O akşam, Oğuz'un annesinin yardımıyla Senem bu sanat okulu için bizimkilerden izni koparmıştı. Bu konuda ilerlemeyi, ressam olmayı her şeyden çok istiyordu ve eğitimini de sanatın tam merkezinde, yani İtalya'da almak istiyordu. Eh, Senem bizimkilerden izni koparınca bugün Oğuz'un gittiği İtalyanca kursuna yazılmıştı. Onun için şimdiden o kadar heyecanlıydım ki... Yapacağı eserleri, çizeceği resimleri büyük bir sabırsızlıkla bekliyordum.

Senem'in gözlerindeki heyecanlı parıltıları en az onun kadar heyecanlı bir şekilde izlerken diğer tarafımda oturan Gökçe'nin aksi çıkan sesini işittik.

"Şu ateşe biraz daha odun atsanıza! Donduk resmen!"

Bakışlarımı Gökçe'ye çevirdiğimde battaniyeyi iyice üzerine çektiğini gördüm. Ben pek üşümüyordum ama o gerçekten üşüyordu. Hatta bıraksak, kafasını da battaniyenin içine gömecekti.

Onun bu huysuz hâllerini gören Batuhan fırsatı elbette kaçırmadı. Sinsi bakışlarını Can'a doğrultarak bu kez de onlarla uğraşmaya başladı.

"Can, bak Gökçecik donmuş. Sanki buz dağı değilmiş gibi. Git ceketini ver de hem Gökçecik ısınsın hem de senin az bir beyefendiliğini görelim."

Can, kollarının arasındaki gitarı bırakmadan olduğu yerde hafifçe doğrulup yanındaki Gökçe'ye döndü. Bir elini yüreğine götürüp, "Ya mavişim istesin, ben bütün ömrümü veririm ona! Ceket feda olsun!" dedi.

Ben de dahil herkes Can'ın bu tepkisine kahkahalarla eşlik ederken Gökçe yalnızca küçük, hatta zoraki bir tebessüm etti. Sessiz kaldı. Can onun bu

tepkisizliğini pek fark etmemiş olacaktı ki, "Mavişim, biz bu sene okul bittikten sonra nişan falan mı yapsak acaba?" diye takılarak devam etti. İşte o an Gökçe, Can'a çok sert bir bakış fırlattı. Hatta öyle sert bir bakıştı ki o sertlik sesine de yansıdı.

"Sen iyice cıvıttın ama Can! Ne nişanı ya? Saçmalama istersen!"

Can'ın yüzündeki gülümseme anında soldu. Bir an derin bir sessizlik oldu. Can, büyük bir ihtimalle şaka yapmıştı ama şaka beklenilenin aksine çok sert bir tepkiyle karşılık bulmuştu. Gökçe basbayağı sinirlenmişti. Üstelik neden sinirlendiğini biz bile anlamamıştık. Demir bana bu şakayı günün her saatinde yapıyor ama asla bu şekilde karşılık almıyordu. Aksine benim hoşuma gidiyordu bu evlilik muhabbeti. Anlaşılan Gökçe için aynı durum geçerli değildi. Hatta öyle bir sinirlenmişti ki gömüldüğü battaniyenin içinden çıkmış, ayakkabılarını giyerek ayaklanmıştı.

Can arkasından, "Gökçe bir dur," dedi ama Gökçe bunu da duymazdan gelmiş, ateşin başına gitmişti. O an, Gökçe'nin içindeki soğukluk, gerçekten de hissedilir bir hâl aldı. Can'ın bakışlarında ise, *"Ne dedim ki şimdi ben?"* dercesine bir ifade vardı.

Senem kulağıma, "Ne oluyor bunlara?" diye fısıldadığında başımı iki yana doğru salladım.

"Hiç bilmiyorum desem."

Gökçe'nin öfkesinin sebebini bilmiyordum ama bir şeyi iyi biliyordum. Çünkü onunla aynı sınıfta, aynı sırada olan kişi bendim.

Son zamanlarda Gökçe, Can'a karşı hep böyleydi. Sürekli sert, sürekli mesafeliydi. Konuşmalarında bile çok soğuktu. Sanki aralarına görünmez bir duvar örmüştü. Ne zaman Can'la konuşsalar ya göz deviriyordu ya da konu her neyse hemen kapatıyordu. Can'ın tavırları hoşuna gitmiyor, onu sürekli azarlıyordu ve bunun sebebini hiç bilmiyordum.

Can, yanımızdan kalkan Gökçe'nin arkasından kısa bir süre baktı ama sonra başını önüne çevirip gitarıyla uğraşmaya devam etti. Bozulduğunu belli etmemek için hiçbir tepki vermedi. Gökçe'nin de üzerine gitmedi ama hepimiz hem Gökçe'nin soğukluğunu hem de Can'ın çok bozulduğunu fark etmiştik. Hatta mangalın başında dikilen Batuhan'ın bakışları bile ikisi arasında gidip geliyordu ve o bakışlarda şu an derin bir mahcubiyet yer alıyordu. Bir şey vardı. Gökçe'nin bu uzaklığı basit bir sinir gibi görünmüyordu.

Hemen karşımda oturan Bahar, Emre'nin yanından kalkarak ayakkabılarını giydi ve o da Gökçe'nin yanına, ateşin başına gitti. "İyi misin?" diye sordu ilgi dolu bir sesle.

"İyiyim ya, bir şeyim yok," dedi Gökçe ama aslında hiç iyi değildi.

Bahar, onu kolundan tutarak biraz uzağa götürürken ben de oturduğum yerden kalktım. Ayakkabılarımı giydim. Bahar'ın ona sessizce bir şeyler

fısıldadığını, Gökçe'nin ise başını öne eğdiğini fark ettim. Konuşuyorlardı. Gökçe, belki de içinde sakladığı her neyse Bahar'a açıyordu. Buna ortak olmak, Gökçe'yle ben de konuşmak istedim. Fakat tam da o sırada bakışlarımın odağı başka bir yer oldu. Gözlerim direkt olarak Demir'e takıldı. Mustafa'nın elinden aldığı sigarayı mangalın ateşinde yaktı ve sonra bize arkasını dönerek Impala'nın bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Bu sırada da sigaradan derin bir nefes çekti. Canım sıkıldı bu duruma. *Demir sigara içmezdi ki!*

Bugün herkese aynı anda yetişemezdim. Benim de çok önemli meselelerim vardı. *Demir gibi.*

Bahar ve Gökçe'nin yanına gitmekten vazgeçip yönümü değiştirdim. Demir'i takip ettim. Çünkü şu an, yalnızca onunla ilgilenmek istiyordum.

Demir, Impala'nın bagaj kısmına oturup, içtiği sigaranın dumanını gökyüzüne doğru üflerken yanına yaklaşıp dudaklarındaki sigarayı aldım. Yere atıp önce ateşini söndürdüm, ardından da sönen izmariti kenardaki çöp kutusuna attım. Kollarımı göğsümde birleştirirken, "Sen sigara içmezsin," diye söylendim. Bunun o da bilincindeydi ki gözlerini kaçırdı. Böyle yapınca daha çok üzülüyordum. Kıyamıyordum ona.

Yanına biraz daha yaklaşarak yüzünü avuçlarımın içine aldım ve onu bana bakmaya zorladım. Gözlerindeki kederi görmek beni mahvetti. "Hâlâ canın sıkkın, değil mi?" Sessiz kalıp başını salladı. "Boşanma kararını düşünüyorsun tabii," diyerek küçük bir tahminde bulunduğumda yine başını sallayarak beni onayladı.

"Düşünmeden edemiyorum ki Nisa... Aklımı yitireceğim." Parmak uçlarımı narince yüzünün her bir köşesinde gezdirdim. Yanaklarında, çenesinde, dudaklarında, gözlerinin kenarlarında, hatta sol gözünün kenarında oluşan o küçücük çukurda... Bütün stresini, sıkıntısını onun üzerinden almak istedim.

"Bana tutun, sevgilim. Bana sarıl. Buradayım. Yanındayım." Yüzünde gezinen ellerimden birini tutarak dudaklarına götürdü. Avucumun içine uzun bir öpücük bıraktı.

"Ve iyi ki buradasın. İyi ki benimlesin. Sen olmasan ne yapardım ben?" Gülümseyerek elimi dudaklarından çektim, diğer elimle boynunda birleştirdim. Ensesindeki yumuşak saçlarını okşadım.

"Bunun cevabını hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Çünkü ben hiçbir zaman yanından ayrılmayacağım." Dudaklarına doğru fısıldadığımda söylediklerim hoşuna gitmiş gibi genişçe sırıttı. Öyle güzel güldü ki hatta gözlerinin içi parladı.

Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan dudaklarını ıslatıp ısırdı. Titrek bir nefes bıraktı dudaklarıma doğru. Böyle yaptığı anlarda o da benim çok hoşuma gidiyordu. Zaten her hâliyle hoşuma giden bir beydi ama bu gece fazla yakışıklı olması da onun artısıydı.

Ensesindeki saçları okşamaya devam ederken, "Hem... Bugün yeni yıl. Biliyorum, hiç kolay değil ama bu gece hiçbir şeyi düşünmesek olmaz mı? Yarın kaldığımız yerden dertlerimizi dert etmeye devam edebiliriz ama şimdilik, en azından bu gece bunu bir kenara atalım mı?" diye sorduğumda yavaş yavaş başını salladı.

"Atalım güzelim benim, atalım." *Yarını düşünmek, bırakalım yarına kalsındı.*

Gülümsemem büyürken arabanın bagaj kısmından inmedi. Orada oturmaya devam etti. Hatta iki eliyle belimden kavrayarak beni de bacaklarının arasına doğru çekti. Elleri önce narince belimde dolaştı ama sonra hızlı bir hamleyle bedenimi iyice kendine yasladı. Aramızda çok kısa bir mesafe vardı ve bu içimi gıcıklandırıyordu.

"Hem bence Batuhan haklı." Dudaklarına doğru fısıldadığımda tek kaşını havaya kaldırarak bana inanamadığını belli eden kuşku dolu bir bakış attı.

"Batuhan ve haklı olmak? Hangi konuda?" diye mırıldanırken ellerini de belimde gezdirmeye, yakıcı dokunuşlar bırakmaya devam ediyordu. Kat kat giyinmeme rağmen hissediyordum dokunuşlarının sıcaklığını.

"Mustafa'yı çok seviyorum ama bence de Demir Polat sana yakışmıyor. Demir Gürsoy çok daha havalı." Dürüstçe onu yanıtladığımda dudaklarının arasından tatlı bir kıkırtı koptu. Güldü yine. Gözleri kısıldı. Bayılıyordum bu manzaraya.

"Öyle mi?" Boğuk bir sesle sorduğunda başımı sallayıp, "Öyle," diye fısıldadım dudaklarına doğru en az onunki kadar boğuk bir sesle.

"Yalnız evlendiğimizde ben senin soyadını almış olacağım, farkında mısın?" Hayret dolu bir bakış attım ona. *Sen de evirip çevirip konuyu hep aynı yere getiriyorsun be Demir'ciğim.*

"Demir..." diye mırıldandım itiraz dolu bir sesle. Belimi tutan elleri daha da sıkılaştı.

"Ne Demir, ne Demir? Haklıyım." *Evet, kısmen de olsa haklıydı.*

"Onu evlendiğimiz zaman konuşuruz."

Bunu söylememle karamel gözleri, gözlerimin içine büyülenmiş gibi bakmaya başladı. Söylediklerime belki o da inanamadı. Gerçi... Bazen ben de kendime inanamıyordum ama söz konusu Demir Gürsoy olduğunda bütün tabularımı yıkıyor ve kendimi yalnızca ona bırakıyordum.

Belimdeki elleri daha sert bir tutuşla beni iyice kendine çekerken dudaklarımızın arasında bir santimlik mesafe vardı. "Yalnız, ilk kez bu evlilik muhabbetine itiraz etmediniz Nisa Hanım," dediğinde dudaklarımı dişleyip onu onaylarcasına başımı salladım. *Evet, bu da çok doğruydu ve ben de kendime çok şaşırıyordum.*

"İtiraz etmemi mi isterdin?" diyerek şuh bir sesle sorduğumda başını iki yana doğru salladı.

"Hayır. Asla," dedikten hemen sonra belimdeki ellerinden biri yüzümü kavradı ve dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. *Çok bile dayanmıştık bence.*

Beni iyice kendine çekerken uzun uzun, sakin sakin birbirimizin nefesinde can bularak öpüştük. Dudakları dudaklarımın üzerinde keşfe çıktı. Onun elleri bel oyuğum ve bacaklarım arasında gezinirken, benim ellerim yüzünü ve saçlarını okşuyordu. Nefesindeki hafif sigara kokusu bile rahatsız etmiyordu beni. Gerçi ona dair hiçbir şey rahatsız etmezdi ki beni.

Bir anlığına dudaklarımız nefes almak için ayrılmış ama sonrasında hızla geri birleşmişti. Bu kez daha sert öpüşmüştük. Hatta öyle ki ellerim saçlarını çekiştirmiş, iyice dağıtmıştı. Şu an Batuhan gelip şu hâlimizi görse, hatta bizimle alay edip içinde bulunduğumuz vaziyete limon sıksa umurumuzda bile olmazdı. Öylesine bütünleşmiş, öylesine birbirimizden kopamıyorduk.

Demir'in elleri belimi tekrar sıkıca kavrarken dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdı. Bir eliyle kazağımın boğazlı kısmını hafifçe çekiştirerek dudaklarına yer açtı ve orayı öpmeye başladı. Hatta bir noktayı öyle uzun bir şekilde öptü ki iz bıraktığından emindim. Şanslıydık ki boğazlı kazak giymiştim. Kimsenin dalga malzemesi olmayacaktık. Dudaklarının yönü bu kez boynumdan kulağıma doğru ulaşırken, "Bak, ne diyeceğim?" diye fısıldadı nefes nefese. O geri çekilmeden hemen önce ona iyice sokulup, burnumu boynuna bastırarak o kendine has erkeksi kokusunu doyasıya içime çektim.

Demir, alnını alnıma yaslarken, "Şu kalabalığı boş verip eve kaçırsam ya seni," diye mırıldandı hâlâ kesik kesik çıkan sesiyle. Hiç itiraz etmedim. Ellerimi yeniden boynunda birleştirerek, "Oluur," dedim çok istekli bir şekilde. Gözleri irice açıldı ve bana yine hayret dolu bakışlar attı.

"Sen bir *hayır* der misin artık? Her şeye *evet* diyorsun. Benim de aklımla oynuyorsun." Bu tepkisine tiz bir kahkaha patlattım. Onu böyle dumura uğratmaya bayılıyordum.

Demir, bagajın üstünden atlayıp ayağa dikilirken, "Sana da ne yapsak yaranamıyoruz be Kedi Yavrusu," diyerek yalandan bozulmuş bir edayla söylendim.

Hemen karşıma dikilip, bir elimi tuttuğunda başını yüzüme doğru eğerek, "Biraz daha böyle tatlı tatlı konuşursan yapacaklarımdan asıl ben sorumlu olmayacağım," diye fısıldadı.

Parmak uçlarımda yükselip başımı onun başıyla aynı hizaya getirdim. "Bundan rahatsız olacağımı kim söylemiş?" diye fısıldadım onun sesinin boğuk tınısını taklit ederek. Gözlerini kapadı. Derince soluklanıp, gürültülü bir nefes bıraktı. Gözlerini yeniden aralarken içimi huylandıracak bir şekilde gülümsedi. Yüzüne ciddi bir ifade takınmaya çalıştı ama bunu da başaramadı.

"Düş önüme Nisa. Hadi," diyerek hafifçe sırtımdan ittirdi. Onu çıldırtırcasına cilveli bir edayla kıkırdadım ve dediğini yapıp önünde yürümeye başladım.

Yüzümüzdeki gülümsemeler silinmeden Demir kollarını arkamdan boynuma dolayarak tam da bu şekilde sarmaş dolaş bir hâlde yeniden arkadaşlarımızın yanına döndük. Kilimin üzerine büyük bir sofra serilmişti. Salatalar, içecekler hazırlanmış, plastik tabaklar ve çatallar yerleştirilmişti. Gökçe ve Aybüke, Mustafa'dan aldıkları etleri sofraya yerleştirirken Can da ustalıkla gitarını çalıyor, *Deniz ve Mehtap* şarkısını mırıldanıyordu. Ona ise Bahar ve Senem eşlik ediyordu. Şahane bir görüntüydü.

Demir, Mustafa'nın yanına gidip yardım edilecek herhangi bir şeyin olup olmadığını sorarken, ben de aklıma yerleşen fikirle doğrudan Can'ın yanına ilerledim. Yere çökerek Can'ın kulağına söylemek istediğim şarkının adını fısıldadım ve notalarını bilip bilmediğini sordum. Bana baş parmağını havaya kaldırıp, göz kırparak karşılık verdiğinde genişçe gülümsedim.

Olduğum yerde dikleşip kilimin diğer tarafına geçerek boğazımı temizledim. Can, gitarı tutmaya devam edip, ustalıkla birkaç notaya bastıktan sonra Demir'in bakışları hâlâ ayakta dikilen beni buldu. Bana meraklı gözlerle bakarken işveli bir şekilde, yalnızca onun gözlerine baktım. Göğsüm kabararak, "Bu şarkı, buranın en yakışıklı genç adamına," diye mırıldandım. Demir'in kaşları usulca havaya kalktı. *Evet, yakışıklı. Senden bahsediyorum.*

Okulla kampa gittiğimiz zaman gizlice, kimseye çaktırmamaya çalışarak onun için şarkı söylemiştim ama şimdi gözlerinin içine baka baka, gizlemeden, sakınmadan haykırmak istiyordum aşkımı. Çünkü o bunu hak ediyordu. *Demir, güzel olan her şeyi hak ediyordu.*

Başta Batuhan olmak üzere etraftan koca bir, "Oooooo!" sesi yükselirken onlara aldırış bile etmedim. Can'ın şarkının melodisine giriş yapmasını bekledim. Feridun Düzağaç'tan *Düşler Sokağı*'nı söyleyecektim. Bu şarkıya bayılırdım. Bana her şeye rağmen hayallerin ve umutların bir yerlerde her daim var olduğunu hissettirirdi. Sonunda beklediğim an geldi ve ben yalnızca onun gözlerinin içine bakarak şarkıya giriş yaptım.

"Ben kuşlardan da küçüktüm bir gece vaktiydi
Aşk tuttu elimden benim
Geçtim düşler sokağından bir gece vaktiydi
Ceplerimde hacıyatmazlar."

Bu nakaratları içimden taşan aşkla söylerken onun da tıpkı benim gibi en başa, karşılaştığımız o ilk ana gitmesini istiyordum. *2 Şubat gecesine... Beni bornozlu bir şekilde cam kenarında gördüğü o komik anımıza...* Farkında değildik belki ama aslında her şey tam da o andan itibaren başlamıştı.

Nakaratları bir kez daha tekrarlarken anlamıştı sanki vermek istediğim mesajı. Gözlerinin içi parlamış ama aynı zamanda da dolmuştu. Dudakları

şahane bir şekilde kıvrılırken, başını da bu yaptığıma inanamaz bir şekilde iki yana sallamıştı. Kollarını göğsünde birleştirmiş, bir eliyle de çenesini kaşımıştı. *Utanmış mıydı yoksa?*

"Yağmur yağsa, uykum kaçsa
Bir kuş konsa badi parmağıma
Ağlardım bir başıma
Bir kuş konsa badi parmağıma
Ağlardım bir başıma..."

Derince çektiğim nefesimle birlikte şarkıyı söylemeye devam ederken hem kızlar bana eşlik ediyor hem de ben olduğum yerde sallanarak dans ediyordum.

Şarkının en sevdiğim kısmına geldiğimde ellerimle coşkulu bir alkış tuttururdum. Ses tonumu bir tık daha yükselttim. Yalnızca Demir'e bakarak nakaratları daha hareketli bir şekilde söyledim.

"Sevdadandır, sevdadandır
Sevdadandır, dedi annem, aldırma
Aldırma, gel yanıma
Sevdadandır, dedi annem, aldırma
Aldırma, gel yanıma."

"Gel yanıma," derken işaret parmağımı doğrudan onun bulunduğu tarafa uzatıp, havada sallayarak bana yaklaşmasını istedim. Göğsünde birleştirdiği kollarını çözdü. Başını hâlâ bu duruma inanamayan bir ifadeyle iki yana sallarken içimi sıcacık yapan gülüşleriyle dönüp bana baktı ve dediğimi yaparak bana yaklaştı. Yanıma geldiği gibi iki eliyle sıkıca belimden tutup beni kendine çekti. Bense kollarımı onun boynuna doladım. Benimle birlikte olduğu yerde sallanırken şarkının nakaratlarını onun gözlerinin içine bakarak söylemeye devam ettim. O ise gözlerimin içine en güzel gülümsemesiyle, aşkla bakmaya devam etti.

"Sevdadandır, dedi annem, aldırma
Aldırma, gel yanıma."[10]

Şarkının son nakaratlarını da yalnızca onun gözlerinin içine bakarak mırıldandım. Can, gitarı çalmayı sonlandırdığında ben de başımdaki kasketi çıkararak Demir'in başına taktım. Arkadaşlarıma doğru dönüp hafifçe eğilerek selam verdim. Arkadaşlarımız benim için küçük bir alkış kopardıklarında abartılı gülümsememle onlara bir kez daha reverans yaptım. Gözlerim yeniden Demir'in gözlerini bulduğunda parlayan gözleriyle, yüreğimi hoplatan gülümsemesiyle beni alkışlıyordu. Yeniden belimden tutarak beni kendine çevirdiğinde, "Çok seviyorum seni," diye fısıldadı. İçli bir nefes bıraktım dudaklarına doğru.

---

[10] Feridun Düzağaç'ın *"Düşler Sokağı"* şarkısının nakaratlarıdır.

"Ben de seni çok seviyorum."

Çok seviyordum onu. O kadar çok seviyordum ki hem de... Ona olan aşkımı tarif edebilecek kadar büyük bir kelime yoktu. Bazen bu sevgiyle nasıl baş edeceğimi ben de kestiremiyordum.

Birbirimizin gözlerine derin derin bakışlar atarken hemen arkamızdan Mustafa'nın alaycı sesi yükseldi.

"Biz de sizi çok seviyoruz ama serenadınız bittiyse hadi oturun bakalım! Etler soğumadan yiyelim!"

Demir'le yeniden göz göze geldiğimizde ikimiz de kıkırtılarımız arasından başımızı salladık. *Abimizi kızdırmayalım şimdi.* Onun elini kavrayarak biz de kilime doğru ilerledik ve boş bulduğumuz alana geçip oturduk.

O anda, bu geniş kilimin çevresinde iştahla Mustafa'nın pişirmiş olduğu etleri midelerimize indirirken sanki gökyüzündeki yıldızlara ulaşmışım gibi koca bir huzur vardı içimde. Çünkü arkadaşlarımın her birine baktığımda her birinin gözlerinin içinde yeni yıla dair tarifsiz bir heyecan vardı. Denizin tuzlu kokusu mangalın is kokusuna karışmıştı. Hemen yanı başımızdaki kamp ateşi içimizi ısıtırken, biz de sabırsızlıkla yeni yılın gelişini bekledik. Dostluk ve derin sohbetlerle dolu bu geceyi gülümsemelerimizle, kahkahalarımızla devam ettirdik.

Mustafa'nın pişirdiği etler o kadar yumuşak, o kadar lezzetliydi ki âdeta keyfini çıkararak yemiştik her şeyi. Mangalın son közleri sönmeye yüz tutarken hep birlikte etrafı toplamış, sahili kirli bırakmak istememiştik. Plastik tabakları, çatal ve bıçakları bir çöp torbasına doldurarak çöpe atmış, ardından da kilimi bu kez abur cuburlarla donatarak rahat bir oturma düzeni ayarlamıştık.

Denizden yükselen dalga sesleri bize eşlik ederken elimdeki karton bardaktan sıcak çayımı yudumluyordum. Bir ara Oğuz yanımızdan ayrılmış, sahil kenarındaki kafelerden birinde bir tanıdığı olduğunu söyleyerek üç termos sıcak çay kapıp gelmişti. Açıkçası çok da iyi yapmıştı çünkü içtiğimiz çaylar bu soğuk havaya bayağı iyi gelmiş, içimizi ısıtmıştı. Aramızdaki sohbetler ise en az çayımız kadar sıcaktı.

Herkes kendi köşesinde sevgilileriyle yan yana otururken ben Demir'in önündeydim. Bağdaş yaptığı bacaklarının arasında oturuyor, sırtımı onun göğsüne yaslıyordum. Onun kolları ise boynuma dolanmış bir hâldeydi. Bana sıkıca sarılıyor, sıcak nefesi sürekli boynumu okşuyordu.

"Yalnız farkında mısınız? Sömestr tatilinden sonra resmen son zamanlarımıza gireceğiz. Sonrası mezuniyet, üniversite sınavı ve yepyeni bir macera... Ben kendimi hiç hazır hissetmiyorum."

Emre'nin omzuna yasladığı başını kaldırarak konuşan Bahar kesinlikle çok haklıydı. Asıl her şey yeni yıldan sonra başlayacaktı ve hepimiz büyük maratonun içine girecektik.

"Valla ben de kendimi hiç hazır hissetmiyorum," diyerek hemen yanındaki Gökçe de ona katılırken bir anlığına herkes sustu. Herkesin içinde bir burukluk vardı ama kimse bunu belli etmek, dile getirmek istemiyordu. Sessizliği ise yine Bahar'ın meraklı sesi böldü.

"Hiç konuşmadık ama ne yapacaksınız üniversite sınavından sonra?" diye sorduğunda onu ilk yanıtlayan hemen yanımda oturan Senem oldu.

"Ben İtalyanca kursuna yazıldım bugün. Yazdan sonra Oğuz'la birlikte İtalya'ya gidiyorum. Oradaki sanat okuluna başlayacağım."

Senem'in gözlerindeki heyecan öylesine canlı, öylesine içtendi ki o heyecan sesine de yansımıştı. Bahar onun söyledikleriyle genişçe gülümserken, "Yaa Senem! Çok güzel düşünmüşsün! Aramızdan bir ressam çıkacak resmen!" diyerek gururla mırıldandı.

Demir ve Oğuz, arayı nasıl düzeltilerse Senem ve Bahar da arayı çok güzel düzeltmişlerdi. Hatta bir keresinde Senem sınıfta yan yana oturduklarından bile bahsetmişti.

Senem'in yanakları hafifçe kızarırken omuz silkti. Başını öne eğdi. "İnşallah. Kendime güveniyorum bakalım. Umarım başarılı da olurum," dedi utandığını açıkça belli eden bir sesle.

Onun bu asla alışık olmadığım utangaç hâllerine bakarken uzanıp elini tuttum. Göz göze geldiğimiz anda, "Olacaksın zaten," diyerek onu cesaretlendirdim. Bana havadan öpücük attığında, ben de aynı şekilde ona öpücük atarak karşılık verdim. O sırada söze Senem'in yanında oturan Oğuz dahil oldu.

"Senem'i duydunuz. Eee ben zaten İtalya yolcusuyum." Bahar'ın diğer tarafında oturan Batuhan çok gıcık bir şekilde gülümsedi. Ardından da "Çok şükür kurtuluyoruz yani senden," diyerek sinir bozucu bir şekilde konuştu.

Batuhan'ın bu muzırlığına Oğuz sessiz kalıp yalnızca gözlerini devirdi. Çünkü Batuhan bu gıcık tavrını bütün akşam boyunca sürdürmüştü. Belli ki Oğuz da bu tarz çıkışlara artık bağışıklık kazanmıştı. Ses etmiyor ya da ona aynı şekilde karşılık vermiyordu ama Senem öyle değildi. Önündeki demir çay kaşığını alıp Batuhan'ın kafasına fırlatması bir saniyesini bile almadı. Batuhan kaşığa şükretmeliydi. Çatal, bıçak ya da cam bardak da olabilirdi.

Senem, dişlerinin arasından, "Batuhan en sonunda elimde kalacaksın bak," diye tısladığında Batuhan ona aldırış dahi etmedi. Aksine küçük bir

çocuk gibi dilini çıkarıp, elini havada geçiştirir gibi salladı. Senem'i daha da çok sinir etti. Senem ise gözlerini devirip önüne döndü.

Emre, bardağındaki çayın son damlalarını yudumladıktan sonra, "Benim hedefim tıp. Söylememe gerek yok, zaten iyice ezberlediniz," dediğinde hepimizin ilgili gözleri ona döndü.

Emre, bu ekibin içindeki en çalışkan kişiydi. Gecesini gündüzüne katarak çok sıkı bir şekilde çalışıyor, bütün sınavlardan en yüksek puanları alıyordu. Hepimiz daha şimdiden onun tıpı kazanacağından emindik.

Gökçe, "Ben de mimarlık istiyorum," diyerek heyecanla konuştuğunda, Can da ona takılarak, "Artık ben de mimarlık istiyorum o zaman," diye mırıldandı. Can'ın bu sözleri üzerine Gökçe kimseye çaktırmadı ama yine gözlerini devirdi. Can'a zoraki bir şekilde gülümserken yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. *Gerçekten sorunu neydi bu kızın?* Bu gece değil ama okulda mutlaka derdinin ne olduğunu soracak, öğrenecektim.

Bakışlarımı Gökçe'nin garip tavırlarından uzaklaştırarak Mustafa'nın yanında oturan ve sessizliğini koruyan Aybüke'ye çevirdim. Bütün akşam boyunca çok az konuşmuştu ya da bulunduğu ortamın garipliğini yaşıyordu.

Dikkatimi ona verip, "Aybüke, peki ya sen?" diyerek merakla sorduğumda Aybüke başını eğdiği yerden kaldırdı ve benimle göz göze geldi. Dudaklarında çekingen bir tebessüm belirirken, "Ben konservatuar ya da modellik istiyorum," diyerek küçük bir itirafta bulundu.

Dudaklarımı beğeniyle sarkıtırken başımı da ağır ağır salladım. Çok güzel bir kızdı Aybüke. Yakışırdı ona. Uzun boyluydu, fiziği güzeldi. Kendine has bir tarzı vardı. Eminim, menajerlik ajansları onu havada kapmak için sıraya girecekti.

Hemen yanında oturan Mustafa gözlerini ondan çekmeden, "Güzelsin. Boyun da uzun. Çok yakışır sana," diyerek aklımdan geçenleri sesli bir şekilde dile getirip, iltifat ettiğinde Aybüke hafifçe başını öne eğdi. Önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına yerleştirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. *Utanmış mıydı? Yoksa bana mı öyle gelmişti?* Bilmiyordum ama Mustafa'yla ikisi bayağı tatlı görünüyorlardı.

Mustafa, bu konuya pek dahil olmadı. Çünkü bazı sebeplerden dolayı -daha doğrusu bizim yüzümüzden- üniversiteye bu yıl başlamamıştı ama bir ara çalıştığı kafeye gidip, bunun üzerine konuştuğumuzda bana yeniden sınava hazırlandığını, hukuk kazanmak için tekrar şansını deneyeceğini söylemişti. Hatta bu konuda Gürsoyların ona yardım edebileceğinden bahsetmişti, fikri ortaya elbette Demir atmıştı ama Mustafa hiçbir şekilde Gürsoylardan gelecek olan iyiliği kabul etmeyeceğini keskin bir dille belirtmişti.

O sırada bütün bu konuşmalarımızın tam ortasına Batuhan müdahil oldu. Oturduğu yerden ayağa kalktı. Ceketinin yakalarını kaldırıp havalı olduğunu

zannederek, "Valla Gürsoy'umla biz şirketimizde havalı havalı CEO olarak takılacağız," dedi. Onun bu böbürlenmesine Demir'in ne tepki vereceğini görmek için başımı hafifçe arkaya doğru çevirdim. Demir, gözlerini devirip, hiç onaylamayan bir edayla başını iki yana doğru salladı.

"Batu," dedi ikaz dolu bir sesle. Batuhan elbette onu da hiç takmadı.

"Ne Batu? Ne? CEO olacağız işte, kes sesini. Çekeceğiz jilet gibi takımları üzerimize, o sekreter senin, bu sekreter benim..."

Şah damarımdan vurulmuşum gibi başımı hızla Batuhan'a çevirdim ve bıçak kadar keskin bakışlarımı doğrudan onun üzerine fırlattım. *Yok yok...* Bu çocuk ya bizi çıldırtmak için ant içmişti ya da eceline susamıştı. Bu kadar ayarsız konuşmasının başka bir açıklaması olamazdı çünkü. Bu gidişle ya Senem'in ya benim elimde kalacaktı. Katil olacaktık onun yüzünden.

"Batuhan!" diyerek dişlerimin arasından tıslarken, Batuhan'ın arsız bakışları da hızla bana döndü. Pişkin pişkin sırıtıp, "Yengeeeem," diye mırıldandı.

"Yengen en sonunda gırtlağına yapışacak senin. Sus artık! Vallahi gebertirim seni. Ne sekreteri ya?"

Dudaklarımı çocuklar gibi sarkıtıp huysuz bir şekilde homurdanırken Batuhan hiç oralı olmadı. Aksine, "Bayılıyorum bu kızı delirtmeye," diyerek benimle uğraşmaya devam etti. Tam ona saldırmak üzere yerimden fırlıyordum ki Demir kollarımdan sıkıca tutarak beni oturduğum yere mıhladı. İyice göğsüne bastırdı.

"Yavrum, sen ne bakıyorsun ona? Hem benim gözüm senden başkasını görür mü?" Tatlı tatlı konuşurken başımı çevirip yeniden o güzel yüzüne baktım. *Yavrum mu dedi bu yine bana?* Bu zehirli oku her attığında içim bir hoş oluyordu. Üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum ama şu an arkadaşlarımızın gözleri üzerimizdeyken bunun imkânı yoktu. Tamam, Demir'in üzerine atlayamıyor olabilirdim ama bu her zamanki Nisalığımı konuşturup çemkirmeyeceğim anlamına da gelmiyordu.

"Görürse gözlerini oyarım zaten Demir." Mızmızlanarak söylenirken o güzel gülümsemesinin tatlı melodisini kulağımın çok yakınlarında işittim. Şakağıma küçük bir öpücük bırakıp, beni daha da çok kendine bastırırken başımı göğsüne yasladım.

"Aman Nisa! Bırak şimdi Batuhan'ın ayarsızlığını. Onun her zamanki hâlleri. Asıl sen ne yapacaksın?" Bahar'ın sorusuyla biraz düşünür gibi yaptım. Aslında düşünmeme gerek yoktu çünkü ne istediğimi biliyordum. Demir'den bir an olsun ayrılmayı düşünmüyordum. Madem o aile şirketinin başına geçecekti, ben de onun yakınlarında olacaktım. Ki bu düşünceyi de aklıma yine Demir sokmuştu.

"Uluslararası İlişkiler istiyorum ben de." Kısaca açıkladığımda hemen karşımda hâlâ ayakta dikilen Batuhan gözlerini devirdi ama beklediğim tepkiyi vermekte de hiç gecikmedi.

"Ha illa girecek şirkete bu da!" Onunla göz temasımızı asla kesmeden gözlerimi kısıp sinsice gülümsedim.

"Kocamı senin gibi bir çapkının yanında tek başına bırakır mıyım acaba?" Batuhan bana inanamayan bakışlar atarken ben de kendimden çok emin bir şekilde konuştum. Ardından hafifçe oturduğum yerde doğrularak Demir'e döndüm. "Demir alınma aşkım. Ben sana değil, bu Batuhan ayarsızına güvenmiyorum," diyerek kısa ve öz bir şekilde açıkladım. Bunları söylerken Demir irice açılmış gözleriyle beni izliyordu. Dudakları ise hafif aralıktı.

"Aşkım mı dedin sen?" Epey şaşkın bir hâlde konuşurken gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bayılıyordum onu bir anda böyle afallatmaya.

"Hı hı," diyerek cilveyle mırıldandım. Gözleri daha da çok açıldı.

"Bir dakika bir dakika... Kocam da mı dedin?" Gözlerinin içi parladı. Yüzünde ne yapacağını bilemeyen ama çok hoşuna gitmiş sersem bir ifade vardı. Dudaklarına doğru, "Hı hı," dedim yine tatlı tatlı.

Bu gece arsızlıkta sınır tanımıyordum, farkındaydım. Hatta onu sürekli şaşırttığımı da biliyordum. Eskiden Demir beni olur, olmadık yerlerde utandırırdı. Şimdi rolleri değişmiş gibiydik. Çünkü Demir'i kaybetmenin eşiğine bir kez yaklaşmıştım ve o durum bana büyük bir ders vermeye fazlasıyla yetmişti. Bir daha aynısını yaşamaya, Demir'i kaybetmeye hiç ama hiç niyetim yoktu.

Hâlâ birbirimizin gözlerinin içine derin derin bakarken Batuhan bu hâlimize öğürür gibi bir ses çıkardı. "Şimdi kusacağım ama," diye söylendi ama ben Batuhan'ı değil yalnızca onu duyuyor, onu görüyordum.

Demir, dudaklarıma doğru, "Sen bu gece gerçekten benim aklımla oynuyorsun Kutup Yıldızı," diye fısıldadığında bakışları her zamankinden daha yoğun, daha kışkırtıcıydı.

"Hoşuna gitmediğini söyleyemezsin." Üzerine gidip onunla uğraştığımda gözlerini gözlerimden çekmeden dudaklarını yaladı. Benim ise gözlerim doğrudan yaladığı dudaklarına odaklandı.

"Ne kadar çok hoşuma gittiğini tahmin bile edemezsin."

"Hım... Öyle mi?"

"Öyle."

Genizden gelen boğuk bir sesle konuştuğunda, içime anlam veremediğim bir sıcaklık yayıldı. Bana doğrulttuğu bakışları ise hem kanımı kaynatıyor hem içimi titretiyordu. *Biz acaba gerçekten onun evine mi gitseydik artık?*

O benim dudaklarıma, ben onun dudaklarına doğru yaklaşırken hemen ortamızdan geçen kabuklu bir fıstık yüzünden Demir'le birbirimizi öpemeden

geri uzaklaşmıştık. Hemen arkasından ise Batuhan'ın sitem dolu bağırışını işitmiştik.

"Höh ama yani, höh! Yeter! Az ötede oynaşın. Aile var burada, aile!"

Batuhan'ın sitemlerine herkes gülmekten kırılırken, Demir ve ben ise mecburiyetten birbirimizden uzaklaşmak zorunda kaldık. Ben yeniden onun göğsüne yaslanırken, o ise kollarını arkadan bana doladı. Kulağıma, "Eve kadar sabret," diye fısıldadı ve bunu yalnızca ikimiz duyduk. Dudaklarımdaki aptal sırıtışla yalnızca başımı salladım ve yeniden bu muhabbeti başlatan Bahar'a döndüm. Bana sorduğu soruyu aynı şekilde ona doğrulttum.

"Peki ya sen Bahar? Sen ne yapacaksın?"

Bunu sormamla Bahar sanki çok beklediği bir an gelmiş gibi ela gözlerini kıstı ve Emre'nin kolları arasından çıkarak omuzlarını dikleştirdi. Kıvırcık saçlarını elinin tersiyle havalı bir edayla geriye doğru savurdu. Kurnaz bakışlarını doğrudan Batuhan'a çevirdi. "Şu ayaktaki şapşal nereye, ben oraya. Yoksa bunun rahat duracağı yok. Birilerinin göz kulak olması lazım." Batuhan'ın çehresindeki gülümseme aniden silinirken bozulmuş bir şekilde gözlerini devirdi. Onun bu bozguna uğrayan hâlleri keyfimin daha da çok yerine gelmesine sebep oldu. Bahar'ın şu şekil Batuhan'ı bozmasına bayılıyordum.

"Aman kıvırcık! Hiç ayrı kalmayalım zaten! Götle don gibi sürekli dip dibe olalım, değil mi?" Batuhan sitemle burnundan solurken Bahar yüzündeki sinir bozucu gülümsemeyle hızlı hızlı başını salladı.

"Aynen öyle Batucuğum, aynen öyle."

"Ama hatırlatırım, insanın bazen donu bile sıkıyor."

Bahar, elini havada onu geçiştirircesine salladı. Ardından diğer eliyle bir kulağını işaret edip, "Batuhan... Bak, şuradan bile girmiyor canım benim ya," diyerek dalga geçercesine konuştu. Batuhan'ın iğrenmiş gibi yaptığı surat ifadesi hepimizi tekrar kahkahalara boğdu.

"Yazıklar olsun yaaa! Ben gerçekten hakkımı helal etmiyorum hocam!"

Onun bu mızmızlanmalarıyla ortam iyice şenlenip, kahkaha sesleriyle yükseldi. Birbirimizle dalga geçerek, hayallerimizi paylaşarak, geçmişi ve geleceği aynı anda yaşamanın tadını çıkarıyorduk. Bu an, eminim ki hepimizin aklında kalacak tatlı bir hatıra olacaktı.

Batuhan, sinirli bir surat ifadesiyle yeniden yerine otururken benimle göz göze geldi. Ben de göğsümü sıvazlayarak ona oh oh yaptım ve daha da sinir ettim. Gözlerini kısarak bana tehditkâr bir bakış attığında ona aldırış dahi etmeden, biraz önce Senem'e yaptığı gibi dil çıkardım. Çok keyiflenmiştim bu hâllerine, biraz daha keyfini çıkarma niyetindeydim ama hemen yanımda oturan Senem omzuyla hafifçe omzumdan dürterek dikkatimi çekti. Demir'in kolları arasından çıkarak ona yaklaştım.

"Geçen yılki yeni yıl gecemizi hatırlıyor musun?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Hiç unutur muyum?" *Gerçekten hiç unutur muydum o günü?*

Mustafa'nın bizim için hazırladığı küçük sürpriz sayesinde yetimhanenin çatısına çıkmıştık. Kendi aramızda sohbetler etmiş, yanan ateşin çevresinde yeni yılın geleceği dakikaları beklemiştik. Ardından havai fişekleri izlemiştik.

"Hayat, ne garip, değil mi? O zaman sadece üç kişiydik, şimdi koca bir kalabalığız," diyerek gözleriyle çevremizdeki kalabalığı gösterdi Senem. Herkes şimdi kendi hâlindeydi ama biz geçmişimizi yâd ediyorduk. Bizi duyanlar ise yalnızca Demir ve Oğuz'du.

Senem, "Geçen yıl neredeydik, şimdi neredeyiz?" diye konuşmaya devam ettiğinde ona katılmaktan başka bir şey yapamadım. Geçen yıl her şeyden habersiz, kendi yaşantısında hayatta kalma mücadelesi veren kimsesiz çocuklar iken, şimdi kocaman bir aileydik. Harika bir anne babaya, eşsiz dostlara ve muhteşem aşklara sahiptik. *Bunun için Allah'a ne kadar şükretsem azdı.*

"Ve her şey o kadar güzel ki..." Çevremdeki kalabalığa göz gezdirip duygu dolu bir sesle mırıldanırken Senem bana daha da çok yaklaştı, elimden tuttu. Göz göze geldiğimizde, "Mutlu musun peki?" diye sordu. Hızlı hızlı başımı salladım.

"Çok. Çok mutluyum. Peki ya sen? Sen mutlu musun?" O da tıpkı benim gibi düşünme gereğinde bile bulunmadan hızla başını salladı.

"Çok," dedi net bir sesle. *Yeterli bir cevaptı.*

Elimi tutmayı bir an olsun bırakmadan, yanıma yaklaşıp iyice bana döndü. Umutla parlayan yeşil gözlerini gözlerime dikerek, "İyi ki o yetimhaneden benimle birlikte geldin Suratsız," diye fısıldadı. Yeşil gözleri dolu doluydu ve bir saniye geçmedi ki küçük bir gözyaşı yanağına doğru aktı. Dudaklarım büküldü onu böyle görünce. Bu gece, ağlamamak için kendime söz vermiştim ama bu şartlar altında bu çok zordu.

Ben de Senem'in elini tutup iyice sıkarken, "İyi ki o yetimhanede beni bir başıma bırakmadın Sarışın," diyerek minnet dolu bir sesle konuştum. *Çünkü asıl gerçek buydu.*

Bizim hikâyemiz tam olarak o noktadan itibaren başlamıştı. Şu an sahip olduğum her şey yalnızca Senem sayesindeydi. Şimdilerde anne ve baba diye seslendiğim o insanlara, eğer zamanında beni de yanında götürme şartını ortaya koymasaydı bütün bunlara, bu dostluklara, bağlandığım eşsiz aşka ve onun kardeşliğine asla sahip olamayacaktım. Bunun için ona büyük bir teşekkür borçluydum.

Birbirimize hâlâ nemli gözlerle bakarken ilk adımı Senem attı ve beni kollarının arasına çekerek sımsıkı bir şekilde sarıldı. Gözyaşları omuzlarımı

ıslatmaya başladığında ben de ona sıkı bir şekilde sarıldım. O duymadı belki ama içimden teşekkür ettim, hem de her anımıza...

Yıllar boyunca her zorlukta yan yana olduğumuz, birlikte büyüyüp güçlendiğimiz için...

Birbirimizden bir an olsun vazgeçmeden, hayata daha sağlam, daha sıkı bir şekilde tutunduğumuz için...

Her acıyı, her sevinci omuz omuza karşıladığımız için...

Ama en çok da benim kardeşim olduğu için...

Birbirimizden yavaşça uzaklaşırken ikimizin de çehrelerinde kocaman gülümsemeler vardı. Onun gözyaşlarını parmak uçlarımla ben sildim, benim gözyaşlarımı o sildi. Tam da bu esnada Emre'nin heyecanla yükselen sesini işittik.

"Oooo! Geri sayıma on beş dakika kalmış gençler! Hadi herkes dilek fenerlerini alsın ellerine. Hadi hadi hadi!"

Hep birlikte oturduğumuz yerlerden telaşla ayağa kalktık. Ayakkabılarımızı giydik. Herkes kendine ait olan dilek fenerini aldı. Her bir fenerin üzerinde renkli kalemlerle isimlerimiz yazıyordu. *Demir ve Nisa, Senem ve Oğuz, Aybüke ve Mustafa, Gökçe ve Can, Emre ve Bahar şeklinde.* Sadece Batuhan'ın fenerinde yalnızca Batuhan Karadağ yazıyordu, o da bu durumdan zaten hiç şikâyetçi değil, aksine çok memnundu.

Hızlı adımlarla kumsalda ilerleyip denize doğru yaklaştık. Elbette böyle bir havada denize girme gibi bir gaflette bulunmadık. Ben, Demir ve bana ait feneri elimde dikkatlice tutarken Demir de fenerin alt kısmından ateşi yakmakla meşguldü. Bu sırada Gökçe'nin meraklı sesi kulaklarımızı doldurdu.

"Dileklerimizi sesli mi söylüyoruz?"

Bahar onu, "Hayır içimizden!" diye bağırarak yanıtladı.

Gökçe'nin mavi gözleri muzip bir edayla parlarken bu kez o Batuhan'la uğraştı. "Bence yeni yıl dileklerini sıralamadan önce Batuhan'a bir hayat arkadaşı dileyelim." Hemen karşısında onların fenerini yakmakla uğraşan Can da Gökçe'ye katıldı ve o da Batuhan'la uğraştı.

"Ama gerçekçi olalım. Köpek de olabilir, kedi de. En azından ona tahammül edebilirler," dediğinde işte şimdi Gökçe'nin dudaklarında da gerçek bir gülümseme belirmişti. Hatta bayağı eğlenir bir şekilde kıkırdadığında Batuhan onlara tiksinir gibi baktı.

"Ha ha ha! Çok komik! Aman ne güldüm! Ne güldüm!"

Bizler keyifle gülümserken Batuhan, "Yahu, kardeşim! Ben yalnızlıktan şikâyet ediyor muyum? Bir kere benim gibi bir adamı kısıtlamak doğaya aykırı," diye itiraz etti. Çehresinde aramızdaki tek bekârın o olmasının gururunu taşıyan hoşnut bir ifade vardı.

Senem, elindeki feneri dikkatle tutmaya çalışırken başını iki yana salladı. Oğuz, onların fenerinin ateşini yakmaya çalışırken Senem de Gökçe ve Can'a ayak uydurarak, "Bu lafları eden herkes bir gün ters köşe olmuştur Batuhan. Senin de kaçışın yok," diyerek o da Batuhan'la uğraştı.

"He canım he!"

Batuhan, kendi fenerini yakmayı bitirip, hemen uçması için gökyüzüne doğru bırakırken kimseyi umursamıyordu. O sırada benim heyecanlı bakışlarım karşımdaki Demir'i buldu. Fenerin ateşini halletmiş, şimdi uçlarından benimle birlikte tutuyordu. Fenerin turuncu alevi onun karamellerinin içinde parlarken bana, "Hazır mısın?" diye sordu. Hızlı hızlı başımı sallayıp, gözlerimi kapadım ve içimden dileğimi diledim.

"Sevgili yeni yıl... Hoş gel. Bugün takvimden sadece bir yaprak değil, koca bir yıl kopup gidiyor. Güzel ama bir o kadar da çok zorlu günler geçirdim. Hayal kırıklıkları yaşadım. Çok ağladım, çok güldüm. Küstüm, barıştım. Değiştim, güçlendim ama en önemlisi de âşık oldum. Çok âşık oldum hem de. Ve bütün bunlar olurken her şeyin kıymetini onları kaybedene kadar anlamadım. Bir daha kaybetmek istemiyorum. Bir daha aynı yerden sınanmak istemiyorum. Hayat, yeni yılda da zorluklarla gelecek. Biliyorum, hiç kolay olmayacak. Yine mücadele etmem gerekecek. Ama şunu diliyorum senden. Gelecek ne getirirse getirsin, yanımda yine bu harika insanlar olsun. En çok Demir ve Senem olsun. Annem Esma, babam Devrim olsun. Hatta Batuhan ve beni çileden çıkaran hâlleri bile olsun. Kimse eksilmesin hayatımdan. Yeni yıl da tıpkı bugünkü gibi hep güzellikle dolsun. Ve bu mutluluk hiç son bulmasın."

Gözlerimi yeniden açtığımda Demir'in büyülenmiş bir şekilde beni izlediğini fark ettim. Yüzüme geniş bir gülümseme peyda olduğunda feneri işaret ederek, "Bırakalım mı?" diye sordum. Başını sallayıp onunla birlikte feneri hafifçe gökyüzüne doğru kaldırdık ve bıraktık. Fener gittikçe yükselirken kollarımı sıkıca Demir'in beline doladım. Başımı kaldırıp o yakışıklı yüzüne bakarak meraklı bir sesle, "Ne diledin?" diye sordum.

"Seni," dedi hiç düşünmeden. Dudaklarımı dişleyerek gülümsedim.

"Ben zaten yanındayım," dediğimde omuz silkti. Gözlerimin önündeki saçları okşayarak yüzünü yavaşça yüzüme doğru eğdi. "Olsun, benim tek dileğim yalnızca sensin. Hep sensin," dedi yaramazlıkla parlayan gözlerinin arasından. Yanağıma küçük bir öpücük kondururken beni de âdeta içine sokmak ister gibi yeniden göğsüne bastırdı. Ben de kollarımı sıkıca onun beline doladım. Dilek fenerimiz ise yükselmeye devam ediyordu.

Bir anda Batuhan'ın, "Ne oldu lan?" diyerek kahkahalar içinde bağırmasıyla arkamızı dönüp onun ve arkadaşlarımızın bulunduğu tarafa baktık. "Sizinkiler söndü. Bakın, benimkisi kuş gibi süzülmeye devam ediyor. Kapak sesi bir yerlerden gelmiştir umarım."

Batuhan'ın eğlenen sesi sayesinde fark etmiştik yaşanan garipliği. Can ve Gökçe'nin, Oğuz ve Senem'in, Aybüke ve Mustafa'nın dilek fenerleri çok havalanmadan denize düşmüştü. Hatta Can ve Gökçe'nin dilek feneri hiç yükselmemişti bile. Gariptir ki sadece Emre ve Bahar'ın, Batuhan'ın ve bizim fenerimiz gökyüzünde süzülmeye devam etmişti. Hatta en çok yükselen de Demir ve benim fenerimdi. Batuhan da bununla alay ediyordu. Hayır, milletin dilek fenerleri denize düşmüş, tüm hayaller denizin dalgalarına karışmış, bu hâlâ laf sokma derdindeydi.

Aybüke ve Mustafa, o kadar çok takılmamıştı bu duruma. Aksine gülüp geçmişlerdi. Hayır, umursamadıklarından değildi. Sadece dilek feneri olayını bizim kadar büyütmemişlerdi. Hatta Emre bu fikri ortaya ilk attığında çocukça bulmuşlardı. Bazen gerçekten birbirlerini tamamladıklarını düşünüyordum. Aybüke ve Mustafa, karakter ve mizaç olarak birbirlerine çok benziyorlardı. Tamam, Aybüke'nin çirkef anlarına da denk gelmiştim ama Mustafa'yla sevgili olduğundan ve onu yakından tanımaya başladığımdan bu yana gerçekten olgun bir tarafı olduğunun farkına varmıştım.

Gökçe'nin yüzü ifadesizdi ama hem Can hem de Senem ve Oğuz, bu duruma bayağı bozulmuş görünüyordu. Tepkisini ilk gösteren kişi de Can olmuştu.

"Doğruyu söyle lan!" Gökçe'nin karşısından ayrılarak Batuhan'ın üzerine yürümeye başladı. "Bizimkilerin bir yerlerini gizlice deldin, değil mi şerefsiz? Ulan havalanmadan yere çakıldı ya bu!" Can'ın gür bağırışı sahilde yankılanırken bir anda Batuhan'ı kovalamaya başladı. Batuhan, Can'ın gazabına uğramamak için hem hızlıca koşuyor hem de bir taraftan savunmasını yapıyordu.

"Lan ben hiçbir şey yapmadım! Yüce Rabbim sizin dileklerinizi beğenmediyse ben ne yapayım?"

"Gel buraya gel! Ağzına sıçacağım senin!"

"Hoşt! Köpek!"

Kumsalın tam ortasında Batuhan ve Can'ın arasında küçük çaplı bir koşuşturma yaşanırken ben de Demir'in kollarının arasından ayrılarak Gökçe'nin yanına ilerledim. Fırsat bu fırsattı. Belki bu sayede onunla konuşabilirdim.

Yanına geldiğimi fark ettiğinde bana bakıp burukça tebessüm etti. "Neyin var Gökçe?" diyerek konuyu uzatmadan direkt sordum. Omuz silkti. Başta cevap vermedi. Can'a değil, doğrudan karşımızdaki denize bakarak, "Bu gece değil Nisa," dedi.

Terslemedi beni ama sesinde özellikle bir rica yatıyordu. Sesinin tınısıyla bana, *"Bu gece konuşmaya mecalim yok, sonra konuşalım,"* diyordu. Üzerine gitmek yerine onu istediği gibi rahat bıraktım. Başımı sallayarak, yeniden

Demir'in yanına gidip kollarının arasına girdim. O sırada Bahar'ın gür sesi yankılandı kumsalın dört bir yanında.

"Ayy bir rahat durun da gelin artık şuraya! Geri sayım başlıyor!"

Bunu işitmeleriyle Can ve Batuhan hızla yeniden aramıza döndüler. Sahil kenarında büyük bir kalabalık vardı ve etraftaki insanlardan geri sayımın sesleri yükseliyordu. Elbette onlara biz de eşlik ediyorduk.

"On. Dokuz. Sekiz. Yedi. Altı. Beş."

Yüreğimde hissettiğim huzurla başımı kaldırdım ve sevdiğim genç adama baktım. Onun gözleri ise zaten benim üzerimdeydi. Birbirimize iyice sokularak geri sayımı coşkulu seslerle bağırmaya devam ettik.

"Dört. Üç. İki. Bir!"

Yalova'nın dört bir yanında yeni yılın geldiğini belirten havai fişekler patlamaya başladığında ve gökyüzünü âdeta renk cümbüşüyle doldurduğunda Demir'in bir elini çenemde hissettim. Karşısına geçerek doğrudan gözlerinin içine baktığımda, "Yeni yılımız kutlu olsun, sevgilim," diye mırıldandı ve hemen sonra başını eğip dudaklarını çok nahif dokunuşlarla dudaklarıma bastırdı. Ellerim doğrudan boynuna tutunurken ve havai fişekleri dört bir yanımızda patlamaya devam ederken kimseye aldırış etmeden uzun uzun birbirimizi öptük. Batuhan yine söylendi ama onu bile duymadık. Anın tadını çıkardık.

Kollarımı Demir'in boynundan hiç çekmeden hafifçe geriye doğru çekilip, "Yeni yılımız kutlu olsun, sevgilim," diyerek onun sözlerini tekrarladım. Genişçe gülümsedi. Beni kollarının arasına çekip diz kapaklarımın arkasından tutarak havaya kaldırdı ve bir anda kucağına aldı. Kahkahaları eşliğinde kendi çevresinde hızla döndürürken başımı da onunla birlikte döndürdü. Yeniden sabit durduğumuzda Mustafa bana seslendi.

"Suratsız?"

Demir, beni kucağından hiç indirmeden onun bulunduğu tarafa çevirdiğinde, "Söyle," diye mırıldandım. Mustafa'nın gözleri muziplikle parladı. "Biraz daha uzaklara bakarsak İstanbul boğazını da görür müyüz acaba?" diyerek alayla sordu. Ona kınayıcı bir bakış attım. *Geçen yıl benim anlık bir merakla sorduğum soruyu şimdi o dalga geçercesine bana soruyordu. Hayallerimizle de dalga geçmezsin ama...*

Demir'in boynuna kollarımı daha sıkı dolarken ve kucağından asla inme zahmetinde bulunmazken, "Ha ha ha. Çok komik!" diyerek bozulmuş bir şekilde söylendim. Sevgilimin ilgili bakışları ise abisi ve benim üzerimde gidip geldi.

"Ne oluyor?" diye sordu merakla.

"Geçen yıl, yeni yılı kutlarken yine böyle bir sürü havai fişek patlamıştı. Ben de Mustafa'ya dönüp *'Çok dikkatli bakarsak İstanbul'u da görebilir miyiz*

acaba?' diye sormuştum. O da bana, *'Boş hayaller kurma,'* demişti. Ona ithafta bulunuyor, aklınca dalga geçiyor benimle beyefendi."

Demir, yalandan kınayan bakışlarını Mustafa'ya fırlatırken, "Aşk olsun abi. Niye sevgilimle dalga geçiyorsun?" diye mırıldandı ama şu an açık açık o da benimle dalga geçiyor, Mustafa'ya ayak uyduruyordu.

Mustafa, doğrudan bizi işaret ederken, "Aşk olmuş zaten oğlum," dedi ve bizi rahat bırakarak yeniden yanındaki Aybüke'ye döndü. Onu kollarının arasına çekip sarıldı. Demir'in yakıcı bakışları ise yeniden benim üzerimdeydi. Burnunun ucunu, benim burnumun ucuna değdirirken, "Neyse ki artık ben varım ve bütün hayallerini gerçeğe dönüştüreceğiz," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Öyle mi?"

"Öyle." Çok net bir şekilde beni yanıtladığında gülümseyerek başımı salladım. Ona inancım da güvenim de tamdı.

Kucağından hâlâ inmezken bir elim yanaklarını okşadı. Yüzümü iyice onun yüzüne yaklaştırırken, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım bir kez daha. Ömrümün geri kalanı boyunca bu cümleyi hiç bıkmadan, usanmadan ona söylemeyi planlıyordum. Hatta öyle çok dile getirecektim ki en sonunda o benden bıkacaktı.

"Ben de seni çok seviyorum," dedikten hemen sonra dudaklarını yeniden dudaklarımın üzerine kapattı ve beni çok daha arzulu bir şekilde öpmeye başladı. Ben de aynı şekilde ona karşılık verdim.

Bir keresinde Devrim babam, *"Hayat tam da bitti dediğimiz anlarda yeniden başlar. Bizi o rengârenk gökkuşağıyla yeniden selamlar, kucaklar,"* demişti. *Meğerse ne haklıymış...*

Geçmişin karanlık gölgeleri artık çok geride kalmıştı. Önümde ise Demir'in açtığı kocaman, parlak bir ışık vardı. Çünkü hayat, tam da bitti dediğim anda yeniden başlamıştı. *Hem de tahmin ettiğimden çok daha güzel bir şekilde...* Belki yaralarım hemen kapanmayacak, belki bazı anılar aklıma her düştüğünde canımı sızlatacaktı ama ben yine de emin adımlarla yürümeye devam edecektim. Çünkü yürümek, hayatta kalmanın başka bir adıydı. Çünkü o havalimanından geriye dönüp, Demir'e koşup sarıldığım anda, *"Devam et,"* demişti bana hayat. *"Devam et, çünkü seni bekleyen çok güzel şeyler var."*

Seçimler, insana her zaman çok zor gelirdi çünkü her seçim, aslında bir vazgeçişti ama her vazgeçiş de aslında yepyeni bir başlangıçtı. Benliğimize giden yoldu. Eskiden çok korktuğum şeyleri artık daha cesur bir şekilde karşılıyordum. Tereddüt etmiyordum mesela. Düştüğümde hemen ayağa kalkmanın bir yolunu arıyordum. Yanımdaki insanlara daha sıkı kollara sarılıyordum. Seviyordum hem de çok seviyordum ve sevmekten de hiç

korkmuyordum. Çünkü hayat, en karanlık gecelerde bile ışıl ışıl parlayan yıldızları gösterirdi insana.

Şimdi, tam da burada Demir'in gözlerinin içine bakarken devasa bir umut filizleniyordu göğsümde. Gökyüzündeki bütün yıldızlar sanki onun gözlerindeydi. Geçmişin ağır anılarına rağmen gözlerimi yalnızca onun gözlerine kenetleyerek yepyeni bir başlangıca kucak açıyordum. Çünkü hayat sadece aldığı şeylerle değil, sunduğu güzelliklerle de vardı. Ve ben, önümde uzanan bu yeni yıla kocaman bir gülümsemeyle adım atıyordum. Belki her şey mükemmel olmayacaktı. Çıktığımız bu yolun her daim inişleri ve çıkışları olacaktı ama bu kez içimdeki ışığı kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

Ve yeni yıl...

Sadece değişen birkaç rakamdan ibaret değildi. Belki de bazı büyük başlangıçlar, takvimlerden bağımsız olarak tam da böyle gecelerde yazılıyordu.

Derlerdi ki...

Yeni yıla kiminle girersen, bütün yıl onunla geçermiş. Oysa ben bu insanları sadece bütün yıl değil, bütün ömrüm boyunca hayatımda istiyordum. Hayat, benim için asıl şimdi yeniden ve sıfırdan başlıyordu.

21. BÖLÜM

♪ *Cem Adrian – Mutlu Yıllar*
♪ *Cihan Mürtezaoğlu – Bir Beyaz Orkide*
♪ *Yasir Miy – İyi Ki Doğmuşsun*
♪ *Glee – Without You*

23 Ocak 2017
Nisa Altun'dan

İçim içime sığmıyordu. Hissettiğim telaştan dolayı sürekli elim ayağıma dolanıyordu.

Acaba elimdeki gümüş, simli püskülü; bu köşeye mi assam, yoksa diğer köşeye mi? Ya da kapı girişine mi? Gerçi kapı girişine asarsam, Demir kapıyı gördüğü gibi her şeyi anlardı. Hâliyle bütün plan da boşa giderdi. Oysa anlamaması gerekiyordu çünkü bu bir sürprizdi! Büyük bir sürprizdi hem de! Allah'ım! Daha öncesinde hiç tecrübe etmediğim bir şeyi deneyimlemek, yani bir sürpriz hazırlamak ne kadar da zormuş böyle? Çık işin içinden çıkabilirsen...

Gözlerimi kapattım. Dikildiğim yerde omuzlarımı dikleştirerek derin derin nefesler alıp verdim.

Sakin ol, Nisa. Sakin ol, kızım. Başarabilirsin. Yapabilirsin. Bugünü atlatabilirsin. Sana inanıyorum.

Ama nasıl sakin kalabilirdim ki? Bugün çok özel ve güzel bir gündü. Çünkü Demir'in doğum günüydü.

Çığlık atmak, her yerde avazım çıktığı kadar, *"Bugün sevgilimin doğum günü,"* diye bağırmak istiyordum. Yeni yıl gecesinden bu yana bugün için resmen gün sayıyordum. Tabii o şapşal, şu an her şeyden bihaber, suratını asıp, bizim doğum gününü unuttuğumuzu zannediyordu ama biz burada onun için şahane bir hazırlık telaşındaydık. *Hem de hep birlikte!* Herkes şikâyetsiz bir şekilde bir işin ucundan tutuyordu. *Tabii Batuhan hariç herkes... O bir köşede yan gelip yatıyordu. Klasik Batuhan işte. Ne bekliyordum ki?*

Elimdeki püskülü bırakmadan gözlerimi mekânda gezdirdiğimde, görüntü beni fazlasıyla memnun etti. Etraf muazzam görünüyordu.

Batuhan'ın aracılığıyla bu gece için yine Ercan abinin mekânını ayarlamıştık. En azından bu konuda işe yaramıştı çünkü Ercan abi Batuhan'ı çok seviyor, hiç *hayır* diyemiyordu. Demir de burayı çok seviyordu. Demir sevdiği için hâliyle ben de seviyordum ve artık burası bizim üçüncü evimiz gibi bir

şey olmuştu. Birinci evimiz elbette kendi evlerimizdi. İkinci evimiz her hafta sonunu onun evinde geçirdiğimiz için Demir'in eviydi ve üçüncü evimiz de kesinlikle burasıydı. Derslerden vakit bulabildiğimiz her anda soluğu hep birlikte burada alıyorduk. Sağ olsun Ercan abi de bizden hiç bıkmıyordu. Aksine her gelişimizi yüzündeki kocaman gülümsemelerle karşılıyordu. Ayrıca bizimle uğraşmaya bayılıyor, her defasında Batuhan nasıl beni çileden çıkarıyorsa, o da Batuhan'ı çileden çıkarıyordu. Otuzlu yaşlarının sonunda, uzun boylu, kısa saçlı, esmer bir adamdı ve kesinlikle çok eğlenceli biriydi.

Bugün, mekân her zamankinden daha iyi ve farklı görünüyordu. Mekânın yuvarlak ahşap masaları bir kenara çekilmiş, masaların üstü ufak detaylarla süslenmişti. Tavana asılan gösterişli disko topları mekâna ayrı bir hava katarken, altın ve gümüş renkli balonlar ise her köşeyi ele geçirmişti. Bar tezgâhının üzeri alkollü, alkolsüz çeşitli içecekler donatılmıştı. Barın hemen karşısında orkestra ekibi ve sahne yer alıyordu. Orkestraya gecenin başlangıcında ben de eşlik edecektim. *Demir için şarkı söyleyecektim.* İkimizin de son zamanlarda dinlemekten büyük keyif aldığı şarkıyı söyleyecektim hem de. O an için kendimi çok iyi hazırlamıştım. Günlerdir şarkının nakaratlarını ezberlemeye ve detone olmamaya çalışıyordum. Çünkü İngilizce bir şarkıydı ve biraz da zordu ama ben, bunun da üstesinden gelecektim.

Sahnenin hemen arkasındaki duvarın üzerinde kocaman, altın renkli harflerle eğik bir şekilde, *"İyi ki doğdun Iron Man"* yazıyordu. O yazıyı her gördüğümde gülmeden edemiyordum. *Bu dahiyane fikir elbette Batuhan'dan çıkmıştı!*

Meltem teyze bugün işten izin almıştı. Yanına evdeki yardımcısı Aysun ablayı, annemi ve Zehra teyzeyi de alıp bu akşam için en güzel yemeklerini, tatlılarını hazırlıyordu. Tüm hazırlıklar bittikten sonra onlar da bize katılacaklardı. Babam hastanede, Suat Bey ise şirketteydi. İkisi de çalıştığı için onlar da partiye akşam, Demir buraya gelmeden önce geleceklerdi.

Doğum günü pastasını ben üstlenmiş, çok iyi bir pastaneyle anlaşmıştım. Demir için üç katlı, içi meyveli harika bir pasta yaptırıyordum. Pastanın hazırlığı tamamlandıktan sonra almaya da bizzat kendim gidecektim. *Şanslıydık ki bütün bunlar yaşanırken Demir, Yalova sınırlarının içerisinde değildi. İstanbul'daydı. O burada olsaydı, hiçbir şey böylesine düzenli bir biçimde ilerlemezdi. Hep bir korku içinde olur, diken üstünde hissederdik.*

Aslında hazırlığın çoğu kısmı bitmişti ama işin zor kısmı hâlâ duruyordu. İçimdeki yoğun heyecandan bahsediyordum. Çünkü içimdeki heyecan, ellerimi hızlandırırken bir taraftan da zihnimi yavaşlatıyordu. *Şunu şuraya koysam daha mı iyi olurdu? Balonlar çok mu yukarıda kaldı? Ya müzik listesini yanlış düzenlediysem? Demir acaba bütün bunları beğenecek miydi?*

Aklımdaki sorular birbirine girerken elimdeki püsküle yeniden göz göze geldim. Asıp asmamak konusunda hâlâ çok kararsızdım. Onu düşünmek yerine tavana asılan balonlara gözlerimi diktim. "Bence bu balonları biraz daha alçaltmalıyız," diyerek sesli bir şekilde düşündüm. Batuhan'ın sesini ise hemen arkamdan işittim.

"Bence de. Hatta onları komple söküp yere atalım ve hiç asmamış gibi yapalım. Sonra da bir köşeye geçip hayatımızı sorgulayalım. Ne dersin?"

Aman ne komik, derim.

İşittiğim alay dolu sesle arkamı dönerek onun bulunduğu tarafa baktım. Alanın tam ortasına iki sandalyeyi karşılıklı bir şekilde yerleştirmiş, oturuyordu. İşin aslı, sandalyenin birinde genişçe yayılıp ellerini ensesinde birleştirmişken, diğer sandalyeye de ağam, paşam misali bacaklarını uzatmıştı. Her zamanki gibi yine sadece konuşuyor ve asla işe yaramıyordu. *Hayır, insan, en yakın arkadaşının doğum gününde bu kadar duyarsız olur muydu? Hayret ediyordum doğrusu.*

"Ay Batuhan! Dalga geçmeyi bırak!" Tiz bir sesle cırladığımda omuzlarını silkip, hiç oralı olmadı.

Bu çocuğun rahatlığı bazen gerçekten sinir krizi sebebiydi. Yahu Oğuz bile buradaydı. Bir işin ucundan tutuyordu. Ona verilen süslerin son parçalarını çıktığı merdivenle ve hemen yanındaki Can'ın yardımıyla tavana asmaya çalışıyordu ama Batuhan denen bu sersem ya aylak aylak ortalıkta dolanıyordu ya da bizi sinir etmekle uğraşıyordu. Gerçi en azından bu kez Oğuz ve Senem'le uğraşmıyordu. Buna da şükretmeliydik. Onlarla uğraştığı zaman daha çekilmez biri oluyordu.

Batuhan hiç kimseyi, hiçbir şeyi umursamadan, geniş geniş sandalyede yayılmaya devam ederken, benim gözlerimin odağı onun çevresini süsleyen sapsarı balonlar oldu. Batuhan şişirmişti o balonları ama şöyle bir sorunumuz vardı...

"Sen niye bu sarı balonları şişirdin? Demir sarı rengini sevmez ki."

Demir'in sevmediği tek renk sarıydı. Bazen sırf bu sebepten Galatasaraylı olmasını bile sorguluyordum. Sarı rengini sevmeyen biri nasıl fanatik Galatasaraylı olur diyordum ama şu an konumuz bu değildi. Batuhan sarı rengindeki bütün balonları şişirmişti. Bir de öyle canlı bir sarı da değildi. Gerçekten kötü bir sarıydı.

Meraklı sorum karşısında Batuhan pişkince sırıttı. Gözlerindeki sinsiliği hiç gizleme gereğinde bile bulunmadan, "Biliyorum. O yüzden yaptım zaten," dedi arsızca. Hırçın bir kedi gibi üzerine atlamama ramak kalmıştı. Gerçekten ömür törpüsüydü bu çocuk.

Elimdeki püskülü hışımla yere bırakırken, bir ayağımla da sertçe ahşap zeminin üzerine vurdum. "Batuhan!" Bağırışım mekânın bütün duvarlarında

yankılandı. Batuhan ise ellerini ensesinden çekerek kulaklarına götürdü. Biraz daha sinirlerimi hoplatmaya devam ederse kulaklarından tavana asma gibi birtakım şahane planlarım söz konusuydu.

Ellerini kulaklarından çekerken, "Tamam! Tamam! Cırlama yeter. Siz yeniden birleşince daha çekilmez bir ikili oldunuz, bak benden söylemesi," diye söylendi. Biraz daha laf cambazlığı yaparsa asıl çekilmez ikiliyi o zaman görecekti, haberi yoktu. Gözlerimi devirerek yere eğilip yeniden püskülü elime aldım ve doğrudan Batuhan'ın suratına fırlattım. *Dua etsin suratına fırlatmıştım, boğazına sarıp onu boğabilirdim de.*

"Batuhan... Buraya yardım etmeye mi geldin, yoksa sadece laf kalabalığı yapmaya mı?"

Bu kez daha sakin bir ses tonuyla konuştuğumda istifini hiç bozmadı. Hatta ona attığım püskülü de alıp bir assolist gibi boynuna yerleşti ve savurur gibi yaptı.

"Ona laf kalabalığı demiyoruz, yengeciğim. Biz buna yaratıcı eleştiri diyoruz."

Evet, aynen ondan Batuhan'cığım. Aynen ondan.

Ciddi manada sakin kalabilmek adına gözlerimi kapatıp, bir kez daha derin derin nefesler alıp verdim. Aslında Demir'in doğum gününün telaşı değil, Batuhan'ın bu vurdumduymaz hareketleri beni delirtiyordu.

Yeniden gözlerimi araladığımda yavaş adımlarla ona yaklaştım. Yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirirken, "Ya bir kere de sessizce yardım etmeyi denesen ölür müsün?" diye sordum.

Her tarafından buram buram alay akan sesiyle, "Muhtemelen evet," dediğinde kendimi daha fazla tutamadım. Sabrım taşmış bir şekilde onu bedeninden ittirip, sandalyelerden düşürdüm. Gür bir kahkaha patlattı. Hatta yetmedi, çehresine takındığı sahte bir ciddiyetle gözlerime bakıp benimle dalga geçmeye devam etti.

"Ama seni böyle izlemek varken neden yardım edeyim ki? Şu an gerçek bir kaos sanatçısısın. Mücadele, hırs, azim... Drama tam olarak karşımda yaşanıyor."

"Drama birazdan senin kafanda yaşanacak."

Önümdeki yuvarlak masadan elime aldığım küçük mum süslerinden birini doğrudan Batuhan'ın kafasına fırlattım. Tabii Batuhan, hafifçe yana çekilip bu darbemden de hızla kurtuldu. Ayarsızlığını çekinmeden göstererek pişkince gülmeye devam etti.

"Şiddete de başvurduğuna göre gerçekten çok çaresizsin. Ayy! Kıyamam ki ben sana!"

Yok, yok... Bu çocuk kesinlikle benim imtihanımdı. Başka açıklaması olamazdı.

Tam ona masadaki süslerden birini daha fırlatmak üzereydim ki Oğuz ve Can'ın yanında olan Senem'in yeşil gözlerinin bizim üzerimizde olduğunu fark ettim. Ona yardım isteyen bir bakış attığımda elindeki süsü hızla Can'a vererek bize doğru yaklaştı.

Sessiz adımlarla yanımıza yaklaşırken bana da Batuhan'a çaktırmamam için kurnaz bir bakış attı. Dediğini yapıp hiç çaktırmadım. Fırlatmak üzere olduğum süsü yeniden sakince masaya bıraktım. Biraz önce Batuhan'ın suratına fırlattığım püskül yere düşmüştü. Senem de onu yerden alıp Batuhan'a yaklaşmaya devam etti. Avını hemen yakalamak isteyen bir kurt gibi ani bir hamleyle püskülü Batuhan'ın bedenine doladı ve kendine doğru çekti. Batuhan, yavaşça başını çevirip arkasında Senem'i gördüğünde gözlerini devirdi ama Senem buna da aldırmadan tehditkâr bir sesle kulağına doğru konuştu.

"Batuhan'cığım, biraz daha çene çalarsan ya organizatörümüz seni paketleyip süs niyetine masaya koyacak ya da ben. Acaba diyorum ki... Gidip bir müzik listesini falan mı kontrol etsen?"

Batuhan gözlerini kısarak, sinsi bakışlarıyla birkaç saniye boyunca Senem'e dik dik baktı ama Senem'den de tam olarak aynı karşılığı alınca omuzlarını düşürerek vücudundaki püskülden kurtuldu. Kendini silkeleyerek omuzlarını dik tuttu, ardından da bana dönüp alaycı bir ifadeyle başını salladı.

"Aman be! Peki, tamam ama unutmayın, bu emeklerim karşılığında benim doğum günümde sizden iki katı özen göstermenizi bekliyorum. Haberiniz olsun."

Öyleyse daha çok beklerdi. Ayrıca ne emeğinden bahsediyordu? Her şeyi biz yapıyorduk.

"Öyle bir şey olmayacak çünkü senin doğum gününü unutacağım."

Batuhan yüzüme benden fazlasıyla tiksinir gibi baktı. Dudaklarını büzdü. Cevabımdan hiç hoşnut olmadı. Oysa doğum gününü unutmamızın imkânı yoktu çünkü her gün hatırlatıyordu. İkizlerin doğum günü *29 Mart'tı.* Batuhan için unutmak istesek bile sırf Bahar için unutamazdık o günü. Benimkisi sadece işin esprisiydi.

Yüzündeki tiksinmiş ifadeyi hiç bozmadan, "Nankör," dedi dişlerinin arasından. Göğsüne dramatik bir el hareketiyle dokunup sarsılmış gibi yaptı. "Vicdansız!" Son olarak da başını dik tutup, "İşte ihaneti böyle hissetti Batuhan Karadağ," diyerek tamamladı sözlerini. Ben bıkkınlıkla gözlerimi devirirken o yanımızdan ayrıldı ve sahneye doğru ilerledi. Bu çocuk gerçekten bambaşka bir dünyaydı. Bazen hepimizi herkesten daha çok şaşırtıyordu ama işte bazen de muzırlığına hiç doymuyordu. *Ama bir gerçek vardı ki... Drama kraliçeliğinde beni bile sollardı.*

Senem, onun böylesine dramatik bir şekilde rol kesişine kıs kıs gülerken, bense hâlâ şaşkınlıkla arkasından bakıyordum. Senem başka bir süs kutusunu

almak için yanımdan gittiğinde, ben de bedenimi silkeleyerek kendime gelmeye çalıştım ve son bir kez daha gözlerimle etrafı inceledim. Bunu yaparken biraz önce Batuhan'ın üzerine fırlattığım minik süsü de yerden alıp ait olduğu masaya geri koydum.

"Çünkü dünyaya gelişimin kutlanacak bir gün olduğunu düşünmüyorum. Benim doğduğum gün, annemin benden alındığı gündü. Bu yüzden o günü sevmem mümkün bile değil."

Bütün bunları benim doğum günümde Demir kendi ağzıyla söylemişti. Annesini kendi doğumunda kaybettiği için doğum gününü kutlamayı pek sevmiyor, hatta bunu kendine hak olarak bile görmüyordu. Oysa çok yanılıyordu. Onun varlığı bile bir hediye, lütuftu ve elbette bugünü kutlayacaktık. *Hem de çok özel ve güzel bir şekilde.* Benim biricik kedi yavrum mutlu olmayı herkesten daha çok hak ediyordu.

Mekânda yaptığımız her şey fazlasıyla güzel görünüyordu. Batuhan'ın hiç susmayan çenesine rağmen, bu akşam burası Demir için sıcacık bir yere dönüşecekti. O an içimde coşkulu bir kıpırtı oluştu. Hissettiğim mutluluk ve heyecandan mideme bir sürü renkli kelebekler doluştu. Ne kadar homurdansa da başta Batuhan olmak üzere herkes bu planı mükemmel bir hâle getirmek için çok uğraşıyorlardı. *Ve en önemlisi de Demir için uğraşıyorlardı. Bu çok kıymetliydi.*

İçimdeki heyecan yeniden tavan yaparken göz ucuyla, çaktırmadan Batuhan'a baktım. Sahnenin üzerindeydi. Orkestra ekibiyle müzik listesini kontrol ediyordu. *Aferin ona.*

Emre ve Bahar, bir köşede sessizce otururak Emre'nin bilgisayarının başındaydılar. Gökçe de onların yanındaydı. Demir'e yapacağımız bir diğer sürprizi hazırlıyorlardı. Her birimiz Demir için ayrı ayrı video çekmiştik. Bahar ve Emre de onları birleştiriyorlardı.

Can, hâlâ Oğuz'un yanındaydı. Ona yardım ediyordu. Gözlerini ise özellikle Baharların yanında gülüşerek eğlenen Gökçe'ye değdirmiyordu. Çünkü üzgündü. *Çünkü geçen hafta ayrılmışlardı.*

Okulumuz geçen cuma karneleri almamızla sömestr tatiline girmişti. Ben sınırdan takdiri kaçırmış, teşekkür almıştım. Senem iyi bir dereceyle teşekkür almış, Demir ise beni şaşırtacak bir şekilde takdir almıştı. *Batuhan'ın bahsettiği kadar inek bir sevgilim vardı sanırım ama konumuz şu an bu da değildi.*

Karneleri aldığımız haftanın başında Gökçe ve Can ayrılmışlardı. Daha doğrusu Gökçe, Can'dan ayrılmıştı. Yeni yıl gecesinden sonra onunla konuşma fırsatını yakalamıştım. Bazı yerlerde ona hak vermiş, bazı yerlerde ise Can'ın kalbini gerçekten çok kırdığını belirtmiştim. Ayrılmalarının sebebiyse tamamıyla Gökçe'den kaynaklıydı.

Bazen sevginin çokluğu iyileştirmiyordu. Aksine sıkıyordu, boğuyordu, en önemlisi de yetersiz hissettiriyordu. Gökçe, Can'ı çok seviyordu ama arkadaş olarak seviyordu ve ne yazık ki bunun farkına çok geç varmıştı.

Onunla konuştuğumuz zaman bana kendini bu ilişki için çok zorladığını ama artık çok yorulduğunu söylemişti. Buna ek olarak Can'ın çok çocukça hareketler sergilediğini vurgulamıştı. Evet, Can çocuksu ve sevgisini her fırsatta yoğun bir şekilde gösteren biriydi ama bu da onun karakteriydi işte. Değiştiremezdi... Zamanla Can'ın sevgisinin çokluğu da Gökçe'yi boğmaya, sıkmaya başlamıştı. Aynı şekilde karşılık veremeyince kendini suçlu hissetmişti. Bu da Gökçe'nin olur olmadık zamanlarda öfkelenmesine sebep olmuştu. Bu yüzden ister istemez her durumda Can'a sert çıkışmış veya kızmıştı.

Gökçe de artık buna son vermek ve Can'ın kalbini daha fazla kırmamak için ayrılma kararı almıştı. *Bana kalırsa kesinlikle doğru bir karardı.* Fakat Can'ın ne kadar üzüldüğü de gözler önündeydi. Buraya geldiğinden beri yüzünün güldüğünü hiç görmemiştim, ki bu somurtkanlık ayrıldıkları ilk andan itibaren başlamıştı. *Geçen haftanın başından beri yani...*

Can o kadar temiz kalpli, o kadar iyi niyetli biriydi ki bu şekilde üzgün olmasına dayanamıyordum. Tamam, Gökçe onu aynı şekilde sevmiyor olabilirdi ama böyle bir sonu hak ettiklerini de düşünmüyordum.

Düşüncelerimin arasında kaybolurken Senem yeniden yanıma geldi. Süsleme için getirdiği kutuyu yere bırakarak benim baktığım tarafa baktı. Onun da gözleri Can'ın üzgün suratına odaklanırken, "Ayrılmış olmalarına hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı. Sıkıntılı bir nefes bırakarak, "Ben de öyle," dedim.

Senem kollarını göğsünde kavuştururken hafifçe kaşlarını çattı. Gözleri bir müddet Oğuz'un yanında sessizce dikilen Can'ın üzerinde gezindi. Can'ın yüzünde artık kalıcı hâle gelmiş bir keder vardı. Normalde gülümseyen, her şeyi şakaya vuran o eğlenceli çocuk gitmiş, yerine sessiz ve içine kapanık biri gelmişti.

Senem'in yeşil hareleri, hâlâ Can'ın üzerindeyken, "Biraz konuştuk da... Can bayağı üzülmüş be Nisa," dedi üzgün bir sesle.

"Belli değil mi zaten? Geldiğinden beri yüzünün güldüğünü hiç görmedim. Hafta başından beri böyle. Çok üzgün."

Senem'in bakışları bu kez hâlâ Emrelerin yanında olan Gökçe'ye döndü. Önce kaşlarını imayla havaya kaldırdı, ardından başını iki yana doğru onaylamaz bir şekilde sallayarak gözlerini devirdi. Çehresi buz keserken Gökçe'ye oldukça sinirli ve hatta kınayan bir bakış attı.

"Ama Gökçe Hanım'ın keyfi bayağı yerinde, baksana."

Gökçe'ye dikkat kesildiğimde kahkahalarla bir şeyler anlattığını gördüm. Emre ve Bahar da ona eşlik ediyordu. Nispet yaptığını elbette düşünmüyordum ama içimde garip, huzursuz edici bir duygu belirdi. *Bu ayrılık*

konusunda elbette haklı sebepleri vardı ama Can bu kadar üzgünken onun böylesine hiçbir şey olmamış gibi mutlu görünmesi ne kadar doğruydu? Tamam, yas tutsun da demiyordum ama en azından Can'ın acısına biraz saygı gösteremez miydi? Böyle yaparak Can'ın canını daha çok yakıyordu.

Yine de arkadaşımı savunmak istedim. "Öyle deme Senem. Kendince haklı sebepleri vardı, biliyorsun." Bunu dediğim anda Senem'den çok aksi bir bakış yedim.

"Bırak Nisa ya! En başında çocukla çıkmasaydı o zaman. Niye umut verdi ki? Bir de aylarca sürdürdü bunu."

Sesi de en az bakışları kadar aksiydi. Tamam, bir nevi haklı sayılırdı. *Böyle bir ilişkinin aylarca sürmesi doğru değildi ama kim bu hikâyenin böyle biteceğini düşünebilirdi ki?* Hem ayrılmak, basit bir mesele değildi. *Kendimden biliyordum. Çok can yakıcıydı. O an geldiğinde, resmen kalbini olduğu yerden söküp atmak istiyordun. Sırf o acı dinsin ve bir an önce son bulsun diye...*

"Haklısın ama..."

"'Ama'sı falan yok Nisa. Can'a çok ayıp etti."

Senem'in haklı olduğunu kabul eden tarafım bu konuyu daha fazla uzatmak istemedi. Üstelik bugün Demir'in doğum günüydü. Hem çok daha önemli meselelerimiz söz konusuydu hem de kötü şeylerden bahsetmek istemiyordum.

"Sonra konuşalım bunları." Konuyu kapatmaya çalıştığımda beni onaylarcasına hızla başını salladı Senem.

"Tamam canım. Sen asıl onu, bunu boş ver de Demir'i ne yaptın? Nasıl çaktırmadın ona? Hafta sonu yanında kalmadın diye de bayağı bozuldu. Nerede şimdi?"

Demir'in adı geçince bile içime sıcacık bir his doluyordu. Aptalca sırıtmaya başlıyordum. Gözlerim istemsizce masanın üzerindeki telefonuma kaydı. Herhangi bir arama ya da mesaj yoktu. Bu da demektir ki, planımız tıkır tıkır işlemeye devam ediyordu ama bunun öncesi tam bir felaketti.

Geçen cuma karneleri almıştık ve bugün de günlerden salıydı. Aradan tam dört gün geçmişti. Her şeyin tatile denk gelmesi bir taraftan çok iyiydi ama bir taraftan da çok sıkıntılı bir durumdu çünkü şu geçen birkaç gün içerisinde Demir'i bazı konularda ikna etmeye çalışmak, deveye hendek atlatmaktan daha zordu. Okul olmadığı için sürekli yan yanaydık ve ondan bir şeyler saklamanın imkânı yoktu. Sırf sürprizimi anlamasın diye bütün ısrarlarına rağmen hafta sonunu onda geçirmemiştim ve buna inanılmaz bir şekilde çok bozulmuş, hatta trip atmıştı. Kusura bakılmasın, gerekirse o tribi sonuna kadar çekerdim ama sürprizimin aksamadan işlemesi için de bütün bunlar şarttı.

Ve elbette... Hiçbir şey anlamasın diye bugün hiçbirimiz doğum gününü kutlamamış ya da onu aramamıştık. Hatta Batuhan bile... Özellikle onu sıkı tembihlemek zorunda kalmıştım çünkü bazen ne yapacağı hiç belli olmuyordu.

"Başta elbette çok mızmızlandı. Hatta bayağı bozuldu ama sağ olsun bugünü Mustafa kurtardı." Senem'in kaşları merakla havaya kalktı.

"Nasıl yani?"

"Demir'i de alıp sabahtan İstanbul'a gittiler."

"Aaa! Öyle mi? Neden?"

Omuzlarımı sıkıntılı bir şekilde düşürürken, söyleyeceğim kelimeleri daha dikkatli seçmem gerektiğini düşündüm çünkü bu özel bir meseleydi. Demir'in aslında şu an nerede olduğunu bildikçe içime ince bir sızı yayılıyordu.

"Bugün aynı zamanda annelerinin ölüm yıldönümü ya... Mustafa da ilk kez Demir'i annelerinin mezarına götürmek istedi."

Sesimin buruk çıkmasına engel olamadım. Senem'in gözlerindeki merak ise yerini anlayışlı bir hüzne bıraktı. Dudaklarını sıktı, gözlerini kaçırarak başını yavaşça salladı.

"Biliyorsun, Demir evlatlık olduğunu ve annesini nasıl kaybettiğini on iki yaşında öğrendi. Meğerse o günden beri kendini hep suçlu hissediyormuş. Hiç bilmiyordum böyle hissettiğini. Geçenlerde doğum günü sürprizi için gizlice Mustafa'yla bulaştığımda, o söyledi bana. Böyle hissettiğini de Mustafa'ya bizzat kendi söylemiş Demir. Çok üzüldüm, biliyor musun? Oysa kendini suçlu hissetmesinin hiçbir nedeni yok. Kader böyleymiş. Ne yapabilirsin ki? Mustafa da onun üzerinden bu ağır yükü almak ve annesiyle yüzleştirmek istedi. Bu yüzden de sabahtan İstanbul'a gittiler. Ben de biraz oyalanmalarını ve akşam olmadan gelmemelerini rica ettim."

Bütün bunları açıklarken boğazıma bir yumru oturdu. Demir'in bugün nasıl hissettiğini düşündüm. Durgun, kırgın hâlini gözlerimin önüne getirdim. *Mezarlıkta, annesinin adı yazılı o taşın önünde durduğunu... Başını öne eğip dişlerini sıktığını... İçinde yıllardır biriktirdiği, asla dile getiremediği o acının, suçluluğun bugün daha da ağırlaştığını...*

Tanıdık bir manzara olduğu için Demir'in o anki hâlini gözlerimin önüne getirmek kolaydı çünkü bundan iki hafta önce, 8 Ocak'ta Senem de ailesini ziyarete, Kocaeli'ndeki mezarlığa gitmişti. Daha doğrusu tıpkı Gülcan ablanın ziyaretinde olduğu gibi yine hep birlikte gitmiştik. *Annem, babam, Senem ve ben.* Bu kez onu bir an olsun yalnız bırakmamıştım. Arabada da beklememiştim. Her anında yanında olmuş, sımsıkı ellerinden tutmuştum. Acısına, özlemine ortak olmuştum. Keşke şu an da Demir'in yanında olsaydım. Onun elini tutup, acısına ortak olabilseydim ama bütün bu planların başında da birinin durması gerekiyordu. Arkadaşlarıma güvenmediğimden değildi, sadece onun için her şeyi bizzat ben yapmak istiyordum.

Bu meseleyi ilk kez ve gizlice Mustafa'yla konuştuğumuzda, Demir'in yüreğindeki o ağırlığı bir nebze olsun hafifletebilmek için böyle bir şey yapmaya karar verdiğini söylemişti. *"O, bununla yüzleşmediği sürece kendini hep suçlu hissedecek,"* demişti bana. *O kadar haklıydı ki...*

Gözlerim bir kez daha masanın üzerindeki telefonumun ekranına kaydı. Mesaj kutusunda hâlâ bir hareketlilik yoktu. Bu elbette iyi bir şeydi ama garip bir şekilde de Demir'in bir şeyler yazmasını bekledim. Nasıl hissettiğini, ne yaptığını bilmek istedim. Ama sonra düşündüm ki... Belki de şu an yalnızca kendisiyle hesaplaşıyordu. Belki de yıllardır bastırdığı duyguların altında eziliyordu. Ya da sadece susuyordu çünkü bazen en ağır acılar, en derin sessizliklerde yankılanırdı.

Anlattıklarım karşısında Senem derince iç çekerek önüne döndü. Mustafa'ya duyduğu gururla, "Yaa... Ne güzel düşünmüş bizim Bay Çokbilmiş," dediğinde gülümsemeye çalıştım.

"Değil mi? Bence de çok güzel düşünmüş. Canım benim... Meğerse hep suçlu hissediyormuş kendini. Kıyamam ki ben ona."

İçimde tarifsiz bir kor yanıyordu. Onun için, hissettikleri için, taşıdığı yük için... Keşke yanımda olsaydı. Keşke şu an ona sıkıca sarılıp, kokusunu içime çekebilseydim.

Senem, gözlerimin daldığını fark ettiği gibi hafifçe omzumdan dürttü ve beni yeniden kendime getirdi. Biraz önce getirdiği kutunun içinden eline son süsleri alırken gözleriyle de ortalığı taradı. Ardından bana dönüp, "Hadi sen de çık artık. Buralar bize emanet, merak etme. Hepsinin burnundan fitil fitil getiririm. Özellikle de şu Huysuz Şirin'in," dedi.

Bakışlarımı gösterdiği yere çevirdim ve gözlerim hemen Batuhan'ı buldu. Nereden bulduğunu asla bilmediğimiz elindeki büyük cips paketiyle yine sandalyelere yayılmış, bir köşede keyfine bakıyordu. *Bir an düşündüm de...* Senem kısmen de olsa doğru bir tespit yapmıştı. Eğer Batuhan Şirinler çizgi filminden bir karakter olsaydı bu kesinlikle Huysuz, Şakacı ve Tembel Şirin karışımı bir şey olurdu. Fakat Senem bir noktada da haklıydı. Benim rahatça, telaşa kapılmadan hazırlanabilmem için hemen buradan çıkmam gerekiyordu. Saatler akşam üstüne yaklaşıyordu. Mekânın en fazla bir saatlik işi kalmıştı. Sonrasında millet de hazırlanmak için dağılacaktı.

Hiç itiraz etmeden, "Tamam canım benim," diyerek uzanıp Senem'in yanaklarından öptüm. Ardından da bir köşede mekânın sahibi Ercan abiyle koyu bir sohbette olan Yakup abiye seslendim.

"Yakup abi! Hadi çıkalım biz."

Yakup abi de sabahtan beri bizimleydi. Hem başımızda durmuş hem hazırlığımıza yardım etmiş hem de mekândakilerle iyice kaynaşmıştı.

"Geldim fıstık," derken bir taraftan da Ercan abiyle kafalarını tokuşturuyor, tokalaşıyorlardı.

Ercan abinin yanından ayrılarak benim yanıma geldiğinde ben de askılığa astığım montumu alıp üzerime giyiyordum. Montumu da giydikten sonra Yakup abiyle birlikte kapıya doğru ilerledik. Arkamı dönüp son bir kez daha mekâna baktım ve gördüğüm manzara karşısında içimdeki sevinçle genişçe gülümsedim.

Kendimi tutamayıp, "Senem?" diye seslendim. Senem hemen bana dönmüştü. Göz açıp kapayıncaya dek yirmi üç gün hemen geçmişti. Yakup abi radyodan açmış olduğu müzikle sakince arabayı kullanırken, benim aklım Demir'de ve bu akşamdaydı. Her şey harika olmalıydı.

"Çünkü sevdiğin birinin doğum gününü kutlamak için günlere ya da saatlere ihtiyacın yok. Sen benimle olduğun her an, var olduğun her gün iyi ki doğmuş olacaksın."

Büyükada'da, Sevda Tepesi'nde, tam da doğum günümün ilk dakikalarında söylediği cümleler hâlâ zihnimin ve kalbimin baş köşesindeydi.

Demir Gürsoy... Sevgilim... Kaderim ve her şeyim...

Benimle olduğu her an, var olduğu her gün zaten iyi ki doğmuş olacaktı.

Bunları düşünürken bir elim istemsizce boynumdan hiç çıkarmadığım kolyeme gitti. Parmak uçlarımla *kutup yıldızı* ucunu okşadım, sanki Demir'in güzel yüzünü okşuyormuşum gibi.

Bu doğum günü vasıtasıyla şu zamana dek yaz tatili dönüşü dışında Demir'e hiç hediye almadığımı fark etmiştim ve elbette bu açığı kapatmak

istemiştim. O böyle şeylere takılmazdı, biliyordum ama ona güzel bir hediye aldığımı düşünüyordum. Biriktirdiğim harçlıklarla ve babamın birazcık maddi desteğiyle ona çok şık bir saat almıştım. Aslında Demir çok nadir saat takardı ama o saati gördüğümde hemen satın almak istemiştim. Çünkü Demir'in bileğine çok yakışacaktı. Gerçi onun bana aldığı hediyelerin yanında bu hiçbir şeydi ama olsun.

Parmaklarım hâlâ kolyemin ucunu okşarken dudaklarımdaki abartılı sırıtışı asla bastıramıyordum. Şimdi yapmam gereken tek bir şey vardı ve o da bu akşam için kusursuz bir şekilde hazırlanmaktı.

Demir Gürsoy'dan

Bir mezarın başında ne kadar uzun süre durursanız, taşın üzerindeki harfler de bir o kadar bulanıklaşırmış. Gözleriniz, o sert yüzeyde bir anlam arar ama o soğuk, mermer taş size hiçbir şey vermezmiş. *Ne bir ses ne de başka bir şey... Sadece bir isim, iki tarih ve bu tarihlerin arasına sıkıştırılmış bir hayat.*

Ceylin Polat...

Annemin adını bir mezar taşında görmek, içimde bir zamanlar kabuk bağlayan yaranın canımı çok acıtarak yeniden sökülmesi, oluk oluk kanaması gibiydi. *Annemdi. Tanımasam da bilmesem de oydu işte. Beni doğuran, var eden, bana can verendi ama yoktu şimdi.* Ne yanımdaydı ne de yakınımda. Ben doğduğum gün toprağın altına verilmişti ve ben yaş aldıkça mezar taşındaki harfler silikleşmeye başlamıştı. O ismin orada olması hâlâ yabancı, hâlâ çok yanlış geliyordu ama eğer o isim orada olmasaydı, ben de şu an burada olmayacaktım.

Günlerden 23 Ocak'tı.

Bugün, doğum günümdü, annemin de ölüm yıldönümüydü. Hayat böyle de garip düğümler atıyordu işte. Birinin başlangıcı, bir diğerinin sonu olabiliyordu.

Onunla bir tane anımız bile yoktu. *Sesi, kokusu, gülüşü...* Ona dair hiçbir şey bilmiyorduk. *Bu mezar dışında...* Ona dair hiçbir şey bizimle değildi. *Anılarla donatılmış fotoğraf albümleri dışında... Ama yokluğu?* İşte o her zaman bizimleydi ve bir ömür boyunca bizimle olmaya da devam edecekti.

Zincirlikuyu Mezarlığı'ndaydık. Mustafa'yla yan yana duruyor ne hissedeceğimizi ne düşüneceğimizi bilmeden karşımızdaki mezara bakıyorduk. Üzerimize siyah takım elbiselerimizi çekerek annemizi ziyarete gelmiştik. *Hayır, babamız bizimle değildi.* Daha doğrusu o, sabahın çok erken saatlerinde kimseye haber vermeden gerçekleştirmişti bu ziyareti. Annemle özel olarak buluşmak istemişti. Mustafa ve ben ise bunu abi-kardeş olarak yapmak istemiştik.

Mustafa, ellerini koyu kahverengi paltosunun ceplerine yerleştirmiş, keskin bakışlarını taşın üzerindeki harflere kilitlemişti. Benimse elimde sımsıkı tuttuğum bir sarı papatya demeti vardı. Ellerim hafiften bir titriyordu ve bunun havanın soğukluğuyla bir ilgisi yoktu.

Ocak ayının sert rüzgârı etrafımızda dolaşıyor, mezarlıktaki sık ağaçların dallarını hüzünlü bir şekilde sallıyordu. Abimin ne düşündüğünü tahmin etmiyor, direkt biliyordum çünkü aynısını ben de hissediyordum.

Sessizlik, mezarlıklara yakışıyordu ama bizim içimizdeki sessizlik her şeyden daha ağır, daha sağır ediciydi.

İkimiz de bir süre boyunca hiç konuşmadan yalnızca önümüzdeki mezarı izledik çünkü bu anı nasıl karşılayacağımızı pek de bilmiyorduk. Benim ilk ziyaretimdi ama Mustafa benden önce birçok kez annemizi ziyarete gelmişti. Bunu bana kendi söylemişti.

Derin, titrek bir nefes dudaklarımdan buhar şeklinde firar ederken kendimi tutamayıp, "Nasıl biriydi acaba?" diye sordum.

Merak ediyordum çünkü onu. Hem de çok merak ediyordum. *Güçlü müydü? Sessiz miydi? Korkusuz muydu? Sabahları nasıl uyanırdı? Onu ne sinirlendirir ne güldürürdü? Annem aslında kimdi ve nasıl biriydi? Bütün bunları hiç bilemeyecek olmak ne acıydı.*

"Acaba ona benziyor muyuz? Ya da onun hangi hâline benziyoruz? Gülümsemesine mi? Sesine mi? Hiç tanımadığımız birinin bir parçasını taşıyor olabilir miyiz sence?"

İçimdeki yoğun merakı dışarı yansıtarak buruk bir sesle devam ettiğimde, bakışlarımı karşımdaki mermer taşın üzerinden çekerek yanımda dikilen Mustafa'ya çevirdim. Başını hafifçe öne eğdi. Gözlerinde tanıdık bir hüzün, dudaklarında acı dolu bir tebessüm vardı.

"Babam, bir keresinde onu anlatırken çok hayat dolu bir kadın olduğundan bahsetmişti. Fotoğraflarından da belli zaten." *Evet... Fotoğraflarında gerçekten hayat dolu görünüyor, hep gülümsüyordu.*

"Bence sen annemizin bu tarafını almışsın. Onun gibi hayat dolusun. Neşelisin. Enerjin hiç bitmiyor ve bu çok güzel bir şey," diye devam ettiğinde gözlerimi ondan ayırmadan gururla gülümsedim. *Eğer öyleyse ne mutlu bana...*

"Bazen bana da, *'Aynı annen gibi inatçısın. O gururundan hiç vazgeçmiyorsun,'* der. Bunu dediği an öyle bir mutlu oluyorum ki... Anlatamam. Çünkü bir parçamın anneme benzemesi eşsiz bir şey. Ama bunun aslını hiç bilemeyecek olmak da çok acı verici. Meğerse insan, kaybettiği şeyi hiç tanımamış olsa bile çok özleyebiliyormuş."

İşte şimdi gözleri dolu doluydu. Dudakları titremişti konuşurken. Diyecek pek de bir şey yoktu aslında çünkü haklıydı. *Hem de her kelimesine kadar haklıydı.* Annemiz, bu dünyada değil, karşımızdaki toprağın altındaydı ve

biz, hiçbir zaman onu tanıma şansına sahip olamayacaktık. Ondan gelecek küçücük bir sevgi cümlesini bile işitemeyecek, o mis kokusunu soluyamayacaktık. *Yalnızca özleyecektik. Hem de çok özleyecektik.*

Mustafa, yanımdan ayrılarak mezarın başına yaklaştı. Ellerini paltosunun cebinden çıkarıp parmak uçlarıyla taşın üzerindeki yazıyı okşadı. Belki de annemizle böyle selamlaştı. Bense derince nefeslenerek gözlerimi kapattım ve soğuk rüzgârın yüzüme, bütün bedenime, hatta üşüyen kalbime bile nüfuz etmesine izin verdim. Hafifçe gülümsedim ama buna rağmen boğazımdaki koca düğüm hiç gitmedi. *Oysa o düğüm on iki yaşından beri benimleydi.*

Evlatlık olduğumu ve annemin beni doğururken hayatını kaybettiğini, on ikinci yaş günümde öğrenmiştim. O günden beri yüreğimde koca bir suçluluk hissi vardı. O tarafımı kimseye göstermezdim ama o suçluluk hissi yıllardır benimleydi. Çünkü annemin ölümü, benim doğumumla başlamıştı. *Bana can olmuş, kendine ise toprak...*

Mustafa hâlâ mezar taşının üzerindeki harfleri okşarken, "Bizi tanısaydı başımızı okşamaktan, arkamızı toplamaktan çok yorulurdu," dedi. Gülümsemem genişledi. *Kesinlikle katılıyordum.*

"Bence dünyanın en merhametli kadınıydı. Öyle ki bana can verebilmek için kendi hayatından vazgeçti."

Sesim çatallı çıkarken boğazımdaki düğümü yok etmek istercesine güçlükle yutkundum ama başarılı olamadım. Bu cümleleri kurmak bile göğsümün sıkışmasına, yüreğimin sızlamasına neden oluyordu. "Ama bazen..." Başımı iki yana doğru salladım. Söyleyeceğim şeyi onaylamadan hızla düzeltmek istedim. "Hayır, bazen değil, çoğu zaman onun hayatını çaldığımı düşünüyorum ve kendimi çok suçlu hissediyorum. Hatta bazen yaşamak bile çok ağır geliyor. Haksızlık gibi..."

Bunlar herkesten, hatta Nisa'mdan bile sakladığım, yalnızca Mustafa'yla paylaştığım yegâne hislerdi. Bazen sırf annemin ölümünden dolayı yaşadığım hayatı bile sorguluyor ama kimseye de bu yaralı tarafımı göstermiyordum. Hatta bunun için büyük çaba gösteriyordum. Çünkü kimsenin bana acıyarak bakmasını istemiyordum. Bana yazılan kaderde bunları yaşamam gerekmişti ve ben de yaşamıştım.

Mustafa, bunları ilk kez işitmemişti ama ilk kez işitmiş gibi başını mezar taşından hızla kaldırıp bana çevirmişti. Öyle kızgın bakıyordu ki, bir anlığına o bakışlardan korktuğumu düşündüm. Bir elinin işaret parmağını bana doğru sallarken, "Sakın!" dedi dişlerinin arasından. "Sakın bir daha böyle şeyler söyleme. Eğer annemiz hayatta olsaydı emin ol, böyle düşündüğün için çok üzülürdü." Haklı olabilirdi ama bu hislerimi değiştirmezdi.

"Onu kaybettiğimizde sen nasıl yeni doğduysan, ben de bir yaşındaydım. Daha dudaklarımdan anne, baba kelimeleri bile dökülmemişti. Dişim bile

çıkmamıştı. Farkında mısın bilmiyorum ama aslında aynıyız. Ona dair hiçbir anımız yok. Hatta bu öyle kötü bir his ki rüyalarımda bile onu göremiyorum, fotoğraflarına bakıyorum ama hayalini canlandıramıyorum. Lakin şunu çok iyi biliyorum kardeşim."

Sesi biraz öncekinin aksine daha yumuşak çıkarken derin bir nefes aldı. Sanki devam edebilmek için buna ihtiyaç duymuştu. Gözlerimin içine uzun uzun baktı, içtenlikle gülümsedi ve öyle devam etti sözlerine.

"O, ikimizi de yaşatmak istedi. Kendini feda ettiyse bile, bunu yalnızca senin için, küçük oğlu için yaptı. Emin ol, senin yaşamanı her şeyden çok istemiştir ve sen, var olduğun sürece annemizin varlığını hep daha yakından, tam buradan hissedeceğiz."

Bir eli doğrudan yüreğine giderken gözlerimden yavaşça yanaklarıma akan gözyaşlarına mâni olamadım. *Evet, dediği gibi annemizin varlığını hep yüreğimizde hissedecektik.*

Abimin gözleri hâlâ dolu doluydu. Ağlamamak için çenesini sıkıyor ve beni ikna edebilmek uğruna sürekli gülümsüyordu. Başımı salladım onu onaylarcasına. Eğer o böyle düşünüyorsa, ben de böyle düşünebilir ya da en azından böyle düşünmeyi deneyebilirdim.

Başımı kaldırıp yeniden karşımdaki mezara baktım. Sessizlik yine aramıza girerken birkaç adım atmayı başarabildim. Rüzgâr mezar taşının üzerindeki yabani otları hafifçe sallandırırken ben de eğilerek elimdeki sarı papatyaları usulca toprağın üzerine bıraktım. Onu hiç tanımamış olmamız, ona çiçek getirmemize engel değildi. Mustafa'nın güçlü elini omzumda hissettim. Bulunduğu yerden ayrılmış, destek olmak istercesine yanıma gelmişti.

"Biliyor musun? Aslında en sevdiği çiçek günebakanmış ama bazen mevsimi olmadığından sırf ona benzediği için sarı papatyalarla da yetinirmiş."

Annemizin günebakan çiçeğini sevmesine de hiç şaşırtmamıştım. Bende olan ve yatağımın başucundaki komodinin üzerinde yer alan fotoğrafında da günebakan çiçeklerinin arasındaydı. Kesinlikle en güzel fotoğraflarından biriydi. Aslında ona günebakan çiçekleri getirmek isterdik ama bakındığımız birkaç çiçekçide ne yazık ki bulamamıştık.

İşin garip tarafı sarı rengini hiç sevmezdim. Hatta çok canlı bir renk olduğu için tek sevmediğim renkti ama madem annem günebakan çiçeklerini seviyordu, artık ben de onun için sarı rengini sevecektim.

Gözlerimi bir an olsun mezardan ayırmadan, "İyi ki can verdin bana. Doğum günüm kutlu olsun anne," diye fısıldadım kendi kendime.

Bugün kimse doğum günümü kutlamamıştı. *Ne bir mesaj ne de bir arama...* Kimseden hiçbir şey gelmemişti. Annem ve babam boşanma arifesindeydiler. Onlardan böyle bir şeyi zaten beklemiyordum. *Nisa desem...* Birkaç gündür garip davranıyordu. Bütün hafta sonu saçma sapan bir şekilde

benden kaçmıştı. Hatta sadece hafta sonu da değil, dün de yapmıştı bunu. Ne aramalarıma doğru düzgün cevap vermiş ne yanıma gelmiş ne de ben aramasam hiç aramamıştı.

Can ve Gökçe, geçen haftanın başında ayrılmışlardı. Gökçe, Can'ın sevgisinin yoğunluğundan dolayı çok boğulduğunu ve ona aynı şekilde karşılık veremediği için kendini suçlu hissettiğini söylemişti Nisa'ya. Bu yüzden ayrılmışlardı. *Acaba... Acaba bu son günlerde ben de Nisa'yı mı çok sıkboğaz etmiştim? Bu yüzden araya mesafe falan mı koymak istemişti?* Umarım böyle bir şey yaşanmazdı. Kafayı yerdim yoksa.

Hadi Nisa doğum günümü kutlamadı, belki de unuttu. *Kim bilir? Her yıl saatler gece tam on ikiyi vurduğunda direkt arayan ayarsız Batuhan'a ne oldu?* O bile kutlamadı ya doğum günümü. Yani tamam, ben de sevmiyorum bugünü ama insan yine de sevdiklerinden bir şeyler görmek, duymak istiyordu. En azından bir aranmak istiyordu ama yoktu. *Bugün hiçbiri yoktu.*

Yalnızca Mustafa, Şevket abi, Ela abla ve dedemler kutlamıştı doğum günümü. Şevket abi ve Ela abla birkaç saat öncesinde direkt şirketten görüntülü aramışlardı beni. Dedem ve babaannem de yine aynı şekilde arayarak kutlamışlardı.

Mustafa'yla sabahtan beri yan yanaydık. Yalova'dan, İstanbul'a gelmek üzere onların evinde buluşmuştuk. Öz babam bile kutlamamıştı doğum günümü. *Gerçi bizden önce mezarlığa gittiği için sabah evde yoktu ama en azından bir arayabilirdi, değil mi?*

Nisa'ya diyordum ama Mustafa da bir garipti bugün. Vaktimiz bu kadar bolken tutturmuştu sabahtan gidelim diye. Sabahtan gelmiştik İstanbul'a. Geldiğimiz gibi de Ortaköy sahilinde kahvaltı yapmıştık. Yapmıştık yapmasına ama Mustafa kahvaltıda bayağı oyalanmıştı. Hatta oturduğumuz kafeden üç saate yakın çıkmamıştık. Sonra çiçekçi gezintisine başlamıştık ve onda da yine birkaç saat oyalanmıştık. Sonra birden Mustafa'nın alışveriş merkezine gidip gezmek isteyeceği tutmuştu. Bugün beni herkes fazlasıyla kırarken ben onu kıramamıştım. Gitmiştik alışveriş merkezine ve elbette birkaç saat de orada oyalanmıştık. Saatler akşam üstüne yaklaşırken gelmiştik annemizin mezarlığına ama artık eve dönmek ve bu sıkıcı günü sonlandırmak istiyordum.

Eğildiğim yerden yavaşça kalkıp, sırtımı dikleştirirken Mustafa'ya döndüm. Kendimi tutamayıp birden, "Biliyor musun? Kimse doğum günümü kutlamadı. Bir sen, bir Şevket abiler, bir de dedemler işte," dedim. Mustafa'nın gözleri irice açıldı. Bana inanamayarak baktı.

"Gerçekten mi? Nisa da mı kutlamadı?" Hayretler içinde sorduğunda başımı iki yana doğru salladım. *Ne hoş! Sevgilim bile bugün beni yalnız bırakmıştı.*

"Nisa da kutlamadı," diyerek onu yanıtlarken hâlâ bana şaşkınlıkla bakıyor, sanki söylediklerime pek de ihtimal vermiyordu ama benim içimi

kemiren meseleler başkaydı. "Zaten birkaç gündür de çok garip davranıyor. Belki de annesiyle gitmediği için pişman oldu." Sesim bu kez daha bozuk çıkarken başımı eğdiğim yerden kaldırarak yeniden Mustafa'ya baktım. Onun içimi rahatlatacak bir şeyler söylemesini bekledim.

"Sanmam. Devrim amcalara *anne, baba* diyorlar artık. Pişman olduğunu da düşünmüyorum. Ama bak sen şu bizim Suratsız'a? Demek unuttu ha? Büyük ayıp etmiş."

Ben, beni rahatlatmasını beklerken o sanki yarama tuz basar gibi konuşuyor ve daha çok canımı sıkıyordu. Hiç yardımcı olmuyordu.

"Neyse sıkma canını. Biz de abi kardeş birlikte kutlarız. Boş ver diğerlerini," diye devam ettiğinde burukça gülümsedim. *Hem yangına körükle gidiyordu hem de teselli ediyordu. İyi abiydi vesselam.*

"Hadi gidelim," diyerek hafifçe sırtıma dokunduğunda son bir kez daha arkamı dönüp annemin mezarına baktım. Sarı papatyalar adının önünde duruyordu. *Umarım çiçeklerini beğenirdi.*

Bunları aklımdan geçirirken hemen buradan ayrılamadım. Aklımı karıştıran başka bir mesele daha vardı ve bunu Mustafa'yla paylaşmak istedim. Bana sırtı dönükken, "Abi?" diyerek ona seslendiğimde yeniden bana döndü.

"Abim?" İçtenlikle tebessüm ettim. Ona ne zaman *abi* diye seslensem o da bana hep bu şekilde karşılık veriyordu ve bu hem onun hem de benim hoşuma gidiyordu. Geciktirmedim ya da üzerine çok düşünmedim sormak istediğim meseleyi.

"Kızgın mısın sen de bana?" Kaşlarını çattı birden. Sanki sorduğum soruyu pek anlamadı. Hemen ardından söyledikleriyse bunu kanıtladı.

"Hayır, niye kızayım?"

"Gürsoy kaldığım için."

Bu konuda babamın düşüncelerini de tepkilerini de biliyordum ama abimin tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum. Kendini gizlemeyi iyi başarıyordu.

Yüzündeki gülümseme iyice genişlerken aramızdaki mesafeyi kapattı ve bir elini omzuma atıp güç vermek istercesine sıktı. "Elbette hayır," dedi kendinden çok emin bir şekilde. "Bu senin seçimin, senin kararın ve kesinlikle doğru bir karar. Sana yalan söylemeyeceğim. Meltem Hanım'dan pek hazzetmiyorum. Bunun sen de farkındasın."

Evet, farkındaydım. Annemden hoşlanmıyordu. Hatta onunla pek yan yana gelmemeye çalışıyor, bilhassa Gürsoy ailesinden uzak duruyordu. *Ben hariç...*

"Ama benim ondan hazzetmememem, seni ne kadar iyi yetiştirdiği gerçeğini değiştirmez. Kabul etmeliyiz, Demir. Sen, onun oğlusun. Seni o büyüttü, o yetiştirdi, o bugünlere getirdi. Yani hayır, sana kızgın falan değilim. Bu senin

en doğal hakkındı. Yapman gerekeni yaptın ve sakın bu sebepten dolayı da kendini suçlu falan hissetme. Tamam mı?"

Tam olarak ona yakışır gibi bana güven vermek, aklımdaki bütün soru işaretlerini yok etmek istiyordu ama aynı şeyleri babam için söyleyemezdim.

Çekingen bir sesle, "Babam hâlâ çok kızgın ama," diye mırıldandığımda gözlerini devirdi, sıkıntılı bir nefes bıraktı.

Bu da kaçamadığımız bir başka gerçekti. Özellikle de annemle babamın ayrılacağını öğrendiğinden bu yana öz babam hiçbir fırsatı kaçırmıyor, üzerime daha çok geliyordu ve ben net bir yanıt vermedikçe bana kızıyordu. Fakat şu an aklım çok karışıktı. Kararlarım konusunda ben de ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim. Sadece zamana ve düşünmeye ihtiyacım vardı.

Mustafa, elini havada geçiştirir gibi sallarken, "O babamın sorunu, boş versene. Bunca yıl boyunca peşimize düşmemiş, ona saysın," dedi sinirle. Bu konudaki tavrı çok keskindi. O da babamıza karşı hâlâ çok öfkeliydi ve kolay kolay affedecek gibi de durmuyordu. Bana kalırsa, bu tutumunda kesinlikle haklıydı. Bunca yıl boyunca yoktu, bundan sonrasında alacağımız kararlar da onu pek ilgilendirmemeliydi.

"Öyle mi diyorsun?"

"Öyle diyorum."

"Sadece aklım çok karışık."

Tam bunu demiştim ki ceketimin cebindeki telefonum gürültülü bir şekilde çalıp bulunduğumuz mezarlığı inletmeye başladı. Abimin cevap vermesini beklemeden, sabırsız bir şekilde telefonu cebimden çıkarıp ekrandaki isme baktım. Batuhan arıyordu. *Sonunda aklına gelebilmiştim şerefsizin.*

Telefonu açıp, kulağıma götürürken alaylı bir sesle, "Batu? Hayırdır?" demiştim ki telefonu kulağımdan çekmeme sebep olacak kadar yüksek sesle konuşmuştu.

"Kanka koş! Yengem düştü!"

Ne olmuştu ne olmuştu?

Afallayarak, "Ne?" diye bağırdım.

"Ya duydun işte! Nisa merdivenlerden düştü! Konum atıyorum, hemen gel!"

Bir dakika... Bir dakika... Nisa merdivenlerden mi düşmüştü? Nasıl düşmüştü? Ne zaman düşmüştü? Canı çok yanmış mıydı? Şu an neredeydi?

Hissettiğim panik ve derin korkuyla, "Nereden düşmüş? Nasıl düşmüş?" diye bağırırken Batuhan da en az benim kadar hararetli konuşuyordu.

"Lan dedik ya işte merdivenlerden düştü diye! Hadi çabuk gel! Seni sayıklayıp duruyor!"

"Lan, oğlum bir dur! Düzgün bir bilgi versene bana!"

Bunu söylememle Batuhan'ın tek yaptığı telefonu suratıma kapatmak oldu. "Kapattı manyak," diye kendi kendime korkuyla mırıldanırken yeniden Batuhan'ı aradım ama arama direkt telesekretere düştü. *Haydaaaa! Şimdi çıldıracaktım ama! Neler oluyordu birdenbire?*

"Ne olmuş?" Mustafa'nın sorduğu soruyla hızla ona döndüm ama bir taraftan da aceleyle yürümeye başladım. Bir an önce buradan gitmemiz gerekiyordu. *Hay aksi! Avrupa Yakası'ndaydık.* Akşam trafiğini de hesaba katarsak Yalova'ya ulaşmamız üç saati falan bulurdu.

"Nisa merdivenlerden düşmüş," diyerek hararetle konuşup aynı zamanda da yürümeye devam ediyordum.

"Bir şey olmaz ya."

Mustafa'nın umursamaz sesini hemen arkamdan işitince ani bir hareketle ona döndüm ve birden burun buruna geldik. Gözlerimi irice açarak baktım ona. *Ciddi miydi? Bu rahatlık da nereden geliyordu?*

"Mustafa..." Âdeta burnumdan solurken bana kaşlarını havaya kaldırarak baktı. *Evet, abiden Mustafa'ya geçiş yapmıştık çünkü söz konusu sevdiğim kız olduğunda kimseyi tanımazdım. Abimi bile...*

"Kız merdivenlerden düşmüş, diyorum. Nasıl bir şey olmaz? Hadi, hemen çıkalım buradan."

"Eeee Nisa sakar Demir. Çok normal. Bir de garip bir merdiven fobisi var onun. Standart, her zamanki Nisa işte. Eminim, dengesini falan kaybetmiştir. Bir şey olmaz yani." Sanki çok önemsiz bir şeyden bahseder gibi konuşurken çıldırmama ramak kalmıştı.

"Olur, Mustafa olur. Hadi gidiyoruz!"

"Yahu sen demin demedin mi doğum günümü unuttu diye?" *Şimdi konumuz bu muydu? Kız merdivenlerden düşmüş diyorum alooooo!*

"Unuttuysa unuttu, ne yapayım? Canından kıymetli mi onun? Hem sadece Nisa değil ki, herkes unuttu. Batuhan ayarsızı bile. O yüzden hadi hemen yola çıkalım. Gecikmeyelim. Zaten akşam trafiğine de yakalanacağız kesin. O yüzden ne kadar erken çıkarsak, o kadar iyi."

Mustafa, sonunda ikna olmuş gibi, "İyi madem, çıkalım hadi," dediğinde rahatlarcasına derin bir nefes bıraktım. Vakit kaybetmeden çıkışa doğru ilerledik. Telaşlı adımlarla dışarı çıkıp, otoparktaki arabama doğru yürüdük. Ben hızla direksiyon koltuğuna yerleşirken, Mustafa da yanımdaki yerini aldı. Kemerlerimizi bağladıktan sonra kontağı çevirdim ve gaza âdeta abanarak hemen yola çıktım.

Batuhan, telefonu suratıma kapattığı andan kalbim göğsümden dışarı fırlamak istercesine çok hızlı bir şekilde atıyordu. *Nisa, merdivenlerden düşmüştü. Durumu nasıldı? Ne kadar kötüydü? Bilinci yerinde miydi? Hastaneye götürmüşler miydi?*

Sorular zihnimde birbirine çarparken tek tek herkesi aramış ama kimseye ulaşamamıştım. *Ne Senem'e ne Devrim amcaya ne de bana bu haberi veren Batu'ya... Hiç kimseye... Kimse aramalarıma dönmemişti çünkü. Kafayı yiyecektim! Şu zıkkım telefona neden bakmıyorlardı?*

Zincirlikuyu Mezarlığı ardımızda kalırken aklımda tek bir şey vardı. Hemen Yalova'ya dönmem gerekiyordu. *Ulan! Şansıma tüküreyim!* Şu şehirden ne zaman uzaklaşsam Nisa'nın başına mutlaka bir şey geliyordu. Anlaşıldı. Artık onu gözümün önünden bir saniye olsun ayırmayacaktım. Dilediği kadar itiraz edip, söylenebilirdi. *Artık ben nereye, Nisa oraya. Kaçışı yoktu.*

Yol tabelalarına bile bakmadan ezbere bildiğim yolda daha da hızlandım. Şeritler önümde bulanıklaşırken, direksiyona iyice yapışmış hâlde, her kırmızı ışıkta dişlerimi sıktım. Ne kadar hızlı gidersem gideyim yetmiyordu sanki. Gözlerim sürekli dikiz aynasında, telefonun ekranında, sonra tekrar yolda gidip geliyordu. İçimden bir ses sürekli aynı şeyi tekrar ediyor, daha hızlı olmamı haykırıyordu. Düşündüğüm tek şey yalnızca Nisa'ydı. Gözlerimin önüne o kaza anının acı hatıraları gelirken ve onun yeniden hareketsizce yerde yattığını hayal ederken içimde yükselen panik boğazımı sıkıyor, kalbimi yakıyordu.

Akşam olmasına rağmen şükürler olsun ki öyle yoğun bir trafiğe yakalanmadık. Anadolu Yakası'na geçerken bir an olsun hızımı kesmedim. Her kilometreyi geçtiğimde içimdeki panik biraz daha yükseliyordu. Sürekli bizimkileri arıyordum ama hiç kimse geri dönmüyordu. Yanımda oturan Mustafa benim aksime çok sakindi. O da tıpkı benim gibi diğerlerini arıyordu ama ona da geri dönmüyorlardı. *Gerçekten neler oluyordu? Ya kötü bir şey duyarsam? Ya canı çok yandıysa?*

Senem bir kez daha aramama yanıt vermezken telefonu elimde sıktım. Nefesim daraldı ama ayağımı da yüklendiğim gazdan asla çekmedim. Yol âdeta bir ömür gibi gelirken kafamın içinde sirenler çalıyordu sanki. *Nisa'nın sesi, kahkahaları, bana sinirlendiğinde havada savurduğu elleri, dudaklarının kenarına ilişen o küçük tebessüm... Beni her zaman bulan, beni her zaman çağıran o bakışları... Ya gerçekten çok ciddi bir şey olduysa? Ya onu yine yoğun bakımda yatarken görürsem...* Zihnim bana çirkin oyunlar oynarken direksiyonu biraz daha sıktım. İçimdeki devasa korku âdeta kanıma karışıp damarlarımı yakıyordu.

Saatler akşamın sekizini biraz geçiyordu ve sonunda Yalova yazan o mavi tabelayı görmüştüm. *Allah'ım şükürler olsun...*

Gaza iyice yüklenirken telefonumu yeniden elime alıp Batuhan'ın attığı konumu açtım. *Allah Allah!* Bu konum epey tanıdık geliyordu ama neresi olduğunu da çözemiyordum. Şimdilik bunu da düşünmeyi bir kenara bırakıp direksiyon hâkimiyetimi kaybetmeden kendimi yalnızca yola verdim. Yaklaşık

on beş dakika sonrasında bir anda Ercan abinin mekânının bulunduğu sokağa girdim. Konumun neden tanıdık geldiği ortadaydı çünkü biz sık sık buraya gelirdik.

Telefonumdan, *"Hedefinize ulaştınız. Sağınızda,"* sesi yükseldiğinde arabayı bir kenara park edip hızla kemerimi çözdüm. Telefonumu da alarak arabadan indim. Tam karşıma baktığımda gerçekten Ercan abinin mekânına geldiğimizi fark ettim.

"Yahu bunların Ercan abinin mekânında ne işi var?" Âdeta burnumdan soluyarak bağırırken, bir taraftan da telaşlı adımlarla mekânın girişine doğru ilerliyordum.

Mustafa çok sakin bir şekilde beni takip ederken, "Hâlâ anlamadı aptal," diye mırıldandı kendi kendine. Dönüp ona bakmadım. Korku ve telaş içindeydim. Şu an benden hiçbir şeyi anlamamı bekleyemezdi.

"Neyi anlamadım?" diye bağırdım ama cevabını beklemeden kendimi kapıdan hızla içeri attım. *Hay sikeyim ama! Burası niye bu kadar karanlıktı? Önümü bile göremiyordum.*

"Nisa!" diye bağırdım karanlığa doğru. Ses gelmedi. "Güzelim, neredesin?" diye tekrar seslendim ama yine çıt sesi dahi duymadım. Etraf çok sessiz ve inanılmaz karanlıktı. Hiçbir şeyi göremiyordum. "Ya burası niye bu kadar karanlık?" Bağıra bağıra söylenmeye devam ederken önümdeki basamağı da göremedim ve sendeledim. Neredeyse yere kapaklanıyordum ki bir şekilde ayakta durmayı başardım. *Böyle olmayacak*, diyerek elimdeki telefonun ışığını yakmaya niyetlendim fakat buna da gerek kalmadı. *Çünkü bir şey oldu.*

Hemen karşımda yer alan dev ekranın aydınlığı gözlerimi aldı. Daha doğrusu projeksiyonun ışığı karşımdaki duvara yansıtılmıştı. Ekranda annem vardı. Üzerinde gündelik kıyafetler, kısa saçlar yine dümdüz, yüzünde kocaman bir gülümseme ve gözler elbette dolu dolu...

"Oğlum... Demir'im... Canımın en içi. Eminim, şu an koşmaktan nefes nefesesindir."

Şu anki hâlimi göz önünde bulundurunca... Evet, tam olarak öyleydim. Nefes nefeseydim.

"Elime doğduğun gün, hâlâ dün gibi aklımda, biliyor musun? Sana sahip olmak şu dünyadaki en özel, en kıymetli hediye. Benim oğlum olduğun için Allah'a her gün teşekkür ediyor, şükrediyorum ve seni çok seviyorum. İyi ki doğdun anneciğim."

Tam aklımdan, *"Ne zaman çekildi ki bu?"* diye geçirirken karşımdaki ekrandan annemin görüntüsü gitmiş, yerini ise babamın görüntüsü almıştı. Böylelikle bütün taşlar yerine oturmuştu. *Herkesin bir anda sessizliğe bürünmesi... Mustafa'nın beni sabahtan İstanbul'a götürmesi ve kimsenin, hatta Batuhan'ın bile doğum günümü kutlamaması...* Bütün bunların hepsi zaten

öncesinde planlanmıştı. *Ne kadar da aptaldım.* Bunun altında bir sürpriz olduğunu, o sürprizin arkasında ise benim güzeller güzeli sevgilimin olduğunu tahmin etmeliydim. *Muhtemelen bu merdivenlerden düşme meselesi de yalandı.*

Büyük bir aydınlanma yaşarken rahatlayarak derin bir nefes bıraktım. Bunu asla anlayamadığım için aptalca kendi kendime gülümsedim ve babamın ekrandaki görüntüsüne, sesine kulak vermeye çalıştım. Onun da üzerinde her zamanki gibi iş kıyafeti, yani şık takım elbisesi vardı.

"Oğlum... Biliyorum, aramız hiçbir zaman pek iyi olmadı ama sana bir sır vereyim mi? Senin gibi bir evlada sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Son zamanlarda neyi fark ettim, biliyor musun? Meğerse evden gitmene çok üzülmüşüm. Senin kahkahan, söylenmelerin, o dolu dizgin isyanların olmayınca ev, ev değilmiş. Zamanı geriye alamam, geçmişi telafi edemem, biliyorum ama geleceğimizi güzelleştirebileceğime dair sana söz verebilirim. İyi ki doğdun. İyi ki varsın. Ve iyi ki Demir Gürsoy'sun."

Son cümleyi söylerken sanki karşısındaymışım gibi bana işaret parmağını savurmuş ve göz kırpmıştı. *Sen de iyi ki varsın baba. Umarım geleceğimizi gerçekten güzelleştirebilirsin. Sana inanmayı her şeyden çok istiyorum çünkü.*

Babamın görüntüsü ekrandan kaybolurken, bu kez öz babamın görüntüsü karşımda belirdi. Elinde annemin en güzel fotoğraflarından birini tutuyordu. Çehresinde derin bir mahcubiyet, küçük bir tebessüm vardı.

"Evlat... Henüz seninle dolu dolu vakit geçirebilme şansına pek sahip olamadım ama Ceylin'imden bana kalan en önemli emanetlerden birisisin sen. İyi ki doğdun oğlum."

Kısa ve özdü ama kesinlikle anlamlı bir doğum günü mesajıydı.

Bütün bunları çoktan nemlenmiş gözlerimle izliyordum. Ağlamama az kalmıştı. Babamdan sonra ekranda sırasıyla Devrim amca, Esma teyze, Can, Gökçe, Aybüke, Damla ve sınıftan arkadaşlarımızın videoları belirmişti. Şimdi ise karşımda spor arabasına yaslanmış bir şekilde Oğuz vardı. *Yüzünde ise sinsi bir gülümseme...*

"Gürsoy... Bazen hâlâ sinirimi bozuyorsun ama seninle arkadaş olmak da fena değilmiş. Ha bu arada arabanda hâlâ gözüm var, haberin olsun. Mutlu yıllar."

Şu an geldiğimiz noktayı şöyle bir gözler önüne serince... Seninle de arkadaş olmak fena değilmiş be Yalçın.

Oğuz'un hemen ardından karşımda Senem'in samimi gülümsemesi belirmişti. Önce ekrana el sallamış, ardından da heyecanlı bir şekilde konuşmaya başlamıştı.

"Nisa'nın bütün o inatçı damarına rağmen sen onu her defasında ikna edebiliyorsan ya... İşte bu yüzden bile olsa saygıyla önünde eğilirim." Bunu derken

gerçekten reverans yapmış ve öne eğilmişti. *"Sen harika bir enişte ve muazzam bir ortaksın. İyi ki doğdun."*

Nisa konusunda beni ne kadar çok cesaretlendirdiğini düşününce onsuz hiçbir şeyi başaramayacağımı fark ettim. *Sen de harika bir baldız, şahane bir ortaksın Sarışın.*

Senem'den sonra Batuhan belirdi karşımda. Sahil kenarındaydı. Arkadan denizin ve etraftaki insanların sesi geliyordu. Yüzünde ise memnuniyetsiz bir ifade vardı. Bir elini çenesine yaslayarak, düşünüyormuş gibi yapıyordu.

"Iron Man, rica ediyorum şu Mustafa ve Nisa'ya asıl kumaların onlar olduğunu izah eder misin? Herkesten önce ben vardım bir kere. Dağdan gelip bağdakini kovmasınlar."

Söyledikleriyle gür bir kahkaha patlattım. *Salak herif!* Ondan asla daha azını bekleyemezdim. Fakat bunları söylemesiyle arkadan *onun* sesi yükseldi. *Sevgilimin...* Görünmüyordu ama sesi her zamanki gibi isyan doluydu.

"Batuhan! Şutlayacağım şimdi seni karşıki dağlara!"

Klasik Batuhan'dı işte. Bana doğum günü videosu çektiği anda bile Nisa'ya laf yetiştirmekten geri kalmıyordu. Her zamanki gibi yine gevezelik ve muzırlık peşindeydi.

"Ayyy! Valla bıktım senden! Cırlama artık yeter!" Bunları bağırarak söylemesinin hemen ardından usulca kameraya yaklaştı ve bu kez fısıldayarak konuştu. *"Kardeşim senin bununla işin çok zor ha. Bak gel, yol yakınken dön bu sevdadan."*

"Batuhan!"

Nisa arkadan bir kez daha yükselince, Batuhan kameraya daha da yaklaşıp âdeta gözümüzün içine girercesine, *"İyi ki doğdun broooom! Seni çok seviyorum!"* diye bağırmış ve kamerayı öpmüştü. *Manyak herif... Böyle anlarda bile insanı çıldırtmayı başarabiliyordu ya... İnanılmaz ama kesinlikle harika biriydi.*

Batuhan'ın ekrandan kaybolmasıyla, yerini Emre almıştı. O elbette Batuhan'a göre çok daha sakin ve nazikti.

"Kardeşim, sevdiklerinle ama en çok da Nisa'yla geçireceğin nice güzel yaşlara. Doğum günün kutlu olsun. İyi ki bizimlesin."

Emre'nin yanında Bahar vardı. Telefonu direkt ona uzatmıştı. Bahar telefonu elinden aldığı gibi kameraya bakarak hüzünle tebessüm etmişti. Kabarık kıvırcık saçlarıyla, dokunsam ağlayacağı ela gözleriyle, her zaman kendini belli eden çilleriyle yine dünyanın en tatlı kız kardeşiydi.

"Sen ki Batuhan'dan sonra ikinci oyun arkadaşım, bir diğer kardeşimsin benim. Ben de senin için öyleyim, biliyorum. Seni çok seviyorum canımın içi. İyi ki doğdun. İyi ki varsın ve hep ol, olur mu?"

Sen de hep ol, kıvırcığım.

Birbirimize ne kadar çok değer verdiğimiz bakışlarımızdan bile belliydi aslında. Onun yeri bende çok kıymetliydi ve hep de öyle olacaktı.

Bahar'dan sonra ekran bir anda uzun süren birkaç saniye boyunca karardı. Hatta videoların bittiğini düşündüm ama sonra yeniden aydınlandı. Bu kez karşımda abim vardı. Oysa şu an tam arkamda olduğunu biliyordum.

"Küçük kardeşim... Biliyor musun? Bence doğum günleri gereksiz abartılan şeyler. İnsan her yıl yaşlanıyor; pastada mumlar çoğalıyor falan filan... Boş işler yani... Ama senin doğum günün benim için asla öyle değil. Aslında bir hediye. İnsan, bir şeyi çok geç kazanınca değerini daha iyi anlıyormuş. Meğerse senin doğduğun gün, benim en güzel hediyeye sahip olduğum günmüş. Kardeşime... Yıllar sonra seni bulmuş olmama rağmen, o ilk andan itibaren içimde yarım kalmış bir şey tamamlandı. Ve bu yeni yaşında dilerim ki, geçmişin ağırlığını değil, yalnızca geleceğin huzurunu taşırsın yüreğinde. İyi ki doğdun, kardeşim."

Kendimi daha fazla tutamadım. Yüzümü sıvazlayıp, burnumu çekerken gözyaşlarımın yanaklarıma akmasına izin verdim. Herkesin doğum günümü unuttuğunu zannederken, benim için böylesine kıymetli bir hediye hazırlamaları... Çok özeldi.

Ekran bir kez daha uzun süreli karardı ama sonra hızla aydınlandı. Karşımda ise evrenin bana sunduğu en güzel hediye vardı. *Üzerinde kırmızı, kalpli pijamalarıyla Nisa...*

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, *"Sevgilim,"* diye bastırarak konuştu kameraya doğru. Odasındaydı. Akşamdı. Pencereden havanın karanlık olduğu görünüyordu. Saçlarını dağınık bir şekilde tepeden topuz yapmış ama birkaç tutamı da yüzünün kenarlarına bırakmıştı. Çok şirin görünüyordu. Kamerada hafifçe yana kayarken arkasındaki pencere kenarını ve sonra da arka sokağı gösterdi.

"Benim için her şeyin başladığı yer burası. Biliyorum. Söylemiştin çünkü. Sen, beni daha öncesinde gördün ama ben de seni ilk burada gördüm işte. Bu pencere kenarında. Üzerimde ne olduğunu zaten bildiğin için o kısmı direkt atlıyorum ama kabul etmelisin ki ilk izlenimimiz bayağı sinir bozucu ve bir o kadar da komikti."

Gözyaşlarımın arasından gülümseyerek onun ekrandaki tatlı kıkırdamalarına eşlik ettim. *Onu bornozla yakalamamdan bahsediyordu.* Nisa dilediği kadar o anın sinir bozucu olduğunu düşünebilirdi ama bence muazzam bir manzara, eşsiz bir anıydı.

Pencerenin kenarından yavaşça uzaklaşırken yatağına yaklaştı ve kenarına oturdu. Dizlerini karnına doğru çekti. Ellerini ise çenesinde buluşturdu. Şimdi ekrana daha kederli bakıyordu. Sanki söylemek istediği şeylerden dolayı çekiniyordu.

"Biliyorum, sevmiyorsun doğum gününü kutlamayı ama bazen korkularımızın, yaşadığımız acıların üzerine gitmemiz gerekir. Unuttun mu? Bunu bana sen öğrettin. Ayrıca senin doğum gününü kutlamamak mı? İmkânsız, Demir Gürsoy. İmkânsız..."

Benim sözlerimi bana karşı kullanmıştı ve bunu yaparken tıpkı Batuhan gibi iyice kameraya yaklaşıp göz kırpmıştı. Sonra yeniden ayağa kalkarak gözpınarlarına yerleşen gözyaşlarını hızla göndermiş ve derin bir nefes çekmişti. Omuzlarını ve başını dikleştirmiş, kocaman gülümsemelerinin arasından, *"İyi ki doğdun sevgilim. İyi ki varsın. İyi ki benim kalbimsin. Senin varlığın şu koca dünyada benim de bir yerim olduğuna inandırıyor. Seni çok seviyorum,"* demişti. Ekrana ise elleriyle bir sürü öpücük göndermişti.

Bu kız benim başıma gelen en güzel şeydi.

Ben de seni çok seviyorum sevgilim. Her şeyden çok, herkesten çok...

Ekran bu kez tamamen kardı ama kararan tek şey yalnızca ekran değildi. Etraf hâlâ çok karanlıktı. Bulunduğum yerde derin fısıltılar işitmeye başladım ama buna rağmen etraf yine de aydınlanmadı. Bir anda tanıdık bir müziğin hoş melodisi kulaklarımı doldurmaya başladı. Hemen ardından ise parlak bir spot ışığı tek bir noktaya verildi. Bedenimi yavaşça o tarafa doğru çevirdiğimde nefesim kesildi.

O... Nisa... O kadar güzeldi ki... Âdeta masallardan fırlamış bir peri kızı gibi tam karşımdaydı. Işıltılı, zarif ve büyüleyici...

Spot ışığı sahneye veriliyordu. Sahnenin tam ortasında ise o duruyordu. Bacak bacak üstüne atmış bir şekilde yüksek bir taburenin üzerinde oturuyordu. Dudakları önündeki mikrofona çok yakındı. Şarkıya giriş yapmayı bekliyordu. Gümüş renkli, mavi parlak ışıltıları olan elbisesiyle, bu karanlık gecede bir yıldız gibi parlıyordu. *Gerçi o zaten benim en parlak yıldızım, Kutup Yıldızı'mdı.*

Elbisesi o kadar güzeldi ki... Her kıpırdayışında kabarık etekleri bir su dalgası gibi hareket ediyordu. Omuzları çıplaktı çünkü elbisesi kayık yakaydı. Omuzlarından zarifçe dökülen transparan tüller hem elbiseye hem de ona şahane bir hava katmıştı. Üstelik kayık yakanın etrafını saran bir sürü işlemeli taş vardı ve hepsi minik kristallere benziyordu. Bütün yakayı ise birbirine bağlıyordu. Elbisenin geri kalanı ve İspanyol kol detayları zarif bir tüldendi. Kollarını hareket ettirdiğinde, sanki dokunduğu yerler yıldız tozuna bulanıyordu. Gerçek dışıydı. Hayal gibiydi. O kadar güzeldi ki... *Kesinlikle kalbime zarardı.*

Ayaklarında da tıpkı elbisesi gibi gümüş, çok şık bir topuklu ayakkabı vardı. Makyajı hafifti. Nisa zaten abartılı makyajı sevmezdi. Dudaklarında pembe bir ruj, gözlerinin kenarlarında ise minik yıldız süslemeleri vardı ama en güzel detay kesinlikle saçlarıydı. *Çünkü yine kakül kestirmişti.*

Uzun, koyu kahverengi saçlarının üst kısmı toplanmış, başının tepesinde yüksek bir yarım at kuyruğu yapılmıştı. Saçlarının geri kalanı dalgalar hâlinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Alnına düşen kakülleri hem yüzünü çerçeveliyor hem de gözlerinin koyu kahverengiliğini ortaya çıkarıyordu. *O kadar muhteşem görünüyordu ki...* Hem çok çekiciydi hem de çok masumdu. Ona bakmaya doyamıyordum. Kalbim göğsümden dışarı fırlamak istercesine âdeta gümbür gümbür atıyordu. Sanki onu ilk kez görüyor, ilk kez keşfediyordum.

Nutkum tutulmuş bir şekilde hâlâ onu izlerken, dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirdi. O tebessüm içimde tarifsiz bir yangın başlattı. Çünkü gördüğüm görüntüden dolayı çok memnun olduğumun o da farkındaydı. İşte o anda, bu kıza karşı hiçbir savaşı kazanamayacağımın daha net farkına vardım. Sadece görünüşüyle değil, varlığıyla da nefesimi kesiyordu.

Derin bakışlarımla yalnızca onu izlerken, dudaklarını yavaşça mikrofona yaklaştırdı. Gözlerini kapatıp şarkıya giriş yaptı.

"I can't win, I can't reign. (Kazanamam, büküm süremem.)
I will never win this game. (Bu oyunu asla kazanamam.)
Without you, without you... (Sensiz, sensiz...)
I'm lost, I'm vain. (Kayboldum, anlamsızım.)
I would never be the same. (Asla aynı olamayacağım.)
Without you, without you... (Sensiz, sensiz...)"

Bu şarkıyı da sözlerini de iyi bilirdim çünkü son günlerde Nisa'yla en çok bunu dinlerdik. Okula ya da dans kursuna gittiğimizde, arabanın içinde her vakit geçirişimizde... İkimiz de çok severdik çünkü sözlerinin bizi yansıttığını düşünürdük.

"I won't run, I won't fly. (Koşamayacağım, uçamayacağım.)
I will never make it by... (Asla başaramayacağım...)
Without you, without you... (Sensiz, sensiz...)
I can't rest, I can't fight. (Dinlenemem, savaşamam.)
All I need is you and I. (Tüm ihtiyacım olan sen ve ben.)
Without you, without you... (Sensiz, sensiz...)
You... You... You... Without you... (Sen... Sen... Sen... Sensiz...)"

Ben de onsuz koşamazdım, uçamazdım. Onsuz hiçbir şeyi başaramazdım. Benim de ihtiyacım olan tek şey yalnızca oydu.

Ve şarkıyı öylesine güzel söylüyordu ki... Sesi zaten çok güzeldi ama şimdi doğrudan benim gözlerimin içine bakarak, yalnızca bana söyleyerek bu anı, doğum günümü daha değerli kılıyordu.

Mikrofonu eline alarak yavaşça oturduğu tabureden kalktı. Sahneden usulca inerek bana yaklaşmaya başladı ama bir taraftan da şarkıyı söylemeye devam ediyordu.

"I can't erase, so I'll take blame. (Silip atamam, o yüzden suçu üstleneceğim.)

But I can't accept that we're estranged. (Ama sensiz yabancılaştığımızı kabul edemem.)
Without you, without you... (Sensiz, sensiz...)
I can't quit now, this can't be right. (Şimdi pes edemem, bu doğru olmaz.)
I can't take one more sleepless night. (Sensiz bir uykusuz geceye daha katlanamam.)
Without you, without you (Sensiz, sensiz...)"

Karşıma geçip elini tutmam için uzattığında o eli hiç bekletmeden sıkıca kavrayıp kendime doğru çektim. Bir an ayağındaki topuklulardan dolayı sendeleyecek gibi oldu ama beline sarılan ellerimle kendisini hemen toparladı.

"I won't soar, I won't climb. (Yükselemeyeceğim, tırmanamayacağım.)
If you're not here, I'm paralyzed. (Eğer burada olmazsan, ben felç olurum.)
Without you, without you... (Sensiz, sensiz...)"

Bir elimi tutarak yavaşça benden uzaklaştı. Geriye doğru çekildi ama derin derin bakan gözlerini asla gözlerimden ayırmadı. Bir elim havaya kalktı ve usulca yanağına dokundu. *Sanki gerçekliğini sorgular gibi... Sanki hâlâ bu anın bir rüya olduğunu düşünür gibi...* Oysa gerçekti. Karşımdaydı ve her şeyiyle benimleydi.

"I can't look, I'm so blind. (Bakamıyorum, çok körüm.)
I lost my heart, I lost my mind. (Kalbimi kaybettim, aklımı kaybettim.)
Without you, without you... (Sensiz, sensiz...)
Without you... (Sensiz...)"

Nisa, şarkıya bir anda çok yükseldiğinde mekânın bütün ışıkları gözlerimi alarak aniden açıldı ve bir sürü renkli konfeti üzerimizde patladı. Gözümü alan aydınlık ve etrafımızdaki kalabalık yüzünden dudaklarım ve gözlerim irice açıldı. Başta ne yapacağımı hiç bilemedim ama sonra hem gözyaşlarımı hem de abartılı gülümsememi özgür bıraktım. *Çünkü herkes buradaydı! Hem de herkes! Annem, babalarım, okuldaki arkadaşlarım, Devrim amcalar ve daha fazlası... Hepsi buradaydı ve yalnızca benim içindi.*

Nisa elimi tutmayı bir an olsun bırakmadan beni yavaşça kendine doğru çevirirken şarkının son nakaratlarını da yalnızca bana bakarak mırıldandı.

"I'm lost, I'm vain. (Kayboldum, anlamsızım.)
I would never be the same. (Asla aynı olamayacağım.)
Without you, without you... (Sensiz, sensiz...)"[11]

Şarkıyı sonlandırdığında mekânda büyük bir alkış koptu. Üzerimizde patlayan flaşlarla bu an ölümsüzleşti. Onun elini tutmayı bir an olsun bırakmadan gözlerimle etrafı incelediğimde hem gerçekten çok kalabalık olduğumuzu

[11] Glee dizisinin bir sahnesinde kullanılan David Guetta ve Usher'ın *"Without You"* şarkısının nakaratlarıdır.

hem de mekânın her zamankinden daha farklı olduğunu fark ettim. Çevremizi saran renkli balonlarla, masadaki süslerle, sahnenin arkasındaki duvarda yazan, *"İyi ki doğdun Iron Man!"* yazısıyla... İtiraf etmem gerekirse her şey bayağı fiyakalı görünüyordu.

Ben hâlâ içinde bulunduğum duruma ve ortama inanamazken önce bir bağırış koptu. Hemen ardından ise bir anda üzerime atlayan Batuhan'la burun buruna geldim. Koala gibi yapışmıştı.

"Iron Man'im! Doğum gününü gece on ikide kutlayamadığım için çok üzüldüm, biliyor musun? Ama hep bu Nisa yüzünden. Kutlatmadı zorla. Valla benim suçum yok. Her şey onun başının altından çıktı. İyi ki doğdun broooom!" Söylene söylene doğum günümü kutladı. *Tabii bunu yaparken Nisa'ya bulaşmayı da eksik etmedi.*

Onunla kucaklaşıp yavaşça kendimi çekerken, "Eyvallah kardeşim," diye mırıldandım ama gözlerim hâlâ Nisa'daydı. *Gerçi gözlerimi bir an olsun ondan alamıyordum ki... Aklımı yitirecektim. Çok güzeldi.*

Elindeki mikrofonu kenardaki bir masanın üzerine bırakırken, "Eeee Iron Man? Sürprizimi beğendin mi?" diye sordu eğlenen bir sesle.

Başımı onaylamaz bir tavırla iki yana doğru salladım. Gürültülü bir nefes bırakıp, "Nisa..." diye mırıldandım içli içli. Daha sonrasında şaşkınlığımı bir kenara bırakarak kendimi tutamadım ve onu tekrar belinden tutup göğsüme doğru çektim. Sıkıca, hiç bırakmak istemezcesine sarıldım. Burnumu boyun girintisine yerleştirip o eşsiz, karanfil kokusunu doyasıya içime çektim. Saçlarından öptüm. Onu hiç bırakmak istemesem de geriye doğru çekilip yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Aklımı aldın. Aklımı aldın Nisa," diye fısıldadım o güzel yüzüne bakarak. Düştüğü yalanını duyduğum anda kocaman bir korku belirmişti içimde. *Onu yeniden kaybedeceğim korkusu...*

Bir köşede kurnazca gülerek bizi izleyen Batuhan'ı işaret ederken, "Şu ayarsız merdivenlerden düştü deyince aklım çıktı," diye mırıldandım. Bana yaşattıkları korkuyu asla gizlemedim. İşte o an Nisa'nın yüzünde derin bir mahcubiyet belirdi. Utanmış bir edayla dudaklarını dişledi.

"Biliyorum. Öyle yapmasını ben söyledim çünkü. Özür dilerim sevgilim ama sürprizimi bozamazdım."

Sürpriz yapacağım diye canıma okuduğunun farkında mıydı acaba?

Gerçi şu an sürpriz falan umurunda değildi. Karşımdaydı. Merdivenlerden düşmemişti. Gayet sağlıklıydı ve bu bana yetiyordu. Üstelik içimi koca bir yangına sürükleyecek kadar güzel olması da cabasıydı.

Kendimi dizginlemeyi bir kenara atıp onu yeniden kollarımın arasına çektiğimde ellerimden biri de yüzünü avuçladı. Gözlerimi kapattım ve dudaklarına sert ama onu âdeta içime çekmek istercesine kısa bir öpücük bıraktım.

Hafifçe geriye doğru çekilirken gözlerine bakarak, "Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldadım. Tatlı tatlı kıkırdadı.

"Biliyorum." *Bilirdi tabii. Beni nereden vuracağını da çok iyi bilirdi hanımefendi.*

"Çok güzelsin." Bunu söylememle avuçlarımın içindeki yanakları ısındı. Yüzündeki geniş gülümseme hâlâ yerli yerindeydi ama utandığı da ortadaydı. Beni bir mıknatıs gibi kendine çeken dudaklarının her milimini öpmek için yeniden başımı eğdiğimde, arkamdan işittiğim boğaz temizleme sesiyle hemen geriye çekildim. Arkamı döndüğümde sesin Devrim amcadan geldiğini anladım. Mesajı gayet açıktı. *Daha fazla ileri gidemezdim. Yalnız kalana dek sabredecektim mecbur.*

Nisa, yanımda tatlı tatlı kıkırdarken onu yeniden kollarımın arasına çekip; sarılmak istedim ama öncesinde üzerimdeki paltodan kurtulmalıydım çünkü mekân bayağı sıcaktı. Çevremdeki kalabalık da etrafı daha da ısıtıyordu.

Üzerimden paltomu çıkarıp görevlilerden birine teslim ettim. Takım elbisemi ve saçlarımı düzelterek sevdiklerime tek tek sarılmak istedim ama bu sırada mekânın arka tarafından garsonlar eşliğinde yuvarlak bir masa bize doğru gelmeye başladı. Çevremdeki kalabalıktan ve hemen yanımdaki güzeller güzeli sevgilimden, "İyi ki doğdun Demir!" nidaları dökülürken masa tam karşımda durdu. Üzerindeyse gösterişli bir doğum günü pastası vardı. Pasta üç katlıydı ve beyazdı. Her katın etrafını altın rengi kabartmalı süslemeler sarıyordu. Özellikle örgü desenindeki altın detaylar pastayı bayağı şık gösteriyordu. Pastanın en üst, yani üçüncü katında gösterişli bir kral tacı vardı. Altın rengindeki taç kesinlikle çok havalıydı. Pastanın hemen yanında büyük 19 sayısı mumları yer alırken, önünde ise *"İyi ki doğdun, Demir Gürsoy,"* yazısı vardı.

O an pastanın güzelliğine bile öylesine duygulandım ki gözlerimden yavaşça süzülen yaşlara yine engel olamadım ve Nisa elbette bunu da fark etti. Uzanıp önce parmak uçlarıyla gözyaşlarımı sildi. Ardından da, "Yaaaa! Kıyamam ki ben sana," diyerek iki yanağıma öpücükler bıraktı. Bense onu kollarımın arasına çekip bir kez daha sıkıca sarıldım.

Son yaşananlardan sonra birbirimize karşı daha özverili ve her zamankinden daha yakındık. Her şeyden öte eskisinden bile daha mutluyduk. Artık daha çok gülüyor ve bir an olsun birbirimizin elini tutmayı bırakmıyorduk. Can ve Gökçe'nin ayrılığını bize yorumlayıp, onun benden uzaklaştığını düşünmek ne kadar aptalcaydı. Salaklığıma da gülmeden edemedim.

Madem bugün benim günümdü, öyleyse bu mumları da yalnızca onunla birlikte üfleyecektim. Elini sıkıca tutmaya devam ederken, "Birlikte üfleyelim," diyerek büyük bir istekle mırıldandım. Karşı koymadı. Göğsüme iyice sokularak bana sarılmaya devam etti.

"Dilek tutmayı unutma ama!" Beni tembihlediğinde yavaşça başımı salladım. Oysa tek bir dileğim vardı artık hayattan. *Evet, çocukluğumu onunla geçirmemiş olabilirdim ama bütün geleceğim, ömrüm yalnızca ona ait olsun istiyordum.* Gözlerimi Nisa'dan bir an olsun ayırmadan içimden dileğimi tuttum.

"Gelecek ne getirirse getirsin ama bu kız benden, hayatımdan hiç gitmesin."

Dileğimi tuttuğuma dair ona küçük bir bakış atıp, göz kırptığımda elimi daha sıkı tuttu. İkimiz de aynı anda derin bir nefes çektik ve sonra tek bir nefeste mumları üfledik.

Mekânda bizim için büyük bir alkış koparken onu yeniden kollarımın arasına çekip, büyük bir sevgiyle sarıp sarmaladım. Sanki ne kadar sarılırsam sarılayım doymuyordum. İmkânım olsa o küçücük bedenini göğsümden içeri sokup, kalbimin en ücra köşesinde saklardım.

Birbirimizden yavaşça uzaklaşırken kendime gelmek için önce silkelendim, ardından yüzümü avuçlarımın içiyle iyice sıvazladım. Bu sırada Nisa da eline nereden almış olduğunu görmediğim lacivert, üzerinde küçük bir fiyongu bulunan hediye paketini bana uzattı. Kendime gelmem gerekirken beni sürekli afallatıyordu. *Bir durur muydu artık?*

"Aç bakalım, beğenecek misin?"

Sesi epey heyecanlı çıkmıştı. Ben de onun bu heyecanına karşılık paketi hızla elinden alıp açmaya başladım. *Oysa kendisi benim için zaten başlı başına bir hediyeydi.*

Paketi yırttıktan sonra bu kez de beni kırmızı kadife bir kutu karşıladı. Başımı kaldırıp Nisa'yla göz göze geldiğimizde dudaklarını dişlediğini ve büyük bir beklentiyle gözlerimin içine baktığını fark ettim. Onu daha fazla bekletmek istemedim. Kutuyu yavaşça araladım ve sonunda içindeki hediyeyi gördüm.

"Biliyorum. Öyle çok saat takmıyorsun ama bileğine çok yakışacağını düşündüm," diyerek hızlı hızlı konuştu.

Bana saat almıştı. Hem de çok güzel bir saat almıştı. Lacivert, deri kordonlu saatin üzerinde gümüşten bir çerçeve vardı. İçerisindeki sayılar, çizgilerle belirtilmişti. Kadranın içine yerleştirilmiş üç küçük kadran daha vardı. Saatin zemini de kordonuyla aynı renkti ve oldukça şıktı. Gerçekten harika bir seçimdi.

Nisa, "Beğendin mi?" diyerek büyük bir heyecanla sorduğunda resmen sesi titremişti. Tepkimi gerçekten çok merak ediyordu ve onun bu heyecanlı hâlleri çok hoşuma gitmişti. Dişlerimi göstererek genişçe gülümsedim. Çok net bir cevap verdim. Saati kutusundan çıkararak ona uzatırken, "Bayıldım!" dedim. Tıpkı benim gibi kocaman gülümsedi ve titreyen elleriyle saati elimden alıp bileğime taktı.

"Çok yakıştı!" Coşkulu bir sesle konuştuğunda onu başımı sallayarak onayladım. *Kesinlikle çok yakışmıştı ama bana yakışan tek şey saat değildi. O, yanıma daha çok yakışıyordu. Evet, dediği gibi öyle her gün saat taktığım söylenemezdi ama bunu bileğimden hiç çıkarmayacağıma emin olabilirdi.*

Saati bileğime takmasıyla mekânda yine bizim için büyük bir alkış koptu. Onu kollarımın arasına çekip sıkıca sarılırken, şakağına da derin bir öpücük kondurdum. Günün bütün yorgunluğunu, hissettiğim hüznü onun kokusunda unutup gittim ve kendimi yalnızca bu ana bıraktım.

Nisa'nın ardından annemle, babalarımla ve bütün arkadaşlarımla tek tek ilgilendim. Her birinin doğum günü dileklerini ve hediyelerini büyük minnetlerle kabul ettim. Annemin hazırlamış olduğu şahane yemeklerden ve elbette doğum günü pastamdan iştahla mideme indirdim. Yapmış olduğu şakadan dolayı Batuhan'a sürekli küfrettim. *Peki o ne yaptı?* Her zamanki gibi hiç umursamadı. Hatta her fırsatta Nisa'yla bana salça olmaya devam etti.

Bir saat geçti ya da geçmedi, annemler Devrim amcaları da alarak mekândan ayrıldılar ve biz gençleri yalnız bıraktılar. Üstelik giderken hediyelerimi de evime bırakacaklarını söyleyerek beni büyük bir dertten kurtardılar. *Sonrasında ne mi oldu? Asıl parti başladı ve sevdiklerimle birlikte iyice eğlencenin dibine vurduk!*

22. BÖLÜM

♪ *Fatih Erkoç – Afedersin*
♪ *Sena Şener – Sevmemeliyiz*
♪ *Toygar Işıklı – İçimdeki Çığlık*
♪ *Cem Adrian – Ayrılık*

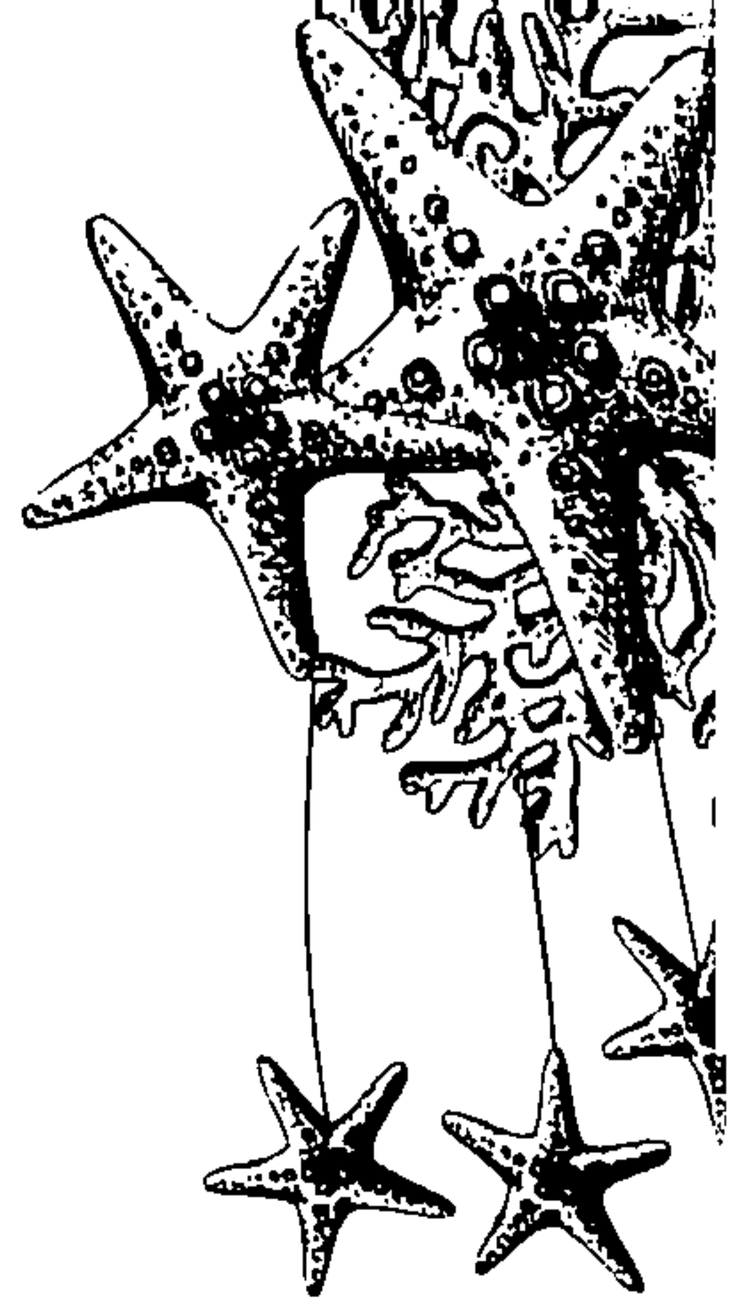

Mart 2017

Ayrılık...

Ruhun derinliklerine işleyen, izi silinmese de zamanla kabuk bağlayan bir yanık gibiydi. İlk başta hafif bir sıcaklık hissiyle gelir, dayanılabilir sanılırdı ama gün geçtikçe o sıcaklık, içten içe ilerleyen bir yangına dönüşür, insanın özünü kavururdu. Görünmeyen bir ateş gibi yakar, sönmeyen bir acıyla kalbin her köşesini sessizce tutuştururdu.

Bazı ayrılıklar öfkeden, ihanetten ya da zamansız vedalardan doğardı.

Bazı ayrılıklar bir fırtına gibi gelir, her şeyi altüst ederdi.

Bazı ayrılıklar ise çok sessiz gerçekleşirdi. Bir sonbahar yaprağının dalından kopuşu kadar yavaş ve kaçınılmazdı.

Ama en acı olanı, sevgiyi hâlâ kalplerinde taşıyan iki insanın yollarını ayırmasıydı. O zaman geriye yalnızca göğsü daraltan bir boşluk ve hiç tamamlanamayacak bir hikâyenin havada asılı kalan yarım cümleleri kalırdı. İnsan en büyük kaybı asıl o zaman yaşardı. Birlikte yaşanan yılların anıları, dokunulan her eşyanın üzerinde soluk bir hatıra gibi kalır, söylenen her kelimenin içinde yankılanırdı. Ve insan, işte o zaman kaybettiği şeyin yalnızca bir insan olmadığını anlardı. Bir hayatı, bir düzeni, bir anlamı da geride bıraktığını fark ederdi.

Suat ve Meltem için bu ayrılık, bir kurtuluş değil, *zorunluluktu*. Çoktan bitmiş bir hikâyenin son noktasıydı. Birbirlerini daha fazla incitmeden, sevginin bazen kurtarmaya yetmeyeceğini kabullenerek artık veda etmeleri gerekiyordu. Ve o gün gelip çatmıştı. Yirmi beş yıllık evlilik, biraz sonra son bulacak, anlaşmalı bir şekilde boşanacaklardı.

Mahkeme salonunun dışındaki uzun ve ruhsuz koridorda, karşılıklı sandalyelerde oturuyorlardı. Hemen yanı başlarında avukatları vardı. Aralarındaki mesafe yalnızca birkaç adım kadardı ama içlerindeki uçurum, bu dar alanda bile ucu bucağı görünmeyen sonsuz bir boşluk gibiydi.

Suat başını ellerinin arasına almış, yere sabitlenmiş bakışlarıyla sessizce nefes alıp veriyordu. Yüreği bin bir parçaya bölünmüştü. Meltem'de de durumlar farklı değildi. Kucağında sımsıkı tuttuğu siyah çantasına sarılmış, dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini karşı duvardaki bir noktaya dikmişti.

Zaman, burada farklı işliyordu. Hızlıca akıp gitmiyor, aksine geçen her saniyede akrep ve yelkovan sanki daha yavaş dönüyordu. İkisinin omuzlarındaki ağırlık da gittikçe nüksediyordu.

Birbirlerine söyleyecekleri bir şeyleri kalmış mıydı? Yıllarca paylaştıkları ev, kahkahalarla dolmuş sofralar, birbirlerini en iyi anladıkları anlar, kavgaları, üzüntüleri... Biraz sonra bütün bunlar birer maziye dönüşecekti.

Ortak bir karar almışlardı lakin. Demir'in okulu bitene kadar aynı evde yaşamaya devam edeceklerdi. Yaz sonunda Demir üniversite için İstanbul'a taşınacak, Meltem de tayinini İstanbul'a aldıracaktı.

Demir, on dokuzuncu yaş gününden beri semtte kalıyor, kendi evine sadece arkadaşları ve Nisa'yla vakit geçirmek için gidiyordu. Biricik oğlunu evde gördüğü her an Meltem'in içini derin bir huzur kaplıyor, çok mutlu oluyordu. Bu anları görmek onun için çok değerliydi. Üstelik Demir ve Suat'ın arası da eskisine göre çok daha iyiydi. Sürekli birlikte vakit geçiriyorlardı. Demir derslerden anlayamadığı soruları babasına soruyor, hatta bazen beraber *Playstation* oynadıkları bile oluyordu. Sadece... Bütün bu güzel anlara çok geç kavuşmaları ne acıydı. Bu durum Meltem'in içini parçalıyor ama aldığı karardan da vazgeçirmiyordu. Oysa oğlu defalarca bir kez daha düşünmesi için rica etmişti ama Meltem'in kararı kesindi. Bu boşanma, bugün gerçekleşecekti.

Suat, başını eğdiği yerden kaldırıp Meltem'e baktığında onun da gözlerinde tanıdık bir ifade gördü. *Aynı yorgunluk, aynı vazgeçmişlik, aynı sessiz çığlık...*

Son bir kez, *"Bunu gerçekten istiyor muyuz?"* diye sormak istedi ama cevabı zaten biliyordu. Her şey buraya kadar gelmişse, o sorunun da artık bir karşılığı kalmamıştı.

Meltem, oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Derin bir nefes aldı, çektiği havayı içli bir şekilde geri bıraktı ama hiçbir şey söylemedi. Çünkü bu sessizlik, söylenmemiş onca kelimenin ağırlığını taşıyordu. Bir zamanlar Suat'la bir bütünken, şimdi iki ayrı insan olarak aynı havayı soluyorlardı.

Mahkeme salonunun kapısı aniden açıldığında, ikisi de istemsizce irkildi. Koridora çıkan görevli, "Davacı Meltem Gürsoy, davalı Suat Gürsoy," diye seslendiğinde Suat, son bir kez de olsa gözlerini Meltem'e dikti. *"Hazır mısın?"* diye sormadı. Çünkü bu an için hazır olmak asla mümkün değildi. İkisi de net bir şekilde biliyordu ki, bu kapıdan geçtikleri anda hiçbir şeyin geri dönüşü olmayacaktı.

Meltem, başını hafifçe eğdi. Gözlerindeki sızıyı bastırmak istercesine göz kapaklarını sıkıca yumdu. Sonra... Derin, güçlü bir nefes daha çekti. Omuzlarını dimdik tutup, siyah, kalem eteğini düzelterek ayağa kalktı. Kararlı bakışları yine bütün çehresine yerleşirken, o bakışları Suat'a doğrultmaktan bir an bile çekinmedi ve artık bunu yapmaları gerektiğini belirtircesine usulca başını salladı.

Suat ise yutkundu. Eşinin verdiği mesajı net bir şekilde anladı. Gözlerindeki kederi gizlemedi ama yine de Meltem'in kararlılığına saygı duyarak o da başını salladı. Önce iki adım yan yana yürüdüler. Sonra Suat, eşinin önden geçmesi için kibarca eliyle işaret etti. Meltem ve avukatı mahkeme salonuna adım atarken, Suat ve avukatı da onları takip etti. Şimdilik aynı yöne doğru gidiyorlardı ama biraz sonra farklı hayatlara ilerlemek uğruna birbirlerinden tamamıyla ayrılacaklardı.

Mahkeme salonu kasvetliydi. Duyguların bir daha şans bulamadığı, yalnızca gerçeklere yer tanıyan bir mekândı. Duvarları solgundu, insanın içindeki sesi bile yutuyordu. Soğuk, ahşap masalar şimdi, bir zamanlar birbirinin en yakını olan iki yabancıyı ağırlıyordu. Hava sanki ayazı içeri taşımış, mahkeme salonunun dört bir tarafını sararak derin bir ciddiyet katmıştı.

Meltem ve Suat, avukatlarıyla birlikte karşılıklı masalarda oturuyorlar ama birbirlerinden dünyalar kadar uzak duruyorlardı. Meltem özellikle bakışlarını kaçırarak, gözlerini önündeki masanın sert yüzeyine dikmiş, hâkimin gelmesini bekliyordu.

Suat, ellerini dizlerinin üzerinde sıkıca kenetlemişti. Çehresinde ne bir öfke vardı ne de başka bir ifade. Sadece derin bir yorgunluk hâkimdi hem çehresine hem de yüreğinin bütün odalarına.

Meltem ise avuçlarını birbirine geçirmişti. Sanki elleriyle geçmişini avuçluyor, parmaklarının arasından kayıp gitmesine engel olmaya çalışıyordu ama artık bunun da imkânı yoktu. Biraz sonra her şey son bulacaktı. Derin bir nefes daha aldı Meltem ama ciğerlerine dolan hiçbir hava içindeki ızdırabı söndürmeye yetmiyordu. Usulca başını kaldırdı. Gözlerini Suat'a çevirdi. *Yıllarca sevdiği, hayatını paylaştığı ve adadığı adama...*

Suat'ın koyu kahverengi gözleri zaten Meltem'in üzerindeydi. Her zamanki gibi sakindi bakışları ama içinde ne fırtınalar koptuğunu da yalnızca o bilirdi.

İkisinin de gözleri birbirinin üzerindeydi. Onca yılın anısı, yaşanmışlıkları, birlikte büyüttükleri hayalleri... Ama aynı zamanda da onları bu noktaya getiren meseleler, bitmeyen çatışmalar ve artık düzelmeyeceğini bildikleri şeyler de yine o bakışlarda gizliydi.

Hâkimin mahkeme salonuna gelmesiyle ikisi de bakışlarını birbirinden kopardı ve avukatlarıyla birlikte ayağa kalktılar. Hâkimin işaretiyle yeniden yerlerine oturup, söylenmesi gereken cümleleri beklemeye başladılar.

Hâkim dosyayı açtı. Önce Meltem ve avukatına, son kez bir şey söylemek isteyip istemediklerini, protokole bir itirazları olup olmadığını sordu. Meltem de avukatı da bir şey söylemek istemediklerini, boşanmanın anlaşmalı bir şekilde gerçekleşmesini talep ettiklerini söylediler. Hâkim bu kez Suat ve avukatına döndü. Aynı soruları onlara da yöneltti. Avukatı da tıpkı Meltem'in avukatı gibi boşanmanın gerçekleşmesini talep ettiğini söylerken, Suat'ın derin bakışları bir kez daha Meltem'in üzerindeydi. Son bir umutla ona baktı. Belki son dakikada da olsa vazgeçer diye düşündü ama Meltem bilhassa gözlerini kaçırıyordu. Bakmıyordu ona. Bakarsa yapamayacağını o da biliyordu.

Suat da hâkime söyleyeceği hiçbir şeyin olmadığını belirtti. Oysa söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki... Ama hiçbir kelime, bu anı geri döndüremezdi.

Hâkim, "Gereği düşünüldü," dediğinde Suat ve Meltem, avukatlarıyla birlikte yeniden ayağa kalktılar.

"Meltem Gürsoy ve Suat Gürsoy arasında, Türk medeni kanunun 166/3. Maddesi gereğince anlaşmalı olarak, boşanma konusunda protokol yapıldığı, bu protokole göre tarafların anlaşmalı olarak boşanma konusunda uzlaştıkları beyan edilir. Tarafların, boşanma protokolünde belirtilen şartlar doğrultusunda..."

Hâkim yasal terimlerle konuşmayı sürdürdü ama bundan sonrası onlar için derin bir uğultudan ibaretti. Suat'ın gözünden bir damla yaş yanağına doğru süzüldü. Meltem'in yüreğindeki yangının tarifi yoktu.

Hâkim boşanmanın resmen gerçekleştiğini ilan ettiğinde, salonda yankılanan tek ses o kelimeler oldu. Suat, derin bir nefes alıp başını kaldırdı. Islak kirpiklerinin arasından eşine baktı. *Artık eski eşine...*

Meltem ise gözlerini sımsıkı kapatıp, bu anın bir an önce bitmesini diledi. Çünkü daha fazla dayanamıyordu. Ayakta bile zor duruyordu. Onca yıllık evliliğin bitmiş olduğuna inanamıyor ama bunu isteyenin de kendisi olduğunu inkâr etmiyordu.

Bazı anlar, insanın zihnine kazınır, bir daha da silinmezdi. Bu da o anlardan biriydi. Yılların yalnızca resmî bir karara dönüşmesinden ibaret değildi. Bu an, bir zamanlar aynı yastığa baş koyan iki insanın, artık birbirlerinin hayatında birer misafir olarak kalacağının kesinleştiği andı. Yirmi beş yıllık evlilik böyle son bulmuştu.

Son kez göz göze geldiklerinde, o tanıdık acı içlerini yaktı. Birbirlerini hâlâ çok seviyorlardı ama sevmek, bir arada kalmak için yeterli değildi. Gözlerinde kırgınlıktan çok yorgunluk, sevgiden çok hüzün vardı. Aşkları, zamanla küle dönen bir ateş gibi sönmüş, geriye yalnızca kavgaların, geçmişin ve anıların dumanı kalmıştı.

Bir sonraki işlemleri avukatları halledecekleri için daha fazla mahkeme salonunun boğucu ortamında bulunmak istemediler. Kapıdan çıktıklarında, dışarıdaki dünya hâlâ aynıydı ama Meltem, aynı Meltem değildi. *Meltem Gürsoy, yeniden Meltem Tüzer'di...*

Karşı karşıya durduklarında Suat, "Bitti," diye fısıldadı. Sesinde derin bir üzüntü yer alıyor ama yine de takım elbisesinin içinde dik durmaya çalışıyordu.

Buruk bir tebessüm vardı Meltem'in çehresinde. Başını sallayarak onayladı onu. "Bitti," dedi yalnızca. *Bu kez sahiden bitmişti.*

Suat, ona doğru bir adım attı. Aralarındaki mesafeyi kapatıp, kokusunu, sıcaklığını son kez de olsa hissetmek istedi ama artık buna hakkının olmadığını da çok iyi biliyordu.

"Bana verdiğin her şey için teşekkür ederim Meltem. Yaşadığım, yaşattığın her şeye minnettarım. En çok da varlığına. Umarım bundan sonra her şey istediğin gibi olur. Kalbini kırdığım, gözyaşlarına sebep olduğum her an için özür dilerim."

Suat'ın sesi derinlerden gelen bir kederle doluydu. En çok da pişmanlık vardı sesinin tınısında ama bütün bunların da artık hiçbir önemi yoktu.

Meltem gözlerini kaçırdı. Dudaklarının arasından titrek bir nefes bırakırken, "Ben de teşekkür ederim ve özür dilerim," dedi tıpkı Suat gibi. O da bir adım Suat'a doğru attı. Kollarını mesafeli bir şekilde boynuna dolayıp son kez sarıldı. "Kendine iyi bak Suat... Biz birbirimize iyi bakamadık ama sen... Sen kendine iyi bak."

İkisi de farkındaydı ki bu geri dönüşü olmayan bir vedaydı. Yaza kadar aynı evde yaşayacak olmaları hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Onlar artık ayrılmışlardı. Odalarını bile çoktan ayırmışlardı. Bir müddet boyunca yalnızca Demir için yan yana duracaklardı. *Sonrası ise onlar için de muammaydı.*

Birbirlerinden yavaşça uzaklaşırken onca yıldan sonra ilk kez, bu soğuk koridorda iki yabancı gibi yürümeye başladılar. *Ne geri dönebilecekleri bir yol vardı artık ne de bu vedayı gerçekten kabullenebilecekleri bir an.*

Hayat geriye doğru yaşanmıyordu. Suat ve Meltem için de artık farklı rüzgârlarda esmenin zamanıydı.

23. BÖLÜM

♪ *Yüksek Sadakat – Belki Üstümüzden Bir Kuş Geçer*
♪ *Can Ozan – Kalbimden Tenime*
♪ *Erdal Güney – Kaşı Kemanım*
♪ *Mavi Gri – Bu Kız Benim Kaderim*

Nisan 2017
Demir Gürsoy'dan

"Sana inanmıyorum ya! Ben sana artık gerçekten inanamıyorum!"

Canım sevgilim, biricik sevgilim, güzeller güzeli sevgilim, Kutup Yıldızı'm, poğaça suratım yine söyleniyordu ama bu kez her zamankinden daha çok söyleniyordu. Susturmak imkânsızdı.

"Ya sen benden habersiz nasıl böyle bir şeye kalkışırsın? Bu kararı nasıl tek başına alırsın? Bunu kabul edeceğimi nasıl düşünürsün? Bana nasıl yalan söylersin?"

Abartıyordu. Yalan falan söylememiştim, yalnızca işin aslını söylememiştim, o kadar. Ama diğer sorularında bir tık haklılık payı olabilirdi.

"Geri dönemez miyiz? Lütfen, geri dönelim!"

Hayır, güzelim. Artık çok geç. Avrupa Yakası'na çoktan giriş yaptık bile. Hatta on beş dakika sonra da varmak istediğimiz yere ulaşacağız.

"Alooo! Kime diyorum? Demir kime diyorum ya?"

Hemen arkamdan bağırarak konuşurken onu kale almıyordum çünkü kale alırsam bu arabayı geri döndürmek zorunda kalırdık ama böyle bir şey yaşanmayacaktı. *Özellikle de bu kadar yaklaşmışken...*

"Hep böyle mi?"

Bu soruyu yanımdaki koltukta, direksiyonun başında oturan babam sordu. *Evet, Suat Gürsoy da bu sabah bizimleydi çünkü bugünün baş kahramanı bizzat oydu.* Göz ucuyla ona bakarken dudaklarımın kenarı usulca kıvrıldı ve ağır ağır başımı salladım.

"Yeni başlıyoruz Suat Bey." Derin bir nefes bıraktı ama gözlerini de yoldan ayırmadı.

"Ha daha bitmedi yani?" diye sordu kuşku içinde. Sesli bir şekilde gülümseyip yine başımı salladım. Eh, kısmen de olsa kızının gerçek yüzünü, bazı anlarda ne kadar huysuz ve inatçı olduğunu yeni görüyor sayılırdı.

"Hayır, alış bunlara şimdiden. Kızın da bir çene var..." Bir elimi havaya kaldırıp abartılı bir tavırla salladım. "Üfff! Maşallah, aman düşman başına!"

Arkamızdaki koltukta oturan keçiyle açık açık dalga geçerken tam da o sırada en sertinden kafama bir darbe yedim.

"Komik misin sen şimdi? Komik misin Demir?" Resmen burnundan soluyordu. *Çok öfkeliydi, çok. Anlaşıldı... Bugün bayağı canıma okuyacaktı.*

Sadece kafama yediğim darbeyle sınırlı kalacağını zannetmiştim ama asla öyle bir şey olmadı. Nisa'nın içinden bir canavar çıktı. Oturduğu yerde hışımla doğrularak babamla aramızdaki boşluğa başını uzattı ve aniden boğazıma yapıştı. *Ciddi manada boğazıma yapıştı hem de.* Bir kolunu boynuma doladı. Çok sıkmadı ama beni biraz boğmaya çalıştı. *Bugün gerçekten bitmiş, mahvolmuş, kahrolmuştum. Ne çenesinden kurtulabilirdim ne de darbelerinden.*

"Geberteceğim seni! En sonunda seni geberteceğim! Bunu bana nasıl yaparsın ya?"

Şu an arabanın içinde inanılmaz bir Yeşilçam draması çekiliyordu. Çünkü Nisa'nın sızlanmaları da isyanları da tam olarak bunu yansıtıyordu. Bana kalırsa kesin regl dönemindeydi. Ayın sonlarındaydık ve bu dönemler her zamankinden daha aksi oluyordu. Anlaşılan çok yanlış bir zamanda bizim kızı buraya getirmek istemiştim. Yoksa böylesine bir öfke, bu küçücük bünyeye kesinlikle fazlaydı.

Nisa, beni boğmaya devam ederken bu kez babam, daha doğrusu *babamız* ona müdahale etti. *Böyle deyince de gerçekten bir garip oluyordu.* Direksiyon hâkimiyetini kaybetmeden, bir elini Nisa'nın boynuma doladığı koluna uzattı ve benden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Kızım, Nisa bir dur artık! Cidden boğacaksın çocuğu!" İşin garip tarafı başarılı da oldu. Onun dokunuşundan dolayı mı yoksa ikazından dolayı mıdır bilinmez, Nisa hızla kolunu boynumdan çekti ve saçlarını savurarak koltuğuna geri yaslandı.

"Boğulsun! Aman boğulsun o!" Tabii söylenmeleri hâlâ bitmemişti. *Gerçekten çenesini kapatabilene aşk olsun ama bizim de kalbimiz kırılıyordu burada. Boğulsun falan hiç olmuyordu yani...*

Oturduğum ön koltukta hafifçe arkamı dönerek, "Başladın yine dayak arsızı etmeye ha! Bir dur kızım ya!" diye söylendiğimde çenesini dikleştirip, başını pencereden tarafa doğru çevirdi. Kollarını da göğsünde kavuşturdu. *Öfkeli civciv cidden terör estiriyordu ama buna rağmen yine de çok şirin ve güzel görünüyordu.*

Üzerinde büyük, pembe çiçekleri ve minik yeşil yaprakları olan bej renginde uzun bir elbise vardı. Elbisenin üzerine klasik bir kot ceket giymişti. Yanaklarına sürdüğü pembe allık ve kirpiklerindeki rimel dışında yüzünde makyaja dair başka iz yoktu, gerçi ihtiyacı da yoktu. Doğallığı çok daha güzeldi ve ben onun her hâline zaten müptelaydım. Beline kadar uzanan saçları bugün dalgalıydı, kakülleri ise her zamanki gibi yüzünü çerçeveliyordu. Kulaklarına

minik kalpli küpeler takmıştı. Boynunda ise hiç çıkarmadığı kutup yıldızı kolyesi vardı. Yanına da küçük, kahverengi bir çanta almıştı. *Aile ziyareti için muazzam bir görüntüydü.* Şu güzelliği, her seferinde kalbimin yerinden çıkacakmış gibi hızlı atmasına sebep oluyordu. *Ah, bir de şu siniri olmasa, her şey çok daha güzel olacaktı. Onda da payın büyük kısmı bendeydi.*

Bugün için ben de ona uyumlu bir şekilde hazırlanmıştım. Üzerime bej polo yaka, kısa kollu bir tişört ve siyah, kumaş pantolon giymiştim. İstanbul'un havasına asla güven olmadığı için yanıma da siyah ceket almıştım.

Aramızdaki bu gerginlikten ve bana surat asmasından hiç hoşlanmadığım için, "Hem sen Gürsoy kalmamı istemiyor muydun?" diye sordum isyan edercesine. Kısmen de olsa bütün bunları yapmamın sebebi bir nevi buraya çıkıyordu.

Göğsünde birleştirdiği kollarını çözerek, çatık kaşlarıyla birlikte bana döndü. "İstiyordum! Hâlâ da istiyorum!" diye bağırdı.

Tek kaşımı havaya kaldırıp, "Eeeee?" diye soludum tam da onun istediğini yaptığımı göstererek. "Tamam işte, kalıyorum ama bu şartla. Gürsoy ailesinin bütün mensupları bugün senin kim olduğunu öğrenecek. O kadar!" Belki de onuncu defa aynı konuyu açıklıyordum.

"İyi de ben bunu istemiyorum ki Demir! Beni bu meseleye dâhil etmek zorunda değildin." *Hayır; zorundaydım. Çünkü yüreğim başka türlüsünü kabul edemezdi.*

Bazı kararları almak, sanıldığı kadar kolay değildi. İnsanın içini ikiye bölermiş gibi hissettirirdi. Kalbin bir yana, aklın başka bir yana çekiştirirken, hangi yöne gideceğini tam olarak kestiremezdin. Enine boyuna, artıları ve eksileriyle her şeyi düşünmek isterdin. *Geçmişini ve geleceğini...*

Ben de tam olarak öyle bir yol ayrımından geçmiştim. Annem ve babam, geçen ay boşanmıştı. Beni büyüten ailem parçalanmıştı. Aslında bu şartlar altında Gürsoy kalmamın hiçbir manası yoktu ama buna ne annem ne babam ne de Nisa izin vermişti. İşin gerçeği ben de zaten onlardan ayrılmak ya da soyadımı, benliğimi değiştirmek istememiştim. Annemden de babamdan da kopamamıştım. *Özellikle de doğum günümden bu yana her şey daha da güzel ilerlerken onları nasıl bırakabilirdim?*

Öz babam Onur Polat bu süreçte birçok kez üstüme gelmiş, artık onun soyadını taşımamı, onun ailesine katılmam gerektiğini söylemişti ama bilmediği ya da ısrarla anlamadığı mesele şuydu ki, her bağ kanla kurulmazdı. Kan bağı, her şeyi belirleyemezdi. *Onun isteğini nasıl kolayca kabul edebilirdim? Yıllardır bana "oğlum" diye seslenen, her düştüğümde elimden tutan, geceleri üzerimi örten bu insanları bir anda nasıl bırakırdım?*

Bir kararla, basit bir imzayla tüm geçmişimi öylece silemezdim. Bana kim olduğumu öğreten, beni ben yapan ailemi bir soyadı uğruna geride

bırakamazdım. Beni dünyaya getirmek başka bir şey, ait olduğum yeri seçmek bambaşka bir şeydi. Nisa'yı bu konuda çok iyi anlıyordum. *Belki de en zor olan da buydu; ait olduğun yeri seçmek ve bununla yaşamayı öğrenmekti.*

Nisa'nın bu kadar çemkirmesinin, öfkelenmesinin sebebi ise şundan kaynaklanıyordu: Bugün ailemizin geri kalanı yani dedemler, kuzenlerim, kısaca Gürsoy ailesinin bütün fertleri Nisa'nın aslında kim olduğunu öğrenecekti. Çünkü Suat Gürsoy'la, yani babamla bir anlaşma yapmıştık. *Bence makul bir anlaşmaydı.*

Ben *Gürsoy* kalmaya devam edecektim ama karşılığında da ondan tek bir şey istemiştim. *Nisa'yı bütün aileye açıklamasını.* Bu konuda bir saniye bile düşünmemiş, şartımı hemen kabul etmişti. Hatta bu kararı çoktan onun da aldığını, sadece Nisa'yı incitmeden ve ona haber vermeden yapmak istemediğini söylemişti. Onu bir konuda uyarmak zorunda kalmıştım. Eğer Nisa'ya haber verirse ya da fikrini sorarsa bu durumu asla kabul etmeyeceğini dile getirmiştim. Bu yüzden planda birtakım değişiklikler yapmak zorunda kalmıştık. Nisa'yı da incitmekten ziyade bayağı öfkelendirmiştik çünkü ona bir mevzuda yalan söylemiştim.

Önümüzdeki ay Senem'in doğum günü vardı. Nisa da günlerdir hediye aradığından ama asla bulamadığından yakınıyordu. Ben de hafta sonu İstanbul'a gidebileceğimizi hem gezip hem de Senem'e hediye bakabileceğimizi söylemiştim. Söz konusu İstanbul'a gitmek olunca teklifimi hemen kabul etmişti. Zaten son günlerde hem derslerden hem de dans kursundan rahat bir nefes aldığımız söylenemezdi.

Bugün kahvaltı yaptıktan sonra sabahtan yola çıkmak için plan yapmıştık. Tabii Nisa sabah babamı da araçta görünce, daha doğrusu Impala'yla değil de babamın siyah Mercedes'iyle gittiğimizi fark edince bir afallamıştı ama ona da durumu başka türlü özetlemiş, babamın İstanbul'da işleri olduğunu söylemiştim. *Evet, şimdi fark ediyordum da bu konuda da yalan söylemiştim.*

Yani Nisa'nın yaklaşık on dakika öncesine kadar ne babamla aldığımız karardan ne de Gürsoy ailesini ziyarete gittiğimizden haberi vardı. *Öfkesi de bundan kaynaklanıyordu. Eh, tabii bir de aileye varlığının açıklanacak olmasından...*

Sonunda bütün bu tartışmamızın ortasında onun da sesi duyuldu. *Babamızın.* Açıkçası bir şeyler söylemesi de gerekiyordu çünkü kızıyla tek başıma baş edemiyordum. Oldukça ılımlı ve gerçekten bunu istediğini belli eden bir sesle, "Nisa, bu sadece Demir'in kararı değil ki kızım. Bunu ben de istiyorum," dediğinde Nisa hiç çekinmeden gözlerini devirdi. Sırtını iyice koltuğa yaslarken, "Zaten söz konusu ben olunca bayağı iyi anlaşacağınız tuttu," diyerek ağzının içinden mırıldandı. Tabii onu duyabileceğimiz bir seste, kinayeyle konuştu. Babam, ona karşı çok temkinliydi. Söyleyeceği şeyleri yanlış

anlamasından korkuyordu. Üzerine gitmeyip, yine sessizliğine büründü ama aynı durum benim için geçerli değildi.

Babamla göz göze gelirken, "Ortak değerlerimiz var diyelim," diyerek alaycı bir sesle mırıldandım ve tokuşturmak üzere yumruğumu havaya kaldırdım. Babam, bir elini direksiyondan çekerek yumruğunu yumruğumla tokuşturdu. "Kesinlikle," diyerek beni onayladı. Dikiz aynasından Nisa'yı kontrol ettiğimde yine gözlerini deviriyor, başını sağa sola doğru sallıyordu. Ant içmişti. Eminim, bütün gün böyle patlamaya hazır bir bomba gibi gezecekti. *Bari o bomba Muzaffer Gürsoy'un üzerinde patlamasaydı. O zaman onu ben bile kurtaramazdım.*

Dikiz aynasından ona dikkat kesilirken yeniden göz göze geldik. Dudaklarını aralayacağını ve yine mızmızlanacağını anladığım anda, "Hiç nefesini boşa tüketme yavrum. Bu mevzu, bu konuşma bugün gerçekleşecek. Kapiş?" diyerek lafı ağzına tıkadım ve göz kırptım. *Ama onun takıldığı nokta başkaydı.*

"Yavrum deme sen bana! Sen şu an bana yavrum falan deme mümkünse! Yavrum demen bile hiçbir şeyi kurtarmaz!"

Yavrum dememe özellikle bayılıyordu ve ben de sıkıştığım her an ona *yavrum* diye sesleniyordum ama anlaşılan bugün bu bile kurtarmıyordu beni. Günün sonunda ya canıma okuyacaktı ya da yüzüme bile bakmayacaktı ama bütün bunları zaten göze alarak gelmiştik buraya.

Hafifçe arkamı dönüp, onunla uğraşmak istercesine, "Bu arada, yalıya varmamıza da beş dakika kaldı. Yaklaştık yani," dediğimde öyle sert bir bakış attı ki, hemen yanımda oturan babam beni uyarmak zorunda kaldı. "Yangına körükle gidiyorsun şu an." Bunun gayet farkındaydım ama umurumda değildi. Omuz silkerek tekrar önüme döndüm.

Bana kalırsa Nisa çok abartıyordu. Ayrıca bugün sadece onun kim olduğu değil, benim de gerçekte kim olduğum aileye açıklanacaktı. Onu bu konuda da yalnız bırakmayacaktım. Tamam, Gürsoy ailesinde kalmayı seçmiş olabilirdim ama ailenin aslında benim de kim olduğumu bilmelerini istiyordum.

"Bir de şunu çok rahat bir şekilde söyleyebiliyorsun ya... Gerçekten arsızsın Demir! İnanılmazsın! İnsanı delirtirsin sen!"

Nisa sessizliğini bozarak o sert tınısıyla konuşurken yine hafifçe arkamı döndüm ve ona havadan bir öpücük gönderdim. "Bana deli olduğunu zaten biliyorum güzelim," dediğimde başını iki yana doğru salladı. Gözleri hâlâ çok sinirli bakıyordu. Yanımda oturan babam belirgin bir sesle boğazını temizledi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde kaşlarını havaya kaldırmış bir şekilde bana baktığını gördüm. Gözlerimi devirip sıkıntılı bir nefes bıraktım. "Ama bir sen, bir Devrim amca... Ayıp oluyor yani. Rahat rahat sevgilimle uğraşamayacak mıyım ben?" diyerek isyan ettim. Hafifçe gülümseyerek o da başını iki yana doğru salladı. Gözlerini de yoldan hiç ayırmadı.

"Bizim yanımızda hayır evlat." *Al bir de buradan yak. Sadece kızlarıyla değil, babalarıyla da gerçekten işimiz vardı.*

Bahsettiğim beş dakika sandığımdan daha hızlı bir şekilde geçti. Dedemlerin Sarıyer, Yeşilköy'deki yalılarının girişine yaklaştığımızda büyük, beyaz demir kapılar iki yana ayrılarak açıldı.

Dedemlerin yalısı üç katlı ve beyaz renkteydi. Şahane bir mimariye ve geniş odalara sahipti. Daha öncesinde birçok kez geldiğimden biliyordum. Yalının hemen önünde bir iskele bulunuyor, bazen oradan tekneler kalkıyordu. Bahçesi bayağı genişti. Etrafta bir sürü ağaç vardı. İçlerinden en güzeli nar ağaçlarıydı. Çiçek açmaya başlamışlardı bile. Bir de bahçenin dört bir tarafında babaannemin gözdesi olan renkli sümbül çiçekleri vardı. Bayılırdı toprakla uğraşmaya. Hatta yalının bir tarafında kendine ait küçük bir serası bile vardı.

Kapıdaki güvenlik görevlileri başlarını eğerek babama selam verirken, benim gözlerim dikiz aynasından yalnızca Nisa'nın üzerindeydi. Çehresi dehşete düşmüş gibiydi. Beti benzi atmış görünüyordu. Yutkunduğunu bile yine dikiz aynasından fark ettim. Tedirginliğini iliklerime kadar hissediyordum ama korkmasına hiç gerek yoktu çünkü onu bir an olsun yalnız bırakmayacaktım. Her anında yanında duracak, sıkıca elini tutacaktım.

Babam, arabayı durdurarak, "Geldik," derken aynı zamanda da kemerini çözdü ve araçtan indi. Arabayı otoparka götürmek üzere yanımıza yaklaşan görevliyi durdurdu. O an anlamıştım, bizi biraz yalnız bırakmak istediğini.

Başımı arkaya doğru çevirdim ama Nisa'nın gözleri asla bana değmiyor, korku dolu bakışlarıyla karşısındaki kalabalığı izliyordu. Babaannem, Şevket abi, Ela abla, Şevket abinin kardeşleri Sinan abi ve Serkan abi... Hepsi kapıya çıkmış, bizi bekliyorlardı. Şevket abi ve Ela ablanın, elbette bugün olacaklardan haberleri vardı. Onları dün akşam aramış hem kararımı hem de geleceğimizi söylemiştim.

Babam, babaannemle kucaklaşarak içeri geçerken, Nisa sesindeki bariz korkuyu gizlemeden, "Gerçekten herkes burada mı?" diye sordu. Usulca başımı salladım ama o bana bakmadığı için bunu da görmedi. Kısa bir açıklama yaptım.

"Sadece Fikret amcam ve Neslihan yengem yok. Ha bir de onların iki oğlu, Savaş abi ve Sedat abi. Amcamla, yengem Berlin'de yaşıyor, bahsettiğim oğulları da onları ziyarete gitti ama evet, geri kalan herkes burada. Karşındakiler Gürsoylar. Dedemiz de muhtemelen içeride bekliyordur."

İşte o an keskin bakışları yavaşça bana değdi. Yine başını iki yana doğru sallarken dişlerinin arasından, "Seni gerçekten geberteceğim," diye tısladı. *Gerginliğini anlayabiliyordum ama biraz sakin kalmayı deneyemez miydi?*

"Ama öyle deme guzelim. Evlenemeyiz sonra." Amacım sadece ortamı yumuşatmak ve Nisa'nın gerginliğini bir nebze olsun hafifletebilmekti ama elbette başarılı olamadım. Aksine bana çıkışmaya devam etti.

"Bu evlilik konusunda seni öyle bir sürüngüreceğim ki Demir... Feleğin şaşacak." Bunu yapacağına şüphem yoktu ama sorun değildi. Eğer hıncını böyle çıkaracaksa her şeye kabuldüm.

"Başım gözüm üstüne," dediğim sırada direksiyon koltuğunun bulunduğu tarafın kapısı açıldı ve babamın biraz önce durdurduğu görevli içeri girdi. O direksiyonun başına geçerken ben de oturduğum koltuktan kalktım ve dışarı çıktım. Hava hafiften bir estiği için ceketimi üzerime giyip Nisa'nın bulunduğu tarafa geçtim ve kapısını açtım. Başta hiç arabadan inmek istemedi ama elimi uzatıp yumuşak bir sesle, "Hadi," dediğimde önce bıkkınlıkla omuzlarını düşürdü, ardından derin bir nefes aldı. Sonra da elimi tutup yavaşça arabadan çıktı.

Babaannem, Ela abla ve Şevket abi yüzlerinde içten gülümsemelerle hâlâ bizi beklerken Nisa dikildiği yerden hemen hareket edemedi. Put gibi sabit kaldı. Elinden bir tık çekiştirmek zorunda kaldım ama yine de onu ilerletemedim.

"Ya işittiklerinden sonra benden nefret ederlerse?" Fısıldayarak konuşmuştu. Sesindeki korkuyu da gizlememişti. Böyle hissetmesine katlanamıyordum.

"Öyle bir şey olmayacak çünkü buna izin vermeyeceğim." Güven vermek istedim ama bana, buna hiç inanmadığını belli eden bakışlar attı, alayla güldü.

"Bunu bilemezsin. Sonuçta ben gayrimeşru bir çocuğum. Unuttun mu?" Artık gerçekten sinirlenmeye başlıyordum. Kendine böyle şeyler demesinden de hiç hoşlanmıyordum.

"Nisa, sinirleniyorum ama bak! Abartıyorsun artık," diye çıkıştığımda gözlerini devirdi.

"Ben mi abartıyorum?" Önce burnundan soludu. Ardından, "Haklısın, ben abartıyorum. Hatta hep ben abartırım. Nisa kim ki zaten?" diye söylenmeye devam etti. Arkasını dönüp ters yönde ilerlemeye başladığında onu kolundan kavrayarak hızla kendime çektim. *Yeter ama!* Daha fazla kendini böyle yiyip bitirmesine izin vermeyecektim.

Gözlerimi onun ürkek bir kuş gibi bakan gözlerine sabitlerken, "Nisa kim mi?" diye sordum sertçe. "Nisa benim canım. Nisa benim kalbim. Nisa benim her şeyim. Tek gerçeğim ve geleceğim. Anladın mı?" Gözlerime dik dik bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. Sustu, tek kelime etmedi. İki elim kollarını kavrarken, "Anladın mı?" diyerek tekrar sordum. Bu kez bir tepki verdi. Usulca başını salladı. "Aa-anladım," dedi titrek bir sesle. Belli etmek

istemiyordu ama hoşuna gitmişti böyle konuşmam. Dudaklarının kenarında minik bir tebessüm bile vardı. *Eh... Bu da bir şeydi.*

Elini tutup, yavaş adımlarla artık bizimkilerin bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladığımızda, "Bir şey soracağım ben sana," diye mırıldandım.

"Sorma sen bana hiçbir şey." *Ama yine de sordum.*

"Regl misin sen?" Aniden sorduğumun ben de farkındaydım ama bu alınganlığı, bu aksiliği tanıyordum. Ayın bu günleri çok sinirli oluyordu. Bakışlarını hızla bana çevirip kaşlarını çattı. "Sana ne Demir!" diye çıkıştı önce. Sonra, "Evet," diye fısıldayarak beni onayladı.

"Belli zaten." Ağzımın içinden mırıldanırken bunu elbette duydu. Boştaki eliyle sertçe karnıma vurdu.

"Demir... Bak, gerçekten elimde kalacaksın." Bir kedi gibi yine dişlerinin arasından tıslarken ona asla aldırış etmedim. Aksine uzanıp yanağından küçük bir makas aldım.

"Haşin yıldızım benim," dediğimde o öpmeye doyamadığım dudaklarının kenarı sonunda kıvrıldı ve bu kez gerçekten gülümsedi. İçime de su serpti.

Gürsoy yalısının bahçesinde Nisa'yla el ele yürürken içimi garip bir his kapladı. Yıllardır alışık olduğum bu taş avlu, zaman zaman çocukluğumun geçtiği bu koca bahçe tuhaf bir şekilde bir anlığına bana çok yabancı geldi. Sanki çocukluğumun gölgesi bu bahçenin bir köşesinden çıkıp bana el sallayacaktı ama şimdi geçmişe dalmanın, eskileri yâd etmenin zamanı değildi. Bugün, buraya gerçeklerin kapısını aralamak için gelmiştik.

Yanımda yürüyen Nisa'nın adımları da en az çehresindeki ifade kadar tedirgindi. Sessizdi. Başı dikti ama eminim ki içi içini yiyordu. Bu eve, bu aileye ait olduğunu bilerek ama aynı zamanda da buraya ait olmadığını hissederek ilerliyordu.

Kapının eşiğinde bizi bekleyen babaannem Selma Sultan yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle kollarını iki yana açtı. Üzerinde açık mavi şık bir döpiyes vardı. Omuzlarında biten saçlarına hacimli bir fön çektirmişti. Kulağındaki inci küpeler zarafetine zarafet katıyordu. Her zamanki gibi yine çok asil görünüyordu. Gözlerindeki yaşanmışlık izlerine rağmen bize bakınca yaşadığı heyecanı asla gizleyemiyordu.

Sinan abi ve Serkan abi, babamla birlikte içeri geçmişti. Ela abla ve Şevket abi ise tıpkı babaannem gibi kapı eşiğinde bizi bekliyordu.

"Canlarım! Hoş geldiniz!"

Babaannemin sesi, gülümsemesi gibi sıcacıktı. Gözleri sevgi ve şefkatle ışıldıyordu. Bana sıkıca sarılırken bakışları hemen yanımdaki Nisa'ya kaydı. Dudaklarındaki anlamlı gülüşle baştan aşağıya onu gelişigüzel bir biçimde süzdü. Yüzünde şaşkınlık ve merak karışımı bir ifade vardı.

Gözlerini Nisa'dan ayırmadan, "Demir... Nisa'mız bu mu yoksa?" diye sordu. Bakışlarımı sevgilime çevirirken dudaklarımdaki geniş gülümseme ve hissettiğim gururla başımı salladım. Nisa'nın hâlâ çok gergin olduğunu bildiğim için tuttuğum elini sıkarak ona güven vermek istedim. Çünkü ilk defa aile büyüklerimizle tanışıyordu. Aslında bu an, onun ve benim için çok önemliydi.

"Ta kendisi Selma Sultan. Sevgilim, Nisa. Nisa, babaannem."

Onları tanıştırırken *babaannemiz* dememek için kendimi zor tuttum çünkü Nisa'nın gözlerinde asılı kalan korku ifadesi resmen frenlememe sebep oldu. Lakin babaannemin ona bakan gözleri ilgiliydi. Nisa, başıyla hafifçe bir selam verip sarılmak için ona doğru yaklaştığında bir elini kaldırarak Nisa'nın yanağını okşadı.

"O meşhur Nisa sensin demek?"

Aynen öyle babaanne. O meşhur Nisa bu. Biraz sonra çok yakından tanışacaksınız zaten. Bizzat öz torunun olur kendileri.

Nisa'yla da kucaklaşıp, geri çekilirken babaannemin gözlerinden hiçbir şey kaçmayan bakışları yine benim üzerimdeydi. "Maşallah fotoğraflardakinden çok daha güzelmiş," dediğinde Nisa utanarak geri çekildi.

"Tanıştığıma çok memnun oldum efendim," dedi sadece küçük bir tebessümle. Bense bir elimi sırtına atarak ve gözlerimi asla onun üzerinden çekmeyerek, "Öyledir o. Çok güzeldir. Fıstık gibidir," diye mırıldandım. Yanaklarındaki pembe allığa rağmen yüzü iyice kızardı.

Babaannem, "Ben de çok memnum oldum güzel kızım. Hadi içeri geçelim. Sizler için harika şeyler hazırladık," dediğinde bir kolunun altına beni, diğer kolunun altına da Nisa'yı aldı. Üçümüz geniş kapıdan içeri geçerken, Şevket abi ve Ela abla da bizi takip ettiler.

Şevket abi, omuzlarımdan sıkarken, "Umarım biraz sonra yaşanacaklar için zırhlarını iyi kuşanmışsındır," diyerek alayla mırıldandı. Ela abla ona onaylamaz bir bakış atıp Nisa'nın yanına geçti. "Merak etme. Hiçbir şey olmayacak. Ben yanındayım, tamam mı?" Sanki gözlerindeki endişeyi hissetmiş gibi onu sakinleştirmeye çalıştı. Nisa'nın bakışları ise direkt olarak beni buldu. Bakışlarıyla bana, *"Biliyorlar mı?"* diye sordu. Ben de hafifçe tebessüm edip, gözlerimi kırparak başımı salladım ve bildiklerini belirttim. Tepki vermeyip, sessiz kalarak salona doğru yürümeye devam etti. Asıl tepkiyi babaannem verdi.

"Ayy Şevket! Ne bilmece gibi konuşuyorsun oğlum? Ne zırhından bahsediyorsun? Hayırdır, savaşa mı giriyoruz?"

"Gürsoylarda soğuk savaş hiç bitmez babaanne, biliyorsun."

"Zevzek."

Normal şartlarda olsa onların bu tatlı muhabbetlerine ben de ortak olurdum ama gerçekliğe yavaşça adım atarken Nisa'nın hissettiği gerginliği ben de hissetmeye başlıyordum. Pekâlâ, babamın Nisa'yı açıklayacak olması yaşanması gereken bir durumdu ama dedemin, babaannemin ve ailenin geri kalan üyelerinin bu durumu nasıl karşılayacağını şu an ben de kestiremiyordum. Umarım bugünü en hasarsız şekilde atlatırdık.

Yalının dört bir yanını saran şahane yemek kokuları burnumuza doluşurken sonunda direkt denize bakan geniş oturma salonuna ulaştık. Dedem, her zamanki köşesinde oturuyor, gözlükleriyle elindeki gazeteyi okuyordu. Otoriter duruşu yine bildiğimiz gibiydi. Babam karşısında oturuyor ama asla ona bakmıyor, hatta onu bayağı görmezden geliyordu. *Çünkü hâlâ tepkiliydi.*

Dedemin üstünde koyu gri bir pantolon ve yelekten oluşan takım, içinde de beyaz bir gömlek vardı. Boynuna doladığı lacivert fular, onun eski alışkanlıklarından biriydi. Evin içinde, özellikle de kış ve bahar aylarında boğazını sıcak tutsun diye hep fular takardı. Beyaz saçları geriye doğru taranmış, şakaklarındaki açıklık artık iyice yerleşmişti ama bu, ona ağırlık katan bir detay olmaktan çok yaşanmış bir hayatın nişanesi gibiydi.

İçeri girdiğimizi gördüğünde dudaklarının kıyısında beliren tebessümle gazetesini hemen katladı ve yanındaki ahşap sehpanın üzerine bıraktı. Gözlüklerini de çıkararak gazetenin üzerine bırakırken ayağa kalktı. Beni kucaklamak istercesine iki kolunu genişçe açtı.

"Demir, hoş geldin oğlum."

Yanına ulaşmamla beni kollarının arasına çekip, sıkıca sarıldı. Gözlerinin köşelerinde ince çizgiler vardı ama bu çizgiler geniş gülümsemesinin izleriydi.

"Hoş bulduk, dedem."

Dedemle kucaklaşıp geriye doğru çekilirken dedemin gözleri tıpkı babaannem gibi hemen Nisa'ya kaydı ve o da ilgiyle sevgilimi süzdü. Nisa ise babaannemin kollarından çıkmış, yanımda dikiliyordu. Başı eğikti. Ellerini utangaç bir şekilde önünde birleştirmişti.

Dedemin gözleri heyecanla parlarken, başını da onaylan bir edayla ağır ağır salladı. *Anlamıştım çünkü. Nisa'yı beğenmişti.* "Demek uğruna köşkler alınan küçük gelinimiz Nisa sensin," dedi çok imalı bir tonlamayla ama bunu söylemesiyle Nisa'nın öksürmesi bir oldu. Başını hızla kaldırarak kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. Dedem, Nisa'nın çok utandığını anlayarak ona doğru bir adım attı ve yanağını okşadı. "Utanma, utanma. Öylesin. Sen de hoş geldin, güzel kızım," dedi sevecen bir sesle.

Nisa, hafifçe başını eğerek, "Hoş buldum, efendim," diye mırıldandı sadece. Arkasını döndü. Ela abla oturduğu koltuktaki kendi yanını işaret edince gidip onun yanına oturdu. Dedemin gözleri ise hâlâ bendeydi. Bir an bakışları diğer geniş koltukta oturan babama kaydı. O meşhur soğuk tavrını

hiç geciktirmeden ve babamın varlığını bilhassa görmezden gelerek, "Bu niye geldi?" diye sordu.

Eğer başka bir zaman olsaydı, dedemin bu tepkisine kahkahalar atardım ama bugün olmazdı. Babamla birçok kez atıştığına şahit olmuştum ama ilk kez böylesine soğuk tavrını keskin bir şekilde sürdürüyordu. Yirmi beş yıllık evliliği sonlandırıp, annemle ayrıldıkları için babama çok tepkiliydi. Boşanmalarına hâlâ anlam veremiyordu.

Babaannem hemen devreye girdi. Kaşlarını çatarak eşine dönüp, "Muzaffer!" diyerek sertçe uyardı. Dedem, onu geçiştirir gibi elini havada sallayıp, yeniden koltuğuna oturdu. Ben de Nisa'nın yanına gidip, Ela ablayla ikisinin tam ortasına oturdum. Dedemin aksi tavırlarına rağmen babam ona alaycı bir şekilde karşılık vermekte gecikmedi.

"Bu güzel karşılama için teşekkür ederim baba. Ben de hoş buldum."

Dedem somurttu. Hatta ağzının içinden bir şeyler homurdandı ama hiçbirimiz ne dediğini duymadık. O sırada babaannem yine araya girerek ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Sen babana aldırma oğlum. Aç mısınız? Kahvaltı yaptınız mı? Hemen sofrayı hazırlatayım mı?"

Babaannem peş peşe sorularını sıralarken benim gözlerim yalnızca yanımdaki Nisa'daydı. Başını yere sabitlemişti. Uzanıp elinden tuttuğumda gerginlikten titrediğini fark ettim ama sadece elleri değil, bütün vücudu titriyordu. İyice yanına yaklaşıp kulağına, "Sakin ol, güzelim," diye fısıldadım ve güç vermek istercesine elini sıktım ama onun eli resmen avucumun içine hapsolmuştu. Öyle bir sıkıyordu ki... Sanki kaçıp gideceğimden korkuyordu. Oysa buradaydım, yanındaydım ve hiçbir yere gitmeyecektim.

Tam o sırada babam, "Hayır, annem. Sağ olasın. Gel, otur sen de. Benim sizlerle konuşmak istediğim önemli bir mesele var," dedi. Gözleri biraz önceki alaycı bakışlarının aksine ciddileşmişti. Nisa'nın dudaklarından titrek bir nefes koptu ama bunu yalnızca ben fark ettim. Bir kolumu beline atıp onu sakinleştirmek istercesine sırtını sıvazladım ama işe yaramadı. Hâlâ çok gergin görünüyordu. Vücudu da tir tir titriyordu.

"Karnım ağrıyor," diye fısıldadı. Bunun iki sebebi olabilirdi. Şu an hangisinden olduğunu ben de kestiremiyordum ama korktuğunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Şakağına minik bir öpücük bırakırken kulağına, "Bir şey olmayacak. Güven bana," diye fısıldadım. Elimi bir kez daha sıktı ama bu kez yavaşça başını salladı, *sanki bana inanmak istercesine.*

O an bulunduğumuz salonu inceledim. Babamın kurduğu cümleyle ortam bir anda derin bir sessizliğe büründü. Babaannem, babamın yanına doğru ilerledi ve onun oturduğu koltuktaki boş yere oturdu. Yüzündeki şen gülümseme söndü, yerini derin bir ciddiyet aldı. Gözleri ise dikkatle Nisa ve

benim üzerimdeydi. *Bir şeyleri sezmiş olabilir miydi?* Şevket abi, bizim yanımızdaydı. Bir kolunu Ela ablanın omzuna atmış, eşinin yanında sakince oturuyordu. Sinan abi ve Serkan abi, salonun diğer köşesinde ayakta dikiliyorlar ve benim gibi dikkatle herkesi inceliyorlardı. Dedem ise oturduğu koltukta dikleşerek gözlerini kısmıştı. Ellerini koltuğun kenarlarına yerleştirirken kaşlarını da çatarak babamı izledi. *Şüphelenmişti çünkü. Zaten çok kolay insanın içini okuyan bir adamdı.*

"Sen Yalova'daki işleri bırakıp bu taraflara kolay kolay gelmezsin. Belliydi zaten birden çıkıp gelişinden. Ne oldu yine? Hayırdır?"

Dedem hiç çekinmeden üstü kapalı sözlerini peş peşe sıralarken babam derin bir nefes çekti. Omuzlarını dikleştirerek, keskin bakışlarını dedeme çevirdi. Hemen yanımda oturan Nisa ise hâlâ yaprak gibi titriyordu. Onu sakinleştirebilmem artık imkânsızdı.

Babam kendinden emin bir sesle, "Hayır olup olmadığına siz karar vereceksiniz baba," dedi. Dedem ağzını hafifçe aralamıştı ki ondan önce Serkan abi birden ortaya heyecanla atıldı.

"Amca? Yoksa İstanbul'daki üçüncü şirketin başına sen mi geçiyorsun?"

Sinirle gözlerimi devirdim. *Bunun aklı neden sadece buraya çalışıyordu? Hâlâ derdi bu muydu? Ben ve üçüncü şirket miydi?* İnanılacak gibi değildi. Bazen sırf bu sebeplerden dolayı bu ailede olmak gerçekten büyük bir yük gibi hissettiriyordu.

Tam dudaklarımı aralayıp ona çıkışacaktım ki benden önce olaya Şevket abi el attı. "Durumu hemen işe bağlayıp, saçmalama istersen Serkan. Bırak da amcam konuşsun." Şevket abinin otoriter sesi salonu doldururken Serkan abi gözlerini devirerek bakışlarını kaçırdı. Kollarını kavuşturarak sessiz kaldı. Babam ise onu yanıtlamakta gecikmedi.

"Hayır, yeğenim. Üçüncü şirket, babamın da dediği gibi yalnızca Demir'in. Ben hiçbir şeye karışmayacak, herhangi bir müdahalede bulunmayacağım."

Babamın gözleri yeniden dedeminkilerle buluşurken, "Benim size anlatmak istediğim meselenin işle zerre bir ilgisi yok," dedi. *Evet, işten çok daha büyük bir meseleydi.*

"Çok daha önemli bir konu. Daha doğrusu yıllardır sakladığım bir gerçek... Duyduğunuzda eminim, çok şaşıracaksınız ama yine de bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Babam söze girmek istercesine boğazını temizledi. "Eğer iznin varsa anlatmak isterim baba." Önce dedemden izin almak istedi. *Kolayca anlatılacak bir mevzu değildi çünkü.* Ardından bakışları yanında oturan babaanneme döndü. Selma Sultan, gözlerindeki endişeyle sessizce başını salladı. Yeniden dedeme döndü babam. Dedemin çatık kaşlarının altındaki gözlerinde her şeyi tartan bir bakış saklıydı. Yüzü ifadesizdi ama babamın çehresindeki ciddiyeti

de ziyadesiyle fark etmişti. Gözlerini iyice kısarken bir elini de havaya kaldırdı. "Beni korkutuyorsun ama elbette, buyur anlat," dedi.

Babamın gözleri ilk olarak bizim bulduğumuz tarafa kaydı. Dikkatle beni ve Nisa'yı izledi. Nisa'nın başı öne eğikti ama ben babamın yüzünün her bir noktasına yerleşen yaşanmışlıkları ve pişmanlıkları görebiliyordum. Hafif bir tebessümle başımı sallayıp, mevzuya girmesi için ona cesaret vermek istedim. Verdiğim mesajı almış olacaktı ki o da bana tebessüm etti. Ciddi bakışlarıyla yeniden dedeme döndü.

Ve o kaçınılmaz an sonunda geldi.

Bütün cesaretini toplayarak anlatmaya başladı. *Hem de her şeyi... Baştan sona bütün hikâyeyi.*

Evliliği boyunca annemle olan atışmalarını, çocukları olmadıkları için sık yaptıkları kavgaları, Ayla Hanım'ı, onunla nasıl tanıştığını ve ilişkilerinin nasıl ilerlediğini, benim aslında kimin çocuğu olduğumu ve beni nasıl evlatlık almaya karar verdiklerini, Nisa'nın yetimhanede büyümesini, Devrim amcaların onu tesadüf eseri Senem'le birlikte evlat edinmesini, Ayla Hanım'ın ansızın Almanya'dan gelmesiyle gerçekleri öğrenişini, Nisa'nın geçirdiği o korkutucu kazayı ve daha nicesini...

Her şeyi tek tek anlattı.

Babam gerçekleri anlatırken dedem elbette yer yer kükredi. Oturduğu koltuktan hışımla ayağa kalktı. Salonda dört döndü ama işittiklerine asla inanamadı. Çehresinde derin bir şok dalgası ama en çok da koca bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. Keskin gözleri sürekli Nisa ve benim üzerimde gidip geliyor ama en çok Nisa'ya bakıyordu. Bu makul bir durumdu. Karşısında hem manevi torunu hem de yıllardır ondan saklanan öz torunu duruyordu.

Babaannem, işittikleri karşısında gözyaşlarını tutamadı. Sessizliğini korudu ve belki de öğrendiklerini böyle sindirmeye çalıştı. Babamın her bir cümlesinde ellerini ağzına götürdü, hıçkırıklarını bastırdı. Yıllardır kayıp sandıkları bir parçanın aniden avuçlarının içine bırakılması gibi onun da gözleri yalnızca Nisa'daydı.

Yanımda oturan Nisa'da ise durumlar çok daha kötüydü. Vücudundaki titremeler iyice artmıştı. Ellerini sıkıca tutmama rağmen asla durmuyordu titremeleri. Onu sakinleştirmek için söylediğim hiçbir cümleyi duymuyor, ayaklarıyla ahşap zeminde ritim tutuyordu. Gözlerini sıkıca kapatmıştı ve açmıyordu da. Onun için endişelenmeye başlıyor ve böyle bir günü tercih ettiğim için pişmanlık duyuyordum. Bu anın böylesine sancılı olacağını düşünmemiştim ve onu böyle görmek içimi parçalıyor, midemi bulandırıyordu.

Babam her şeyi noksansız bir şekilde anlattıktan sonra geniş salona derin bir sessizlik hâkim oldu. Her cümlesi soğuk, sert bir fırtına gibi tek tek yüzlere

çarptı. Bir sis bulutu gibi üzerimize çöktü. Salonda Antarktika'dakinden bile soğuk bir hava vardı.

Ama sonra... Bu sessizlik birden yırtıldı.

Dedem, omuzları çökmüş bir şekilde koltuğuna yığılırken, "Sen... Sen nasıl bir evlatsın?" diye burnundan soludu. Boğuk çıkan sesi, bir yıldırım gibi salonun ortasına düştü. Öfke ve hayal kırıklığı, şimdi yılların otoritesiyle harmanlanmıştı. "Böyle bir şeyi yıllarca nasıl saklarsın? Bunu bize nasıl söylemezsin?" derken âdeta kükredi. Ellerini yumruk yaparak birçok kez koltuğun kenarlarına vurdu.

Babamın gözleri yaşadığı derin mahcubiyet ve pişmanlıklarla dedemin öfkeli gözleriyle çarpıştı. "Artık biliyorsun baba," dedi başını dik tutarak. Sesinde ne bir belirsizlik vardı ne de bir tereddüt. Aksine gözleri kararlıkla parlıyor, sesi çok keskin çıkıyordu. Söylediği her şeyin arkasında durduğunu gösterircesine keskindi hem de.

"Karşındayım. Bütün gerçeklerim ve gizlediklerimle karşındayım hem de. İstersen bağır, çağır. İstersen yüzüme tokat at. Ama Nisa benim öz kızım. Sizin de torununuz. Kimse bu gerçeği değiştiremez."

Bu sözlerin gerçekliği salonun tam ortasına çöküverdi. Bazı gerçekler böyle etkiler bırakırdı işte. İnsanın içine keskin bir sessizlik gibi çöker ama kolay kolay da unutulmazdı. Bu an da hepimizde kalıcı izler bırakacaktı.

Babaannem, burnunu çekerek başını yavaşça kaldırdı, ıslak gözlerini babama dikti. Dudaklarının kenarı hafifçe titredi ama tek kelime etmeden yeniden bizim olduğumuz tarafa döndü. Derin derin yalnızca Nisa'ya baktı, onu izledi. Nisa'da durumlar hâlâ aynıydı. Hâlâ gözlerini kapalı tutuyor, sanki bu anın hemen bitmesini diliyordu.

Tepkisini görmek isteyerek yeniden dedeme döndüm. Dişlerini sıkıyordu. Yumrukları dizlerinin üzerindeydi. Gözleri ise iyice yayı gerilen oklara dönüşmüştü ve o okları babamın üzerine fırlatmaktan hiç çekinmiyordu.

"Bu gerçeği ne zamandır biliyorsun? Bir kızın olduğunu yani?" Babam, işte bu kez başını öne eğdi ama sesi hâlâ biraz önceki gibi sağlamdı.

"Bir kızım olduğunu yıllardır biliyorum ama kızımın Nisa olduğunu altı ay önce öğrendim."

"Ve bunu bizden sakladın, öyle mi?"

"Baba... Bu bahsetmesi kolay bir mesele değildi."

Babamın sözleri dedemi asla ikna etmedi. İyice kaşlarını çattı dedem. Hafifçe başını sağa eğdi, sanki bir şeyi zihninde tartıyor gibiydi ve tam da o anda sorduğu soruyla salondaki tansiyonu daha da yükseltti.

"Meltem'le bu yüzden mi ayrıldınız?"

Daha fazla oturduğum yerde sessiz kalamazdım. Araya girme ihtiyacı duydum çünkü olayların Nisa'ya patlamasını hiç istemiyordum.

"Dede, o meselenin bununla hiçbir alakası yok." Söylediklerime rağmen dedem bana bakmadı bile.

"Sen karışma Demir!" *Ne demek karışma? Her şey benim başımın altından çıkmıştı, haberi yoktu.*

Başımı hemen yanıma çevirdiğimde Nisa'nın sonunda gözlerini aralayarak bana baktığını gördüm. Başını iki yana doğru sallarken, bakışları da beni öldürmek ister gibiydi. Öfkesi açıkça yüzüne yansımıştı. Buradan çıktıktan sonra pekâlâ canıma okuyacaktı. Hakkı da vardı. Ne söyleyecekse ne tepki verecekse kabuldüm. *Yeter ki gözlerimin içine böyle hayal kırıklığıyla bakmasın. Bu bakışlara dayanamıyordum.*

Hepimiz yeniden derin bir sessizliğe bürünürken bakışlarım ansızın babaannemi buldu. Gözleri hâlâ Nisa'nın üzerindeydi ama bakışlarında karmaşık bir şey vardı. *Merak mıydı? Üzüntü müydü? Yoksa sevinç miydi?* Çözemiyordum.

Sonunda o da dudaklarını araladı. "Devrimler, kızın olduğunu bilmeden onu evlatlık aldılar demiştin, değil mi?" Sesi oldukça kederli çıkmıştı babaannemin ama dudaklarının kenarında titrek bir tebessüm vardı. Babam önce yutkundu, ardından başını sallayarak onu onayladı.

"Evet annem."

Babaannemin gözleri bir anda sanki çok uzaklara daldı. "Kadere bak... Karşı komşun bir çocuğu evlat ediniyor ama o çocuk, senin ismini dahi bilmediğin kızın çıkıyor." Bakışlarını Nisa'dan ayırıp, babama çevirdi. Dikkatle ona baktı ama sonra yeniden Nisa'ya döndü. Çehresine geniş bir gülümseme yerleşirken, "Sana çok benziyor," diye fısıldadı babaannem.

Babam ve Nisa, bir anlığına göz göze geldiler. Babamın dudaklarında duyduklarından dolayı mutluluğunu gizleyemeyen küçük bir tebessüm vardı ama Nisa'nın bakışları çok aksiydi. Öfkesi hâlâ içinde kaynıyor, belki de bu durumu kabul etmiyordu. Gözlerini kaçırdı, başını hızla başka tarafa doğru çevirdi.

Salondaki diğer herkes şaşkın bakışlarıyla hâlâ sessizliğini korurken dedemin gözleri yalnızca babamın üzerindeydi. Öyle ki babaannemin sözlerini bile duymazlıktan gelmeyi yeğlemişti. "Sana, *'Meltem'le bu yüzden mi ayrıldınız?'* diye sordum Suat." Sesinde öyle bir şey vardı ki, içinde sadece öfke değil, derin bir hayal kırıklığı da saklıydı. Bu sadece bir hesap sorma değildi. Bir babanın, gerçekleri tüm çıplaklığıyla oğlundan duymak istemesiydi.

Salondaki gerilim bayağı yoğundu. Bir kıvılcım çaksa her şey alev alabilirdi. Babam, yeniden dudaklarını aralamıştı ki ondan önce Şevket abi araya girerek dedemi sakinleştirmeye çalıştı. Çünkü en zor zamanlarda dedemi yumuşatabilen tek kişi oydu.

"Dedem... Bunlar çok derin mevzular. Hem tek boşanan çift, amcamlar değil ya... Bence sebebini bilmemize gerek yok." Ama dedem bunları

umursayacak durumda değildi. Kimseyi değil, yalnızca babamı dinlemek istiyordu. Belli ki bu konuda onun üzerine gitmeye devam edecekti.

"Oğlum, geçen ay yirmi beş yıllık eşinden boşanıyor ve şimdi karşıma geçmiş, bana on sekiz yaşında bir kızı olduğunu söylüyor. Ne düşünmemi bekliyorsunuz? Bırakın da bu kadarını sorayım!" Haklı olduğu bariz bir gerçekti. Ayrıca... Nisa hakkında *gayrimeşru* dememişti. *Bu da bir şeydi.*

Babam, derince nefeslendikten sonra omuzlarını dimdik tutarak dedeme döndü. Ne gözlerinde ne de sesinde ufacık bir tereddüt dahi yoktu.

"Boşanmamızın Nisa'yla hiçbir alakası yok baba. Boşandık, çünkü biriken çok fazla şey vardı."

Dedem, bu sözlere de pek ihtimal vermedi. Başını iki yana doğru salladı. Koltuğundaki oturuşu sert ve hâkimiyet kuran bir duruş taşıyordu. Fazla çaba sarf etmesine gerek yoktu, çünkü o, zaten her şeyin farkında olan bir adamdı.

"Öyle mi? Ama ne hikmetse bütün bunlar tam da kızın ortaya çıkınca gerçekleşiyor." Sesi kinayeli ve hırçın bir nehrin akışı gibi sarsıcıydı.

Babam elini sertçe saçlarının arasından geçirirken, "Baba... Meselenin gerçekten Nisa'yla bir ilgisi yok," diyerek âdeta burnundan soludu. Artık onun da sesi öfkeli çıkıyordu. Lakin dedem bu sözleri kabullenmeye pek niyetli değildi. Kaşlarını iyice çatarken bakışları bu kez beni buldu.

"Demek Demir de Onur ve Ceylin'in oğlu ha?" Sanki bu gerçeği de kabullenemiyordu dedem. Babamın sesi ise hâlâ sertliğini koruyordu.

"Evet ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Değiştirmeyecek. Demir, bizi tercih etti. Benim oğlum o ve benim oğlum kalmaya da devam edecek."

Yani umarım...

Buraya gelirken düşüncelerim ve planlarım öyleydi ama salondaki şu soğuk havaya maruz kaldıkça artık kararlarımı da sorgulamaya başlıyordum. Bugünden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi kalmayacağını biliyor ama ne yapacağımı da şimdilik kestiremiyordum.

Dedemin bakışları yeniden beni bulurken yüzüne karanlık bir gölge düştü. Omuzlarını düşürdü, sıkıntılı bir nefes bıraktı. Bana bakmayı sürdürürken, "Şimdi söyleyeceklerime sakın alınma torun. Tavrım sana değil, babana," diyerek beni önden bir uyardı. Anlaşılan pek de iyi cümleler dökülmeyecekti ağzından. Başımı sallarken dedemin bakışları yeniden babamı buldu.

"Yıllarca, öz olmadığını bildiğim hâlde Demir'e torunum dedim ben. Onu benimsedim, onu sevdim, çok sevdim hem de. Onunla hep gurur duydum ama sen şimdi çıkmış bana, *'Senin asıl torunun Nisa,'* diyorsun. Karını aldattığın yetmezmiş gibi, meğerse bizim senden zaten bir öz torunumuz varmış ve sen bu gerçeği yıllarca bizden saklamışsın. Bize verdiğin değer bu mu oğlum? Bize gerçekten bunu mu reva gördün? Hangi anne, babanın yüreği bunu kaldırır?"

Bütün bunları dile getirirken dedemin sesi titremişti ama bu kez öfkeden değildi. Yaşadığı hayal kırıklığındandı. Oğlunun yıllardır bu gerçekleri onlardan gizlemesindendi.

Başı öne eğilirken, "Biliyorum, hata ettim," dedi babam sadece.

"Evet, büyük hata ettin hem de."

Tam da o anda, yanımda oturan Nisa elimi tutmayı ansızın bırakarak hışımla ayağa kalktı. Ayakkabılarının sert yüzeyi zeminde tok bir ses çıkarırken odadaki herkes bir anda ona döndü. Yüzündeki sert ifade, gözlerindeki ateş, yüreğindeki yangının bir yansımasıydı. *Aslında sessiz kalarak çok bile dayanmıştı.*

"Bakın, efendim." Başı ve omuzları dik, bakışları yıkıcıydı ve doğrudan dedeme bakıyordu. O bakışlarda asla korku ya da tereddüt yoktu.

"Benim ne Suat Bey'den ne de sizlerden küçücük bir beklentim dahi yok, olmayacak da. Ayrıca merak etmeyin, kimsenin beni kabullenmesini falan da beklemiyorum."

Hiç çekinmeden pençelerini çıkardı ve eminim ki hepimize de tek tek geçirecekti.

Babaannem, onun bu sert tınısıyla hemen söze girdi. Gözleri hâlâ ağlamaya çok müsait bir şekilde dolu doluyken, "Güzel kızım, hiç olur mu öyle bir şey? Nasıl böyle konuşursun? Sen Suat'ımın kızı, bizim de torunumuzsun," dedi hüzünle.

Nisa, acı ve alay dolu karışımı bir gülümsemeyle başını iki yana doğru salladı. Bu durumu asla kabullenmeyeceğini karşımızdaki aile fertlerine de göstermek istedi. Gözleri bir anlığına babama kaydı ama sonra hızla babaanneme döndü.

"Evet, bu doğru. Suat Bey benim biyolojik babam, Ayla İdil Sezgin de biyolojik annem ama benim asıl babam Devrim Altun, annem de Esma Altun. Belki bunları söylediğim için bana kızacaksınız, belki beni hiç kale bile almayacaksınız. Ama gerçek şu ki..." Sesi titredi, gözleri doldu ama ağlamadı. Geri adım da atmadı.

"Bunları söylediğim için de çok üzgünüm ama sizleri tanımıyorum bile. Siz de beni tanımıyorsunuz. Yani bu şartlar altında ne ben sizi kabul edebilirim ne de siz beni."

Herkes büyük bir dikkatle yalnızca Nisa'yı dinliyor, onu izliyordu. Sanki bu sözlerin altında eziliyorlarmış gibi kimse küçücük bir tepki dahi vermiyordu.

"Ha, şunu da özellikle belirtmek isterim. Buraya sadece Demir istediği için geldim. Hatta hiç şüpheniz olmasın, buraya gelene kadar, yani yaklaşık bir saat öncesine kadar alınan bu karardan haberim bile yoktu."

Son cümlesini söylerken arkasını dönüp bana sert bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Gerçekten savuruyordu pençelerini sağa sola ama en çok da bana. *Tamam, güzelim tamam. Suçluyum. Kabul ediyorum.*

Derince soluklandıktan sonra aynı dik bakışlarıyla yeniden dedeme döndü. Anlaşılan sözlerini henüz bitirmemişti.

"Yani aklınızda servetinizin peşinde koşmak isteyen bir kız çocuğu profili çizmek istemem. Kimsenin hayatına bodoslama atlayıp, bir şeyleri değiştirme niyetinde de değilim."

Artık sakinleşmesi ve en azından dedemize karşı daha fazla çıkışmaması için ayağa kalkıp, "Nisa," diyerek ikaz dolu bir sesle mırıldandım ama arkasını dönmeden bir elini bana doğru havaya kaldırarak beni hemen susturmayı başardı. Konuşursam bütün öfkesini bana kusacağını biliyordum.

"Bunca yıl boyunca haberiniz yoktu, bundan sonrasında da öyle kalabilir. Benim varlığımı tamamıyla yok sayıp, görmezden gelebilirsiniz. Benim için hiç sorun değil."

Bunları söyler söylemez hızla arkasını döndü ve koltuğun üzerindeki kahverengi çantasını hışımla eline aldı. O sırada Şevket abi ve Ela abla da kalktılar oturdukları koltuktan. Tıpkı benim gibi Nisa'nın karşısına geçtiler. Sinan abinin gülümseyerek kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüm. "Ben bu kızı bayağı sevdim," dediğini de işittim. Fakat şimdilik bunu umursayamazdım.

Nisa çantasını koluna takarak salondan çıkmak üzere hareket ettiği sırada karşısına geçtim. "Nisa'm yapma böyle," diyerek omuzlarından tuttum. Bakışlarını bana değdirmedi bile ama gözleri buğuluydu. Ağlamamak için çenesini sıkıyordu.

"Lütfen Demir... Lütfen, gidelim buradan," derken âdeta yalvarmıştı. Yeniden titremeye başladığını omuzlarına ellerimi koyduğumda fark ettim. O sırada dedemin olduğu tarafa baktım ama onun bakışları zaten Nisa'daydı. Üstelik o dağ gibi adamın da şu an gözleri dolu doluydu. Bir an sonra gür ama buna rağmen yumuşak sesi salonu doldurdu.

"Öyle arkanı dönüp gidecek misin? Böyle mi tanıyacağız birbirimizi? En azından dedenin elini öpmeyecek misin güzel kızım?"

Dedemin dedikleriyle yalnızca Nisa değil, hepimiz afalladık. Herkes şimdi ayaktayken ben önce Nisa'ya baktım. Kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu. O da anlam veremiyordu dedemizin söylediklerine. Ardından Şevket abiyle göz göze geldim. Dudaklarının kenarında samimi bir tebessüm vardı ve o tebessüm dedemizin Nisa'yı kabulleneceğini haykırıyordu. Sinan abi ve Serkan abi çok şaşkındı. Babam, ne diyeceğini bilemez bir hâlde hem dedeme hem Nisa'ya bakıyordu. Babaannem ise tıpkı Şevket abi gibi genişçe gülümsüyordu.

Nisa, usulca yeniden dedemize dönerken, "A-anlamadım?" diye mırıldandı. *Evet, hiçbirimiz anlamamıştık.* Dedem önce ağır ağır başını salladı, ardından oturduğu koltuktan yavaşça ayağa kalktı.

"Kızgınlığımı mazur gör. Seni suçladığım falan yok. Birini suçlayacaksam da bu yalnızca baban olur. Bir korkak gibi davranıp sana sahip çıkmadığı için, sana kol kanat germediği için, yetimhanede büyümene izin verdiği için... Burada bir günahkâr varsa o da sana sahip çıkmadığı için yalnızca babandır kızım."

Nisa'nın bu sözler karşısında gözlerinden yanaklarına usulca damlalar düştü. Yanına yaklaşıp, sımsıkı elinden tuttum. Ona güç vermek istedim. Baş parmağımla sol yanağındaki ıslaklığı silmeye çalıştım. Başını hafifçe öne eğdi ama sessizliğini de korudu. Biraz önce öfkeyle parlayan kızdan şimdi eser yoktu. Dedem ise konuşmaya devam etti.

"Bize gelince... Evet, öfkeliyiz. Özellikle de ben... Çok kızgın ve kırgınım. En çok da şaşkınım. Yıllar sonra oğlum karşıma geçip bana güzeller güzeli bir kızı olduğunu ve o kızın benim öz torunum olduğunu söylüyor. Bırak da biraz şaşırıp, kızalım ha? Bu kadarına hakkımız yok mu?"

Nisa, dedemizi onaylarcasına başını salladı ama gözlerindeki ifadeden hâlâ bir şeylerin içine sinmediğini görmek mümkündü.

"Var tabii. Olmaz olur mu? Ama..." Hemen devamını getiremedi. Sanki söyleyeceği her neyse söylemeye çekiniyor gibiydi.

Dedem kaşlarını havaya kaldırarak, "Ama?" dedi ve onun üstüne gidip devam etmesini bekledi.

Gözlerindeki sertliği yeniden kuşanarak başını dikleştirdi Nisa. Alay dolu gülümsemelerinin arasından, "Gayrimeşru olduğumu yüzüme vurmayacak mısınız? Sonuçta ben evlilik dışı bir çocuğum," dedi. Tuttuğum elini sertçe sıktım. Hatta sadece elini değil, dişlerimi de sıktım. Bu tavrından, kendini böyle hor görmesinden hiç hoşlanmıyordum.

"Nisa..." Ters bir sesle adını mırıldanmama rağmen bana aldırış etmedi. Aksine, "Ne var Demir? Yalnızca gerçeği söylüyorum," diyerek üste çıkmaya çalıştı.

Bakışlarım yeniden dedemi buldu. Gürültülü bir nefes bırakırken başını onaylamayan bir tavırla iki yana doğru salladı.

"Suat, eşini aldatmış olabilir ama bunun sorumluluğunu senin üzerine yıkacak, masum bir kızı suçlayacak kadar şeref yoksunu değilim küçük hanım. O kadar da uzun boylu değil. Bilhassa... Böylesine güçlü, böylesine gururlu, böylesine başı dik bir kızla yalnızca gurur duyarım. Asla öyle şeyler demem. İmasını bile yapmam. Madem sen Suat'ın öz kızısın, o hâlde artık benim de torunumsun. Bu salondaki hergeleler neyse, sen de osun. Anlaşıldı mı?"

Muzaffer Gürsoy, böyle bir adamdı işte. Bağırır, çağırırdı ama yumuşacık kalbinden de insanları anlamaya çalışmaktan da hiç çekinmezdi. Onun en sevdiğim tarafı da kesinlikle buydu. Nisa'yı anlıyordu. Hatta anlamaktan çok ona hak verdiğine emindim.

Açıkçası Nisa'yı bu kadar çabuk kabulleneceğini düşünmezdim ama sonuçta öz torunuydu. Nisa Altun, benim aksime gerçek bir Gürsoy kanı taşıyordu.

Dedemin yanında ayakta dikilen babaannem usulca yanımıza yaklaşmış ve Nisa'nın bir tepki vermesine fırsat tanımadan onu kollarının arasına çekmişti. Torununa sıkıca sarılırken saçlarını okşamış, şakağından öpmüştü. Nisa onun bu yakın tavrı karşısında donup kalmıştı. Babaannemize sarılmamıştı bile. Babaannem geriye doğru çekilip Nisa'nın iki elini de tuttu. Hatta bu sebepten benim de elimi Nisa'nın elinden kopardı.

"Bir bakayım sana..." Heyecanla mırıldanırken bir taraftan da dikkatle Nisa'yı inceliyordu. Gözleri parlarken babama dönüp, "Gerçekten de Suat'ın aynısı," diye devam etti. Babamın çehresinde derin bir gülümseme vardı ama Nisa iyice afallamıştı. Hiçbir şey diyemiyor, olduğu yerden hareket edemiyordu.

Sonunda sessizliğini bozarak, "B-ben ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum," diye fısıldadı. Dedem genişçe gülümseyip, "Anlaşıldı demen yeterli," dedi otoriter bir sesle.

Nisa başını sallayarak, "Anlaşıldı efendim," dedi sadece. Utancından kimseye bakamıyor, herkesten bakışlarını kaçırıyordu. Dedem gözlerini kıstı, kaşlarını havaya kaldırarak imayla, "Bir daha dene bakalım. Sanki bir şeyler eksik oldu," dedi. Nisa'nın gözleri önce benimkilerle buluştu. Sanki bir onay, bir cevap istercesine bana baktı ama dedemin neyi ima ettiğini de çok iyi biliyordu. Genişçe gülümseyerek, başımı salladığımda derin bir nefes alıp dedeme döndü.

"Anlaşıldı, dedeciğim."

İşte bu cümle Muzaffer Gürsoy'un yüzünü aydınlattı, gözlerinin parlamasına sebep oldu. "Hah! İşte şimdi oldu!" dedi sevinçle. Bir elini havaya kaldırıp Nisa'ya doğru uzattı. "Eeee hadi gel, öp elimi."

Nisa'nın gözlerinde hâlâ bir tereddüt vardı. Belki de yıllarca hayalini dahi kurmadığı bir ailenin içine çekilirken, her şeyin bu kadar hızlı gelişmesini o da beklemiyor ve buna ayak uydurmakta zorluk çekiyordu. Utangaç bakışları yeniden bana kaydı. O bakışların içinde gizli bir yardım çağrısı saklıydı. Gözleriyle bana, *"Ne yapacağım şimdi?"* diye soruyordu. Hafifçe başımı yana eğip, içtenlikle gülümseyerek gitmesini belirttim. "Ta-tamam," diye mırıldandıktan sonra yavaş adımlarla dedeme doğru ilerledi.

Dedemin önünde hafifçe eğildi ve uzattığı elini öpüp alnına koydu. Bana sırtı dönük olduğu için o an gözlerindeki duyguları okuyamıyordum ama içinde bir savaş yaşadığı ortadaydı. Yıllar boyu hiç bilmediği, hiç hissetmediği bir aidiyet hissiyle şimdi yüzleşiyordu. Dedem, elini nazikçe Nisa'nın başına koydu. Parmakları usulca öz torununun saçları arasında gezindi, şefkatle okşadı. Nisa'nın bakışları ise hâlâ utangaç ve ne yapacağını bilemez bir hâldeydi.

Dedem, "Belki biraz sohbet ederiz seninle. Birbirimizi yakından tanırız. Ne dersin?" dediğinde Nisa aynı utangaçlıkla başını salladı.

"Olur efendim." Dedem yine onu, "Olur dede," diyerek düzeltti. Gülümsemeye çalışarak yeniden başını salladı Nisa ve onu tekrarladı.

"Olur, dede."

Dedem keyifle gülümsedi. O an fark ettim ki, bu adamın içinde kocaman bir sevgi vardı. Kırgın, kızgın, şaşkın olsa da söz konusu torunları olduğunda hemen bağrına basmaktan asla geri durmuyordu.

"Tavla bilir misin sen?" diye sordu birdenbire. Nisa başını iki yana doğru salladı.

"Hayır, bilmem."

Dedem gür bir kahkaha patlattı. "Eee öğretiriz güzel kızım. Şevket bizim kütüphaneden getirsene tavlayı."

Şevket abi, şen bir sesle, "Hemen dede," diyerek salondan ayrılırken Ela ablanın, babaannemin, babamın, hatta Serkan abi ve Sinan abinin gözleri bile yalnızca dedem ve Nisa'nın üzerindeydi. Ela abla ve babaannem, bu durumdan çok memnun bir şekilde gülümsüyorlardı.

Nisa'nın gözleri ise yalnızca benim üzerimdeydi. Bu kez gözlerindeki yardım çağrısı daha belirgindi. Bana, *"Biz bu raddeye nasıl geldik?"* dercesine bakıyordu. Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum ama karşımdaki tablonun şahane bir tablo olduğu kaçınılmaz bir gerçekti. Bundan sonrasında sevgilimin yalnızca akışa bırakmasını ve ailenin içine iyice girmesini istiyordum. Bu ailenin bir parçası olması için onlara değil, herkesten önce kendine izin vermeliydi. Bunu hak ediyordu. Her ne kadar o inatçı damarını her defasında konuştursa da etrafında onu seven ve sevecek olan bir sürü insan vardı. Hemen olmayacağını biliyordum ama zamanla bunu kabul etmeye çalışsa iyi ederdi. Çünkü Muzaffer Gürsoy'un ona doğrulttuğu derin bakışlarından bile Nisa'yı hiç bırakmayacağı apaçık ortadaydı.

Karşımdaki tablonun güzelliği kalbimi ısıtırken bir anda Serkan abinin tok sesi salonu doldurdu. Sesi her zamanki gibi şakacı ve alaycıydı.

"Biri lütfen beni aydınlatabilir mi? Şimdi Suat amcamın bir çocuğu daha mı oldu?"

Nisa, dikildiği yerde hafifçe gerildi. Dudaklarını dişleyip gergince dedeme baktı. Eh, Gürsoy erkeklerinin ne kadar şakacı olduğuna daha yeni şahit

oluyordu. Serkan abinin ne yapmaya çalıştığını pek anlamıyordu ama benim tanıdığım Serkan abi laf sokmayı ve ortamı kızıştırmayı bayağı severdi. Fakat garip bir şekilde onun da bakışları samimiydi.

Babaannem araya girerek, "Serkan... Yine boşboğazlığın üzerinde oğlum. Anlattı ya amcan işte," diyerek uyardı onu. Fakat bu kez de Sinan abi devreye girdi. Gözlerini kısıp kurnazca gülümseyerek Serkan abiye ayak uydurdu.

"Nisa için de dördüncü şirketi açacak mıyız dede?" Nisa'nın gözleri korkuyla irice açıldı. Sanki üzerine dev bir sorumluluk yüklenmiş gibi irkildi. Dehşet dolu bakışları hızla dedeme döndü. Başını hızlı hızlı yana sallarken, "Hayır, hayır, hayır! Böyle bir şey yapmayacaksınız, değil mi?" diye sordu paniğe kapılarak. Sinan abi ve Serkan abi gevrek gevrek gülmeye başladıklarında bu kez ben de onlara eşlik ettim ama sevgilimin böylesine can çekişmesine de gönlüm el vermedi.

"Sinan abi sadece uğraşıyor güzelim. Takılma sen ona," dediğimde rahat bir nefes aldığını fark ettim ama bakışları hâlâ tedirgindi.

O sırada Serkan abi, hafifçe Sinan abinin omzundan omzuyla dürterek, "Sinan? Mirasa bir ortak daha geldi, farkında mısın?" diye imayla mırıldanıp göz kırptı.

"Farkındayım kardeşim. Farkındayım," diyerek Sinan abi de ona ortak olurken Nisa'nın rahatlamış ifadesi hızla söndü. Yerini yeniden gergin bir ifadeye bıraktı. Anlaşılan bu ikili bütün gün boyunca sevgilimle uğraşacaktı. *Onu bir an önce buradan kaçırıp götürmek farz olmuştu. Bir saat sonra çıksak bir sonraki vapura yetişebilirdik.*

Serkan abi ve Sinan abinin, Nisa'yla uğraşan hâllerine dedem el attı. "Gevezelik yapma Serkan," diyerek onu sert bir sesle uyardı. Ardından da Nisa'ya bakıp, "Siz ne kadar Gürsoy kanı taşıyorsanız, Nisa da o kadar Gürsoy kanı taşıyor. Canımızın bir diğer parçası da artık o," diyerek sözlerini tamamladı. *Yürü be Muzaffer Gürsoy! Kim tutar seni?*

Nisa bu sözler karşısında ne yapacağını bilemeden olduğu yerde kıpırdanırken, bense kıs kıs gülüyordum çünkü dedemin Serkan abiyi bozması aşırı hoşuma gitmişti. Ayrıca dedemin, babama olan kızgınlığının yanı sıra Nisa'yı böyle kollarının altına alıp sahiplenmesi epey gurur vericiydi. Belki fark ettirmemeye çalışıyordu ama öfkesinin altında derin bir sevinç yatıyordu.

O an, gözlerimi onlardan alamadım. İçimde muazzam bir huzur belirdi. Nisa artık bu çatının altındaydı ve her şeyden önemlisi Gürsoylar onun kim olduğunu ve *gelecekte kim olacağını biliyorlardı.* Bu da bana fazlasıyla yetiyordu.

Şevket abi, elindeki tavla kutusuyla aşağıya indiğinde asıl eğlence o zaman başladı. Dedem, Nisa'yı da yanına alarak salonun dışında kalan ve doğrudan boğaza bakan bahçeye çıktı. Nisa bana hâlâ gergin bakışlar atarken dedem

onu daha da yakınına çekip çardağın altına götürdü. Karşılıklı sedir koltuklara oturdular.

Babaannem ve babam, salondaki karşılıklı koltuklara geçerek, kendi aralarında ana-oğul dertleşmeye başladılar. Biz de onları rahatsız etmeden dedemlerin peşinden dışarı çıktık. Şevket abi, Ela abla, ben ve diğerleri de çardağın altındaki diğer koltuklara yerleştik. Keyifle dedem ve Nisa'yı izlemeye başladık.

Onları sessizce izlerken içimde tarifi olmayan bir duygu kabardı. Dedemin yıllar önce bana öğrettiği her şeyi şimdi Nisa'ya anlattığını görmek, içimi koca bir sevinçle doldurdu. Gür sesi bahçede yankılanırken, Nisa'nın çekingen ama öğrenmeye hevesli bakışlarını yakaladım. Küçük elleri zarları kavramaya çalışırken dedemin parmakları sürekli onun avuçlarını düzeltiyordu. *"Şöyle tutacaksın, şöyle atacaksın, işte böyle..."* diyordu, aynı yıllar önce bana dediği gibi.

O sahne gözümün önüne bir film karesi gibi düştü. Küçük bir çocukken; aynı masada, aynı köşede oturmuş, aynı sesi ve uyarıları dinlemiştim. Şimdi o ses, bunca yıl boyunca ailesiz büyümüş bir kıza yol gösteriyordu. Dedemin yıllardır benden sakınmadığı sevginin, ilgisinin aynısını şimdi Nisa'ya da verdiğini görmek kalbimi inanılmaz bir sevinçle dolduruyordu. Yüreğime bütün taşların yerine oturduğunu gösteren muazzam bir his aşılıyordu. Çünkü karşımdaki manzarada, yıllarca ayrı düşmüş bir torunla dedenin sessiz bir anlaşmayla, söze dökülmeyen bir sevgiyle birbirlerine yaklaştıkları bir an vardı.

O an, içimde bir şeyler tuhaf bir şekilde sarsıldı. Kalbim, göğsümde büyüyen tarifsiz bir sıcaklıkla doldu. Zamanında yalnız hissettiğim, ait olup olmadığımı sorguladığım her an gözlerimin önünden geçti. Ama şimdi... Şimdi Nisa'nın çekingen ama mutlu gülümsemesini, dedemin ona sevgiyle bakan gözlerini gördüğümde anladım ki, biz hiçbir zaman eksik olmamıştık. Bundan sonrasında da asla eksik olmayacaktık.

Aile dediğin kan bağıyla değil, yürekle, sahip çıkmayla, sevmeyle olurdu. Dedem Nisa'nın attığı zarları kahkahalarla yorumlarken, Nisa'nın ilk kez bu kadar farklı güldüğünü fark ettim. *Heyecanlı, meraklı ve ilgili...* Ne kadar direnip karşı çıkmak istese de bence kalbinin bir tarafı artık bu aileye ait olduğunu hissetmeye başlıyordu ve bu kesinlikle çok kıymetli bir ilerlemeydi.

Gurur, mutluluk, hüzün, sevgi... Şu an hepsi birbirine karışmıştı. İçimden taşan duyguları bastıramıyordum. Gözlerim hafifçe nemlenirken, içimde büyüyen bu huzuru kimseye fark ettirmeden bir tebessümle sakladım. Gözlerimi kaçırdım ama o an başımı hafifçe sağa çevirmemle babaanneme yakalandım. Dikkatle, hatta büyük bir ilgiyle beni izliyordu. Hangi ara bahçeye çıktığını, hangi ara yanımdaki koltuğa oturduğunu hiç fark etmemiştim. Anlaşılan dedem ve Nisa'ya bayağı dikkat kesilmiştim.

Babaannem, oturduğu koltuktan kalkarak yanıma geldi, hafifçe omzuma dokundu. "Demir, sen bir benimle gelir misin oğlum?" diye sorduğunda onu bekletmeden hemen ayağa kalktım.

"Geleyim babaannem," dedim ama o sırada Nisa'nın ürkek bakışlarıyla göz göze geldim. Bana *gitme* dercesine bakıyordu ama bir şey olmazdı. Artık hiçbir şey olmazdı. *Asıl zorlu savaşı atlatmıştık.*

Ona güven dolu bakışlar attıktan sonra arkamı döndüm ve babaannemin peşinden yürüdüm. Önce yeniden geniş salona girdik, ardından salonu ardımızda bırakarak koridora çıktık. Oradan da ahşap merdivenlere ulaşıp bir üst kata çıktık. Beni nereye, neden götürdüğünü bilmiyordum. Sadece sessizce onu takip ediyordum.

Bir üst kata çıktığımızda sola döndü babaannem, ben de onunla birlikte sola döndüm. Sessizce birkaç adım daha yürüdükten sonra kahverengi, çift taraflı açılan kapının önünde durduk. Biliyordum burayı. Yalının kütüphanesiydi. Bütün kitaplar, babaannem ve dedemin kıymetli eşyalarının her biri burada tutulurdu. Hatta çoğu zaman dedem bu kütüphanede çalışır, vaktinin çoğunu burada geçirirdi.

İki kolundan da kavrayarak kütüphanenin kapılarını açtı babaannem. İçerisi epey karanlık, bütün perdeler ise kapalıydı. Dört tarafı çeşitli kitaplarla, ansiklopedilerle dolu olan kütüphaneye önden geçerken, babaannem de arkamdan gelip önce turuncu lambayı yaktı. Sonra da kapıyı kapatıp kilitledi. İşte bu biraz garip bir durumdu. *Neler oluyordu?*

"Babaanne, hayırdır? Ne oluyor?" Meraklı sorum karşısında kütüphanenin tam ortasında yer alan çalışma masasının önündeki tekli deri koltuklardan birini eliyle işaret etti. Otoriter bir sesle komut verdi. "Otur bakalım şöyle." Ne kadar tedirgin olsam da dediğini yapıp koltuklardan birine oturdum. O da üzerindeki döpiyesin eteğini düzelterek hemen karşımdaki koltuğa oturdu.

Babaannem, asil duruşuyla her zaman çevresine bir ağırlık yayardı. Onu ne zaman görsem, yüzündeki sert ama vakur ifade değişmezdi. Çocukken onun yanında yaramazlık yapmaya çekinirdim. Onun sessizliği, sert bir azar yerine geçerdi ama emin olduğum bir şey vardı ki, bu sert kabuğun altında, ailesine sonsuz bağlı, sevdiklerini kendi yöntemleriyle koruyan bir kadın vardı.

Şu an onunla karşılıklı otururken odaya ağır bir lavanta ve eski kitapların kokusu hâkimdi. Keskin bakışlarıyla sanki hiçbir detayı kaçırmıyor, ruhumun derinliklerini okuyordu. Dudaklarının kenarında küçük bir tebessüm belirdi. Ellerini bacaklarının üstünde birleştirdi. "Demek, her şeyin böyle olmasını sen istedin?" Bu bir soru değil, daha çok onay isteyen bir cümleydi. Sesinin tınısındaki sevgiyi, bana bakan gözlerindeki gururu gördüm. *Biz bahçedeyken babam ona her şeyi anlatmış olmalıydı.*

Onun karşısındaki duruşumu düzelterek dik durmaya çalıştım. Bakışlarımı kararlı tuttum. Onaylarcasına başımı salladım. "Başka türlüsüne gönlüm razı olmazdı." Sanki dünyanın en güzel cümlesini söylemişim gibi içtenlikle gülümsedi. Gülümserken gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar daha da belirginleşti.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum. Sen bu ailenin başına gelmiş en özel, en kıymetli şeysin ve Gürsoy kalmayı tercih ettiğin için ayrı bir mutluyum."

Ondan bu cümleleri işitmek çok özel bir histi.

"Teşekkür ederim babaanne."

Kollarını göğsünde birleştirirken gözlerimin içine daha manidar bakışlar ve imalı gülümsemeler atmaya devam ediyordu. Sanki bir şey söylemek istiyor ama söylemeden önce tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Sonunda aralandı dudakları, çıkardı ağzındaki baklayı.

"İçimden bir ses, ilerleyen zamanlarda bir yüzüğe ihtiyacın olacağını söylüyor," dediğinde sesli bir şekilde güldüm. Ondan da hiçbir şey kaçmıyordu. *Eeee, boşuna eski kuşak insanı değildi. Hemen her şeyi yakalıyordu.*

"Her şey gözlerimden okunuyor, değil mi? Hiçbir şeyi saklayamıyorum," dediğimde ağır ağır başını salladı.

"Ela ve Şevket çok bahsetti sizden. Fotoğraflarınızı çok gösterdiler. Nisa'yı gördüğüm ilk anda da kanım kaynadı zaten. Çok çekingen ama aynı zamanda da çok masum. Yumuşak yüzlü ama bir taraftan da çok gururlu. Tam bir Gürsoy kızı." *Kesinlikle. Tam anlamıyla gerçek bir Gürsoy kızı o.*

"Senin de onu çok sevdiğin aşikâr. Öyle ki zamanında bu kız uğruna kalkıp bir anda adaya gelmiş insansın." Babaannemin hafızası da zehir gibiydi. Geçen yıl bir anda kalkıp adaya gelmemden bahsediyordu.

"Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor Selma Sultan. Zehir gibi kadınsın valla. Her şeyi de hatırla."

"Ben ne aşklar gördüm çocuk. Benden mi saklayacaksın?"

"Doğru, kiminle aşık attığıma dikkat etmeliyim."

Babaannem, ailedeki çoğu kaosa, üzüntülere, dramlara ve elbette aşklara her zaman hâkim olmuştu. Hatta en çok da Ela abla ve Şevket abinin aşkında payı yüksekti. Onlara olan desteği çok özeldi. Zamanında yengem Neslihan'a rağmen Şevket abiyi, Ela ablanın peşinden gitmesi için az cesaretlendirmemişti. O zamanları hiçbirimiz unutamazdık. *Ne aksiyonlu bir yazdı ama?* Bu yüzden gözünden hiçbir şey kaçmamasına şaşırmıyordum.

Ona derin bir gülümseme bahşederken o da aynı şekilde bana gülümsedi ama birden oturduğu koltukta dikleşti. Açık mavi döpiyesinin üst kısmındaki ceketinin cebinden küçük ama oldukça zarif, siyah kadife bir kutu çıkardı. Önümüzdeki cam masanın üzerine bıraktı. "Lütfen aç, bak," dediğinde kutuya uzandım ve elime alıp hemen açtım.

Bir yüzüktü ve kütüphanenin loş ışığı altında zarafetle parlıyordu. Gözüme çarpan ilk şey, ortasındaki mavi taş oldu. Sanki bir damla geceyi içine hapsetmiş gibiydi. Ne tamamen lacivertti ne de tamamen açık mavi. İkisinin arasında, ışığa göre değişen bir tonu vardı. Etrafında dizili küçük taşlar, yıldızlar gibi ışıldıyor, sanki o mavi taşın etrafında dönen birer gezegen gibiydiler. Yüzüğün altın rengi ince halkası, klasik ama bir o kadar da zarif detaylarla süslenmişti. Abartısız ama kesinlikle sıradan değildi. Bana masallardaki yüzükleri anımsatmıştı. *Kraliçelerin parmağında taşıdığı ve bir efsanesi olan yüzükleri... Bir hikâyeyi tamamlayacak son satır gibiydi.*

Birkaç kez bu yüzüğü bizim ailenin kraliçesinde, yani babaannemin parmağında da görmüştüm ve şu an, avuçlarımın içinde yıllar boyunca sevgiyle taşınmış, anılarla dolmuş bir hatıra duruyordu.

"Deden bana evlenme teklifi ettiğinde vermişti. Bir aile yadigârı. Onun babası da aynı sebeple kayınvalideme takmış."

Babaannem, sessizliğini bozarak yüzüğü anlatırken hâlâ parmaklarımın arasındaki yüzüğün güzelliğini inceliyordum. Bu yüzük, sadece bir yüzük değildi, aslında geçmişin de bir parçasıydı.

Gözlerimi kısa bir anlığına yüzükten ayırarak babaanneme döndüğümde, "Çok eski bir yüzük yani," diye fısıldadım. Gülümsemelerinin arasından başını salladı.

"Öyle."

"Babaanne bu çok güzel, çok zarif." Sırf zarar gelmesin diye elimdeki kutuyu yeniden önümüzdeki masanın üzerine bıraktım.

"Bir nişan yüzüğü etmez tabii ama bizim için mutluluk sembolü. Bunu takan kadınlar eşleriyle çok mutlu oldular. Tıpkı benim gibi, tıpkı kayınvalidem gibi ve eşlerini de çok mutlu ettiler."

Babaannemin sözlerinde geçmişe dair hem bir parça hüzün hem de derin bir özlem vardı. Eminim, bu yüzük bahsettiği kadar vardır. Sonuçta aile yadigârıydı. Fakat garip bir şekilde bu yüzüğü ne annemin ne de yengemin parmağında hiç görmemiştim. *Madem babaanneme de dedem vermişti, o zaman bu yüzüğün şimdi annemde ya da yengemde olması gerekmez miydi?*

"Şevket ve Ela, Nisa ve senden bahsettikleri ilk anda, fotoğraflarınızı gösterdiklerinde anlamıştım zaten senin o kızı hiç bırakmayacağını." *Evet, hiç bırakmayacaktım Nisa'mı ama bunun şu an konumuzla ve bu yüzükle ne ilgisi vardı?*

"Geldiğiniz ilk andan beri sizi bir köşeden sessizce izlerken, ona nasıl baktığını, ne kadar çok kıymet verdiğini gördüm oğlum ve sana her baktığımda yıllar sonrasında bile o güzel kızımızı yanında göreceğimizi biliyorum. Sizin de en az bizim kadar mutlu olmanızı istiyorum. Bu yüzden bu yüzüğü Nisa'ya takmanı çok isterim."

Anlamadım? Ne? Babaannem bu yüzüğü, bu çok kıymetli aile yadigârını bana vermekten mi bahsediyordu?

İşte bu kesinlikle beklenmedikti ve böyle bir şeye çok ani yakalanmıştım. İçimde yükselen huzursuzlukla başımı iki yana doğru salladım. "Babaanne çok teşekkür ederim, çok onur duydum ama ben bunu kabul edemem ki." Edemezdim çünkü bu kıymetli yüzük bana ait değildi, olamazdı da.

Kaşlarını çatan babaannem, aklı karışmış bir şekilde, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü haksızlık."

"O nedenmiş oğlum?"

Çünkü böylesine kıymetli bir yüzüğün sahibi annem, yengem ya da Ela abla olmalıydı. Nisa'ya yakıştırmadığımdan değildi. Bir aile yadigârıydı ve bunun devamının gelmesi gerekirdi. Üstelik ben onların kanını bile taşımıyordum. Yatlar, katlar, şirketler, köşkler bir yere kadar kabul edilebilirdi ama aile yadigârı olan bir yüzük... Hayır, bunu kabul edemezdim.

"Neden Neslihan yengeme, anneme ya da Ela ablaya vermedin ki? Özellikle de annem ve yengem, senin gelinlerin." Babamla, annemin ayrılmış olduğunu kendime hatırlatıp, "Yani annem gelinindi," diyerek düzeltme gereğinde bulundum.

"Evet, haklısın. Bu yüzüğü gelinlerime vermedim çünkü Neslihan'ı sevmiyorum. Yalan mı söyleyeyim şimdi? Bunu sen de biliyorsun. Dedikoducunun önde gideni. Aldı oğlumu, götürdü Almanyalara. Neymiş efendim, orada daha iyi bir düzenleri varmış."

Evet, Fikret amcamın eşi Neslihan yengemi pek sevdiği söylenemezdi babaannemin ve yine evet, yengem gerçekten dedikoducunun önde gideniydi. Babaannem fırsatını buldukça onu çekiştirmeyi hiç eksik etmezdi. *Tıpkı şu anda da olduğu gibi.*

"Bakma, şu an onların burada olmaması çok daha iyi ama eminim, Serkan ve Sinan olanları annelerine yetiştirmekte gecikmeyeceklerdir." *İşte buna benim de hiç şüphem yoktu.* Şevket abi hariç, hepsi tam bir ana kuzusuydu.

Bu yüzük meselesinden dolayı benim hâlâ içim çalkalanırken babaannem derin bir nefes bırakıp, "Annene gelince... Dürüst olmamı ister misin?" diye sordu şüpheyle. Duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı, bu soruyu yönelttiği anda anlamıştım ama yine de gerçekleri duymayı yeğlerdim.

"Elbette."

"Bu kadar yumuşak yüzlü bir kadın olduğuma aldanma, ben geleneklerine bağlı bir kadınım. Meltem'i ne kadar çok sevsem de onun hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağını biliyordum ve sana yalan söylemeyeceğim, ne yazık ki bu sebepten mütevellit bu yüzüğü ona da vermek istemedim."

Annem konusunda itiraz edemez, karşı çıkamazdım çünkü bu gayet anlaşılabilir bir sebepti. Ben de onların öz oğlu değildim sonuçta. Babaannemi anlayabiliyordum.

"Şevket ve Ela'ya gelince... Şevket'i ne kadar çok sevsem de Fikret'in tek oğlu Şevket değil. Daha sırada dört hergele var ve eğer yüzüğü Şevket'e verseydim diğerleri buna çok alınırlardı. Başta da Serkan... Ne kadar kindar olduğunu biliyorsun." Babaannem bu konuda da çok haklıydı. Kindarlık konusunda kimse Serkan abiyle yarışamazdı.

"Ayrıca o iki deli zaten bir anda, pat diye New York'ta evlenip geldiler. Herkesten habersiz ve sürpriz bir şekilde," diye devam ederken gözlerinin içi parlamış, kocaman gülümsemişti.

Onunla birlikte ben de bundan birkaç yıl öncesine gittim. Gerçekten o an, Şevket abinin hem Ela ablanın ailesini hem de kendi ailesini bu yalıda toplayarak nikâh cüzdanını gösterip, *"Biz evlendik,"* demesi herkese bayağı sürpriz olmuştu.

"Yani anlayacağın benim güzel oğlum, benim de bu yüzüğü kimseye verememde bir keramet varmış. Meğerse bu yüzük yıllardır sahibini, ait olduğu yeri bekliyormuş. Bundan sonraki sahibi de şimdi aşağıda, dedenin yanında. Beklediği oymuş."

Babaannemin kendinden emin ılımlı sesi, her tarafı kitaplarla dolu şu kütüphanede yankılanırken bakışları da kararlıydı. Aslında bu bir gurur meselesi değildi. Sadece bu yüzük, dedemle ikisinin oluşturduğu bir dünyanın simgesiydi. Çok kıymetliydi. Bu yüzden hâlâ tereddüt içerisindeydim.

"Yani şöyle bir bakınca... Bu kez yüzük bir Gürsoy gelinine değil de bir Gürsoy kızına geçecek."

Babaannem sözlerini tamamladığında yüzüğü neden bana verdiğini açıkça anlamıştım. Söylediği gibi Nisa bir Gürsoy gelini değil, bir Gürsoy kızıydı. Babaannem bu yüzüğü bana verirken, aslında Nisa'yı da tamamen bana emanet ediyordu. Bu yüzüğü Nisa'ya takmak, Nisa'yı da bu soyadına, bu aileye tamamen bağlamak demekti. Yani bunu kabul etmemek büyük ayıp, büyük saygısızlık olurdu.

"Babaanne..."

"Hiç kabul edemem deme, itiraz kabul etmiyorum çünkü." Kutuyu yeniden ellerinin arasına aldı ve oturduğu yerde hafifçe doğrularak bana yaklaştı. Bir elimi tutup avucumun içini açarak kutuyu bıraktı. "Eminim, Nisa'ya çok yakışacaktır," dedi sevgi dolu bir sesle.

Yüzüğü, Nisa'nın parmağında hayal ederek, "Kesinlikle çok yakışacak," diye fısıldadım, içimden gelen en kesin sesle.

Gözlerim yeniden kutunun içindeki yüzüğü buldu. Bu yalnızca bir yüzük değildi. Nesiller boyunca sevgiyle taşınmış, anılarla yoğrulmuş, evliliklerin,

bağlılıkların, sadakatin sembolüydü. Bu, babaannemin bana olan güveninin, benim Nisa'ya duyduğum sevginin ve belki de ilk kez, tam anlamıyla ait olduğumuz yerin bir sembolüydü. Bunu böylesine derinden hissetmek kelimelerle bile ifade edilemezdi.

"Çok teşekkür ederim babaanne. Bu çok kıymetli benim için," derken sesimde hafif bir titreme vardı. Gözlerimin içi yanıyordu.

"Rica ederim güzel oğlum."

Babaannem ayaklanırken ben de kutuyu kapatarak onunla birlikte kalktım. Babaannem yanıma gelip kollarını bedenime dolayarak, sıkıca bana sarıldı. Geriye çekilip yanaklarımı okşadı. "Çok mutlu olun," diye fısıldadı. *Olacaktık. Ona söz veriyordum, çok mutlu olacaktık.*

"Hadi aşağı inelim. Herkes merak etmiştir *nereye kayboldu bunlar* diye. Özellikle de senin kız," dediğinde onu onaylarcasına başımı salladım. Haklıydı. Zaten yanlarından giderken de *gitme* dercesine bakmıştı bana. Artık yanına gitmek, onu kollarımın arasına almak istiyordum çünkü çok özlemiştim.

Babaannemle birlikte kütüphaneden ayrılıp koridora çıktık. Yüzük kutusunu üzerimdeki siyah ceketin cebine yerleştirdim. Bunu Nisa'ya vermek için henüz erkendi. En doğru ve en mükemmel zamanı bulmalıydım.

Ben koridoru ardımda bırakıp aşağıya inmek üzere ahşap merdivenlere yönelirken, babaannem de eline krem süreceğini söyleyerek odalarının bulunduğu tarafa yöneldi. Hissettiğim derin coşkuyla ahşap merdivenlerden hızlı hızlı indim. Tam bahçeye gitmek üzere yeniden geniş salonun bulunduğu tarafa ilerleyecektim ki duyduğum seslerle aniden durmak zorunda kaldım. Bir taraftan gülüşme sesleri, bir diğer taraftan ise bağırış sesleri geliyordu. Önce gülüşme seslerinin geldiği tarafa baktım. Yalının diğer tarafıydı, salondan çok uzak bir bölgeydi ve orada Şevket abi, Ela abla, Sinan abi ve Serkan abi vardı. Nisa'yı ortalarına almış, gülüşerek sohbet ediyorlardı. Bağırış sesleri ise salondan geliyordu. *Dedem ve babamdan yani.* Daha çok dedem bağırıyordu gerçi. Normalde bunu yapmaktan hiç hoşlanmazdım ama kendimi tutamayıp salona doğru biraz daha yaklaştım ve ne konuştuklarına kulak misafiri oldum.

"Nasıl yapabildin bunu? Onca yıl boyunca nasıl saklayabildin? Öz torunum, bize bir yabancıya bakar gibi bakıyor şimdi."

Anlaşılan dedem biraz önce tam olarak öfkesini kusamamıştı. Herkesin ortalıktan kaybolmasını fırsat bilmişti. Şimdi bütün dişlerini babama geçiriyordu.

"Baba konuştuk bunları."

Babamın sesi onun bağırışlarının aksine sakindi ya da suçlu olduğunun bilincindeydi.

"Hayır, sen konuştun, ben sustum. Ben sırf o çocuklar var diye, sırf onlar üzülmesin, daha fazla kırılmasınlar diye sustum. Kızının başı öne eğilmesin diye

sustum. Üzerine gelmedim ama senin gibi bir evladım olacağına... Annen taş doğursaydı daha iyiydi. Hayal kırıklığısın Suat, koca bir hayal kırıklığısın sen."

"Baba..."

"Ne baba, ne! Sen ne evliliğine sahip çıkabilmişsin ne de evladına. Böyle mi yetiştirdim ben seni?"

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Kızın sana amca bile demiyor. Suat Bey diyor. Farkında mısın?"

"Farkındayım."

Dedemin sesi biraz öncekinin aksine daha sakindi şimdi ama yaptığı ima çok kırıcıydı. Babamın sesi kederli çıkmıştı. Bu konuda ne kadar içerlediğini görebiliyor, kalbinin derinden sızladığını hissedebiliyordum. Özellikle de Nisa'nın Devrim amcaya *baba* diye seslenişini her işittiğinde gözlerini kaçırdığına, yutkunduğuna şahit oluyordum. Gerçekten bu durum içini paramparça ediyordu ama Nisa'nın bir şeyleri hemen kabullenmesi kolay olmayacaktı. Ona zaman tanımalıydı. *Zaman tanımak zorundaydı.*

"İster miydin? Baba demesini yani..." diye sordu dedem. Sesi gerçekten artık daha sakin çıkıyordu.

"Her şeyden çok isterdim ama şu an için buna da şükrediyorum. Önceden gözlerime bile bakmıyordu, beni gördüğü her yerde başını çeviriyordu ama şimdi en azından bana bakıyor. Bazen benimle sohbet ediyor. Bazen tebessüm ettiği bile oluyor."

"Meltem'le gerçekten bu yüzden boşanmadınız, değil mi? Bu konuda da bana yalan söylemiyorsun."

"Hayır, baba. Meltem, her şeyi en başından beri biliyordu. Geçmişin yükünü artık ikimiz de kaldıramadığımız için boşandık."

Daha fazla saygısızlık yapıp konuşmalarını dinlemek istemedim. Sonuçta baba-oğul olarak özel konuşuyorlardı. Fakat tam oradan gitmek üzereydim ki onun ismini işitmemle duraksadım. *Babamın ismini...*

"Onur peki?" diye sordu dedem merakla. *Babam ne alakaydı şimdi?*

Babam hislerime tercüman olarak, *"Ne Onur?"* dedi.

"Oğlu, bizim oğlumuz Suat. Bir şey demiyor mu?"

"Diyor. Çok şey diyor hem de. Sürekli karşı çıkıyor hatta ama Demir tercihini yaptı. Bunu kabul etmek zorunda."

"Aynen öyle. Demir, bizim oğlumuz ve öyle kalacak."

Bunları işitmek garip bir şekilde içime su serpmişti. Bugün bazı şeylerin değişebilme ihtimalini göze alarak buraya gelmiştim ama her şey sandığımdan da güzel bir şekilde sonuçlanmıştı.

Ve evet, ben Demir Gürsoy'dum ve Demir Gürsoy kalmaya da devam edecektim.

"Bir ara yeniden gel de şu hisseleri tekrar ayarlayalım. Nisa'ya da pay verelim."

Muzaffer Gürsoy, beni hiç şaşırtmıyordu ama Nisa'nın buna şiddetle karşı çıkacağından adımın Demir olması kadar emindim.

"Böyle bir beklentim yok," dedi babam.

"Sana fikrini soran olmadı. Nisa madem benim torunum, her şey de onun da payı, hakkı olmalı ve olacak da."

"Teşekkür ederim baba ama kızımın da bunu kabul edeceğini pek düşünmüyorum."

Kesinlikle aynı fikirdeyim.

"Desene... Gerçekten babasının kızı. Aynı onun gibi inatçı."

"Biraz."

Babamın dudaklarının kenarında oluşan gururlu gülümsemeyi görmesem de hayal edebiliyordum. Bazı huyları gerçekten birbirine çok benziyordu. *Sanırım Nisa gerçekten de babasının kızıydı.*

Daha fazla onların baba-oğul dertleşmesine kulak kabartmak istemedim. Arkamı döndüm ve ters yönde ilerleyerek ben de kapıdan dışarı çıktım. Aynı zamanda da bileğimdeki saati kontrol ettim. *Sevgilimin aldığı şahane saati...* Doğum günümden beri mecbur kalmadıkça hiç çıkarmıyordum ve çıkarmayacaktım da. Benim için çok kıymetliydi.

Saatler öğlenin on ikisini biraz geçiyordu. Şimdi çıkarsak bir sonraki vapura anca yetişirdik. Bu yüzden sevgilimi çevresini saran kalabalıktan derhal kurtarmam gerekiyordu.

Aceleci adımlarla bahçede onlara doğru ilerlerken Nisa hemen gelişimi fark etti ve genişçe gülümseyerek oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Yanıma gelip sıkıca kollarını vücuduma doladı. Bense onu kolumun altına yerleştirip şakağından öptüm. Ailemizin diğer fertleri ise ilgiyle bizi izliyordu.

"Bakıyorum da sevgilimi esir almışsınız," diyerek imayla mırıldandığımda bana ilk yanıt veren Sinan abi oldu.

"Senin sevgilinse bizim de kuzenimiz." Kaşlarımı havaya kaldırarak ve hatta bir o kadar da inanamayarak baktım ona.

"Çabuk kabullendiniz bakıyorum."

Sinan abi, "Herhâlde oğlum. Muzaffer Gürsoy'a bile kafa tuttu," dediğinde kollarımın arasındaki Nisa hemen gerildi. Gülen suratı anında düştü.

"Hatırlatmasanız olur mu? Çok utanıyorum," dedi çekingen bir sesle. Tereddüt dolu bakışları Ela ablayı buldu. "Ela abla çok mu sert çıkıştım?" diye sordu korkuyla. Ela ablanın ela gözleri samimiyetle parladı ve uzanıp Nisa'nın yanağını okşadı.

"Hayır, canım benim. Tepkilerin gayet normal ve doğaldı. Muzaffer dedem sert kayadır sadece. Herkes böyle baş kaldıramaz ona." Ela abla, sevgilime durumu sakince açıklarken hemen yanındaki Şevket abi pişkince gülümsüyordu.

"Aferin sana kız. Tam Gürsoylara layık gelin ve torun," diyerek Nisa'nın yanağından makas aldı ve onu daha da çok utandırdı.

"Şevket abi ya..."

Güzel sevgilim sızlanırken bir taraftan da kollarımın arasında kaybolarak iyice başını göğsüme yasladı. Saçlarının eşsiz kokusunu içime çekip, başının tepesinden öptüm ama artık gerçekten bu kalabalıktan uzaklaşmak ve onunla baş başa kalmak istiyordum.

"Çıkalım mı güzelim?" diye sorduğumda başını hafifçe kaldırarak şaşkınlıkla bana baktı.

"Bir yere mi gidiyoruz?"

"Evet."

"Nereye?"

"Sürpriz." Karşımızdaki kalabalığa bakıp, "Ben sevgilimi alıp kaçıyorum millet. Akşama görüşürüz," dedim ve Nisa'nın eline sarılarak onu oradan uzaklaştırmaya başladım. Nisa, onlara el sallarken Şevket abi de o sırada yalının şoförü Salih abiyi arayıp, bizim için arabayı ayarlamasını söylemişti. *Nereye gideceğimizi elbette o biliyordu.*

Nisa'yla yalının çevresinden uzaklaşarak bizim için ayarlanan siyah Mercedes'in yanına gittik. Salih abi kapımızı açtığında önce Nisa'nın binmesini bekledim, sonra da yanına oturdum. Salih abi, kapımızı kapatıp direksiyon koltuğundaki yerini alırken, "Demir Bey, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Gözlerimi Nisa'ya çevirdiğimde, onun bakışları merakla bendeydi. "Salih abi bizi Kabataş iskelesine bırakır mısın?" Söylediklerim karşısında anında gözlerinin içi parladı. Heyecanlanarak gülümsedi.

"Büyükada'ya mı gidiyoruz?" diye sordu kıpır kıpır bir şekilde. İskele dememden hemen anlamıştı nereye gideceğimizi. Onu onaylarcasına başımı salladım, genişçe gülümsedim.

"Evet, yavrum. Büyükada'ya gidiyoruz."

Büyükada...

Çocukluğumun en mutlu, en güzel anıları hep burada saklıydı. Sabahın ilk ışıklarıyla dedemin yanına koştuğum, onunla denize açıldığımız günler... Babaannemin verandada oturup bana masallar anlattığı akşamüstleri... Annemin kahkahalarının rüzgâra karışıp bahçedeki çiçeklere yayıldığı o neşeli yaz günleri... İkizler ve Emre'yle geçen deli, dolu maceralarımız ama en çok da yanımdaki bu şahane kızla paylaştığım aşk dolu anlar...

Büyükada, sadece bir mekân değildi benim için. Bazen bir kaçış, bazen de bir yuvaydı. Ne zaman kalabalıktan, gürültüden, hayatın karmaşasından yorulsam, burada soluklanırdım. Ada, insanın içini dinginlikle dolduran, zamanın yavaş aktığı, denizin sesinin her şeyi unutturduğu bir yerdi. *Ve şimdi, hayatımın en kıymetli insanını, Nisa'mı yeniden buraya getirmiştim. Yeni ve çok daha güzel anılara sahip olabilmek için...*

Neredeyse iki buçuk saat süren deniz seferi boyunca hem sohbet etmiş hem de elimize aldığımız simitlerle martıları beslemiştik. Sohbetten kastım da daha çok yalıda olanlar için ve elbette bugüne dair planlarımı ona haber vermediğim için Nisa her zamanki gibi bana kızıp çemkirmişti ama ona boynum kıldan ince olduğu için bütün sitemlerini can kulağıyla dinlemiş, asla karşı çıkmamıştım. Denizin eşsiz kokusunu ciğerlerimize derin derin çekerken, rüzgârın hafif esintisiyle sıkıca birbirimize sarılmış ve geri kalan yolculuğumuzu öyle sürdürmüştük.

Büyükada'ya ulaştığımızda vaktimiz bol olduğu için önce çocukluğumun geçtiği renkli sokakları gezmiştik. İskelede dondurma yemiştik. *Nisa çilekli, bense çikolatalı...* Fakat buraya geliş amacım başkaydı. *Ona göstermek, onu gezdirmek istediğim önemli bir yer vardı ve sonunda o yere ulaşmıştık.*

Renkli sokakları geride bırakırken ikimizin de adımları aniden durmuştu. Nisa'nın şaşkın ve bir o kadar da gergin bakışları bana döndüğünde kalbim çok heyecanlı bir şekilde çarpıyordu. *Çünkü köşkümüzün önündeydik. Evet, artık bizim köşkümüz diyebiliyordum.*

Aramızda geçen onca şeyin arasında köşk meselesini bir daha hiç konuşmamış ya da tartışmamıştık ama kararım hâlâ sabitti. Bu köşk, bizim gelecekteki yuvamız olacaktı. Hatta tadilat çalışmaları bile başlamıştı.

Aslında burayı Nisa'ya göstermek, benim için çok derin bir anlam taşıyordu. Bu ona sonsuza dek içimi açmaktı. Onunla bir gelecek kurmak istediğimi, buranın artık bizim yuvamız olmasını dilediğimi söylemenin en gerçek hâliydi.

Elini tutmayı bırakmadan yavaşça arkasına geçtim. Ona arkadan sıkıca sarılarak, ellerimizi karnının üstünde birleştirerek çenemi omzuna yasladım.

"Ben daha öncesinde gelip gezdim ama bir de birlikte gezelim dedim."

Buraya daha öncesinde tek başıma geldiğimi ona söylemiştim. Belki hatırlıyordu, belki hatırlamıyordu ama şimdi çok daha fazlası için buradaydık.

"Gelecekteki evimizi," diyerek kulağına fısıldadım. Bu renkli sokakların, bu çiçek kokulu yolların, martı sesleriyle çınlayan sahilin yalnızca geçmişimin bir parçası değil, onunla var olacak geleceğimin de bir parçası olmasını istiyordum.

Ellerimi bırakmadan yavaşça bana döndü. Çoktan dolmuş olan gözlerini gözlerime dikti. Bakışlarında hem şaşkınlık hem mutluluk hem hüzün hem

de derin bir minnet vardı. Dudaklarını hafifçe araladı ama bir şey söylemeden önce derince nefeslendi.

"Demir..." diye fısıldadı umut dolu bir sesle. Sonra köşke döndü. Önceden hayran kaldığı eve şimdi sahibi olarak bakıyordu.

"Girelim mi artık?" Sorum karşısında tebessüm ederek başını salladı. Elini tutmayı bırakmadan demir kapıyı araladım ve birlikte bahçeye girdik. Birkaç adım atmıştık ki Nisa'nın gözleri irice açılarak etrafı taramaya başladı.

"Etraf neden böyle?" Meraklı sorusunun yanı sıra gözleri de bahçeye yayılmış çimento torbalarının, üst üste yığılmış tuğlaların ve etrafta dolaşan işçilerin üzerindeydi. Ortalık tam bir şantiye alanına dönüşmüştü.

Tam Nisa'yı yanıtlamak için dudaklarımı aralamıştım ki bahçenin arka tarafından toz, toprak içinde kalmış orta yaşlı, pos bıyıklı bir amca karşımızda belirdi. Tozlu ellerini elindeki beze silerken yanımıza yaklaşıp samimiyetle gülümsedi. Bir elini tokalaşmak için bana uzattı. "Küçük Beyim hoş geldiniz! Şevket Bey arayıp, söyledi geleceğinizi," dedi içten bir sesle. Elini sıkarken, "Hoş bulduk Tufan Bey," diyerek yanıtladım onu. Nisa'nın meraklı gözleri hâlâ bizim üzerimizdeydi. Hızla sevgilime döndüm ve durumu izah ettim.

"Etraf neden böyle? Hemen söyleyeyim güzelim, çünkü köşkümüz tadilatta." Gözleri söylediklerimle daha da açıldı.

"Gerçekten mi? Ne zaman, hangi ara başladılar?"

"Mart'ın başında. Havalar ısınmaya başladığında."

Gözleri heyecanlı parıltılar saçarken, "İnanmıyorum," diye mırıldandı. Onun bu hayret dolu bakışları benim daha da çok gülümsememe sebep oldu. Gözlerimi asla ondan koparamazken Tufan Bey yeniden söze girdi ve dikkatimi çekti.

"Yaz sonuna kadar bütün tadilatlar biter Küçük Beyim. Ardından da hemen boya badanaya geçeriz. Boyaları siz mi belirleyeceksiniz?"

Nisa'nın ilgili gözleri yalnızca köşkü inceliyordu. Dudakları hafif aralık, bakışları heyecanlıydı. Onu gülüşlerimin arasından izlerken, "Hayır, bizde söz Nisa'mın. O hangi renk isterse öyle olacak," dedim çok net bir şekilde. Bakışları anında bana döndü. Gözlerinin içi ışıl ışıl parlarken dudaklarını büzdü. Tam da şu anda öpmek istedim onu. "Bak, yeterince hassasım. Ağlatma beni." Tuttuğum elini dudaklarıma götürerek üzerine derin bir öpücük bıraktım. Bu köşk hiçbir şeydi. Onun için ne çok şey yapmak istediğimi henüz bilmiyordu bile.

"Gezelim mi?" diye sorduğumda hızlıca başını salladı.

"Evet!" Ses tonu hem çok çocuksu hem de çok heyecanlı çıkmıştı.

Nisa'yla eve doğru arkamızı döndüğümüz sırada Tufan Bey'in sesini yeniden işittik.

"Bu arada Zafer Bey'in size çok çok selamı var. Arslanoğlu Mimarlık olarak her zaman yanınızda olduğumuzu özellikle iletmemi istedi."

"Çok teşekkür ederiz. Siz de ona selam söyleyin."

Arslanoğlu Mimarlık[12], köşkle ilgilenen ve tadilatı üstlenen şirketti. Şevket abi seçmişti ve ben onun seçimlerine her şeyden daha çok güveniyordum.

Nisa'yla birlikte bahçeyi geride bırakarak köşkün içine adım attığımızda, rutubet kokusu eskisi kadar yoğun değildi ama dışarıdaki çimento ve tuğla yığınlarının bir kısmı da buradaydı. Ayrıca içeride de yoğun bir çalışma vardı. Ahşap merdivenler yenileniyordu, duvarlar kazınıp yeniden sıvanıyordu.

Nisa, elimi bırakarak, meraklı gözlerle önden yürümeye başladı. Bahçeye kadar uzanan koridoru yavaşça adımlarken ilk kattaki odaların hepsine tek tek girip çıktı. Mutfağa girdiği esnada, "Henüz tam olarak içine el atmadılar. Şu an sadece dış tadilat yapılıyor. İçindeki her şeye, bütün detaylara, mutfak dolaplarına, oturma salonu için hangi odayı seçeceğine... Her şeye yalnızca sen karar ver istiyorum," dediğimde hemen bana dönerek başını hafifçe yana doğru eğdi.

"Ben de birlikte karar verelim diyorum." *Fevkalade bir teklifti. Asla geri çevirmezdim.*

Usulca başımı sallarken, "Sen nasıl istersen leydim. Yukarı çıkalım mı?" diye sordum. Ellerini coşkuyla çırpıp yanıma geldi ve elime yapışarak, "Olur," dedi.

İlk katı ardımızda bırakarak köşkün girişinde yer alan ahşap merdivenlere doğru ilerledik ve merdivenlerin gıcırtıları eşliğinde bir üst kata çıktık. Nisa tıpkı aşağıdaki odalarda olduğu gibi üst katın odalarını da tek tek gezdi. Hepsini gezerken yalnızca tek bir odaya girmedi çünkü o odanın kapısının önünde ben dikiliyordum. Diğer odaları gezme işini bitirdiğinde benim bulunduğum tarafa yaklaştı ve kaşlarını havaya kaldırarak arkamızdaki kapalı kapıyı işaret etti.

Kapının kulpunu indirirken, "Ve burası..." diye fısıldadım. Önden geçmesi için kenara çekildim. Nisa, kocaman açılan gözleriyle yavaşça içeri girdi. Odanın ortasına kadar ilerledi. Başını kaldırıp önce yüksek tavanı inceledi. Ardından balkon pencerelerinden içeri sızan ışığı fark etti. Doğrudan balkon kapısına koşarken, "Manzaranın en güzel olduğu oda burası. Doğrudan denize bakıyor," diyerek açıkladım. Tozlu, ahşap kapının anahtarını çevirip, kapıyı aralayarak dışarı çıktı. Deniz, alabildiğine uzanıyordu. Hafif dalgalar sahile vuruyor, martılar gökyüzünde süzülüyordu.

---

[12] Yazarın *Pilotlar Kulübü* adlı kurgusunda geçen *DUARS Mimarlık*'ın eski adıdır. *Zafer Arslanoğlu*, Pilotlar Kulübü kitabından bir karakterdir.

Nisa, ellerini balkon korkuluklarına yerleştirirken, "Çok güzel," diye fısıldadı nutku tutulmuş gibi. Arkadan ona yaklaşıp kollarımı bedenine dolayarak başımı boyun girintisine yerleştirdim. Denizle karışan enfes kokusunu içime çektim. Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, "Diyorum ki... Burası yatak odamız olsun ne dersin?" diyerek boğuk bir sesle mırıldandım.

"Demir..." İsmim dudaklarından fısıltıyla döküldü. Yavaşça bana döndüğünde gözlerindeki parıltıyı gördüm. Hayatımda gördüğüm en güzel şey onun gözlerinin ışıldamasıydı ve buna bizzat benim sebep olmamdı.

"Evet?" diye mırıldanırken gözlerinin önüne düşen küçük bir saç tutamını kulağının arkasına yerleştirdim.

Kollarını boynuma dolayarak gözlerini kıstı. "Beni hem çok sinirlendirip hem de bu kadar mutlu edebilmeyi nasıl başarıyorsun?" Gülümseyerek göz kırptım. Burnunun ucundan küçük bir makas aldım.

"Demir Gürsoy etkisi diyoruz biz buna."

Dudaklarını iyice dudaklarıma yaklaştırarak, "Bayılıyorum o etkiye," diye fısıldadı ve dudaklarını ısırdı. Gözlerimi o noktadan çekemezken belini saran ellerimle onu iyice kendime doğru çektim.

Eğlenen bir sesle, "Öyle mi?" diye mırıldandım dudaklarına doğru.

"Öyle."

"Göster bakalım nasıl bayılıyormuşsun?"

Çok net bir yanıt verdi. Parmak uçlarında yükselerek dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Anında karşılık verdim tabii. Tüm gün boyunca bu anı beklemiştim ama bunu yaparken Nisa'nın belinden sıkıca tutmaya devam ettim. Onu balkondan çıkardım ve hızla içeri çektim. Aşağıdaki çalışanlara dedikodu malzemesi verme niyetinde değildim.

Dudaklarım dudaklarını keşfe çıkarken yakınımızdaki ilk duvara sırtını yasladım ve bir bacağını kaldırarak belime doladım. Aramızda küçücük bir mesafe dahi olmasından hoşlanmıyordum. Birbirimizi çok istekli bir şekilde öptük. Bir elim hâlâ sıkıca belini tutarken diğer elim usulca elbisesinin eteğini sıyırdı ve sıcacık tenine ulaştı. Bacağında gezinen ellerim kalçasına kadar çıktı ve avuçlayıp sıktı. Dudaklarından minik bir inilti koparken onun elleri de sertçe ensemdeki saçları çekiştirdi.

Nisa'yla aramızdaki bu yakın temas meselesi eskisi gibi değildi. *Artık daha yoğun, daha tutkulu, daha ateşliydi.* Üstelik sevgilim benden artık hiç utanmıyordu. Kendini ana bırakarak hareket ediyordu. Hatta doğum günü gecemde bir tık ileri gitmiştik. Elbette tam olarak sevişmiş sayılmazdık ama bu kez bayağı yakınlaşmıştık. Bazı sürtüşmeler ve küçük dokunuşlar geçmişti aramızda. Ne Nisa kendini geri çekebilmişti ne de ben. Araya birkaç ayın özlemi de girince o geceyi sevişmeden kapatabilmek bizim için epey zor olmuştu ama sadece o geceyle sınırlı kalmamıştı. Artık her yakınlaşmaya başladığımızda

ikimizin de kayışları kopuyordu. Birbirimizi dizginlemek zorunda kaldığımız çok an olmuştu. Özellikle de Nisa bazı hafta sonlarını bende geçirince bu âdeta işkenceye dönüşüyordu.

Devrim amca önceden bende kalmasından pek hoşlanmazdı ama Nisa'yı ne zaman şu Almanya meselesinden vazgeçirdim, o zamandan beri hiçbir şeye ses etmiyordu, *her hafta sonu bende kalmasına da.* Hatta Nisa'yı onlara geri getirdiğim için benimle gurur duyuyordu. Ben de ona olan saygımdan daha fazla ileri gitmemek için kendimi her seferinde frenlemek zorunda kalıyordum ama sevgilim işimi hiç kolaylaştırmıyordu.

Dudaklarımızı birbirinden koparark hafifçe ondan uzaklaştığımda ikimiz de nefes nefeseydik. Nisa'nın gözleri kapalı, dudakları öpüşmekten hafif şişti. Kesinlikle harika bir görüntüydü.

Gözlerini yavaşça aralarken hafifçe omuzlarımdan ittirdi. "Bak, şu an hormonlarım tavan. O yüzden rahat dur," diyerek beni uyardı. Elim sıcak teninden ayrılırken iki elimi de havaya kaldırarak ona teslim oldum. "Tamam," dedim masumane bir tavırla. Deniz seferi boyunca çok söylendiğini hatırlayarak, "Bugün için çok kızdın mı bana?" diye sordum tereddütle. Bunu sormamla kaşları hemen havaya kalktı. *Elbette kızmıştı.*

"Sence?"

Ailemizin tavrını göz önünde bulundurunca, "Güzel sonuçlandı ama," diyerek onun içini rahatlatmak istedim çünkü hâlâ gözlerinde tereddüt izleri vardı.

"Güzel sonuçlanıp sonuçlanmayacağını zaman belirleyecek."

Bu kez karşı çıkamadım çünkü haklıydı. Kâhin değildim. Geleceği göremezdim. Dediği gibi her şeyi zaman belirleyecekti. Yanına yaklaşıp yeniden belinden tuttum ve bu kez yanaklarını, boynunu öptüm.

O gökyüzü gibi bakan kahverengi gözlerine odaklandığımda buraya aylar önceki gelişimi hatırladım. O zaman bütün umudumu yitirmiştim. Çok çaresizdim ve yalnızca gerçek olmayacağını düşündüğüm hayallerime tutunmaya çalışmıştım ama şimdi bütün kötü anıları iyileriyle değiştiriyorduk. Şimdi bu koca köşkü onunla birlikte geziyordum ve hayallerime her zamankinden daha yakın olduğumu düşünüyordum.

Nisa'nın heyecanlı gözleri yeniden bulunduğumuz odayı incelemeye başladığında, "Çok güzel olacak," diye mırıldandı.

"Senin elinin değeceği yerin çirkin olabilmesi mümkün mü?" Kollarını yeniden boynuma dolarken, "Canımsın," dedi çok içten bir şekilde.

"Sen de benim canımsın."

Belindeki ellerimden birini çekip bileğimdeki saati kontrol ettim. Vapura ve Gürsoy malikanesinde gerçekleşecek olan akşam yemeğine yetişmemiz için şu an köşkten ayrılmamız gerekiyordu. Üstelik daha Senem'e doğum günü

hediyesi bakacaktık. Fakat adadan gitmeden önce onu götürmek istediğim başka bir yer daha vardı.

"Adadan gitmeden önce seni götürmek istediğim bir yer daha var."

"Neresi?" Gözlerini irice açıp, merakla sordu ama kollarını boynumdan çekmedi.

Burnumun ucunu hafifçe onun burnunun ucuna değdirerek, "Sevda Tepesi," diye fısıldadım.

"Sevda Tepesi." Fısıltıyla beni tekrarladı.

"Gidelim mi?" Hızla başını salladı ve geriye çekilip yeniden sıkıca elimi tuttu.

"Gidelim sevgilim."

Odadan çıkmadan önce balkonun kapısını kapattık. Sonra koridora çıkıp vakit kaybetmeden aşağıya indik. Merdivenlerden inerken elbette düşmemesi ya da takılmaması için Nisa'ya dikkat ettim. Sıkıca elinden tuttum. Köşkün içinden çıkıp etraftaki çalışanlara kolaylıklar diledik ve vakit kaybetmeden oradan uzaklaştık. Daha sonrasında zaten sık sık ziyarete ve kontrole gelecektik.

Sevda Tepesi'ne vardığımızda gün batımı, ufuk çizgisini turuncu ve morun bin bir tonuna boyuyordu. Deniz, akşam güneşinin ışıltısıyla parıldıyor, hafif esen rüzgâr sevgilimin saçlarının birkaç telini yüzüne düşürüyordu. Nisa, elimi bırakarak toprak yolda âdeta sekerek ilerlemişti. Ellerini iki yana açarak kendi etrafında dönmüş ve hemen ardından gözlerini karşımızdaki denizin ve batan güneşin eşsiz manzarasına dikmişti. Oysa benim manzaram çok daha güzeldi. Bu anın büyüsüne kapılmamak imkânsızdı.

O an, çoktan unuttuğum bir gerçek yeniden zihnime intikal etti. Babaannemin sözleri de o gerçeği hatırlamama yardımcı oldu. Bana bugün, *"Öyle ki zamanında bu kız uğruna kalkıp bir anda adaya gelmiş insansın,"* demişti. Çok doğruydu ve tam da geçen yıl bu zamanlardı.

Geçen yıl bu zamanlar, kalbimin ilk kez aşka düştüğünü fark etmiştim ve Nisa'nın Oğuz'la olan yakınlığına çok sinirlenmemle kalkıp bir anda soluğu adada almıştım. Yine aynen burada batan güneşi izlemiş ve onun yanımda olmasını dilemiştim. Hayat gerçekten tesadüflerle doluydu. Ve şimdi... Tam da bir yıl sonra dileğim gerçeğe dönüşmüştü. *Sevda Tepesi'ndeydim, batan güneşi izliyordum ve sevdiğim kız yanımdaydı.*

Hafif rüzgârdan dolayı uçuşan saçları dudaklarına yapışırken, gözlerini ufuktan çekerek usulca bana döndü. Bense zaten onu izliyordum. İçimde öyle büyük bir heyecan, öyle derin bir sevda vardı ki, sanki yüreğim göğüs kafesimden çıkıp ona koşmak istiyordu. Onun varlığı, nefesi, sesi, yanımda olması bile dünyamı eşsiz bir yer hâline getiriyordu. Bazen bir insanın, başka bir insanın hayatına nasıl böyle kökten hükmedebileceğini anlamaya çalışıyordum

ama sonra bakışlarını üzerime çeviriyordu, gülümsüyordu ve anlıyordum. Tek bir bakışı bile yetiyordu.

"Mektubunu hâlâ saklıyorum, biliyor musun? Ömür boyu da saklayacağım." *Buna hiç şüphem yoktu.*

"Bana orada demiştin ki, *'Kendimi adada dünyanın sonunda bir yerde gibi hissettim çünkü en güzel, en özel anlarımız orada.'* O kadar haklıydın ki... En güzel anılarımız gerçekten de hep burada. Ve hâlâ da o kadar haklısın ki... Bence adanın her yeri çok güzel ama asıl burası dünyanın sonunda bir yer gibi hissettiriyor. İnsana muazzam bir huzur veriyor Demir. Düşünsene şu koca dünyada sadece ikimizin yaşadığını düşündüren bir huzur... Şuna bak, çıt dahi yok. Sadece deniz, martılar, sen ve ben..."

Gözlerim dudaklarının kenarındaki tatlı gülümsemede, kulaklarım sesinin heyecanlı tınısında kayboldu. Onu büyülenmiş bir şekilde izlerken, rengârenk kanatları olan devasa bir kuş yüreğimin tam orta yerinde kanat çırptı. Geleceğe dair büyük umutlarım ve hayallerim vardı. Hepsinde başrol tek bir isimdi. *Nisa'ydı.*

Kalbim sanki ilk kez atıyormuş gibi coşkuyla canlandı. Damarlarıma hayat ve aşk pompaladı. Dünya deli bir girdap gibi dönerken, ben gözlerimin önündeki şahane kıza karşı koyamayacak kadar savunmasızdım.

Daha fazla olduğum yerde dikilmedim. Hızlı adımlarla ona yaklaştım. Aramızdaki mesafeyi kapattım. Aniden burun buruna geldiğimizde gözlerimi gözlerine sabitledim. O an içimde kopan nice fırtınayı kelimelere dökmem mümkün değildi. O yüzden bunu başka şekilde göstermeyi tercih ettim.

Bir elim güzel yüzünü avuçlarken gözlerimi kapattım, başımı eğerek dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım. Her zerresini âdeta içime çekerek öptüm onu. Kısa bir öpücüktü ama kesinlikle baş döndürücüydü. Bu kız zaten varlığıyla bile başımı döndürüyordu.

Geriye çekilirken, "Bu ne içindi?" diye sordu nefes nefese. *Gözleri kapalıydı, yanakları ise al al. Çok güzeldi, kusursuzdu ve yalnızca benimdi. Ben de onun.*

Elimi önce güzel yüzüne götürdüm. Sıkmayı çok sevdiğim yanaklarında parmaklarımı gezdirdim. "Varlığın için. Her şeyim olduğun için." Gözleri aralanırken bir elini tutup, doğrudan yüreğime bastırdım. "Bu kalbi böylesine attırdığın için." Gülümsedi. *Öyle bir gülümsedi ki hem de...* Yüreğim biraz daha hızlı atarsa, avucunun içine konabilirdi ve ben ömrümün geri kalanını yalnızca o gülümsemeyi görmek için yaşayabilirdim.

"Seni çok seviyorum, Kutup Yıldızı." Gözleri dolmuştu yine ama dudaklarındaki gülümseme de bir an olsun silinmemişti. *Hiç silinmesin de zaten.*

Usulca başını sallarken, "Seni çok seviyorum, Kedi Yavrusu," diye fısıldadı.

O an, bir elim ceketimin cebini yokladı. Babaannemin verdiği yüzük kutusu hâlâ oradaydı. Tam da şu an, çıkarsam o kutuyu, çöksem önünde dizlerimin üzerine, yapsam evlilik teklifini... Biliyordum ki bana *evet* derdi. Hemen kabul ederdi. Bundan emindim ama her şeyin bir zamanı vardı ve ben onun için en doğru zamanda, en mükemmel hâliyle yapacaktım.

Şu an emin olduğum tek şey... Kalbimin bana haykırdığı tek gerçek...

Bu kız benim kaderimdi.

Geleceğimin en parlak yıldızı, en güzel sabahları, en huzurlu akşamlarıydı. Onu sevmek, nefes almak kadar doğal ama aynı zamanda da bir mucize kadar büyülüydü. Gözlerine her baktığımda, hayatımın en doğru yerinde olduğumu hissediyordum. Onun gülüşü, kalbimde ezgisi hiç bitmeyecek bir şarkının notalarını çalıyordu. Rüzgâr saçlarını hafifçe dalgalandırırken, ben sadece onun bana bakan gözlerinin güzelliğine bakıyordum.

Bu aşk, iliklerime, yüreğimin en derinlerine kazınmıştı. Geleceğimde başka bir ihtimal, başka bir yol söz konusu dahi değildi. Sadece Nisa vardı ve hep o olacaktı. Ellerini tuttuğum her an, dünyadaki en büyük şansa, en özel hediyeye sahip olduğumu biliyordum. Anladım ki, onun varlığıyla her anım tamamlanıyor, her düşüm gerçeğe dönüşüyordu.

Ve şimdi...

Ona duyduğum aşkın, sevdanın ve yalnızca bana gösterdiği ışıltısının derinliklerinde ben bir kez daha kayboluyordum.

24. BÖLÜM

♪ *Kolpa – Hiç Bitmez Bu Masal*
♪ *BANNERS – Someone to You*
♪ *Taylor Swift – Enchanted*
♪ *Sezen Aksu – Haydi Gel Benimle Ol*

Haziran 2017
Nisa Altun'dan

Bana kalırsa lise, insanın hayatında gelip geçici bir dönem değil, başlı başına bir yolculuktu. *Hem heyecan verici hem de çetrefilli bir yolculuk...* Büyümenin sancılarıyla örülü, arkadaşlıkların sıcaklığıyla ısınan, başarının coşkusuyla kanatlanan ve bazen de kayıpların hüznüyle ağırlaşan bir serüvendi. Zamanın hem en uzun hem de en kısa aktığı dört yıldı. Günler, aylar, yıllar bazen bir ders saatinin içinde sıkışıp kalır, bazen de neşeyle geçen bir teneffüs kadar hızlı akıp giderdi. İlk dostlukların filizlendiği, ilk hayal kırıklıklarının can yaktığı, ilk cesur adımların atıldığı yerdi burası.

Sabahın erken saatlerinde, göz kapakları mahmurluğun ağırlığıyla savaşırken girilen dersler... Son saniyede yetiştirilen ödevlerin telaşı... Sabahlara kadar çalışılan sınavların stresi... Koridorlarda yankılanan kahkahaların iç ısıtan melodisi... Sıraların üzerine kazınan isimler, defter kenarlarına karalanan hayaller...

Hepsi birer anıya dönüşmek üzereydi çünkü bugün, bu uzun yolculuğun son günüydü. Bugün, çocukluk ile yetişkinlik arasındaki o ince çizginin tam ortasında duruyordum. Geriye dönüp baktığımda, yaşadığım her şeyin beni ben yapan bir hikâyeye dönüştüğünü fark ediyordum. Çünkü bugün, liseden mezun oluyordum.

Odamdaydım. Evden ayrılmadan önce son bir kez daha karşımdaki boy aynasından kendimi inceliyordum. İşin aslı, yaklaşık bir saattir aynanın önündeydim.

Üzerimde toz pembe, ayak bileklerime kadar uzanan zarif bir elbise vardı. Kalp şeklindeki yakası ve ince tülden askılarıyla çok güzeldi. Gövde kısmında çiçek işlemeleri ve minik parıltılar vardı. Etek kısmı kat kat tül detaylardan oluşuyordu. Ayaklarımda da tıpkı elbisemin renginde toz pembe stilettolar vardı. Hatta uç kısımlarında üzerinde taşları olan minik fiyonk detayları da bulunuyordu ve çok hoş görünüyordu. Kendimi masallardan fırlamış bir

prenses gibi hissediyor, çocuklar gibi sürekli kendi etrafımda dönüyordum. *Sırf elbisemin uçuşmasını görmek için...*

Hava zaten çok sıcak olduğu için makyajımı hafif yapmıştım. Sadece dudaklarımdaki ruj elbisemin renginden bir tık koyuydu. Saçlarımı bugüne özel anneme doğal su dalgaları hâlinde yaptırmış ve son zamanlarda uzayan kakülerimi kısaltmıştım. Takı olarak minik, yıldız şeklinde küpeler takmıştım. Boynumdaki kolyemi zaten hiç çıkarmıyordum. Bence kesinlikle hoş görünüyordum ve Demir'in nasıl bir tepki vereceğini gerçekten merak ediyordum.

Fakat kendimde gördüğüm en önemli detay ne beni prenses gibi hissettiren elbisemdi ne de saçlarım. Elbisemin üzerine giydiğim, yakalarında uzun kırmızı çizgileri olan siyah mezuniyet cübbemdi. Sanki hâlâ bu anın gelişini sorguluyor ve üzerimdeki cübbe bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Oysa gerçekliğe hemen geri dönmem gerekiyordu çünkü gerçekten mezun oluyordum.

Lise hayatım her zaman çok eğlenceli olmuştu. Evlatlık alınmadan önce, yani eski okulumuzda da bu böyleydi. Her anımda Senem ve Mustafa yanımdaydı. *Onlarla geçen yıllarım, biriken sayısız anı ve hiç bitmeyecek sandığımız o şahane günler...* Hepsi içimde sıcacık bir yer edinmişti.

Tabii ki her şey, her zaman kolay ve mükemmel olmamıştı. Özellikle de şu son bir buçuk yılda hayatımız değişmişti, duygularımız değişmişti, biz değişmiştik. Belki de beni en çok zorlayan dönemlerden biri olmuştu. Yorulduğum, pes etmeye yaklaştığım çok fazla an olmuştu ama yine de devam etmiştim işte. Vazgeçmemiştim. Çünkü biliyordum ki her şeyin sonunda, bunca emeğin karşılığını alacak ve bu yolculuğu gururla tamamlayacaktım. Öyle de olmuştu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, sadece zorlukları değil, o zorlukları aşarken ne kadar büyüdüğümü de görüyordum.

Dudaklarımda derin bir tebessüm belirirken cübbemin yakalarını düzelttim. Bu esnada çalışma masamın üzerindeki telefonumun gürültülü sesi odamı doldurdu. Aynadan uzaklaşarak masanın yanına gittim ve telefonumu elime aldım. Ekrandaki ismi görmemle genişçe gülümsedim. *Annem görüntülü arıyordu.*

Geçen kış yaşananlardan sonra annemle aramızda genellikle kelimelerden çok sessizlikler olurdu. *Yılların biriktirdiği kırgınlıklar, aramıza giren mesafeler...* Ama geldiğimiz şu noktada asla eskisi gibi değildik. Artık iki yabancı gibi değil de iki dost gibiydik çünkü aramızdaki binlerce kilometreye rağmen asıl önemli olan şeyin ne olduğunu anlamıştık. *Birbirimize olan sevgimizi...* Evet, ben bir tercih yapmıştım. Annemi Esma Altun, babamı da Devrim Altun bilmiştim ama asla karşı çıkamayacağım gerçek şuydu ki beni doğuran, var eden oydu ve zamanla onun hayatımdaki varlığına alışmaya başlamıştım.

Annem Almanya'ya döndüğünden beri belki de hiç olmadığı kadar birbirimize yakındık. Beni neredeyse her gün aramıştı. Sürekli konuşmuş, hayatlarımızdaki en ince detayları bile birbirimizle paylaşmıştık. Birbirimizi yakından tanıdığımız bu süreç içerisinde birkaç kez beni ziyarete bile gelmişti ve hatta geçen ay Senem'in doğum gününde bir anda kalkıp gelerek bize sürpriz yapmıştı. Çok şaşırmış ve çok da mutlu olmuştum. Birkaç günlüğüne işten izin aldığını söylemişti çünkü yaz boyunca çalışacağı için sonrasında gelmeye fırsatının olamayacağını özellikle belirtmişti. *Pekâlâ... Yazın Türkiye'ye gelemeyecekti ama bu kez ben onun yanına gidecektim. Güzel planlarım vardı.*

Geçen bu süreç içerisinde annemle birbirimizi artık daha iyi anlıyorduk. Birbirimizi yargılamıyor, aksine aldığımız kararlara saygı duyarak birbirimizi çok daha yakından tanıyorduk. Çünkü her şeye rağmen o benim annemdi, ben de onun tek evladı. İşte tam da bugün, hayatımın en önemli günlerinden birinde, onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Bu sebeple aramasını daha fazla bekletmeden telefonu açtım.

"Ayy! Açıldı sonunda!"

Ekranda annemin gülen yüzünü görünce istemsizce ben de gülümsedim. Sanki o an, Almanya'dan buraya, odama, yanıma gelivermiş gibi hissettim...

Yine çalışıyordu. Telefonunu çalışma masasının bir köşesine yerleştirmişti. Bir Alman şirketinin muhasebe departmanında çalışıyordu ve gerçekten iyi kazanıyordu.

Gülüşlerimin arasından, "Anne, merhaba," dediğimde önce içli bir nefes bıraktı. Ardından gözlerindeki gururu ve sevgiyi kilometrelerce öteden bile hissettirdi. *Evet, artık ona çekinmeden anne diye hitap ediyordum.*

Gözleri anında dolarken, "Kızım... Ne güzel olmuşsun annem," diye fısıldadı burnunu çekerek. Bugün yanımda olamıyordu belki ama yine de sesiyle bile olsa buradaydı. Sesindeki sıcaklık beni kucaklıyordu.

"Teşekkür ederim."

"Maşallah sana. Tü tü tü!" Kıkırdadım. Bu küçük alışkanlığına, en ufak şeyde bile *"tü tü tü"* deyip ekrana tükürmesine artık alışmıştım. "Nasılsın? Heyecan var mı?" diye merakla sorduğunda hızla başımı salladım.

"İyiyim. Var biraz tabii. Mezuniyet sonuçta. Sen nasılsın?"

"İyiyim, canımın içi." Önce sessiz kalıp bana uzun uzun baktı ıslak kirpiklerinin arasından. Ardından gözlerindeki parıltıları asla gizlemeden bir elini çenesine yaslayarak, "Tebrik ederim. Allah başarılarını daim etsin kızım," dedi. Sesindeki gurur içimi sıcacık yaptı. Bu anı ve daha nicesini artık onunla paylaşabilmek çok özeldi.

"Teşekkür ederim anneciğim."

Bir anda annemin ekrandaki yüzü daha da aydınlandı. Bana imalı bakışlar atmaya başladı. Gelecek soruyu elbette biliyordum.

"Eeee? Demir nasıl?"

Demir'e karşı asla ilk zamanlardaki gibi değildi. Bütün ön yargıları kırılmış, tereddütleri silinmişti. Artık hayatımdaki varlığını kabullenmişti. Hatta onu benim kadar çok seviyordu.

"Çok iyi. Hatta son karnesi benimkinden daha iyi. Gerçekten çok zeki biri. Bazen o zekiliğiyle beni hayrete düşürüyor."

Evet, sevgilim gerçekten çok zekiydi. Özellikle de fizik ve kimyada kimseye pabuç bırakmıyordu. Tam bir sayısalcıydı ve bazen bu zekiliğinden dolayı çok sinirimi bozuyordu.

Annem, tepkilerime neşeli bir kahkahayla karşılık verirken ben de hayatımdaki en kıymetli insandan bahsetmeye kaldığım yerden devam ettim. Onun hakkında konuşmak bile beni mutlu ediyordu.

"Bir de geçen hafta, dans kursundaki küçük çocukların gösterisi vardı. Koreografiyi Demir hazırladı, biliyor musun? Gösteriyi beraber izledik. Çok güzeldi. Çok iyi bir iş çıkardı."

Yaklaşık üç hafta önce, yani Senem'in doğum gününden önce dans kursu defteri Demir ve benim için sonsuza dek kapanmıştı. Güzel anılar, güzel maceralar biriktirmiştik ama her güzel şeyin de bir sonu vardı. İki hafta sonra üniversite sınavına girecektik. Sonrası yaz tatiliydi ama tatilden döndükten sonra hayatımız tamamıyla değişecekti. Yeni düzenler inşa edecek, yeni planlar yapacaktık ve bunların arasında artık bazılarından feragat etmemiz gerekiyordu. *Dans kursunu sonlandırmamız gibi...*

Demir de dans kursunu benimle birlikte bırakmıştı ama ayrılmadan önce son bir şov sergilemişti. Küçük çocukların Yalova'daki mini gösterilerinin koreografisini bizzat o hazırlamıştı ve o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki onunla gurur duymuştum. Gösteri geçen hafta gerçekleşmişti ve ikimiz yan yana, el ele, en ön koltuklardan izlemiştik Demir'in minik öğrencilerini.

Bir anda hülyalara dalıp sevgilimin muhteşemliğini bir kez daha aklıma ve yüreğime kazırken annemin de gülümseyerek beni izlediğini fark ettim. "Benim yine Demir'den bahsederken çenem düştü, değil mi?" diye sorduğumda başını salladı.

"Alıştık artık kızım. İki saat konuşuyorsak, bir saat kırk beş dakikası sadece Demir üzerine oluyor." *Eeee ne yapayım ama? Çok seviyorum.*

Annem, "Sizin dans kursunuz yok artık, değil mi?" diye sorduğunda başımı iki yana doğru salladım.

"Hayır, biz bu yıl yeni ekibe devrettik. Zaten üniversiteye gideceğimiz için ikimiz de bıraktık."

"Anladım, canımın içi."

Bir müddet aramızda derin bir sessizlik oldu. Konuşmanın bittiğini, telefonu artık kapatacağımızı zannettim ama annem gözlerini kaçırdı, yüzü

hafiften bir düştü. Bu bakışları tanıyordum artık. Ne zaman bana böyle baksa hoşlanmayacağım bir şey soruyordu.

"Peki... Babanla aran nasıl?" Sıkıntılı bir nefes bıraktım. *Devrim babamı sormadığını ikimiz de iyi biliyorduk.*

"İyi. Yani iyiyiz."

Kelimeler dudaklarımdan bir çırpıda döküldü ama verdiğim cevap beni pek tatmin etmedi çünkü söylediklerimin gerçekliği konusunda pek de emin değildim. *Babamla aramız nasıldı? Gerçekten iyi miydik?* Bunun cevabını ben de bilmiyordum.

Nisan ayında gerçekleşen o ani Gürsoy ziyaretiyle bazı şeyler değişmeye başlamıştı. O gün Demir ve babamın, bana haber vermeden böyle bir şeye kalkışmalarına çok sinirlenmiştim. Buna hazır olup olmadığımı sormadan, bana hiçbir şey söylemeden beni bir anda pat diye gerçek ailemin kalabalığının tam ortasına atmışlardı. Evet, başlarda çok gerilmiştim, çok korkmuştum, hatta o gün oradan kaçıp gitmek istemiştim ama asla düşündüğüm gibi de olmamıştı. Hatta her şey beklediğimden daha iyi sonuçlanmıştı. Dedem elbette çok kızmıştı ama kızgınlığı bana değildi. Yıllarca bu gerçeği saklayan babamaydı. *Haklı olarak...*

Sonrasında birkaç kez daha Demir'le birlikte İstanbul'a gitmiştik. Hem köşkümüzü hem de dedemleri ziyarete... *Allah'ım...* O şahane köşkün bizim olduğuna hâlâ inanamıyordum ve tadilatları çok hızlı bir şekilde tamamlanıyordu. Yüreğimi de devasa bir heyecan kaplıyordu.

Dedem ve babaannem, beni sık sık davet ediyorlardı. Elbette o davetlere Demir'le birlikte gidiyorduk. Beni bir olsun yalnız bırakmıyordu ve bu çok daha iyiydi. Onların yanında hâlâ çok geriliyordum. Aslında beni bu kadar çabuk kabullenmeleri hâlâ çok şaşırtıcıydı ama Demir bunu onların öz torunu olmama yorumluyordu. *Haklı olabilirdi.* Fakat bir taraftan da mutlu olduğumu inkâr edemezdim. Sorgusuz sualsiz bir şekilde bana kollarını açmışlardı. Her defasında daha içten yaklaşıyorlardı ve ben farkında bile olmadan, onların sevgisini içime çekmeye başlamıştım. Harika insanlardı ve onları tanıdıkça daha çok seviyordum.

Ama babam...

Babamla işler o kadar basit değildi. İlişkimizi annemle olduğu gibi toparladığımız da söylenemezdi. Elbette artık daha sık yan yana geliyor, en azından kısa sohbetler ediyorduk ve ben onun gözlerine her baktığımda oradaki kabullenişi, bir baba sıcaklığını net bir şekilde görebiliyordum. Her defasında bir an bile tereddüt etmeden, *"Kızım,"* diye sesleniyordu bana ve bazen bunu öyle içten bir şekilde söylüyordu ki elim ayağıma dolanıyordu. Sanki yıllardır beklediği bir parçaymışım gibi bana bakıyor, sanki onun hayatındaki en büyük eksiklik benmişim gibi yaklaşıyordu. O anlar ne yapacağımı, nasıl karşılık

vereceğimi hiç bilemiyordum. Aramızda hâlâ bir mesafe, bir soğukluk vardı ve bütün bunları yalnızca ben yaratıyordum. Ona, onun bana yaklaştığı gibi yaklaşamıyor, sevgiyle sarılamıyordum. Bir tarafım sürekli bir şeylerin yanlış olduğunu haykırıyordu.

Meltem teyzeyle aylar öncesinde boşanmışlardı. Meltem teyze sırf Demir için hâlâ semtte kalıyordu ama yazdan sonra İstanbul'a taşınacaktı. Hatta tayinini bile aldırmıştı. Boşanmalarının benimle ilgisi olmadığını defalarca kez söylemişlerdi ama ben hâlâ kendimi çok suçlu hissediyor ve hâlâ en büyük payın bana ait olduğunu düşünüyordum.

Ve annem...

Bütün bunlardan tabii ki haberdardı. Artık çok sık konuştuğumuz için olan biteni bizzat ben anlatmıştım. Meltem teyze ve babamın boşanmasına herhangi bir yorumda bulunmamış, hiç ses etmemişti ama dedemlerin beni çok hızlı bir şekilde kabullenmesine o da çok mutlu olmuştu.

Derin bir nefes aldım ve aldığım nefesi dudaklarımın arasından oflayarak bıraktım. Bakışlarımı yeniden telefonumun ekranındaki anneme çevirdim. Onunla iletişim kurmak, konuşmak kolaydı. *Ama babamla?* Babamla zordu işte. Belki de sebebi buydu. Annem uzakta olduğu için onu kabullenmek daha kolaydı. *Ama babam... O çok yakınımdaydı ve her şey çok karmaşıktı.*

Sessizliğimi bozup, "Gürsoylardaki ziyaretten sonra hâlâ kendimi çok garip hissediyorum," diye itiraf ettim. "Ama bir taraftan da diyorum ki..." Başımı eğdim, gözlerimi kaçırdım. "O benim babam. Hem de öz babam."

Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek her defasında garip geliyor, yüreğimi sızlatıyordu. Yeniden göz göze geldiğimizde annem hafifçe başını eğdi, dudaklarında acı dolu bir tebessüm belirdi ama konuşmamı bitirmediğimi anlamış olacaktı ki sessizliğini korumayı sürdürdü.

"Beni yanında görmek istediğini biliyorum. Sahiplenmek istediğini biliyorum. Beni bağrına basmak istediğini de... Ama... Ama bu sandığı kadar kolay değil, anne. Olmayacak da. Olamaz da."

Sesim titremişti bunları söylerken. Kelimeler, içimde saklamak zorunda kaldığım duyguların bir yansıması gibiydi. Çünkü sorumluluklarım ve düşündüğüm insanlar vardı ve her biri benim için çok kıymetliydi.

"Ben anne ve babamı çok seviyorum." *Anne ve babam* derken kimlerden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

Annemin yüzüne hüzünlü bir gölge düştü ama buna rağmen içtenlikle gülümsedi. "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Onları bırakamam, bırakmam."

"Bunu da biliyorum."

Bir an sessizlik oldu yine. Yalnızca birbirimize baktık.

"Ama... İkinizi de artık kabulleniyorum. Farkındasın, değil mi?"

Olanların üzerinden aylar geçmişti ve bu raddeye gelmek benim için hiç kolay olmamıştı. *Annemi kabullenmek... Babamı kabullenmek...* Büyük adımlardı. Onları artık reddetmiyordum ama bu, her şeyi bir anda unuttuğum anlamına da gelmiyordu. Yaşadıklarımı bir ben, bir Allah biliyordu.

Annem başını yavaşça sallarken, "Elbette farkındayım kızım. Seni hiçbir şey için zorlamadığımı bil, tamam mı?" diye mırıldandı.

Zorlamadığının farkındaydım ama bazen her şey çok tuhaf ve karmakarışık geliyordu.

Babam çok yakınımdaydı ama ben başka bir adama baba diyordum.

Annem tam karşımdaydı ama ben başka bir kadına anne diyordum.

Âdeta kimlik karmaşası yaşıyordum. Yanlış mıydı bütün bunlar? Ama hayır. Hiç yanlış gibi de hissettirmiyordu.

"Bazen her şey çok karmaşık geliyor," diye itiraf ettiğimde içtenlikle gülümsedi annem.

"Seni çok iyi anlıyorum ama kendini yıpratmanı ya da herhangi bir şey için zorlamanı istemiyorum."

Gözlerimi kapattım. Kendime gelebilmek için güçlü bir nefes çektim. Omuzlarımı düşürürken o nefesi geri bıraktım. "Emin ol, öyle yapıyorum." Gerçekten öyle yapıyordum aslında. Hayatı artık çok fazla düşünmeden, akışına bırakarak yaşıyordum.

Annemle konuşurken odamın kapısı ansızın açıldı ve Senem kusursuz güzelliğiyle karşımda belirdi. "Nisa, hadi çıkıyoruz," dediğinde hızla başımı salladım.

"Geliyorum canım."

Annem de Senem'in sesini duydu. Heyecanlanarak, "Senem mi o?" diye ilgiyle sordu. Başımı sallarken, "Onu da bir göreyim mi?" dedi. Telefonumu kapının eşiğinde bekleyen Senem'e çevirdim. Ekranda annemi gördüğü gibi samimiyetle gülümsedi ve hemen yanıma geldi. *Evet, artık Senem de anneme karşı daha yumuşak yaklaşıyordu.* Özellikle de doğum gününde ona Almanya'dan epey pahalı bir markanın çantasını getirince hem çok şaşırmış hem de bayağı mahcup olmuştu. Lakin annemle araları artık gerçekten iyiydi. Tamam, Senem'in hâlâ keskin çizgileri ve asla affedemediği meseleler vardı. *Tıpkı bende olduğu gibi...* Ama bir taraftan da annemin hayatımdaki varlığını artık kabullenmişti. Bu da bize yetiyordu.

Yanıma geldiği gibi ekrana bakarak, "Ayla teyze merhaba, nasılsın?" diye konuştu sevecen bir sesle.

"İyiyim güzel kızım. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim."

Annemin gözleri onu gördüğü gibi anında parladı. İkimizi de gözlerini kısarak ekrandan incelerken iltifatlarını eksik etmedi.

"Maşallah size kızlar! Bu ne güzellik böyle?" Senem yüzüne manidar bir gülüş yerleştirip, elleriyle saçlarını savurur gibi yaparken, "Teşekkür ederiz," dedi havalı bir edayla.

"Seni de tebrik ederim canım benim."

"Çok teşekkür ederim Ayla teyze."

"Öyleyse ben sizi daha fazla tutmayayım. Akşama zaten konuşuruz."

Gülümseyerek başımı salladım çünkü artık evden ayrılmamız gerekiyordu.

"Tamam, anne."

"Öpüyorum seni."

Ekrana bakarak elimi dudaklarıma götürdüm ve ona minik bir öpücük gönderdim.

"Ben de seni," dedikten hemen sonra telefonu kapattım.

Aslında en son canlı kanlı bir şekilde görüşmemizin üzerinden yalnızca iki hafta geçmişti ama garip bir şekilde annemi özlemiştim ve biliyordum ki o da beni özlemişti. Telefonu kapatırken içimde derin bir hasret ama aynı zamanda da büyük bir huzur vardı. Yanımda olmasa da sevgisi buradaydı, benimleydi.

Senem, bir elime yapışarak heyecanla, "Hadi çıkalım," dediğinde onu kolundan yakalayıp yanıma, boy aynasının önüne doğru çektim.

"Önce fotoğraf!" Bana kaşlarını havaya kaldırarak, epey şaşırmış bir şekilde baktı. Hatta açık açık benimle dalga geçti.

"Şaşırtıyorsun beni Suratsız."

"Sus be manyak! Hep sen mi yapacaksın böyle şeyleri?"

Haklıydım. Genelde bu tarz şeyler hep Senem'in başının altından çıkardı ama bugün özel bir gündü. *Tabii ki bu anı ölümsüzleştirecektim.*

Onu iyice yanıma çekerken telefonumun kamerasını açtım. Bir kolumu kardeşimin beline attım. Diğer elimde tuttuğum telefonumu havaya kaldırıp aynadan fotoğraflarımızı çektim. Senem elbette çılgın çılgın pozlar verdi ama bu kez ben de ona ayak uydurdum.

Sarışınım da bugün çok güzel olmuştu. Aslında ikimiz de elbiselerimizi aynı yerden almıştık. Hatta birbirine de bayağı benziyordu. Onun elbisesi benimkinin aksine kısaydı ve dizlerinin üzerinde bitiyordu.

En sevdiği renk olan lila, bugün Senem'in elbisesinde hayat bulmuştu. Askısızdı ve omuzları açıkta bırakan kalp şeklinde harika bir yakası vardı. Gövde kısmında dikey dikişler ve ince işlenmiş çiçek detayları bulunuyordu. Etek kısmı tıpkı benimki gibi kat kat ve tüldü. Gerçekten çok güzel bir elbiseydi. Ona da çok yakışmıştı. Gür, sarı saçlarını anneme enseden dağınık bir topuz yaptırmıştı. Birkaç ince tutam yüzünün kenarlarına düşüyordu. Makyajı benimki gibi hafifti. Boynunda ona doğum gününde hediye olarak aldığım kolye vardı. Ona *S* harfinde altın kolye almıştım ama harfin içinde harika bir gül işlemesi bulunuyordu. Normalde gülün yaprakları kırmızıydı ama ben

bunu Senem için özellikle açık pembe olarak değiştirtmiştim. Çok beğenmişti ve doğum gününden beri boynundan hiç çıkarmıyordu.

Hâlâ aynadan birbirimize dikkatle bakarken bana, "Hazır mısın?" diye sordu heyecanlı bir şekilde. Son bir kez daha derince nefeslendim. Bugün, hayatımın en önemli günlerinden biriydi ve en sevdiklerimle birlikteydim. Yani hazır olmamam için hiçbir engel yoktu.

Aynadan son bir kez daha kendime bakıp cübbemin yakalarını düzeltttim. Başımı dik tutup, "Hazırım," dedim. Bunu dememle Senem kocaman gülümsedi ve hemen koluma girdi. Yatağımın üzerindeki küçük, krem rengindeki çantamı da yanıma alarak birlikte odamdan ayrıldık. Koridoru geride bırakıp, merdivenlerden aşağıya indiğimizde çehreme geniş bir gülümseme yayıldı çünkü onları gördüm. *Ailemi...* Merdivenlerin başında bizi bekliyorlardı.

Bu evin mükemmel aşçısı, tonton suratlı Zehra teyzem gözlerinin kenarlarındaki ıslaklığı yazmasının uçlarına siliyordu.

Orhan amcam, bizim için minik bir alkış tutturmuştu.

Yakup abi, uzun bir ıslık çalmıştı.

Annem dolu dolu gözleriyle, bıraksak o sıcacık, şefkat dolu yüreğini avucumuzun içine yerleştirecekmiş gibi bize bakıyordu.

Ve babam... Canım babam... Devrim babam... Adı gibi heybetliydi yine tam karşımızda. Öyle gururlu bakıyordu ki bize o bakışları görmek bile göğsümü kabartıyordu. Onun kızı olmaktan, onun soyadını taşımaktan büyük onur duyuyordum.

Ve evet, bazen tek bir bakışları bile yetiyordu.

Suat Gürsoy benim öz babamdı, Ayla İdil Sezgin öz annemdi. Bu kaçınılmaz bir gerçekti ama karşımdaki bu şahane insanlar da beni ilk bağrına basan, ilk evlat yerine koyan, ilk sahiplenen insanlardı. Benim hayatımda her şeyden, herkesten önce onlar vardı ve hayır, şu tabloda yanlış hiçbir şey yoktu. Her şey tam da olması gerektiği gibiydi. Onlar benim gerçek ailemdi ve ömrümün sonuna kadar da hep öyle kalacaklardı.

Babamın üzerinde bu sabah siyah, şık bir takım elbise ve beyaz gömlek vardı. Hava çok sıcak olduğu için kravat takmamıştı ama özenle taradığı saçlarıyla ve enfes kokan parfümüyle inanılmaz yakışıklı görünüyordu.

Annem, üzerine kalın askılı, uzun, beyaz bir elbise giymişti. Elbisenin üzerinde büyük, kırmızı gül detayları ve yakasında da ince, uzun ipleri vardı. O ipleri bağlayarak kurdele hâline getirmişti. İyice uzayan ve neredeyse beline yaklaşan saçlarını da su dalgaları yapmıştı. Çok güzel görünüyordu.

Tabii annem, bizim saçlarımızı yaptığı gibi hazırlanmak üzere hemen odalarımıza kaçtığımızdan onlar ikimizin son hâlini şimdi görüyorlardı. Annemin gözleri heyecanlı parıltılar saçarken, "Allah'ım! Allah'ım! Şu güzelliklere bak!"

diye mırıldandı coşkulu bir sesle. Olduğum yerde dikilmek yerine yanına yaklaşıp, "Annem," diyerek yanaklarından öptüm.

Senem'le ikimizi kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı. "Maşallah sizlere canlarım benim!" Bizden hafifçe uzaklaşıp koluna taktığı hasır çantasından minik nazar boncukları çıkardı ve birini Senem'in elbisesinin, diğerini ise benim elbisemin üzerine taktı.

Senem, annemin bu heyecanlı hâllerine gülerek, "Anne bu ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Nazar değmesin kızlarıma."

Yanağından küçük bir makas alırken, "Sen bir başkasın zaten Esma Sultan!" diyerek abartılı bir edayla mırıldandım. Onu şöyle bir baştan aşağıya süzüp, "Ayrıca yakıyorsun, bakıyorum! Bu ne güzellik?" diye imayla konuşmaya devam ettim.

Annem cilveli bir şekilde omuz silkerken, "Eeee, kızlarımın yanına yakışayım dedim," dedi. *Hiç öyle şey olur muydu?* Çuval bile giyse ona çok yakışırdı.

O sırada bizi gururla izleyen babama döndük. İki kolunu da genişçe açtığında onu hiç bekletmeden Senem'le kollarının arasına girdik. Bizi sıkıca kucaklarken, "Canlarım benim," diyerek saçlarımızdan öptü. Yavaşça geriye doğru çekilip, "İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz," dedi ve sırasıyla hem Senem'i hem de beni elimden tutarak kendi çevremizde döndürdü.

Onun yanından ayrılıp Zehra teyze, Orhan amca ve Yakup abiyle de kucaklaşıp, tebrik dileklerini aldık. Artık evden ayrılacağımızı düşünürken babam birden, "Size minik bir mezuniyet hediyemiz var," dedi ve ceketinin cebinden iki zarf çıkardı.

"Senem, bu senin. Nisa, bu da senin."

Zarfları bize uzattığında Senem'le göz göze geldik. İkimizin de çehrelerinde büyük şaşkınlık ifadeleri mevcuttu. Annem ve babamın bize beklentiyle baktıklarını fark ettiğimizde hemen zarfları alıp açtık. Elimize aldığımız şeyler ise birer banka kartıydı. *Üstelik üstlerinde bizim adımızın yazdığı banka kartlarıydı.* O sırada babamla yeniden göz göze geldik ve elbette bunun ne olduğunu bize hemen izah etti.

"İkiniz için de birer banka hesabı açtık ve hesaplarınız da şu an aktif. Ayrıca içlerinde sizi uzun bir süre idare edecek miktarda para var."

Gözlerimin içi yandı bunları söylemesiyle. Senem'le yeniden göz göze geldiğimizde onun da benden bir farkı olmadığını gördüm. *Bu çok özeldi ama ne gerek vardı?*

"Baba... Ne gerek vardı ki buna?" Sesimin çatallı çıkmasına engel olamadım çünkü bunu hiç beklemiyordum. *Yani beklemiyorduk.*

"Aslında çok uzun zaman önce açmıştık. Sadece şimdi size vermek istedik. Malum yazdan sonra buradan gideceksiniz ve bizim bir elimiz hep sizin üzerinizde olsun istiyoruz. Olur da biz olmayız ya da başımıza bir şey gelir..."

O an kendimi daha fazla tutamadım ve hızla babamın yanına gidip, kollarımı bedenine doladım. Başımı göğsüne yaslayıp sıkıca sarıldım. O da kollarını bana doladı. Kalp atışlarını duydum. Dünyanın en güzel melodilerinden biriydi. Kendimi güvende hissettim. Hep burada kalmak istedim. Bizi ne kadar düşündüklerini ne kadar çok sevdiklerini bir kez daha anladım.

"Deme öyle şeyler," diye fısıldadım çünkü aklımın ucundan bile onların başına bir şey gelmesi fikri geçsin istemiyordum. Onları kaybetme düşüncesi çok korkunçtu. Gözpınarlarıma yerleşen birkaç damlanın yanaklarıma akmasına engel olamadım ama bu sadece hissettiğim hüzünden değildi. Sevgiyle, minnetle ve gururla karışan bir duyguydu.

Babam, "Her neyse... Böylelikle sizi güvence altına almak istiyoruz işte," dediğinde hâlâ onun kolları arasındaydım ama gözlerim direkt Senem'e kaydı. Onun da aynı duygu karmaşası içinde olduğunu gördüm. Alt dudağı titriyordu, yeşil gözleri dolmuştu. Elinde tuttuğu banka kartına boş boş bakıyordu ama aslında zihni çoktan dolup taşmıştı.

Babamın son cümlesiyle birlikte artık gözyaşlarını tutamayacağını anladım. O kadar ani ve sessizce ağlamaya başladı ki, önce ne olduğunu anlayamadım. Sadece bir anda gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

"Senem..." diye fısıldadım ama göz göze geldiğimizde. Konuşmama gerek kalmadı. O beni anladı, ben de onu. Çocukluğumuzdan beri yan yanaydık ve çoğu zaman hep aynı şeyleri hissettik. Şimdi de öyleydi. Bu, hayatımızın en önemli anlarından biriydi ve ikimiz de yine aynı hisleri paylaşıyorduk.

Senem de kendini tutamayarak yanımıza yaklaştı ve babama sarıldı. Annem, sevgi dolu gözleriyle bizi uzaktan izlemeyi tercih etti. Küçük bir çocuk gibi hissettik belki de o an. *Korunmuş, değer verilmiş, sevilmiş...*

Babam hiçbir şey demese de elleriyle saçlarımızı okşadı. Senem burnunu abartılı bir şekilde çekerken babamın kollarının arasından ayrıldı. Elinin tersiyle de hızla gözyaşlarını sildi. Sonra birden hıçkırıklı bir kahkaha attı. İşaret parmağını havaya kaldırıp babama doğru sallarken dramatik bir sesle, "Senin bu yaptığın var ya Devrim Altun insanlığa sığmaz. Bak, ağlıyorum işte. Makyajım akıyor," dedi. Gülümsedim onun bu şapşal hâline.

Babam da gülerek başını iki yana salladı. Ben, onun kollarının arasından çıkarken Senem'e doğru yaklaşıp yanağını okşadı. "Akmasın o güzel makyajın." Yeniden gözlerini bize dikti. İkimizin de elinden tutup kocaman bir sevgiyle baktı.

"İkinizle de gurur duyuyorum ve ikinizi de çok seviyorum." Bizi yeniden göğsüne çekip sıkıca sarıldı.

"Biz de seni, sizi çok seviyoruz," diye fısıldarken Senem'le birlikte yavaşça geriye doğru çekildik. O sırada babamın da gözlerinin dolduğunu fark ettim. Baş parmağını ve işaret parmağını gözlerine götürüp, bunu bizden gizlemek istedi ama yakalanmıştı bile.

O sırada Senem'in de benim de gözlerimiz tek bir noktaya takıldı. Elimizde tuttuğumuz ve üzerinde bizim adlarımızın yazdığı banka cüzdanlarına... O an, içimi tarif edemediğim garip bir his kapladı. Basit bir şey değildi bu. Bir güvenceydi, bir sevgi göstergesiydi. Annem ve babamın, bizim için düşündükleri her şeyin somut hâliydi.

Bu iki şahane insan, hayatlarına girdiğimiz ilk andan beri yalnızca bizi düşünmüşler ve hep yanımızda olmuşlardı. Hâlâ da bizi düşünmeye devam ediyorlardı. Şimdi de geleceğimizi güvenceye almak için böylesine büyük bir adım atmışlardı. Boğazıma kocaman bir yumru oturdu. Sevgiyle ve hayranlıkla baktım onlara. Bu kadar çok sevebileceğimi bilmiyordum ama onları gerçekten çok seviyordum.

Babam, hafifçe burnunu çekip, boğazını temizlerken bizi de kendimize ve şu ana geri getirdi. Elini havada sallayarak, "Hadi daha fazla duygusallık yaşamadan çıkalım. Sizin beyler kapıya dayanmadan önce biz okula gidelim," dedi.

Hepimiz söylediklerine kıkırdadık. Babamın *sizin beyler* dediği kişiler de Demir ve Oğuz'du. Bugün hepimiz ailelerimizle okula gitmek üzere sözleşmiştik. Yani Demir ve Oğuz, bugün bizi evden almayacaklardı.

Babamın dediğini yaptık ve evden çıkmak üzere kapıya doğru ilerledik. Bu sırada bir kez daha canım aileme baktım. Bugün sadece bir mezuniyet günü değildi. Bugün, bizim için hazırlanmış bir geleceğin kapısını araladığımız gündü. *Ve bu kapıyı açarken yalnız olmadığımızı biliyorduk.*

Bugün liseden mezun oluyorduk belki ama iki hafta sonra da üniversite sınavı vardı. *Hayatımızı belirleyecek olan o zorlu sınav...*

Aslında gelecekle ilgili planlarımız kısmen de olsa belliydi ama yine de sınavın gerginliğini daha şimdiden hissediyordum. Bir an önce o günü yaşamak ve ardından hemen tatile gitmek istiyordum çünkü bu yılki tatil planlarımız bayağı heyecan vericiydi.

Daha öncesinde hoş olmayan sebeplerden dolayı pasaport çıkarttığım ve babamın da bu kez araya birkaç tanıdığını sokmasıyla vizeleri hızlıca kaptığımız için Demir'le Avrupa turuna çıkacaktık. Önce birlikte Almanya'ya, annemin yanına gidecektik. *Annemin bundan haberi yoktu çünkü ona sürpriz yapacaktım.* Orada iki hafta geçirdikten sonra Demir'le birlikte onun teyzesinin

yanına, İspanya'ya gidecektik çünkü Meltem teyze de o sıralarda orada olacaktı. Biz de hem onu görecek hem de İspanya tatili yapacaktık. Geçen yıl sevgilim bensiz kuzenleriyle bayağı eğlenmişti. Bu yıl da benimle eğlenecekti artık.

Tatilimizin en son aşamasında, yani üniversite sınav sonuçları açıklanmadan hemen önce İtalya'ya gidecek ve Senemlerle vakit geçirecektik. *Senemler'den kastım, Senem, Oğuz, Oğuz'un annesi ve elbette bizimkiler...*

Demir ve ben Almanya'ya giderken, annem ve babam da Senem'le birlikte İtalya'ya gideceklerdi. Senem'in orada kuracağı hayatı, kalacağı evi, eğitim alacağı sanat okulunu hep birlikte gezip göreceklerdi. Sonrasında onlara biz de eşlik edecek ve bir süre daha birlikte vakit geçirecektik. Her şeyi ayarladıktan sonra annemler ülkeye dönüp Mersin'e gideceklerdi ama Demir, Senem ve ben İtalya'da kalmaya devam edecektik.

Senem'in İtalya'da bir hayat kuracağına hâlâ inanamıyordum. Bazen şaka gibi geliyordu ama İtalyanca kursunu çok iyi bir şekilde bitirmişti. Zaman zaman evde bana İtalyanca kelimeler söylüyordu ve ben yüzüne bön bön bakıyordum. İşin gerçeği, ilk kez ondan böylesine uzun bir süre boyunca uzak kalacağımı bilmek canımı sıkıyordu. Annemle Almanya'ya gitmeye karar verdiğim zamanlar Senem'in ne hissettiğini, kalbinin nasıl kırıldığını son zamanlarda daha iyi anlıyordum ama benim aksime o her şeyi alacağı şahane eğitim için yapacaktı ve fırsatını bulduğu her anda, her tatilde kaçıp yanımıza gelecekti. Tabii ben de her fırsatta onun yanına gidecektim. Birbirimizden asla kopmayacaktık.

Tabii bunlar bizim planlarımızdı. Bir de arkadaşlarımızın farklı planları vardı.

Mustafa, Onur amcayla birlikte İstanbul'a taşınıyordu. Onur amca, İstanbul'da iyi bir iş yakalamıştı. Hatta şu an taşınma hazırlıkları yapıyorlardı. Mustafa, tıpkı bizim gibi iki hafta sonra üniversite sınavına girecekti. Yeniden şansını denemek ve hukuk okumak istiyordu. Bense istediği bölümü kazanacağına yürekten inanıyordum çünkü biz ne kadar çalışıp sınava hazırlandıysak, Mustafa da o kadar sıkı çalışmıştı.

Bahar, Batuhan ve Emre, her zamanki gibi yine üçlü olarak takılacaklardı ama onların da planı bu yaz önce Balkan ülkelerini, ardından da Amerika'yı gezmekti. Hatta Demir ve bana da onlara eşlik etmemizi teklif etmişlerdi ama bu yaz bizsiz idare etmek zorundaydılar çünkü sevgilimle baş başa, dolu dizgin bir tatil geçirmek istiyordum ve o da bu konuda bana fazlasıyla katılıyordu.

Gökçe, bütün yazını ailesiyle birlikte Bodrum'da geçirecekti. Can'da durumlar geçen yıldan farksız sayılmazdı. Babası milletvekili olduğu için bu yaz da onun yanında duracak, ayak işlerine yardım edecekti. Aslında biraz olsun kafasını dağıtmak adına Oğuz'un yanına, İtalya'ya gidebileceğini söylemiştim.

Bu teklifi ona Oğuz yapmıştı, ben de cesaretlendirmek istemiştim ama kabul etmemişti. Gökçe'yle olan ayrılığından sonra Can garip bir şekilde toparlanamamıştı. Sanki bütün hayat enerjisi ondan alınmış gibiydi. Kimsenin keyfini kaçırmak istemediği için herkesten özellikle uzak duruyordu ama Can, bizim keyfimizi asla kaçırmazdı. Aksine o bizim Can'ımızdı, neşe kaynağımızdı ve hâlâ böyle olması sadece can sıkıcıydı.

Araba aniden istop ettiğinde irkilerek kendime geldim. Düşüncelerimin derinliklerinden sıyrılmaya çalıştım çünkü gelmiştik. Babam arabayı okulun kalabalık otoparkına park etmişti. Kalbimde sevinç ve hüznün birbirine karıştığı, adı konulamaz bir his vardı. Senem'le göz göze geldik. Elimi tutup, "Hazır mısın?" diye sorduğunda gülümseyerek başımı salladım.

"Hazırım."

Birlikte arabadan indikten sonra ben babamın, Senem ise annemin koluna girdi. Yavaş adımlarla okula yaklaşırken bir anlığına duraksadım ve başımı kaldırarak karşımdaki büyük tabelaya baktım.

Özel Ulusoy Koleji...

Son bir buçuk yıldır hayatımın en önemli anlarına tanıklık eden bu okul, artık benim için hatıralar bütünüydü. Buraya geldiğim ilk günü hatırladım. Yabancı duvarların arasında kaybolmuş, yeni başlangıçların getirdiği endişeyle adımlarımı çok temkinli atmıştım ama zamanla her şey değişmişti. Bu okulda nice dostluklar kurmuş, sevinçler ve gözyaşları paylaşmıştım. En önemlisi de âşık olmuştum. *Hem de çok âşık olmuştum.*

Bugün buradaki son günümdü.

Gözlerim, bahçede koşturan alt sınıflara, binanın güneş altında parlayan pencerelerine, nice öğrenciyi ağırlayan geniş merdivenlerine takıldı. *Kaç kez bu kapıdan girip çıkmış, kaç kez içimde farklı duygularla bu bahçede durmuş, kaç kez geleceğimi düşünerek bu duvarlara yaslanmıştım?* Şimdi ise buraya son kez öğrenci olarak bakıyordum.

Mezun olduğumuz için biz üçüncü sınıflardan önce okula veda ediyorduk. Onların karne günü haftayaydı ama buna rağmen okulun bahçesi bayağı kalabalıktı. Mezun olan son sınıfların hepsi -buna biz de dahil- velileriyle gelmişti. Bahçede kocaman bir cümbüş söz konusuydu.

Gözlerimle etrafı incelerken arkadaşlarımızın olduğu tarafı hemen buldum fakat o sırada bahçede başka tanıdık yüzler de gördüm. Hangi ara semtten ayrıldıklarını bilmiyordum. Demir bana mesaj atıp, sadece erken çıktıklarını söylemişti ama Meltem teyze ve o da buradaydı. *Babam...*

Annemler ve Senem, arkadaşlarımızın bulunduğu tarafa doğru ilerlerken ben yönümü değiştirerek, "Hemen geliyorum," dedim. Babam, nereye gitmek istediğimi fark ettiğinde başını usulca sallayarak bana izin verdi ama gözlerindeki tereddüdü fark etmemem imkânsızdı.

Yaşanan olaylardan sonra, özellikle de yeni yıl gecesinden bu yana bizimkilerin Meltem teyzeyle ve onunla arası elbette iyiydi. Yani eskisinden daha iyiydi, herhangi bir sorunları da yoktu ama yan yana geldiğimizde onlar için de her şey garip bir hâl alıyordu. Gerçi ben hâlâ çok garip hissediyordum. *Onlar nasıl hissetmesin ki?*

Dudaklarıma yerleştirdiğim küçük bir tebessümle adımlarımı hızlandırdım ama içimde büyüyen o tuhaf, rahatsız edici histen kurtulamıyordum. Aslında daha çok Demir için gitmek istemiştim onların yanına. Öncelikli bahanem buydu çünkü Demir'i ne onların ne de arkadaşlarımızın yanında görememiştim. *Neredeydi bu? Oysa Impala'yı otoparkta görmüştüm ama beyefendinin kendisi meydanda yoktu.*

Her adımda içimdeki çekimserlik daha da büyüyordu. Ayaklarım ileri gidiyordu belki ama içimden bir ses de ısrarla beni durdurmak istiyordu. Sanki iki zıt güç beni iki farklı yöne çekiyordu. Bir yanım, artık bu sahneleri doğal bir şekilde karşılamam gerektiğini söylüyordu. *Çünkü kaç kere yan yana gelmiştik, değil mi?* Ve o yan yana gelişler asla son bulmayacaktı, aksine artacaktı. Fakat öteki yanım da onca zaman geçmesine rağmen içimde hâlâ bir şeylerin tam olarak oturmadığını fısıldıyordu.

Aaaah! Yeter ama! Bugün senin mezuniyetin! Artık kendine gel ve bütün kötü düşünceleri zihninden atarak öyle hareket et!

Bedenimi silkeleyerek iç sesimi dinlemeye karar verdim ve adımlarımı daha kararlı attım. Dudaklarıma samimi bir gülümseme yerleştirdim ve onların yanına yaklaştım. Geldiğimi fark eden Meltem teyzeyle göz göze geldiğimizde boğazımı temizleyerek, "Merhaba," dedim.

Meltem teyzenin ilgili gözleri baştan aşağıya beni inceledi. Dudaklarının kenarında sıcacık bir gülümseme belirdi. Gözlerinin içi parlarken yanıma yaklaşıp iki elimden tuttu. "Nisa! Ne güzel olmuşsun canım," dedi ve yanaklarımdan öptü.

"Çok teşekkür ederim Meltem teyze. Sen de çok güzel görünüyorsun."

Gerçekten çok güzel görünüyordu. Üzerinde kısa kollu, fuşya bir tulum vardı. Kısa saçlarına dalgalı fön çektirmiş, hafif bir makyaj yapmıştı. Güneş gözlüğünü ise saçlarının arasına takmıştı.

Suat Bey'in de yanımızdaki varlığını kendime hatırlattığımdan başımı usulca ona çevirdim ve hafif bir şekilde tebessüm ettim. Onun koyu kahverengi gözleri zaten benim üzerimdeydi. Bakışları uzun bir süre bende oyalandıktan sonra, "Çok güzel görünüyorsun," dedi. O da fena görünmüyordu. Bu haziran sıcağına rağmen baştan aşağıya siyahlar içindeydi ve bu hâliyle âdeta kara şövalye gibi görünüyordu.

Ansızın yanaklarıma hücum eden sıcaklıkla, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve buraya asıl geliş amacımı kendime hatırlatarak yeniden Meltem teyzeye döndüm.

"Demir nerede?"

Meltem teyze de bakışlarını bahçede gezdirdi ama o da benim gibi Demir'i göremedi. Gerçi bahçe hem bizlerle hem de diğer sınıflarla zaten çok kalabalıktı. Yani Demir buralardaysa bile biz henüz fark edememiştik.

"Bir gösteri yapacakmışsınız galiba. Onunla ilgili konuşmak için müdirenizin yanına gitti."

"Anladım."

Evet, mezuniyete özel bir dans gösterisi sergileyecektik ve bu fikir bizim Sarışın'dan çıkmıştı.

Yaklaşık bir ay öncesine kadar hep birlikte mezuniyet için ne yapsak diye beyin fırtınası yapmıştık. Hepimiz bir sürü fikirler de bulunmuştuk. Mesela Gökçe, okulun bir duvarını anı duvarı yapmayı önermişti ama müdiremiz buna izin vermemişti. Bahar, gökyüzüne renkli balonlar uçuralım demişti ama yeni yıl gecesi zaten buna benzer bir şekilde deniz feneri uçurduğumuz için bu fikri de onaylamamıştık. Emre, bahar şenliği tadında bir şeyler yapmayı, pikniğe gitmeyi teklif etmişti ama o sırada sürekli İstanbul seyahatleriyle, ardından Senem'in doğum günüyle ve annemin Almanya'dan ziyarete gelişiyle bunu da gerçeğe dönüştürememiştik. Batuhan zaten bütün bu fikirlere şiddetle karşı çıkmış, *"Aman ne gerek var? Kim uğraşacak?"* demişti ve biz onun bu üşengeçliğine asla şaşırmamıştık. Fakat sonra Senem ortaya hepimizin onaylayabileceği bir fikir atmıştı. *Batuhan hariç hepimizin... O yine mızmızlanıp, karşı çıkmıştı.*

Demir ve benim dansta çok iyi olduğumuzu söyleyerek, mezuniyet için kısa bir dans gösterisi yapabileceğimizi söylemişti. Hatta koreografiyi direkt Demir'in hazırlamasını rica etmişti. Bu fikir aklımıza yattığında Demir'le birlikte hemen çalışmalara başlamıştık ve bugüne özel çok güzel bir dans gösterisi hazırlamıştık. Şarkıyı ben seçmiştim, koreografiyi Demir hazırlamıştı. Şu geçen iki hafta içerisinde sürekli okulun konferans salonunu kullanmış, provalar yapmıştık. Son provamızı da dün gerçekleştirmiştik. Herkes sevgilileriyle dans edecekti ama Can ve Gökçe burada da ayrılmışlardı. *Gökçe Batuhan'la, Can ise Aybüke'yle dans edecekti.*

Dans gösterisi için içim şimdiden kıpır kıpır olurken, işittiğim Meltem teyzenin sesiyle birden kendime geldim ve yeniden ona döndüm. İmalı bakışları Suat Bey ve benim üzerimde gidip gelirken, "Ben sizi biraz baba-kız yalnız bırakayım," dedi. Bunu dediği an gözlerim kocaman açıldı. *Hayır, hayır, hayır! Bırakma bizi baba-kız yalnız.* Ama elbette bu karşı çıkışımı Meltem teyze duymadı. Bize gülümseyerek arkasını döndü ve yanımızdan uzaklaşmaya başladı.

Onu sessizce izlerken Bahar ve Batuhan'ın ailesinin yanına gittiğini fark ettim. Fakat gidişiyle de kendimi çok tedirgin hissetmeye başladım. Arkamı dönüp ailemin yanına gitmeyi düşündüm ama bu kez de *ona* ayıp olacaktı.

Dudaklarıma yerleştirdiğim zoraki gülümsemeyle yavaşça ona döndüm. Bana bakan gözleri sıcacıktı, samimiydi ve bu bakışlar ilk kez tuhaf bir şekilde yabancı hissettirmiyordu. Aksine içimde daha öncesinde hiç tatmadığım, farklı bir his uyandırıyordu.

"Nisa, kızım, tebrik ederim."

Tek bir cümle ve basit bir kelime... Kızım... Yüreğim titredi sanki o an. Ondan bu kelimeyi duymaya alışkındım ama her defasında koca bir duvar örüyordum aramıza ve o duvardan geçmesine hiç izin vermiyordum. Fakat ilk kez, tam da şu an o duvarın içinde ince bir çatlak hissediyordum ve o çatlak beni rahatsız etmiyordu. Hafifçe yutkundum ve bu kez daha içten gülümsemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda boğazını temizledi, gülümsemeye devam etti. Yanından gitmek üzere tam bir adım atacaktım ki siyah ceketinin cebinden zarif, kırmızı kadife bir kutu çıkardı ve bana uzattı.

"Bu senin için. Küçük bir mezuniyet hediyesi."

O kadar yumuşak, o kadar çekimser bir sesle konuştu ki karşımda, şu an ne yaşadığımızı anlamaya çalışırken ellerim, zihnimden bağımsız bir şekilde uzanıp kutuyu aldı. İçimdeki gerginlik başka bir boyuta geçti. Kalbim artık kesinlikle normal atmıyordu. Kutunun içinde ne olduğuyla pek de ilgilenmiyordum. Onun bana ilk kez bir hediye almış olduğu gerçeğiyle sarsılıyordum.

Kadife kutunun kapağını yavaşça araladım. İçinde gördüğüm şeyle dudaklarımdan titrek bir nefes koptu çünkü bana altından bir bileklik almıştı. *Hem de çok güzel bir bileklikti.*

İnce ve parlaktı. Ortasında oval detayı bulunuyordu. Bu detayın içinde beyaz bir zemin üzerinde *kutup yıldızı* motifine yer verilmişti. Yıldızın merkezinde ve kenarlarında minik taşlar yer alıyor ve bilekliğe ışıltılı bir hava katıyordu. Hem çok klasik hem de her şeye uyabilecek kadar şahane bir bileklikti.

"Demir, kolyenle çok uyumlu olacağını söyledi." *Hatta kesin o seçmiştir bunu. Şapşal... Ve evet, kolyemle mükemmel bir uyum içindeydi.*

Demir'in beni ne kadar iyi tanıdığını düşünerek hafifçe gülümsedim ama asıl içimi ısıtan şey, onun bunu düşünüp benim için almış olmasıydı. Bu çok kıymetliydi.

Baş parmağım bilekliğin kutup yıldızı motifini okşarken hayranlıkla, "Çok güzel. Çok teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Rica ederim."

Başımı bileklikten kaldırıp da onunla göz göze geldiğimizde bana hâlâ tereddüt içinde baktığını gördüm ama sonra hafifçe kollarını iki yana açtı.

Daveti ortadaydı. Bir anlığına duraksadım. Ne yapacağımı bilemedim. Kendi içimde gidip gitmeme arasında sıkışıp kaldığım o saniyede, kalbim anlık bir karar verdi. Ona gerçekten samimi bir şekilde teşekkür etmek istediğimi fark ettim. Tereddüdümü ve çekimserliğimi bir kenara atıp başımı sallayarak ona yaklaştım ve sarıldım.

Kolları bedenime sarılırken kalbimde derin bir sarsıntı oldu sanki. Korku değildi bu, hayır. Bir sığınma hissiydi. Sanki bir şeyler yerine oturuyormuş gibiydi. Yine de bu hisse hemen teslim olmak istemedim. Fazla düşünmeden, fazla hissetmeden, sadece bu anı yaşamak ve hemen sonlandırmak istedim.

Usulca geri çekilirken bakışlarımı özellikle kaçırarak, "Gerçekten çok teşekkür ederim, çok güzel," dedim ama sesimin titrek çıkmasına da engel olamadım. Sanki sesim bile şu an saklamaya çalıştığım tüm duyguları ele veriyordu.

"Takabilir miyim?" Kibarca sorduğunda sadece onaylarcasına başımı salladım. Dilimi yutmuş gibi hiçbir şey diyemedim.

Kutuyu elimden alıp, bilekliği çıkararak narin hareketlerle sol bileğime geçirirken kalbim âdeta ritmini kaçırdı. Daha da hızlı çarpmaya başladı. Bu anın aslında ne kadar önemli bir adım olduğunu anlamamak için kendimi kandırmaya çalışıyordum ama içten içe biliyordum ki, bu basit bir hediye değildi. Bir hediyeden daha fazlasıydı. Aslında düğümü yeni atılan bir bağın sembolüydü. *Bir kabul edişin, bir kabullenilişin.*

Bileğime taktığı bilekliğe bakarken, "Çok yakıştı," diye fısıldadı. Parmak uçlarıyla bileğimi okşadı. Metalin soğukluğu tenime değdi ama içimde yükselen duygu tam tersiydi. *Sıcaktı, yoğundu, tarifi imkânsızdı.*

Gözlerimi bileklikten kaldırıp ona baktım. İçimde dalga dalga büyüyen bir şey vardı ve ben ne olduğunu bilmiyordum. Adı belirsizdi ama baskısı yoğundu. "Teşekkür ederim," diye fısıldarken içimde uzun zamandır yerini bilmediğim bir şey kıpırdadı ve o duygu beni ele geçirerek dudaklarımdan hiç ummayacağım bir kelimenin dökülmesine sebep oldu. *"Baba."*

Bir anlığına ağzımdan çıkan kelimeyi ben de idrak edemedim. Sesim, farkına varmadan ve tamamen içten çıkan bu kelimeyle titredi. Başta gerçekten bunu söyleyip söylemediğimden emin olamadım. *Ama söyledim. Gerçekten bunu yaptım.*

Bunu fark ettiğim anda tüm vücudum kaskatı kesildi. O an her şey havada asılı kaldı. Zaman durdu. Nefesim boğazımda düğümlendi. Karnım ağrıdı, midem bulandı. Kalbim yerinden çıkmak istercesine ritmini iyice kaçırdı. Kanımın hızla damarlarımda aktığını hissettim. Gözlerim anında büyüdü. Ağzımı açıp derin bir nefes aldım ama başka hiçbir kelime çıkmadı. Beynim, kalbimin benden önce davrandığını ancak şimdi fark ediyordu. O an, yüreğimde

kocaman bir şimşek çaktı. *Anlamlandıramadığım ama beni köklerime kadar sarsan bir şimşek...*

"N-ne dedin sen?" İşittiğim kalın, titrek ve bizzat ona ait olan sesle girdiğim şoktan sıyrılmaya çalıştım ama ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı tabii.

Gerçekten! Ne dedim ben?

Ona ilk kez baba dedin, Nisa. Baba...

Beynimin içinde yankılanan bu soruyla irkilerek hızla geri çekildim. Yüzüne bakamazdım. Bunu yapamazdım. Gözlerim istemsizce bilekliğe kaydı ama bu bile gerçekliğe dönmeme engel olamadı.

"Be-ben gi-gitmeliyim."

Kelimeler dudaklarımdan kekeleyerek çıktı. Sonra derin bir nefes alıp, ani bir refleksle hemen arkamı döndüm.

"Nisa, kızım. Dur," dese de durmadım.

Bedenim bu kez aklım ve kalbimden önce tepki verdi. Bakışlarımı tekrar onun yüzüne çevirmeden âdeta koşturarak yürümeye başladım. Hayır, yürümek değildi bu. Resmen kaçıyordum.

Ne yaptım ben?

Nisa... Ne dedin kızım sen? Ne dedin?

Baba mı dedim? Gerçekten ona o kelimeyi söyledim mi?

Bilinçsizce, birdenbire söylemiştim. Nasıl olduğunu ben de anlayamamıştım. *Gerçekten bunu nasıl yapabildim? Peki ya o? O ne yapmıştı ben öyle deyince? Şaşırmış mıydı? Mutlu olmuş muydu? Yoksa kızmış mıydı?* Bilmiyordum ki ne düşündüğünü ne hissettiğini. Hemen arkamı dönmüştüm ona. Yüzünü görmeye cesaret edememiştim çünkü eğer görürsem bu anın gerçekliği zihnime daha da çok yerleşecekti ve ben bu gerçekle yüzleşmeye henüz hazır değildim. *Hayır, hiç hazır değildim.*

Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Nefesim düzensizdi. Sanki ayaklarım bile yere basmıyordu. Ne yaptığımı, nereye gittiğimi tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim, bir an önce onun yakınlarından uzaklaşmam gerektiğiydi.

Karmakarışık duygular içimi sıkıştırırken sonunda onları gördüm. *Arkadaşlarımı.* Hepsi bahçenin ortasında toplanmıştı, kendi aralarında hararetle konuşuyorlardı. Daha doğrusu Batuhan her zamanki gibi oyunbozanlık yapıyor ve Senem de ona hiç çekinmeden dişlerini geçiriyordu. Yanlarına ulaştığımda Batuhan'ın sızlanmalarını daha net bir şekilde duydum. *Evet, evet. Bu aklımı dağıtır, yaptığım şeyi bana unuttururdu.*

"Ya ben dans etmek falan istemiyorum! Siz dans edin ama bensiz!"

Hâlâ mı aynı konu? Biz bu tartışmayı defalarca kez yapmış ve bir sonuca ulaşmamış mıydık?

Hemen yanı başlarına ulaştığımda Senem, Batuhan'ın üzerine doğru yürüyordu. "Batuhan..." dedi dişlerinin arasından. Sesini sakin tutmaya özen göstermişti ama Batuhan tek kelime dahi ederse üzerine atlaması an meselesiydi. Bir elini havaya kaldırıp işaret parmağını Batuhan'ın yüzüne doğru salladı ve onu makul bir şekilde uyardı. "Bak, beni okulun şu son gününde delirtme. Hani dedik ya hep beraber dans edeceğiz diye!"

"Valla, sen dedin Sarı, ben demedim. Zaten bu antin kuntin iş de hep senin başının altından çıktı. Ya ben senin her dediğini yapmak zorunda mıyım?"

"SÌ! Si deve! *(Evet! Evet, zorundasın!)*"

Senem, İtalyancasını konuşturarak iyice bağırırken Batuhan küçük çocuklar gibi omuz silkti. Anlaşıldı, gösteri gerçekleşene kadar burnumuzdan getirecekti. Batuhan'ın partneri Gökçe ise hiç oralı bile değildi. Sanki o da bu durumu pek istemiyor gibiydi ama kimsenin kaçışı yoktu. Bu dans gösterisi gerçekleşecekti.

Yanlarına geldiğimi fark eden Senem sinirle bana dönerek, "Nisa! Şu Batuhan'a bir şey söyle, yoksa elimde kalacak. Dans etmeyecekmiş paşam!" dediğinde biraz önce yaşananları ve içimde kopan nice fırtınayı şimdilik rafa kaldırmayı tercih ederek Batuhan'a yaklaştım. Yanına gidip direkt koluna girdim.

"Batuhan... Anlaşmıştık ama. Hep birlikte dans edeceğiz. O kadar Demir'le hazırladık hepinizi. Boşa gitmesin."

Sesimi özellikle Batuhan'ın karşı koyamayacağı bir şekilde yumuşak tuttum. Göz ucuyla bana bakan Batuhan gözlerini devirdi, elini havada salladı ve sıkıntılı bir nefes bıraktı.

"Büzme şu dudaklarını. Gıcık oluyorum. Hayır da diyemiyorum." Kıkırdadım bu tepkisine. *Batuhan'a şirinlik yapıp, kanına girmek mi? En sevdiğim.* Tam olarak dudaklarımı büzerek ve kirpiklerimi kırpıştırarak konuşmaya devam ettim.

"Kırma beni. Ne olur! Lütfeeen!"

Özellikle kelimeleri uzatarak ve ağzımı iyice yayarak konuştuğumda Batuhan hızla kolumdan çıktı ve bana tiksinir gibi bir bakış attı.

"Ayy tamam be! Bakma şöyle melül melül."

İşte onu ikna etmek bu kadar kolaydı. *Ayrıca o kadar hazırlık yapmıştık yahu!* Özellikle bizi en çok Batuhan zorlamıştı. Ona dans adımlarını öğretene dek Demir'in canı çıkmıştı. Bezdirmişti benim canım sevgilimi. Bu yüzden son dakikada vazgeçmek gibi bir gaflete düşerse şu okuldan mezuniyeti değil, naaşı çıkardı. *Bizzat benim tarafımdan...*

Gözlerimle yeniden etrafı incelerken Demir'i yine göremedim. *Neredeydi bu? Niye hâlâ yanıma gelmemişti?*

"Ayrıca benim yakışıklı sevgilim nerede?" Merakla sorduğumda Batuhan beni her zamanki gıcıklığıyla yanıtladı.

"Kaçtı! Kaçırdın çocuğu en sonunda."

Tam ağzımı açıp ona okkalı bir cevap vermek üzere hazırlanıyordum ki sonunda o müptelası olduğum sesi işittim.

"Nisa?" diye seslendiği gibi hızla ona döndüm ve dönmemle nefesim kesildi. *Manzaram bayağı iyiydi.*

Onu görmenin heyecanıyla, "Aşkıiiim!" diye şakıdım ve olduğum yerden hızla ayrılarak yanına koşup direkt boynuna atladım. Kolları anında belimi sardı ve bana sıkıca sarılıp boynumdan derin derin kokumu içine çekti. Ben de onun enfes kokusunu içime çektim. Oysa daha dün gece görüşmüştük. Bütün gece boyunca bizim bahçedeki salıncakta oturup sohbet etmiştik ama yine de çok özlemiştim işte. *Yanımdan gittiği her an hemen özlemeye başlıyordum onu.*

Demir, ellerimi tutarak geriye çekildiğinde beni gelişigüzel bir şekilde süzdü. Gözlerini kısıp uzun bir ıslık çaldı. Karamel gözleri parlarken bir elimi tutarak beni kendi çevresinde döndürdü. "Yavrum, bu ne güzellik böyle?" Beğenisini hiç çekinmeden dile getirirken sevinçle kıkırdadım.

"Olmuş muyum?" diye sordum işveli bir edayla. Dudaklarını ısırırken başını usulca iki yana doğru salladı.

"Olmuşsun, olmuşsun. Hem de fıstık gibi olmuşsun."

Aslında bu elbiseyi beraber almıştık ama o gün beni hazırlıksız bir şekilde görmüştü ama şimdi hazırlanmış bir şekilde karşısındaydım. Dudaklarını bir kez daha ısırıp ıslatırken iyice bana yaklaşarak, "Sana bir içim gidiyor, bir de kalbim," diye mırıldandı içimi hoş eden o boğuk sesiyle.

Bana diyordu ama asıl benim ona içim gidiyordu. Dans gösterisinde başrol ikimiz olacağından bugüne özel smokin giymişti. Üzerinde cübbesi vardı ama kepini henüz takmamıştı. Kumral saçlarını biraz kısaltmış ve özenle taramıştı. Ön kısımlarını havaya kaldırıp, sprey de sıkmıştı. Bayılıyordum bu görüntüye. Tıraş losyonu ve şahane parfümüyle inanılmaz güzel kokuyordu. Bileğinde ona aldığım saat vardı. Hiç çıkarmıyordu gerçi ve bu tutumu inanılmaz hoşuma gidiyordu. Karamel gözleri âdeta haylazlıkla parlarken beni iyice yanına çekip kolunun altına aldı. Şakağıma uzun bir öpücük bıraktı.

Yeniden arkadaşlarımızın olduğu tarafa döndüğümüzde Batuhan'ın tiksinti dolu bakışları üzerimizdeydi. Sağ olsun her zamanki gibi lafını da hiç esirgemedi.

"Iyyy! Başladı yine kamyon arkası sözlerine. Utanıyorum senden." Doğrudan Demir'e bakarak konuştu ama Demir ona hiç aldırmadı. Aksine bu kez ben Batuhan'a lafımı esirgemedim.

Kollarımı Demir'in bedenine iyice sararken, "Senin sevgilin yok diye kıskanma," diye böbürlenerek konuştum ama bunu dememle sanki Batuhan unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi gözlerime baktı.

Ela gözleri irice açılırken, "Kız yenge! Bak, iyi hatırlattın. Ben hemen geliyorum," dedi ve bize hızla arkasını dönüp yanımızdan uzaklaştı. Batuhan'ın yanımızdan gitmesiyle şaşkın bakışlarımı Bahar'a çevirdim.

"Giderayak okuldan birine çıkma teklifi falan etmeyi düşünmüyor, değil mi?" Bahar bu soruma gür bir kahkaha patlattı.

Başını iki yana doğru sallarken, "Hayır, küçük bir hesaplaşması var, o kadar," diyerek beni yanıtladı. *Oysa ben Batuhan'dan her şeyi beklerdim.*

Demir'in kolları arasında bahçeyi incelemeye başladım. Etraf tıpkı bizim gibi bir sürü cübbeli öğrenciyle doluydu. *Kimisi heyecanlı, kimisi duygusal, kimisi de olan biteni umursamadan eğlenmeye çalışandı.*

Annemleri kalabalığın arasında göremedim bir an. Oğuz'un kolları arasında olan Senem'e dönüp, "Annemler nerede?" diye sordum merakla.

"Konferans salonuna geçtiler."

Anladığımı belirtircesine başımı sallarken gözlerimle de bahçeyi incelemeye devam ettim. O sırada Mustafa'nın ve hatta Onur amcanın da burada olduğunu fark ettim. Mustafa, Aybüke'nin yanındaydı. Hatta karşısındaydı ve onun düz saçlarının üzerine takmış olduğu kepini düzeltiyordu. Aybüke'nin dudaklarında ise utangaç bir gülümseme vardı. Onun gibi bir kızın Mustafa'nın yanında böylesine çekimser olmasına hâlâ hayret ediyordum. Onur amcayla, Aybüke'nin yanındaki yaşlı adam tokalaştı. Muhtemelen Aybüke'nin dedesiydi. Bir konuşmamızda dedesini çok sevdiğini ve hatta onunla yaşadığını anlatmıştı bana. Böyle uzaktan onları izleyince birlikte gerçekten çok tatlı olduklarını fark ettim.

Gözlerimi onlardan ayırmadan, "Mustafa ve Onur amca da burada," diyerek Demir'e doğru konuştum.

"Biliyorum. Müdireyle görüştükten sonra onların yanına gittim. Babam tebrik etti beni."

Biraz önce neden ortalıkta görünmediğinin kısa bir açıklamasıydı bu. Bakışlarımı Mustafa ve Aybüke'den ayırarak ona çevirdim. Gözlerindeki parıltılar hâlâ yerli yerindeydi ve bana bu durumdan rahatsız olmadığını gösterircesine harika bir gülümseme bahşediyordu. *Sanırım ikimiz de bazı şeyleri artık kabullenebiliyorduk.*

Ansızın içimden gelen yoğun bir istekle uzanıp yanağına uzun bir öpücük bıraktım. Beni iyice kendine çekerken gözleri de bileğimdeki bilekliğe gitti. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Beğendin mi?" diye sordu fısıltıyla. Usulca başımı salladım.

"Çok. Çok beğendim."

"Ben seçtim." *Zaten aksini düşünemezdim.*

"Tahmin ettim," diye mırıldandığımda yeniden şakağımdan öptü. İçimi sıcacık yapan, başımı döndüren bir gülümseme bahşetti. Göğsüne daha da çok sokuldum o an ve hiç çıkmak istemedim oradan.

Gözlerimle yeniden bahçeyi kolaçan ederken sonunda Batuhan'ın nereye gitmiş olduğunu fark ettim. Üçüncü sınıflardan Deniz'le konuşuyordu. Hani önce, *"Âşık oldum!"* diye ortalığı inlettiği ama ardından kızı kendine âşık ettikten sonra yüzüne bakmadığı Deniz'den bahsediyordum.

Dönem boyunca Deniz birkaç kez şansını denemek istemişti. Hatta Batuhan da bir ara açık açık kızla flört etmişti ama sonra yine her zamanki Batuhanlığını konuşturup kızla arasına mesafe koymuştu. O zaman ona çok kızmıştım. Dönem boyunca Deniz'e matematik dersi verdiğimden biliyordum bunları. Batuhan'ın onun kalbini kırmasına çok üzülmüştü ve en sonunda da pes etmişti. Fakat şimdi karşımdaki manzarada ikisi de gülüşüyorlardı ve hatta sarılmışlardı.

Batuhan, Deniz'e el salladıktan sonra arkasını dönerek yeniden bizim bulunduğumuz tarafa geldi. Şaşkın gözlerle onu izlerken merakıma yenik düşüp, "Ne konuştun Deniz'le?" diye sordum.

"Helallik istedim kızdan. Bir daha görmeyeceğim sonuçta."

Böyle bir şey de sadece Batuhan'dan beklenirdi zaten. Hem kızı çok üzmüştü hem de gidip helallik istemişti. İnanılmaz biriydi.

Gözlerimi kısarak, "Vicdan yaptın yani?" diye alayla mırıldandığımda dudaklarının arasından bir *hıh* sesi yükseldi. Ardından Cennet Mahallesi'ndeki Pembe karakterini taklit ederek, "Vicdan nedir, o ne ula?" dedi. Başımı iki yana doğru sallarken ona inanamayan bakışlar attım ama sağ olsun Senem bu konuda beni hiç yalnız bırakmadı ve laflarını hiç çekinmeden Batuhan'ın yüzüne vurdu.

"Ben olsam sana hakkımı helal etmem. *'Ne bok yersen ye! Ömür boyu da sap kal, hiç mutlu olma,'* derim!"

"Konuş kız! Arkandayım!" Hiç çekinmeden Senem'i desteklerken Batuhan yine bize çok çirkin bir bakış attı ama hedefi direkt olarak Senem'di. Onunla uğraşmaya bayılıyordu.

"Aman götüm! Sus kız sen! Çakma İtalyan seni."

Senem ona dil çıkararak yüzünü buruşturdu. *Çok iyi anlaşırlardı vesselam.*

Batuhan üzerindeki cübbenin yakalarını havalı bir edayla düzelterek hepimizin tam ortasına geçti. Manidar bakışlarını tek tek üzerimizde gezdirdi. "Bu arada canım arkadaşlarım, dört yıl boyunca..." Senem ve bana bakarak düzeltti. "Siz ikiniz bir buçuk yıl boyunca, bana katlandığınız için hepinizi tebrik ediyorum! Asıl diploma, sabır göstermektir."

İşte buna kesinlikle katılıyordum. Sağ olsun Batuhan hepimizi birer sabır taşına çevirmişti.

"Sabır mı? Kanka, sana tahammül etmek bence herkesin CV'sine eklenmesi gereken bir yetenek."

Can'ın söyledikleriyle hepimiz kahkahalara boğulduk. *Doğru söze ne denirdi?* Batuhan, bu kez tiksinti dolu bakışlarını Can'a fırlatırken Senem araya girerek fırsatı hiç kaçırmadan Batuhan'a laf soktu.

"Can'a kesinlikle katılıyorum. Hatta, *'Batuhan'la arkadaş kalabildim'* diye bize sertifika falan vermeliler."

"Sarı... Bak, sen çok kaşınıyorsun."

Yine yüzünü buruşturdu Senem. Batuhan'ın söylediğine pek de takılmadı ama Batuhan her zamanki gibi homurdanarak konuşmaya ve durumu dramatize etmeye devam etti.

"Vay be! Böyle vedalar hep duygusal olur sanıyordum ama siz beni şu an resmen harcıyorsunuz!"

Söylediğine gülmeden edemedim. Koca bir yıl boyunca yaşadıklarımızdan sonra bizim gibi bir grubun gözyaşları içinde sarılarak vedalaşmasını beklemek fazla iyimser olurdu.

Sesime hafif bir alay tonu ekleyerek, "Seni harcamıyoruz Batucuğum, sadece hakkını veriyoruz," dedim. Kollarının arasında olduğum sevgilim ise bana ayak uydurarak tıpkı benim gibi Batuhan'la uğraştı.

"Ayrıca Batu, diploma değil de bence sen bir madalya alsan daha iyi olurdu. *'Okulun en çenesi düşük, en ayarsız öğrencisi'* ödülü mesela."

Demir'in bunu söylemesiyle kıkırdamalar yine yükseldi ama Batuhan gözlerini kısarak bize nefret dolu bakışlar attı. Belli ki karşılık vermek için uygun kelimeleri arıyordu ve tabii ki uzun sürmeden o kelimeleri buldu.

"Hadi ya? Bak bu iyi fikirmiş. O zaman ben de sizlere ödül vereyim." Ela gözlerini ilk olarak Senem ve Oğuz'un bulunduğu tarafa çevirdi. "Mesela Senem ve Oğuz'a *'Okulun En Yapmacık Çifti'* ödülü." Senem ve Oğuz aynı anda gözlerini devirdiler. Direkt olarak onlarla uğraşmasına hiç şaşırmıyordum. Batuhan için bu âdeta zevk meselesiydi ama Senem için aynı şeyleri söyleyemezdim. Gıcık oluyordu bu davranışlarına.

"Ha ha ha! Aman ne komik! Bizi de araya sıkıştırmasan olmaz!" dedi bozulmuş bir sesle. Oğuz, hiçbir karşılık vermedi. Aksine Senem'i kollarının arasına çekip sarılmaya devam etti.

Batuhan, "Hatırım kalır, lütfen," dediğinde Senem yine gözlerini devirdi. "Durun daha bitirmedim," diyerek bu kez bakışlarını Bahar'ın yanında olan Emre'ye çevirdi. "Emre'ye direkt *'Yılın İneği Ödülü'*. Ulan herif okul birincisi oldu ya," diye soludu hayretler içerisinde.

Emre sanki bu anı bekliyormuş gibi gözlerindeki güneş gözlüğünü ve cübbesinin yakalarını düzeltti. Başını sallayarak, "Ne diyebilirim ki? En azından benim bir başarım var," dedi havalı bir şekilde. Çok haklıydı ve evet, gerçekten okul birincisiydi. Gerçi tıp okumak isteyen birinden daha azını bekleyemezdik.

Batuhan elini havada sallayarak doğrudan bize baktığında sıramızın geldiğini anladım. Bir sonraki cümleler de bunu kanıtlamış oldu.

"Mesela çok sevgili kankam, Iron Man..." Demir yüzünü buruşturarak, şüpheyle gözlerini kıstı.

"Aha geliyor... Sevgilim kulaklarımı kapatır mısın lütfen?"

"Nisa'nın yanında cool görünmeye çalışan ama onu her gördüğünde *'En Âşık Bakan Sevgili Ödülü*'de Iron Man'e gidiyor."

Demir'in kulaklarını kapatmak yerine, hafifçe yanağını pışpışlarken, "Haksız da sayılmaz sanki ha? Ne dersin sevgilim?" diyerek alayla mırıldandım. Gülümseyerek başını salladı.

"Tamam o kadar da kötü değilmiş."

Batuhan'ın ödül verme töreni hâlâ bitmemişti ama.

"Canım marul kafa ikizime gelince..."

Bahar, Batuhan'ın ne diyeceğini az çok tahmin etmiş olacaktı ki hafifçe kafasına vurup kepinin düşmesine sebep oldu ve bunu yaparken aynı zamanda da sözünü kesti.

"Çenen düşsün Batuhan. Sus artık!" dedi isyan edercesine. Batuhan ona da takılmadı. Ödüllerini takdim etmeye devam edecekti ki o sırada müdirenin sesi bahçeyi doldurdu ve hepimiz bir anlığına sessiz kaldık. Konferans salonuna çağrılıyorduk. Hep birlikte okula doğru yürümeye hazırlanırken Batuhan hepimizin önüne geçti ve aniden elini kaldırıp bir polis gibi bizi durdurdu.

"Durun durun! Önce toplu bir mezuniyet selfiesi!"

İşte buna hiçbirimiz karşı çıkmadık. Batuhan, üzerindeki takım elbisenin cebinden cep telefonunu çıkardı, ön kamerayı açtı. Yüzümüze yerleştirdiğimiz kocaman gülümsemelerle Batuhan'ın telefon ekranına sığmaya çalıştık ama Batuhan fotoğrafımızı çekmeden önce burada da gıcıklığını konuşturdu. Oğuz'a, "Girme lan sen ekrana!" dedi. Oğuz tam gerçekten kenara çekilecekken kolundan tutup, "Şaka yaptım lan, gel buraya!" deyip geri çekti.

Coşku dolu gülüşlerin, kolların omuzlara atılması, bir araya sıkışan yüzler, fotoğraf çekilirken gözleri kısarak bakmalar... İşte o an zaman sanki bir anlığına durdu ve ben o anı, hafızamın en güzel yerine kazıdım. İnsanın yalnız olmaması ne güzeldi. *Seni seven dostlarının olması...* Gerçekten bu an benim için, bizim için çok özeldi.

Gözlerimin dolduğunu arkadaşlarımdan ve sevgilimden saklayarak hep birlikte okula doğru yürüdük. Merdivenleri tırmanıp içeri girdikten sonra konferans salonuna ilerledik. Konferans salonu ailelerimizin kalabalığıyla doluydu. İçeriye girmemizle bizleri büyük bir alkışla karşılamışlardı.

Hepimiz ön koltuklardaki yerlerimize geçerken Senem yanımızdan ayrılarak sahnenin arkasına doğru ilerledi çünkü bugüne özel bir konuşması olacaktı.

Son sınıfların tüm öğrencileri koltuklara oturduktan sonra okulumuzun müdiresi kürsüdeki yerini aldı. Önce açılış konuşmasını, sonrasında da bugüne özel resmî konuşmasını gerçekleştirdi. Hemen ardından dereceye giren öğrencileri tek tek sahneye davet etti ve onların belgelerini takdim etti.

"Ve şimdi de okulumuzun birincisi Emre Aygün'ü plaketini almak üzere sahneye davet ediyorum."

Müdiremizin Emre'yi sahneye çağırmasıyla hep birlikte oturduğumuz yerde, "Emre! Emre! Emre!" diye bağırıp, tezahürat etmeye, onu alkışlamaya başladık. Emre bizlerin arasından geçmeye çalışırken kahkahalarının arasından, "Susun be manyaklar!" diye soludu ama asla onu dinlemedik. Bağırmaya ve alkışlamaya devam ettik. O sahneye çıkıp plaketini ve belgesini alırken Bahar büyük bir gururla onu izliyordu.

Emre, kürsüdeki mikrofona yaklaştı. "Asıl konuşmamı biraz sonra kep atılırken yapacağım ama bu plaketi bana layık gören bütün öğretmenlerime çok teşekkür ederim." Plaketini kaldırarak başıyla selam verdiğinde salonda yine büyük bir alkış koptu ve sesin çoğu bizden çıkıyordu.

Emre, plaketiyle birlikte yeniden yanımıza dönerken müdiremiz bu kez başka bir ismi, çok sevdiğim bir ismi sahneye çağırdı.

"Şimdi de 12-A sınıfından Senem Altun'u bugüne özel hazırladığı konuşması için sahneye davet ediyorum."

Senem, dudaklarına yerleştirdiği geniş gülümsemeyle başı dik bir şekilde kırmızı perdenin arkasından çıktı ve kürsüye yaklaştı. Boğazını temizleyip mikrofona doğru konuştu.

"Değerli öğretmenlerim, sevgili arkadaşlarım ve kıymetli ailelerimiz... Bugün burada, hayatımızın en önemli dönüm noktalarından birini kutlamak için toplandık. Liseye başladığımız o ilk günü hatırlıyor musunuz? Hepimiz heyecanlı, belki biraz da ürkektik. Ama zamanla burası sadece bir okul değil, bizim ikinci evimiz oldu. Beraber güldük, ağladık, sınavlara girerken stres olduk ama asla yalnız olmadık. Öğretmenlerimize, bize sadece dersleri değil, hayatla mücadele etmeyi öğrettikleri için, ailelerimize her zaman arkamızda durdukları için ve en çok da birbirimize bu yolculuk boyunca en büyük destekçimiz olduğumuz için teşekkür ederim. Bu anı ve birlikte geçirdiğimiz yılları asla unutmayacağız. Her zaman birbirimizin başarılarıyla gurur duyalım

ve geleceğe umutla bakalım. Bugün, bizim günümüz. Mezuniyetimiz kutlu olsun!"

Salonda onun için büyük bir alkış koparken, ben de göğsüm kabararak gururla alkışladım kardeşimi. Sahneden ineceğini düşündüm ama o, "Konuşmamı henüz bitirmedim," diyerek hepimizi şaşırttı. Senem'le bu konuşma üzerine birlikte çalışmıştık ve aslında devamı da yoktu. *Nasıl bitmemişti ki konuşması? Benden habersiz bir şeyler mi eklemişti yoksa?*

Göz göze geldiğimizde bana dudaklarının kenarına yerleştirdiği kocaman bir tebessümle baktı. Derin bir nefes aldı. Başını yine dimdik tuttu. Elinde tuttuğu kâğıtları değiştirdi ve mikrofona öyle yaklaştı.

"Çocukken bize hep büyüyünce ne olmak istediğimizi sorarlardı. O zamanlar cevaplarımız uçuk kaçıktı ya da çok cesurdu ama yine de bir cevap bulmak daha kolaydı. Arkadaşlarım astronot, süper kahraman ya da devlet başkanı olmak isterdi ama ben kraliçe olmak isterdim. Dikkatinizi çekerim, prenses değil, kraliçe... Çünkü o yaşta her şey mümkün görünürdü. Biraz daha büyüdüğümüzde aynı soruyu yeniden sordular ama cevaplarımız bu kez farklıydı. Öğretmen, mühendis ya da benimkisi gibi gazeteci... Şimdi ise bizden çok daha gerçekçi ve ciddi cevaplar bekliyorlar. Ama dürüst olalım, gerçekten ne olacağımızı biliyor muyuz? Şimdi, bu sahnede dururken fark ediyorum ki, aslında bu sorunun cevabını hâlâ bilmiyorum. Ve belki de bu, şu an için en doğru cevap. *Bilmiyorum.* Çünkü şimdi her şeyi kesinleştirme zamanı değil. Şimdi hata yapma zamanı. Yanlış yolları denemenin, bazen kaybolmanın, tekrar tekrar âşık olmanın, sonra kalbinin kırılmasının ve tekrar iyileşmenin zamanı. Şimdi hayatın tadını doyasıya çıkarmanın, yanlış bir dersi seçmenin ama o derste kendini bulmanın zamanı. Eminim ki planlarımız sürekli değişecek, hayallerimiz evrilecek ve biz de değişeceğiz. Çünkü hiçbir şey kalıcı değil. Biz bile. Ama en güzeli de bu. Çünkü her değişiklik, bize kim olduğumuzu biraz daha gösterecek. Bir gün bize ne olmak istediğimizi sorduklarında artık tahmin etmek ya da düşünmek zorunda kalmayacağız. Bileceğiz. Ve en önemlisi; kim olursak olalım, bunun tamamen bizim seçimimiz olduğunu bileceğiz."

Senem kısa bir anlığına duraksadığında koca konferans salonunda onun için ıslıklar ve tezahürat sesleri yükseldi. Benimse gözlerim karşımdaki gurur tablosundan dolayı dolu doluydu. Ve hâlâ da bitirmemişti konuşmasını. Bu kez doğrudan bana bakarak devam etti.

"Bugün buradan ayrılırken tek bildiğim şey, yanımda yıllardır bana eşlik eden şahane bir insanın olduğu. Sınıfta yanımda oturan, en kötü günümde beni güldüren, asla yalnız bırakmayan, birlikte büyüdüğüm insan... Nisa Altun, kardeşim. Her şey için teşekkür ederim."

Böyle bir günde beni ağlatmaya hakkı yoktu ama fazlasıyla da başarılı oluyordu. Gözlerimden yaşlar yanaklarıma boşalırken onu başımı yana eğerek, alkışlarımla birlikte izledim.

"Günün sonunda hepimiz bambaşka yerlere gideceğiz, bambaşka hayatlar yaşayacağız ama buradaki anılarımız, dostluklarımız hep bizimle kalacak. Mezuniyetimiz bir kez daha kutlu olsun. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim."

İşte o an kendimi tutamayarak ayağa kalkıp öyle bir alkışladım ki onu ama bunu yapan sadece ben değildim. Bizim ekibin hepsi, ailem, Mustafa, Onur amca, Meltem teyze, Suat Bey... Hepimiz ayakta ve büyük bir gururla alkışlamıştık Senem'i.

Senem, sahneden inerek yanımıza geldiğinde onu kollarımın arasına çekip sımsıkı bir şekilde sarıldım. Gözyaşlarımı omzuna akıttım. Ardından geriye doğru çekilip, "Bunun hesabını evde vereceksin Sarışın," diye mırıldandım. Omuz silkip, "Olur, veririz," dedi. Birbirimize bir kez daha sarıldıktan sonra Senem de Oğuz'un yanındaki yerine oturdu ve bizim için asıl tören o zaman başladı.

Müdiremiz bütün sınıfların diplomalarını tek tek verdi. Diplomaları aldıktan sonra önce ailelerimizle, sonra sınıfça; en sona da arkadaş grubumuzla bol bol fotoğraf çektirdik. Herkes diplomalarını alıp salondaki yerlerine geçerken bizim ekip ve bize eşlik edecek olan birkaç kişi daha sahneden ayrılmadı. Çünkü dans gösterisini gerçekleştirecektik. Hep beraber cübbelerimizi, belgelerimizi ve keplerimizi ailelerimize emanet ettikten sonra kırmızı perdenin arkasında kalan alana geçtik. Son hazırlıklarımızı tamamladık. Demir, herkese yapması gereken hareketleri bir kez daha anlattı ve sakin olmaları gerektiğini söyledi. Tabii bu esnada Batuhan yine mızmızlandı ama hiçbirimiz onu duymadık. Sadece partneri Gökçe'ye sabır diledik.

Kırmızı perde kapanırken hepimiz sahnedeki yerlerimizi aldık. Toplamda dokuz çifttik. Diğer çiftler sahnenin kenarlarına yerleşirken Demir ve ben, tam ortada, merkezdeki yerimizi aldık.

Müdiremiz, "Ve şimdi de sizleri son sınıflarımızın hazırlamış olduğu muhteşem dans gösterisine bırakıyoruz. İyi seyirler dileriz," dediğinde Demir bana, ben ona bakıyordum. İkimizin de çehrelerine abartılı bir sırıtış hâkimdi.

Göz kırpıp, "Hazır mısın?" diye sordu. Başımı sallayıp, "Her zaman," dediğimde içimi hoş edecek bir gülümseme bahşetti ve havadan öpücük gönderdi. O esnada seçtiğimiz şarkının, yani *Taylor Swift*'in *Enchanted* şarkısının hoş melodisi kulaklarımızı doldurmaya başladı ve kırmızı perde ardına kadar aralandı.

Alkış sesleri konferans salonunu doldururken karşımızdaki beyler dansa girişimizi belli edercesine hafifçe önümüzde eğilip selam verdiler ve biz kızlar da onlara minik reveranslar yaptık. Hepimiz senkronize bir şekilde hareket

etmeye başladık ama ben kimseyi görmedim. Yalnızca karşımdaki yakışıklıya odaklandım. Bir koluyla belimi sararken, diğer eli usulca elimi kavradı. Şarkının sözleri kulaklarımızı doldurmaya başladığında temel Vals hareketleriyle, uyumlu bir şekilde dans etmeye başladık. Aslında hazırladığımız koreografi oldukça basitti. Batuhan boşuna mızmızlanmıştı.

Şarkının nakaratları ilerlemeyi sürdürürken Demir'le birbirimize iyice yaklaşarak çok uyumlu bir şekilde dans ettik. Arkadaşlarımız da bize eşlik ettiler. Sevgilim her zamanki gibi marifetlerini konuşturuyordu. Gözlerini asla gözlerimden ayırmadan, yüreğimi hoplatacak şekilde bana gülümsediğinde garip bir şekilde aklıma ilk dansımız geldi. *Bu hayata adım attığım ilk zamanlarda, o ilk okul partisinde...*

O zamanlar nasıl da ürkektim, onun karşısında kalbimin delicesine hızlı atmasından nasıl da korkmuştum. Kalbim şimdi de çok hızlı bir şekilde çarpıyordu ama artık korkmuyordu, sakınmıyordu, çekinmiyordu. *Aksine çok seviyordu.*

Demir, beni olduğum yerde yavaşça döndürüp bir eliyle yeniden belimi sıkıca yakaladığında gözlerimdeki bakışları fark etti. Dudaklarıma anlamlı bir gülüş yerleştirirken, "Bakıyorum da bayağı iyisiniz Demir Bey," diye konuştum yüzüne doğru. Gülümsedi ve öyle güzel gülümsedi ki gözleri kısıldı yine. Sol gözünün altında oluşan çukur kendini şahane bir şekilde bana gösterdi. Bayılıyordum bu görüntüye. Yaptığım imayı ise ziyadesiyle anlamıştı.

"Oldukça iyiyimdir Nisa Hanım," derken o da benim gibi geçmişe gitmiş ve gülüşlerinin arasından göz kırpmıştı.

Şarkının nakaratları hızlanırken çiftler olarak iyice sahnenin ortasına yaklaştık. Demir yeniden beni kollarının arasına çekerken klasik Vals hareketlerini bir kez daha tekrarladık. Aylar boyunca eğitim almıştık. Artık dans konusunda çok daha profesyoneldik.

Şarkının son nakaratlarına yaklaşırken Demir ve ben hariç herkes kenarlara geçip final pozisyonlarını aldılar. Onlar yine klasik Vals hareketlerini tekrarlarken Demir ve ben sahnenin hakkını vermek istedik. Melodinin hızlanmasıyla önce birbirimize ayak uydurarak daha hızlı bir şekilde dans ettik. Ardından Demir beni birkaç kez yere eğip kaldırmıştı. En sona ise en önemli hareketimiz kalmıştı. Biraz geriye doğru çekilip derin bir nefes aldım. Ardından cesaretimi toplayarak adımlarımı hızlandırdım ve Demir'e doğru koştum. Yanına yaklaştığım gibi beni kalçalarımın altından yakaladı. Ellerim sıkıca omuzlarını kavrarken vücudumu havaya kaldırdı ve yavaşça etrafında döndürdü. Gür bir alkış sesi yükseldi salonda ama benim gözlerim yalnızca onun karamel gözlerini görüyor, kulaklarım yalnızca dudaklarından firar eden sıcak nefesini işitiyordu.

Çok çevik bir hareketle diz kapaklarımın arkasından yakalayıp, beni bu kez daha hızlı bir şekilde kendi çevresinde döndürmeye başladığında dudaklarımdan tatlı bir kahkaha sesi yükseldi. Gözlerim onun elmas gibi parlayan gözlerini bulurken şarkının en sevdiğim nakaratına bu kez ben de eşlik ettim. Yalnızca ona bakarak, yalnızca Demir'i görerek, *"I was enchanted to meet you, (Seninle tanıştığımda büyülendim.)"* diye fısıldadım dudaklarına doğru. Elbette benim gibi biliyordu nakaratların ne anlama geldiğini. Dudaklarındaki gülüş genişledi, gözlerinin içi doldu. Şu bakış bile kalbimin göğüs kafesimi delicesine dövmesine sebep oldu. Başını usulca sallarken, "Sen de beni büyüledin," dedi. *Biliyordum.* Bu yüzden sadece başımı sallayarak, kocaman gülümseyerek karşılık verdim.

Beni zarif hareketlerle kucağından indirdi. Arkadaşlarımızla son bir kez daha senkronize bir şekilde hareket ederek ve nakaratlara uyum sağlayarak dansımızı tamamladık. Bunu yaparken Demir son bir kez beni kendi çevresinde döndürmüş ve ardından belimi sıkıca tutarak hafifçe yere doğru eğmişti. Kollarımı boynuna doladığımda şarkı bitmiş ve salonu büyük bir alkış sesi doldurmuştu.

Ailelerimiz ayağa kalkarak bizi alkışlamaya devam edip, bu anın sonsuzluğunu mühürlerken arkadaşlarımızla birlikte el ele tutuşmuş ve sahnenin tam ortasına gelmiştik. Eğilip onlara selam verdiğimizde alkış sesleri iyice artmış, hatta onlara ıslık sesleri de eşlik etmişti. Demir beni iyice kendine çekerek saçlarımın arasına küçük bir buse bırakmıştı. Ardından bunu da atlattığımız için hepimiz tek tek, sıkıca birbirimize sarılmıştık.

Bazen yaşadığımız büyük acılar, bizlerde büyük olgunlukları ortaya çıkarırdı. Bunu Demir'le Oğuz sahnede birbirlerine sıkıca sarıldıklarında anlamıştım. Gerçekten hepimizin şu raddeye geleceğine hiç ama hiç inanmazdım.

Yaşadığımız coşkuyu bir kenara bırakarak sahneden inip yeniden ailelerimizin yanına ulaştık. Onlara da sıkı bir şekilde sarılıp cübbelerimizi giydikten sonra müdiremizin sesi bir kez daha kulaklarımızı doldurdu.

"Ve şimdi de kep atma töreni için tüm öğrencelerimizin bahçeye çıkmasını rica ediyorum!"

Bunu demesiyle daha seri bir şekilde hareket ettik. Ailelerimizle birlikte konferans salonundan ayrılıp bahçeye çıktık. Belgelerimizi ailelerimize teslim ettik. Ailelerimiz bir köşeye çekilirken biz bahçenin tam ortasına yerleştik. Demir sıkıca elimi tutuyordu. Bense onu zaten bırakmıyordum, bırakamıyordum.

Önce müdiremiz yine kürsü de kısa bir konuşma yaptı, ardından sözü okul birincimize, yani Emre'ye bıraktı. Emre mikrofona yaklaşarak parlayan masmavi gözleriyle ve gür sesiyle bağırdı.

"2017 Mezunları hazır mıyız yarınlara?"

Hep birlikte bağırdık.
"Evet!"
"Hayata hazır mıyız?"
"Evet!"
"Yeni başlangıçlara hazır mıyız?"
"Evet!"
"Şimdi kepler başlara," dediğinde hepimiz keplerimizi başlarımıza taktık. Hatta ben takmayı beceremeyince Demir'den yardım istedim. O da başımdaki kepi düzeltir düzeltmez fırsatı kaçırmadan yanağıma küçük ama etkisi büyük bir öpücük bıraktı. Emre'nin gür sesi ise hâlâ bahçeyi dolduruyordu.

"Zorluklara ve mücadeleye hazır mıyız?"
"Evet!"
"Özgür ve adaletli bir dünya kuracak yetişkin bireyler olmaya hazır mıyız?"
"Evet!"
"Öyleyse hep beraber kepleri fırlatmak üzere on!"
Emre, kürsüden inerek yanımıza gelip, Bahar'ın yanındaki yerini aldığında hep birlikte geri sayıma başladık.

"Dokuz! Sekiz! Yedi! Altı! Beş! Dört! Üç! İki! Bir!"

Keplerimizi aynı anda çıkardık ve aynı anda gökyüzüne doğru fırlattık. Keplerimiz gökyüzünde âdeta siyah balonlar gibi uçuşurken kalbimin gümbür gümbür atmasına engel olamıyordum. Dudaklarıma heyecanlı bir gülüş yerleşirken nefes nefese bir şekilde Demir'e döndüm.

"Demir?" O da hızla bana döndü.
"Sevgilim!" dedi harflerin üzerine bastırarak.
Kirpiklerimi kırpıştırarak, "Mezunuz," diye fısıldadım. Sanki hâlâ bu anın gerçekliğine inanamıyordum. Başını sallayıp, "Öyleyiz," diyerek onayladı beni. Aniden bir kolumu yakalayıp beni hızla kendine çekti. Ellerim boynuna sarılırken o iki eliyle belimi sıkıca tutarak beni hafifçe yere doğru eğdi. Coşkulu sesiyle, "Ve artık gelini öpebilirim!" dediğinde gür bir kahkaha patlatıp omuzlarına vurdum.

"Salak! Nikâh masasında mıyız?" Bana aldırış bile etmedi.

"O günler de gelir Nisa Hanım, o günler de gelir," diyerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve öptü beni. *Hem de herkesin içinde.*

Kulaklarımızı derin bir, "Oooooo!" sesi doldurdu ama ne ben ne de Demir bu sesi duyacak durumda değildik. Çoktan kendimizden geçmiştik bile. Ellerim ensesindeki saçları okşarken, kendimi bu anın büyüsüne bıraktım ve öpücüğüne gülüşlerimin arasından karşılık verdim.

Hayatımın bir döneminde hep bir sonraki adımımı düşünerek hareket etmiştim. En azından yetimhanedeyken öyleydi ama sonra Senem'le bu hayata atıldığımızda hiçbir zaman bir sonraki adımı düşünecek vaktim olmamıştı.

Bir buçuk yıl önce belki de çekinerek adım attığım bu okuldan şimdi mezun olarak ayrılıyordum. Bu veda kaçınılmazdı, biliyordum. *Peki ya bundan sonrasında? Bizi nasıl bir macera bekliyordu?* Hayat, üniversite, iş, sorumluluklar... Daha şimdiden omzumda ağır bir yük hissediyordum ve bir şeylerin değişmek üzere olduğunu biliyordum. Bu, korkutucu olduğu kadar güzel bir şeydi de.

Demir'le dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ve tekrar doğrulup birbirimizin ellerine tutunduğumuzda ikimizin de gözlerinin içi parlıyor, dudaklarımız heyecanla gülümsüyordu. Evet, bugün bir defter kapanıyordu belki ama önümde bomboş, yazılmayı bekleyen başka bir defter, tertemiz sayfalar vardı. *Onunla birlikte yazacağımız sayfalar...*

Senem'in konuşmasında da dediği gibi...

Şimdi, gerçekten kim olmak istediğimizi bulma zamanıydı. Önümüzde uzanan yollar vardı ve hangi yöne gideceğimize yalnızca biz karar verecektik. *Ve en önemlisi, artık her şey bizim elimizdeydi.*

25. BÖLÜM

♪ *Buray – Mecnun*
♪ *Aydilge – Aşka Gel*
♪ *Oya & Bora – Sevdikçe*
♪ *Çınar Ciğer – Kutup Yıldızı Yönünde*

2 Ay Sonra
Ağustos 2017
Nisa Altun'dan

"Yavrum, daha ne kadar o kitaplıkla uğraşacaksın? Valla sıkıldım ya!"
"Ne yapayım?"
"Biraz da benimle ilgilenebilirsin."
"Çok beklersin."
"Aşk olsun."
"Aşk olduğu için sevgilimle aynı eve çıkıyorum ya hani. Mecbur toplamam lazım."
"Ne yapıyorsun ne yapıyorsun? Bir daha söyle!"
Şapşal...
Elbette dediğini yapıp tekrar söylemedim. Ona o zevki yaşatmadım. Ayrıca tekrar söylememi istiyorsa, kalkıp bir işin ucundan tutarak bana yardım edebilirdi.
Bir düzeni bozup, başka bir düzen inşa etmek zordu. *Alıştığın duvarları, ezbere bildiğin köşeleri, sana ait olan her şeyi ardında bırakmak...* Ama bunu sevdiğin biriyle yaptığında, bu zorluk âdeta bir maceraya dönüşüyordu.
Almanya, İspanya, İtalya ve Türkiye arasında mekik dokurken koca bir yazı geride bıraktığımıza hâlâ inanamıyordum. İnanılmaz bir yaz geçirmiştim. Daha doğrusu geçirmiştik. *Sevgilimle ve sevdiklerimle...*
Ayaklarımın altından kayan kumsalı, yüzüme vuran ılık rüzgârı ve gözlerimi kamaştıran o uçsuz bucaksız maviliği hâlâ hatırlıyordum. Yaz, güneşin tenimi ısıttığı, dalgaların kulaklarıma fısıldadığı bir masal gibi geçmişti. *Her şeyiyle o kadar güzeldi ki...*
Üniversite sınavından sonra vakit kaybetmeden Demir'le Almanya'ya, annemin yanına gitmiştik. Ona geldiğimizin haberini uçaktan indiğimizde, havalimanında vermiştim. O kadar çok şaşırmış ve mutlu olmuştu ki telefonu kapatır kapatmaz soluğu Frankfurt Havalimanı'nda almıştı. Koca iki hafta boyunca bizimle ilgilenmiş, Almanya'nın tarihi sokaklarını, masallardaymışım

gibi hissettiren şatolarını gezdirmişti. Hatta işten izin alıp bizi Köln'e, Berlin'e, Mannheim'a ve Münih'e bile götürmüştü. Üstelik gezdiğimiz şehirlerdeki Türklerin kalabalığına çok şaşırmıştım. Almanya'da bu kadar çok Türk olduğunu bilmiyordum ama annem bana, Türklerin Almanya'nın dört bir tarafını sardığını, asıl bir bölgede Türk yoksa sıkıntı olduğunu dile getirmişti. Gülmeden edememiştim bu tepkisine.

Annemle geçirdiğimiz dolu dolu iki haftanın hemen ardından soluğu İspanya'da, Demir'in teyzesinin yaşadığı Barselona'da almıştık. Zaten Meltem teyze de oradaydı. Demir'in teyzesi ve kuzeni Defne şahane insanlardı. Beni çok sıcak bir şekilde karşılamışlardı ve Barselona'yı bize bizzat onlar gezdirmişti. Fakat İspanya'da sadece bir hafta kalmıştık. O bir hafta boyunca da sıcak rüzgârın, şahane kumsalın, enfes denizin, kaybolduğumuz sokakların tadını çıkarmıştık. Bazı gecelerde Demir'le kumsalda sabaha kadar dans edip, eğlenmiştik. Gerçekten muhteşem anlardı.

Ve İtalya...

Hayatımın en eşsiz, en unutulmaz anını orada geçirmiştim.

İspanya'daki tatilimizden sonra İtalya'ya, Senem'in yanına gitmiştik. Bizi kendi kaldığı, işin aslı daha sonrasında Oğuz'la birlikte kalacağı evde ağırlamıştı. Evi şehrin merkezinde, bir taş binanın çatı katındaydı ve yalnızca iki odalıydı ama o kadar güzeldi ki... Küçük balkonundan neredeyse bütün Roma görünüyordu.

Bizim gittiğimiz dönemde annem ve babam da oradaydı. Senem'in yerleşmesine yardımcı olmuşlardı. Elbette bu süreçte hem Senem'in gideceği sanat okulunu görmüş hem de İtalya'nın meşhur şehirlerinde; Roma, Milano, Venedik'te şahane gezintiler yapmıştık ve hepsinde bize Oğuz'un annesi eşlik etmişti. Kadın İtalya'yı avucunun içi gibi biliyordu ve tam anlamıyla bir moda ikonuydu. Hatta bir ara bize kendi şirketini bile gezdirmişti.

Annemler, biz İtalya'ya gittikten üç gün sonra Türkiye'ye dönmüşlerdi ama Demir ve ben biraz daha İtalya'da kalmıştık. İtalya'nın taş sokaklarında yankılanan kahkahalarımızı, yediğimiz enfes pizza ve dondurmaları ama en çok da Demir'le gondolda süzülürken Venedik'in ışıklarının suya düşüşünü izlediğimiz o muhteşem akşamı hiç unutamazdım. İtalya'da sanki her anı sanata dönüştüren bir rüyanın içinde yaşamıştık. Birlikte geçirdiğimiz her an, her saniye zihnimde hâlâ capcanlıydı. *Üstelik içlerinden biri çok ama çok özeldi.* O geceyi aklıma getirmek bile tenimin ısınmasına, içimin bir hoş olmasına sebep oluyordu.

Bütün yaz rüya gibi geçmişti. Güneşin altında geçen o şahane günler içimi hafifletmiş, omuzlarımdaki sınavın yorgunluğunu silip süpürmüştü. Şimdi ise gerçeklerle yüzleşme vaktiydi ve artık bambaşka bir heyecanın içindeyim. *Bu kez bavulları değil, hayatımı topluyordum.*

Temmuz sonuna doğru Senem'i de yanımıza alarak hep birlikte ülkeye geri dönmüş, annemlerin yanına Mersin'e gitmiştik. Demir de bizimle gelmişti ve o dönemde üniversite sınav sonuçlarımız açıklanmıştı. Sonuçlar istediğimiz gibi gelince Demir'le hemen tercihlerimizi yapmıştık. Ağustos'un başında ise bu kez tercihlerimizin sonuçları açıklanmıştı. Sonuçlar açıklandığı zaman kalbim göğüs kafesimden çıkacak sanmıştım ama parmaklarım titreyerek ekrana tıkladığımda ve sonucu gördüğümde içimi kocaman bir rahatlama sarmıştı. Çünkü kazanmıştım, başarmıştım. İlk tercihim çıkmıştı. Her şeyden önemlisi de Demir'le aynı okulda, aynı bölümde ve elbette aynı şehirde okuyacaktık. *İstanbul'da...*

Tercihlerimiz açıklandıktan sonra hemen üniversite kayıtlarımızı yaptırmıştık. Asıl telaş da ondan sonrasında başlamıştı çünkü ailemin de rızasını alarak Demir'le birlikte aynı eve çıkacaktık. Hâliyle bir ev arayışına girmiştik. Bir hafta boyunca birçok evi gezip görmüştük ama hiçbiri içimize sinmemişti. Biz işin içinden çıkamayınca duruma Şevket abi el atmış ve bunu çok kısa bir sürede halletmişti. Gideceğimiz özel üniversitenin yakın çevresindeki -ki bu bizim için büyük bir artıydı- nezih bir sitenin lüks apartmanlarından bir daire tutmuştu. Demir'le gidip gezdiğimizde daireyi gerçekten çok beğenmiş ve hemen taşınabileceğimizi söylemiştik.

Sevgilimle birlikte yeni bir eve taşınma fikri içimde bir sürü renkli kelebeği aynı anda uçuruyordu. İstanbul'da bizi bekleyen daireyi düşündükçe, içinde yaşayacağımız anılar şimdiden gözlerimde canlanıyordu. Belki sabahları kahve kokusuyla uyanacak, belki geceleri saatlerce ders çalışıp birbirimizi motive edecektik ama her şeyden önemlisi yan yana olacak ve bir hayatı paylaşacaktık. *Artık dolu dizgin hayaller kurmak yerine, gerçek bir başlangıcın eşiğindeydim.*

Bizim için yepyeni bir hayat başlıyordu.

Dört gün daha Yalova'da kalacağım için kıyafetlerimin çoğu hâlâ dolabımdaydı ama çalışma masamdaki bütün eşyaları, banyodaki ıvır zıvırları, ayakkabılarımı, kışlık kıyafetlerimi çoktan toplamış, kolilere yerleştirmiştim. Şimdi de kitaplığımı topluyordum. Elime aldığım kitapları kolilere yerleştirirken her biri bana bu odada geçirdiğim zamanları hatırlatıyordu. *Sessizce bir köşede okuduğum kitapları, aldığım ders notlarını, Demir ve Senem'le birlikte yaşadığımız sınav stresini...*

Artık her şeyi burada bırakıyordum. İçimde bir parça hüzün ama kocaman bir huzur vardı. Çünkü biliyordum ki, bu kolileri bambaşka bir şehirde, yeni bir evde yeniden açacaktım. Üstelik bunları yaşarken Demir'de bana eşlik edecekti. Onunla bu kolileri açma düşüncesi bile daha şimdiden içimde tatlı bir heyecana dönüşüyordu.

Önümde koca bir şehir, keşfedilecek sokaklar, öğrenilecek dersler ve Demir'le paylaşacağım yeni bir hayat vardı. İstanbul'da bizi neler bekliyordu, bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı. *Artık gerçekten başlıyordum.*

Sevgilimin tuzu kuruydu tabii. Eşyalarının hepsini çoktan Meltem teyze toplamıştı. Meltem teyze de İstanbul'a taşındığı için iki işi aynı anda yapmış, Demir'in eşyalarını da aradan çıkarmıştı. Uzun zamandır uğramadığı şehrin içindeki evini de boşaltmış, Suat Bey kiraya vermişti. *Hayır, ona hâlâ baba diye seslenemiyordum. Mezuniyet töreninde yaşadığımız o kısacık an küçük bir istisnaydı. Lakin aramız eskisine göre daha iyiydi ve içimden bir ses zamanla daha da iyi olacağını fısıldıyordu. Artık daha sık sohbet ediyor, daha sık yan yana geliyorduk.*

Demir'in odamda boş boş durup söylenmesi de bundandı çünkü onun eşyaları zaten toplanmıştı. *Ama en azından bana yardımcı olabilirdi, değil mi?*

Arkamı dönüp yatağımdaki görüntüsüne baktım. Üzerinde beyaz, kısa kollu bir tişört ve bej renginde bir şort vardı. İki elini de ensesine atmış, hâlinden çok memnun bir şekilde keyfine bakarak yatağımda uzanıyordu. Gözlerimi kısıp, "Söylenmek yerine bana yardım etmeye ne dersin?" diyerek alayla karışık sorduğumda kıkırdadı. Tek kaşını havaya kaldırıp, "Daha iyi fikirlerim var derim," dedi.

"Öyle mi? Neymiş onlar?" derken kitaplığıma geri dönmüş ve kitaplarımı toplamaya devam etmiştim ama arkamdaki hareketliliği, Demir'in yatağımdan indiğini elbette işitmiştim.

Büyük adımlarla yanıma gelmiş, iki eliyle belimi tutarak beni kendine doğru çekmişti. Ben kitaplıktan bir kitabı daha alıp koliye yerleştirirken onun nefesi çok yakınımdaydı. Dudaklarının sıcak dokunuşunu aniden boynumun sağ tarafında hissettiğimde, "Kaşınma," diye fısıldadım. Dirseğimle hafifçe karnına vurdum ama bana hiç aldırmadan bu kez de boynumun sol tarafında dudaklarını gezdirdi. Sızlanmadan edemedim.

"Bir rahat dur. Dikkatimi dağıtıyorsun." Aslında dikkatimi falan dağıtmıyordu çünkü dikkat namına zaten hiçbir şey kalmamıştı. Hissettiğim tek şey dudaklarının tenimde bıraktığı yakıcı izlerdi.

"Dağılsın o dikkatin. Azıcık da benimle ilgilen ya." Boğuk sesiyle isyan ettiğinde sırıttım ama yine de ona dönmedim. Aksine gıcıklığına, "Gözün doysun. Tüm yaz yan yanaydık," dedim.

Dudaklarını bu kez kulağımın tam arkasında hissettim. Önce öptü, ardından sıcak nefesini tam o noktaya bıraktı. "Yetmiyor. Yetmez," diye fısıldadı yine içimi hoş eden o boğuk sesiyle. "Hem ben seni çok özledim." Bir eli yavaşça üzerimdeki askılı bluzun uçlarından içeri sızarak tenime dokundu. Parmak uçlarını küçük dokunuşlarla göbeğimin etrafında gezdirirken derin

bir nefes almak zorunda kaldım. Yine çok tehlikeli sularda yüzüyordu. Hissettiğim hazzı ona belli etmek istemedim.

"Her gün yan yanayız," diyerek onunla uğraşmaya, kısmen de olsa onu kışkırtmaya devam ettim. *Oysa kışkırtılan yalnızca bendim.*

Bana ayak uydurup, "Onu kasteden kim?" diyerek oyuncu bir sesle fısıldadı. "Tenini," dedi boynumda dudaklarını gezdirmeye devam ederken. Karnımdaki dokunuşları gittikçe daha da tahrik edici bir hâl alıyordu. "Sıcaklığını özledim." Neyi kastettiğini biliyordum ama burada ve şimdi olmazdı. Biraz daha sabretmesi gerekiyordu.

"Demir, bir gelen olacak. Görecekler." Endişeyle konuşurken sesim sandığımdan da arzulu çıktı. O da bunu fazlasıyla anladı.

"Görsünler. Sence umurumda mı?" Umurunda olmadığı aşikârdı ama benim umurumdaydı.

"Kimseye aldırmayacak kadar yakınlaşmadık mı zaten? Görseler ne olur?"

Haklıydı. Yakınlaşmıştık. Sevişmiştik ilk kez ve daha sonrasında birçok kez...

Demir'le gerçek manada ilk yakınlaşmamız onun doğum günü gecesinde gerçekleşmişti. Ondan öncesinde de küçük yakınlaşmalarımız olmuştu ama o gece her zamankinden daha çok yakınlaşmıştık. Küçük dokunuşlar, tensel sürtünmeler derken ikimiz de kendimizi geri çekmekte zorlanmıştık. O zamandan sonra birbirimizi dizginlemek zorunda kaldığımız çok an olmuştu. Ne zaman birbirimize yaklaşsak, kontrolü kaybetme noktasına gelmiştik ve en sonunda da bütün kayışlarımız kopmuştu. *Kayışlarımız koptuğundaysa İtalya'daydık.*

Biz Almanya'dayken Demir yine benden habersiz planlar yapmış ve Suat Bey'den *Kutup Yıldızı* teknesini İtalya'ya göndermesini rica etmişti. O da elbette göndermişti tekneyi. Bir gün Senem, Oğuz, Demir ve ben hep birlikte İtalyan bir kaptanın bize eşlik etmesiyle denize açılmıştık. Ne olduysa da o günün gecesinde olmuştu. Tüm gün boyunca birbirimizle uğraşmış, cilveleşmiş ve hatta birbirimizi kışkırtıp durmuştuk. Senem ve Oğuz, o akşam eve gittiklerinde biz teknede kalmayı tercih etmiştik. *Eğer o tekne konuşabilseydi, dalgaların bile unuttuğu itirafları dökerdi. O geceyi nasıl unutabilirdim ki?* Düşündükçe bile kanım kaynıyor, içimde bir heyecan dalgası yükseliyordu.

O gece ikimize de bir şey olmuştu. Belki de zıvanadan çıkmıştık, bilmiyordum. Küçük başlayan öpücükler yakıcı dokunuşlara dönüşmüştü. Sonra bir bakmıştım ki üzerimde tek bir kıyafet parçası bile kalmamıştı. İlk deneyimimdi ama her şeyiyle o kadar güzeldi ki... Hayatımın en unutulmaz gecesiydi. Demir'in tenimin her bir zerresine dokunan dudakları, içimi titreten sıcak nefesi, kalbinin benim kalbimle eşdeğer bir şekilde çok hızlı atması, o gece bana çok nazik, çok yumuşak davranması... Her şey çok doğru gelmiş ve bana tamamlanmışım gibi hissettirmişti.

Sanki Demir de içimi hoş eden o anlara gittiğimi fark etmiş gibi tenimdeki ellerini hızla çekerek belimi kavradı ve beni aniden kendine doğru çevirdi.

"Demir..." Adı dudaklarımdan kesik kesik dökülürken bedenini iyice benim bedenime yasladı.

"İtiraz kabul etmiyorum. Biraz da benimle ilgileniyorsun."

Gerçekten itiraz etmeme fırsat tanımadan başını eğdi, gözlerini kapatarak dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Elimde tuttuğum kitap ani öpücüğüyle yere düşerken başta ne yapacağımı bilemedim ama sonra dudaklarımın üstündeki sert baskıya daha fazla karşı koyamayıp karşılık verdim. Birbirimizi çok arzulu bir şekilde öperken Demir'in elleri kalçalarımı buldu ve beni hızla kucağına alarak bacaklarımı beline doladı.

Üst dudağı, dudaklarımın arasındayken dili dilime karıştı. Yavaş adımlarla, öpücüğümüzü asla kesmeden yatağıma yaklaştık ve beni usulca yatağın üzerine bıraktı ama ne dudaklarını dudaklarımdan çekti ne de kendini üzerimden. Boynuna dolanan kollarım da zaten buna izin vermiyordu. Onu kendimden uzaklaştırmak yerine vücudunu vücuduma daha çok bastırıyordum.

Demir de benimle birlikte yatağa uzanırken bir bacağımı beline doladı. Aramızda mesafe namına hiçbir şey kalmadı. Dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdığında ikimiz de nefes nefeseydik ama onun durmak gibi bir niyeti yoktu. Çeneme ıslak öpücüklerini bırakırken, "Bütün direncimi kırıyorsun," dedim kısık bir sesle. Ellerim ensesindeki yumuşak saçlarını okşuyordu.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Hayır, sadece seni çok seviyorum," diyerek bana karşılık verdi.

"Şanslısın ki ben de seni çok seviyorum." Gülümsedi bu tepkime ve öyle güzel gülümsedi ki içimi titretti. Gülümseyişiyle bile aklımı başımdan alabilirdi ve öyle de yaptı. *Gerçekten aklımı başımdan aldı.*

Islak dudaklarının yönü değişti. Boynumu, köprücük kemiklerimi, askılı bluzumun açıkta bıraktığı göğsümü öpmeye başladığında dudaklarımdan dökülen sese engel olamadım. Şortundaki bariz baskıyı bacaklarımın arasında hissettiğimdeyse kendimi tutamadım. İradem buraya kadardı. Yavaşça doğrulup tişörtünün uçlarından tutarak hızla üzerinden çıkardım. Ellerim kaslı vücudunu okşadı. Hâlâ spor yapıyordu ve bu iyi bir şey miydi yoksa kalp krizi sebebi miydi, henüz karar verdiğim söylenemezdi. Başıma bela olduğu kesindi ama. Bir elim doğrudan göğsündeki kutup yıldızı dövmesine dokunduğunda Demir'in dudaklarından içli bir nefes firar etti ve yeniden dudaklarımın üzerine kapandı. Beni daha sert öpüp ellerini kot şortumun altında kalan çıplak bacaklarımın üzerinde gezdirdi. Dokunduğu her yeri yaktı. Vücudumu sarıp sarmalayan ateş bana çok başka hisler uyandırmaya başladı.

Fakat tam da bu sırada, iyice kendimizden geçtiğimiz şu anda hiç ummayacağım bir şey oldu. *Baskın yedik!* Kapım birden ardına kadar açıldı ve

Senem, "Nisa, hadi çıkıyor..." diyecek oldu ama sözlerini tamamlayamadı. *Şükürler olsun ki odamın kapısını açan kişi Senem'di.*

Senem'in yeşil gözleri irice açılırken hissettiğim panikten dolayı Demir'i hızla üzerimden uzaklaştırıp, yatağın diğer tarafına attım. Biraz önce çıkardığım tişörtünü yerden alıp yüzüne fırlattım. Senem kapıyı kapatıp odama girerken elbette söyleniyordu.

"Eeee valla yuh ama yani!"

Haklıydı. *Gerçekten yuh bize! Gündüz vakti, hem de evin içinde olacak iş miydi bu? Ya gelen kişi babam olsaydı? O zaman ne yapardık? Hayır, doğru cümle şu olacaktı. O zaman ne bok yerdik?*

Sanırım Demir benimle aynı fikirde değildi. Tişörtünü giymek yerine kollarını iki yana açarak yatağıma iyice yayıldı ve bağırarak isyan etti.

"Sarı! Sarı! En güzel anlarımın katilisin!"

Senem iki elini de beline atıp bize doğru yaklaştı ve ayağındaki terliği hiç çekinmeden çıkarıp Demir'e fırlattı.

"Geri zekâlı! Bu gidişle babam katil olacak. Tamam, aynı eve çıkacaksınız işte. Bokunu da çıkarmayın."

Kesinlikle katılıyordum. Artık bir dur noktamız olmalıydı. Böyle olmazdı. En azından kendi evimize çıkana dek Demir de ben de rahat durmalıydık.

"Size İtalya'dan sonra bir hâller oldu. Farkında değilim zannetmeyin. Her köşede oynaşıyorsunuz. Yeter be! Ağır olun biraz!"

Senem'in söylenmelerine kaçamak bakışlar attım. Elbette Demir'le sevişiğimizi biliyor ve onun imasını yapıyordu. Ondan hiçbir şey saklamazdım, saklayamazdım. Yüzüme baktığı an her şeyi anında anlıyordu. Ayrıca haklıydı da. Yan yana geldiğimiz her an Demir de ben de rahat durmuyorduk. Duramıyorduk ama gerçekten durulmamız, sakinleşmemiz gerekiyordu. Böyle olmazdı.

Senem, "Kalk sen de! Çıkıyoruz. Annem aşağıda bekliyor," diyerek doğrudan bana konuştuğunda itiraz dahi etmeden hızla başımı salladım ve hemen yataktan kalktım. Onu bekletmeden aynanın karşısına geçip kendime çeki düzen vermeye çalıştım.

Senem biraz önce Demir'e fırlattığı terliğini yerden alıp yeniden ayağına giyerken, "Aptal âşıklar ya!" diye homurdandı. O odamdan çıkıp, bizi yalnız bırakırken ben de aynadaki yansımama baktım. Üzerinde minik kırmızı çiçekleri olan siyah, askılı bluzum Demir yüzünden dağılmış, hatta bir askısı omuzlarımdan düşmüştü. Kot şortumun duruşu yamulmuştu. At kuyruğum zaten komple bozulmuştu. İyi ki makyaj yapmamıştım. Eğer yapmış olsaydım, o da zaten rezil rüsva bir vaziyette olurdu. Önce saçlarımı açıp yeniden topladım, ardından da üstümü düzelttim.

Dört gün sonra buradan ayrılacağımız için bugün anne ve kızları olarak birlikte vakit geçirecektik. Önce alışveriş merkezine gidip güzelce alışveriş yapacaktık, ardından da sahilde dondurma yiyecektik.

Aslında benim İstanbul'a, Senem'in de İtalya'ya yerleşmesiyle annemlere de İstanbul'a taşınabileceklerini, babamın tıpkı Meltem teyze gibi tayinini isteyebileceğini söylemiştim ama buna hiç düşünmeden karşı çıkmışlardı. Fikrimi çok iyi bulmuş olsalardı Gülcan ablamızın mezarını burada tek başına bırakamayacaklarını söylemişlerdi. Söz konusu Gülcan ablam olduğunda akan sular dururdu. O yüzden karşı çıkmamış ya da üstelememiştim. Hem babam bizi sık sık ziyarete geleceklerini söylemişti. Bu da benim için yeter ve artardı.

Üstümü başımı düzelttiğimde çalışma masamın üzerindeki küçük, siyah çantamı ellerimin arasına aldım. Göz ucuyla Demir'e baktığımda ellerini yine ensesinde birleştirmiş, yatağımda uzanıyordu. Dudaklarında arsız bir sırıtış vardı. Tişörtünü de hâlâ giymemişti. Kesinlikle kalbime zarar, başıma belaydı. *Acaba aynı eve çıkmak konusunda iyi mi yapıyorduk?*

Yanına usulca yaklaşırken, "Hadi gittim ben," dedim dudaklarına doğru. Yatağımda hafifçe doğrulup sol yanağımdan öperken, "Bakalım, evimizde de böyle kaçabilecek misin?" diye mırıldandı alaycı sesiyle. Geriye çekilip göz kırptım. Cilveli bir edayla, "Kaçmak isteyen kim?" diyerek kışkırtıcı bir sesle sordum. *Evet, evet... Aynı eve çıkmak kesinlikle kötü bir fikirdi!*

Gözlerini kapatıp başını geriye doğru atarken, "Hayır! Yapma bunu bana! Çabuk gel!" diyerek sızlandı.

"Özle beni," deyip dudaklarına çok hızlı bir öpücük kondurdum.

Demir'in kolumdan tutup beni yeniden kendisine çekmesine izin vermeden ondan hemen uzaklaştım. Çünkü radarına bir kez daha yakalanırsam kurtulamazdım, biliyordum. Senem'in aşağıdan bir kez daha söylenmesine fırsat tanımadan hızla odamdan ayrıldım ve anne, kız gününe doğru koşarak adımlarımı attım.

Demir Gürsoy'dan

Nisa beni odasında tek başıma bırakıp evden gideli neredeyse on beş dakikayı geçmişti ama ben ne odasından ayrılabilmiştim ne de kendime gelebilmiştim. Bu kızla başım fena hâlde dertteydi. *Üzerimde nasıl bir etkiye sahip olduğu hakkında bir fikri var mıydı acaba? "Özle beni,"* demişti ama şimdiden onu çok özlemiştim.

Üstelik aynı eve çıkıyorduk. Bizi farklı ve heyecan verici yepyeni bir macera bekliyordu. Lakin şu an hissettiğim gerginlikten dolayı ne yapacağımı pek bilemiyordum. Aslında Nisa bu anne-kız gezmesine beni de çağırmıştı

ama bu kez hem onları baş başa bırakmak istemiş hem de zaten gitmek istememiştim çünkü bir sebebim vardı. *Önemli bir sebebim...*

Şortumdaki bazı duruşların düzelmesi için kendime zaman tanırken Nisa'nın biraz önce yüzüme fırlattığı tişörtü alıp üzerime giydim. Onun yatağında tek başıma otururken bacaklarımı hissettiğim tedirginlikten dolayı sallıyor, sürekli avuçlarımı ovuşturuyordum ama nafileydi. Kalbim göğsümde değil, boğazımda atıyordu sanki.

Bu tedirginliği biraz olsun üzerimden atmak için Nisa'nın başladığı işi bitirmek üzere yatağından kalktım ve kitaplığına doğru ilerledim. Son rafta kalan kitapları da yerdeki kolinin içine yerleştirdim. İşimi tamamladıktan sonra bugün buraya geliş amacımı kendime hatırlattım. *Nisa evde olmayacaktı ve fırsat, bu fırsattı.*

Nisa'nın odasındaki banyoya doğru ilerledim. İçeri girip musluğu açarak soğuk suyla yüzümü yıkadım. Bir an önce kendime gelmem ve cesaretimi toplamam gerekiyordu. Bedenimi silkeleyerek ve saçlarımı ellerimle dağıtarak aynadaki yansımama baktım. Derin bir nefes aldım. *Hadi oğlum Demir. Cesaretini topla. Yapabilirsin. Hem Devrim amca seni seviyor. Evet, Devrim amca beni seviyordu ama bakalım onunla konuşmak isteyeceğim meseleyi de sevecek miydi?*

Boğazımı bir kez daha temizlerken önce Nisa'nın banyosundan, ardından da kararımdan dönmeyeyim diye hızlı adımlarla odasından ayrıldım. Merdivenlerden en aşağı kata indim. Salona ulaştığımda herkesi bu noktadan net bir şekilde görebiliyordum. Yakup abi, Esma teyze ve kızları alışveriş merkezine götürmüştü. Zehra teyze, mutfakta yeşil fasulye doğruyordu. Orhan amca arka bahçedeki çiçekleri suluyordu. Devrim amca bugün çalışmıyor, ön bahçede, havuzun kenarındaki salıncağa oturarak kitap okuyordu. Elinde klasiklerden biri olan *Dorian Gray'in Portresi* vardı.

Onun yanına gitmeden önce arka bahçeden çıkıp sokaktaki arabama doğru ilerledim. Arabamın içine girip torpido gözünden *emanetimi* aldım. *Buna ihtiyacım olacaktı.* Sırf Nisa görmesin diye arabanın torpido gözünde saklıyordum. Arabaya bindiği zamanlarda ise saklayacak başka yerler buluyordum.

Elimdeki kadife kutuyla yeniden Devrim amcaların evine ulaştım ama bu kez yönümü doğrudan ön bahçeye çevirdim. Yaklaşan adımlarımı işittiği gibi Devrim amca başını kitaptan kaldırıp beni gördü. Gözlerindeki okuma gözlüklerini çıkardı ve içtenlikle gülümsedi.

Ben derince nefes alıp, gerginliğimi dizginlemeye çalışırken o, "Demir oğlum, sen burada mıydın?" diye sordu. *Evet, buradaydım ve hatta biraz önce kızınla yukarda oynaşıyorduk, demedim tabii.*

Sadece, "Evet, Devrim amca," dedim.

"Sen niye gitmedin? Genelde Nisa'yla ayrılmazsınız." *Eh, o da alışmıştı artık sürekli dip dibe gezmemize.*

"Seninle konuşmak istediğim bir mesele vardı."

Bunu dememle bakışları ciddileşti. Okuduğu kitabı hızla kapatırken, "Hayırdır oğlum? Bir sorun yoktur umarım," dedi telaş içinde. Gülümsemeye çalışıp başımı iki yana doğru salladım.

"Hayır, hayır. Hiçbir sorun yok, merak etme."

Devrim amca, elindeki kitabı önündeki cam sehpanın üzerine bırakırken yanına yaklaşmaya devam ettim. Boğazımı temizlerken salıncaktaki boş yeri işaret edip kibarca, "Oturabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette," dedi ve kenara çekilip bana yer açtı.

Gerginliğim iyice hat safhaya tırmanırken derin bir nefes alıp Devrim amcanın yanına oturdum ama hemen söze giremedim. Çekindim. Nasıl konuşacağımı da pek bilemedim.

Devrim amcayla aramız her zaman iyi olmuştu. Beni çok severdi, biliyordum ama bu bambaşka bir şeydi. Çünkü bu kez amacım onunla sohbet etmek değildi, aksine ondan çok önemli bir konuda izin isteyecektim. Kelimeleri nasıl seçeceğimi ya da söze nasıl gireceğimi bilmiyordum. En önemlisi de Devrim amcanın nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. *Ya yanlış bir kelime kullanıp her şeyi mahvedersem?*

Bana karşı sert davranmayacağını ya da kızmayacağını biliyordum ama bu yine de dizlerimin bağının çözülmesine yetmiyordu. Nisa'nın ışıl ışıl parlayan gözlerini getirdim gözlerimin önüne. Gülüşünde hayat bulduğumu, onca zaman geçmesine rağmen hâlâ tek bir bakışına nasıl heyecanlandığımı hatırlattım kendime. Ona olan aşkımdan cesaret almaya çalıştım. İç sesim, *"Sakin ol,"* diye fısıldadı. *"Sadece izin isteyeceksin, o kadar." Ama ya hayır, olmaz derse?*

Bütün bunları öğrenmenin tek bir yolu vardı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes çektim. Ardından bakışlarımı kendimden oldukça emin tutmaya çalışarak yanında oturduğum Devrim amcaya çevirdim. Onun meraklı gözleri zaten benim üzerimdeydi. *Bir de elimde tuttuğum kadife kutunun...*

Birden, "Devrim amca, ben Nisa'yı çok seviyorum," dediğimde samimiyetle gülümsedi.

"Bunu zaten biliyoruz oğlum."

"Aynı eve çıkmamıza izin verdiğin için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Kızımı senden başkasına emanet edemezdim çünkü."

Bu sözleri bizzat onun dudaklarından işitmek onur duymama sebep oldu ve cesaretimi iyice toplamamı sağladı. Boğazımı bir kez daha temizlerken elimde sıkı sıkıya tuttuğum kadife kutuyu açıp önümüzdeki cam sehpanın üzerine bıraktım.

"Söze nasıl gireceğimi gerçekten bilmiyorum. O yüzden direkt bunu göstermekle başlayayım."

Devrim amcanın şaşkınlıkla açılan gözleri yüzüğe dikkat kesildi. "Oğlum... Bu nedir?" diye sordu hayretler içerisinde. Onu hiç bekletmeden ve hazır cesaretimi yakalamışken konuya direkt girerek, konuşmaya devam ettim.

"Devrim amca, bu yüzüğü bana babaannem verdi. Bir aile yadigârı. Nesilden nesile geçen bir şey yani." Kısa bir anlığına duraksadım. Tepkisini ölçmek için yüzüne baktım ama gözleri hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu. *Allah'ım, lütfen... Lütfen, hayır demesin.*

"Devrim amca, ben Nisa'sız bir hayat değil, tek bir anımı bile artık düşünemiyorum. Onunla nefes alıyorum. Onunla görüyorum. Onunla duyuyorum. Onunla yaşıyorum. O benim nefesim, aklımın en güzel köşesi, en beklenmedik anda karşıma çıkıp hayatımı tamamen değiştiren tek insan. Kulağa klişe gelecek belki ama o benim her şeyim, kalbimin tek sahibi."

Bütün bunları net bir şekilde söylerken gözlerimi yalnızca Devrim amcanın gözlerine kilitledim, sırf ne kadar ciddi ve kararlı olduğumu anlasın diye. Onun sessizliğini fırsat bilerek hiç duraksamadan devam ettim ve asıl niyetimi sonunda açıkça dile getirdim.

"Devrim amca, ben bu yüzükle Nisa'ya evlenme teklifi etmek istiyorum."

Gerginlikten olsa gerek söze sürekli *Devrim amca* diyerek başlıyordum.

"Evet, öz babasıyla biraz da olsa aralarını düzeltiyorlar ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Benim gözümde onun babası sensin. Eğer sen ve Esma teyze olmasaydı, eğer siz Senem'le birlikte Nisa'yı da evlat edinmiş olmasaydınız belki de ben o muhteşem kızla hiç tanışamayacaktım. Kader bizi belki bir yerde, bir şekilde yan yana getirecekti ama siz bunu daha erkene çektiniz. Ve ben..." Duraksadım, devam edebilmek için derin bir nefes daha aldım. "Ve ben, böyle önemli bir adımı atmadan önce yalnızca senden izin almak istedim."

Sözlerimi tamamladığımda bahçede derin bir sessizlik oldu. Devrim amca oturduğu salıncakta iyice geriye doğru yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım derin bir ifade vardı. Belki de kararsızlıktı, bilmiyordum ama bakışları yalnızca karşısındaki yüzüğün üzerindeydi. Gözlerini yüzükten ayırırken gürültülü bir nefes bıraktı. Bakışlarını bana çevirmeden önce yüzünü ovuşturdu. Dudaklarına hafif bir tebessüm yerleştirirken bana döndü ve doğrudan gözlerimin içine bakarak konuştu.

"Nisa'ya nasıl kıymet verdiğini, onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Tıpkı onu bize geri getirenin sen olduğunu bildiğim gibi. Ama çok erken değil mi oğlum? Daha yaşınız kaç sizin?"

Bu çok olağan bir tepkiydi ve bunu zaten bekliyordum. Evet, yaşlarımız henüz çok küçüktü, bunun ben de farkındaydım ama yine de içimdeki o

çılgın çocuğu da durduramıyordum işte. O çocuk Nisa'sız hiçbir şey yapamayacağını, hatta adım dahi atamayacağını düşünüyordu.

"Haklısın. Erken, çok erken hatta, biliyorum ama hemen evlenmek gibi bir niyetim yok ki. Yani Nisa ne zaman isterse o zaman evleniriz. Bana kalsa hemen yarın bile evleniriz gerçi ama o ne zaman derse, o zaman olur. Sadece her şeyin başladığı bu yerden gitmeden önce ona evlenme teklifi etmek istiyorum. Bunu da onun ve benim sevdiğim insanlarla birlikte yapmak istiyorum. Tabii senin de iznin olursa."

Yavaşça başını salladı Devrim amca. Sesi çatallı ama çok yumuşak çıktı.

"Nisa'nın öz babası ben değilim, bunu zaten biliyorsun. Suat'tan izin aldın mı bilmiyorum ama ben bir baba gibi onu korumak, ona kol kanat germek ve onu en mutlu şekilde görmek istiyorum."

Hayır; babamdan henüz izin almamıştım. Önce Devrim amcaya sormak istemiştim.

Gözleri nemlenmişti Devrim amcanın. Derin bir iç çektikten sonra, "Ve onu en mutlu edecek insanın sen olduğunu da biliyorum," dedi ve başını bir kez daha salladı. Sanırım bu konuşma iyi bir şekilde sonuçlanacaktı. Gözlerim sabırsızlıkla iyice açılırken Devrim amca bir elini omzuma attı.

"Yani anlayacağın oğlum, benden izin almana gerek yok. Sizin kalbiniz bir olduktan sonra kimseden hiçbir izni almana gerek yok ama madem benim iznimi soruyorsun, benden sana koşulsuz izin var. Yap evlilik teklifini."

Gözlerim büyürken, dudaklarımdaki aptal sırıtışa engel olamadım. Kendimi tutamayıp birden Devrim amcaya sarıldım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim," dediğimde beni sıkıca kucakladı. Saçlarımı okşadı. Ardından hafifçe sırtıma vurdu.

Sarılmamızın sıcaklığı içimde dalga dalga yayılırken, boğazıma düğümlenen duyguların arasında bir an kayboldum. Devrim amcanın sırtıma vuran ellerinde derin sevgisi, koruyuculuğu ve kabullenişi vardı. Gözlerimi kapattım, içimde taşıdığım tüm heyecanı, mutluluğu ve umudu bu anın içine hapsetmek istedim. Gözlerimin içi yanıyordu ama içimdeki o çılgın çocuk sevinçle bağırıyordu. *İzni kapmıştım çünkü!*

Kalbim deli gibi atarken, Devrim amcanın babacan kollarının arasından sıyrıldım. Bana gururla gülümseyerek bakıyordu ve bu inanılmaz güzel bir duyguydu ama henüz burada bitmemişti. Asıl meselemiz bundan sonrasındaydı.

Bir elimle çekimser bir şekilde ensemi kaşırken gözlerimi kısarak Devrim amcaya bakmayı sürdürdüm.

"Şey... Bir konuda yardımına ihtiyacım olabilir."

Sanırım sadece Devrim amcanın değil, herkesin yardımına ihtiyacım olacaktı.

Konu ne miydi?
Konu Nisa'ya nasıl bir evlilik teklifi edeceğimdi.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

26. BÖLÜM

♪ *Christina Perri – A Thousand Years*
♪ *Raviş – Güzel Kadın*
♪ *Mark Eliyahu – Endless*
♪ *Çağatay Ulusoy – Mutlu Sonsuz*

28 Ağustos 2017
Nisa Altun'dan

Oldukça rahatsız edici bir sıcaklık beni uykumdan ederken yavaşça göz kapaklarımı araladım. Perdelerin arasından süzülen ışık odamın tam ortasına vuruyordu. Gözlerimin önündeki buğu silinirken hangi ara üzerime bırakıldığını bilmediğim ince pikeyi ayaklarımla üstümden fırlattım. Yavaşça doğrulurken nerede olduğumu hatırladım. Odamda, yatağımdaydım. Alnımda ve boynumda ter damlaları birikmişti. Yazın bu tarafından nefret ediyordum.

Uykunun sersemliği hâlâ üzerimdeydi. Başımı yastığa gömüp biraz daha bu sersemliğin tadını çıkarmak istedim. *Ama bir dakika... Odamda tek başımaydım. Oysa en son hatırladığımda tek başıma değildim.*

Bugün kahvaltıyı geç yapmıştık. Kahvaltıdan sonra Senem'le birlikte benim odama geçmiş ve kalan son eşyalarımı toparlayıp kolilere yerleştirmiştik. İki gün sonra ikimiz de buradan ayrılıyorduk. O İtalya'ya uçacaktı, bense İstanbul'a taşınıyordum. Hatta yarın eşyalarımı götürmek üzere bir nakliye aracı gelecekti.

İşimizi tamamladıktan sonra Senem'le film izlemek üzere plan yapmıştık. Hatta ikimizin de en sevdiği müzikallerden biri olan *Step Up 2'yi*[13] izleyecektik. Ben filmi internetten açarken o da mutfakta mısır patlatmış, mısırın yanına da soğuk, vişne meyve suyu bardakları koymuştu.

En son hatırladığım şey de tam olarak buydu. Vişne suyumun hepsini içtikten sonra garip bir şekilde uyku bastırmış ve birden uyuyakalmıştım. Filmi de hâliyle izleyememiştik çünkü bilgisayarım kapalı bir şekilde çalışma masamın üzerinde duruyordu. Ayrıca Senem de odamda değildi.

Yatağımın baş ucundaki komodine baktım. Evet, benim vişne suyu bardağım bitmişti ama Senem kendi bardağına hiç dokunmamıştı. Komodinin

13 Başrollerinde Briana Evigan ve Robert Hoffman'ın yer aldığı 2008 yapımı bir Amerikan dans filmidir.

üzerinden cep telefonumu alıp ekrandaki saati kontrol ettim. Akşamın beşine çeyrek vardı. Yataktan kalktım ve cep telefonumu da elime alarak odamdan ayrıldım. Fakat dışarı çıktığım gibi evde derin bir sessizliğin olduğunu fark ettim. Mutfaktan gelen gürültüleri, konuşma seslerini ya da salondan yükselen televizyonun sesini duymayınca içimi garip bir his kapladı.

Merdivenin tırabzanlarına tutunarak aşağıya indim ve o an anladım ki evde kimse yoktu. *Allah Allah! Herkes nereye gitmişti?*

İçimdeki huzursuzlukla salona doğru yürüdüm ve sonunda tanıdık bir yüz gördüm. Yakup abi, tekli koltukta oturuyor ve elinde telefonuyla oynuyordu. En azından evde birinin olduğunu görmek içimi rahatlatmıştı.

"Yakup abi? Herkes nerede?"

Meraklı sorum karşısında salona geldiğimi yeni fark eden Yakup abi, başını telefonundan kaldırdı ve içtenlikle gülümsedi.

"Uyandın mı fıstık?" diye sorarken bir taraftan da hâlâ telefonuyla uğraşıyordu. *Ayrıca uyuduğumu biliyor muydu?*

"Evet, uyandım da millet nerede?"

Yakup abi, beni yanıtlamak yerine elindeki telefonuyla uğraşmaya devam etti. Bana göstermedi ama sanki birine ya da birilerine bir şey yazdı ve ne hikmettir ki tam da bu sırada benim elimdeki telefon çalmaya başladı. Ekranda ise sevdiğim beyin ismi yazıyordu.

Çok garip bir anın içinde bulunduğumun farkındaydım ama yine de onu bekletmeden telefonu açtım. Kulağıma götürerek, "Demir, sevgilim," diye şakıdım.

"Yavrum günaydın," dedi anında. *Bir dakika... Onun da mı uyuduğumdan haberi vardı?*

Tam ona, *"Sen uyuduğumu nereden biliyorsun?"* diye sormaya hazırlanıyordum ki, o bana bambaşka bir soru sordu.

"İtalya'dan askılı, beyaz bir elbise almıştık sana, hatırlıyor musun?" *İtalya demesen olur mu? Anısı var da.*

"Evet, hatırlıyorum." *Hatırlıyorum da bunun konumuzla ne ilgisi vardı? Allah aşkına! Şu an gerçekten ne yaşanıyordu?*

"Şimdi gidiyorsun, o elbiseyi giyiyorsun ve Yakup abi seni merkezdeki bir kuaföre bırakıyor. Merak etme, her şey çoktan ayarlandı. Kuaförle de ben konuştum. Seni bekliyorlar."

Ne yapmıştı ne yapmıştı? Bana biri düzgün bir açıklama yapabilir miydi lütfen? Çünkü hâlâ hiçbir şey anlamıyordum.

"Demir, ne oluyor Allah aşkına? Ne kuaförü?"

"Öpüyorum güzelim, görüşürüz sonra."

Ne bana doğru düzgün bir cevap verdi ne de benim ona bir cevap vermeme fırsat tanıdı. Pat diye telefonu suratıma kapattı. Beni de olduğum yerde

afallamış bir şekilde bıraktı. Üstelik onu aramama rağmen telefonu direkt meşgule attı. *İnanılacak gibi değildi. Neler oluyordu birdenbire?*

Başımı telefonumun ekranından kaldırarak karşımdaki Yakup abiye çevirdiğimde dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış vardı. "Sen işlerini hallet, ben burada bekliyorum," dedi. Şu an için yapılacak başka bir şey görünmüyordu. Sanırım gerçekten gidip hazırlanmalıydım ama öncesinde...

"Tamam, ben bir duş alıp geliyorum o zaman."

Bir duş almaya gerçekten ihtiyacım vardı çünkü terden dolayı üzerimdeki kıyafetler âdeta vücuduma yapışmıştı.

Yakup abi başını sallayıp oturduğu tekli koltuğa iyice yayılırken ben de arkamı döndüm, yeniden merdivenlerin bulunduğu tarafa ilerledim. Hızlıca yukarı çıkıp odama ulaştım. Şükürler olsun ki, yazlık elbiselerimi henüz bavula yerleştirmemiştim. Kıyafet dolabıma ilerleyerek içinden Demir'in bahsettiği beyaz elbiseyi buldum. Güzel bir elbiseydi. Satendi ama iç göstermiyordu. Kare yakası ve kat kat volanlı eteğiyle çok hoştu.

Elbiseyi düzgünce yatağımın üzerine bırakıp banyoya koştum ve vakit kaybetmeden hızlı bir duş aldım. Ağustos sıcağı o kadar bunaltıcıydı ki duştan çıktığımda makyaj yapmadım. Hemen elbisemi giyip saçlarımı da nemli bir şekilde bıraktım. Zaten kuaföre gidecektim. Ayaklarıma yine İtalya'dan aldığım ince bantlı, orta boy topuklu, beyaz sandaletlerimi giydim. Suat Bey'in mezuniyet hediyesi olan bilekliği ve boynumdaki kolyeyi zaten hiç çıkarmadığım için onlara dokunmadım ama kulaklarıma elbiseme uygun minik, inci küpeler taktım.

Tamamıyla hazır olduğumda yanıma beyaz bir çanta da alıp içine cüzdanım ve cep telefonumu atarak odamdan ayrıldım. Yine tırabzanlara tutunarak aşağı indim. Yakup abi zaten merdivenlerin başında beni bekliyordu. Merdivenlerden indiğim gibi hemen evden çıktık. Zaten kimse de yoktu. Fakat bütün bunları neden yaptığımızı hâlâ anlayamıyordum.

Arabanın ön koltuğuna, Yakup abinin yanına oturup kemerimi bağladıktan sonra çantamın içinden telefonumu çıkardım. Yeniden Demir'i aradım ama elbette telefonuma çıkmadı. Senem'i aradım. Annemi aradım, babamı aradım ama kimse telefonuma çıkmadı. Bu iş gittikçe garip bir hâl alıyordu.

Saat beşi çeyrek geçiyordu. Telefonumun ekranına bakarken bugünün tarihi dikkatimi çekti. *28 Ağustos'tu. Acaba... Bir şey unutmuş olabilir miydim? Özel bir günü mesela?* Çünkü bütün bu olanlara bir açıklık getiremiyordum.

Yakup abi arabayı çalıştırdı ve çok geçmeden semtten ayrıldık. Demir'in dediği gibi beni şehrin merkezinde bir kuaföre bıraktı ama yanımdan gitmedi. Aksine kuaförün içine girip, bir koltuğa otururak beni bekleyeceğini söyledi.

Kuaföre girdiğimiz gibi oradaki orta yaşlı kadın beni, "Beklediğimiz küçük hanım da sonunda geldi," diyerek heyecanlı bir şekilde karşıladı. *Evet, evet... Gerçekten bir şeyler oluyordu. Demir kim bilir yine ne planlar yapmıştı?*

Beni kapıda karşılayan kuaför herhangi bir tepki vermeme fırsat tanımadan boştaki ilk koltuğa oturmamı söyledi. Ben de oturdum. Sonrasında da zaten yine benim bir şey demememe izin vermeden kendince saçlarıma dokunuşlarını yapmaya başladı.

Aynadaki yansımama kirpiklerimi kırpıştırarak bakıyordum. Hoş bir görüntüydü çünkü. Kuaför saçlarımı su dalgaları hâline getirmiş, kaküllerime sadece fön çekmişti. Uzun, koyu kahverengi saçlarım belime dökülüyordu. Başımda papatyalardan oluşan zarif bir taç vardı. Aslında bu taca hiç gerek olmadığını söylemiştim ama kuaför beni elbette dinlememişti. Yüzüme abartıya kaçmadan hafif bir makyaj yapmıştı. Dudaklarıma açık pembe bir ruj sürmüştü. Beyaz elbisem zaten vücuduma tam oturuyordu.

Elbisemin eteklerini küçük hareketlerle düzeltirken, dudaklarımdaki gülümsemeyle oturduğum koltuktan kalktım. Kuaförün gözleri üzerimdeydi. Eseriyle âdeta gurur duyan bir ifadeyle beni incelerken, "Çok güzel oldun. Maşallah sana," dedi samimi bir sesle. Yanaklarımın ısındığını hissettim o an.

"Çok teşekkür ederim. Emeğinize sağlık."

Derin bir nefes alıp yeniden aynaya döndüm ve son bir kez daha kendimi inceledim. Gerçekten güzel görünüyordum. Aynadan bakışlarımı çekerek, kuaföre döndüğümde elimdeki beyaz çantanın içinden cüzdanımı çıkardım. Ne yapmaya çalıştığımı anlamış olacaktı ki elime dokunup beni durdurdu. "Her şey önceden ödendi," dedi. Belli ki bunu da Demir halletmişti. *Pekâlâ... Öyle olsun bakalım.* Dudaklarıma yerleştirdiğim tebessümle başımı sallayıp arkamı döneceğim sırada kuaför, "Şimdiden tebrik ederim," dedi. Gözlerim büyüdü ve ona şaşkınlıkla bakakaldım. *Neyi tebrik ediyordu? Kimi tebrik ediyordu?*

Tam bunu sormak üzere dudaklarımı aralıyordum ki Yakup abi hemen yanıma gelip sırtıma dokundu. Beni kuaförden çıkarmak için aceleyle sırtımdan ittirirken, "Hadi fıstık, geç kalmayalım," dedi. Artık emindim. Benim bilmediğim bir haltlar dönüyordu ve içimden bir ses o haltların içinde herkesin olduğunu haykırıyordu. Bozuntuya vermedim ama. Yakup abinin dediğini yaparak başka hiçbir şey demeden arkamı döndüm ve kuaförden çıktım.

Yeniden arabanın yanına gidip bindiğimizde bütün bedenimi ve kalbimi derin bir stres sarıp sarmalamaya başladı. Yakup abi arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda hissettiğim gerginlik iyice düğüm oldu ama içimde garip bir heyecan da vardı. Oturduğum yerde ayaklarımla sürekli ritim tutuyordum.

Dudaklarımı dişlemek istiyordum ama rujumun bozulmasını da istemiyordum. Ellerimi avuçlarımda sıktım, nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama kalbimin ritmi hızlanmaktan vazgeçmiyordu. Camdan dışarı bakarken, nereye gittiğimizi kestirmeye çalıştım ama hiçbir şey bana bir ipucu vermiyordu. Neden bu şekilde hazırlandığımı, ne olacağını ya da Yakup abinin beni nereye götürdüğünü asla tahmin edemiyordum. Bilinmezliğin getirdiği o garip kıpırtı, beni diken üstünde ama bir o kadar da merakta bırakıyordu.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Altıyı beş geçiyordu. Hava hâlâ aydınlıktı. Yazın en sevdiğim tarafı da buydu. Hava geç kararıyordu.

İçimde yoğun bir heyecan patlaması yaşarken nabzım iyice hızlandı ve ellerim ansızın titremeye başladı. Dayanamadım, içimdeki merakı da bastıramadım. Aniden Yakup abiye dönüp, "Yakup abi, bari sen bir şey söyle! Nereye gidiyoruz? Valla çatlayacağım burada!" diye sızlandım. Yakup abi keyifle kıkırdadı. Şükürler olsun ki beni yanıtsız bırakmadı.

Arabayı Şiir Yolu'nun bulunduğu sahile doğru sürerken, "Çok güzel bir yere," dedi. Bunu demesinin üzerinden sadece iki dakika geçti ki araba birden durdu. "Geldik," dedi ve gözleriyle arkamı işaret etti.

Kalbim çok hızlı bir şekilde atmaya devam ederken yavaşça arkamı döndüm ve pencereden dışarı baktım. Dudaklarımdan titrek bir nefes dökülürken gözlerim kocaman açıldı. Nefes alışlarım hızlandı çünkü herkes buradaydı. Şiir Yolu'nun çevresini sarmışlardı. Ailem, birkaç kişi eksik olsa da arkadaşlarım, hatta Zehra teyze, Orhan amca ve Sedat abi bile buradaydı. *Ama neden? Gerçekten ne oluyordu?*

"İnanmıyorum. Herkes burada," diye fısıldadığımda Yakup abinin keyifli sesi arabayı doldurdu.

"Evet, herkes burada. Çünkü çok güzel bir şey oluyor." Yeniden ona döndüğümde gözlerimin içine samimiyetle gülümseyerek bakıyordu. Kemerini çözdü ve önümdeki torpido gözüne uzandı. Orayı açıp içinden bir tane karanfil çıkardı ve bana uzattı. "İlk karanfilin benden. Hadi bekletme seninkini." *O an net bir şekilde idrak ettim ki, bütün bunları zaten Demir planlamıştı.*

Elimdeki küçük çantayı arka koltuğa bıraktım ve başımı sallayarak Yakup abinin elindeki karanfili aldım. Kemerimi çözerek onunla birlikte arabadan indim. Ben önden, Yakup abi arkamdan yürürken bir anda Şiir Yolu'nun etrafını çok tanıdık bir şarkının nakaratları doldurmaya başladı.

"Sen aşk ile kutsanan güzel kadın...
Ne güzel şey varlığın.
Dilime duadır adın."

Bizim şarkımızdı bu...

Hatta bana, *"Seni gördüğüm ilk anda kulaklığımda bu şarkı çalıyordu,"* demişti. Gözlerimin içinin cayır cayır yanmasına engel olamadım çünkü bütün

bu hazırlığın, bu şarkının, herkesin burada olmasının tek bir anlamı olabilirdi. Beynim ve kalbim bunu yeni idrak ediyordu.

Şiir Yolu'nun üzerinde ağır adımlarla ilerlerken önce Sedat abiyle, Zehra teyzemle ve Orhan amcamla göz göze geldim. Her birinin elinde birer karanfil vardı ve bana uzatıyorlardı. Ellerindeki karanfilleri alırken yürümeye devam ettim. Hangi ara tatilden döndüklerini bilmediğim Batuhan'ın, Bahar'ın, Emre'nin ellerindeki karanfilleri de aldım. *Ve o an... Hiç ummayacağım tanıdık bir yüze rastladım.*

Kendimi tutamayıp, "Anne!" diye bağırdım. İnanamıyordum çünkü annem bile buradaydı. Almanya'dan gelmişti. O da elindeki karanfili bana uzatırken, "Biraz sonra sarılırız," dedi gülüşlerinin arasından ve göz kırptı. Karanfili elinden alarak hızlıca başımı sallayıp yürümeye devam ettim. Oğuz'un, Meltem teyzenin, Suat Bey'in, Mustafa'nın, annemin ve babamın bana uzattıkları karanfilleri de aldım.

En son Senem'le göz göze geldiğimizde yüzünde her şeyden haberdar olduğunu açıkça belli eden arsız bir sırıtış vardı. Ayrıca diğerlerinin aksine onun elinde kocaman bir karanfil demeti yer alıyordu. Elindeki demeti bana uzattı. Yeşil gözlerini kısarak yalandan bir mahcubiyetle, "Umarım meyve suyuna uyku hapı attığım için bana kızmamışsındır," diye mırıldandı. Gözlerim yerlerinden çıkmak istercesine kocaman açıldı.

"Ne yaptın sen ne yaptın?"

"Mecburdum, kusura bakma." Elindeki karanfil demetini avuçlarımın arasına alırken, "Ayrıca bu mevsimde karanfil bulmak biraz zor oldu, haberin olsun," diyerek söylendi. Gülmeden edemedim bu serzenişe.

Kıkırtılarım eşliğinde Senem'in yanından da ayrılıp önüme döndüm ve sonunda gözlerim onu gördü. Dizlerimin bağı çözüldü sanki. Yere düşmemek için kendimi zor tuttum. Nutkum tutuldu. Nefes alamadım bir an. Kalbim göğüs kafesimden çıkmak istercesine çok hızlı bir şekilde attı.

Bembeyaz çiçekleri olan bir takın altında kara şövalye gibi dikiliyordu. Ellerini önünde birleştirmiş bir şekilde yine çok yakışıklı görünüyordu. Üzerinde simsiyah bir takım elbise vardı. Gömleği beyazdı, kravat takmamıştı. Ceketinin cebinde kırmızı bir karanfil yer alıyordu. Saçlarını özenle taramış, ön kısmını yine havaya kaldırmıştı. O şahane parfümü buradan bile burnuma doluyordu. Gözlerimi kapatıp o kokunun içine kendimi hapsetmek istedim ama buna izin vermedi. Bir elini tutmam için bana uzattı. Hiç bekletmeden tuttum elini ve ağır adımlarla tam karşısına, o çiçekli takın altına geçtim. Karamel gözleri parıltılar saçarak gözlerime ulaşırken şarkının nakaratları kulaklarımızı doldurmaya devam ediyordu.

"Sevilmek ne çok yakışır sana.
Adının yanında ne güzel durur adım.

Al cennetine kabul et sen beni.
Seni çok seviyorum güzel kadın."[14]

Birden şarkı kısıldı ve ben nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakmaya devam ettim. Nefes almayı kendime hatırlatarak, "De-Demir?" diye fısıldadığımda devamını getiremedim çünkü işaret parmağını dudağıma yaklaştırarak beni aniden susturdu.

"Bugün sana konuşmak yok. Ben konuşacağım, sen ise tek bir cevap vereceksin. Tamam mı?"

Usulca başımı salladığımda ellerimde tuttuğum bütün karanfilleri benden alarak yanımıza yaklaşan Senem'e verdi. İki elimi sımsıkı bir şekilde tuttu. Parmaklarımın üstünü öptü ve o bunu yaparken kalbimde âdeta lavlar patladı. En sevdiğim gülüşüyle gözlerimin içine derin derin baktı. Sonunda dudaklarını araladı.

"Tolstoy'un çok sevdiğim bir sözü var. *'Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar: Ya bir insan bir yolculuğa çıkar, ya da şehre bir yabancı gelir.'* Bizim hikâyemiz sen bu şehre adım attığın anda başladı, Kutup Yıldızı'm."

Bir gözyaşı damlası yavaşça yanağıma süzülürken yalnızca başımı sallamakla yetindim. Demir o gözyaşını baş parmağıyla temizledi, sonra yeniden iki elimi de sımsıkı tutmaya devam etti.

"Hayatta hiçbir karşılaşma tesadüf değildir. Hayatımıza giren her insan ya bize bir şey katar ya da bizden bir şey götürür. Sen bana çok şey kattın, Nisa'm. Hayal kurmayı öğrettin, dünyamı genişlettin, kendimi bile tanımadığım yerlerde bana ayna oldun. En önemlisi de bana birini ne kadar çok sevebileceğimi gösterdin."

Artık bastırmaya gücümün yetmediği hıçkırıklarımın arasından kocaman gülümsemeye çalıştım. *O kadar güzel bakıyordu ki bana... Aşkla, umutla, heyecanla...*

"Ve tesadüf diye bir şey aslında yoktur. Her yol önceden belirlenmiştir. Her şey olması gerektiği zamanda, doğru yerde olur ve buna kader denir."

Başımı sallayarak onu onaylarken, "Demir," diye fısıldadım bir kez daha ama sesim öylesine cılız çıktı ki ben bile kendimi zor duydum. O ise kalbimin gümbür gümbür atmasına sebep olacak cümleleri kendinden çok emin bir şekilde kurmaya devam etti.

"Sen benim kaderimsin Nisa. Ben de senin kaderinim. Başka bir ihtimal söz konusu dahi değil. Daha en başında, birbirimizden haberimiz olmadığı zamanlarda bile bu böyleydi. Tüm bunlar yaşanmasaydı bile biz bir şekilde karşılaşacaktık. Bir şekilde buluşacaktı gözlerimiz, bir şekilde birleşecekti ellerimiz, bir şekilde kavuşacaktı kalplerimiz. Er ya da geç... Bir şekilde bulacaktık

[14] Raviş'in *Güzel Kadın* isimli şarkısının nakaratı.

birbirimizi. İster yetimhanenin soğuk koridorlarında olsun, isterse Yalova'nın küçük bir semtinde... Yollarımız bir şekilde kesişecekti yani."

Buna bütün kalbimle inanıyordum. Eğer kader onu karşıma çıkarmasaydı büyük hayal kırıklığına uğrardım.

Gözyaşlarım artık durmaksızın akarken bastıramadığım gülümsemelerimin arasından bir kez daha hıçkırdım. Demir, gözlerimin içine aşkla bakmaya ve yüreğimi yangınlara sürüklemeye devam etti.

"Biliyorum, henüz çok genciz. Gelecekte de ne olur bilemem ama bundan sonrasında aklımın almayacağı tek şey yalnızca sensiz olmak. Ömrümün geri kalanında ben yalnızca en az yıldızlar kadar güzel parlayan bu gözlere bakmak ve bu elleri tutmak istiyorum. Seninle bir gelecek, bir ömür paylaşmak ve bundan sonrasında kendimi yalnızca senin yanında görmek istiyorum."

Tıpkı benim gibi... Çünkü ben de bundan sonrasında kendimi yalnızca onun yanında görmek istiyordum. Onsuz bir dünyayı hayal dahi edemiyordum.

Bütün bunları doğrudan gözlerimin içine bakarak söylerken onun da gözleri artık dolu doluydu. Küçük dilimi yutmuşum gibi hiçbir şey söyleyemiyordum. Sadece bu anda, onun aşkla bakan gözlerinde kaybolmuştum.

Derin bir nefes aldı Demir. Omuzlarını dikleştirdi. Boğazını temizledi.

"Bir keresinde bana vazgeçmenin asıl cesaret olduğunu söylemiştin. Öyleyse..."

Ellerimi tutmayı aniden bıraktı. Ceketinin cebinden siyah, kadife bir kutu çıkardı ve o vurucu darbeyi gerçekleştirdi. Yavaşça önümde bir dizinin üzerine çöktü. Asıl nefesim o an kesildi. Kutuyu açarken kalbim göğüs kafesimi hırçınca döverek yerle bir etti. Bütün bedenim şu ağustos sıcağına rağmen tiril tiril titredi.

"Ben senin için bütün yıldızlardan vazgeçiyorum Kutup Yıldızı. Sen de sana çok âşık bu aptal kedi yavrusu için gökyüzünden vazgeçer misin? Ömrünün sonuna dek yalnızca benim kalbimde ışıldar mısın? Benimle evlenir misin?"

Demir, bu cümleleri öyle büyük bir ciddiyetle söyledi, öyle kararlı bir ses tonuyla sordu ki çevremizdeki kalabalıktan büyük bir alkış sesi yükseldi. Islıklar, meraklı gözler sahilin her yerindeydi. Bense yalnızca onu ve bana beklentiyle bakan gözlerini izliyordum. Kelimeler zihnimde uçuşuyor ama hiçbirini dile getiremiyordum.

Yaşlı gözlerim kocaman açılırken dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. Bir elim doğrudan kalbime uzandı. O kadar hızlı çarpıyordu ki gerçekten bir an oradan fırlayacağını düşündüm. Nefes alamadığımı, kalbimin hızlı temposuna asla ayak uyduramadığımı fark ettim. Ama mutluydum. Hem de çok mutluydum. *Hatta hayatımda bundan daha mutlu olduğum başka bir an var mıydı?* Şu an hatırlayamıyordum.

Hem gülüp hem hıçkırarak ağlamak mümkün müydü bilmiyordum ama bütün duyguları şu an aynı anda yaşıyordum. Hâlâ titreyen dudaklarımın ve gözyaşlarımın arasından, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. Gözlerini kısıp, çapkın bir şekilde gülümsedi. Tek kaşını havaya kaldırırken, "Ve?" diye sordu beklentiyle. Düşünmedim bile. *Nasıl hayır diyebilirdim ki?* Onu her şeyden çok seviyordum. Bundan sonrasında hayatımı onsuz bir an bile düşünemiyordum. Cevabım zaten belliydi.

Titreyen sesime rağmen mutluluk dolu bakışlarımla, "Evet!" diye bağırdım.

Başını ağır ağır sallarken, "Evet?" diye tekrarladı sanki söylediğim cevaba inanamıyormuş gibi. Gür ve kararlı sesimle bir kez daha bağırdım.

"Evet! Evet, seninle evlenirim!"

Cevabımla sahil alanında bu kez çok daha coşkulu alkış ve ıslık sesleri koptu. Kocaman gülümsedi Demir ve öyle güzel gülümsedi, öyle güzel baktı ki bana daha öncesinde hiç böylesini görmediğimi düşündüm. Hemen ayağa kalktı ve kutudan yüzüğü çıkardı. Sağ elimi hiç bekletmeden ona uzattım. Yüzüğü usulca parmağıma takarken elleri titriyordu. O da en az benim kadar heyecanlıydı. Çok güzel bir yüzüktü ve muazzam bir nostaljik havası vardı. Gözüme ilk çarpan şey etrafı minik taşlarla çevrilmiş olan tam ortadaki mavi taş oldu. Oldukça zarifti.

Demir yüzüğü parmağıma taktıktan sonra elimin tersine uzun bir öpücük bıraktı. Parmağımdaki muhteşem yüzüğü baş parmağıyla okşarken, "Bu yüzüğü bana babaannemiz verdi. Bir aile yadigârı," diyerek itiraf etti. Gözlerim mümkün olabilirmiş gibi daha da açıldı. *İnanmıyorum! Ben Selma babaannemin nişan yüzüğünü mü takıyordum yani?* Bu çok daha kıymetliydi.

"Ve dedi ki, *'Bu yüzüğü takan kadınlar, eşleriyle çok mutlu oluyorlarmış.'* Biz de çok mutlu olacağız Nisa'm. Sana söz veriyorum, seni çok mutlu edeceğim."

Bir an bile şüphe duymuyordum ki zaten bundan. Ona bütün kalbimle inanıyor, güveniyordum.

Bunları söylerken gözünden bir damla yaş yanağına doğru aktı. Biliyordum, mutluluk gözyaşlarıydı ama ben mutluluktan dahi olsa ağlamasını istemiyordum. İyice yanına sokulup yanaklarına akan gözyaşlarını parmak uçlarımla sildim. O da hâlâ akan ve muhtemelen hiç durmayacak olan benim gözyaşlarımı silmeye çalıştı. Kendimi tutmaya bir son verip, kollarımı boynuna dolayarak ona sımsıkı, hiç bırakmak istemezcesine sarıldım. Bir ömür boyunca doymayacağım huzur kokan kokusunu derin derin içime çektim. Geriye doğru usulca çekilirken onun sözlerini tekrarladım.

"Sana söz veriyorum, seni çok mutlu edeceğim Demir Gürsoy."

Bana bütün kalbiyle inandığını belli eden bir bakış atıp beni yeniden sıkıca kollarının arasına aldı. Ayaklarımı yerden kesip coşkuyla kendi çevresinde

döndürdü. Alnıma uzun bir öpücük kondurdu. Âdeta göğsünden içeri sokmak ister gibi sarıp sarmaladı. Saçlarıma, yanaklarıma, boynuma peş peşe öpücüklerini bıraktı. Yüzüğü taktığı elimi doğrudan yüreğine götürüp kalp atışlarını hissetmemi istedi. Tıpkı benimki gibi gümbür gümbürdü. Çok hızlı çarpıyordu ve yalnızca benim içindi.

O an bir sürü konfeti aynı anda üzerimizde patladı. Islıklar, alkışlar Şiir Yolu'nun çevresini sardı. Bu anın güzelliğini mühürleyen bir yankı gibi kulaklarımızda yankılandı. Batuhan'ın homurdanması ise bu anları takip etti.

"Şuna bak ya... Iron Man'im ciddi ciddi gözlerimin önünde Demet Akalın şarkısı misali evli, mutlu ve çocuklu olacak. Dokunmayın dostlar! Çok fenayım! Bugün benim en acı günüm!"

Tepkisine hepimiz kahkahalarla karşılık verdik ama hiçbirimiz bu eşsiz anı bozmadık. Demir'le birbirimizin elini tutmayı hiç bırakmadan -ki eminim, bundan sonrasında da hiç bırakmayacaktık- birbirimizden yavaşça uzaklaştığımızda derin derin birbirimizin gözlerinin içine baktık ve o an, bir şeyden çok net bir şekilde emin oldum.

Evet, henüz çok gençtik. Yaşımızdan büyük işlere kalkıştığımız da aşikârdı ama işin garip tarafı içimde en ufak bir korku dahi yoktu. Aksine kendimi ilk kez bu kadar cesur ve güçlü hissediyordum. Çünkü yaşanan onca acı dolu şeye rağmen, tüm öfkeli çıkışlarıma, sayısız ruh hâli değişimime, saçma sapan kaprislerime, hesapsızca söylediğim kırıcı sözlere rağmen Demir benden, beni sevmekten bir an olsun vazgeçmemişti. *Tıpkı benim gibi...*

Ve ben de bundan sonra, ömrümün geri kalanını yalnızca onu severek geçirmek istiyordum. *Onun ellerinden tutarak, gözlerinde kendimi bularak, kalbinin en sıcak köşesinde yaşamaya devam ederek...*

Bu yüzden evet.

Hem de bütün ruhumla, kalbimin en derinlerinden yükselen bir inançla evet.

Onunla, Demir'le, bilinmeze, sonsuzluğa, soluksuz bir maceraya, her şeyimle sonsuza dek evet.

Hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakarken zaman durdu sanki. Dünya bütün gürültüsünü susturdu ve yalnızca ikimiz kaldık. Demir bana doğru eğildi. Sıcak nefesi tenime değdiğinde yüreğim aşkıyla titredi. Ve kulağıma, Nazım Hikmet'in o büyülü sözlerini fısıldadı:

"Gelelim sana ve bana... Sen harikuladesin, ben seni seviyorum."

İşte o an, kalbim onun avuçlarına bir ömürlük teslim oldu.

27. BÖLÜM

♪ *Ellie Goulding – Love Me Like You Do*
♪ *Nil Karaibrahimgil – Gençliğime Sevgilerimle*
♪ *KÖFN – Bi' Tek Ben Anlarım*
♪ *Yaşlı Amca – İstanbul Beyefendisi*

8 Yıl Sonra
Ağustos 2025
Nisa Altun'dan

Yıllar içerisinde sayısız romantik kitap okumuştum ama hiçbir romantik kitap gerçek hayatla kıyaslanamazdı. Çünkü kitaplarda aşk, yalnızca kelimelerle var olurdu. Mükemmel sevgiler yaratırdı. *Kusursuz diyaloglar, zamanlaması şaşmayan tesadüfler, tam gerektiği anda gelen büyük itiraflar...* Ama gerçek hayat, bunların çok ötesindeydi. Sürprizlerle doluydu. Asla tahmin edilemezdi.

Kitaplarda duygular en güzel kelimelerle anlatılırdı ama gerçekte en değerli hisler çoğu zaman kelimesiz kalırdı. *Bir gülüşün dünyanı aydınlatan sıcaklığı, küçük bir elin avucuna bıraktığı güven, eve döndüğünde seni bekleyen bir çift gözün huzuru... Sabahları sevdiğin insanın uykulu sesiyle uyanmak, kahvaltı sofrasında paylaşılan mutluluklar, akşam yemeğinde yapılan keyifli sohbetler...* Bunlar, hiçbir yazarın tam anlamıyla anlatamayacağı, yalnızca yaşayarak hissedilebilecek şeylerdi.

Kitaplar bana aşkın nasıl olması gerektiğini anlatmıştı ama hayat, aşkın aslında nasıl olduğunu öğretmişti. Ve belki de bu yüzden, gerçek hayat her zaman daha büyüleyiciydi. Çünkü bir hikâyenin sonu belliydi ama hayatın sundukları sınırsızdı.

Elbette her zaman çok da mükemmel değildi hayat ama huzurluydu. *Koşturmanın, ufak tefek dertlerin arasında atılan kahkahaların, mutfaktan gelen kahve kokusunun, sevdiğin insanın ansızın yanağına kondurduğu bir öpücük...* Bütün bunlar her şeyin gayet yolunda olduğunu söylüyordu. Romanların vaat ettiği büyük tesadüfler ya da fırtınalı aşklar yoktu belki ama yerine çok daha güzel bir şey vardı. *Kendi hikâyem. Gerçek, içten ve hiçbir kurguya sığamayacak kadar değerli bir hikâye.*

Orta şekerli Türk kahvemin son yudumunu içtikten sonra fincanı çalışma masamın üzerine bıraktım. Gözlerim masamın baş köşesinde yer alan fotoğraf çerçevesine kaydı. Elimin tersiyle fotoğraftaki güzel çehreleri okşadım. *Kocam Demir Gürsoy ve onun boynuna sıkıca sarılmış olan dünyalar tatlısı kızım Ceylin...*

Artık sabahları Demir'in yanağıma kondurduğu öpücükle uyanıyordum. Ardından küçük adımlarla yatağımıza koşan kızımızın neşeli, cıvıl cıvıl sesi yankılanıyordu odada. O an, dünyanın en güzel melodisini dinliyormuşum gibi hissediyordum.

Peki... Biz bu raddeye nasıl mı geldik?

Tam olarak şöyle...

Hayat, hiçbir zaman kusursuz bir düzende akmıyordu. Bizim yolculuğumuz da öyle pürüzsüz, güllük gülistanlık bir şekilde geçmemişti.

Demir'in büyüleyici evlilik teklifinden sonra elbette hemen evlenmek gibi bir çılgınlık yapmamıştık. O dönemler çok gençtik. Önce biraz beklemek, üniversiteye adapte olmak ve hayatımızı bir düzene oturtmak istemiştik. Yalova'dan İstanbul'a taşındığımızda ikimiz de tecrübesizdik. Bu yüzden en sancılı zamanımız da üniversitenin ilk yılı olmuştu. *Tam anlamıyla bir faciaydı.* Yeni bir ev, yeni bir ortam, yepyeni bir hayat derken, o bir yıl boyunca Demir'le birbirimizi kedi köpek gibi yemiştik. *Üstelik her anlamda...*

Aynı evin içinde yaşamaya başlamanın getirdiği kaçınılmaz yüzleşmelerle, birbirimizin alışkanlıklarını öğrenmiş, birbirimizi çok yakından tanımaya başlamıştık ve lisedeki o her şeyden mutlu mesut olan çift olmadığımızı fark etmiştik. Çok kavga etmiş, çok atışmıştık. İkimizin de çekilmez olduğu bir sürü an olmuştu. Özellikle de sınav haftalarında ya da benim regl dönemlerimde o gerginlikler zirve yapmıştı. İlk yıl bizi epey yıpratmıştı ama her kavganın sonunda da bir şekilde barışmayı, tatlıya bağlamayı hep bilmiştik.

O dönemler Demir beni çok üzdüğünde aniden evden kaybolur, kısa bir süre sonra elinde kırmızı karanfillerle kapıda belirirdi. Masumca, çocuksu bir yüz ifadesiyle gözlerimin içine baktığında tüm küskünlüğüm giderdi. Ben de onu kırdığımda ya bir kedi gibi yanına sokulup benimle barışana dek şirinlik yapardım ya da en sevdiği çikolatalı ıslak kekten pişirirdim. Ama her ne olursa olsun hiç pes etmez, birbirimizden vazgeçmezdik. Aksine birbirimizin gönlünü alana dek her şeyi yapardık. Yatağa da asla küs girmezdik. Kavgalarımızla, sert çıkışlarımızla birbirimizi sevmeye devam ederdik. *Bu durum elbette hâlâ böyleydi.*

Zamanla birbirimize iyice alışmış, düzenimizi oturtmuştuk. Hatta daha fazla atışmayalım diye ikinci yılımızda belli başlı kurallar koymuştuk. Evin düzeniyle ya da iş planlamalarıyla ilgili listeler yapmış, buna göre hareket

etmeye başlamıştık. İşte o zaman her şey daha sorunsuz bir şekilde ilerlemeye başlamıştı. *Üstelik o zamanlar artık evliydik.*

Üniversitenin ilk dönemini bitirdikten sonra aileler arasında -dedemler, bizimkiler ve annemin de Almanya'dan gelmesiyle kendi aramızda- küçük bir nişan töreni yapmıştık. Yaklaşık yedi ay nişanlı kalmıştık. Aslında en başında niyetimiz üniversite bitene dek beklemekti ama Demir de ben de buna dayanamamış, daha fazla sabredememiştik. Üniversitenin ikinci yılına başlamadan önce ağustos sonlarında Büyükada'da ailelerimiz ve arkadaşlarımız arasında küçük bir düğün yaparak evlenmiştik. *Benim nikâh şahidim Senem, Demir'in nikâh şahidi Batuhan olmuştu.* Üstelik düğünümüzü de ekstra bir masrafa girmeden, o dönemler bütün tadilatı yeni bitmiş olan köşkümüzün geniş bahçesinde yapmıştık. Ömrüm boyunca aklımdan hiç çıkaramayacağım muazzam bir gündü.

Ve evet...

Yıllar sonra öz babamın soyadını, sevdiğim adam sayesinde almıştım. Bu hâlâ çok garip geliyordu ama alışmıştım da. Artık Nisa Altun değil, Nisa Altun Gürsoy'dum.

Düğünümüzün ertesi günü balayına çıktık çünkü iki hafta sonra üniversiteye geri dönecektik. Balayımızda Yunan adalarına ve Paris'e gitmiştik. *Gerçekten çok eğlendiğimiz, hafızamıza kazınan harika zamanlardı.* Ama asıl zorluk, dönüşte başlamıştı. Balayı bitmiş, biz üniversiteye dönmüştük ve o noktada hayatın gerçek yüzüyle tanışmaya başlamıştık. İkinci sınıfa geçmiştik. Bir yandan üniversiteye gidiyor, bir yandan da aile şirketindeki işleri öğrenmeye çalışıyorduk. Öyle yoğun bir dönemdi ki bazen kafamızı kaldıracak vaktimiz bile olmamıştı. Şirketle ilgili bütün temel bilgileri Şevket abi Demir'e, Ela abla da bana öğretmişti. *Üstelik o zamanlar Ela abla hamileydi. Şimdilerde altı yaşında, çok zeki Muzaffer Tolga adında bir oğlu var. Merak etmeyin, ona da geleceğiz.*

Aslında en başta şirkette çalışma gibi bir planım yoktu ama hem Demir'in hem de babamın ısrarları yüzünden bu durumu kabul etmek zorunda kalmıştım. Üstelik buna Muzaffer dedemin ısrarı da eklenince, şirkette bir yetkimin olması kaçınılmaz hâle gelmişti.

Üçüncü şirketin hazırlıkları sürerken Muzaffer dedem, Demir'in ortağı olması gereken Batuhan'ın bütün yetkilerini bana vermek istemiş, şirketin ikinci patronu olarak beni görmek istediğini açıklamıştı. Bunu ilk duyduğumda şiddetle karşı çıkmıştım. Batuhan'a ve ailesine büyük haksızlık olacağını söylemiştim ama dedem itirazlarımı kabul etmemişti. İtirazlarım onun için basit birer engeldi ve Muzaffer Gürsoy o engelleri aşmayı iyi bilirdi. Sağ olsun, geçen yıllar içerisinde ne kadar dik başlı bir adam olduğunu dedem bana da çok net bir şekilde göstermişti. Nitekim o dönem de yine kendi

bildiğini okumuştu. Eğer bana verdiği pozisyonu kabul etmezsem ciddi ciddi dördüncü bir şirket açıp, beni de başına geçireceğini söylemişti. Böylelikle Sinan abi ve Serkan abinin yıllardır dilinden düşürmediği teorileri de doğru çıkarmıştı. Direnmemin hiçbir anlamı kalmamıştı. Eli mahkûm ben de kabul etmek zorunda kalmıştım. Üçüncü şirketin ikinci yetkilisi ben olacaktım ama Batuhan da Demir'in ortağı olarak kalacaktı. Sadece onun da yetkileri tıpkı diğer çalışanlar gibi Demir'e bağlı olacaktı. Şirketin zirvesinde ise tek bir isim olacaktı. O da Demir Gürsoy'dan başkası değildi. *Ve her şey, tam da dedemizin istediği gibi olmuştu.*

Şirkete dair her şeyi üniversitenin son yılına kadar öğrenmiştik. Öyle ki Demir'le yan yana toplantılara girmiş, ihale savaşlarına birlikte katılmıştık. Lakin hayatın bizim için hazırladığı asıl büyük sürpriz de o yılın içinde saklıydı. Pandemi yüzünden eğitim zaten uzaktan ilerliyordu ve tam da 2020 Kasım sonunda beklenmedik bir haberle sarsılmıştık. *Çünkü hamile kalmıştım.*

Aslında o zamanlar düzenli olarak doğum kontrol hapları kullanıyordum ama atladığım, unuttuğum günler de olmuştu. Hamile olduğumu ilk öğrendiğimdeyse çok korkmuştum. Henüz yirmi bir yaşındaydım ve kesinlikle çok erken olduğunu düşünmüştüm. Böyle bir sorumluluğun altından kalkabilir miydim, bilmiyordum. Endişelenmiştim, ellerim buz kesmişti, kalbim deli gibi korkuyla çarpmıştı ama o korku, Demir'e bu haberi verdiğim anda yerini bambaşka bir duyguya bırakmıştı. *Koca bir mutluluğa...*

Demir, hamile olduğumu öğrendiğinde gözlerimin içine öyle bir bakmıştı ki, o anı asla unutamazdım. Hatta daha öncesinde onu hiç öyle görmediğime yemin edebilirdim. Her zaman çok güzel bakardı bana ama o gün... O gün sanki bir mucizeye bakar gibi bakmıştı. Gözlerinde tarifsiz bir coşku, heyecan ve mutluluk belirmişti. Karşımda gözyaşlarına boğulurken, *"Baba mı oluyorum yani?"* diyerek bütün apartmanı inletmişti. Tek bir bakışı, sesindeki o derin sevinç bütün şüphelerimi kurutmuş, korkularımı yok etmeye yetmişti.

O yıl pandemi yüzünden derslerimizi uzaktan almak, bizim için büyük şanstı. Bu sayede hamileliğimi evde, Demir'in kolları arasında geçirmiştim. Hiçbir anımda beni yalnız bırakmamıştı. *Gece, gündüz, sabah, akşam...* Ne istersem, neye ihtiyacım olursa ikinci kez söylememe gerek kalmadan yerine getirmişti. Bana yalnız başıma adım bile attırmamıştı. En büyük yardımcım, destekçim yine o olmuştu. Benim için zaten her şeydi ama o süreçte anladım ki, bir eşten çok daha fazlasıydı. *Aynı zamanda da harika bir baba olmuştu.*

Hayatta herkesin payına düşen, zorlukları birlikte yaşamak ve atlatmaktır. Biz de o genç yaşımıza rağmen Demir'le bunu öğrenmiştik. *El ele, omuz omuza, kalp kalbe...* Doğumdan sonra, lohusalık dönemimde tüm yükü o üstlenmişti. Evdeki her işi, her detayı o halletmişti. Ama en önemlisi, kızımıza muazzam bir baba olmuştu. Küçücük bedenini göğsünden bir an olsun

ayırmamıştı. Hep orada, kalbinin yakınında tutmuştu. Her gece onu göğsünde uyutmuştu. Kısacık saçlarını okşamıştı. *Ve bu durum, hâlâ böyleydi.* Onlara her baktığımda içimi saran his hep aynıydı. *Sevgi, minnet, sonsuz bir huzur...*

Ceylin'in doğumundan bir süre sonra dedemin bize düğün hediyesi olarak satın aldığı ve şimdilerde yuvamız olan Üsküdar'daki villaya taşınmıştık. Hem şirkete hem de şehir merkezine çok yakındı.

Ceylin üç yaşına gelene dek şirketteki çoğu işe evden dahil olmuştum ama bu yıl artık buna dayanamadığımdan kızımızı kreşe yazdırmıştım. Çünkü çalışmayı, işle alakadar olmayı seviyordum.

Peki bütün bunlar yaşanırken bizim Sarışın ve Bay Çokbilmiş nerelerde miydi?

Mustafa, bizimleydi. Her anımızda yanımızda olmuştu. Dilediği gibi hukuk okumuş ve Demir'in ısrarcı tarafından o da nasibini almıştı. Eğitimini tamamladıktan sonra küçük kardeşinin baskıları yüzünden o da üçüncü Gürsoy şirketinin yetkili avukatı olmuştu.

Senem ise... İtalya'da sanat eğitimini tamamlamıştı. Elbette doğumumda yanıma gelmişti. Yeğenini bizzat yakından görüp, kucağından hiç indirmeyecek kadar çok sevmişti ama o zamanlar pek de iyi bir dönem geçirmemişti. *Bazı tat kaçırıcı olaylardan dolayı...* Beş yıl boyunca İtalya'da yaşamış, son yılında da başarılı bir ressamın yanında ustalık eğitimi almıştı. *Artık çok başarılı bir ressamdı ve iki hafta sonra harika bir sergisi olacaktı.*

Senem, Türkiye'ye üç yıl önce dönmüştü. Demir'in iş dünyasındaki tanıdıklarının yardımıyla kendine bir organizasyon şirketi kurmuştu. Özel günlerde, davetlerde, düğün organizasyonlarında çoğunlukla Senem'in şirketi tercih edilirdi çünkü ortaya harika işler çıkarıyordu. Bunların yanı sıra kendine ait bir resim atölyesi vardı. İşten vakit bulabildiği her anı da orada geçiriyordu.

Benim hayatım da onların yaşamından pek farklı değildi. Şirket, Ceylin'in kreşi ve ev arasında mekik dokuyordum. İş hayatım yoğun toplantılar, telaşlı saatlerle doluydu fakat günün sonunda eve döndüğümde bana sarılan kollar bütün yorgunluğumu silip süpürüyordu. Bir fincan kahve eşliğinde Demir'le paylaşılan huzur, kızımızın uyumadan önce mırıldandığı şarkılar içimi sıcacık yapan mutlulukların en büyük göstergesiydi. *Bir insan gözleriyle sarılır mı? Bir insan gülümseyerek öper mi? Ya da bir insan sadece dokunarak iyileştirebilir mi?* Bilmiyordum ama onlara her baktığımda tam olarak bunları hissediyordum. Sevdiğim adamın gözlerindeki hiç değişmeyen aşkta, kızımızın kahkahalarında yalnızca kendi mucizemi buluyordum.

Fotoğraftaki Ceylin'imin o tombul yanağını, tatlı gülüşünü bir kez daha parmak boğumlarımla okşarken aniden masamın üzerindeki şirket telefonu çaldı. Düşünce selinden uzaklaşıp, bakışlarımı çerçeveden ayırarak telefona

uzandım ve kulağıma götürdüm. Girişteki güvenlik görevlilerinden biri, "Nisa Hanım, arabanız hazır efendim," diyerek beni bilgilendirdi.

"Teşekkür ederim. İniyorum birazdan." Kibarca yanıtlayarak telefonu kapattım. Masamdaki saati kontrol ettim. Şimdi çıkarsam anca yetişirdim. *Hem kızımı hem de kocamı almaya...*

Rahat, deri koltuğumdan kalkıp, kalem eteğimin duruşunu düzelttim ve bakışlarımı ofisimde gezdirdim. Üçüncü şirketin bütün tadilatları tamamlandığında Demir, şirketin en güzel odasını bana vermişti. *Tamam, itiraf ediyorum. Bu odayı kapmak için biraz ısrar etmiş olabilirdim.*

Şirketimiz, İstanbul'un göbeğindeydi. Benim, Demir'in, Bahar ve Batuhan'ın ofisleri gökdelenin en üst katında yer alıyordu. Ofisimin manzarası ise kesinlikle nefes kesiciydi. Buraya her adım attığımda kendimi tanıdık bir huzurun içinde buluyor ve hissettiğim sarsılmaz güçle hemen işe koyuluyordum.

Ofisimin duvarları boydan boya camdandı. Böylelikle şehrin ve Boğaz'ın muhteşem manzarası kesintisiz bir şekilde izlenilebiliyordu. Masamın hemen karşısındaki pencere doğrudan Kız Kulesi'ne bakıyor ve bana şahane bir görsel şölen sunuyordu. Ayrıca ofisim çok modern bir tarzda döşenmişti. Genellikle krem, beyaz ve açık gri tonlarına hâkimdi ve ben bu renkleri çok severdim. Masamın üzerindeki küçük dekoratif detaylarda altın ve metalik donuşlar vardı. Geri kalan her şey düzenli ve yerli yerindeydi. Bilgisayarım, kalemlerim, ajandam, birkaç önemli evrak... Fazlalığa yer yoktu. Benim dünyam, netlik ve sadelik üzerine kuruluydu.

Ofisimin bir köşesindeyse kısa bir kahve molası için tasarlanmış açık kahve tonlarında, gayet konforlu bir oturma alanı vardı. Bazen boş vakitlerimde orada Kız Kulesi'ni izleyerek kitap okurdum. İşte o zaman, günün en verimli zamanları olurdu. Yani genel olarak hem aydınlık hem de bayağı havalı bir ofise sahiptim. *Kocam sağ olsun.* Burada bulunmayı gerçekten seviyordum ama artık bu uzun günü bitirmeli ve kızıma koşmalıydım.

Dudaklarımdaki sırıtışa mâni olamazken emin adımlarla ofisimdeki banyoya doğru ilerledim. İçeri girip aynadaki yansımama baktım. Şirketteki duruşum ve imajım benim için çok önemliydi. Bu yüzden giyimime her daim önem verirdim. *Yazın bu boğucu sıcağına rağmen ceket giyecek dahi olsam da...*

Üzerimde uzun kollu, altın düğme detayları olan beyaz saten bir gömlek vardı. Gömleğimin altına dizimin biraz üzerinde biten siyah kalem etek giymiştim. Ayakkabılarım da klasik bir şekilde siyah, ince topuklu stilettolardı. Ve evet, ağustos sıcağına rağmen bu kombinimi siyah blazer ceketle tamamlamıştım.

Sabah dalgalandırdığım saçlarımı tarayıp, yüzümü çerçeveleyen kakülümün duruşunu düzelttim. Yanaklarıma biraz allık sürüp makyajımı

tazeledim. Kendimi hazır hissettiğimdeyse banyodan çıktım. Masamın üzerindeki siyah, deri çantamı alıp, içine cep telefonumu da atarak ofisimden ayrıldım. Kapıdan dışarı çıktığımda gözlerim bir anlık duvardaki tabelaya gitti.

İkinci Yönetim Kurulu Başkanı

Nisa Gürsoy

Havalı bir görüntüydü.

Birinci yönetim kurulu başkanını söylememe gerek yoktu. Bizzat kocamdı.

Ve hayır... Kocam Bey bu odayı bana verirken tabelaya yalnızca Gürsoy soyadını yazdırmıştı. Benden habersiz bir şekilde. Neymiş efendim? Şirkette sadece Gürsoy soyadını kullanacakmışım. Peki, öyle olsun.

Ofisimden çıktığım gibi hemen karşımda, kendi masasında oturan kişisel asistanım Gonca yüzündeki içten gülümsemeyle ayağa kalktı. Yirmilerinin başında, sarışın, kahverengi gözlü, her dediğimi anında yerine getiren çalışkan ve aynı zamanda da dünya tatlısı biriydi.

"Çıkıyor musunuz Nisa Hanım?" diye ilgiyle sorduğunda başımı salladım.

"Evet, canım. Önce bir Bahar'a uğrayacağım. Ardından bizim ufaklığı almaya gideceğim."

"Öpün benim yerime."

"Elbette."

Bizim Ceylo, tatlılığıyla nam salmıştı, bu yüzden buralarda adını bilmeyen yoktu. Herkesin de gözdesiydi. Yalnızca amcalarını, teyzelerini, dedelerini değil, şirketteki çalışanları bile kendine âşık etmeyi başarmıştı. Gerçi o ufaklığı tanıyan herkes anında hayran kalıyordu. Babası gibi şeytan tüyü vardı eşek sıpasında.

Topuklu ayakkabılarımın zeminde çıkardığı seslerle Gonca'ya arkamı dönerek uzun koridorda emin adımlarla yürüdüm. Bunu yaparken çevredeki çalışanlarımıza tebessüm edip, selam vermeyi ihmal etmedim. Sadece şirketteki duruşumuz değil, onlara olan tavrımız da çok önemliydi. Çalışanlarımızın huzuru ve mutluluğu benim için çok kıymetliydi.

Bahar ve Batuhan, bizimle birlikte aynı üniversitede okumuşlardı. Demir ile ben, dış ticaret ve uluslararası ilişkiler üzerine eğitim almıştık. Hatta ben ek olarak İngilizce, Fransızca ve Almanca dil eğitimleri de almıştım. Bahar ve Batuhan ise ekonomi üzerine eğitim almışlardı. Hâliyle şirketimizin finans müdürü de Bahar'dan başkası değildi. Tıpkı yıllar öncesinde, o yeni yıl gecesinde gelecek hakkındaki planlarımızdan bahsettiğimiz gibi o kardeşini bırakamamıştı, ben de sevgilimi.

Akşamüstü güneşi, geniş camlardan içeri süzülerek Bahar'ın masasını altın rengine boyuyordu. Şirketin yoğun temposuna rağmen, Bahar'ın odasına her zaman bir düzen ve sakinlik hâkimdi. Masasının köşesinde muntazamca sıralanmış finans raporları ve kahve kupasının yanındaki birkaç kalem, onun

titiz çalışma tarzının birer yansımasıydı. Ela gözleri dikkatle bilgisayarının üzerindeydi. Öyle ki geldiğimi bile fark etmemişti. Üzerinde kalın askıları olan saks mavisi şık bir tulum vardı. Kabarık kıvırcık saçlarıyla ve gözlerine takmış olduğu okuma gözlükleriyle hem çok güzel hem de oldukça otoriter görünüyordu.

Yıllar içerisinde hepimiz çok değişmiştik. Artık lisedeki o toy hâllerimizden eser yoktu. Vücutlarımız gelişmiş, boylarımız biraz daha uzamıştı. Duruşumuz genç kız gibi değil de kadınsıydı.

Ve Bahar...

Tanıdığım en güzel kadınlardan biriydi. Şirketin başına geçtiğimizden bu yana birçok talibi olmuştu. Ortaklarımızın birçoğu onunla randevuya çıkabilmek için sıraya girmişti ama Bahar hepsini itinayla reddetmişti. Kalbi kapalıydı. *Beklediği yakışıklı bir doktor vardı.*

Üniversitenin ikinci yılında Demir ve ben evlenirken, Emre ve Bahar da uzak mesafe ilişkisini yürütemedikleri için ayrılmışlardı. Çünkü Emre kazandığı tıp bölümünü okumak için Amerika'ya gitmişti ama Bahar'la iletişimleri de arkadaşlıkları da hep baki kalmıştı. Bir gün yeniden yan yana gelmenin hayalini kuran Bahar hiç kimseyle birlikte olmamıştı. Olmak da istememişti.

Batuhan'dan hiç bahsetmiyordum bile. O, tıpkı her konuda olduğu gibi bu konularda da ikizinin tam tersiydi. *Sektörün en çapkın iş adamlarından biriydi ve benim dört yaşındaki biricik kızım Ceylin ona körkütük âşıktı.*

Bahar, hâlâ dikkatle bilgisayar ekranına bakarken, beni fark etmesi için aralık olan cam kapısını tıklattım. Başını ekrandan kaldırıp bana çevirdi. Okuma gözlüklerini çıkarıp, elindeki kalemi de masaya bırakarak içtenlikle gülümsedi. Ofisinin ortasına kadar ilerleyip, "Canım, ben çıkıyorum," dedim.

"Tamam, hayatım."

"Yarın adada görüşüyoruz, değil mi?"

"Kaçırır mıyız hiç?"

Yarın *20 Ağustos*'tu. Büyükada'da, köşkümüzde güzel bir davetimiz olacaktı çünkü Demir'le evliliğimizin altıncı yılıydı ve bunu ailemizle, yakın arkadaşlarımızla birlikte kutlayacaktık.

Bahar, koltuğunda iyice geriye yaslanıp kollarını kavuşturdu. İlgiyle, "Her şeyi yine Senem hazırladı, değil mi?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Evet, üç gündür orada. Biliyorsun, o varken başkasına güvenemem."

Senem'in elinden çıkan her organizasyon kusursuz olurdu ve ben, o varken asla başkasından yardım istemezdim.

"Bilmez miyim?" diyerek göz kırptı Bahar. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi ekledi. "Sergisi ne zamandı?"

"İki hafta sonra," dediğimde ağır ağır başını salladı. Masadaki açık dosyalardan birini kapattı. Parmaklarıyla üzerinde küçük bir ritim tutturdu. Ela

gözleri hınzırca parlarken kaşlarını oynatarak, "Mustafa'yla araları nasıl?" diye sordu birdenbire. Anında gözlerim açıldı bu sorusuyla.

"Sen de fark ettin, değil mi?" Bahar'ın dudaklarındaki sinsi gülümseme büyüdü.

"Canım, fark edilmeyecek gibi mi sence? O iki aptal, yan yana gelince resmen ateş ve barut gibiler. Tutuşsalar alev alacaklar. Acaba farkındalar mı bunun?"

"Hiç sanmıyorum. Farkında olsalar şimdiye yüzük takmışlardı."

"Haklısın."

Mustafa ve Senem...

Bu ikili bize de büyük sürpriz olmuştu. Gerçi bana o kadar da sürpriz olduğu söylenemezdi. Ben çocukluğumdan aşinaydım bu ikiliye.

Aralarındaki gerilim ve çekim bariz bir şekilde ortadaydı. Bir şey olduğu kesindi ama ne olduğunu henüz hiçbirimiz bilmiyorduk. Üç yıldır birbirlerini hem itip hem çekmeleri tesadüf olamazdı. Garip bir şekilde sürekli sürtüşüyorlar ama zaman zaman da bir bakıyorduk ki açık açık flört ediyorlardı. Tuhaf bir ikiliydiler.

Peki Aybüke ve Oğuz'a ne mi oldu?

Tarih oldular.

Gerçi Aybüke'nin tam olarak tarih olduğu söylenemezdi. Onunla hâlâ irtibattaydık. Hem ben hem de Mustafa...

Üniversitenin üçüncü yılında Senem ve Oğuz ayrılmışlardı. Çünkü Oğuz denen haysiyetsiz, Senem'i İtalyan bir kızla aldatmıştı. *Hem de onların evinde, onların yatağında. Adi herif!*

O dönemler bunu öğrenen Oğuz'un annesi, Oğuz'un Senem'in yanından taşınmasını istemişti ve elbette Senem'in tarafını tutmuştu. Hatta defalarca Oğuz değil, annesi Senem'den özür dilemişti. Fakat Senem, bir daha asla o evde kalmak istemediğini söyleyip, annemlerin yardımıyla başka bir eve taşınmıştı. Hiç iyi zamanlar geçirmemişti ama eğitimini de aksatmamıştı. Başka eve taşındıktan sonra Oğuz'la hiç iletişim kurmamış, bir daha görüşmemişlerdi. Dolayısıyla Oğuz'un şu anda, nerede olduğundan ya da ne yaptığından hiçbirimizin haberi yoktu. *Gerek de yoktu.*

Mustafa ve Aybüke ise üniversitenin sonlarında ayrılmışlardı. Ancak onlarınki kötü bir ayrılık değildi. Onlara yaraşır bir şekilde birbirlerini olgunlukla karşılayarak ayrılmışlardı. İkisi de olan bitenlerin farkındaydı. Belki de en başından beri bu ilişkideki çıkıntıların en büyük sebebi aralarındaki büyük farklardı.

Yıllarca Aybüke ve Mustafa'nın en güzel tarafının birbirlerinden bu kadar farklı olmalarına rağmen iyi bir ilişki kurmaları olduğunu düşünmüştüm. Bana göre onları güzel yapan da farklılıklarıydı ama bir noktada o farklılıklar,

bakış açılarını ve fikirlerini değiştirmeye başlamıştı. Ayrılıkları da bundandı. İkisi için de en doğru olanın bu olduğuna karar vermişlerdi ama iletişimlerini de hiç koparmamışlardı. İki yakın dost gibi konuşmaya devam etmişlerdi.

Bu süreçte Mustafa hukuk okurken, Aybüke de konservatuar okumuştu. Harika fiziğiyle modelliğe başlamıştı. Geçen yıl Paris'e taşınmıştı. Şimdi Türkiye'nin gözde mankenlerinden biriydi.

Bundan sonrasında Mustafa ve Senem'e ne olacaktı? Hepimizin asıl merak konusu buydu.

Düşüncelerimden sıyırılıp bakışlarımı yeniden Bahar'a çevirdiğimde o da gülümseyerek bana bakıyordu. "Hadi tutmayayım ben seni. Sonra detaylıca konuşuruz. Git, al bizim ufaklığı," dediğinde başımı salladım. Gülümseyerek kapıya doğru ilerdim. "Yarın görüşürüz canım," diyerek ona havadan öpücük gönderip ofisinden çıktım. İçimde yükselen huzurla adımlarımı bu kez asansörlere doğru attım. *Şimdi sırada ballı çöreğime kavuşmak vardı.*

Asansörün gelmesiyle kendimi içeri attım ve zemin katı tuşladım. Kısa sürede en aşağı kata ulaştığımda çantamdan güneş gözlüğümü çıkararak gözlerime taktım. Giriş katındaki çalışanlarımıza tebessüm edip, başımla selam verirken çıkışa doğru yürüdüm. Kapıdan dışarı çıktığım gibi gümüş rengindeki Volvo SUV arabam hazır ve nazır bir şekilde beni bekliyordu. Görevli vale yanıma yaklaşıp arabamın anahtarını bana uzatırken, "İyi günler Nisa Hanım," dedi başını eğerek. Tebessüm edip anahtarı elinden aldım.

"Teşekkürler."

Sürücü koltuğuna yerleştim. Kemerimi bağladım. Arabayı çalıştırmadan hemen önce gözlerim, karşımdaki devasa gökdelene ve onun tam ortasında, büyük harflerle eğik bir şekilde yazılmış olan *GÜRSOY HOLDİNG* tabelasına odaklandı.

Şirketlerimiz tekstil sektöründe faaliyet gösteriyor, üretim alanımız giyim ile ayakkabıdan oluşuyordu. Şevket abi ve babamın yönettiği şirketler, ürünleri üretirken; biz, üçüncü şirket olarak, bu ürünlerin ticaretini sağlıyorduk. Üretilen kıyafetleri ve ayakkabıları hem yurt içinde farklı şehirlere hem de yurt dışına pazarlıyorduk. Birden fazla yabancı dil bildiğim için çoğunlukla yurt dışı görüşmelerini ben ayarlıyordum. Demir ve Batuhan ise toplantılara katılıyor, fiyatları belirliyorlardı. Bahar, şirket çalışanlarının finansal haklarından sorumluydu. Mustafa, avukatımızdı. Çok iyi bir ekip olduğumuz yadsınamaz bir gerçekti. Şevket abi bizden her zaman övgüyle bahsederdi. *Ona göre ben şirketin kalbiydim, Demir ise beyni.*

Karşımdaki tabloya gururlu bir gülümsemeyle bakarken daha fazla oyalanmak istemedim. Üzerimdeki ceketi çıkarıp arka koltuğa bıraktım ve motoru çalıştırdım. Şirketin bulunduğu alandan hızla uzaklaştım.

Gün batımı, İstanbul'un üzerine turuncu bir perde gibi serilmişti. Trafik, mesai saatinin bitişini haber veren bir ritimle yavaş ilerliyordu. Direksiyonun başında, kolumu camın kenarına yaslamış hâlde yorgun bir nefes bıraktım. Günün yoğunluğu henüz omuzlarımdan kalkmamıştı. Toplantılar, mailler, kararlar... İş dünyasının içinde güçlü bir kadın olarak var olmak bazen hiç kolay değildi ama bu saatler, bu kısa yolculuk, her şeyi unutturan bir masalın başlangıcı gibiydi. Çünkü biraz sonra hayatımdaki en önemli varlığı, kızımı kollarımın arasına alacaktım.

Arabanın içini hafif bir müzik dolduruyordu. Kreşe yaklaşırken telefonumu arabanın müzik çalarına bağladım çünkü biraz sonra Ceylin'in istediği şarkıları açacaktım. Güneş gözlüklerimi çıkarırken gözlerim dikiz aynasından kendime takıldı. Gözlerimin altında belli belirsiz halkalar vardı ama içimde başka bir şey daha canlanıyordu. *Annelikten gelen o sarsılmaz sevgi.*

Kreşin sokağına girerken kalbimin atışları hızlandı sanki. Ceylin'imin kokusunu içime çekeceğim, minik ellerinin boynuma dolanacağı an çok yakındı. *Bütün yorgunluğumu üzerimden alacak o an...*

Bana dünyanın en güzel hissini soracak olsalar, tereddütsüz annelik derdim. *Özellikle de çocukluğunu ve gençliğini annesiz geçirmiş biri olarak...*

Annelik insanı bambaşka biri yapıyordu. En önemlisi de olgunlaştırıyordu. Kollarına aldığın o minik canın ilk nefesinden, ilk adımlarına kadar her anına tanıklık etmek, tarifi imkânsız bir duyguydu. Gerçek bir mucizeydi ve bu hissin beni böylesine derinden sarıp sarmalayacağını asla tahmin edemezdim.

Zaman zaman çok yoruluyordum ama Ceylin'in bir gülümsemesiyle yeniden hayat buluyordum. Bazen tükenmiş hissediyordum ama ciğerlerime çektiğim o mis kokusu her şeyi unutmama yetiyordu. Bazen sabır taşımın çatladığını sandığım anlar oluyordu ama küçücük bir öpücüğüyle içimdeki tüm fırtınalar diniveriyordu. Meğerse anne olmak, her seferinde biraz daha güçlenmek, sevgiyi daha da derinden hissetmekmiş. *Ve bundan daha değerli hiçbir şey yokmuş.*

Arabamı kreşin otoparkına park edip hızla koltuğumdan indim. Kapılarını kilitleyip emin adımlarla binaya girdim ve doğrudan Ceylin'in sınıfına ilerledim. Kapı aralıktı ve kızımın ne yaptığını buradan net bir şekilde görebiliyordum. Yuvarlak bir masanın çevresinde arkadaşlarıyla birlikte oturuyor, önündeki resim defterine elindeki boyalarla resim çiziyordu. Resim yapmayı çok seviyordu ve bu alışkanlığını Senem'den almıştı.

Her annenin evladı, ona dünyanın en güzel çocuğu gibi gelirmiş. Bana göre de dünyanın en güzel, en tatlı çocuğu Ceylin'imdi. Bir kere babasının kopyasıydı. *Saçlarının kumrallığı, bakışlarındaki haylazlık, komikliği, küçük ağzına rağmen hiç susmayan çenesi...* Her şeyiyle Demir'in aynısıydı. Sadece

gözlerini ve tombul yanaklarını benden almıştı. Bu arada dört yaşında olmasına rağmen inanılmaz çapkın ve flörtözdü. Hayranları çoktu ballı çöreğimin.

Onu izlerken gülümsememe engel olamıyordum. Sanki masal dünyasından fırlamış gibiydi. *Sevecen, neşeli ve tam bir enerji topu!* Yanında oturan Mehmet Ege'ye bıcır bıcır bir şeyler anlatıyordu. Sabah iki kulak yaptığım saçları çoktan dağılmıştı. Zaten toplamamı da hiç sevmezdi küçük hanım. Fırsatını bulduğu anda hemen açardı saçlarını.

Geldiğimi hissetmiş gibi başını hafifçe arkaya doğru çevirdiğinde kapıya yaslanan beni gördü. Koyu kahverengi gözleri irice açıldı. Oturduğu pembe tabureden hızla ayağa kalkıp, eline de resim defterini alarak küçük ayaklarıyla bana doğru koştu. "Anneee!" diye şakırken onu yakalamak için dizlerimi hafifçe kırarak olduğum yerde eğildim. Yanıma geldiği gibi kollarından tutup hızla kucağıma aldım.

"Aşkıııım!"

Mis kokusu burnuma dolduğunda yüreğim derin bir sevgiyle doldu. Boynuna yüzümü gömerek o hiç doyamadığım kokusunu derin derin içime çektim. Boynundan, tombul yanaklarından öptüm. Benim için dünyadaki en güzel koku, en güzel his yalnızca buydu. Kızımı kollarımın arasına alıp sıkıca sarılmaktı.

Ceylin'i iyice göğsüme bastırırken, "Nasıl geçti günün?" diye sordum merakla.

"Çok güzel!" Minik parmaklarının arasındaki resim defterini önümüze çekti ve heyecanla anlatmaya başladı. "Bak, resim yaptım! Bu sen, bu ben, bu babam, bu Batu. Bu da Mehmet Ege." Yaptığı resme kısa bir göz attım. *Küçük yuvarlak kafalar; kocaman vücutlar, gülümseyen suratlar... Tam bir baş yapıttı.*

"Ayyy ne güzel olmuş anneciğim!" Başımı eğip ellerinden öptüm. Ceylin birden suratını buruşturdu. Resim defterini benim avucumun içine bırakırken kollarını kavuşturdu ve dudaklarını sarkıtarak devam etti.

"Ama Mehmet Ege saçımı çekti bugün. Ben de kafasına bir tane vurdum."

Başımı hafifçe yana eğip, ona onaylamayan bir bakış attım.

"Ceylin, ballı çöreğim biz seninle ne konuştuk? Arkadaşlara vurmak yok." Bunu dememle minik kaşlarını çattı, sinirle ellerini iki yana açtı.

"Ama o da saçımı çekti! Ama sonra da güldü. Hem saçımı çekiyor hem gülüyor. Ne salak çocuk dimi anne?"

İşte bizim minik papağan...

Böyle de duyduğu her şeyi anında kapıyordu ama bunu öğretinin kim olduğu belliydi. *Batuhan'dan başkası değildi.*

"Ceylin!" dedim sert olmayan ama uyarıcı bir tınıyla. Bu söylediğini bir duyan oldu mu diye bulunduğumuz sınıfı kontrol ettim. Neyse ki öğretmenleri de arkadaşları da duymamıştı onu.

"Kimseye salak demiyoruz anneciğim. Salak kötü bir kelime."

Başını beni onaylarcasına salladıktan sonra elimdeki defterini alarak kucağımdan indi. Birlikte eşyalarını toparlayıp, öğretmenlerine de *iyi akşamlar* dileyerek sınıftan ayrıldık. Kreşten çıkıp otoparka doğru ilerledik.

Aslında Impala hâlâ bizimleydi. Evimizin garajındaydı ve ben, onu kullanmayı daha çok seviyordum ama Ceylin Hanım'ın favorisi de bu Volvo SUV idi. Impala'yı hiç sevmiyordu. Neymiş efendim onda istediği şarkılar açılmıyormuş. Amcası gibi çokbilmişti. *Gerçi benim kızım, ben hariç herkesten bir şey kapmıştı da bir bana çekmemişti.*

Resim defterini, Elsa'lı[15] *-en sevdiği çizgi film kahramanı Elsa'ydı-* mavi çantasına yerleştirdikten sonra krem rengindeki çiçekli elbisesini ve saçlarının dağınıklığını düzelterek onu çocuk koltuğuna oturttum. Kemerini bağlarken kızım da uzanıp yanağıma uzun bir öpücük kondurdu. Bakışlarımız birbirine değdiğinde gözlerini kısarak bana baktı. Genelde çok heyecanlı bir şeyler anlatacağı zaman başını hafifçe yana eğer, gözlerini de böyle kısardı.

"Anne biliyor musun? Mehmet Ege babam gibi gülüyor. Böyle gözleri kayboluyor gülünce."

Bunu derken gözlerini tamamen kısmış, Demir'i taklit etmeye çalışmıştı. O hâliyle o kadar tatlıydı ki dayanamayarak tekrar boynuna küçük öpücükler kondurdum. Kıkırtılarımla geri çekilirken, "Öyle mi ballı çöreğim? Peki güzel mi gülüşü?" diyerek imalı bir ses tonuyla mırıldandım. İşaret parmağını çenesine koyup düşünür gibi yaptı ve sonra da başını salladı.

"Güzelll."

"Baban duymasın ama," diye fısıldadığımda tatlı tatlı kıkırdadı.

Demir, kesinlikle duymamalıydı. Kızına karşı inanılmaz kıskanç ve korumacıydı. Küçük bir çocuğun bile Ceylin'e fazla yaklaşmasına tahammülü yoktu.

Ceylin'in yanından uzaklaşmadan önce ellerini tutup, "Bil bakalım, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum. Anında gözleri parladı bizim afacanın ve iki elini havaya kaldırarak, "Uçaklara!" diye bağırdı. Onun *uçaklar* diye bahsettiği yer aslında havalimanıydı.

"Evet, uçaklara. Ama kimi almaya?"

"Batu'yu!"

Başımı sağa sola doğru sallarken omuzlarımı düşürüp içli bir nefes bıraktım.

Benim kızım, çapkın bir fingirdekti. Hem de bayağı cilveli bir fingirdekti. *Bir evlat gerçekten hiç mi anasına çekmezdi?* Daha az önce Mehmet Ege'nin

[15] *Frozen* adlı animasyon filminin ana karakteri.

gülüşünden bahsedip hülyalara dalıyordu, şimdi Batu diyordu. Gerçi söz konusu Batu olduğunda kimsenin şansı yoktu. Kızım ona çok âşıktı.

Batuhan'ın da hakkını yiyemezdik lakin. Hamileliğim boyunca Batuhan ve Mustafa dibimizden hiç ayrılmamışlardı. Öyle ki o dönemlerde, Demir'le yaşadığımız evde onlar için ayrı bir oda hazırlamak zorunda kalmıştık. İkisi de Demir'le bana çok yardımcı olmuşlardı. *Özellikle de Batuhan...* Hatta aşermelerimde her istediğimi anında önüme seren kişi oydu. Ceylin doğduğunda da tıpkı Demir gibi kucağından hiç indirmemişti. Mustafa'yla ikisi harika amcalardı ama küçük bir farkla. Mustafa, kızımızın amcasıydı. Batuhan ise babasından sonraki aşkıydı.

Başımı hafifçe yana eğip, "Kızım babayı almaya gidiyoruz ya hani?" diyerek ona küçük bir hatırlatmada bulundum. İşaret parmağımla fındık burnunun ucunu pışpışladım.

Ceylin kollarını iki yana açtı, sanki dünyanın en basit gerçeğini açıklıyormuş gibi büyük bir ciddiyetle konuştu. "Ama Batu da geliyor." Yine içli bir nefes bıraktım. *Hayır, hayır. Batu karşısında hiçbirimizin şansı yoktu.*

Alnına minik bir öpücük kondururken, "Eşek sıpası seni," diyerek ağzımın içinden mırıldandım. Duydu tabii ki beni. Dudaklarını oyuncu bir edayla büzerken, "Hani ballı çörektim?" diye söylendi. Olayları dramatize etmesi bile Batuhan'ın aynısıydı. Kızımı da iyice kendine benzetmişti.

"Bakalım bu Batu aşkın yüzünden asıl babanın ballı çöreği kalabilecek misin küçük hanım?"

Sorum karşısında kahkahalar attı. Kahkahasıyla bu çok bilmiş ufaklığın dünyadaki en büyük neşem olduğunu bir kez daha anladım ve onun kapısını kapatarak kendi koltuğuma oturdum. Kemerimi bağladım. Motoru çalıştırıp arabaya bağladığım telefonumun Spotify'ni açtım çünkü bizim küçük hanım müziksiz yolculuk yapamıyordu.

"Ne açalım anneciğim?" diye sorduğumda iki elini çırparak coşkuyla bağırdı.

"Bi' tek ben anlarım!"

"Tamam aşkııım!"

Hemen istediği şarkıyı açtım. Şarkının melodisini duymasıyla oturduğu çocuk koltuğunda kalçalarını sallamaya, dans etmeye başladı. Bu kızın cilvesi beni de aşıyordu. Şarkının nakaratlarını duyduğu gibi anında mırıldanmaya başladı.

Ceylin, tam bir Türk pop müziği aşığıydı. Bu aralar favorisi buydu. Geçen hafta da *Manifest* grubundan *Zamansızdık* idi. Dört yaşında bir çocuktu ama aklı zehir gibiydi. Bir şarkıyı birkaç kez dinlemesiyle hemen ezberleyebiliyordu. Beni de hayrete düşürüyordu.

Ballı çöreğim arka koltukta keyfi tıkırında bir şekilde şarkıya eşlik ederken ben de direksiyona odaklandım ve vakit kaybetmeden yola çıktım. Çünkü görmeyi sabırsızlandığım başka biri daha vardı. *Umarım akşam trafiğine yakalanmazdık.*

Demir, üç gündür Frankfurt'taydı çünkü bundan birkaç hafta öncesinde Almanya'daki çok iyi bir şirketle görüşme sağlamış, ürünlerimizi pazarlamıştım. O da Batuhan ve Mustafa'yı yanına alarak sözleşmeyi konuşmak, anlaşmak ve imzalamak üzere Almanya'ya gitmişti. Tabii ki işi havada kapmıştık. Yanlarında bu kez ben olmadığım için onlara annem eşlik etmişti. Mükemmel Almancasıyla çok yardımcı olmuştu. Zaten otelde değil, annemin evinde kalmışlardı. Ben de şimdi onları almaya gidiyordum ve kocamı görüp, boynuna atlamak için resmen sabırsızlanıyordum.

Akşam trafiğinden dolayı neredeyse bir saat süren yolculuğumuz boyunca kızım arka koltukta defalarca aynı şarkıyı dinlemiş, nakaratlara eşlik ederek dans etmişti. Bense zaman zaman dikiz aynasından onu izlemiştim. O anlar öyle kıymetliydi ki... Onu izlemek büyük bir ayrılacaktı. Bir tiyatronun en muazzam sahnesiydi sanki. Gerçek, samimi ve tarifsizdi. Şarkının nakaratlarını söylerken iyice kendinden geçiyor, farkında bile olmadan sesini yükseltiyordu. Onun neşesi bana da bulaşıyordu. Günün yorgunluğu değil, yalnızca Ceylin'imin kahkahaları yankılanıyordu içimde.

"Savrulur savrulur...
Saçlarında hayatın.
Seni sorsunlar benden.
Bi' tek ben anlarıuuum!"[16]

Ona kıkırtılarımla eşlik ettim ama miniğimin aklı hâlâ şarkıdaydı. Şarkının melodisi yavaşça son bulurken Ceylin bunu hemen anlayarak, "Anne bir daha!" diye sızlandı ama şimdilik bu kadar yeterdi çünkü havalimanına gelmiştik. Arabamı otoparka park etmiştim bile.

"Aşkım, geldik ama uçaklara," dediğimde hızlıca başını salladı.

"Tamam o zaman." *Böyle de uysaldı benim ballı çöreğim.*

Ceylin, kemerini çözmekle uğraşırken ben de dikiz aynasından son kez kendime baktım. Dudaklarıma kirazlı nemlendiricimi sürüp renk verdim. Dalgalı saçlarımı ellerimle biraz daha kabarttım. *Kocam geliyordu sonuçta. Güzel görünmeliydim.*

Demir on dakika önce aramıştı. Uçağın indiğini ve bavulları beklediklerini söylemişti. Ben aynadan kendimi kontrol ederken Ceylin'in imalı sesi de arabanın içini doldurmuştu.

"Çok güzelsin anne. Babam seni hemen öpecek."

---

[16] KÖFN grubunun *Bi' Tek Ben Anlarım* adlı şarkısının nakaratlarıdır.

Hızla arkamı dönüp bacağına küçük bir çimdik attım. Kocanız her fırsatta dudaklarınıza yapışıyorsa ve o esnada kızınıza yakalanıyorsanız ortaya da böyle geveze bir çocuk çıkıyordu işte.

"Seni kıtır kıtır yerim ballı çöreğim," dediğimde kıkırdadı.

Sürücü koltuğundan inip Ceylin'in tarafına ulaştım ve kapısını açarak onu hemen kucağıma aldım. Kollarını sıkıca boynuma dolarken kapıları kilitleyip kucağımdan indirdim. İyice ağırlaşmıştı çünkü. El ele Sabiha Gökçen Havalimanı'na girdik ve *Dış Hatlar Gelen Yolcu* kapısına doğru ilerledik.

Ceylin, elimden tutup olduğu yerde kendi etrafında dönerken kahkaha atıyor, beni de kendisiyle birlikte döndürüyordu. İnanılmaz hareketli bir çocuktu. Enerjisi hiç bitmiyordu. Bu sırada yolcular da kapıdan çıkmaya devam ediyordu. Kapılar bir kez daha açıldığında nefesim kesildi, kalbim tekledi çünkü bu kez çıkan kişi Demir'di.

Ve Demir Gürsoy...

Kocam, hayat arkadaşım, her şeyim...

Kalbimdeki tüm baharların, yazların tek mimarı o ve ona duyduğum sonsuz aşktı.

Bir insan, hiç bıkıp usanmadan başka bir insanı zaman geçtikçe böylesine daha çok sevebilir miydi? Bilmiyordum ama ben seviyordum. Hem de öyle çok seviyordum ki, onu her görüşümde kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi hissediyordum.

Görüyorsunuz, on yedi yaşındaki Nisa'nın hayalleri Jamie Dornan'dı ama yirmi altı yaşındaki Nisa'nın bütün hayatı yalnızca Demir Gürsoy'dan ibaretti ve o, bu hayattan ziyadesiyle memnundu.

Yılların bir adamı böylesine güzelleştirip, daha da karizmatik bir hâle getirmesi mümkün müydü? Bunu da bilmiyordum ama onu her gördüğümde içimde tarifsiz bir heyecan uyanıyordu. Çünkü çok sevgili kocamın insanın aklını başından alan bir yakışıklılığı vardı ve ben bu adam karşısında hep savunmasızdım.

Her zaman olduğu gibi yine dimdik yürüyordu. Adımlarındaki güven, yüzündeki ciddiyet ve o dudak dişletecek karizmasıyla insanın gözlerini bir mıknatıs gibi üzerine çekiyordu. Birbirimizin hayatına gireli neredeyse on sene olmuştu ve yıllar içerisinde sadece ben değil, o da çok değişmişti.

Vücudu artık daha heybetliydi. Omuzları genişlemiş, gömleğinin altından belli olan kasları daha da belirginleşmişti. Boyu benden bir hayli uzundu. Siyah takım elbisesi vücuduna tam oturmuştu. Beyaz gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve hafif dağınık saçlarıyla inanılmaz derecede çekici görünüyordu. Artık kirli sakal bırakıyordu ve bu da yüz hatlarını daha keskin gösteriyordu. Güneş gözlüklerini çıkarmamıştı ama ben o gözlerin nasıl yorgun baktığını tahmin edebiliyordum.

Dudaklarımı beğeniyle dişlerken beni gördüğünü hissettim. Çünkü anında gözlüklerini çıkardı, ceketinin yakasına taktı. Bana o çok sevdiğim karamel gözleri gösterdi ve içimi gıcıklandıracak bir gülüş bahşetti. Yanında Batuhan ve Mustafa da vardı. İkisi de birbirleriyle atışarak yürüyordu ama benim gözlerim yalnızca Demir'i görüyordu. *Birbirimizden sadece üç gün ayrı kalmıştık ama bu kadar kısa sürede bile onu böylesine özlemek...* Hâlâ ilk günkü gibiydi.

Benim gözlerim kocamdaydı ama kızımızın gözleri de onun yanındaki Batuhan'daydı. Aniden elimi tutmayı bıraktı ve minik bacaklarıyla Batuhan'a doğru koştu. Havalimanını inletircesine, "Batu!" diye bağırdı. Batuhan, onu gördüğü an gülümsedi, ela gözleri parladı.

"Fıstığım!" Bavulunun kulpunu tutmayı bırakarak yere eğildi, kollarını açtı. Ceylin kollarına atlayıp, boynuna sıkıca sarıldı.

Ben de onlara doğru yürüdüm ama odağım tek bir yerdeydi. Çok sevgili kocam gözlerindeki aşkla yanıma yaklaştı. Belimden kavrayıp beni kendine çekerken gözlerini kapatarak doğrudan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sakince öptü beni, ben de onu. O sırada Batuhan eliyle Ceylin'in gözlerini kapattı. Bizim ufaklık bunun sebebini de hemen anladı.

Batuhan'a fısıltıyla, "Öpüştüler mi?" diye sordu. Batuhan da onun kulağına, "Öpüştüler fıstığım," dedi.

"Bitti mi?"

"Bitti, açabilirsin."

Batuhan, Ceylin'in gözlerinden elini indirdi, çok bilmiş kızım ise gözlerini aralayarak bu kez de Mustafa amcasına sarıldı. En azından ona amca diye hitap ediyordu. Buna da şükrediyordum.

Demir'in kollarının arasından hiç çıkmadan, "Beyler, hoş geldiniz. Nasıldı uçuş?" diye sorduğumda Mustafa sadece başını iki yana sallamakla yetindi. Onun da yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Batuhan, kucağındaki Ceylin'e daha da sıkı sarıldı. Beni yanıtlayan da kocam oldu.

"Fena değildi ama çok yorgunum." Bunu derken başını hafifçe boyun girintime yasladı. Kokumu içine çekip boynumdan öptü.

Çenesine hafifçe dokunurken, "Gözlerinden belli oluyor hayatım," diye mırıldandım. Dokunuşumla gözlerini bir anlığına kapadı, yüzündeki çizgiler yumuşadı. Her zaman olduğu gibi en çok bana sığındığında rahatlıyordu. Toplantılar onu hep yormuştu ama bu sefer daha da belli oluyordu.

"Uykusuzum biraz," dediğinde anlayışla başımı salladım. Yanağına küçük bir öpücük kondururken Batuhan'ın itiraz dolu sesini işittim.

"Uçakta fıstık gibi hostesler vardı da kocan dönüp bakmadı bile. İnsan bir bakar."

Bazen... Hayır, bazen değil çoğu zaman Batuhan yüzünden sabır taşına dönüşüyordum. Beni bilhassa denediğini falan düşünüyordum. Hatta

Demir'i onunla iş seyahatlerine göndermeyi hiç istemiyordum ama neyse ki ben eşine fazlasıyla güvenen, inanan bir kadındım.

Demir, parmaklarıyla gözlerini ovalayıp başını iki yana sallarken onun yerine ben konuştum. Yüzüme gururlu bir gülümseme yerleştirerek, "Çünkü benim kocam sadık," dedim kendimden çok emin bir şekilde. Anında yüzünü ekşitti Batuhan.

"Hayır, senin kocan tam bir kılıbık."

Bunu demesiyle Ceylin'in irice açılan gözleri hemen Batuhan'a döndü. "Kılıbık ne Batu?" diye sordu merakla. Kaşlarımı havaya kaldırıp Batuhan'a bunu yapmamasını, anlamını söylememesine dair sert bir bakış attım ama Batuhan oralı bile olmadı. Arsızca gülümseyip kızımın yanağını sıktı ve onu yanıtlamakta hiç gecikmedi.

"Babanın diğer adı fıstığım." Söylediğine gözlerimi devirmeden edemedim. *Kızımızın kelime dağarcığı gittikçe genişliyordu. Harika!*

Ceylin, bir elini ağzına götürüp kıs kıs gülerken, "Baba senin adın kılıbıkmış," dedi gülüşlerinin arasından. Ona uyarı dolu sert bir bakış attım.

"Ceylin, kızım çok ayıp. Babaya öyle denmez." Masumca, kirpiklerini kırpıştırarak baktı bana ama kızdığımı da anladı tabii. Çünkü gülen suratı hemen düştü. Başını hafifçe öne eğerken Demir dayanamadı onun bu hâllerine. Benim aksime o hiç kızmamış görünüyordu. Zaten kızına da dayanamazdı. Ben kızdığım zamanlar asıl o bana kızardı.

"Sattın yine bizi ufaklık. Gel bakalım buraya." Kıskançlığını konuştururken Ceylin'i de Batuhan'ın kucağından aldı. Boynunu, yanaklarını, saçlarını peş peşe öptü. Ceylin de onu öptü. İyice göğsüne sokuldu. Kollarını Demir'in boynuna dolayıp, sımsıkı sarıldı babasına.

Demir, göğsüne sokulan Ceylin'in saçlarını okşarken imalı bakışlarını önce bana, ardından da kaşlarını oynatarak Batuhan'a çevirdi. Anlaşılan bu uçuş esnasında bilmediğim başka şeyler de olmuştu.

"Hayatım, bakma bana böyle dediğine, kendisi de uçuş boyunca yanındaki yazarla sohbet etti."

Meraklı bakışlarımı hemen Batuhan'a çevirdim. "Öyle mi? Kimmiş bu yazar?" diye ilgiyle sordum.

"Mehtap Fırat. *Kutup Yıldızı* diye bir kitabı varmış hatta. Belki ilginizi çeker. Siz seversiniz yıldızları."

Demir'le bakışlarımız birbirine kenetlendi. Karamel gözleri her zamanki gibi derin ve tanıdıktı. Demir, işlerin yoğunluğundan dolayı pek kitap okuyamazdı ama ben okumayı çok severdim. *Ve evet, gerçekten de ilgimi çekmişti.*

Batuhan, çenesini sıvazlarken, "Instagram'dan da birbirimizi takip ettik. Onu yarın adaya çağıracağım," diye açıkladığında gözlerimi şaşkınlıkla açarak

baktım ona. Kadınla daha yeni tanıştığından söz ediyordu ve onu yarın adaya çağırmaktan bahsediyordu. *Biraz yavaş mı olsaydı acaba?*

"Abartmasan mı Batuhan?"

"Yoo. Abartmıyorum. Çağıracağım. Önce muhabbeti ilerletmem lazım."

Yıllar geçiyordu ama Batuhan hiç değişmiyordu. Anlaşılan çapkınlığıyla yine gündemdeydi. Allah tanıştığı yazara sabır versin.

Demir, bir elini belime atarak beni iyice kendine çekip, şakağıma minik bir öpücük bırakırken Batuhan da hız kesmeksizin konuşmasını sürdürüyordu. *Yorgun değil miydi bu adam?*

"Bu arada, en komik olaya geliyorum. Pilotumuzun adı Duman'dı, biliyor musun? Hatta neydi tam adı? *Duman Akın Arslanoğlu.*"[17]

Ona kaşlarımı havaya kaldırarak baktım. *Bunun nesi komikti?*

"Gayet havalı bir isim. Bunun nesi komik?" Sorum karşısında gözlerini devirdi Batuhan.

"Zaten böyle bir ismi de yalnızca sen havalı bulurdun yengeciğim."

Bu kez onu yanıtlamak için kendimi yormadım. Benimle aynı fikirde olan bir başkası vardı zaten. Mustafa da Batuhan'a onaylamayan bakışlar atıyor ve başını iki yana doğru sallıyordu. Bir elini Batuhan'ın omzuna atıp, "Batu, ne çene çaldın yine? Hadi gitsek mi artık? Başım çatlıyor bak," diye söylendiğinde Batuhan onaylarcasına başını salladı ama abartılı bir şekilde mızmızlanmaktan da eksik kalmadı.

"Başladı yine bir diğer kumam!"

Mustafa, Bahar ve Batuhan, Avrupa Yakası'nda yaşıyorlardı. Üçü de ayrı dairelerde ama aynı apartmanda kalıyorlardı. Mustafa, bundan birkaç yıl önce Onur amcanın yanından taşınmış, kendi düzenini kurmuştu. Bunu yaparken de Bahar ve Batuhan'dan fikir alıp, onların yaşadığı apartmana taşınmıştı. Lakin küçük bir problemimiz vardı. Üçü de sabahları trafiğe yakalanıyor ve işe geç kalıyorlardı. Onlara birçok kez Anadolu Yakası'na taşınmalarını söylemiştim ama üçü de bana hiç kulak asmamış, aksine Avrupa Yakası'nda daha hareketli bir hayat olduğunu savunmuşlardı. *Hayır, bunu savunan kişi yalnızca Batuhan'dı.* Beyefendi gece hayatına bayağı bir düşkün olduğu için kendi alanından uzaklaşamıyordu ve evet, Anadolu Yakası'nda hayat daha sakin bir şekilde akıyordu. Biz de bu yüzden bu taraftaydık.

Mustafa, Batuhan'ın kolundan tutup sürükleyerek, "Yarın görüşürüz millet," dediğinde Demir'le birlikte aynı anda, "Görüşürüz," dedik. Önce Mustafa, Ceylin'in yanaklarından öptü. Ardından Batuhan, kızımın yanaklarından öpüp saçlarını okşadı.

---

[17] Yazarın *Pilotlar Kulübü* adlı kitabının baş karakteridir.

Batuhan, "Yarın görüşürüz fıstığım," dediğinde yine âşık âşık baktı bizimkisi Batuhan'ın ela gözlerine ve gamzelerine.

"Görüşürüz Batu," diyerek el salladı arkasından.

Demir, Ceylin'i kucağında iyice kendine bastırırken ben de onun bavulunun kulpundan tuttum. Malum küçük hanımın babasının kucağından inmek gibi bir niyeti yoktu. Canım kocam rahat bir nefes almış gibi, "Sonunda eve gidiyoruz," dediğinde gülümseyerek başımı salladım ve koluna girdim.

Havalimanından ayrılıp otoparka gittik. Ceylin'i yeniden çocuk koltuğuna oturturken ben direksiyon koltuğuna, Demir de hemen yanımdaki koltuğa oturdu. Motoru çalıştırmamla Demir yanıma sokulup boynuma minik bir öpücük kondurdu, başını omzuma yaslayıp gözlerini kapattı. Kızımız ise çok yorgun düşmüş olacak ki, babası gibi o da kendi koltuğunda mayıştı. Ne kadar yorgun olsak da günün sonunda evimize, sıcak yuvamıza dönüyorduk. Demir'in saçlarının arasına derin bir öpücük bırakırken içimi tarifsiz bir huzur kapladı. Demir yanımdaydı. Kızım tüm çapkınlıklarına rağmen dünyanın en sevimli çocuğuydu ve bütün sevdiklerimiz etrafımızdaydı. *Hayat, tam da olması gerektiği gibiydi.*

Mutfakta akşam yemeğini hazırlarken Demir'le bir uyum içerisindeydik. Bu yıllardır böyleydi. Ben bir işin ucundan tutuyorsam, o da mutlaka bana yardım ederdi. Masaya tabakları dizerken o çatal bıçakları yerleştiriyor, ben suyu koyarken o peçeteleri katlıyordu. Her şeyi ama en çok da hayatın getirdiği bütün sorumlulukları ortak bir şekilde paylaşıyorduk. Her daim, böylesine uyumlu ve uysal değildik tabii. Zaman zaman kavgalarımız, atışmalarımız da oluyordu ama buna rağmen her şeyi anında düzeltmenin, yoluna koymanın bir yolunu buluyorduk. Bu, aramızdaki en büyük dengelerden biriydi.

Evde yalnızdık. Sadece kızım, kocam ve ben vardık. Önümüzdeki iki hafta boyunca adada kalacaktık. Son zamanlarda işten dolayı o kadar çok yorulmuştuk ki ailecek dinlenip tatil yapmaya ihtiyacımız vardı. Bu sebeple ay sonuna kadar evdeki çalışanlarımıza izin vermiştik ama sağ olsun, evimizin biricik aşçısı Fatma teyze evden ayrılmadan menüyü harika bir şekilde hazırlamıştı. Demir'in en sevdiği yemeklerle donatmıştı mutfağı. *Karnıyarık, pirinç pilavı ve soğuk bir cacık.* Ceylo'muz için de patates kızartmıştı. Ben de eve geldiğimiz gibi ek olarak salata yapmıştım.

Demir'in yeni duş almış hâli, o ferah erkeksi kokusu mutfaktaki yemek kokusuna karışırken, arada bir yanıma yaklaşarak hafifçe belime dokunuyordu. Dokunduğu her yeri yakıyor, beni de bilerek çıldırtıyordu. Yemek masasının

üzerindeki bardakları özenle düzenlerken bana dönüp hafif bir tebessümle, "Annem, çok ilgilendi bizimle yavrum," dedi. *Annem diye bahsettiği kişi aslında benim annemdi.* "Toplantıda öyle bir konuştu ki bize hiçbir şey bırakmadı. Sağ olsun, şu üç gün boyunca bize çok yardımcı oldu. Tabii Batu kadını çileden çıkarttı. Bir ara yemeklerinin tarifini almaktan ve Bahar'a vermekten bahsediyordu."

Gülümseyerek başımı iki yana sallarken, "Hiç şaşırtmıyor," dedim Batuhan hakkında.

Demir, tezgâhtan ekmek sepetini de alıp masaya bırakırken bir an duraksadı ve yeniden bana döndü. Ben de salatayı tabağa koyarken usulca ona döndüm. Bir şey soracağı bakışlarından bile belliydi.

"Sen şu yeni ihaleyi inceledin mi bu arada?"

Son zamanlarda rakip şirketlerle bir ihale üzerine yarışıyorduk ama incelediğim dosya pek de risk alabileceğimiz ya da bize katkısının dokunacağı bir iş değildi. Aksine yarardan çok zarar sağlardı.

Elimdeki salata tabağını masaya bırakırken, "İnceledim," dedim. Demir'in gözlerini hâlâ üzerimde hissettiğimde yeniden ona döndüm. Tek kaşını havaya kaldırarak, "Ve?" diye sorduğunda onu hiç bekletmeden yanıtladım.

"Riske girebileceğimiz bir yatırım değil hayatım. Bırakalım, diğer firma alsın. İhtiyacımız yok."

Anında başını sallayarak beni onayladı. "Öyleyse geri çekiliyoruz yavrum," dedi net bir tavırla. Bu güven, bu sorgusuz sualsiz kabul ediş içimi her zaman olduğu gibi yine sıcacık yaptı.

Gözlerimi onun gözlerinden asla çekmeden dudaklarımı dişledim. Şuh bir sesle, "Bayılıyorum böyle her dediğimi sorgusuz sualsiz onaylamana," diye fısıldadım. Demir dudaklarımı arzuyla dişlediğimi gördüğü gibi iki eliyle aniden belimden yakalayarak beni kendine doğru çekti. Başını hafifçe eğip, boynuma küçük ama etkisi epey büyük bir öpücük bıraktı. Sesini biraz alçaltarak, "Bayılıyorum yataktaki hâllerimize," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Omuzlarına tutunarak hafifçe geriye çekildiğimde önce mutfağı kolaçan ettim. Malum kızımız her an her yerden çıkabilirdi.

"Demir..." İkaz dolu bir sesle mırıldandığımda bana aldırmadı bile. Belimi daha sıkı tutmaya ve beni kendine bastırmaya devam etti.

O çapkın gülüşüyle gözlerimin içine bakarken umursamaz bir hâlde, "Ne Demir?" diye sordu kalın sesiyle. Bu ses tonuyla konuştuğunda kendimi kaybediyordum. İçim bir hoş oluyordu. "Burnumda tütüyorsun ve bunun rövanşını bu gece fena hâlde almayı planlıyorum." *Ah... Bunu ben de çok isterdim ama minik bir sorunumuz vardı.*

İç çekerek başımı iki yana salladım. "Tabii Ceylo odamızı basmazsa." Kocamın aklına dahiyane bir fikir gelmiş gibi gözlerinin içi parladı.

"Kapıyı kilitleyelim." Teklifi karşısında başımı hafifçe yana eğerek baktım ona. Her defasında aynı fikirle geliyordu ve ben de her defasında onu reddetmek zorunda kalıyordum. Çünkü ballı çöreğimin üzülmesine dayanamazdım. *Anaydım ben. Kıyamıyordum evladıma.*

"Olmaz, üzülür öyle. Sana olan düşkünlüğünü biliyorsun."

Çok sevgili kocamın gözleri arsızlıkla parladı bu kez. Beni baştan aşağıya süzüp alaycı bir sesle, "Anasının kızı, ne yapalım?" diye mırıldandı.

Kaşlarımı havaya kaldırıp tehditkâr ama bir o kadar da cüretkâr bir bakış attım. "Şikâyetiniz mi vardı beyefendi?"

Yanıtı için düşünmedi bile. Dudaklarını iyice dudaklarıma yaklaştırıp çok net bir cevap verdi.

"Asla."

Sesi hem çok keskin hem de yumuşacıktı ama içimi kıpırdattığı ortadaydı, ki hormonlarım zaten çok fena bir durumdaydı. Bana böyle yaklaşması da hiç yardımcı olmuyordu.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakıp geri çekildi. O an, mutfağın loş ışıkları altında, aramızdaki bu tanıdık, arzu dolu yakınlıkla bir kez daha anladım ki, *biz her konuda mükemmel bir ikiliydik.*

Akşam yemeğinden sonra mutfağı Demir'le birlikte topladık. Bütün yorgunluğuna ve benim itirazlarıma rağmen beni burada da yalnız bırakmadı. Oysa ona uzanıp dinlenmesini söylemiştim ama bana mısın dememişti. Dibimden de bir an olsun ayrılmamıştı. Gerçi yanımdan hiç ayrılmaması yalnızca benim yararımaydı.

Mutfağı birlikte topladıktan sonra Demir'e başka bir şeye el sürmemesini tembihleyerek yatak odamıza kaçtım. Yarın sabah erkenden adaya gideceğimiz için daha öncesinde hazırladığım bavullarımızı bir kez daha kontrol ettim. Bavullarla işimi halledip yeniden aşağıya indiğimde Demir'e de bana da orta şekerli Türk kahvesi yaptım. Kızımıza da süt kaynattım ama içmemişti eşek sıpası. Zaten süt içmeyi de hiç sevmezdi. Gerçi Ceylin'le ilgilenmekten Demir de kahvesine dokunmamıştı.

Şu ana gelince...

Bana dünyanın en güzel manzarasını göster deseler, direkt karşımdaki ikiliyi gösterirdim. O kadar güzeller, o kadar tatlılardı ki... Onları izlerken kendimden geçiyor, bir taraftan da keyifle kahvemi yudumluyordum.

Demir ne kadar yorgun olursa olsun, Ceylin'le vakit geçirmeyi hiç eksik etmiyordu. Gün boyunca toplantılardan, seyahatlerden veya işle ilgili yüzlerce

detaydan yorulmuş olsa da akşam olduğunda ve kızı ona kollarını açtığında tüm yorgunluğu silinip gidiyordu. Sadece onunla ilgileniyordu.

Şimdi de Ceylin'le salondaki cam masanın kenarında yan yana oturmuş, resim yapıyorlardı. Ceylin, boyaları Demir'in önüne dökmüş, küçük parmaklarıyla babasının çizdiği şekilleri boyuyordu. Ben de koltukta oturmuş keyifle onları izliyordum. Bazen Demir'in ona olan sevgisine, ilgisine bakıp ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemiyordum. *Şahane bir babaydı.*

Ceylin, birden elindeki pembe pastel boyayı bırakarak iyice Demir'e yaklaştı ve yanaklarını avuçlarına alıp sıktı. Minik elleriyle o sert yüz hatlarını yoğururken tatlı tatlı kıkırdadı.

"Oyyyy! Oyyyy! Bu yanaklayın neeeey! Babam benim!"

Bunu demesinin hemen ardından babasının yanaklarına uzun uzun öpücükler bıraktı ama bunu yapmasıyla da yüzünü buruşturması bir oldu.

"Dikenlerin batıyo baba," diye yakındı.

"Özür dilerim aşkım. Söz, senin için yarın keseceğim onları."

Ceylin hızlı hızlı başını sallarken, Demir de ona kısılan gözleriyle kocaman gülümseyerek baktı. Yüzündeki sevgi dolu ifade bir an olsun kaybolmadı. Kızı, onun zaafıydı ve bunu herkes gibi bizim Ceylo da çok iyi biliyordu.

Ceylin, yeniden eline pembe boyasını alırken, "Baba en çok beni seviyosun dimi?" diye sordu.

İşte başlıyorduk...

Demir ne zaman iş seyahatinden dönse Ceylin onu soru bombardımanına tutardı ve ilk sorusu da her zaman, *"Baba en çok beni seviyorsun dimi?"* olurdu.

Demir bakışlarını Ceylin'e çevirirken, kaşlarını havaya kaldırarak, "Anneden sonra mı?" diye mırıldandı. Bunu derken bana bakıp göz kırpmayı da ihmal etmedi. Kalbim eridi o an.

Ceylin hızlı hızlı başını salladı. "Hı hı."

"Evet. En çok seni seviyorum."

Kızım yüzünde gururlu bir ifadeyle genişçe gülümsedi. Sonra minik omuzlarını dikleştirip tekrar babasına baktı. "Baba, ben senin prensesinim dimi?"

Demir, gözlerinin içi parlayarak ona baktı ve hiç düşünmeden cevap verdi. "Evet, sen benim prensesimsin. Her şeyimsin."

"Baba, ben Mehmet Ege'yle evlenicem dimi?"

İşte o an, Demir'in yüzündeki tüm kasların gerildiğine yemin edebilirdim. Gözleri irice açılırken elindeki boyayı yavaşça masanın üzerine bıraktı ve kaşlarını çatarak bakışlarını Ceylin'e çevirdi. Onun bu kaskatı kesilmiş hâline gülmemek için kendimi zor tuttum. Çok komik görünüyordu.

"Ne evlenmesi kızım? Kimmiş bakayım o Mehmet Ege? Tanımıyorum ben."

Kızım, ben sana, "Baba duymasın," demiştim. Hadi bakalım... Buyurun Mehmet Ege'nin cenaze namazına...

Demir'in sorusuyla Ceylin şu küçücük yaşına rağmen gözlerini devirdi. Sanki babasının bu kadar bilgisiz oluşuna hayret ediyormuş gibi bilmiş bir şekilde konuşmayı sürdürdü.

"Mehmet Ege işte. Saçımı çekiyo ama sonra gülüyo. Çok güzel gülüyo. Böyle senin gibi gülüyo. Gözleri kayboluyo."

Canım kızım, baldan tatlı kızım bütün detaylarıyla Mehmet Ege'yi babasına anlatırken Demir sık alıp verdiği nefeslerini kontrol etmeye çalıştı. Hem sesinde hem de bakışlarında şimdiden kindar bir ifade belirmişti. *Mehmet Ege çok üzgünüm canım. Bizim babamız biraz fazla kıskanç.*

Kaşlarını sorgularcasına havaya kaldırırken aksi bir sesle, "Hem saçını çekiyor hem gülüyor?" diye mırıldandı. Ceylin yine başını sallayarak babasını onayladı.

"Hı hı."

Demir'in yüzü iyice ciddileşti. Kollarını kaslı göğsünde kavuştururken, "Artık kreşe gitmiyorsun küçük hanım," diye mırıldandı keskin bir sesle. Ceylin elindeki pastel boyayı anında masanın üzerine fırlattı. Kaşlarını çattı.

"Ama o benim sevgilim!" diye bağırdığında kendimi tutamayıp tiz bir kahkaha patlattım. Karşımda muazzam bir tiyatro oynanıyordu şu an.

Demir önce, "NE?" diye bağırdı. Ardından da, "Kreşe gitmeni kesinlikle yasaklıyorum," dedi çok net bir şekilde. Yüzündeki ifade o kadar komikti ki kendimi durduramıyor, kahkahamı da bir türlü bastıramıyordum.

Kızımız hiç bozuntuya vermedi ama. Aynı bilmişlikle, "Yasaklayamazsın ki. Annem götürür," dedi kalçalarını iki yana sallayarak. Demir bir an teredütle bana döndü, yüzünde ciddi ama aynı zamanda da çaresiz bir ifade vardı. Bana *kızımızı kreşe götürme* dercesine bakıyordu. Omuz silkerek gülümsedim. Ceylo haklıydı. Onu kreşe illa ki götürürdüm.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. İkisi de kaldıkları yerden resim yapmaya devam ettiler ama Ceylin dayanamayarak yeniden babasına döndü.

"Baba?" Ses tonundan bile başka bir konuya atlayacağı ortadaydı.

"Efendim prensesim?" dedi Demir, bu kez daha ılımlı bir sesle.

"Batu'yla evleneyim mi?"

Benim kızımın cilvesiyle gerçekten kimse aşık atamazdı. Kız sen daha biraz önce Mehmet Ege benim sevgilim diyordun, Batu nereden çıktı şimdi? Yedi kocalı Hürmüz mü olacaksın başımıza?

Ceylin'in ani sorusuyla Demir bir anlığına yeniden donakaldı. Sonra başını hafifçe geriye atıp bir müddet bomboş bir ifadeyle tavanı izledi. Kıyamıyordum bu hâllerine. *Kızımızın arsız bir çapkın olması bize de büyük sürpriz olmuştu.*

Bakışlarını yeniden bana çevirip, "Bu kız benim sınavım. Bu kız benim gerçekten sınavım, bak," dediğinde başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Sadece onun değil, ikimizin de sınavıydı bu eşek sıpası. Ceylin ise babasının tepkisine iyice keyiflenerek kıkırdıyordu. Babasını çileden çıkarttığının gayet farkındaydı ve bundan büyük zevk alıyordu bıdık.

Kızımızın bu kadar cilveli olması benim suçum olamazdı çünkü asla bana çekmemişti. *Ve evet, Ceylin'in aşk hayatı hakkında konuşmak, Demir için en büyük sınavdı.*

Kocamın çaresiz bakışlarına dayanamadığım için kahkahamı bastırıp araya girme ihtiyacı hissettim çünkü kızımızla tek başına baş edemiyordu. "Bir kere ben biricik kızımı verir miyim bakayım o Batu'ya?" diyerek yapmacık bir sesle itiraz ettim ama kızım bana da hiç aldırış etmedi.

Omuz silkerek inatla başını salladı. "Ama ben evlenicem," dedi büyük bir ciddiyetle.

Demir'le yeniden göz göze geldiğimizde başını iki yana sallayıp, bir elini saçlarının arasından geçirdi. Bunu yaparken Allah'tan sabır dilenir gibi iki elini açıp yeniden tavana baktı.

"Bu kızın Batu aşkı bir gün beni delirtecek. Ya ilk kelimesi bile baba değil, *Batu* oldu benim kızımın."

Gerçekten de öyle olmuştu.

Batuhan, doğumumdan sonra o kadar dibimizden ayrılmamış ve Ceylin'i kucağından hiç indirmemişti ki kızımızın ilk kelimesi gerçekten *baba* değil, *Batu* olmuştu. Zorla *Batu* dedirtmişti yavruma. Demir'in de en büyük travmasıydı bu durum.

"Hayatım, sen de biliyorsun. Doğduğu ilk andan beri dibinden ayrılmadı ki Ceylin'in. Bizde kalıyordu, hatırlamıyor musun? Gönderemiyorduk evden. Eşek herif falan ama kızımıza ayrı bir düşkünlüğü var."

"Öyle gerçekten," diyerek onayladı beni. Ardından Ceylin'in onun parmaklarının arasına tutuşturduğu kırmızı boyayla yeniden resim yapmaya devam ettiler. Bense büyük bir huzurla onları izledim.

Evet, Demir bu akşam çok yorgundu ama kızı yanındayken, ona bu kadar bağlıyken hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. *Biz buyduk işte. Her şeye rağmen kocaman bir bütün.*

Saatler gece yarısına yaklaşırken aşağıdaki dağınıklığı toplayarak odalarımıza çekilmiştik. Kızımızın pijamalarını giydirerek bir süreliğine kendi odasına bırakmıştık. Malum daha sonrasında zaten yanımıza geleceğini bildiğimiz için biraz kendi odasında vakit geçirsin istemiştik. Biz de kendi odamıza

geçtikten sonra ılık bir duş da ben almıştım. Günün yorgunluğunu ancak öyle üzerimden atabilmiştim.

Yaş aldıkça insanın hayatındaki rutinleri değişiyordu. Ev, iş derken bunların arasına cilt bakımı da ekleniyordu. Yüzüme birkaç damla damlattığım serumu iyice tenime yedirirken çok sevgili kocamın şehvetle parlayan gözleri de benim üzerimdeydi. Aynadan onunla göz göze geldiğimizde dudaklarında can yakıcı ama bir o kadar da kurnaz bir gülümseme vardı ve ben o bakışların, o manidar sırıtışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Üzerinde kaslı kollarını açıkça ortaya seren siyah, sporcu atleti ve siyah, eşofman altı vardı. Dağılmış saçlarıyla ve hafif kirli sakalıyla kalbime zarar bir görüntüydü.

Gözlerimi ondan ayırarak hızlıca cilt bakımı rutinimi tamamladım ve nemli saçlarımı taradım. Ardından oturduğum pofuduk tabureden ayağa kalktım. Üzerimdeki toz pembe sabahlığı çıkararak, aynı renkteki dantelli, saten geceliğimle yatağımıza yaklaştım ama yatağa yaklaşmamla Demir bir kolumdan tutarak beni çevik bir hareketle kendine doğru çekti. Bu ani hareketiyle dudaklarımdan tiz bir çığlık firar etti.

"Gel bakalım buraya!" Sesi boğuk ve buyurgandı. *En sevdiğim kıvamdaydı.*

Daha ince yorganın sıcaklığına alışamadan Demir beni altına aldı, itinayla üzerime çıktı. Arzuyla dolup taşan gözlerini gözlerime dikti. *O tanıdık, ateşli bakışlar...* Ne zaman bu bakışlarla karşılaşsam hem tenimde hem de yüreğimde bir sürü kelebek uçuşuyordu. Yıllar geçmesine rağmen birbirimize olan tutkumuz, sevgimiz, özlemimiz bir an bile azalmamıştı. Aksine, her geçen gün daha da artmıştı.

Kıkırdayarak ona sarılmak üzere ellerimi havaya kaldırmıştım ki iki elimi de yakalayarak yastığın tepesinde birleştirdi. Bütün ağırlığını üzerime vererek vücudunu benimkine yasladı. Diğer elinin parmak uçlarıyla yanaklarımı, çenemi, boynumu okşayarak yakıcı dokunuşlarını tenime kazıdı.

O en sevdiğim boğuk sesiyle, "Çok özledim seni," diye fısıldadı. Bu cümleyi her iş seyahati sonrası duyuyordum ve her seferinde daha da çok hoşuma gidiyordu. *Ben de onu çok özlemiştim.*

Demir, başını eğerek ateş kadar sıcak dudaklarını boynuma bastırdı. Kokumu derin derin içine çekti. Islak öpücüklerini boynumda gezdirmeye başladığında düşünme yetimi kaybederek kendimden geçtim. Kısa sürecek olsa da anın tadını çıkarmak istedim. Diğer elini ellerimin üzerinden çektiğinde, özgür kalan ellerim anında yumuşak saçlarını buldu. Önce okşadı, sonra sertçe çekiştirdi.

"Sadece üç gündür sevişmiyoruz," diye fısıldadım kulağına. Bir eli saten geceliğimin içine sızarak direkt kalçalarımı bulup sıktı. Dudaklarımdan titrek

bir nefes dökülürken beni de iyice kendine bastırdı. Sertliğini çok yakından hissederken gözlerimi kapadım.

"Yetmiş iki saat çok uzun bir süre Bayan Gürsoy." *Kesinlikle katılıyordum.*

Başını boynumdan çekerek dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Birbirimizi öyle şehvetli, öyle istekli bir şekilde öptük ki aramızda mesafe olmamasına rağmen onu daha da çok kendime bastırırken buldum. Hatta dayanamayıp sporcu atletinin uçlarından kavradım ve üzerinden çıkarıp bir kenara fırlattım. Yeniden dudaklarımız birbirini bulduğunda birbirimizi tüketircesine öpüştük. Aslında eşofman altını da çıkarıp onu da kendimi de bu eziyetten kurtarmayı çok isterdim ama kızımızı ikimiz de tanıyorduk. Biraz sonra kapımızı aralar, odamıza damlardı.

Demir, dudaklarını dudaklarımdan çekerek yeniden çenemi, boynumu, göğsümü öpmeye başladı. Geceliğimin ince askısını düşürüp bir göğsümü açığa çıkardığında avuçlayıp sıktı. Meme ucumu dişledi. Bunu yapmasıyla dudaklarımdan derin bir inilti firar etti. *Bana bunu yapmamalıydı. Kendimi zaten çok zor tutuyordum ve canım kocam bana hiç yardımcı olmuyordu.*

Diğer göğsüme de aynı tatlı işkenceyi yaptığında, "Nisa'm," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Ellerimle tenimi gıdıklayan kirli sakalını okşarken, "Demir'im, kocam," diye karşılık verdim. İçimi titretecek bir şekilde gülümsedi. Bayılıyordu böyle dememe.

Karamel gözleri iyice koyulaşırken sesi daha da derinleşti. Gözlerini gözlerimden asla çekmeden, "Demiri ne eritir?" diye sordu içimi hoş eden o boğuk sesiyle. Anlaşılan beni sınamakta kararlıydı. Eh, kızımız gelene kadar biz de onun bu oyununa ayak uydurur, keyfimize bakardık.

Ellerimi ateşli dokunuşlarla kaslı kollarında, sol göğsündeki dövmesinde yavaşça gezdirirken dudaklarımı kulağına yaklaştırıp sesime hafif bir kışkırtıcılık ekleyerek, "Ateş," diye fısıldadım. Bacaklarımı iyice aralayıp kendini bana daha da bastırdı, varlığını tam anlamıyla hissetmemi sağladı. Dudaklarımdan minik bir inilti daha koptu.

"Aynen öyle. Demiri ateş eritir. Bu Demir'i de Nisa'nın aşkının ateşi eritir. Öyle bir ateş ki... Hem yakar hem kül eder hem de o küllerden tekrar tekrar diriltir."

Sıcak nefesi tenime çarparken bütün vücudum ürperdi. Böyle konuşmaya devam ederse bende kendini tutma namına hiçbir şey kalmayacaktı. Oysa bu sözler bile yetmişti baştan çıkmama ama kocam asla azıyla yetinmezdi, biliyordum. Dudakları yeniden boynumu keşfederken, elleri de artık ezbere bildiği vücudumda gezinmeye başladı. Belimi, çıplak bacaklarımı yakıcı dokunuşlarla okşarken bir bacağımı da beline doladı. Parmak uçları iç çamaşırımın sınırlarını aşarken nefeslerim artık düzensizleşmişti. Başımı geriye doğru atıp

ellerinin altında kıvranmaya başladım. Bir elini iç çamaşırımın içine sokup kadınlığımın başını okşamaya başladığında dudaklarımdan gürültülü bir inilti firar etti. Sırf Ceylin duymasın diye dudaklarımı dişlemek zorunda kaldım. Oysa şu an hiçbir şeyi umursamadan, kendimi yalnızca onun inisiyatifine bırakmak, dokunuşlarının tadını çıkarmak istiyordum.

"Demir... Lütfen, biraz daha." Kesik kesik çıkan nefeslerimin arasından mırıldanırken Demir işkencesini sürdürdü. Yavaşça daireler çizerek, canıma âdeta okuyarak kadınlığımı okşamaya devam etti. Dudaklarına doğru inlerken ani öpücüğüyle nefesim kesildi. O kadınlığımı okşarken benim ellerim ise onun saçlarını çekiştirdi.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırarak kulağıma yaklaştırdı. "Bana sözün vardı." Ses tonu âdeta meydan okurcasına çıkıyordu.

Gözlerimi hiç açmadan, sadece dokunuşlarının tadını çıkararak, "Ne sözü?" diye fısıldadım. *Oysa neyden bahsettiğini çok iyi biliyordum.*

"İkinci çocuk çalışmalarına başlayacaktık."

"Neredeyse her gün o çalışmayı yapmıyor muyuz?" Gözlerimi kırpıştırarak hafifçe gülümsedim. Demir ise bana kaşlarını kaldırmış bir şekilde bakıyordu. Dudaklarıma kısa bir öpücük daha bırakırken, "Henüz bir sonuç alamadık ama Nisa Hanım," diyerek isyan etti.

İçimden, *"Sen öyle san,"* demek geldi ama yarına dek sabretmeliydim. *Ona harika bir evlilik yıldönümü hediyesi vermek istiyordum.*

Demir'in kadınlığımdaki dokunuşları gittikçe hızlanırken zirveye tırmandım. Sırtım yay gibi gerilirken sonunda kendimi bırakarak geldim. Dudaklarımdan sık nefesler dökülürken Demir, geldiğimi fark ettiği gibi sızlayan kadınlığımı sertçe avuçlayarak bütün hazzı kendine hapsetmek istedi. *Beni de mahvetti ama çok iyi anlamda.* Sadece daha fazlasını isterken buldum kendimi ama şu an bununla yetinmek zorundaydım, *zorundaydık.* Karşılığında yalnızca yüzünü avuçlarımın içine alarak dudaklarına yapıştım. İçimde hiç sönmeyen ateşle, büyük bir açlıkla öptüm onu. O da beni öptü. Dili dilime nüfuz etti. Kızımızın biraz sonra odamıza damlayacağını bilmesem asla boş durmaz, üzerine çıkıp onu kendinden geçirecek numaralarımı sergilerdim ama şu an ikimiz de durmalıydık. Buna mecburduk.

Dudaklarımız usulca birbirinden ayrılırken, "O günü hatırlıyor musun?" diye sordum gözlerinin derinliklerine bakarak.

"Hangi günü?"

"Ceylin'e hamile olduğumu öğrendiğin günü."

"Hiç unutmadım ki. Hayatımın en güzel günüydü. En harika haberiydi."

"Herkesi ayağa kaldırmıştın *baba oluyorum* diye. Ama o gün, şu yüzün en güzel gülümsemesine şahit oldum."

Parmak uçlarımla çenesini, kirli sakalını okşarken hınzırca gülümsedi. Başını hafifçe yana eğerek, "O gülümsemeyi yeniden görmek istiyorsan hadi bir çocuk daha yapalım," dedi arsız bir şekilde. Belimden gıdıklamaya başladığında işveli bir edayla kıkırdadım.

"Aşkım, çok isterdim ama sen de biliyorsun ki birazdan kızımız odamıza damlayacak." Bunu söylememle iki elini havaya kaldırarak üzerimden kalktı ve kendini yatağımızın diğer tarafına bıraktı.

"Senem'imiz bitti, Ceylin'imiz başladı. Batuhan'a âşık olduğu yetmezmiş gibi kızım bir de çeke çeke gidip teyzesine çekti. Ben daha kafamı nerelere vurayım?"

İsyanından dolayı gür bir kahkaha patlatıp üzerimdeki geceliği düzelttim. Demir de kendine çeki düzen vermek için yataktan kalkıp, biraz önce yere attığım sporcu atletini alarak üzerine geri giydi. Odamızdaki banyoya gitti. Ellerini, yüzünü yıkayıp geri geldi. Yatağın içine tekrar girerken yaramazlıkla parlayan gözlerini bana çevirdi.

"Kapıyı kilitleme fikrim hâlâ geçerli yavrum."

"Olmaz. Kıyamıyorum ben ballı çöreğime."

Tam bunu söylemiştim ki sonunda o beklenen an geldi ve odamızın kapı kulpu yavaşça indirildi. Kapı açıldı ve odamızın içinde minik ayak sesleri duyuldu.

"Tamam bakmıyorum, bakmıyorum."

Ceylin gözlerini elleriyle kapatarak odaya daldı. Demir iç çekerek başını yastığa gömerken ben de küçük hanımın bu muzır hâllerine gülmekten kendimi alamadım.

Demir, yatağın ortasını eliyle göstererek, "Gel bakalım buraya başımızın tatlı belası," diye seslendi.

Kızımız koşar adımlarla yanımıza yaklaşıp yatağa tırmanırken gözleri de yaramazlıkla parlıyor ve ikimizin üzerinde geziniyordu. Doğrudan bana bakarak, "Yine babamla öpüşüyodunuz dimi?" diye sordu bilmiş bir edayla.

Poposuna küçük bir şaplak indirip, "Aman, her şeyi de bil!" diye söylendim. Ceylin parmaklarını dudaklarına götürüp düşünceli bir şekilde başını salladı. Ardından, "Ben de Batu'yla öpüşücem," diyerek bombayı patlattı.

Demir'le birlikte aynı anda, "Ceylin!" diye bağırdık. Kızımız işveli bir edayla kıkırdayarak kendini yatağa atarken, "Kızım çok ayıp," diyerek sert olmayan bir sesle çıkıştım.

"Mehmet Ege'yle öpüşeyim o zaman?"

Kızım Sadakatsiz[18] *Volkan mısın sen? İkisini de aynı anda mı seviyorsun? Bir Mehmet Ege, bir Batu derken yetişemiyorum ben senin hızına.*

---

[18] 2020 yılında yayınlanan televizyon dizisi.

Ben, "Sen nasıl patavatsız bir çocuk oldun böyle," diye çıkışırken, Demir de, "Kızım, mümkünse sen kimseyle öpüşme ve yat," diye söylendi. Ceylin, ortadan kalkarak Demir'in kollarına uzandı. Dudaklarını oyuncu bir tavırla büzerek, "Tamam ama kucağında yatıcam," dedi. Demir, gülerek onu kaldırıp doğrudan göğsüne yerleştirdi.

"Tamam, kucağımda yat."

Demir, ne zaman uzun iş seyahatlerinden dönse, Ceylin babasının hasretini gidermek için onun yanından bir an olsun ayrılmazdı. Küçük elleriyle babasının yüzünü keşfeder, en çok da kaşlarının üzerinde parmaklarını gezdirirdi. Küçük parmakları orada gezinirken garip bir şekilde çok mutlu olurdu. *Sanki bir sır varmış gibi, hep aynı özenle, hep aynı sevgiyle...* Göğsüne kıvrılır, nefesinin ritmine uyum sağlayarak huzurla uykuya dalardı.

Bakmayın onun Batu diye kendini yiyip bitirdiğine asıl kahramanı, asıl hikâyesi babasıydı. Demir de onun bu sevgisine karşı koyamaz, ne kadar yorgun olursa olsun kızını göğsüne bastırarak saatlerce onun kokusunu içine çekerdi.

Ceylin, onun kucağına yerleşir yerleşmez başını hemen Demir'in göğsüne yasladı. Zaman bile kaybetmeden minik ellerini babasının yüzünde, kaşlarında gezdirmeye başladı. Demir de gözlerini kapatırken, "Huzur yüklendi şu an," diye fısıldadı. Ceylin'in saçlarından öpüp göğsüne daha çok bastırdı. *Benim için de işte şimdi huzur yüklendi.*

Yatakta hafifçe kıvrılıp bir elimi başıma yaslayarak onları izlemeye başladım. Onlara bakarken, kalbim gün geçtikçe daha da artan ve asla azalmayan derin bir sevgiyle dolup taştı. Gözlerim, önümdeki manzarayı hafızama kazırken içimi tarifi imkânsız bir huzur kapladı. İşte benim için dünyanın en güzel manzarası da buydu. *Kocam ve onun göğsünde uyuyan kızımız... Bütün dünyam. En büyük servetim.*

Hayat bazen kaotik, bazen yorucuydu ama işte tam da bu anlarda, yatağa bu şekilde girdiğimizde her şey olması gerektiği gibiydi. *Sevgiyle, aşkla ait olduğumuz yerdeydik ve bu anı görmek, yaşamak her şeye fazlasıyla değerdi.*

28. BÖLÜM

♪ *Eylem Aktaş – Hatırla Sevgili*
♪ *Hailee Steinfeld ft. BloodPop – Capital Letters*
♪ *Mansur Ark – Silinmez*
♪ *Buray – Alaz Alaz*

Nisa Altun'dan

Sabahın ilk ışıkları, perdelerin arasından süzülerek yüzüme vururken midemde hissettiğim hafif bulantıyla göz kapaklarımı araladım. Bulantının ne kadar şiddetli olduğunu anlamak için kendime zaman tanıyıp, biraz bekledim ama birkaç dakika içerisinde hissettiğim rahatsızlık yumuşadığında derin bir nefes alıp verdim. *Son zamanlarda iyice sıklaşmıştı bu durum.*

Yattığım yerde hafifçe gerinirken yanımda mışıl mışıl uyuyan kızıma döndüm. Küçücük ellerini Demir'in yastığının altına yerleştirmişti. Bu onun için bir alışkanlıktı. Uyurken elleri hep yastığın altında olurdu. Dudaklarını hafifçe büzmüş bir şekilde derin derin nefes alıp veriyordu. O kadar huzurlu görünüyordu ki... O güzel yüzüne uzun uzun bakmaktan kendimi alamadım. *Öylesine kusursuz, öylesine mucizevi...* Bazen annesi olduğumu unuttuğum anlar bile oluyordu.

Elimi yavaşça alnına doğru götürüp yüzüne düşen saçlarını okşadım, gözlerinin önünden çektim. Kıpırdanmadı bile. Babasına çekmişti çünkü... Uykusu derindi. Hafifçe gülümsedim. Eğilip saçlarının arasına, alnına birer öpücük kondurdum. Bağımlılık yapan o mis kokusunu derin derin içime çektim. Sonra da yataktan çıktım.

Dün gece şifonyerin önündeki kadife koltuğun üzerine bıraktığım sabahlığımı alarak üzerime giydim. Bağcıklarını bağlayarak yatak odasından çıktım. Kapıdan geniş koridora çıktığım gibi bir kez daha arkamı dönüp yatağımızın tam ortasında uyuyan kızımıza baktım. *İşveli, cilveli olmadığı zamanlar âdeta kanatsız bir melekti.*

Ceylin'in uyanıp yanımıza gelme ihtimalini göz önünde bulundurarak yatak odasının kapısını aralık bırakıp koridorda merdivenlere doğru ilerledim. Ahşap tırabzanlara tutunarak aşağı inmeye başladım. Yıllar içerisinde merdiven korkum tam olarak geçmiş sayılmazdı ama artık bu küçük meseleyi umursamıyor, bununla yaşamayı biliyordum.

Merdivenleri inmeye devam ederken aşağıdan gelen sese kulak kabarttım. *Harika bir ıslık sesiydi.* Melodi de *Hatırla Sevgili*'nin melodisiydi. Kimin çaldığını sorgulamama gerek yoktu. Adaya gideceğimiz zamanlar Demir'in dilinden bu şarkı hiç düşmezdi.

Kendi kendime gülümserken melodinin sesini takip ederek adımlarımı hızlandırdım. Mutfak kapısına ulaştığımda çok sevgili kocamın sırtı bana dönük bir şekilde tezgâhın başında bir şeylerle meşgul olduğunu gördüm. Öyle ki geldiğimi fark etmedi bile. Bu anı hiç bozmayarak karşımdaki şahane manzaranın keyfini çıkarmak istedim.

Demir, çalıştığımız günlerde çok erken kalktığı için evde kaldığımız günlerde de erken kalkıyor, her saniyeyi değerlendiriyordu. Yazın bunaltıcı sıcaklığından dolayı kalkar kalkmaz duş aldığını mutfağa hâkim olan ona has duş jelinden fark etmiştim mesela. Omuzları her zamanki gibi güçlü ve kendinden emin duruyordu. Üzerine açık mavi, polo yaka bir tişört ve bej renginde rahat bir pantolon giymişti. Saçları nemli ve dağınıktı. Tıpkı dün akşam kızımıza söz verdiği gibi kirli sakalını tıraş etmişti. Tam anlamıyla kalbime çok zarar ama bir o kadar da dudak ısırtacak bir görüntüydü.

Eline almış olduğu bıçakla önündeki küçük tahtanın üzerinde yer alan semiz otunu ince ince doğruyor, bir taraftan da ıslık çalmaya devam ediyordu. Kahvaltıda semiz otu salatasına bayılırdım ve çok sevgili kocam, o salatayı inanılmaz güzel yapardı. *Bol domatesli ve bol ekşili... Bu arada harika bir aşçı olduğundan da bahsetmiş miydim?* Demir Gürsoy'a sahip olmak bazen gerçekten çok özel bir ayrıcalık gibi hissettiriyordu.

Onu büyük bir zevkle sessizce izlerken kollarımı göğsümde birleştirerek kapının pervazına yaslandım. Çok sevgili kocam bey ıslığına keyifle devam ederken, ben de kahvaltı masasının üzerindeki kalabalığa göz gezdirdim. Demir, benim aksime daha güzel kahvaltı hazırlardı. Ben masaya bir çeşit peynir koyuyorsam, o dört, beş çeşit peynir koyuyordu. Karşılaştığım görüntü de her zamankinden farksız sayılmazdı. Çayı çoktan demlemişti. Masada çeşit çeşit reçeller vardı ama hiçbirimiz doğru düzgün reçel bile yemezdik. Özellikle de Ceylin tatlıya değil, daha çok tuzlu şeylere düşkündü. Bunun yanı sıra siyah zeytin, yeşil zeytin, kaynamış yumurta, pişmiş yumurta, patates kızartması da -ki buna en çok kızımız sevinecekti- vardı masada ve bu kadar şeyi kimin yiyeceğini çok merak ediyordum. Çünkü yaz mevsiminde ben öyle pek bir şey yiyemezdim, iştahım istemsizce kapanırdı. *Malum duruma rağmen bu*

hâlâ böyleydi. Ceylin de biraz fazla seçiciydi ama Demir de yıllardır böyleydi işte. Her şeyi eksiksiz bir şekilde hazırlamaya bayılırdı.

Islığıyla birlikte doğradığı semiz otlarını önündeki porselen kâsenin içine bırakıp hızlıca arkasını döndüğünde onu büyük bir keyifle izleyen benimle göz göze geldi.

Dudaklarımdaki içten gülümsemeyi doğrudan ona bahşederek, "Günaydın sevgilim," diye mırıldandığımda ıslığı anında kesildi. Dudaklarının kenarı hafif ama kesinlikle kışkırtıcı bir tebessümle kıvrıldı. Elindeki bıçağı hızla bir kenara bırakarak bana doğru yaklaştı ve bir saniye bile beklemeden kollarını belime doladı.

"İşte şimdi gün aydı!"

Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan hemen sonra beni belimden sıkıca kavrayarak aniden havaya kaldırıp, arkamızda kalan mutfak tezgâhına oturttu. Omuzlarına tutunurken dudaklarımdan kopan tiz kıkırtıya engel olamadım. Sabahlığımın bağcıklarını hızlıca çözerek bacaklarımın arasına yerleşti. Yüzümü avuçlarının içine alarak dudaklarını bu kez daha arzulu bir şekilde dudaklarıma bastırdı. Öpücüğüne aynı arzuyla karşılık verirken benim de ellerim boş durmadı. Ensesindeki saçlarını çekiştirirken onu kendime daha da çok bastırdım. Öyle bir tutkuyla öpüşüyorduk ki sanki günlerdir birbirimizi görmüyorduk. *Gerçi öyleydi de...* Üç gün bizim için çok uzun bir süreydi. Sürekli yan yana, diz dize olsak bile birbirimizden ayrı geçirdiğimiz günleri geçtim, saatler bile artık işkence gibi geliyordu. Çünkü birbirimize olan aşkımız asla eksilmiyor, aksine her geçen gün biraz daha büyüyor, güçleniyordu.

Nefesim tükenmeye yüz tuttuğunda, başımı ağır ağır geriye çekip dudaklarımı Demir'inkilerden usulca ayırdım. Onun rahat durmaya niyeti yoktu elbette... Yanaklarıma, boynumun her bir noktasına ıslak öpücüklerini bırakmaya devam etti. Biraz daha yukarılara çıkıp kokumu derin derin içine çekerken kulağıma hafif bir ısırık bıraktı. Ellerini çıplak bacaklarımda gezdirirken, bir bacağımı beline doladı ve aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak varlığını en yakınından hissetmemi sağladı. Diğer eli ise arsızca dokunuşlarına devam ediyor, içimi kıvılcımlar içinde yakıyordu. İşin kötüsü, bu hiç işime yaramıyordu çünkü hormonlarımı kontrol etmek artık oldukça zordu. Onunla bu çok hoşuma giden ateşli anlarımızı sürdürürken gözlerimi şüpheyle mutfağın çevresinde gezdirmekten, bir üst kata kulak kabartmaktan kendimi alamadım. Herhangi bir ses gelmiyordu ama bu kızımızın pat diye bizi mutfakta basmayacağı anlamına da gelmiyordu. *Bunu da birçok kez yapmıştı çünkü eşek sıpası.*

"Demir, Ceylin..." diye fısıldadım ama kocam bey bana aldırış dahi etmedi. Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirirken hafifçe geriye doğru

çekilip gözlerimin içine baktı. Karamel gözlerindeki o can yakıcı oyunbaz ifade hiç silinmeden, "Uyuyor. Uyumasa sen rahatça buraya inmezsin," diyerek dudaklarıma doğru fısıldadı. *Zeki adamdı vesselam. Onu kandırmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu.*

Oturduğum tezgâhta biraz daha geriye yaslanıp onu da iyice kendime çekerken Demir'in elleri bu kez karın bölgemde ve baldırlarımda gezindi. Gözlerini üzerimden hiç çekmezken kaşlarını merakla havaya kaldırdı ve bana bu kez daha dikkatli baktı. Bendeki küçücük bir değişikliği yakaladığında aynen böyle dikkatli bakardı gözlerime.

Bir elini çıplak bacağımdan uzaklaştırarak yanağıma götürdü. Parmak boğumlarıyla yanağımı okşarken birdenbire, "Bana bak, sen kilo mu aldın?" diye sordu. Ağzının da hiç ayarı yoktu. Ne düşünüyorsa anında dile getirirdi. *Elbette kilo almıştım ama bunun sebebini öğrenmek için biraz daha beklemesi gerekiyordu.*

Rol keserek yüzümü buruşturdum. Tipik bir kadın gibi bu duruma bozuk çalmak istedim. Gerildiğimi belli etmemeye çalışarak, "Bilmem, almış olabilirim," diye mırıldandım ve omuz silktim.

Demir, diğer elini de öbür yanağıma götürdü. Gözlerini kısıp, başını hafifçe yana eğerken beni incelemeye devam etti. Yüzündeki haylaz gülümsemeyle yanaklarımı sıktı.

"Yanaklar da biraz tombullaşmış sanki." *Hissediyor muydu acaba? Anlamıyordum ki.* Hızla gözlerimi kaçırarak dudaklarımı ısırdım.

"Kötü mü görünüyorum?" Sesimin istemsizce kırgın çıkmasına engel olamadım ama canım kocam her zamanki gibi beni yine yanıltmayı başardı. Gözlerini devirip, başını iki yana doğru salladı.

"Saçmalama. Senin en sevdiğim hâllerin kilo almış hâllerin." Gözlerinde kocaman bir parıltı belirdi o an. "Özellikle de hamile hâllerin," dediğinde bedenimin titremesine engel olamadım. *Ayy valla hissediyor bu!*

Derin bir sessizliğe büründüm. Hiçbir şey belli etmemeye çalışarak dudaklarımı mıhladım. Sadece ışıl ışıl, heyecanla parlayan karamel gözlerine baktım çünkü *güzel haberi* burada, mutfak tezgâhında değil, Büyükada'da, en sevdiğimiz yerde, Sevda Tepesi'nde vermek istiyordum. Bence biraz daha sabredebilirdik. *Hem ikimiz hem de...*

Ben derin bir sessizliğe bürünürken, Demir'in parmakları da yeniden bacaklarıma doğru kaydı. Haylaz bakışları, gözlerinin parıltılarına karışırken dudaklarını bir kez daha dudaklarıma yaklaştırdı. Fakat tam beni öpeceği sırada yukarıdan gelen bağırış sesi, bütün büyüyü bir anda bozuverdi.

"Anneeeeeee!"

Ceylin'in oldukça net çıkan sesi, evin duvarlarından yankılanarak mutfağa kadar ulaştı. Demir'le aynı anda başımızı yukarı doğru kaldırdık. Göze

göze gelip bir anlığına donakaldık. Kocam, kahkahasını içine gömerek başını omzuma yasladığında, ben de saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakıp kıkırdadım. Sabahlığımın bağcıklarını telaşla bağlamaya çalışırken Demir de kollarını belimden çekerek benden uzaklaştı.

"Her zamanki gibi yine tam zamanında. Bizim minik devriye iş başında," dediğinde kıkırtılarımın arasından yavaşça tezgâhtan indim. Ayaklarım yere değdiği gibi kocamın dudaklarına küçük, masumane bir öpücük bıraktım. Arkamı dönüp, "Geliyorum kızım!" diye seslendim. Küçük hanımı bekletmeye gelmezdi. Anında başımızda biterdi.

Demir'in yanından uzaklaşıp, mutfak kapısına doğru birkaç adım atmıştım ki aniden kalçama küçük bir şaplak indirmesiyle tiz bir çığlık dudaklarımdan firar etti ve inanamayan bakışlarla yeniden ona döndüm.

"Demiiiir!" İkaz dolu bir sesle adını mırıldandığımda kalbimin yerinden çıkmasına sebep olacak, can alıcı bir gülümseme bahşetti bana. İçimi geçiren hoş bakışlarıyla, oyuncu bir edayla göz kırptı. Oldukça manidar bir sesle, "Bugüne enerji toplaman içindi," dediğinde başımı iki yana doğru salladım ama hoşuma gitmediğini de söyleyemezdim. Gerçi ona dair her şey benim fazlasıyla hoşuma gidiyordu zaten.

Ve haklıydı.

Kesinlikle yorucu, bir o kadar da dolu dolu bir gün olacaktı. *"Senden âlâ enerji mi olur Demir Bey?"* diyerek, onunla uğraşmak vardı da kızımızı daha fazla bekletemezdim. Aklımdan geçenleri şimdilik kendime saklayarak mutfağın eşiğinden geçtim ve evin tanıdık koridoruna doğru adımlarımı atmaya, kızımıza ilerlemeye devam ettim.

Evlendiğimizden bu yana her yazın bir ritüeli vardı bizim için. Eğer o yıl bir tatile çıkmışsak yaz sonlarını mutlaka adada geçirirdik, eğer tatile çıkmamışsak zaten bütün yaz boyunca adadaydık. Bir şekilde, yılın o sıcak ve telaşsız günlerini hep orada, denizin kokusunda, sabahları kuş sesleriyle uyanarak tamamlardık ama bu yaz hiçbiri olmamıştı. Bu kez hiçbir planı hayata geçirememiştik. Şirketteki işler öyle yoğun ve hareketliydi ki, ne birkaç günlüğüne bir yerlere kaçmak mümkün olmuştu ne de adaya gidip şöyle derin bir nefes almak.

Günler birbirini kovalamış, yaz ayları biz tadını çıkaramadan tükenmişti. Bu yüzden şimdi, yazın son günleri de olsa adaya gitmek; bizim için sadece kısa bir tatil değil, âdeta ihtiyaçtı. Dinlenmeye, şehrin boğucu gürültüsünden uzaklaşmaya ve en önemlisi de ailecek vakit geçirmeye gerçekten ihtiyacımız vardı.

Adaya bir an önce kavuşmak istediğimiz için kahvaltıdan hemen sonra Demir mutfağı toplarken, ben de Ceylin'i banyo yaptırmıştım. Canım kızım, muhtemelen tüm gün boyunca etrafta koşuşturmaktan bolca terleyecek ve üstünü, başını mahvedecekti ama ada öncesi tıpkı kendim gibi onu da güzelce hazırlamak istemiştim.

Kahvaltı masasından kalkalı bir saati geçmişti ve şu an evin içinde küçük bir telaş söz konusuydu. Telaştan kastım, Demir'in aceleci bir şekilde bavullarımızı arabaya taşımasıydı. Geç kalmaktan hiç hoşlanmazdı. Oysa geç kalacağımız bir yer yoktu. Köşk zaten bizimdi. Saatler daha çok erkendi. Misafirlerimiz akşamüstü gelecekti ve her şey Senem'in kontrolü altındaydı.

Ceylin'i banyo yaptırırken bir taraftan da Senem'le görüntülü konuşmuştuk. Hazırlıkları çoktan tamamladığını söylemiş, bana da kısa bir ön gösterim yapmıştı. Gerçi sadece bahçeye yerleştirtmiş olduğu uzun yemek masasını ve üzerini süslediği kırmızı, beyaz karanfilleri göstermişti. Sürprizinin bozulmasını istemediği için geri kalanına canlı bir şekilde şahit olmam gerektiğini özellikle belirtmiş, başka hiçbir şey göstermemişti. Benim ona güvenim ise noksansız bir şekilde tamdı. Eminim ki bizim Sarışın yine harika bir iş çıkarmıştı.

Demir, kalan son birkaç bavulu da arabaya taşırken, ben de evin girişinde yer alan vestiyer aynasından kendime bakıyor, dalgalandırdığım saçlarımı ellerimle kabartmaya çalışıyordum. Yüzümü çerçeveleyen kâküllerimi de küçük dokunuşlarla düzeltirken karşımdaki görüntüden bir hayli memnumdum. Eşiyle evliliklerinin altıncı yıldönümünü kutlayacak bir kadın için bence gayet hoş görünüyordum.

Üzerimde yazlık, beyaz bir elbise vardı. Sade ve etekleri uçuş uçuştu. Kalın askıları olan ve ayak bileklerime kadar uzanan bu elbise, yürürken üzerimde salınan bir bulut gibiydi. Üstelik kumaşı da yumuşacıktı. Yazları makyaj yapmaktan hiç hoşlanmazdım ama bugün çok özel bir gün olduğu için makyaj yapmış, sadece hafif tutmuştum. Ayaklarıma krem rengindeki rahat sandaletlerimi giymiştim. Yıllardır boynumdan ve bileğimden çıkarmadığım takılarım ise her zaman olduğu gibi bugün de benimleydi. *Demir'in on sekizinci yaş günümde aldığı kutup yıldızı kolyem ve babamın mezuniyet hediyesi olarak aldığı kutup yıldızı bilekliğim*... Yıllar geçiyordu ama bu ikiliye olan bağlılığım hiç değişmiyordu. Oysa birçok takım ve aksesuarım vardı ama bu ikili âdeta ayrılmaz bir parçam hâline gelmişti. Elbette alyansım ve Demir'in evlilik teklifi yüzüğü de onlara eşlik ediyordu. Hiçbirini çıkarmıyordum.

Gözlerimi boynumdaki kolyeden çekerek önümdeki küçük, hasır çantama çevirdim. İçinden kirazlı nemlendiricimi çıkardım. Son bir rötuş olarak nemlendiriciyi de dudaklarıma sürerken, Demir de elindeki son bavulla yanımdan geçiyordu. Bir anlığına durdu. Vestiyer aynasından benimle göz göze geldi.

Dudaklarına serseri bir gülüş hâkim olurken iyice yanıma yaklaştı. Çıplak omzuma ve boynuma birer küçük öpücük kondurup öyle dışarı çıktı. Kocam bey, bugün daha bir fenaydı.

O da benim gibi kahvaltıdan sonra hemen hazırlanmıştı. Üzerine beyaz bir gömlek, yine beyaz rahat bir şort giymişti. Saçlarını her zamanki gibi serbest bırakmıştı. Gömleğinin düğmeleri bağrına kadar açıktı ve yakasına güneş gözlüğünü takmıştı. Gerçekten ama gerçekten kalbime zarar bir beydi. *Bu durumdan şikâyetçi miydim peki? Asla.*

Benim aynayla işim bittiğinde, Demir de son bavulu arabanın bagajına yerleştirerek yeniden eve girdi. Kızımız hâlâ ortalıklarda görünmediği için içeri girer girmez doğrudan yukarıya doğru seslendi.

"Ceylin! Hadi babacığım gidiyoruz!"

Önce kızımızın oda kapısının açılıp kapanma sesi kulaklarımızı doldurdu, sonra da ayak sesleri. Göğsüne sıkıca bastırdığı toz pembe rengindeki tavşanı ve bütün şirinliğiyle merdivenlerin başında göründü.

"Tamam baba! Geliyoruum!" diyerek aşağıya doğru bağırdı. Yüzünde kocaman, içten bir gülümsemeyle yavaş yavaş merdivenleri inmeye başladı.

Canımın içi yine güneş gibi parlıyordu. Banyodan sonra üzerine açık bej tonlarında, omuzlarında minik dantel işlemeleri olan ve diz kapaklarının biraz üzerinde biten yazlık bir tulum giydirmiştim. Hem çok rahattı hem de küçük hanım bugün özellikle bunu giymek istemişti. Ben de kıramamıştım ballı çöreğimi. Ayaklarına da en sevdiği pembe, çift cırt cırtlı spor ayakkabılarını giymişti. Zaten bozacağını bildiğim için artık iyice uzayan saçlarına hiç dokunmamış, sadece güzelce taramıştım. Üstelik saçları benimki gibi kabarık da değildi, babasınınki gibi düzdü.

Merdivenlerden inip yanımıza ulaştığında pembe tavşanını havaya kaldırarak, "Lili'yi de aldım anne," diye mırıldandı. Çilek görünümlü kocaman kulakları ve yumuşacık bir gövdesi olan harika bir oyuncaktı. Ceylin'in de son zamanlarda en sevdiği oyuncağıydı çünkü büyük aşkı Batuhan bundan tam üç hafta öncesinde, 8 Ağustos'ta, dördüncü yaş gününde ona hediye olarak almıştı. Bizim kızın da resmen kalbini eritmişti.

Batuhan o gün kocaman bir kutunun içini balonlarla süslemiş, balonların arasına da bu peluş tavşanı saklamıştı. Ceylin kutuyu açtığı gibi büyük bir çığlık atmış, yerinde bolca zıplamış ve ardından da Batuhan'ın boynuna atlamıştı. O günden beri de tavşanını yanından bir saniye bile ayırmıyor, hatta onunla birlikte uyuyordu. Adını da *"Lili"* koymuştu.

Tabii Ceylin'in Lili'ye olan yoğun ilgisine babası her zaman olduğu gibi yine göz deviriyordu. Kızımız tavşanın kulaklarını büyük bir sevgiyle okşarken Demir de, "Kızımızın evden ayrılmamasının sebebi bile Batuhan! Aklımı yitireceğim ben, aklımı!" diye söylendi. Ceylin'le birlikte aynı anda kıkırdarken

Demir yere eğilip onu kucağına aldı. Kıkırdamalarımıza eşlik etmek istercesine kızımızın karnından gıdıklayıp, başını da onun göğsüne dayayarak iki yana doğru salladı. O böyle yapınca kızımızın kıkırdaması gür bir kahkahaya dönüştü.

Demir, onunla uğraşmaya son vererek hafifçe geri çekilip yüzüne düşen saçlarını geriye doğru attı. Tombul yanaklarını okşadı. Fındık burnundan küçük bir makas alıp, "Bugün için hazır mısın bakalım küçük hanım?" diye sordu.

Ceylin, tavşanını hiç bırakmadan Demir'in boynuna sımsıkı sarıldı. "Eveeet!" diye heyecanla bağırdı. Haylaz bakışlarından bile bugün hiç yerinde durmayacağı apaçık anlaşılıyordu. Babasının yanaklarından "Ohh!" diye diye öptü. Onları böyle izlemek ise benim için büyük bir keyifti.

Bizim küçük hanım, babasının yanaklarını okşarken, "Dikenler gitmiş," diye keyifle ve büyük bir farkındalıkla mırıldandı. Sabah pek bir uyku mahmuru olduğu için fark edememişti babasının sakallarını kestiğini.

"Sen istersin de ben kesmez miyim bir tanem?" diye mırıldanırken Demir de Ceylin'in yanaklarını derin derin öpüp, kokusunu içine çekti. Güzel kızımız kollarını bir kez daha babasının boynuna dolarken tavşanını da bu kez bana uzattı. Söz konusu babasının kucağı olduğunda hanımefendi herkesi ve her şeyi gözden çıkarıyordu. *Beni bile...*

"Baba-kız aşk tazelemeniz bittiyse artık çıkalım mı?"

Onların bu aşk dolu anlarını hiç bozmak istemesem de mecburiyetten araya girdiğimde ikisi de aynı anda bana döndü. Demir başını hızlı hızlı sallayarak, "Anne haklı," dedi. Kızımızı kucağından indirmeden evden çıktı ve ben de hasır çantamı elime alarak onları takip ettim.

Demir ve Ceylin, arabaya doğru giderken ben de evin dış kapısını kilitledim. Yanlarına ulaştığımda canım kocam çoktan kızımızı çocuk koltuğuna oturtmuş, kemerini bağlamış ve direksiyondaki yerini almıştı. Ben de onun yanındaki yerimi alıp, kemerimi bağladığımda şakağıma küçük bir öpücük kondurmuş, hemen ardından da motoru çalıştırmıştı.

Demir, eline cep telefonunu alırken dikiz aynasından Ceylin'e baktı. "Ne açalım babacığım?" diyerek kızımıza o klasik sorusunu sordu. Eğer arabada üçümüz varsak yalnızca Ceylin Hanım'ın istediği şarkılar açılırdı.

Ceylin gözlerini kısıp biraz düşünür gibi yaptıktan sonra, "*Zamansızdık* aç baba!" diye şakıdı. Anlaşılan *Zamansızdık* şarkısına geri dönmüştük.

"Hay hay prensesim!" der demez şarkıyı açtı. Kızımız şarkının melodisiyle yerinde kıpırdanıp oynamaya başladığında, Demir de evin açılan geniş kapılarından geçerek dışarı çıktı.

Büyükada'ya vapurla değil, teknemizle gidecektik. Demir'in yıllar önce babama aldırdığı o küçük tekne artık bizimle değildi. Yerine aynı ismi taşıyan,

üzerinde yine kocaman harflerle *KUTUP YILDIZI* yazan daha büyük bir teknemiz vardı ve üstelik o tekneyi bugün çok sevgili kocam kullanacaktı. *Tıpkı her yaz olduğu gibi...*

Üçüncü şirketin başına geçtiğimiz dönemde Demir tekne kullanmak için eğitim almıştı ve o gün, bugündür bir yere tekneyle gideceksek hep o kullanırdı. Tekne, Beykoz Limanı'nda olduğu için yol boyunca ben telefonumdan son maillerimi kontrol ederken, Demir de kızımızın peş peşe istediği şarkıları açmakla meşgul olmuştu. En sonunda Ceylin, babasının müzik çalarına pek karışmayarak kendi hâlinde takılmaya başlamıştı ama kızımız sohbet etmeyi de bir hayli severdi. Asıl yol boyunca konuşmazsa bir sıkıntı var demekti, ki sessizliği ve kendi hâlinde takılışı da çok sürmedi.

Oturduğu çocuk koltuğunda yavaşça doğrulurken, "Anne, Batu da geliyor dimi?" diye merakla sordu.

Ceylin'i bir konuda ne kadar çok uyarmış olsam da asla laf dinletemiyordum. Hoş, Batuhan da onun bu tarafını çok seviyordu ama artık büyüklerine isimleriyle hitap etmemesi gerektiğini öğrenmeliydi.

Telefonumu çantamın içine atarak yavaşça ona döndüm. "Ceylin, anneciğim. Kaç defa konuştuk seninle? Batu değil, Batuhan amca." Kelimeleri özellikle tane tane vurgularken bizim kızın hemen dudakları büzüldü. Omuz silkti.

Kaşlarını çatıp, "Hayır, Batu," diyerek benimle inatlaştı. Ona onaylamaz bir bakış attığımda o da bana sert bir bakış atmaktan geri kalmadı. Kollarını göğsünde birleştirdi.

"Kızım sen niye böylesin?"

"Çünkü Batu da benim aşkım anne."

Eğer dört yaşındaki kızınız dünya üzerindeki en âşık olunmayacak adama âşık olduğunu söylüyorsa, işiniz gerçekten çok zor demektir.

Ben gözlerimi devirirken kızımla olan bu muazzam sohbetimize babası dahil oldu.

"Batu, bugün başka bir kızla gelecek ama," dediğinde bütün ilgim ona ve ağzından çıkanlara kaydı. *Batuhan ve bir kadınla gelmesi?* Doğrusu pek de inanılacak bir durum değildi. Demir'in sırf Ceylin'i sinir etmek için bunu söylediğini düşündüm çünkü başarılı da oldu. Kızımızın kaşları iyice çatıldı.

İsyan dolu bir sesle, "Hayır, gelmesin başka kızla," dedi.

"Ama gelecek," diye üsteledi Demir. *Anlaşılan canım kocam pek de yalan söylemiyor gibiydi.*

"Nasıl yani?"

Meraklı çıkan sesim karşısında Demir gözlerini bir anlığına yoldan ayırarak, başını bana doğru çevirdi. İmalı bakışları bile Batuhan'ın bugün bir kadınla geleceğini söylüyordu.

"Dün tanıştığı yazar var ya..." diyerek lafa girdiğinde gözlerim irice açıldı. *Yok artık...*

"Eeee?"

"Kadını gerçekten adaya çağırmış."

"Ciddi misin?"

"Evet. Evden ayrılmadan önce beni aradı. *'Sorun olur mu?'* diye sordu. Ben de olmayacağını söyledim. Olmaz değil mi hayatım?"

"Elbette olmaz ama o kadar mı etkilenmiş kadından?"

"Yavrum, Batuhan'ı bilmiyor musun sen? Yine şerefsizlik peşinde. Kadını etkileyecek güya."

Ben de kime ve neye şaşırıyorsam?

Demir haklıydı. Batuhan, bir kadını gözüne kestirdiğinde onu etkileyip, elde edene kadar uğraşır, hevesini aldığında da bir daha hiç iletişime geçmezdi.

"Doğru, kime ne anlatıyorsam? Senem'e bile yürümüştü, hatırlamıyor musun?"

"Unutur muyum hiç? Oğuz'dan ayrıldığını duyduğu gibi *haşin kadın sevi-yorum ben* diyerek çıkma teklifi etmişti kıza. Geri zekâlı."

Gerçekten yaşanmıştı bu.

Senem'in Oğuz'dan ayrılmasına belki de en çok Batuhan sevinmişti. Hatta İtalya'dan döndükten sonra da Senem'den etkilendiğini söyleyerek basbayağı çıkma teklifi etmişti ama Senem elbette kabul etmemişti. *"Batuhan ben seninle ve çapkınlıklarınla uğraşamam,"* diyerek direkt resti çekmişti ve bir daha da aralarında böyle bir sohbet hiç geçmemişti.

"Hiç iflah olmaz, hiç," diyerek ağzımın içinden mırıldanırken bu kez de kızımız dahil oldu bu can alıcı sohbetimize.

Senem'den bahsettiğimizi anladığı gibi, "Batu'yu sadece teyzemle paylaşırım ben," dedi bilmiş bilmiş. Demir'le birlikte aynı anda güldük. Benim yerime bu kez o kızımızı yanıtlamayı tercih etti.

"Ama teyzeni sadece amcanla paylaşmak zorundasın kızım."

Tıpkı benim gibi Demir de Mustafa ve Senem arasındaki iletişimin gayet farkındaydı. İkimiz defalarca bu konuyu konuşmuş ama kardeşlerimiz için bir çözüm yolu bulamamıştık.

Ceylin, babasının dediklerinden hiçbir şey anlamamış olacaktı ki derin bir sessizliğe bürünüp, pencereden dışarıya bakmaya başladığında ben de iyice Demir'e döndüm. Bu mevzu her zaman ilgimi çekerdi çünkü.

"Sahi ne yapacağız biz onları?" diye merakla sorduğumda gülüşlerinin arasından omuz silkti.

"Bir açılsalar birbirlerine kurtulacaklar da işte... Ama merak etme, senin bu harika kocan, bugün bu sorunu da kökten çözecek."

Söyledikleri beni heyecanlandırmıştı çünkü Demir, bu cümleleri boşa kurmazdı.

"Öyle mi kocacığım? Nasıl olacakmış o?" diye ilgiyle sorduğumda uzanıp yanağımdan küçük bir makas aldı. Bayılıyordu ona *kocacığım* diye seslenmeme.

"İzle ve gör," diyerek göz kırptı ve yeniden yola odaklandı.

Üstelemedim ya da her ne planlıyorlarsa anlatması için ısrar etmedim. İzleyip marifetini görmeyi tercih ettim. Çünkü o böylesine kendinden emin konuşuyorsa mutlaka bir bildiği vardır.

Kısa sürede Beykoz Limanı'na ulaştık. Arabanın penceresini aralamamla ılık *yaz rüzgârı* hafifçe yüzüme vurdu. Gözlerimi kapatıp denizin o ferah kokusunu ciğerlerime çekerken etrafımızı bir kalabalık sardı. Adaya her gidişimizde Demir arabamızı limanda güvendiği adamlara teslim ederdi ve şimdi de o adamlar çevremizi kuşatmıştı.

Demir, araçtan inerken onu tanıdık görevlilerden biri karşıladı. Başını saygıyla eğip, "Hoş geldiniz Demir Bey," diyerek tokalaştı ve elindeki tekne anahtarlarını Demir'e verdi. Demir de arabanın anahtarlarını aynı adama emanet ettiğinde etrafımızda küçük bir koşuşturmaca başladı. Çevremizi saran görevliler hızlı bir şekilde bagajdan bavulları çıkarıp tekneye yüklerken, ben de koltuğumdan kalkıp, çantamı da elime alarak dışarı çıktım. Kızımızın bulunduğu tarafa gidip kemerini çözerek onu da arabadan indirdim. Ceylin tekneyi görünce hemen heyecanlandı tabii. Ellerini birbirine çarpıp olduğu yerde zıplamaya başladı. O da en az benim kadar çok severdi adaya tekneyle gitmeyi.

Görevliler bavullarımızı taşırken, Demir de yanındaki kaptanla konuştu. Bugünkü havayı, rüzgâr ve dalgaların durumunu öğrendi. Ardından yanımıza gelip kızımızı kucağına aldı. Benim de elimden tutarak hep birlikte tekneye bindik.

Ceylin ve ben, güvertedeki rahat deri koltuklara oturup şimdiden güneş ve denizin tadını çıkarmaya başlarken, Demir de yolculuğumuz için tekneyi hazırlamaya koyuldu. Her zamanki gibi sakin ama bir o kadar da odaklıydı. Önce motor kapağını kaldırdı ve birkaç göstergeye göz attı. Ardından teknenin yakıtını, elektriğini, seyir ekipmanlarını, ilk yardım çantasını, can yelekleri ve telsizleri kontrol etti. Bunlardan hemen sonra ise teknenin etrafını dolaşıp, halatların bağlantı noktalarına bir göz attı. Dümene dönüp rotayı belirledi ve motoru çalıştırdı. Motoru çalıştırdıktan sonra iskele tarafına ilerleyip çevredeki görevlilerin yardımıyla halatlar çözdü ve teknenin iskeleyle bağlantısı komple kesildi.

Tekne ağır bir şekilde limandan ayrılırken arkamızda kalan görevlilerden biri, "İyi yolculuklar Demir Bey," diye seslendi. Demir onlara küçük bir baş selamı verip, "Teşekkürler," dedikten hemen sonra yanımıza geldi. Kızımıza

ve bana birer öpücük bahşedip dümendeki yerini aldı. Yüzüne vuran güneş, gözlerinin kısılmasına sebep olurken büyük bir ilgiyle onu izleyen beni ve kucağımdaki kızımızı fark etti. Güneş gözlüklerini gözlerine havalı bir edayla takarak serseri bir şekilde gülümsedi.

"Hanımlar... Hazırsanız açılıyoruz!"

Ceylin kucağımdan inip, babasının yanına koşarken, "Çok hazırız!" diye bağırdı. Sesinde saf bir heyecan vardı. Onlar baba-kız dümenin başında limandan ayrılıp yavaşça denizin ortasına doğru açılırken, ben de güneş gözlüklerimi takarak, bulunduğum rahat koltuğa uzandım. Hem güneşin hem de yolculuğumuzun tadını çıkarmak istedim.

Özel günlerde, yıl dönümlerinde ya da bayramlarda...

Arkadaşlarımızın hepsi, her zaman yanımızda olamıyordu. Özellikle de liseden sonra çevremiz genişleyip değiştiğinde, bazı arkadaşlıklarımızın arasına mesafeler ve zaman girmişti.

Mesela Gökçe... İrtibatımız hiç kesilmemişti. Hep iletişim hâlinde kalmıştık ama artık çok az konuşuyorduk. Hem üniversite sınavında hem de üniversitede sancılı bir süreç geçirmişti. İstediği bölümü, yani mimarlığı kazanamamıştı. O zamanlar, biz arkadaşları olarak bir yıl daha bekleyip tekrar deneyebileceğini söylemiştik ama bizi dinlememişti. Zaman kaybetmek istemediğini söyleyip puanının yettiği bir mesleğe yönelmişti. Hemşirelik kazanmıştı Gökçe ve okumak için de Eskişehir'e gitmişti. Üniversiteyi bitirdikten sonra da orada yaşamaya devam etmişti. Üstelik geçen yıl aynı üniversiteyi bitirdiği meslektaşlarından biriyle evlenmişti. Yalova'ya ya da İstanbul'a bir daha geri gelmemişti. *Hatta tatillerde bile...* Ayrıca bu tutumu yalnızca bana değildi. Bahar'la da aralarına mesafe girmişti ve bunun sebebini, Gökçe'nin bizden uzaklaşmak isteyişini hiçbir zaman anlamamıştık. Saygı duymuş ve bizimle arasına koyduğu sınırı geçmemeye özen göstermiştik. Fakat ne gariptir ki, Gökçe'nin bizlere olan bu tutumu, yabancılaşması lisede Can'la ayrıldıktan sonra başlamıştı ve bir daha da asla eskisi gibi olamamıştık.

Can demişken...

Onunla da irtibatımız tıpkı Aybüke'de olduğu gibi hiç kopmamıştı. Sürekli bizi arar, hâlimizi hatırımızı sorardı. Babasının izinden gitmişti. Bir finans şirketinin müdürü olsa da aynı zamanda siyasetle de ilgileniyordu. Zaman bulduğu vakitlerde ise bizimle görüşüyordu. Üstelik şimdilerde nişanlıydı. Sonbaharda düğünü olacaktı.

"Ah gönlüm ah yazımız kara
Yazılmış bir kez silinmez bir daha

Sevgilim yârim şimdi yok burada
Ne yapsam dönmez, dönmez ki bir daha[19]"

Tekne hafifçe salınarak yol alırken motorun düzenli sesi, Demir'in telefonundan yükselen şarkının nakaratıyla birleşmişti. Son zamanlarda ikimiz de bu şarkıyı çok seviyor, dinlemekten hiç sıkılmıyorduk.

Saatler on bire yaklaşıyordu. Yola çıkmamızın üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Adaya varmamıza ise daha çok vardı ama şimdiden uzaklardan adaların silüetleri seçilmeye başlamıştı.

Büyükada'ya doğru yol alırken hem Demir'in açtığı şarkıları dinlemiş hem de yanıma aldığım kitabı okumaya çalışmıştım. Kızımız babasının yanından hiç ayrılmamıştı. Dümendeki küçük koltuğa yüzüstü bir şekilde otururak tabletinden çizgi film izlemişti. Canım kocamın güçlü ve iş bilir elleri ise sıkıca dümeni kavramıştı.

Demir, tekne eğitimi aldığından beri tekneyle iç içe olmayı, denize açılmayı çok severdi. Yolculuğumuz sırasında bir ara kısa bir mola vermiş, Ceylin'le birlikte denize girmişler ben ise her zamanki gibi büyük bir keyifle onları izlemiş, o güzel anlarını videoya çekerek telefonuma kaydetmiştim.

Geminin ritmik sallantısı, güneşin altında parlayan deniz, kocamın dümenin başındaki yakışıklılığı, kızımızın uslu bir şekilde kendi hâlinde bir köşede oynaması... Bütün bunlar beni sakinleştiriyor, içimin saf bir huzurla dolmasına neden oluyordu.

Demir'i uzun uzun izlerken daha fazla yerimde oturamayacağımı anladım. Üstelik dümenin başında böylesine karizmatik ve kendinden emin görünürken hiç şansım yoktu. Asla ona karşı koyamazdım.

Okumaya çalıştığım kitabı koltuğun bir köşesine bırakarak oturduğum yerden kalktım. Dümene doğru ilerleyip kocama sokularak arkadan sıkıca ona sarıldım. Denize girmek için gömleğini çıkarttığından beri üstü çıplaktı. Sırtına küçük öpücükler bırakırken hafifçe başını bana doğru çevirdi. Alnıma derin bir öpücük kondurdu. Daha sıkı sokuldum ben de ona. Daha çok bastırdım bedenimi onun bedenine ama tam da bu esnada midemde garip bir hareketlenme başladı. Belki de uzun süreden sonra ayağa kalktığım için böyle olmuştu, bilmiyordum. Başta önemsemek istemedim ama dalgaların tekneyi her sarsışında boğazıma yükselen o tanıdık his iyice şiddetlendi. *Aslında şu zamana dek kendini belli etmemesi bile bir mucizeydi.*

Midem daha fazlasını kaldıramayıp, sıkıştığında boğazımdaki o yakıcı his beni bir anda ele geçirdi. Kollarımı Demir'in bedeninden hızla ayırdım. Elimi ağzıma götürürken öğürme refleksine karşı koyamadım. Derince nefeslenmeye çalıştım ama boşunaydı. *Kusacaktım.* Bunun kaçışı yoktu.

---

[19] Mansur Ark'ın *"Silinmez"* şarkısının nakaratlarıdır.

Bir kez daha öğürürken Demir'den iyice uzaklaşarak koşar adımlarla yatak odamızın küçük banyosuna doğru ilerledim. Şükürler olsun ki banyoya ulaşana dek kusmamayı başardım. Demir de anında tekneyi denizin ortasında durdurarak peşimden geldi. Kızımız ise ikimiz arasındaki bu telaşı hemen fark ederek o da koşarcasına odaya girdi.

Banyoya ulaştığımız gibi Demir klozetin kapağını açtı, bense bu sabah kahvaltıda yediğim her ne varsa hepsini kusmaya başladım. *Bu bulantılardan nefret ediyordum ama başa gelen de çekilirdi.*

Ben kusarken Demir bir an bile yanımdan ayrılmadı. Elini sırtımda gezdirerek beni rahatlatmaya çalıştı. Sonunda midem iyice boşaldığında ve rahatladığımı hissettiğimde yavaşça klozetin çevresinden uzaklaştım. Demir, sifonu çekerken ben de yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. O sırada onun kızımıza seslenişini işittim.

"Babacığım, şu peçeteyi annene ver bakalım."

Ceylin, eline almış olduğu peçete rulosuyla ayaklarımın dibinde bitti. Demir, bir kolunu belime atıp beni yatak odasına doğru yönlendirirken kızımızın elinden peçeteyi alıp yüzümü sildim ama bir taraftan da hiçbir şeye odaklanamıyordum. Gözlerimin içi bulanmış, makyajımın hepsi akmıştı ama önemi yoktu. Bir elim kocaman bir umutla karnıma doğru gitti. *Anlaşılan bir sonraki afacanımız canıma okuyacaktı. Emareleri şimdiden ortadaydı.*

Demir, saçlarımı okşayarak beni usulca yatağa oturttu. Hemen önümde diz çöküp ellerimden öptü. Yanaklarımı okşadı. Gözlerinde derin bir endişe vardı ama buna gerek yoktu. Gayet iyiydim.

"İyi misin hayatım?" Başımı hızlıca aşağı yukarı doğru sallayıp gülümsemeye ve ona hiçbir şey belli etmemeye çalıştım.

"İyiyim canım, merak etme. Deniz tuttu herhâlde."

Elbette söylediklerim onu pek de ikna etmedi. Gözlerinde bu kez derin bir üzüntü belirdi. Bir eli yanağımı okşarken sıkıntılı bir nefes bıraktı.

"Şu üç gündür bütün işler sana kaldı. Çok yoruldun, değil mi? O da böyle midene vurdu işte."

Hem sözleri hem de bakışlarındaki mahcubiyet yüreğimi burktu. Böyle hissetmesini hiç istemiyordum. *Oysa bilmiyordu ki, bu kusmaların asıl nedeni çok istediği bir şeye dayanıyordu. Sadece burada söylemeyecektim. Biraz daha sabredebilirdik bence.*

Başımı iki yana doğru sallarken, "Saçmalama Demir. İş yormuyor ki beni. Çalışmayı sevdiğimi biliyorsun. Deniz çarpmıştır, eminim," diyerek daha ikna edici olmaya çalıştım ama kocama söz geçirmek pek de mümkün değildi. Elimdeki peçeteyi benden alırken beni de yatağa yatırmaya çalıştı.

"Sen uzan bakayım biraz."

İtiraz edercesine başımı sağa sola doğru salladım. "İyiyim ben," diye karşı çıktım ama elbette beni dinlemedi.

"Uzan dedim Nisa. Lütfen." Sesi bu kez otoriterdi. Karşı koyamayıp yavaşça uzandığımda yatağın üzerindeki ince pikeyi alıp üzerime yerleştirdi. Başını eğip yine alnımdan ve boynumdan öptü.

"Adaya varana kadar sana buradan çıkmak yasak," dediğinde ona inanamayan bakışlar attım. *Böyle bir şeyin pek de mümkün olmayacağını tahmin edebilirdi bence.*

Bir elini tutması için Ceylin'e uzatıp, "Gel prensesim, anneyi biraz yalnız bırakalım. Uyusun," dediğinde kızımızın melül melül bakan endişeli gözleriyle göz göze geldim. Demir'in elini tutmak yerine hızla benim yanıma geldi. Yatağa tırmanıp kollarımın arasına girdi. Hatta kollarını direkt boynuma dolayıp sıkıca bana sarıldı.

"Ben annemin yanında duracağım."

Anlaşılan ballı çöreğim de endişelenmişti. Aşermelerim henüz başlamamıştı ama bu mide bulantıları son zamanlarda çok sık oluyor, âdeta canımı okuyordu. Ne Ceylin'e ne de Demir'e hiçbir şeyi belli etmemeye çalıştığımdan ilk kez böyle bir ana denk geliyorlardı.

Demir'le göz göze geldiğimizde bana kızımızı yanında götürüp götürmeme konusunda tereddütlü bir bakış attı. Dudaklarımı oynatarak sessizce, *"Yanımda kalsın,"* dediğimde başını salladı. Bir kez daha bize doğru eğilip ikimizin de saçlarından öptü. Ceylin'in yanağını şefkatle okşarken, "Anneyi sıkmak yok, tamam mı?" diye mırıldandı. Demir'in bu sözleri, bana anne olmanın yükünü bir nebze hafifleten, onu sevgiyle kucaklayan bir rahatlama getirdi.

"Tamam babacığım," diye mırıldandı.

Demir, yatak odasından çıkarken Ceylin de bana dönerek iyice yanıma sokuldu. Küçük elleri yüzüme uzandı. Yanaklarımı ve kaşlarımı okşadı. "Anne..." Sesinde hâlâ masum bir endişe vardı.

"Anneciğim," diyerek alınlarımızı birbirine yasladığımda kızımın dudakları büzüldü.

"Hasta olma sen, tamam mı?"

İçim sızladı bunu demesiyle. *Meğerse benim cilveli kızım ne kadar da hassasmış böyle...* Ballı çöreğim, beni hasta görmekten resmen rahatsız olmuştu. Kalbim eridi bir anda. Kıyamazdım ki ben ona. Derin bir nefes alırken parmaklarımı onun yumuşacık saçlarında gezdirdim.

"Her insan hasta olur anneciğim."

"Ama sen olma. Sen hasta olursan ben çok üzülürüm."

İçimde tarifsiz bir duygu dalgalandı. Hormonların da etkisiyle gözlerim iyice dolarken, hatta gözpınarlarımdan birkaç damla yanaklarıma süzülürken

Ceylin'i iyice kendime çekip sıkıca sarıldım. Bir de gözyaşlarımı görüp endişelensin istemedim.

"Oyyy kızım benim! Canım benim! Ballı çöreğim!"

Ceylin, iyice kollarımın arasına yerleşirken ben de kusmanın etkisiyle mayışmaya başladım. Çok geçmedi ki gözlerimi kapattım ve huzurlu bir uykuya kendimi bıraktım.

Hani insanın gönlüne taht kuran bazı özel yerler vardır ya... Daha öncesinde içinde hiç yaşamamışsındır ama sanki yıllardır seni bekliyordur. Kendini yalnızca oraya ait hissediyorsundur. Karşımdaki köşk de benim için tam olarak öyleydi. Ne çocukluk hayalimdi ne de gençlik düşüm ama bir şekilde hayatımın tam merkezine yerleştiği yadsınamaz bir gerçekti.

Demir'e minnettar olduğum en özel konulardan biri de benim bütün karşı çıkışlarıma rağmen bu köşkten hiç vazgeçmemesiydi. Ona hep sahip çıkmasıydı. Bize burayı kocaman bir ev olarak inşa ettirmişti. Büyükada'nın bizdeki yeri hep özeldi ama burada bir yuvamızın olması... *Çok daha kıymetliydi.*

Adaya her gelişimde işittiğim bisiklet, deniz, çocuk ve kuş sesleriyle kalbim bir başka çarpardı. Tekne iskeleye yaklaştığında gözlerim yalnızca tek bir noktaya kayardı. Adanın tepesinde, doğrudan denize bakan, çam ağaçlarının ardına saklanan o köşke. *Evime, yuvama...* Çünkü köşk, sadece bir yazlık değildi bizim için. İçinde bizi taşıyan kocaman bir kalp vardı. Bu ev, biz olmadan basit bir yapıydı belki de, geldiğimizde onun da ruhu tamamlanıyordu. Büyükada'nın ortasında nefes aldıran başka bir hayat hâline geliyordu. *Sadece bize ait olan ve bizi anlatan...* Ve şimdi o hayatın kapısının tam önündeydim. *Ailemle birlikte...*

Senem, bizi karşılamaları ve bavullarımıza yardım etmeleri için iskeleye araç göndermişti. Yanımıza gelen görevliler bavullarımızı elektrikli araca taşırken, Demir de tekneyi güvenli bir alana park etmişti. Bizimle birlikte gelen adamlar ellerinde bavullarla önden yürürken, ben de kızımın elinden tutarak bahçeye adımımı attım ve kendimi bir anda bayram sabahına uyanmış gibi hissettim çünkü bahçe şahane görünüyordu. *Bizim Sarışın, yine yapmıştı yapacağını.*

Gözlerime ilk çarpan şey karanfillerim oldu elbette. Bahçenin bir köşesi yalnızca karanfil fidanlarına ayrılmıştı. Üstelik her biri bizzat benim tarafımdan dikilmişti. *Renk renk ve bir sürü...* En sevdiğim köşe de zaten orasıydı. Küçük, tek kişilik bir salıncağım bile vardı. Çoğu zaman o salıncağa kurulur ya kitabımı okurdum ya da kahvemi yudumlardım.

Çiçeklerimin mis kokusu doğrudan burnuma ulaşırken Senem'in masayı süslemek için onlara dokunmadığını fark ettim. İyi ki dokunmamıştı yoksa çenemden hiç kurtulamazdı.

Bahçenin iki farklı ucunda iki tane geniş gövdeli manolya ağacı vardı. Senem o iki ağacın tam ortasına gösterişli, uzun bir masa kurmuştu. Masanın üzerini kırmızı, beyaz ve sonradan eklemiş olduğu pembe karanfillerle bezemişti. Masayı çevreleyen sandalyeler, pastel tonlarda yastıklarla süslenmişti. Ayrıca iki ağacın arasına ampul şeklinde aydınlatmalar yerleştirmişti. Akşam olduğunda o ampuller yanacak ve ortama sıcacık bir hava katacaktı. Üstelik masanın üzeri de resmen bir altın gününde yenilecek yemeklerle doluydu. *Sarma, makarna salatası, patates salatası, poğaçalar, kısır, ıslak kek...* Ayrıca hem masanın etrafını hem de bahçenin dört bir yanını tam da Ceylin'in seveceği şekilde renkli balonlarla süslemişti. *Beyaz, uçuk pembe, kırmızı, altın sarısı ve gökyüzü mavisi...*

Her şeyi yine en güzel ve en özel şekilde tasarlamıştı. Her şeyde yalnızca onun zarafeti, Senem'in büyülü elleri vardı ve bütün bu güzelliğin ötesinde, ilk kez *eve geldim* hissi bu kadar güçlüydü içimde. *Ya da hormonlarım beni fazla duygusal yapmıştı. Bilemiyordum.*

Gözlerim dolu dolu bir şekilde hâlâ etrafı incelerken kızımın gür sesi beni kendime getirdi. Elimi tutmayı ansızın bırakarak, "Teyzeeee!" diye şakıdı ve bahçenin arkasından çıkarak bize yaklaşan Senem'e doğru koştu.

Ve benim güzeller güzeli Sarışınım...

Yıllar ona da çok güzel bir şekilde dokunmuştu.

Yaşlarımızın ilerlemesiyle onun da yüzü artık daha topluydu. Son zamanlarda biraz kilo almıştı ve bu ona inanılmaz yakışmıştı. Yanaklarının olduğunu fark etmiştik mesela. Saçlarını birkaç kez boyattığı için sarısı artık daha canlı bir sarıydı. Birkaç aydır perçem kullanıyordu. Benim gibi kâkülü pek tercih etmiyor, *"Aman ben onu kullanmayı beceremem,"* diyerek yalnızca saçlarının kenarlarından perçem kestiriyordu ve bu da ona inanılmaz çok yakışıyordu.

Üzerinde V yakalı, kısa kollu, küçük pembe ve mavi çiçekleri olan, dizlerinin biraz altında biten beyaz bir elbise vardı. Makyaj yapmamıştı. Gerçi ihtiyacı da yoktu.

Ona doğru koşan Ceylin'i kucağına alıp, "Teyzeeem!" diyerek sıkı sıkı göğsüne bastırdı. Yanaklarından öptü. İkisi de hasret giderircesine birbirlerine sıkıca sarılırken, sarmaş dolaş bir hâlde bana doğru gelmeye başladılar. Yanıma ulaştıklarında Senem alaycı bir sesle, "Sonunda gelebildiniz gençler," diye söylendi. Ceylin'i kucağından indirmeden bana sarıldı. Demir bu esnada köşke kadar eşyalarımızı taşıyan adamlara bahşişlerini vermekle meşguldü.

Senem, Ceylin ve ben, önden yürüyerek köşkün içine doğru adım atarken benim papağan kızım yine o minik çenesini tutamadı.

"Biliyor musun teyze? Annem gelirken kustu." Bunu demesiyle Senem'in irice açılan yeşil gözleri direkt beni buldu.

"İyi misin canım? Bir sıkıntı yok, değil mi?" Endişeyle soluduğunda başımı iki yana doğru salladım.

"İyiyim, iyiyim. Kusunca rahatladım zaten."

Senem, malum durumumdan haberdardı. Hatta şu an için yalnızca o biliyordu.

"Hâlâ bulantın var mı peki?"

"Hayır yok, merak etme."

İçeri girmemizle Ceylin, Senem'in kucağından inip odalarda koşturmaya başladı. Demir de eline almış olduğu iki bavulla bizim ardımızdan içeri girdi. Senem'in yanına yaklaşıp yanaklarından öperek hayranlıkla, "Baldız, yine harikalıklar yaratmışsın," dedi.

"Gerçekten Senem! Her şey çok güzel olmuş canım. Ellerine sağlık," diyerek ben de Demir'e katılırken Senem havalı bir edayla saçlarını savurur gibi yaptı.

"Aman efendim, ne demek? Her zaman!"

Sarışınım kendinden bilhassa çok emin ve eğlenceli bir şekilde konuşurken, benim de o esnada üzerime yolun yorgunluğu çöktü. Başımla yukarıyı işaret edip, "Ben şu çantamı yukarı bırakıp geliyorum," dediğimde Senem beni onaylarcasına başını salladı. Demir ise iki eline aldığı bavullarla birlikte peşime takıldı. Beraber merdivenleri çıkmaya başlayıp, yarısına kadar ulaşmıştık ki koridorun ortasında Ceylin'le birlikte zıplayan Senem'e doğru seslendi.

"Baldız?"

Senem, hemen yukarıya doğru baktı.

"Efendim?"

"Bizim kız sende. İdare et biraz."

Ben, "Yuh Demir!" desem de Senem tatlı gülüşlerinin arasından, "Tamam, keyfinize bakın siz," diyerek ona ayak uydurdu.

Yorgunluğun etkisiyle onlara aldırış etmeden odamın olduğu kata çıkmaya devam ettim. Yatak odama ulaştığımda doğrudan içeri girdim. Elimdeki çantayı yatağın üzerine hafifçe atarken hissettiğim yorgunluk ve baş ağrısıyla parmak uçlarımla şakaklarımı ovaladım. O sırada yatak odamızın kapısı kapandı. Demir, elindeki bavulları yere bırakarak kapıyı kilitledi. *Klik* sesini duyduğum anda ona *hayır, olmaz* diyen bir bakış attım. *Ne mi yaptı peki? Elbette beni umursamadı.*

"Demir..." Mızmızlanmak istedim ama buna da izin vermedi. İki büyük adımda yanıma ulaşıp yüzümü avuçlarının içine alarak dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdığında bütün söyleyeceklerimi unuttum. Geriye doğru

çekilip sadece, "Misafirler," diye fısıldayabildim ama canım kocam beni yine duymazdan geldi. Hormonlarım zaten en üst seviyede değilmiş gibi iyice kendimden geçmeme sebep olacak o cümleleri mırıldandı.

"Boş ver şimdi misafirleri." Belimi sıkıca kavrarken dudaklarımın kenarına ateşli bir öpücük bıraktı. "Karımı çok özledim ben." *Sonra bir öpücük daha...* "Şu andan itibaren yalnızca benimsin." *Ve bir öpücük daha...*

Karşı çıkmama izin vermedi bile. Hoş, karşı çıkacak gücüm de yoktu zaten çünkü çoktan elbisemin askılarını düşürmüş, üzerimden çıkarmıştı.

Tam anlamıyla huzurun içinde, dünyanın en güzel yerindeydim. Kocamın kollarının arasındaydım. Başım göğsüne yaslı bir şekilde kalp atışlarını dinliyordum. Sıcacık nefesi başımın tepesinde, yakıcı dokunuşları ise sırtımdaydı. Parmak uçlarıyla elini aşağı yukarı doğru kaydırıyor, beni de iyice kendimden geçiriyordu.

Odaya kaçmamızın, daha doğrusu Demir'in beni odamıza kilitlemesinin üzerinden kaç saat geçmişti, bilmiyordum ama ikimiz de iyice mayışmış bir hâldeydik. Yataktan çıkmak istemiyorduk ama misafirlerimiz de birazdan gelmeye başlarlardı.

Demir, şakağıma derin bir öpücük kondururken, "Ohh!" diyerek kokumu da içine çekti. "Karanfil kokulum benim," diye fısıldadığında göğsünde gezinen ellerim beline uzandı ve sıkıca ona sarıldım. Hiç çıkmak istemiyordum buradan.

"Yarın denize gidelim mi?" diye sorduğunda ağır ağır başımı salladım. Adanın diğer tarafında harika bir plaj vardı. Her yıl Demir'le birlikte mutlaka orada yüzerdik.

"Ceylin ve Senem, peşimize takılmazsa neden olmasın?" Gür sesiyle kıkırdarken, o da benim gibi başını salladı. Haklı olduğumun gayet bilincindeydi çünkü kızımız ve teyzesi birbirlerinin aynısıydı.

Demir'in elleri yeniden saçlarımın arasındaydı. Her bir tutamı usul usul okşuyor, beni de kendime getirmek yerine daha da çok gevşetiyordu.

"Yavrum?" diyerek boğuk bir sesle mırıldandığında başımı göğsüne iyice yasladım. Gözlerimi kapatarak, "Hıı?" diye mırıldandığımda çok yavaş bir şekilde doğruldu. Başım göğsünden ayrılıp yastıkla buluşurken Demir de usulca üzerime çıktı. Bacaklarımı hafifçe iki yana doğru açarak arasına yerleşti. Bu hareketiyle gözlerim hemen açıldı tabii. Elleri rahat durmadı. Çıplak tenimde ve yüzümde gezindi. Elinin tersiyle boynumu okşadı. Sonra aynı eli göğüslerime doğru gitti. Göğsümü hafifçe sıktığında dudaklarımdan kopan iniltiye engel olamadım.

"Yıllar geçiyor ama ben sana hiç doymuyorum. Doyamıyorum. Ne yapacağız biz böyle?" diye sorduğunda benim de ellerim rahat durmadı. Onun boynuna sarıldı. Bir bacağımı beline dolarken aramızda hiçbir mesafe olsun istemedi. *Kesinlikle onunla aynı fikirdeydim.*

Varlığını kadınlığımın tam üzerinde hissederken dudaklarımı kışkırtıcı bir edayla dişledim. "Tam olarak böyle yaşamaya devam edeceğiz kocacığım," diyerek şuh bir sesle dudaklarına doğru fısıldadım. Karşılığında ise tutkulu bir öpücükle ödüllendirildim. Birbirimizi aynı arzuyla, son nefesimizi veriyormuşçasına hırsla öptük. Ellerim saçları, kaslı göğsü ve güçlü sırtında gezindi. Varlığı kadınlığıma her sürtündüğünde iniltilerimi bastırmak artık imkânsızdı. Ben de özgür bırakmayı tercih ettim.

Dudaklarımız birbirinden usulca ayrılırken pişkince sırıtan taraf bu kez bendim. "Bu odaya ses yalıtım sistemi yaptırman çok iyi oldu," dediğimde sesli bir şekilde gülüp başını salladı. *Canım kocam, öngörülü bir adamdı.* Hiçbir zaman rahat durmayacağımızı bildiğinden gerçekten yaptırmıştı bunu *ama sadece bizim odamıza.*

"Kesinlikle aynı fikirdeyim," diyerek yeniden dudaklarıma uzandı ve bir kez daha birbirimizi tüketircesine öpüştük.

Demir'in dudakları dudaklarımdan nefes nefese ayrılırken elinin tersiyle nazik dokunuşlarla yanaklarımı okşadı. *"Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun Kutup Yıldızı,"* dediğinde kıkırdadım. Onunla uğraşma fırsatını asla kaçırmadım.

"Böyle kutlamak da yalnızca sana yaraşırdı Demir Gürsoy."

"Şikâyetiniz mi vardı Nisa Hanım?"

"Asla. Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun sevgilim."

Dudaklarına bir küçük öpücük daha bıraktığımda Demir'in dudakları bu kez boynuma doğru kaydı. Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için omuzlarından tutup onu hafifçe geriye doğru ittirdim ve bu kez hızlı bir hareketle ben onu yatağa yatırıp üzerine çıktım. Kucağına oturdum.

Benimle birlikte hafifçe doğrulup belimi kavradı. Başını göğsüme yaslayıp, göğüs kafesimden derin bir nefes çekti içine. "Ohhh," dedi yine. Elleri belimde ve baldırlarımda gezinirken, "Sen gerçekten kilo almışsın," dedi pat diye. İşte bu kez kendimi tutamayıp ağzının ortasına bir tane indirdim.

"Öküzsün ama Demir!" diye yakındığımda bana yine aldırış dahi etmedi. Serseri gülüşlerinin arasından başını göğsüme daha çok yasladı. Malum sebepten dolayı artık biraz daha dolgunlaşan göğüslerimden birini dudaklarının arasına alıp dişledi. Fütursuzca inledim yine. Beni yeniden baştan çıkarmak, kıvama getirmek istiyordu ama olmazdı. En azından şimdi olmazdı. *Sonrasına bakardık.*

Ellerim omuzlarına tutunurken onu yavaşça üzerimden ittim. Yeniden yatağa yatırmaya çalıştım. "Artık yataktan çıkmamız gerek," dediğimde başını iki yana doğru salladı.

"Hayır, çıkmayalım," diye mızmızlandı küçük çocuklar gibi.

"Demir misafirler gelecek."

"Senem ilgilenir. Bir kez daha? Lütfen..." Elleri çıplak bacaklarımı okşarken gözleri yaramazlıkla parlıyordu. Dudaklarını sarkıttı muzırca. Ona karşı koymak imkânsızdı ama artık durmalıydık ve gerçekten yataktan da çıkmalıydık.

"Demir, olmaz. Her şeyi Senem yaptı zaten."

"Yapsın, işi ne?"

"Biraz önce öyle demiyordun ama," diye söylendiğimde yalnızca omuz silkti. Elleri kalçalarıma uzanarak sertçe sıktı. *Pekâlâ... Madem oyun oynamak istiyordu, o zaman biz de oynardık onunla.*

Omuzlarına tutunan ellerim onu daha güçlü, daha sert bir şekilde yatağın başlığına yasladı. Bunu yapmamla tek kaşı havaya kalktı. Dudaklarında serseri bir gülüş belirdi. Hoşuna gidiyordu böyle küçük hareketlerle onu şaşırtmam.

Göğüslerim onun kaslı göğsüne değerken usulca başımı eğdim. Boynunun sol tarafından öptüm. Hatta durmadım, bir müddet dudaklarımı yalnızca orada gezdirdim. Anında kendinden geçti Demir. Dudaklarından boğuk bir nefes firar ederken gözlerini kapatıp başını iyice geriye doğru yasladı. Bense durmadım. Başımı daha da aşağılara eğerek kaslı göğsünden ve yüreğinin tam üzerindeki dövmeden öptüm. Gürültülü bir nefes daha bıraktı. Bayılıyordu böyle yapmama.

"Lütfen durma, devam et..." Büyük bir istekle fısıldadığında dudaklarım hınzırlıkla iki yana doğru kıvrıldı. *Ne demişler? Bir sonraki hareketini tahmin etmelerine asla izin verme.*

Birden Demir'in kucağından inip yataktan hızla çıktım. Beni yeniden kendisine çekmesine izin vermeyerek çıkardığı iç çamaşırlarımı ve beyaz elbisemi hemen üzerime giydim. Bunu fark ettiği gibi gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Bunu bana yapamazsın! Beni böyle bırakamazsın!" diye yakındığında işveli bir edayla omuz silktim. Arsızca gülümsedim.

"Bırakmak istemezdim hayatım ama misafirlerimiz birazdan gelir."

"Bunun rövanşını gece almayı düşünüyorum. Haberin olsun."

"Evimiz bir hayli kalabalık olacak ama."

"Sana dedim ama ben baş başa kutlayalım diye."

Ve tam da bu sırada, aramızdaki bu tatlı didişmenin tam ortasına gür bir erkek sesi damladı. İşittiğimiz ses yalnızca bizim odamıza ulaşmakla kalmadı. Aynı zamanda köşkün bahçesini de inletti.

"Köşk halkı! Neredesiniz?"

Evet... Batuhan'ın sesiydi bu.

Hemen ardından da kızımızın şen ve mutluluk dolu sesi kulaklarımıza ulaştı.

"Batuuuuu! Aşkıım!"

Demir gözlerini devirip yüzünü sıvazlayarak kendini iyice yatağa bırakırken ben de, "Batuhan da geldiğine göre çok oyalanmasan iyi olur kocacığım," diyerek onu uyardım. "Hadi ben iniyorum aşağıya. Sen de üzerini giyip gel." Bana hiç yataktan çıkmak istemediğini belirten bakışlar atsa da başını ağır ağır salladı.

"Tamam yavrum," diyerek pes etti. *Başka şansı da yoktu zaten.*

Demir'i arkamda bırakıp odamızdan çıktım. Kapıyı da kapatarak merdivenlere doğru ilerledim. Ahşap tırabzanlara tutunup yavaş adımlarla aşağıya indiğimde Senem'i de elindeki çay tepsisiyle mutfaktan çıkarken gördüm. Elbisemi ve dağılmış saçlarımı düzeltip, kendime çeki düzen vermeye çalışırken ona yakalandım. Merdivenlerin başında durdu. Aşağıya inmemi bekledi. Yeşil gözleri yaramazca parlarken bana da manidar bir bakış attı.

"Rahatladınız mı bari?" diyerek alayla sordu.

Gözlerim kocaman açılırken, kısa bir anlığına etrafımızı kontrol ettim. Şükürler olsun ki kızımız etrafta görünmüyordu. Kendimi tutamayıp, koluna hafifçe vurdum. "Senem!" diye cırladım.

"Ne Senem? Anlamadık sanki. Senin hormonlar nirvanadır şimdi."

"Offf sorma! Çok fenayım ve kocam olacak adam da bana hiç yardımcı olmuyor."

"Haberi yok hâlâ, değil mi?" diye sorduğunda başımı iki yana doğru salladım. Tam o sırada Demir'in sesini işittik.

"Neyden haberim yokmuş bakalım?"

Çıkarmış olduğu kıyafetlerini tekrar üzerine giymişti. Gömleğinin üst düğmelerini ilikleyerek merdivenleri inerken Senem'le göz göze geldim. Kaşlarımı havaya kaldırıp, oynatarak ona bir şey çaktırmamasına dair uyarıcı bir bakış attım. Vermek istediğim mesajı anında havada kaparak başını sallayıp konuyu hemen başka bir tarafa çekti.

"Bahar ve Batuhan geldi de onu söylüyordum," dediğinde Demir de merdivenleri inmiş, yanımıza ulaşmıştı. Fakat Senem'in yeşil gözleri hâlâ ikimizin üzerindeydi. Sanki öğrenmek istediği başka bir mesele vardı da bunu sormaktan çekiniyor gibiydi. Sonunda dudaklarını araladı. Ağzındaki baklayı çıkardı.

"Mustafa nerede bu arada? Ne zaman geliyor?"

Çok kısa bir anlığına Demir'le göz göze geldik. İkimizin de gözleri heyecanla parladı ama bir şey çaktırmamaya çalıştık. Senem'i yanıtlayan ben

oldum çünkü bir saat öncesinde Mustafa'yla yazışan bendim. Demir'le öncesinde ya da sonrasında konuşup konuşmadıklarından haberim yoktu.

"Biz adaya ulaştığımız zaman vapura bindiğini yazmıştı bana. Annemlerle birlikte geliyormuş."

"Sizinle niye gelmedi ki?"

Senem'in meraklı sorusu karşısında omuz silktim. "Bilmem. Sormadım hiç. Demir?" diyerek yeniden kocama döndüğümde Demir ellerini şortunun ceplerine atarak çok ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi omuzlarını dikleştirdi.

"Aybüke, İstanbul'a gelmiş de sabah onunla buluşup kahvaltı yapacaklardı."

Ne? Aybüke, İstanbul'a mı gelmişti? Benim neden haberim yoktu bundan? Oysa her gelişinde haber verirdi.

"Öyle mi?" diye sordu Senem. Sesi de bayağı bozuk çıktı.

Demir onu, "Evet," diye yanıtladığında elindeki tepsiyle hızla arkasını döndü. Bahçeye çıktı ama çıkarken öfkeyle söylendiğini ikimiz de çok net bir şekilde işittik.

"Aman buluşsun Aybüke'siyle!"

Senem'in bahçeye çıkmasıyla hemen Demir'e döndüm ama bir o kadar da şaşırmama engel olamadım çünkü yüzündeki bütün ciddiyet gitmiş, yerini alaylı bir gülümseme almıştı.

Onun bu garip tavrına asla anlam veremediğim için merakla, "Mustafa gerçekten Aybüke'yle mi buluştu?" diye sordum. Demir gülüşlerinin arasından başını iki yana doğru salladı.

"Yoo. Aybüke, Türkiye'de bile değil ki."

"Ee niye öyle söyledin o zaman canım?"

"Güzelim, bunların belli ki birbirine açılacağı yok. Malum Senem, Aybüke'den hiç hoşlanmıyor. Bu yalan haberle de bugün bir güzel öfkesini kusar, trip atar. Abimin burnundan fitil fitil getirir. Eee abimi de biliyorsun. Avukat adam sonuçta. Sorunları çözmeye pek bir meraklı. Üzerine gider ve sonrası bum."

Bazen onun bu kurnazlığı karşısında ağzım bir karış açık kalıyordu. Yine yapmıştı yapacağını ama kesinlikle çok haklıydı. Çünkü Senem, Aybüke'den hiç hoşlanmıyordu. Hatta bazen biz görüşüyoruz diye bana bile çemkiriyordu.

"Sen çok zeki bir adamsın!" Büyük bir keyifle kocama hayranlığımı dile getirirken uzanıp yanağımdan küçük bir makas aldı.

"Biliyorum."

Arkamı dönüp bahçeye çıkmak üzere adımlarımı atmaya başlamıştım ki hafifçe kolumdan tutup yeniden bana seslendi.

"Yavrum?"

"Efendim?" diyerek ona döndüm.

"Çıkalım mı tekrar yukarı?"

"Ayy yok artık Demir!" diye söylenerek kolumu hızla onun elinden kurtardım ve hemen arkamı döndüm. *Yoksa beni bırakacağı yoktu.*

"Bu da mı gol değil be sultanım?" Söylene söylene o da arkamdan geldi.

Bahçeye çıktığımızda asıl gırgır, şamatanın burada döndüğünü fark ettik. Bahar, Batuhan ve Ceylin, Senem'in hazırladığı masanın biraz ilerisinde kalan salıncakta oturuyorlardı. Ceylin, her zaman olduğu gibi yine Batuhan'ın kucağındaydı. Resim defterinden ona resimlerini gösteriyordu. Batuhan'ın ise kaşları bir hayli çatılmıştı. Ciddi ciddi kızıma söyleniyor, onu kolundan dürtüyordu.

"Şşşş! Bana bak, bana! Hesap ver bakalım. Kim bu Mehmet Ege? Bir de benim yanıma çizmişsin ya! Ben niye bununla el ele tutuşuyorum?"

Anlaşılan Ceylin'in çapkınlığından Batuhan da nasibini almıştı. Mehmet Ege şimdiden ailemizin tam merkezine yerleşmeyi başarmıştı.

Batuhan'ın isyankâr tepkilerinden ziyade asıl bizim kızın tepkileri daha bir fenaydı. Babasını çıldırttığı yetmezmiş gibi şimdi de Batuhan'ı çıldırtıyordu.

"Ama Batu, Mehmet Ege çok güzel gülüyo."

"Sen aldatıyor musun beni bu Mehmet Ege'yle?"

"Aldatmak ne demek?"

Batuhan, başını sabır diler gibi gökyüzüne doğru kaldırırken, Bahar keyifle çayını yudumluyor, Senem suratı düşmüş bir şekilde karşısındaki manzarayı izliyor, Demir ve ben ise el ele onlara doğru yürüyorduk.

Geldiğimizi fark eden Batuhan, "Şaka gibi ya! Babası gibi bu da üzerime kuma getirdi. Hem anasından çekiyorum hem danasından," dediğinde Demir elimi bırakarak onun yanına gitti. Hiç acımadan ensesine sert bir şamar indirdi.

"Kızıma dana mı dedin sen?" diye söylenirken hem kendine hem de bana oturmamız için birer sandalye çekti. Batuhan ise onu yanıtlamakta gecikmedi.

"Kızın beni aldattı aldattı!"

"Oh! Çok da iyi yaptı. Aferin benim prensesime. Bu Mehmet Ege'yi sevmeye başladım bir anda."

Demir, Ceylin'i Batuhan'ın kucağından alıp kendi kucağına oturturken bizim Ceylo da babasından bulduğu yüzle fırsatı hiç kaçırmadı.

"Yani Mehmet Ege'yle evlenebilir miyim baba?" diye sordu heyecanla.

Demir önce gözlerini devirdi. Ardından hiç bozuntuya vermeyerek kızımızın burnundan minik bir makas aldı. "O kadar da uzun boylu değil küçük hanım," dediğinde Ceylin âdeta homurdanarak babasının göğsüne sokuldu. Ellerinden biri anında Demir'in kaşlarını bulup okşamaya başladı. Fakat benim gözlerim pürdikkat Batuhan'ın üzerindeydi. Onunla uğraşma fırsatını yakalamışken asla kaçırmayacaktım.

"Hani yazar hanımla geliyordun sen?" Dalga geçercesine sorumu yönelttiğimde onunla uğraşacağımı elbette anladı Batuhan.

Gözlerini kısarak, "İşleri varmış. Yetişebilirse son vapurla gelecek," diye beni yanıtladı.

"Neden seninle gelmedi ki? Ya da dur sen söyleme, ben cevap vereyim. Muhtemelen kadın kibarlığından seni nasıl reddedeceğini bilemedi. Bu yüzden de yalan söyledi."

"Nisa Gürsoy... Sen gerçekten çok kötü biri olmaya başladın artık."

"Sadece gerçekler canım."

"Yayınevine gideceğini ve tüm gününü orada geçireceğini söyledi. Eğer gelirse bu lafların hepsini sana yedirtirim ama haberin olsun."

"Göreceğiz bakalım."

Batuhan onaylarcasına başını salladıktan sonra yeniden Demir'e dönüp elinin tersiyle hafifçe onun omzuna vurdu. Bir şey isteyeceği çok belliydi.

"Sen şu teknenin anahtarlarını bana versene."

Canım kocamın kaşları havaya kalkarken, "Sebep?" diye sordu.

"Yazar hanıma güzel bir ada turu yapayım diyorum."

"Çok beklersin."

"İtlik yapma işte! Ver şu anahtarları."

"Vermem."

"Sen ne adi bir herifsin ya!"

"Tekne benim değil mi kardeşim? Vermiyorum! Şerefsizlikse şerefsizlik."

Demir'in Batuhan'a çıkıştığını fark eden Ceylin boş durmadı tabii. Babasının göğsünde hafifçe doğrulup, "Baba kızma ama Batu'ya!" diyerek araya girdi.

Demir onu göğsüne daha da sıkı bastırırken, "Kız sen de bir sus!" diye söylendi.

"Ama kızma! Yazık ona!"

"Asıl bana yazık! Valla asıl bana yazık! Ceylin'im, sen benim sınavım mısın yavrum? Ne bu Batu aşkı?"

Ceylin'in Batuhan'ın tarafında olması elbette her zaman olduğu gibi yine en çok Batuhan'ın hoşuna gitti. Ceylin'i Demir'in kucağından alıp yeniden kendi kucağına oturturken, "Amcam benim be! Kurban olurum ben sana!" diyerek bizim kızın yanaklarından sulu sulu öptü. Ardından bir elini açarak yeniden Demir'e uzattı. "Veriyor musun anahtarları?" diye sordu. Son bir kez de olsa şansını denemek istedi ama kocamı da tanıyordum. İnatçı tarafı çok fenaydı. O tarafıyla ben bile baş edemiyordum.

Başını iki yana sallayarak, "Vermiyorum," dedi bir kez daha.

Batuhan kindar bir şekilde Demir'e bakarken bir taraftan da kızımızı işaret ediyordu.

"Bak, gör. Ben bundan sonra bu kızı sana karşı nasıl dolduruyorum."

Demir, elini havada Batuhan'ı geçiştirircesine salladı.

"Hodri meydan Batucuğum, hodri meydan!"

Onlar kendi aralarında birbirleriyle uğraşırken köşkün büyük demir bahçesi açıldı. Babam, Şevket abi, Ela abla bahçeye doğru adım attılar. Dedemler zaten kendi köşklerinde oldukları için onlar akşamüstü bize katılacaklardı.

Ela abla büyük bir coşkuyla, "Biz geldiiiik!" diye bağırırken Ceylin, Batuhan'ın kucağından hızla inip, "Dedeeee!" diye şakıyarak babama doğru koştu ama mutluluğu Şevket abinin hemen arkasından çıkarak bahçeye giren Muzaffer Tolga'yı görene kadar sürdü. Çünkü babamın kucağına zıpladığı anda onu fark etti ve fark eder etmez de yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Iyyyyy! Anne bu dört göz niye geldi?"

Ve benim biricik kızım, ballı çöreğim...

Herkese mavi boncuk dağıtırdı da Ela abla ve Şevket abinin oğlu Muzaffer Tolga'yla hiç anlaşamazlardı. Yan yana geldiklerinde kedi köpek gibi birbirlerini yerlerdi. Üstelik Muzaffer Tolga çok zeki ve bir o kadar da çok tatlı bir çocuktu. Asla yaramazlık yapmazdı ama bizim kız onu çileden çıkarana kadar elinden geleni ardına koymazdı.

Muzaffer Tolga, miyoptu. Uzağı net göremiyor, bu yüzden gözlük kullanıyordu. Hatta bir keresinde Şevket abi kendi çocukluğunun da böyle olduğunu, ergenlikten sonra gözlerini ameliyat ettirdiğini söylemişti. Hâliyle Muzaffer Tolga henüz çok küçük olduğu için şimdilik bu durumu rafa kaldırmışlar, ameliyat için biraz daha bekleyeceklerini belirtmişti. *Ama bizim kız durur mu hiç?* Dili pabuç kadar olduğu için çocuğa her gelişinde *dört göz* diyor, onunla dalga geçiyordu. *Evet, bunu da ona Batuhan öğretmişti.*

Misafirlerimizi karşılamak üzere benimle birlikte ayağa kalkan Demir kulağıma, "Ben sana demiştim ama kimseyi çağırmayalım diye," diye fısıldadığında elimin tersinden karnına doğru güçlü bir darbe yedi. Onu duymazdan gelerek telaşlı adımlarla misafirlerimizin yanına doğru ilerledim ama bir taraftan da kızıma söylenmekle meşguldüm.

"Ceylin anneciğim, öyle söylenir mi hiç?" diye hafifçe kızdığımda bizimkisi umursamaz bir tavırla omuz silkti.

"Ama dört göz anne!"

"Ceylin!" Sesimi biraz yükseltsem de bu kez Muzaffer Tolga da araya girip bizimkisine dalaştı.

"Sen de çirkinsin. Hem de huysuz bir çirkinsin."

"Hiç de bir kerem. Ben çok güzelim ama senin dört tane gözün var." *Kendine olan özgüveni maşallah, zirvedeydi. Kızım tam bir aslan burcuydu.*

Kızımızın bu muazzam karşılaması karşılığında Muzaffer Tolga'nın dudakları büzüldü. Pek de duygusal bir çocuktu. Gözlüklerinin ardında kalan

annesinden aldığı ela gözleri dolarken, Ela ablanın bacaklarına yapışıp acıklı bir sesle, "Ben eve gitmek istiyorum ya!" diye sızlandı. En sonunda Ela abla araya girip oğlunu yatıştırmak zorunda kaldı.

"Tolga, anneciğim... Ceylin şaka yapıyor. Değil mi Ceylin?"

Bizim kız saçlarını iki yana savurarak, "Hayır, yapmıyorum," dedi pişkince.

"Ceylin seni çok seviyor," dedi bu kez de Ela abla.

"Hayır, sevmiyorum."

Ela abla da en sonunda dayanamayıp bizimkinin koluna minik bir çimdik attı. "Kız bari yalan söyle!" diye söylendi. Ceylin'in yaptığı tek şey ise kıkır kıkır kıkırdamak oldu. Zevk alıyordu bir de eşek sıpası.

"Ceylin, yeter ama kızım! Çok ayıp," dediğimde yine yalnızca omuzlarını silkti. Muzaffer Tolga geldiği zaman hep böyle yapardı. Hiç laf dinlemez, söylediklerimizi de duymazdan gelirdi. Şimdi de yine aynısını yapıyordu.

Yardım dilenircesine bakışlarımı arkamda kalan kalabalığa çevirdim. Hepsi kıkırdıyordu ama benim gözlerim doğrudan çok sevgili kocamı buldu. *En azından bana birazcık yardım edebilirdi, değil mi?*

"Demir sen de bir şey söyler misin lütfen?"

"Valla hayatım ben şu an çok güzel bir tiyatro izliyorum."

"Gerçekten inanılmazsın," diye sinirle söylendiğimde o da kızı gibi omuz silkti. *Benimkisi de aptallıktı işte. Kızımızın aslında kime çektiği apaçık ortadaydı.*

"Aşk olsun yani Demir," diyerek Ela abla da araya girince bizimkinin keyfi şaha kalktı.

"Kusura bakma Ela abla. Görüyorsun, bizimki sizin oğlanı pek bir seviyor." Ceylin, bunu duyduğu gibi yine ortaya atıldı.

"Hayır, sevmiyorum baba!"

"Ceylin! Kızım seviyorsun ya hani," diyerek araya girdiğimde yine inatlaştı benimle.

"Hayır anne, sevmiyorum! Yalan mı söyleyeyim? Sen demedin mi yalan kötü bir şey diye? Niye geldi bu? Geri gitsin! İstemiyorum!"

Bizim kızın da durup durup şimdi diirüst olacağı tutmuştu. Gerçekten inanılmaz bir çocuktu.

Muzaffer Tolga da artık Ceylin gibi çığırından çıkıp, "Sanki ben sana bayılıyorum çirkin şey!" diye bağırdığında Ceylin hızla babamın kucağından indi.

Dişlerinin arasından âdeta tıslayarak, "Bana çirkin deme!" diye bağırdı. Bağırmasının ardından Muzaffer Tolga'nın kafasına bir tane indirdi. *Sonra ne mi yaptı? Elbette kaçtı!* Ceylin bahçede koşmaya başladığında Muzaffer Tolga da onu kovalamaya başladı. Zaten bu ikiliden de daha azını bekleyemezdik.

Onlar koşturarak yanımızdan uzaklaşırken ben de Şevket abi ve Ela ablaya sarıldım. "Bizim kızın kusuruna bakmayın," dediğimde Şevket abi de en az

Demir kadar umursamaz bir tavır sergiledi. Gerçi bizim çocukların arasındaki dengesizlik sadece Ela abla ve beni rahatsız ediyordu. Demir ve Şevket abi onların bu hâllerinden bir hayli memnun gibiydiler.

"Alıştık artık güzelim. Boş ver," dedi Şevket abi. *Gerçekten bu eşek sıpaları alıştırmışlardı bize bu durumu.*

Onlar diğerlerinin yanına giderken babamla karşı karşıya geldik. "Babacığım," diyerek kollarının arasına girip sıkıca sarıldım ona. O da, "Kızım," diyerek sımsıkı bana sarıldı.

Geçen yıllar içerisinde babamla aramız hiç ummayacağım kadar düzelmişti. Eskiden birbirimize söyleyemediğimiz ne varsa, zamanla yerini suskunluklara değil, anlayışa bırakmıştı. Konuşmayı öğrenmiştik mesela. Hem kelimelerle hem de sessizlikle. Artık ne zaman bana sarılsa, çocukken eksik kalan ne varsa tamamlanıyordu sanki. İçimde yıllarca boş kalmış o yer, artık onun sıcaklığıyla, şefkatiyle doluydu.

Geçen yıllar içerisinde hayatına bir daha kimseyi almamıştı babam. Annem de buna dahildi. Hatta Meltem annemle boşandıklarından sonra annem birkaç kez şansını denemek istemişti. Sonuçta babam onun ilk heyecanı, ilk aşkıydı. Her şeyden önemlisi de benim babamdı. Annem de kimseyi hayatına almamıştı. Bunu babamla denemek istemişti ama babam her defasında onun önünü kesmişti. Bir daha âşık olmayacağını, Meltem annem dışında da bir daha hiç kimseyi hayatına almayacağını söylemişti. Annem de üstelememiş, Almanya'da kendi hayatına bakmaya devam etmişti.

Fakat...

Meltem annemin cephesinde durumlar biraz farklıydı.

Onun hayatında biri vardı ve çok mutlu bir şekilde ikinci baharını yaşıyordu. Hatta sevgilisiyle şu an İspanya'da, Demir'in teyzesinin yanında tatil yapıyorlardı.

Meltem annem, bundan yaklaşık birkaç ay öncesinde hastaneden vakit bulabildiği bir anda yakınlardaki bir İtalyan restoranına gitmişti. Kendine de güzel bir İtalyan yemeği sipariş etmişti ama yemek geldiğinde ve kokusuyla âdeta midesi bulandığında garsona yemeği sevmediğini, geri götürmesi gerektiğini söylemişti. Fakat garson Meltem annemle inatlaşarak olay çıkartmıştı. *Oysa tam tersi olması gerekirdi, değil mi?* Öyle de olmuştu gerçi. Garsonla atışan Meltem annem, restoran sahibini çağırmıştı. Adam hemen yanlarına gelmiş ve geldiği gibi de Meltem annemi baştan aşağıya süzmüştü. Önce Meltem annemin yemeğini yeniletmiş, ardından garsonla zaten sorun yaşadıklarını söyleyerek garsonun işine son vermişti. En sonunda da yemekte Meltem anneme eşlik etmişti. Adamın adı *Muhsin Altan'dı.*[20]

[20] Yazarın *Aşka Düşüş* kitabından bir karakteridir.

Bütün bunları bize bizzat Meltem annem kendi ağzıyla anlatmıştı. Demir ilk işittiği zaman elbette tipik bir oğlan çocuğu gibi davranarak kıskançlık krizine girmiş, annesini kimseyle paylaşmak istemediğini söylemişti ama sonrasında anlayışlı tarafını konuşturarak Meltem annemin hayatın tadını dilediği şekilde, istediği kişilerle çıkarabileceğini vurgulamıştı.

O günden sonra Meltem annem, o İtalyan restoranına daha sık gitmeye, Muhsin Bey'le de daha sık görüşmeye başlamışlardı. En sonunda da bu ilişkinin adını koymuşlardı. Hatta Muhsin Bey'in de evli bir oğlu olduğundan ve çok yakın bir zamanda da bizi hem kendisiyle hem de ailesiyle tanıştırmak için sabırsızlandığından bahsetmişti. İspanya'dan döndüklerinde o malum tanışma ziyaretini gerçekleştirecektik.

Bunun yanı sıra annem de tıpkı Meltem annem gibi bugün bizimle değildi. Sıcaklarla arası pek iyi olmadığı için o da kış tatilinde yanımıza gelecekti.

Babamın omzuna usulca başımı yaslarken, "İyi ki geldin," diye fısıldadım. Alnımın köşesine küçük bir öpücük kondurdu. Gözlerinin dolduğunu gördüm ama ikimiz de o anın sessizliğine sığındık. Bazen çoğu şey, o hiçbir şey söylenmeyen anlarda anlatılırdı ya... Öyle bir andı işte.

Sonrasında Demir'in yanına gidip onunla ve diğerleriyle de sıkıca kucaklaştı babam. Yemeğin başına geçmek için herkesin gelmesini bekleyecek ve ailemizin tam olduğu bir anda bu özel günü kutlayacaktık.

Neredeyse bir saate yakın hep birlikte bahçede, o salıncağın altında gülüşüp sohbet ettik. Geçmişten ve günümüzden bahsettik. Babam, Şevket abi, Demir ve Batuhan, her zaman olduğu gibi yine derin iş sohbetlerine girdiklerinde; Senem, Ela abla, Bahar ve ben bahçenin diğer tarafına kaçıp etrafta biraz yürüdük. Deniz kokusunun tadını çıkardık. Bu sırada Muzaffer Tolga ve Ceylin de birbirlerine karşı biraz yumuşamışlardı. En son baktığımızda uslu bir şekilde beraber resim yapıyorlardı.

Kızlarla birlikte yeniden beylerin olduğu alana yürürken köşkün demir kapısı bir kez daha aralandı ama bu kez gelenlerle gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Çünkü Esma annem ve Devrim babam gelmişti.

Onlar da uzun süredir Mersin'de tatildelerdi ve ikisi de burnumda tütmüştü. Çok özlemiştim. Daha doğrusu özlemiştik. Senem de benimle aynı duyguları paylaşıyor olacaktı ki koşar adımlarla aynı yöne doğru birlikte ilerledik.

Babam bizi fark ettiği gibi kollarını iki yana açarak ikimizi birden kucakladı. "Kızlarım benim!" diyerek peş peşe saçlarımızdan öptü. Geriye doğru çekilip yanaklarımızı okşadı.

Ağlamaklı bir sesle, "Hoş geldiniz! Valla çok özledik sizi! Burnumuzda tütüyordunuz," dediğimde annem geldi yanımıza.

"Erkan dayın bir bırakmadı ki kuzum," diyerek o da sıkıca ikimize sarıldı.

Demir ve Suat babam da yerlerinden kalkıp yanımıza gelerek onlarla kucaklaştılar. Annem, "Size Mersin cezeryesi ve kerebiç tatlısı getirdik!" diye şakıdığında Demir onların elinden hediye paketlerini ve çantalarını alıp köşke doğru taşımaya başladı.

Tam da bu esnada onların hemen ardından köşkün kapısı bir kez daha aralandı. Elinde kocaman pembe gül buketiyle ve sırtında gitar çantasıyla önce Mustafa, sonra da Onur amca karşımızda belirdi. Mustafa, üniversite zamanı gitar eğitimi almıştı ve gerçekten harika çalardı. Hatta birkaç defa sahneye çıktığı bile olmuştu.

Mustafa, "Selam millet! Biz de geldik!" diye bağırıp bahçeyi inlettiğinde ilk olarak Ceylin'in ilgisini çekti. Bir köşede sessizce resim yapan kızım yerinden fırlayarak bizim yanımıza doğru koştu.

"Amcam ve dedelerim gelmiş!"

Devrim babam, Ceylin'i karşılamak için yere eğilirken bizim kız direkt boynuna atladı. Babam, "Aman da dedesinin bir tanesi! Meleği!" diyerek onu kucağına aldığında Ceylin sulu sulu onun yanaklarından öptü. Ardından hem Esma annemin hem Onur amcanın hem de Mustafa'nın kucaklarında dolandı. Mustafa, Ceylin'in yanaklarını öpüp, göğsüne bastırırken elindeki pembe gül buketini de Senem'e uzattı. Sorgulamama gerek yoktu. Pembe gül sevdiği için çiçeklerin sahibi zaten oydu.

Mustafa, "Merhaba," diyerek usulca, hatta biraz da çekimser bir edayla mırıldandı.

Senem, uzattığı gülleri alırken sadece, "Merhaba," diyerek buz gibi bir sesle karşılık verdi. Mustafa'nın yüzüne bile bakmadı. Aksine hemen arkasını dönüp Bahar'a doğru seslendi.

"Bahar, canım bir içeri girelim mi? Yardım eder misin bana?"

"Geliyorum," diyerek oturduğu yerden kalkıp Senem'in peşinden gitti Bahar.

Bahar ve Senem, birlikte köşkün içine girerken Mustafa çatılmış kaşlarıyla direkt bana döndü. "Senem'in canı mı sıkkın?" diye sordu hemen. *Anlaşılan Demir'in planı tıkır tıkır işliyordu. Canım kocam, gerçekten çok zeki bir adamdı.*

"Yooo. Gayet iyi aslında."

"Neden bana gözlerini devirdi o zaman?"

"Gözlerini mi devirdi? Hiç fark etmedim."

Aslında basbayağı da fark etmiştim ama Senem'in bizzat kendisinin patlamasını istediğim için çenemi şimdilik kapalı tutacaktım.

Onur amca ve Mustafa'yı da karşıladıktan sonra hep birlikte kalabalığın arasına karıştık. Bizimkilerin yanına ulaşmıştık ki Batuhan oturduğu sandalyeden âdeta fırlayarak, "Yes be! İşte budur!" diye bağırdı. Herkes onun bu

coşkusuna anlam veremezken onun ışıl ışıl parlayan ela gözleri doğrudan benimkilerle buluştu.

"Yengeciğim, bu kez yanıldın. Mehtap, Mustafaların geldiği vapurla gelmiş! Ben onu karşılaşmaya gidiyorum. Sonra görüşürüz millet!"

Mehtap dediği kişi yazar hanımdı. Şaşkınlığımı gizleyemezdim.

"Gerçekten mi?" diye hayretle soluduğumda hızlı hızlı başını salladı ve telefon ekranından kadının atmış olduğu mesajı gösterdi.

"Gerçekten kız! Bak, mesaj attı şimdi."

Bunu demesinin hemen ardından güneş gözlüklerini gözlerine takarak arsız arsız sırıttı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Arkasından, "Çok geç kalır mısınız peki?" diye sordum merakla.

"Önce biraz adayı gezdiririm, sonra geliriz."

"İyi eğlenceler," diye bağırdım ama dayanamayıp şunu da eklemeden duramadım. "Kadını sıkma sakın!" Tabii duyup duymadığından pek emin değildim.

Batuhan'ın yanımızdan ayrılmasıyla birlikte kızlarla mutfağa gittik. Saatler öğleni biraz geçtiği için yemek masasını artık hazırlamak istedik. Annem ve Ela ablanın da bize yardım etmesiyle, köşkün mutfağında küçük bir eğlence başladı. Beyler bahçedeki hazırlıkları tamamlarken; yemek masasına tabak, bıçak, çatal ve kaşıkları yerleştirirken, biz hanımlar da içecekleri ve mevsim salatalarını hallettik. Bir saat içerisinde her şey tam anlamıyla hazır olduğunda hep birlikte yeniden bahçeye çıktık. Sandalyelerdeki yerlerimizi aldık. Hem saat hâlâ çok erken olduğu için hem de yazar hanım ve Batuhan aramızda olmadığı için yemeğe hemen başlamadık. *Demir, içkilerimizi doldururken benim kadehime de beyaz şarap doldurdu ama onu içemeyeceğimi henüz bilmiyordu. Vişne suyuyla yetinmeyi tercih ettim.*

Batuhan ve misafirini beklerken geçen bu süreç içerisinde Mustafa ve Senem arasındaki sessiz gerginlik fazlasıyla hissedilir cinstendi. Hepimiz zaman zaman onlara bakıyor ama asla çıtımızı çıkarmıyorduk. En son Senem mutfağa gidip, yaptığı o meşhur Hindistan cevizli kurabiyesini getirerek masanın ortasına yerleştirdiğinde olanlar oldu. Mustafa'nın gözleri parladı. *Çünkü Hindistan cevizli kurabiyeyi asıl Mustafa severdi.*

"Hindistan cevizli kurabiye mi yaptın sen?"

Sesindeki heyecanı gizlemeden servis tabağına uzanıp bir kurabiye almaya niyetleniyordu ki Senem'in şak diye eline vurmasıyla neye uğradığına şaşırdı.

Hiç çekinmeden, kalabalığa da aldırış etmeden, "Sen yeme mümkünse," diye cırladı Senem.

"Neden?" diye sordu Mustafa şaşkınlıkla.

Sanki onların arasındaki gerginlik hiç elle tutulur cinsten değilmiş gibi Demir de büyük bir keyifle araya girip, "Evet neden? Abim çok sever Hindistan

cevizli kurabiyeyi," diye mırıldandı. Yanımda oturduğu için susması adına hafifçe koluna vurdum ama beni umursamadı. Çünkü yaptığı planın nasıl da işlediğinin o da gayet farkındaydı ve bundan büyük bir zevk alıyordu. Senem, Mustafa'yı değil, Demir'i yanıtladı.

"Abin zıkkımın kökünü yesin bir zahmet," dediği anda hem benden hem de annemden onaylamayan bakışlara maruz kaldı.

Annem, "Senem, kızım niye öyle diyorsun Mustafa oğluma?" diye çıkışarak sorduğunda sadece omuz silkti. Yanıt vermedi bile ama bu kez de Mustafa onun üzerine gitmeye başladı.

"Gerçekten Senem... Ne oluyor sana birdenbire?"

Dudaklarının arasından küçük bir "*hıh*" sesi yükselirken alayla gülümsedi Senem. Öfkeli bakışlarını Mustafa'ya çevirdi. Kaşlarını havaya kaldırarak, "Birdenbire?" diye sordu imayla.

"Evet, birdenbire," diyerek tekrarladı onu Mustafa. İşte o an kendini daha fazla tutamadı Senem. Bir bomba misali ansızın patladı.

"Sen Aybüke'yle mi buluştun?" Sesi sandığımdan da öfkeli, hırçın ve bir o kadar da kırgın çıktı ve bu soru karşısında Mustafa'nın gözleri kocaman açıldı.

"Ne?" diye bağırdı önce. Ardından da büyük bir şaşkınlıkla, "Ne Aybüke'si ne buluşması?" diyerek aklı karışmış bir şekilde sorularını sıralamaya devam etti. Senem gözlerini devirerek hepimize arkasını döndü.

"Aman boş ver! Sormadım say!"

Söylene söylene yanımızdan uzaklaşıp evin dış kapısına doğru ilerlerken Mustafa da oturduğu sandalyeden hışımla ayağa kalktı.

"Bir dakika, bir dakika! Sen gel bakayım bir buraya!"

O da Senem'in peşinden giderken hepimiz bir sinema filmi izliyormuşçasına yalnızca onlara bakıyorduk. Hemen yanımda oturan Bahar'ın endişeli sesi kulaklarımı doldurdu.

"Umarım bir yanlış anlama yüzünden Mustafa'nın kafasını kırmaz."

"Umarım," diyerek katıldım ona.

"Bu dönemde avukat bulmak çok zor oluyor. Avukatımızdan olmayalım şimdi."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim."

Onların bahçeden ayrılmasının üzerinden sadece birkaç saniye geçmişti ki bu kez de Batuhan ve sürekli bahsini geçirdiği yazar misafiri belirdi kapının önünde. Batuhan, onların arkasından şaşkınlıkla bakarken, "Senem ve Mustafa, hararetli hararetli nereye gidiyorlar?" diye sordu merakla.

"Hararetlerini atmaya," demek istedim fakat diyemedim tabii ki. Onun yerine misafirimizi karşılamak için oturduğum yerden hızla kalkarak kapıya doğru ilerledim. Demir ve Bahar da bana eşlik ettiler. Hatta Devrim dedesinin kucağından inen kızımız da bizimle birlikte kapı tarafına doğru ilerledi.

Keskin ve dikkatli bakışları da doğrudan Batuhan'ın üzerindeydi. Daha doğrusu Batuhan'ın yanındaki kadının üzerindeydi. Kızımın Muzaffer Tolga'dan sonra sevmeyeceği insan bana kalırsa şimdiden belli olmuştu çünkü çattığı kaşlarının altındaki keskin gözleri tam olarak bunu haykırıyordu.

Biz sessiz kalınca Mehtap Hanım mahcup bakışlarıyla tek tek hepimize baktı. Şüphe içinde bir arkasında kalan sokağa, bir de tekrar bize baktıktan sonra, "Yanlış bir zamanda gelmedik umarım?" diyerek endişeyle sordu.

"Hayır, hayır. Lütfen, gelin şöyle. Kusura bakmayın. Küçük bir tartışma sadece," diyerek onu yanıtladığımda anlayışla başını salladı. Batuhan'ın elini beline atmasıyla birlikte birkaç adım bize doğru yaklaştılar. Batuhan, anında bizi ve Mehtap Hanım'ı tanıştırmaya başladı. Önce Demir'i eliyle gösterdi.

"Mehtap Hanım, yakın arkadaşım ve iş ortağım Demir Gürsoy. Zaten dün uçakta tanışmıştınız."

Demir, tokalaşmak için bir elini uzatırken, "Hoş geldiniz Mehtap Hanım," dedi kibar bir sesle.

"Hoş buldum Demir Bey."

Demir'in ardından beni ve Bahar'ı tanıttı Batuhan.

"Demir'in güzeller güzeli eşi ve benim biricik yengem Nisa ve bu da ikizim Bahar."

Bahar'la birlikte aynı anda, "Hoş geldiniz," dedik ve Mehtap Hanım'a sarılıp yanaklarından öptük.

"Hoş buldum."

Ve tüm bu tanışma merasiminin ortasına elbette ballı çöreğim de dahil oldu.

Kollarını açıp Batuhan'ın onu kucağına almasını beklerken, "Ben de Ceylin," diyerek kendini tanıttı.

Batuhan, Ceylin'i kucağına aldığında Mehtap Hanım'ın ilgisi doğrudan ona yöneldi.

"Öyle mi? Demek o meşhur Ceylin sensin? Batuhan senden çok bahsetti, biliyor musun?"

Mehtap Hanım'ın bunu demesiyle bizimkinin anında gözlerinin içi parladı.

"Yaaa! Ne dedi?"

"Dedi ki, dünyanın en tatlı, en güzel kızı. O benim fıstığım ve ben onu çok seviyorum dedi."

Mehtap Hanım'ın sözleri Ceylin'in âdeta kalbini eritti. Önce ilgiyle Batuhan'a baktı. Batuhan, Mehtap Hanım'ın söylediklerini onaylarcasına başını sallayıp göz kırptığında bizimki içtenlikle kocaman gülümsedi. Öyle ki benim arada bir uysallığını konuşturan kızım tokalaşmak üzere Mehtap Hanım'a elini uzattı. Aralarında küçük bir tokalaşma faslı geçti. Hatta uzanıp

Mehtap Hanım'ın yanaklarından bile öptü. Arada bir gerçekten çok şaşırtıyordu beni.

Ceylin, Batuhan'ın kucağında hafifçe bana doğru döndü. "Anne?" diyerek mırıldandı.

"Efendim ballı çöreğim?"

Bize çok özel bir bilgi veriyormuşçasına, "Ben bu ablayı çok sevdim," dedi.

İnan bana, bu gayet belli oluyor benim güzel kızım.

Oldukça sevecen bir sesle, "O abla da seni çok sevdi Ceylinciğim," dedi Mehtap Hanım. Hatta elindeki iki poşetin birinden küçük bir hediye paketi çıkarıp bizim kıza uzattı.

"Ayrıca Batuhan dedi ki, Ceylin çok güzel resim yapıyor. Ben de bu yüzden sana küçük bir hediye getirdim. Umarım beğenirsin."

Bizimki ellerini heyecanla birbirine çarparak, "Yaaaa! Çok teşekkür ederim!" diye bağırdı. Mehtap Hanım'ın elinden hediye paketini alıp Batuhan'ın kucağından indi.

"Rica ederim," dedi Mehtap Hanım. Gerçekten kızımın kalbini fethetmişti. Yoksa bizimkisi hayatta Batuhan'ın kucağından kolay kolay inmezdi.

Ceylin elindeki hediye paketiyle Muzaffer Tolga'nın yanına doğru koştu. Yetmedi, bir de, "Tolga baaak! Benim hediyem var, senin yok!" diye bağırdı. *Yok, yok. Hiç akıllanmayacaktı benim güzel kızım.* Fakat bunu demesiyle Mehtap Hanım'ın gözleri endişeyle açıldı.

"Bir çocuk daha mı vardı? Benim haberim yoktu. Batuhan Bey sadece Ceylin'den bahsedince..."

Mahcupluğunu derinden hissederken anında sözünü kestim.

"Hiç öyle şey olur mu Mehtap Hanım? Ayrıca ne gerek vardı?"

"Benim de bu yaşlarda küçük bir yeğenim var. Ne zaman Türkiye'den Almanya'ya dönsem mutlaka benden bir hediye bekler. Hem elim boş gelmek istedim. Küçük çocukları, özellikle de kız çocuklarını sevindirmeyi severim."

"Gerçekten çok teşekkür ederiz."

"Rica ederim."

Hoş bir kadındı Mehtap Hanım. Bahçeye girdiğinden bu yana onu ilk kez inceleme şansı buluyordum. Benden biraz kısaydı ama çehresi benimki gibi yuvarlak ve hafif tombuldu. Demir'in tabiriyle onun da poğaça yanakları vardı. Gözleri tıpkı benimki gibi koyu kahverengiydi. Saçları da yine siyaha yakın bir koyu kahverengiydi. Onun da kâkülleri vardı ama onun kâkülleri alnını süslemiyor, daha çok iki yana açılıyordu. Makyajı hafifti ama dudaklarındaki gül rengindeki ruj bir hayli belirgindi. Üzerinde koyu gri renginde kumaş pantolon ve kalın askıları olan yelek takımı vardı. Oldukça şık görünüyordu.

Mehtap Hanım'ı da yanımıza alarak tekrar masaya doğru ilerledik. Batuhan, onun sandalyesini çekip oturmasına yardımcı olurken yeniden kendi

yerlerimize oturduk ama yine yemeğe başlayamadık çünkü bu kez de Mustafa ve Senem ikilisini beklemek zorundaydık.

Onları beklerken dedem ve babaannem de bize katıldı. Tek tek bütün misafirlerimle ilgilendim. Özellikle de Mehtap Hanım'la koyu bir sohbete daldık. Meğerse onun ailesi de Almanya'da yaşıyormuş. Hatta annemlerin bulunduğu eyalete yakın bir eyaletteymiş. Aslında kendisinin de uzun bir süre boyunca Almanya'da yaşadığından ama yazarlığa başladıktan sonra yılın büyük bir kısmını Türkiye'de geçirdiğinden bahsetmişti. Bize yakında çıkaracağı yeni kitabından söz etmiş, hatta adının da *Aşka Düşüş* olduğunu söylemişti. Kitap okumayı çok seven biri olarak ilgimi çekmediğini söyleyemezdim.

Onunla derinleşen sohbetimiz, sanki zamanın akışını unutturdu bize. Mehtap Hanım anlatırken sesindeki o duru, neredeyse melodik ton bana eski bir masal anlatılıyormuş hissi veriyordu. Kimi zaman durup Batuhan'a dönüyor, kimi zaman da gözlerini bana çeviriyordu ama her ne olursa olsun, o koyu kahverengi gözler hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu.

Batuhan'ın hiç alışkın olmadığım bir dikkat ve zarafetle ona yaklaşması ayrıca ilginçti. Genellikle her şeyi şakaya vuran ve hatta kimi zaman umursamaz görünen Batuhan, bu kez tüm enerjisini ona yöneltmişti. Mehtap Hanım'ın cümlelerini kesmeden dinliyor, bakışlarıyla destek veriyor, sorularını yumuşak bir dille yöneltiyordu. Bu özverili, çekingen hâlleri hem içimi ısıttı hem de beni bir hayli şaşırttı.

Ama asıl şaşkınlığımı yaratan şey başkaydı. Mehtap Hanım'ın sessizce üzerimizde gezinen ilgili bakışlarıydı. Masadaki herkesi büyük bir dikkatle, hiç acele etmeden izliyordu. Özellikle de o koyu kahverengi gözler benim üzerimde uzun uzun durduğunda içimde açıklayamadığım bir his uyanmaya başladı. Sanki ruhumun tam orta yerinde bir perde aralandı. Gözleri bir anlığına bile kaymadı benden. *Ne kadar nazikti o bakışlar... Ne kadar derin ve sabırlı...*

İçimde yükselen ürperti bir korkudan değil, daha çok bir tanışıklık duygusundan doğuyordu. Sanki bir yerlerde, bir zamanlar, çok önceden onunla karşılaşmıştık. Sanki onu bir yerden hatırlıyor gibiydim. Hayır, bir tanıdık değildi. Bir arkadaş hiç değildi. Ama daha derin, daha içsel bir bağ hissediyordum. *Adını koyamadığım, kelimelere sığmayan ama yadsınamaz bir bağ. Bu, ruhun tanıdığı birini anımsaması gibiydi.*

Ne rahatsız ediciydi ne de tehditkâr. Aksine, huzurluydu. Tanıdıktı. Ve belki biraz da... Kader gibiydi. Onunla karşılaşmak bir tesadüf değildi bence. İçimdeki bu his o kadar güçlüydü ki... *Sanki beni uzun süredir izliyormuş, sanki benim kim olduğumu benden önce biliyormuş gibiydi.*

Ve tam da o anda, ilgimi Mehtap Hanım'ın üzerinden koparmama sebep olup hepimizi bir hayli şaşırtacak kadar güçlü bir an gerçekleşti.

Bahçenin taş döşemelerine hafif adımlarla ama kendilerinden bayağı emin bir şekilde giren ikili...

Mustafa ve Senem...

El ele bir şekilde yeniden aramıza dönmüşlerdi.

Senem'in başı hafif eğikti. Işıl ışıl parlayan yeşil gözlerinde yakalanmış bir çocuğun utangaçlığı vardı ama o içten gülümsemesi her şeyi apaçık ele veriyordu. Mustafa ise onun elinden öyle bir sahiplenişle tutuyordu ki sanki uzun zamandır bu ana kavuşmanın hayaliyle yaşamıştı. *Belki de öyleydi. Kim bilir?*

Açıkçası Demir ve benim, karşımızdaki bu tabloya şaşırdığımız pek de söylenemezdi. Tam da Demir'in planladığı gibi olmuştu. Aralarında her ne geçmişti, bilmiyordum ama bir şeylerin açıklığa kavuştuğu belliydi ve buna gerçekten çok sevinmiştim. Hatta içimden, *"Şükürler olsun!"* diye geçirmiştim.

Demir'le göz göze geldiğimizde onun da dudaklarında gururlu bir gülümseme vardı. *Gülerdi tabii.* Çünkü hain planı istediğimiz şekilde sonuçlanmıştı. Bizim için gayet beklenen bir sondu ama masanın geri kalanı için aynı şeyi söyleyemezdim. Herkesten büyük bir, "Oooooo!" sesi yükselirken, Batuhan yanında oturan Mehtap Hanım'a aldırmadan refleksle masanın ortasındaki patlamış mısır kâsesine uzandı. Avucuna doldurduğu mısırları ağzına tıkarken gözlerini de Senem ve Mustafa'dan ayırmadı. Hatta ağzı doluyken dudaklarından Acun Ilıcalı misali, "Yok artık!" kelimeleri döküldü.

Senem'in yanakları neredeyse nar kırmızısına dönüşmüştü. Göz göze geldiğimiz anda bana o meşhur *"bir şey söylemeye kalk da gör gününü"* bakışını atmayı ihmal etmedi. Ama o an, annem oturduğu sandalyeden fırlamıştı bile.

Mustafa ve Senem'in artık yan yana gelmesine en çok sevinen kişi -Demir ve benden sonra- kesinlikle annemdi. Hem Mustafa'ya bayılıyordu hem de Senem'in Oğuz'la yaşadıklarından sonra Mustafa'yı âdeta bir nimet olarak görüyordu. Ayrıca tıpkı bizim gibi o da bu ikilinin arasındaki itme çekme kuvvetinin bir hayli farkındaydı.

Hızlı adımlarla Mustafa ve Senem'e doğru ilerlerken çoktan gözleri yaşarmıştı. Kalpten gelen derin bir coşkuyla, "Ayy şükürler olsun!" diye şakıdı.

"Anne!" diye sızlandı Senem utançla.

"Ne anne? Sonunda açılabildiniz birbirinize. Valla çok yakışıyorsunuz be yavrum!"

Annemin sesindeki sıcaklıkla masadaki diğer herkesin yüzüne de derin bir tebessüm yayıldı. Demir ve ben de oturduğumuz yerden kalkıp karşımızdaki ikiliye doğru ilerlerken bu anın gerçekten çok özel bir an olduğunu fark ettim. Sonuçta çocukluğumun iki önemli parçası artık yan yana, el eleydi.

Senem'le göz göze geldiğimizde dudakları hafifçe kıvrılıp, gözlerini kısmıştı. Tehditkâr bir sesle, "Sakın tek kelime bile edeyim deme," dediğinde

başımı öne eğip sırıtışımı saklayarak ağzıma hayali bir fermuar çektim. Ama benim aksime sağ olsun, kocam bey eğlenceyi hiç kaçırmıyordu.

"Sonunda diyebilir miyiz artık gençler?" diye alayla sorduğunda Mustafa'dan omzuna doğru güçlü, sert bir darbe yedi.

"Söylediğin yalanın hesabını sonra alacağım senden Demir Bey."

"Sonuç ortada. İşine yaramadığını söyleyemezsin."

Mustafa, doğrudan Senem'e bakarak, "İşte bak, bu noktada çok haklısın. Hayatımda bundan daha güzel bir an olamaz sanırım," diye fısıldadığında bizim Sarışın'ın yanakları nar kırmızısından çıkıp domates kırmızısına evrildi. Aralarında ne geçtiğini artık daha da merak etmeye başlamıştım.

Mustafa ve Senem'in de yeniden aramıza dönmesiyle artık tamamlanarak bahçeye kurulan o şahane sofranın çevresinde toplandık. Herkes onları tebrik ettikten sonra yeniden yerlerimize oturduk. Ceylin ise Mehtap Hanım'ın kucağındaydı. Ona sorular soruyor, sürekli bir daha gelmesini söylüyordu. Üstelik daha fazla rahatsızlık vermesin diye kadının kucağından almak istediğimde bana gelmemişti. Hoş, Mehtap Hanım da onu bırakmak istememişti.

Bahçemiz sanki bugün bir masala ev sahipliği yapıyordu. Ortamdaki sıcak sohbetler neredeyse bir şenlik havasındaydı. Senem'in hazırlamış olduğu güzellikleri iştahla midelerimize indirirken içimde devasa bir huzur vardı. *Aşk, mutluluk, huzur... Güzel olan her şey buradaydı, bizimleydi.*

Saatler akşamın beşini biraz geçerken, hava da berraklıktan hafif bir pembeliğe kayarken, yemek faslımız neredeyse son bulmuştu. Mustafa bir anda yanında bulunan gitarını kollarının arasına aldı. Hepimiz büyük bir ilgiyle ona döndüğümüzde onun gözleri yalnızca Senem'e kilitlenmişti.

Sofradaki tüm konuşmalar bir anda kesilirken önce kulaklarımızı gitarın hafifçe girilen ilk notaları doldurdu. Ardından da Mustafa'nın hem duygulu hem de cesurca sesi.

"Sokak ortasında apaçık
İçimdeki özleme dokundu
Bulunmayan bir şeye dönüştü eyvah"

Senem önce hafifçe gülümsedi, sonra başını öne eğip dudaklarını dişledi. Yüzü iyice al al oldu. Parmaklarını birbirine geçirirken yeşil gözleri çoktan dolmuş, yanaklarına birkaç damla dökülmüştü bile. Mustafa ise önce nakaratları tekrarlamış, sonra şarkının en can alıcı kısımlarını doğrudan Senem'e bakarak söylemişti. Üstelik sesi de hiç fena değildi.

"Sarı sarı saçlar... Yine yangın var
Peşimde tüm günahlar.
Vuruldum ona ben... Daha da sevesim var
Elveda tüm siyahlar."

Burada Senem'den başka sarışın yoktu. Eh, şarkının söylendiği kişi de bizzat oydu. Aytıca Mustafa, *"Elveda tüm siyahlar,"* derken daha bir vurgulu söylemiş, apaçık Aybüke meselesinin kapandığını belirtmişti.

Masadaki gülüşler iyice yükselirken hafifçe Senem'in omzundan omzumla dürttüğümde utangaç gülümsemelerinin arasından sertçe koluma vurdu ama aldırmadım. Büyük bir zevk alıyordum onların bu hâlinden.

Senem yeniden gülümseyerek Mustafa'ya döndü. Mustafa'nın gözlerinde ise sadece o vardı. Şarkının bir sonraki nakaratları da onların yeni başlayan aşklarına eşlik etti.

"Bildiğim hep, bildiğim tek...
Seni sevdiğim.
Bildiğim hep, bildiğim tek...
Seni sevdiğim.[21]*"*

Çocukluğumun en güzel detaylarının, şimdi böyle birbirlerine aşkla bakarken görmek içimi bir hoş etmişti. Onları hayran hayran izlerken kolundan dürtülen kişi bu kez ben olmuştum ama. Beni dürten kişiye, yani yanımda oturan Demir'e döndüğümde bana başıyla Bahar'ın oturduğu tarafı işaret etmişti.

Bahar'ın ela gözlerinde derin bir hüzün, dudaklarında da buruk bir tebessüm vardı. Senem ve Mustafa'yı izliyordu o tebessümle. Masadaki herkesin sevdiği kısmen de olsa yanındaydı ama Bahar yalnızdı. Oysa bunun değişmesine de çok az bir süre kalmıştı.

Demir'le yeniden göz göze geldiğimizde karamel gözleri heyecanla parladı. Çünkü onun ve benim bildiğimiz ama henüz masadakilerin bilmediği küçük bir sır söz konusuydu. Başımı sallayarak artık o sırrı patlatması gerektiğini belirttiğimde bana göz kırptı. Oturduğu sandalyesinde duruşunu dikleştirip, boğazını temizledi.

Mustafa, şarkısını bitirdiğinde Demir, "Bahar?" diye seslendi. Bahar, alkış tuttuğu elleriyle hızla Demir'e döndü.

"Efendim canım?"

Demir yeniden benimle göz göze geldi. Sonra da heyecanlı parıltılar saçan gözlerini itinayla Bahar'a çevirdi.

"Akşam vapuru birazdan gelmek üzere. Bence sen bir iskeleye git."

"Neden?" diye sordu Bahar aklı karışmış bir şekilde. İşte o an, Demir bombayı sonunda patlattı.

"Duyduğum kadarıyla Amerika'dan özel bir misafirimiz geliyormuş."

Tepkisini ilk gösteren kişi Bahar'dan önce Batuhan oldu.

---

[21] Ufuk Beydemir'in *"Sarı Sarı Saçlar"* adlı şarkısı.

"Ha siktir! Emre mi geliyor?" diye bağırdı büyük bir sevinçle. Ben onaylarcasına başımı sallarken Bahar'ın ela gözleri dolmuştu bile.

"De-Demir... Bak... Şaka yapıyorsan eğer çok fena olur," diyerek ağlamaklı, titrek bir sesle tane tane konuştuğunda Demir başını büyük bir ciddiyetle iki yana doğru salladı.

"Hayır, şaka falan yapmıyorum. Meğerse bizden habersiz TUS'a[22] girmiş ve kazanmış. Yakında İstanbul'da, bayağı iyi bir hastanede beyin cerrahi bölümünde asistanlığa başlayacak."

Bahar oturduğu yerden âdeta fırlayarak gözyaşlarıyla birlikte yanımıza geldi. Kollarını arkadan Demir'in boynuna dolayıp sıkı sıkı sarıldı. "İnanmıyorum," diye fısıldadı büyük bir heyecanla.

"İnan, inan. Çünkü senin için yaptı bunu."

İşte o an Bahar, daha fazla kendini tutamadı. Yüzünü elleriyle kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. *Beklediği kişi sonunda ona geri gelmişti çünkü.*

Kendini dizginlemeyi başarıp gözyaşlarını elleriyle sildi. Saçlarını düzeltti. Elleriyle boynunu yellerken, "Eeee ben iskeleye gidiyorum o zaman," diye konuştu sabırsız bir sesle.

Demir'le birlikte aynı anda, "Git hadi!" diyerek yanıtladık onu.

"Nasıl görünüyorum peki?" Şüpheli sorusu karşısında onun içini rahatlatmak istedim çünkü her hâliyle zaten çok güzel bir kadındı.

"Çok güzel görünüyorsun."

Kocaman gülümsedi Bahar. Daha fazla yanımızda durmayıp, önce sandalyesinden çantasını eline aldı. Ardından da telaşlı adımlarla bize arkasını dönüp hızla bahçeden çıktı.

Adaya gelirken Demir bana bugün için özel bir konuşma yapacağından bahsetmişti. Fakat bunu herkes tamamlandıktan, Emre de geldikten sonra yapacağını özellikle belirtmişti. *Benim için de artık birtakım güzel haberleri paylaşmanın, içimde sakladığım o sıcacık hediyeyi vermenin tam zamanıydı.*

Başımı usulca yanımdaki yakışıklı kocama çevirdim. Hâlâ kalabalığın hafif uğultusunu dinliyor, arada Batuhan'ın anlattıklarına gülerken başını geri atıyordu ve ben yalnızca onu izliyordum. Uzanıp elini tuttum. Parmaklarımın onun avuç içlerine dokunmasıyla o tanıdık sıcaklık yine içime doldu.

"Sevgilim," diye mırıldandığımda başını bana çevirdi. Gözleri anında benimkilere kilitlendi. Yüzünde sevgiyle karışık bir merak vardı.

"Bir tanem?"

"Hem Bahar ve Emre gelene kadar, hem de sen şu özel konuşmanı yapmadan önce... Diyorum ki, biz bir Sevda Tepesi'ne gidelim. Ben de sana evlilik yıldönümü hediyemizi vereyim."

---

[22] Tıpta Uzmanlık Sınavı.

Gözlerinin içi parladı. Sanki yazın bütün ışığı ve sıcaklığı onun bakışlarında toplanmıştı.

"İşte şimdi benim dilimden konuşmaya başladın yavrum," dedi kıkırdayarak.

Gülümsemesi öyle içtendi ki... Kalbim biraz daha büyüdü. Göğüs kafesime sığmıyordu artık.

Hiç düşünmeden yerinden kalktı. Sandalyesi arkasında hafifçe geriye kayarken o, şimdiden gitmeye hazır görünüyordu.

Elimden tutup nazikçe çekiştirerek, "Gidelim tabii. Hemen. Hemen şimdi," dedi.

Onun gibi ben de tatlı tatlı kıkırdarken sandalyemden kalktım. Masadakiler kendi aralarında sohbet etmeye devam ederken biz de Demir'le usulca kapıya doğru ilerledik. Sokağa çıkıp Sevda Tepesi'ne doğru yola çıktık.

İçimde kocaman bir huzur ama ondan daha da büyük bir heyecan vardı. *Tepkisini görmek için şimdiden sabırsızlanıyordum.*

29. BÖLÜM

♪ *Adamlar – Sarılırım Birine*
♪ *Eylem Aktaş & Erdal Güney – Zor Yıllar*
♪ *Kahraman Deniz – Son Durağın*
♪ *Toygar Işıklı – Bırak Sende Kaybolayım*

3 Yıl Önce
Nisan 2022

Üsküdar'da serin bir bahar akşamıydı. Camın hemen dışında rüzgâr hafifçe esiyor, şehrin kalabalığı ve gürültüsü perdelerin ardında kalıyordu. İçerde ise hayatın küçük ama özel bir anı, âdeta doğal bir fotoğraf karesi gibi yaşanıyordu.

Nisa ve Demir, dedeleri Muzaffer Gürsoy'un evlilik hediyesi olan yeni taşındıkları villada özel bir misafiri ağırlamak üzere minik bir telaşın içindeydi. Birlikte yemek masasını hazırlıyorlardı. Mustafa da bu akşam onlarla birlikteydi. O da koltuğa uzatmış olduğu henüz sekiz aylık Ceylin'le uğraşıyor, onun minik kıkırdamalarına teslim olmuş bir hâlde elindeki küçük ayıcığı burnuna tutuyordu. Küçük kızın kahkahaları salona yayılırken, bir yandan da Nisa ve Demir'in art arda sundukları *potansiyel aşk adaylarıyla* uğraşıyordu. *Hayır, aslında uğraşmıyor, her birine yalnızca göz deviriyordu.*

Nisa bir elinde mevsim salata, diğer elinde telefonuyla ona bir Instagram profili gösterirken, "Ya bak, Melike bence çok hoş kız," diyerek heyecanla konuştu. Mustafa, kısa bir anlığına telefon ekranına baktı. Tanıyordu kızı. Şirkettendi, hatta birkaç kez karşılaşmışlardı ama hangi departmandan olduğunu hatırlamıyor, açıkçası hiç de ilgilenmiyordu.

Ceylin'in minik ayaklarından birini alarak kendi suratına doğru yaklaştırıp sallarken, "Hayır. İstemiyorum," dedi soğuk bir sesle. Nisa gözlerini devirdi. Bu Mustafa'ya gösterdiği üçüncü kadındı çünkü. Yardım isteyen bakışlarını Demir'e çevirdi. Mesajı anında havada kapan Demir, elindeki bardakları masaya bırakarak hemen araya girdi.

"Tamam, o zaman Serra?"

Demir'in Serra diye bahsettiği kişi de Mustafa'nın asistanıydı. Yirmi beş yaşında, kızıl, küt saçları ve mavi gözleri olan çok hoş bir kadındı. Lakin yine de Mustafa'nın ilgisini hiç çekmiyordu. Ayrıca bir asistana ihtiyacı dahi yoktu

ama her şeyde ısrarcı olan küçük kardeşi, bu konuda da Mustafa'nın üzerine çok gitmişti.

Mustafa, genellikle şirketin sözleşme dosyalarını düzenlemesi için Serra'ya verirdi. Kendisi bütün protokolleri hazırlar, kontrolleri yapar, toparlama işini de Serra'ya bırakırdı çünkü kadın gerçekten işinin ehliydi. En az Mustafa kadar başarılı bir avukattı. Yine de Demir'in bu yersiz düşüncesine de gözlerini devirdi Mustafa. Kadını ona tercih olarak sunuyorlardı ama unuttukları minik bir ayrıntı söz konusuydu.

"Kıza *kardeşim* diyorum. Saçmalamasan mı Demir?" Huysuzca söylenirken o minik detayı kardeşine itinayla hatırlatmaktan geri kalmadı.

"Ama o sana pek de *abi* gözüyle bakmıyor, haberin olsun."

Mustafa, Serra'nın ona olan ilgili bakışlarının da elbette farkındaydı ama farkında değilmiş gibi yapıyordu çünkü buna, bir ilişkiye ayıracak vakti yoktu. Olacağını da düşünmüyordu. Fakat Nisa ve Demir, kesinlikle onunla aynı düşünceyi paylaşmıyorlardı.

Mustafa'nın sessizliğini fırsat bilen Nisa yeniden araya girdi. Gözlerinin içi heyecanla parladı çünkü sunacağı seçenekler henüz bitmemişti.

"Peki ya İrem? Benim üniversiteden arkadaşım olan hani? Beraber yüksek lisans yaptığımız, seni de her gördüğünde fırsatı hiç kaçırmadan kur yapan?"

Mustafa, bıkkın bir nefes bıraktı. Anlaşılan bu ikili, bu konuda pek de onun yakasını bırakacak gibi görünmüyordu. İpin ucu kaçmıştı bir kere. Bu yüzden bu meseleyi dalgaya almayı tercih etti.

"O da benden uzun ya. Bak, ikimizi yan yana düşün. Kadınla ben Murat Dalkılıç ve Merve Boluğur'dan beter oluruz."

İşte bu kez haklıydı Mustafa çünkü bahsettikleri kız gerçekten ondan bir on santim kadar uzundu.

Nisa, inanamayan şaşkın bakışlarını Mustafa'ya çekinmeden fırlatırken aslında elindeki porselen tabakları fırlatmak istiyordu. Onun bu her şeye kulp bulmasından fena bunalmıştı.

"Off Mustafa! Senin seçicilik artık boyut atladı, farkında mısın?"

"Güzelim, benim seçiciliği boş ver de ben size her geldiğimde neden hep aynı muhabbeti işitiyorum? Kızına, oğluna kısmet arayan yaşlı teyzeler gibi bana kadın bulmak dışında başka işiniz yok mu sizin?"

"Abimizin mürüvvetini görelim istiyoruz. Kötü bir şey mi istiyoruz sanki?"

"Güzel diyorsun da bunu benim de istemem gerekiyor ya hani."

Nisa ağzının içinden, "Bu gidişle evde kalacaksın. Bak, görürsün," diye sitemle mırıldanırken yine aldırmadı Mustafa. Ceylin'e odaklanmaya çalıştı. Minik kızın yanaklarını öpüp, o bebeksi kokusunu derin derin içine çekti. Çok güzel bir şeydi çünkü ve böyle bir şeyin hayatındaki en önemli iki insanın bir parçası olması ona hâlâ inanılmaz geliyordu. Üstelik annelerinin

adını taşıyordu. Nisa'nın sırf annelerinin anısını yaşatmak için kızına bu adı vermesine büyük saygı duyuyor, onunla gurur duyuyordu.

Mustafa, Ceylin'in minik ayaklarından birini yüzüne tutup sallarken sözü yine Demir aldı.

"Sana Aybüke'den sonra bir şeyler oldu. Hayır, kötü de ayrılmadınız ki... Ben anlamıyorum cidden seni. Yalnız kalmaya yemin falan mı ettin?"

Sıkıntılı, gürültülü bir nefes daha bıraktı Mustafa. Gözlerini devirdi. Ceylin'in tuttuğu ayaklarını yavaşça koltuğa bırakıp yüzünü sıvazladı. Yerinden kalkıp, evi terk etmesine ramak kalmıştı çünkü bu muhabbet onun gerçekten canını sıkıyordu. İstemediği bir şeye zorla itiliyormuş gibi hissediyordu.

Evet, Aybüke'yle kötü ayrılmamışlardı. İkisi de kendi yollarına gitmeyi tercih etmişti. Önlerine, yaşayacakları hayata odaklanmışlardı ama arkadaşlıkları da hep baki kalmıştı. Hâlâ konuşuyorlar, birbirlerinden haber alıyorlardı.

Aybüke'den sonra hayatına ciddi olarak kimseyi almamıştı Mustafa. Birkaç küçük flörtü ve kaçamağı olmuştu ama ciddi bir ilişkisi bir daha hiç olmamıştı. Böyle bir arayışın içinde de değildi. Hayır, Aybüke'yle ayrılıklarının sebebi değildi onu buna iten. Kalbini kapattığından da değildi. Daha çok kendini henüz hazır hissetmemesiydi. Hâlâ babasıyla yaşıyordu. Kendine ait bir özel hayatı, özel alanı dahi olduğunu düşünmüyordu. Bir ilişki için ayıracak zamanı da sarf edecek eforu da kendinde göremiyordu. En azından şu an için bu durum tam olarak böyleydi ama hayatın karşısına neyi çıkaracağını da bilemezdi.

Yalnızca iki kez âşık olmuştu Mustafa. *Tekrar âşık olur muydu?* Bilmiyordu ama bunun üzerine şimdi kafa yorup, kendini sıkmak da istemiyordu. *Kim bilir?* Belki de bu kadar şiddetle karşı çıkarken hiç ummadığı bir anda tekrar âşık olurdu.

"Yahu şerefsiz Batuhan bile her hafta başka bir kadınla takılıyor! Sen niye almıyorsun birisini hayatına?"

Demir'in sitemle söylenmesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Mustafa için bu kadarı fazlaydı. Buraya Ceylin'i sevmeye gelmişti ve daha fazla bu lafları işitmek istemiyordu.

Ceylin'i usulca kucağına alıp salonun ortasındaki beşiğine yerleştirirken, "Yeter artık. Gidiyorum ben," diyerek sinirle burnundan soludu. Salondan ayrılıp kapıya doğru ilerlemek istediği sırada Nisa ve Demir hızla önüne geçerek onu durdurdu. İkisine de dik dik bakmaktan geri kalmadı Mustafa.

Nisa, "Ya dur! İki sohbet ediyoruz şurada. Nereye gidiyorsun hemen?" diyerek azarladı onu. Mustafa ise bir kez daha hiç çekinmeden gözlerini devirdi.

"Buraya sizin *ilişkin olsun artık* mavallarınızı dinlemeye değil, yeğenimi sevmeye geldim ben. O yüzden, bu konuda artık kapatın çenenizi. İlişki istesem zaten kendim yaparım, tamam mı?"

"Tamam be! Ne kızıyorsun?"

"Kızdırmayın o zaman. Allah Allah ya! *İlişki yap* diye diye beynimi ütülediniz geldiğimden beri."

Nisa yaramaz bakışlarıyla, "Ama Mustafa," diyecek oldu ki Mustafa bir elini havaya kaldırıp işaret parmağını ona doğru salladı. Tek kelime daha ederse ne olacağını Nisa da çok iyi biliyordu.

"Sakın," dedi dişlerinin arasından. Gözlerini devirdi Nisa. Omuzlarını düşürdü ve sonunda pes etti.

"Ayy! İyi, tamam be! Sustum!"

Mustafa'nın keskin gözleri bu kez doğrudan Nisa'nın yanındaki Demir'e döndü. Demir de ağzına hayali bir fermuar çektiğinde kibirli bir edayla gülümsedi. Bu onun için gayet yeterli bir cevaptı. Bu ikilinin daha fazla üzerine gelmeyeceğini umuyordu. *En azından şimdilik...*

Bir anlığına bakışlarını karşındaki ikiliden ayırarak yemek masasına çevirdi. Kaşlarını merakla havaya kaldırdı Mustafa çünkü bayağı özenli, süslü bir masaydı. *Kristal bardaklar, zarif porselenler, vazodaki pembe güller, çeşit çeşit yemekler...* Üstelik masada kızartmanın neredeyse tüm çeşitleri de vardı. *Patlıcan, kabak, havuç, hatta karnabahar bile...* Nisa her zaman özenli bir yemek masası hazırlardı ama bu kez dokunuşu daha dikkat çekiciydi.

Karşısındaki ikiliyle aralarında derin bir sessizlik oluşurken merakını kendine saklamak istemedi Mustafa. Dikkatli bakışlarını yeniden Nisa'ya çevirirken, "Hayırdır? Bu masa ne? Bayağı özenmişsin. Biri mi geliyor?" diyerek ardı ardına sorularını sıraladı.

Nisa bakışlarını kaçırarak, yüzünde manidar bir sırıtışla, "Sürpriz," diye mırıldandığında Mustafa'nın tepesi iyice attı. Korktuğu şeyin başına geldiğini düşündü.

"Bana bak! Eğer benden habersiz şu bahsettiğiniz kadınlardan birini çağırdıysanız bu kez gerçekten fena olur!"

Fakat ne Nisa ne de Demir onun bu sinirli söylenmelerini işitti çünkü Mustafa'nın zannettiği gibi bir durum yoktu ortada. Aksine daha özel biri geliyordu. *Birkaç kez de gelmişti ama bu akşam Nisa için daha özel bir akşamdı. Çünkü bütün yakınmalarına rağmen onu yanına taşınması konusunda ikna etmeyi düşünüyordu.*

Demir, "Hâlâ inat ediyor, değil mi?" diye sorduğunda başını onaylarcasına salladı Nisa.

"Evet, kalmayacakmış. Neymiş efendim, düzenimizi bozmak istemiyormuş, hem de kendisi rahat edemezmiş."

"Gereksiz abartıyor. Evde bir sürü oda var."

"Katılıyorum ama laf da dinletemiyorum hayatım. Ne yapayım?"

Mustafa, Demir ve Nisa'nın bu konuşmalarından hiçbir anlam çıkaramadı. Çıkaramadığı gibi de, "Siz kimden bahsediyorsunuz? Kim geliyor?" diyerek bir kez daha sordu. Tam da o sırada kapı zili çaldı. Evde bir anlık küçük bir duraksama yaşandı. Mustafa Demir'e, Demir Nisa'ya, Nisa ise Mustafa'ya baktı. Ardından heyecanla ellerini birbirine çarparak, "Geldi!" diye şakıdı. Hızla arkasını dönüp kapıya doğru koştu.

Nisa'nın yanlarından uzaklaşmasıyla bakışlarını Demir'e çeviren Mustafa, "Kim geldi oğlum? Bir cevap versenize," diye söylendi. Demir onu bu kez yanıtlamakta gecikmedi.

"Senem geldi abi ya. Başka kim olacak?"

İşte bunu beklemiyordu Mustafa.

"Senem mi?" Şaşkınlıkla fısıldadı ama Demir'in onu duymuş olduğundan pek de emin değildi. Lakin duymuştu Demir. Heyecanla, kısaca açıkladı bütün meseleyi.

"Evet, birkaç haftadır İstanbul'da. Geri döndü. Gitmeyecek bir daha İtalya'ya. Ev bakıyoruz biz de ona. *'Oda çok. Gel, burada bizimle yaşa,'* diyoruz ama laf dinlemiyor."

Bir noktadan sonra Demir'in sözleri Mustafa için arka planda silik bir uğultuya dönüştü çünkü Senem gelmişti. Az sonra tam karşısında duracaktı. Çocukluğunun en gizli köşesinde sakladığı o gözleri yeniden görecekti.

Uzun zaman olmuştu onunla görüşmeyeli, konuşmayalı. Hatta o kadar uzun zaman olmuştu ki, Mustafa aralarına giren nice mesafenin ne zaman başladığını hatırlamıyordu. *Hayır, hatırlıyordu. Hiç de unutmamıştı aslında. Kırgınlığı hep baki kalmıştı çünkü.*

Evlat edinildiği o unutulmaz günden beri Senem'le birbirlerinden iyice uzaklaşmışlardı. Aralarındaki o derin, güçlü bağ ilk kez o zaman sarsılmaya başlamıştı. Biriktirdikleri bütün çocukluk anıları öylece elinden kayıp gitmişti. Önce içine girdiği yeni hayatı onu eski dostundan usul usul koparmıştı, sonra da araya giren insanlar, geçen mevsimler ve yaşanan suskunluklar... Hepsi üst üste birikmiş, sonunda Senem bambaşka bir kıyıya savrulmuştu. Oğuz'la birlikte olmaya başladığında ise aralarında zaten çatlamış olan zemin, tamamen çökmüştü.

Mustafa'nın bir kafede çalışarak, Senem'in ise bir taraftan İtalyanca kursuyla, diğer taraftan da lisenin son dönemiyle cebelleştiği o yıl, onlar için neredeyse derin bir sessizlikle geçmişti. Acılar büyüktü, kırgınlıklar ise daha keskindi. Zaten o dönemin başında yaşanan acı dolu şeyler onları birbirinden iyice koparmıştı. Mustafa, sevgilisi Aybüke ve gireceği üniversite sınavıyla ilgilenmişti, Senem ise bir kez daha değiştireceği hayatıyla.

Lisenin hemen ardından Senem'in İtalya'ya gitmesiyle de Mustafa'yla aralarındaki ipler tümden kopmuştu. Bir daha hiç görüşmemişlerdi. Nisa ve Demir'in düğünü dışında yan yana dahi gelmemişlerdi. *Hatta Ceylin'in doğumunda bile...*

Senem İtalya'ya gittikten sonra Mustafa onunla bir daha hiç iletişime geçmemişti. Yokluğunda onu hiç aramamıştı. Merak da etmemişti. Ne yaptığına kafa yormamış, kimle olduğunu sorgulamamıştı. *Değişmiş miydi? Nasıl bir kadına dönüşmüştü?* Hiç düşünmemişti. Aklına dahi getirmemişti. Onu, Senem'i çocukluğunun en özel köşesinde bırakmayı tercih etmişti. *Çünkü çocukken her şey güzeldi, özeldi ve yalnızca onlara aitti. Sonradan yabancılaştığı o kız, en azından o zamanlar sadece onun Sarışın'iydı.*

Bunları bozmak istemedi Mustafa. En azından çocukluğuna, anılarına ihanet etmek istemedi. İçinden geçen hiçbir cümleyi Senem'e ulaştırmamayı tercih etti. Bazı şeyler yerinde kalmalıydı çünkü. Bazı insanlar da geçmişte. Bu yüzden hiç iletişime geçmedi Senem'le. *Ama şimdi...* Şimdi yıllardan sonra Senem yeniden hayatının tam ortasına düşmüştü ve Mustafa bununla ne yapacağını henüz kestiremiyordu. Öyle ki zihnini saran bu yoğun düşünceler yüzünden Demir'in yanından uzaklaştığını bile fark edememişti.

Önce gülüşmeler, coşkuyla çıkan, *"Hoş geldin!"* nidaları doldurdu kulaklarını ama sonra... Sonra başını ansızın kaldırdığında, uzun zamandan sonra ilk kez bir çift yeşil göz ve kahverengi göz, sanki toprakla ağacın buluşması gibi birbirine değdi. Gördüğü o yemyeşil gözlerle bir girdabın içine düştü Mustafa. Kaskatı kesildi. Heyecanlandı. Oysa neden heyecanlandığını bile bilmiyordu.

Göz göze geldiği o parlak yeşil gözler yüzünden zaman sanki kendini geriye sardı ve garip bir şekilde geçmişe gitti. *En başa, her şeyin başladığı o yere... Yetimhaneye.* Kapıdan içeri olgun bir kadın değil de küçük bir kız çocuğu girdi sanki.

İlk önce Sevda Hanım'ın resim odasında onu tanıttığı o unutulmaz anı hatırladı. *"Bu yeni arkadaşınız Senem,"* deyişi kulaklarından hiç silinmezdi zaten. Tıpkı Senem'in o ilk günkü pembe elbisesinin içindeki ürkekliğini zihninden silemediği gibi. Sonra anılar tek tek birbirini kovaladı.

Bahçede beraber top oynadıklarını, Senem'in yaptığı her resmi önce Nisa ve Mustafa'ya gösterişini, okula başladıkları ilk günü, lise zamanlarını, yaşadıkları her heyecanı, birlikte ağlayıp birlikte güldüklerini, Senem'in Mustafa'nın yanağına kondurduğu o minik buseleri ve Mustafa'nın o minik buseler karşısında ne kadar savunmasız oluşunu...

Bütün bunları tek tek hatırladı Mustafa. *Onca yıldan sonra neden bunları hatırlıyordu?* Bilmiyordu ama heyecanı gittikçe artıyordu. Buna da anlam veremiyordu. Karşısındaki üçlü kucaklaşıyor, gülüşüyor ama Mustafa hiçbirini duymuyordu, görmüyordu. Ne yapacağını dahi bilmiyordu.

Senem, yanındaki ikiliden uzaklaşıp da ona doğru bir adım attığında, Mustafa'nın dünyası çökmeden hemen önceki o sessizlik çöktü yüreğine. Ne nefes alabildi ne de gözlerini kaçırabildi. İçindeki bütün kelimeler yerle bir oldu. Geçmişin tozlu raflarından savrularak gelen bir ismin, bir bakışın, bir nefesin önünde tamamen savunmasız kaldı. Bacakları bir adım atacak cesareti bulamadı. Boğazı düğümlendi. İç çekişleri içten içe büyüyen bir fırtınaya dönüştü. İçinde bastırdığı, gömmeye çalıştığı her duygu -kırgınlık, pişmanlık, aşk, arzu, öfke- birdenbire kabuğundan çatlayıp yüzeye çıkmaya başladı. Gözleri dolmadı ama yanıyordu. Göğsünde bir sıkışma, tanıdık bir yangı vardı. O an, yılların içinden gelen bir kıymığın yeniden deriye saplanması gibiydi. *Hayır, yüreğinin tam ortasına saplanması gibiydi.*

Senem...

Değişmişti ama aynıydı da. Omuzlarının biraz altında biten dalgalı saçlarının sarısı güneşi kıskandırırdı. Üzerindeki düz, siyah elbisenin açıkta bıraktığı teni hâlâ bembeyazdı. *Ama en çok da gözleri... Ah, o yeşil gözleri... Bir ağacın en parlak, en canlı yaprağının yeşiliydi. Berrak ve ışıl ışıl...*

Bir zamanlar içinde kaybolduğu o yeşil gözler, şimdi ona bambaşka bir yabancılıkla ama bir o kadar da samimiyetle bakıyordu. Bakışları değişmişti Senem'in. Artık daha cüretkâr, daha kadınsı ve daha özgüvenliydi. *"Gerçi o her zaman öyleydi,"* diye geçirdi içinden Mustafa ama bir taraftan da yıllardır görmediği bu kadına, çocukluk arkadaşına bir yabancı gibi bakmaktan çok utanıyordu. En çok da kalbinin böylesine hızlı atmasından rahatsızlık duymuştu. *"Atma. Böyle gümbürdercesine atma işte. Niye atıyorsun?"* diye hayıflandı kendi kendine ama onu kimse duymadı. *Kendine yine kendi kızdı.*

Senem, tam karşısına geçtiğinde ve hafifçe tebessüm ettiğinde bakışları yabancı gibi değildi. Belki uzak kalmışlardı. Belki çok uzun zaman olmuştu ama Mustafa'ya bakarken gözlerinde hâlâ tanıdık bir şeyler vardı. *Belki de geçmişi, çocukluğu...* O tanıdıklığın içinde Senem'in tebessümü genişledi, içten bir gülümsemeye dönüştü. Sesi önce salona, sonra Mustafa'nın göğsüne çarptı.

"Merhaba," diye mırıldanırken bir elini havaya kaldırıp ona doğru uzattı. Mustafa bir an duraksadı. Görüşmedikleri onca zaman içerisinde sesinin bile değiştiğini düşündü ama işittiği ses, daha öncesinde hiç olmadığı kadar hoş geldi hem kulağına hem de yüreğine. Yine ne yapacağını bilemedi. Dili damağına yapıştıysa da kendini çabuk toparladı.

Hafif bir baş selamıyla o da tebessüm edip elini uzattı. "Merhaba," diyerek düz bir sesle karşılık verdi.

Elleri birbirine değdiğinde ve avuçları buluştuğunda ikisinin de yüreğinde onları derinden sarsacak bir patlama meydana geldi. Kısa sürdü belki ama etkisi bir hayli büyüktü ve ikisine de fazlasıyla yetmişti. Mustafa'nın yüreğinde bir yere dokunulmuştu. *Çok derinlere sakladığı ve hatta gömdüğü bir yere...*

Senem'in yüreğinde ise hafif bir çırpınma başlamıştı. Bedenini anlamsız bir ateş basmıştı ama bu hissin hoşuna gitmediğini de söyleyemezdi. Sadece bundan Mustafa'nın haberi yoktu. *Henüz...*

Bir anlığına ikisi de ellerini geri çekemedi. Öyle ki Demir ve Nisa'nın salondaki varlıklarını bile unutmuşlardı. Mustafa'nın nefesi istemsizce göğsüne hapsolmuştu. Nutku tutulmuştu. Gözleri karşısındaki kadını baştan aşağı incelerken içi hem huzursuz oldu hem de garip bir sevinçle ısındı. Sanki kalbi o an, yıllardır uyuduğu yerden kalkıp yeniden bakmaya başlamıştı.

Fakat bütün bu büyülü anı gürültülü bir öksürük sesi bozdu. Ses elbette Demir'den geldi. Mustafa ve Senem ise hızla ellerini çektiler, birbirlerinden birer adım da olsa uzaklaştılar.

Demir ve Nisa'nın dikkatle bakan gözleri de bu ikilinin üzerindeydi. Onlar da karşılarındaki ikilinin arasındaki bu beklenmedik elektriğin bir hayli farkındaydı. Öyle ki Nisa'nın dudaklarında içten içe gururlu bir gülümseme belirmişti. Sadece Senem ve Mustafa, bunun farkında değildi.

"Nasılsın?" diye sordu Senem. Çünkü merak ediyordu. Geçen onca yılda neler yaptığını, nasıl olduğunu bilmek istiyordu. *Aybüke'yle neden ayrıldıklarını bilmek istediği gibi...*

Omuz silkerek sadece, "İyiyim, sen?" dedi Mustafa. Oysa onun da bilmek, öğrenmek için tutuştuğu birçok mesele vardı. Oğuz'la ayrıldıklarını biliyordu mesela. Senem'in kendini nasıl toparladığını, onu unutup unutmadığını merak ediyordu.

"İyiyim," dedi Senem de. Fakat aralarına giren onca mesafenin farkında olduğundan, "Uzun zaman oldu, değil mi?" diye eklemekten de kendini alamadı.

Burukça tebessüm ederken ağır ağır başını salladı Mustafa. Yine kısaca yanıtlamayı tercih etti.

"Öyle."

Senem'in dudaklarından istemsizce, "Ne kadar oldu?" sorusu düştüğünde Mustafa'nın yüreğinin tam orta yerine bir iğne batırıldı sanki. Kırgın olduğu taraf canlanıp bir kez daha kendini gösterdi.

"Çok," dedi keskin bir sesle. "Çok oldu Senem. O kadar çok ki, sayamadım bile."

Mustafa'nın hem sesindeki hem de gözlerindeki kırgınlığı fark eden Senem'in dudakları büzüldü. Farkındaydı çünkü hatasının. Farkında olduğu gibi de sessiz kalmayı, kaçmayı tercih etti.

Beşikteki Ceylin'i fark ettiğinde yeşil gözlerinin içi parladı. "Oyyy! Teyzesinin bir tanesi!" diye şakırken Mustafa'ya başka hiçbir şey demeden yanından geçti ama farkında değildi ki aslında o sırada olanlar olmuştu. Yanından geçtiği anda ciğerlerine hapsolan koku Mustafa'nın olduğu yere çakılı kalmasına

sebep oldu. Gözlerini kapatıp derin derin o enfes kokuyu soludu. *Kokusu... Yasemin gibiydi.*

Öyle ki o koku, sadece burnuna değil; zihnine, boğazına, yüreğinin en ücra köşesine sindi. Sanki bir ara sokaktan geçerken çocukluğunu duymak, hatırladığını sanmadığın her şeyi yeniden hatırlamak gibiydi. Nefesi sıklaştı Mustafa'nın. Eli istemsizce yüreğine gitti. Kalbi, yıllardır duymadığı bir ritimde atmaya başlamıştı. *Kontrolsüz ve epey telaşlı...*

Oysa kalbine de bin kilit vurmuştu Mustafa. Senem'in adı geçince bile hissetmemeyi öğrenmişti. *Ama şimdi... Sadece bir geçişiyle, kokusuyla, o hafif gülümsemeyle...* O kalp yeniden canlanmıştı. *Onu görmek, yeniden duymak, varlığını bu kadar yakından hissetmek ve buna bu kadar hazırlıksız yakalanmak...* Mustafa'nın içindeki bütün sağlam duvarlar bir anda yerle bir olmuştu. O an, yıllardır üstünü örttüğü her duygunun altından sızan tek bir gerçek vardı.

Bazı duyguları ardınızda bıraktığınızı sanırdınız ama gerçek, pek de hayal ettiğiniz gibi olmazdı. Bütün bu yanılsama, sizi duygularınızı yeniden hissedene kadar gölgelerin arasında tutar, bir gün ortaya çıkacağını bilerek sessizce beklerdi. Ta ki o ışık, bu yıllanmış hatıraların üstüne düşmeye ve hepsini gün yüzüne çıkarmaya karar verene dek.

Ve zaman...

Bazı hisleri söndürmezdi. Sadece üzerini örtüp beklemeye alırdı. *Kalbin bir köşesinde saklı kalan bir isim, bir bakış, bir yarım gülümseme...* Yıllar sonra bile yeniden doğabilirdi. Hele o kalp Mustafa'ya aitse, geçmişin gölgeleriyle barış yapmak hiç kolay değildi. İçten içe kendine kızıyordu. *"Daha beş dakika önce ne diyordun sen? Ne oluyor sana?"* diye bağırıyordu zihni. *Ama kalbi...* Kalbi çoktan başka bir masalın peşine düşmüştü bile.

Senem...

Yıllardan sonra yeniden Mustafa'nın kalbinin tam orta yerine düşmüştü. *Yıllarca kurduğu dengeler, bastırdığı duygular, inandığı yalnızlık...* Hepsi Senem'in gözleriyle yeniden birbirine karışmıştı.

"Bittim ben. Mahvoldum. Boku yedim," diye geçirdi içinden. Ne yapacağını bilmiyordu Mustafa. Ne hissettiğini zaten hiç bilmiyordu. Kalbi, o inatçı kalbi, Senem'i görür görmez *"ben hâlâ buradayım"* dercesine bağırmaya başlamıştı. Bunu istememişti. Hazır değildi ama itiraf etmeliydi ki... Onun varlığı, hâlâ üzerine yıldırım gibi düşüyordu. Geri dönen tek bir bakış, tüm savunmalarını çökertmeye yetmişti.

Kaçmak istedi Mustafa.

Bu salondan, bu evden derhâl kaçıp gitmek istedi ama kaçamayacağını da artık çok iyi biliyordu. Çünkü Nisa ve Demir'in bütün o, *"İlişki yap artık!"* baskılarına rağmen, içine sinmeyen onca insana rağmen... Senem'in varlığı hâlâ bambaşka bir şeydi onun için.

20 Ağustos 2025

Bazı anlar vardır. Kalbin derinliklerinde bir şey kıpırdar ama ne olduğunu da bilemezdin. O an, başlangıçtır aslında. Büyük bir hikâyenin, küçük bir cümlenin ya da sadece suskunluğun içinden doğan bir gerçeğin. İşte her şey, tam da orada başlar.

Hayat...

Öyle tuhaf, öyle büyülü bir bilmeceydi ki en savunmasız anlarda bile kaderin ince dokunuşlarıyla şekillenirdi. Öylesine beklenmedik bir anda yakalardı ki sizi, hayalini dahi kurmadığınız sahnelerin başrolü olurdunuz. Hiç beklemediğiniz mucizeleri fısıldardı kulağınıza. Ansızın, hiç hesapta yokken, bir çift tanıdık kolda sarılı bulurdunuz kendinizi. *Sanki geçmişten gelen, yarım kalmış bir hikâyenin eksik cümlesi yalnızca onunla tamamlanırmış gibi...* O anın içinde geçmiş, şimdi ve gelecek birbirine karışır, daha önce yaşadığınız her acı, her yalnızlık anlamını yitirirdi. Çünkü artık yanınızdaki kişi, sadece bir insan değil, anıların yeniden can bulduğu bir sığınak, kalbinizin hiç susturamayacağı bir melodiydi. Her şey olması gerektiği gibiymişçesine zaman durur, kelimeler susar ve sadece kalbinizin derinliklerinde çoktan tanımış olduğunuz o his konuşurdu.

Ve siz, öylece dururdunuz. Belki bir yağmurun altında, belki kalabalığın ortasında, belki de sadece iki gözün derinliğinde kaybolarak... Her şeyin tesadüf sandığınız kadar basit ama kader kadar derin olduğunu fark ederdiniz.

Ve Senem...

Kaçıyordu.

Çocukluğundan kaçıyordu. *O eski, kırık aynalardan yansıyan yaralı bakışlarından...*

Geçmişinden kaçıyordu. *Yarım kalmış cümlelerin, suskunlukla örtülmüş o hüzünlü yüreğinin yükünden...*

Yıllarca kalbinin en kuytusunda taşıdığı pişmanlıklardan, söyleyemediği nice kelimelerden kaçıyordu. Son üç yıldır kaçtığı gibi kaçıyordu hem de ama birinden değildi bu kaçışı. Kendinden ve yüzleşmek zorunda kaldığı bütün bu duygu karmaşasından kaçıyordu. Kaçmazsa kurtulamayacağını o da biliyordu çünkü. İçine nükseden bu hisler onu sarsıyordu, korkutuyordu, mahvediyordu ama bir taraftan da... Bir taraftan da heyecanlanıyordu işte. İlk defa yaşıyormuşçasına heyecanlanıyordu hem de.

Aşk, onun için hiçbir zaman büyülü olmamıştı. Parıltılı düşler ya da toz pembe vaatler sunmamıştı. Aksine nice kırgınlık biriktirmişti içinde. Çoğu zaman kalbinin kenarından kan sızdıran bir sınav hâline gelmişti. Yanılmıştı.

Hüsrana uğramıştı. Kaybetmişti. Bazen de sadece gerçekliğin keskin köşelerinde can yakan bir yolculuk olmuştu. İnişleriyle, suskunluklarıyla, yanlış anlaşılmaları ve zamanlaması bozuk cümleleriyle örülmüştü.

Senem, Oğuz'u çok sevmişti. Öyle çok sevmişti ki hem de onun için bambaşka bir ülkede yepyeni bir hayata atılmıştı. Fakat Oğuz, onun o derin sevgisini taşıyamamış, aksine altında ezilmişti. Aldatmıştı Senem'i. Canını çok yakmıştı. Senem, İtalyan bir kızla onu kendi yataklarında bastığında bunca yıl boyunca gözünün nasıl kör olduğuna inanamamış, onun için nelerden feragat ettiğini ancak o zaman fark edebilmişti. İyi zamanlar geçirmemişti belki ama eğitimine, sanatına tutunarak yeniden ayağa kalkmayı başarmıştı.

Oğuz'dan sonra iki ilişkisi daha olmuştu. İkisi de İtalyandı ama ilerisi olmamıştı. Bir adım ileriye gitmek istediyse, hep iki adım geriye çekilmişti. En sonunda da kendini bir süreliğine aşka kapatmıştı. Artık daha temkinliydi. Duygularına kolayca teslim olmuyordu. *Yine de...* Yüreğinin en derin köşesi, adını koyamadığı o hisle titriyordu. Saklandığı her köşe başında, attığı her adımda artık Mustafa'nın nefesini çok yakınında hissediyordu.

Bunun ne zaman ve nasıl başladığını hatırlamıyordu. *Hayır, hatırlıyordu.* Her şey o akşam başlamıştı. İtalya'dan döndüğü ilk zamanlarda bir akşam Nisa ve Demir'in Üsküdar'daki evlerine yemeğe gittiğinde ve tam da o akşam, yıllardan sonra ilk kez Mustafa'yla karşılaştığında başlamıştı. Öncesi yoktu, hiç de olmamıştı. Birbirlerinden, duygularından haberleri dahi yoktu ama o akşam, ansızın Mustafa'yı karşısında gördüğünde kalbinin en derinlerinde koca bir sarsıntı meydana gelmişti. Öyle ki o sarsıntının sesi kulaklarından hiç silinmemişti. Mustafa'nın gözlerinde başka bir parıltı gördüğünde, teni tenine değdiğinde sadece bedeni değil, aynı zamanda yüreği de titremişti.

Zaman geçtikçe, yaş aldıkça Mustafa daha karizmatik, daha yakışıklı bir adam hâline gelmişti. Artık daha heybetliydi. Başı dik, omuzları güçlüydü. İşinde oldukça iyiydi. Başarılı bir avukattı. Üstelik sadece işinde değil, o zaten her zaman çok iyi bir adam olmuştu. *Çocukken de, gençken de, yetişkinken de...*

Bütün bunlar, son zamanlarda Senem'in aklından geçen düşüncelerdi ve bu düşünceler yüzünden en çok da kendine kızıyordu. Onu bunca yıl boyunca nasıl fark edemediğine, o içten gülüşteki kırgınlığı göremediğine kızıyordu ve şu son üç yıldır nasıl böylesine kalbine işlediğini sorguluyordu. Ve artık, ne kadar direnirse direnşin kalbine söz geçiremiyordu. *Çünkü aşk... Kaçmakla geçmiyordu.*

Bütün bunlara rağmen yine de, *"Beni hiçbir ateş yakamaz çünkü ben ateşin ta kendisiyim,"* dercesine hızla ilerliyordu Senem. Topuklu ayakkabıları taş zemine kararlı bir ritimle vuruyordu. Her adımı, yüreğinde taşıdığı şüphe ve öfkeyi biraz daha arşa çıkarıyordu.

Hemen arkasında, birkaç adım geride, telaşlı adımlarla Mustafa yürüyordu. Ona yetişmeye çalışıyordu. Peşinden geldiğini biliyordu Senem ve belki de en çok bunu istiyordu ama aynı zamanda da kaçmalıydı. Çünkü arkasını döndüğü anda, o gözlerin içinde kaybolacak ve bir kez daha kendini kurtaramayacaktı.

Senem'in durmayacağını idrak eden Mustafa en sonunda, "Senem!" diye bağırdı arkasından ama Senem onu duymazdan gelerek hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Omuzları dik, çenesi yukarıda, gözleri ise yalnızca ileriye kilitlenmişti.

"Bir durur musun lütfen?" Senem yine kulaklarını tıkadı. Depar atarcasına kaçışını sürdürdü. Mustafa, bulundukları renkli sokağı hafifçe kolaçan edip sesini bir tık daha yükseltti.

"Kadın! Allah aşkına o topuklularla nasıl bu kadar hızlı yürüyebiliyorsun sen?"

Gururlu, kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi Senem'in dudaklarında ama yine de Mustafa'ya dönmedi. Öfkesi şu an her şeyin önüne geçiyordu.

"Kimse sana peşimden gelmeni söylemedi!" diye bağırdı alayla.

Mustafa onun bu inatçı tutumuna ve hızlı koşmasına daha fazla tahammül edemedi. Neden kaçtığını bile bilmiyor, neden böyle öfke dolu olduğuna da anlam veremiyordu. Daha öncesinde yapması gerekeni şimdi yaparak iki büyük adımda Senem'e ulaştı. Kolundan tuttuğu gibi onu hızla kendisine çevirdi ve çevirdiği anda bir çift yeşil gözün alev alev yandığını gördü. Bıçak gibi bakışlarını hiç çekinmeden Mustafa'ya sapladı Senem. İl isi de derin derin nefes alıp veriyordu. Hava sıcaktı belki ama aralarındaki gerilim havadan da sıcaktı. Yıllardır biriken duyguların, geçmişten taşan kırgınlıkların ve inkâr ettikleri çekimin tam ortasında birbirlerine meydan okurcasına bakıyorlardı.

Senem'in göğsü hızla inip kalkıyordu. Kalbinde bir yerlere çöreklenmiş o hisleri inkâr etmek için hep bir bahanesi olmuştu. Mantığını devreye sokup Mustafa'yı hayatının bir döneminde bırakması gerektiğine kendini inandırmıştı ama buraya kadardı. Kalbinin en derininde, en korktuğu şeyin gerçek olduğunu hissediyordu.

Mustafa ise her zaman kendini kontrol eden adamdı. Duygularını bastırmayı, mantığıyla hareket etmeyi bilirdi. Senem'den uzak durmayı da öğrenmişti. *Ya da öyle sanmıştı.* Fakat onu yıllar sonra tekrar gördüğünde, içinde küllenmiş sandığı ateş yeniden yanmaya başlamıştı. *Ve şimdi, burada, tam karşısında dururken...* Hisleri eskisinden bile daha güçlüydü.

Geriye doğru bir adım atarken, "Bırak!" dedi Senem sinirle. Öfkesini dizginlemeye çalışıyor ama asla başarılı olamıyordu. Kolunu Mustafa'nın elinden kurtarmak için bir adım daha geriye doğru attı. Hafifçe sendeledi ama yine

de kendini Mustafa'nın elinden kurtaramadı. Aksine daha sıkı, hiç bırakmak istemezcesine tuttu Mustafa onu.

Yüzünü iyice Senem'in yüzüne yaklaştırıp, "Bırakmıyorum," dedi dişlerinin arasından. "Sen bana ne olduğunu söylemeden de bırakmayacağım," diye devam ettiğinde Senem'in gözleri kısıldı. Kelimeler boğazında birbirine dolanıyor ama nasıl dile getireceğini de asla bilmiyordu. Şu an yalnızca kaçmak, onun etkisinden derhâl kurtulmak istiyordu.

"Yok bir şey!" diye söylenerek arkasını dönmeye yeltendiği anda Mustafa hâlâ tuttuğu koluyla onu yeniden kendine doğru çevirdi. Bu kez aralarındaki mesafeyi de ortadan kaldırarak onu iyice kendine doğru çekti. Tuttuğu kolu bıraktı, beline sarıldı. Senem'in elleri bu ani yakınlık karşısında istemsizce onun omuzlarına tutundu. Nefesi kesildi. Kalbi göğsünde daha hızlı çarpmaya başladı ama bu kez bunun öfkeyle zerre kadar alakası yoktu. Heyecanlanmıştı. *Hem de çok heyecanlanmıştı.*

Mustafa, "Var bir şey!" diyerek Senem'in ses tonunu taklit etti. Senem hiçbir şey demedi. Sadece bakışlarını kaçırmakla yetindi. Bunu fark eden Mustafa, "Gözlerime bak Senem. Bana bak ve söyle. Ne olduğunu, neden böyle sinirlendiğini söyle bana," dedi sakince. Sesi bu kez daha temkinli, daha kibardı ama Senem konuşmak istemiyordu. *Yalnızca kaçmak istiyordu.*

Mustafa'nın omuzlarına tutunan ellerini ateşe dokunmuşçasına hızla geri çekti. "Her zaman sorunları çözmek zorunda değilsin Mustafa. Bırak," diyerek kestirip attı ama Mustafa'nın onu bırakmayacağından henüz haberi yoktu.

Senem'in belini daha sıkı kavrayan Mustafa gitmesine izin vermedi. "Haklısın, zorunda değilim ama konu sensen bırakmam," dedi fısıltıyla. "Bırakamam," diye ekledi dudaklarına doğru. Işıl ışıl parlayan yeşil gözlere bakarken yüzüne düşen küçük bir saç tutamını parmağının uçlarıyla hafifçe geriye doğru attı. Bu küçücük dokunuş karşısında Senem'in gözleri kapandı. Ruhu titredi. İçli bir nefes bıraktı. Mustafa'nın dudakları ise hafifçe iki yana doğru kıvrıldı. Birbirlerine karşı çok derin duygular hissettiklerinin ikisi de farkındaydı ama ısrarla inat ediyorlardı.

Fakat Senem daha fazla direnemedi. Mustafa böylesine ona bir nefes kadar yakınken kaçmak istemedi. Kaçacak bir yeri de yoktu zaten. Gardını indirdi. Dolan gözlerini gizlemeden göz kapaklarını araladı ve doğrudan Mustafa'nın ona beklentiyle bakan kahverengilerinin içine baktı.

"Dürüst ol o hâlde bana. Aybüke'yle görüşüyor musun hâlâ?"

Cevap vermedi Mustafa. Sustu çünkü bu soru onu yine şaşırtmıştı. Biraz önce yemek masasında da afallamıştı. Ayrıldıkları ilk yıllarda samimilerdi. İki dost olarak sık sık görüşmüşlerdi ama son birkaç yıldır Aybüke'yle doğru düzgün görüştüğü falan yoktu. Belki bayramdan bayrama birbirlerine mesaj atıyorlardı, o kadar. *Öyleyse bu mesele de nereden çıkmıştı?*

Yine de sessiz kalmayı tercih etti Mustafa. Sırf Senem'in tepkisini daha iyi anlayabilmek için kurnazlık yapıp onu daha da çıldırtmak istedi ve başarılı da oldu. Senem daha da çıldırdı. Daha da çok üzüldü. Dolan gözlerinden birkaç damla gözyaşı yanağına düşerken, "Sustuğuna göre görüşüyorsun," diye mırıldandı titrek bir sesle.

Senem, Aybüke meselesini kolayca kenara atamıyordu çünkü Oğuz'un ilk aşkı Aybüke'ydi. Mustafa'nın ilk sevgilisi de Aybüke'ydi. Evet, Senem'in hayatına başka adamlar da girmişti ama yüreğinde böylesine iz bırakan iki adamın da geçmişinde Aybüke'nin olması onu oldukça rahatsız ediyor, hatta çıldırtıyordu. Mustafa'nın onunla hâlâ irtibatta olduğu düşüncesinden de hiç hoşlanmıyordu.

Mustafa da ise durumlar farklıydı. Senem'in gözyaşı dökmesine asla kıyamıyor ama yine de bu kıskançlığından büyük bir zevk alıyordu. Üstelik bunun sebebinin bizzat kendisi olması da ayrı bir hoşuna gidiyordu.

Bir elini Senem'in sıkıca kavradığı belinden çekerek sol yanağına doğru götürdü. Oradaki ıslaklığı parmak uçlarıyla temizledi ama oyununu sürdürmeye de devam etti.

"Senem, Aybüke benim arkadaşım. Aramın kötü olmadığı biri. Neden görüşmeyeyim?" diye sordu kelimeleri tane tane vurgulayarak.

Senem acı içinde tebessüm etti. Ağır ağır başını salladı. "Ben Oğuz'la görüşüyor muyum?" diye parladı birdenbire.

Mustafa'nın tek kaşı itinayla havaya kalktı. Senem'in çok yanlış yerden vurduğunun bilincindeydi ve bunu dile getirmekten de hiç çekinmedi.

"İstersen görüşebilirsin tabii ama Oğuz şerefsiz, haysiyetsiz bir herif olduğu için görüşmemen senin yararına olur."

Senem'in gözleri bir kez daha doldu çünkü Oğuz'un onu aldattığını elbette Mustafa da biliyordu. Belki açık açık bunu yüzüne vurmuyordu ama yaptığı ima da ortadaydı ve kırılmıştı Senem. Hem de çok kırılmıştı. Ellerini Mustafa'nın omuzlarına yerleştirerek onu bu kez kendisinden uzaklaştırmayı başardı. Birkaç adım gerilerken hayal kırıklığıyla başını iki yana doğru salladı. Çünkü ne beklediği yanıtlar ne de beklediği hareketlerdi bunlar. Yeniden arkasını dönüp köşke gitmek istedi. Yeteri kadar tatsızlık çıkardığını düşünüyor, Demir ve Nisa'nın bu özel gününü zehir etmek istemiyordu.

Mustafa ise dakikalardan sonra ilk kez gerçekten öfkelendi. Senem'in ona sırtını çevirmesi sinirini bozuyordu. Ve işin aslı, bunu neden yaptığını biliyordu. Senem böyleydi işte. *Uzaklaşarak yakın kalan, sustukça daha çok duyan, kaçtıkça aslında daha çok isteyen...*

Mustafa bütün bunların farkındaydı ve artık daha fazla bu saçmalığı sürdürmeyecekti. Ne istediğini, ne hissettiğini biliyordu. Senem, birkaç adım

atmıştı ki yeniden kolundan kavrayıp onu aniden kendine doğru çevirdi. Üzerine gitmeye devam etti.

"Hem Aybüke'yle görüşmeme neden bu kadar sinirlendin sen?"

Gözlerini kaçırdı Senem. Ne diyeceğini bilemedi. İçinde bastırdığı duyguların, bu yoğun kıskançlığın, kabul etmek istemediği gerçeklerin altında eziliyordu.

"Öylesine," diyerek kaçamak bir cevap vermeyi yeğledi. Tek kaşı havaya kalktı Mustafa'nın. Gülmek istedi ama şimdilik o gülüşü de bastırmayı bildi.

Bir kez daha Senem'e doğru yaklaştı. İşte şimdi aralarında mesafe adına hiçbir şey yoktu. Tek kaşı hâlâ havadayken, "Öylesine?" diye mırıldandı imalı bir ses tonuyla.

"E-evet, öylesine." Sesinin titremesinden nefret etti Senem. Bundan bir kez daha büyük bir zevk aldı Mustafa. Akıllı adamdı çünkü ve duygularının karşılıklı olduğunun o da bilincindeydi. Bu saatten sonra da asla geri adım atmayı düşünmüyordu. *Yeteri kadar çok geç kalmıştı zaten.*

Senem'e doğru bir adım daha attı. Elini kaldırıp çenesini nazikçe tutarak onu kendine bakmaya zorladı. Hareketleri temkinliydi ama kalbi delicesine atıyordu. "İyi," diye mırıldandı önce. Sonrasında hafifçe etrafı kolaçan etti. Sokakta yalnız olduklarını ve hemen arkalarında geniş gövdeli bir ağacın olduğunu fark etti. *Bu güzel bir fırsattı onun için.*

Yeniden Senem'e çevirdi bakışlarını. İlgiyle bakan yeşil gözlerden, gözlerini ayırmadan konuştu bu kez. "Bu da öylesine olsun o zaman," diye fısıldadı. Gözlerini kapadı. Başını eğdi ve dudaklarını sertçe Senem'in dudaklarına bastırdı.

Mustafa'nın dudakları birden onun dudaklarına kapanınca Senem'in söylemek isteyip de söyleyemediği her cümle tamamıyla havada asılı kaldı çünkü bu öpücük çok aniydi ve bir o kadar yakıcıydı. Önce ne olduğunu anlayamadı. Vücudu refleksle geriye kaçmak istedi ama zihni ve kalbi olduğu yere çakılı kaldı. Öyle ki derin şaşkınlığı göz kapaklarında bile bir titreme yarattı. Mustafa'yı itmeyi düşündü ama bunu da yapamadı. Biraz önce içinde kabaran öfke, ansızın üzerine boşalan sessiz bir sağanak gibi sönüp gitti. Direnmekten vazgeçti. Gözleri ağır ağır kapandı. Tüm bedeni, kendi iradesi dışında Mustafa'ya sokuldu. *Sonra... Sonra dudaklarına da yüreğine de izin verdi.*

Elleri utangaç bir kararsızlıkla Mustafa'nın yüzünü buldu önce. Yanaklarında yeni çıkmaya başlayan kirli sakalına dokundu, okşadı. Ardından usulca boynuna doladı ellerini. Dudağını, onun dudağıyla denk getirebilmek için parmak uçlarında yükseldi ve en istekli, en cüretkâr şekilde Mustafa'ya karşılık vermeye başladı.

Mustafa'nın öpüşü önce sertti, hoyrattı ama altında gizli bir sıcaklık, derin bir sevgi vardı. Senem'in beline dolanan koluyla onu iyice kendine çekmişti.

Aralarında tek bir boşluk dahi kalmamıştı. Bu yakınlık Senem'i ürkütmüyor, aksine gittikçe Mustafa'ya teslim oluyordu. Çünkü bu öpücük, onu boğmuyor, öldürmüyordu. Aksine yaşatıyordu. *Uzun zamandan sonra nefes aldırıyordu.*

Senem'in elleri daha fazlasını istercesine Mustafa'nın saçlarına daldı. Sanki onu biraz daha kendine çekerse her şeyi daha net bir şekilde hissedebilecek, hiçbir şeyin rüya olmadığını anlayabilecekti. Diğer kolu da sıkıca Mustafa'nın omzuna sarıldığında Mustafa'nın dudaklarında içten içe keyif dolu bir gülümseme belirdi ama Senem'i öpmeyi de bırakmadı. Elleri belinden uzaklaşarak yavaşça kalçalarına doğru indi. Senem'in elbisesine dikkat ederek onu kalçalarından tutup kucağına aldı. Senem'in bacakları refleksle Mustafa'nın beline dolanırken Mustafa telaşlı adımlarla onu arkalarında kalan ağacın gövdesine doğru ilerletti. Her bir zerresini sarıp sarmalamaya devam etti. İkisinin de kaçacak hiçbir yeri yoktu. *Hoş, kaçmak da istemiyorlardı artık.*

Öyle bir tutkuyla öpüşüyorlardı ki Senem sırtının bir ağaç gövdesine yaslandığını bile fark edemedi. Umursamadı da. Şu an umursadığı tek şey Mustafa'nın dudaklarına hapsolan dudaklarıydı. Nefesi kesilmişti. Kalbi göğsünü yumrukluyordu ama yine de kendini Mustafa'dan çekemiyordu. Çekmek de istemiyordu. Bu bir acizlik değildi onun için. Aksine uzun zamandır beklediği bir tamamlanmaydı. Sarılmak yetmiyordu. Öpmek, dokunmak, hissetmek bile yetmiyordu. İçindeki o açıklanamayan boşluk, sanki ancak onun varlığıyla dolmaya başlıyordu ama bir taraftan da bütün bunlar çok fazlaydı.

Usulca dudaklarını Senem'in dudaklarından çekti Mustafa. Alnını, onun alnına yasladı. Senem, gözlerini araladığında ve o yeşil gözler, bir kez daha açık kahverengi gözlere değdiğinde ikisi de aynı anda yutkundu. "Bir daha," diye fısıldadı Mustafa kısık bir sesle. "Gitmene izin vermeyeceğim," diye ekledi kesik kesik. "Artık değil. Asla," diyerek noktaladı cümlelerini. Ilık nefesi, Senem'in dudaklarına çarptığında bir kez daha gözlerini kapadı Senem. Mustafa ise Senem'den aldığı cesaretle yeniden dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ama öpücüğü bu kez nazikti. Yumuşaktı. Dudaklarını, yanaklarını, şakağını, yüzünün her bir köşesini tek tek öptü Senem'in. Sanki ne kadar çok öpse de doyamayacak gibiydi. Senem ise karşılık vermedi bu kez. Hareket etmedi. Elleri Mustafa'nın yüzünde, bedeni hâlâ onun kucağındayken sadece durdu ve biraz daha kendinden geçti. Mustafa'nın her bir öpücüğü, içindeki fırtınayı biraz daha dindiriyor, onu gittikçe sakinleştiriyordu.

"Mustafa," diye fısıldadı mayışmış bir şekilde. "Ne yapıyoruz biz?" diye kesik kesik soluduğunda tebessüm etti Mustafa. Dudaklarını Senem'in boynuna doğru ilerleyen kısımdan çekerek yeniden müptelası olduğu o yeşil gözlere çevirdi. Derin bir nefes bıraktı.

"Bilmiyorum. Sadece beni öpmeye devam et. Devam et ki, gerçekliğinden şüphe duymayayım."

Bu cümleler, Senem'in yüreğinde bir yerleri yerinden oynattı. Kalbindeki kocaman düğüm çözüldü sanki. Yeniden göz göze geldiklerinde bu kez o içindeki hırçınlığı durduramadı. Dediğini yaptı Mustafa'nın. Elleri Mustafa'nın ensesindeki saçlara uzanırken dudaklarını bu kez o sertçe Mustafa'nın dudaklarına bastırdı. Bir kez daha öpüştüler. Yılların acısını çıkara çıkara, büyük bir hasret çekmiş gibi öpüştüler hem de. İkisinin de içinde tarifi zor, tuhaf bir açlık vardı ve bu açlık, yıllar önce başlamış tam da bugün gün yüzüne çıkmıştı.

Mustafa'nın dudakları, Senem'in dudaklarından usulca koparak boynuna doğru ilerlediğinde önce o asla doyamadığı, bir ömür de doyamayacağı yasemin kokusunu derin derin içine çekti. "Ohh!" dedi bunu yaparken. *"Bu gerçekse, hiç bitmesin,"* diye geçirdi içinden. Ardından dudaklarını oraya bastırdı. Bir müddet usul usul Senem'in boynunda gezdirdi. Bulundukları tenha sokağa şükretti. Yoksa uzun zamandır solumak istediği bu kokuyu soluyamayacak, öpmek için tutuştuğu bu dudaklara kavuşamayacaktı.

Senem'de de durumlar farklı değildi. Dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı. Kollarını Mustafa'nın boynuna dolayıp ona sıkıca sarılmak, kaybettikleri bütün zamanların acısını çıkarmak istedi fakat o sırada aniden bir görüntü beliriverdi zihninde. Önce Oğuz'u İtalyan bir kızla kendi yataklarında bastığı o acı dolu anı hatırladı. Ardından da Demir'in, Mustafa'nın bu sabah Aybüke'yle buluştuğunu söylediği anı. Yüzünü buruşturdu Senem. Kalbinin üzerine kocaman bir gölge düştü.

"Dur," diye fısıldadı birdenbire. Mustafa durmadı ama yavaşladı. Senem kollarını Mustafa'nın bedeninden çekip bir anda yüreğine yüklenen öfkeyle, "Mustafa, dur! Dur!" diye bağırdığında Mustafa bu kez gerçekten durdu. Afalladı. Sendeledi. Senem'in kucağından inmesine izin verdi. Korkuyla hızla geriye doğru birkaç adım attı. Belki de fazla ileri gittiğini düşündü.

Senem, düzensiz çıkan nefesini kontrol altına almaya çalışırken dağılan saçlarına, hafif sıyrılan elbisesine hızla çeki düzen verdi. Mustafa'nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Birkaç adım önündeydi. Beyaz gömleğinin altında kalan göğsü hızla inip kalkıyor, derin derin nefes alıp veriyordu. Yeniden karşılaştıkları o akşam yemeğinden sonra birbirlerine karşı ilk kez bu kadar açık, bu kadar çıplaktı hisleri fakat Senem'in kuruntuları ve korkuları hâlâ yerli yerindeydi. Bu yüzden de Mustafa'ya karşı dürüst olmayı tercih etti. Hem hayatında uzun bir süredir yalana yer yoktu hem de aynı yerden bir kez daha yara almak istemiyordu.

"Dur çünkü sen hâlâ Aybüke'yle görüşürken buna izin veremem. Vermem," dedi bıçak kadar keskin bir tonlamayla. Bir kez daha sendeledi Mustafa. Anlaşılan Aybüke konusuna artık bir açıklık getirmesi gerekiyordu.

"Senem, benim Aybüke'yle görüştüğüm, konuştuğum falan yok. Arada bir, belki bayramlarda birbirimize mesaj atıyoruz, o kadar."

Bu kez sendeleyen, aklı karışan taraf Senem'di. Yüreğinde bir şeyler kıpırdandı ama yine de ikna olamadı. Senem'in tereddüt dolu bakışlarını fark eden Mustafa, "İki tanıdık gibi yani," diyerek devam etti ama Senem hâlâ tatmin olamıyordu çünkü Demir'in ona söyledikleri bambaşka bir hikâyeydi.

"Ama Demir dedi ki..." Hızla sözünü kesti Mustafa.

"Ne dedi?"

"Bu sabah kahvaltı yapmışsınız. Birlikte."

İşittikleri karşısında pişkince gülümsedi Mustafa. Kardeşinin hain oyununu sonunda anladı. Bunun için ona elbette kızacaktı ama elde ettiği sonuç karşısında bu yalanın hoşuna gitmediğini de söyleyemezdi.

Mustafa'nın gülüşü arsız bir kahkahaya dönüştüğünde Senem kaşlarını çattı. Bir eliyle sertçe Mustafa'nın omzuna vururken, "Bir de arsız arsız ne gülüyorsun Mustafa?" diye çemkirdi.

"Gülüyorum çünkü öyle bir şey yok."

"Ne demek yok?"

"Basbayağı yok. Pislik herif, belli ki seni kışkırtmak için yalan söylemiş. Üstelik Aybüke ülke sınırlarında bile değil. Ne kahvaltı yapmasından bahsediyorsun sen?"

Aldığı cevaplar karşısında Senem'in kaşları itinayla havaya kalktı. Demek her şey Demir'in oyunuydu. Bunun acısını ondan fena hâlde çıkarmayı planlıyordu ama öncesinde yapacağı başka bir şey daha vardı. *Mustafa'ya işkence etmek gibi...*

Kollarını göğsünde birleştirirken başını da dimdik tuttu. İmalı bir tonlamayla, "Ha ülke sınırlarında olsa yapardın yani?" diye sordu.

Mustafa'nın arsız gülüşü bu kez bütün çehresindeydi. Büyük bir zevk alıyordu Senem'in bu kıskançlığından. Ona doğru ağır adımlarla yeniden yaklaşırken aralarındaki bütün barikatları yıkmak, tamamıyla şeffaf olmak istedi. Önce Senem'in göğsünde birleştirdiği kollarını çözdü. Ardından uzanıp ellerini tuttu. *Sımsıkı, hiç bırakmak istemezcesine...*

"Yapmazdım," dedi gür bir sesle. "Artık yapmam," diye ekledi net bir şekilde. Senem'in dudakları memnuniyetle iki yana doğru kıvrıldı ama yine de gülüşünü belli etmemeye çalıştı.

"Hiç mi?"

Başını iki yana doğru salladı Mustafa. "Hiç," dedi kendinden bir hayli emin bir şekilde.

Senem'in nefesi bir kez daha düzensizleşti. Boğazı kurudu. Çünkü bu tek kelime, sadece bir kelime değil, geçmişin, bugünün ve belki de hiç söylenmemiş bir sevdanın ilk adımıydı. Mustafa'nın yüreği gelecek tepkilerden dolayı ağzındaydı. Senem'in ise gözleri dolmuştu ama ağlamıyordu. Sadece nefes alıp veriyor ve derin derin Mustafa'ya bakıyordu. Gözlerini kapatıp, derin

bir nefes daha çektikten sonra araladı dudaklarını ve gözlerini. Çok uzun zamandır itiraf etmekten kaçındığı o cümleleri sonunda dile getirdi.

"Bir şey yaptın bana. Ne yaptın, bilmiyorum ama seni düşünmediğim, başka kadınlardan kıskanmadığım, aklıma getirmediğim tek bir an bile yok ve artık senden uzak duracak gücü kendimde bulamıyorum Mustafa."

İşte bu kez, gözleri dolan taraf Mustafa'ydı. Ağlamak istiyordu ama bir taraftan da dökeceği gözyaşları yalnızca mutluluktan olurdu. İki adım vardı sadece aralarında ama o iki adım, geçmişle gelecek arasındaki bütün çizgileri silmeye fazlasıyla yetmişti.

Bir eli havaya kalkıp önce Senem'in yanağını okşadı. İçi gitti yine Senem'in. Gözlerini kapattı. O sıcacık dokunuşun tadını çıkarmak istedi. Mustafa'nın eli durmadı. Bu kez de gözlerinin önüne düşen o ince tutamları kulağının arkasına yerleştirdi. En sonda da dudaklarında durdu. İçli bir nefes bıraktı o dolgun dudaklara bakarken. Biraz önce tadını almıştı ve yeniden almak için resmen tutuşuyordu.

Senem'in gözleri yeniden araladığında yıllardır içinde tuttuğu o büyük sırrı ilk kez ve doğrudan kendisi dile getirmek istedi.

"Sana bir itirafta bulunayım mı?" diye sorduğunda hızla başını salladı Senem. Heyecanlandı. Kalbi küçücük bir kuşun ilk uçuşu gibi çırpınmaya başladı. Hissetti bunu Mustafa. Hissetti ve yine kocaman gülümsedi. Derince nefeslendi. Ondan sonra söyledi yıllardır içinde saklı tuttuğu gerçeği.

"Çocukken sana âşıktım."

Nefesi kesildi, nutku tutuldu Senem'in. Ne diyeceğini bilemedi çünkü bu hiç beklemediği bir şeydi.

"Ne?" diye şaşkınlıkla soludu sadece. Ağır ağır başını salladı Mustafa ama bu kez susmadı. Sakınmadı. Saklamadı. Saklamak da istemedi. Yıllardır ona ulaşamayan kalbinin, yıllar sonra açılmış kapılarına doğru ilk koşusuydu bu.

"Çok âşıktım hem de. Öyle ki o aşk beni korkuttu, uzaklaştırdı. Bunu on sekiz yaşındaki Mustafa itiraf edemezdi ama yirmi sekiz yaşındaki Mustafa itiraf edebilir."

Şaşkındı Senem. Beklemiyordu böyle bir itirafı ama bir taraftan da garip bir heyecan, derin bir mutluluk sarmıştı her yanını, bütün yüreğini. Mustafa'nın gözleri ise kararlıydı. Artık kaçış yoktu. Her şeyi itiraf etmenin tam zamanıydı.

"Yetimhaneye geldiğin o ilk gün başladı her şey. Tutuldum sana. Gözlerine, saçlarına, bakışlarına, çocuksu ruhuna, heyecanına... Çekemedim kendimi yıllarca. Bir yere koyup, öylece kenara çekilebileceğim bir sevda değildi çünkü bu. İçimde büyüdü. Sesinle, gözlerinle, kaçışlarınla büyüdü hem de ama o zamanlar, kendine güvenen bir genç değildim. Korkaktım. Cesaretsizdim çünkü yetimhanede büyüyorduk Senem. Geleceğimin, geleceğimizin nasıl olacağını kestiremiyordum. Seni mutlu edemem, ihtiyaçlarını, isteklerini karşılayamam

diye düşünüyordum. Sonra Devrim amcalarla gittin zaten. Yepyeni bir hayata atıldın. Değiştin. Aramıza görünmez duvarlar ördün. Hem çok kızmak istedim sana hem de kızamadım işte çünkü istediğin hayat, hak ettiğin dünya en başından beri buydu. Orasıydı. Sonra Oğuz girdi araya. Ben Aybüke'ye âşık oldum. Aybüke'yi sevdim Senem. Gerçekten çok sevdim. Bunu inkâr edemem, sana yalan söyleyemem. Sonra sen İtalya'ya gittin. Biz Aybüke'yle birbirimizden çok farklı olduğumuzu anlayıp, yollarımızı ayırdık. Dost olarak kaldık. Sonra sen, yine çıkıp geldin. Tam da o Demirler'deki akşam yeniden karşıma çıktın. Birdenbire, ansızın..."

Senem, nefesi kesilmiş bir şekilde Mustafa'yı dinlerken artık gözyaşlarını tutmuyor, her birinin tek tek akmasına izin veriyordu. Çünkü bütün bu sözler onun için beklenmedikti. İlk defa Mustafa onunla bu kadar içten konuşuyordu. *Öfkesi, inadı, kırgınlıkları...* Hepsi çoktan önemsizleşmişti.

"O akşam, seni yeniden görünce ne düşündüm biliyor musun?" diye sorduğunda Mustafa başını yine iki yana doğru salladı Senem.

"Kendi kendime, *'Bu kez fena boku yedin Mustafa,'* dedim."

İşittikleri karşısında gözyaşlarının arasından gür bir kahkaha patlattı Senem ama Mustafa yine susmadı. Devam etti içini dökmeye, yüreğini Senem'in tam önüne sermeye.

"Yıllar geçti, insanlar geçti, şehirler değişti ama büyüdükçe, yaş aldıkça ve seni o akşam yeniden görünce anladım ki... Geçmemiş ve hiç de geçmeyecek."

Senem'in sımsıkı tuttuğu ellerinden birini alıp doğrudan yüreğine bastırdı. Gözlerini onun gözlerinden bir an bile ayırmadan haykırdı her şeyi.

"Buradaki tek kişi, meğerse yalnızca senmişsin. Sendin ve hâlâ da sensin. Bu kalp, hiç kimseyi seni sevdiği gibi sevmedi. Sevmeyecek de."

Mustafa'nın bütün bu söyledikleri Senem'in içinde yıllardır sessiz kalan o gizli kapıyı araladı. Gözyaşları yanaklarına akmaya devam etti. Mustafa, uzanıp gözyaşlarını parmak uçlarıyla silmek istedi ama eli yüzüne yaklaşırken önce durdu. Bu kez Senem'in izin vermesini bekledi. Senem kaçmadı. Elini, onun elinin üzerine koyarken ağır ağır başını salladı.

"Mustafa," diye fısıldadı çok kırılgan bir sesle. "Ben bir kez daha hayal kırıklığına uğramak istemiyorum. Çok sevip, yarı yolda bırakılmak da istemiyorum. Ben sadece..." Birlikte geçirdikleri ilk andan bu yana ilk kez hıçkırdı Senem. "Ben sadece sevilmek istiyorum," diyerek asıl gerçeği itiraf etti.

Onu anladığını gösterircesine usulca başını salladı Mustafa çünkü zaten anlıyordu. Oğuz'un ona yaşattığı hayal kırıklıklarından sonra ürkmesini, bir ilişkiye korkuyla yaklaşmasını anlayışla karşılıyordu. Aynı yerden onu yaralamayı düşünmeyi geçti, aklının ucundan dahi geçirmiyordu ama Senem'in de

şunu anlamasını istiyordu. Karşısındaki kişi Oğuz değildi. *Mustafa'ydı.* Çocukluğuydu, gençliğiydi ve eğer o isterse bütün geleceği olabilirdi.

"Sana bir keresinde ne demiştim, hatırlıyor musun?" diye sorduğunda Mustafa, Senem yine başını iki yana doğru salladı. Şu an bir şeyleri hatırlaması mümkün dahi değildi.

"Sen o çılgın, neşeli hâllerinle dilediğin kadar koşup zıplayabilirdin. İstersen uçabilirdin de. Ne zaman düşsen, seni tutmak için yanı başında bekliyor olurdum ben."

İşte şimdi hatırlamıştı Senem.

Yıllar önce, evlatlık verildikten sonra yaşadıklarıyla, Demir'e iftira atmasıyla, gerçeklerin ortaya çıkışıyla Mustafa'dan işitmişti bunları. O zaman anlam verememişti ama şimdi bütün taşlar yerine oturuyordu. Artık anlıyordu her bir kelimenin altında yatan asıl sırrı.

"Bütün bunlar hâlâ geçerli Sarışın. Yalnızca senin için hepsi hâlâ geçerli. Sen o çılgın, neşeli hâllerinle dilediğin kadar koşup zıplayabilirsin. İstersen uçabilirsin de. Ne zaman düşecek gibi olsan, seni tutmak için yanı başında bekliyor olurum ve asla düşmene izin vermem."

Derin derin, uzun uzun Mustafa'nın açık kahvelerine baktı Senem. Sessiz kaldı. Dudaklarını araladı ama tek kelime dahi çıkmadı. Sanki ne söylerse söylesin hislerini düzgün ifade edemeyeceğini, yetersiz olacağını düşünüyordu. Oysa biliyordu. Yüreğinin en derin yerinden hissediyordu. İnanıyordu Mustafa'ya çünkü bu hikâye zaten çok öncesinde başlamıştı. *Yıllar önce bir yerlerde, sessizce...*

Fakat Senem'in derin derin bakan gözlerini yanlış anladı Mustafa. Tereddüt ettiğini düşündü. Kendisi açık bir kitap gibi her şeyi itiraf etmişti ama Senem sadece sessiz kalmıştı. Aynı yerden incinmek istemediğini söylemişti. Oysa Mustafa yapmazdı. İncitmezdi onu. Kırmazdı. *Sadece çok severdi.*

Bir elini son bir çabayla havaya kaldırdı Mustafa. Son kez haykırmak istedi hislerini. Senem'in tereddüt dolu bakışlarını silmek, ortadan kaldırmak istedi.

"Sarışın," dedi derinlerden gelen boğuk bir sesle. Senem'in bu ses tonuna bile içi gitti. "Eğer sen bu eli bir kez tutarsan ben asla bırakmam. Sen bırakmak istesen de bırakmam, bırakamam. Emin ol. Zaten seviyorum. Daha da çok severim seni. Öyle çok severim ki bıkarsın benden."

Senem'in çehresine kocaman bir gülümseme hâkim oldu bu sözler karşısında. Öyle ki gülümsemekten yanakları acıdı ama aldırmadı. Her şey mutluluktandı çünkü.

Biraz önce geçmişten bahsetmişti Mustafa ama şimdi, şu andan bahsediyordu. Hâlâ onu sevdiğini söylüyordu ve bu sözler yalnızca Senem'in yüreğini daha da çok hoplatıyordu.

Tereddüt dahi etmeden, ikinci kez düşünmeden Mustafa'nın havadaki elini yakaladı ve avuçlarını sımsıkı birbirine kenetledi. Kalbi çoktan ona teslim olmuşken, Mustafa'nın istediği tek şey buysa bunu yapmaktan da hiç kaçınmayacaktı. Tutacaktı o eli ve bu saatten sonra da hiç bırakmayacaktı.

"Bıkmam ki," diye fısıldadı gülüşlerinin arasından. Mustafa'nın tek kaşı ukala bir edayla havaya kalktı ama çehresindeki arsız sırıtışı da hiç gizlemedi.

"Emin misin?" Hızlı hızlı başını salladı Senem.

"Hiç olmadığım kadar."

Ve sonunda, o ağacın gövdesinde ikisi de kaçtıkları gerçeği sonunda kabul ettiler. Daha fazla saklanamayacaklarını anladılar. Yıllardır susturdukları gerçek, nihayet kelimelerle değil, kalpleriyle dillendi.

Senem'in içinde bir yer, çok derin bir yer, ilk kez titredi. Yıllarca bastırdığı, üstünü örttüğü, kendinin bile inanmak istemediği duygular şimdi öyle gürültülü bir şekilde dile geliyordu ki... Ne gözyaşları yeterdi onları anlatmaya ne de kelimeler. Sessizce biriktirdiği sevgisi, utancıyla, korkusuyla, göğsünü yumruklayan o eski kırgınlıklarla birlikte gün yüzüne çıkıyordu. Kendini bildi bileli güçlü olmaya çalışan o kadın, o an ilk kez zırhını indirdi çünkü Mustafa'nın çehresinde gördüğü derin sevgi, onu daha da savunmasız kılıyordu. Çünkü Senem ilk kez gerçekten görülüyordu. İlk kez eksikleriyle, hatalarıyla ve geçmişiyle birlikte kabul ediliyordu.

Mustafa'nın sevgisi dimdik önünde duruyordu. Ona dokunmak, onun sevgisini kendi elleriyle tutmak bir mucize gibiydi ve bu kez o mucizeyi izlemekle yetinmeyecekti. Artık kaçmak yoktu. Sırtını dönmek hiç yoktu. Çünkü Mustafa'nın gözlerinde gördüğü şey, sadece geçmişinin, çocukluğunun hatıraları değil, aynı zamanda saf bir sevdanın vaatleriydi.

Ve Senem, yıllarca biriktirdiği o sevgiyi artık içinde tutamazdı. Mustafa'nın gözlerinde kocaman bir sevgi vardı evet ama daha fazlası da vardı. *Sadece ona ait bir yer...* Mustafa'nın bu koşulsuz sevgisine karşılık vermemek, yalnızca onlara ihanet olurdu. Kalbi atıyordu. Hem de yıllardır atmadığı kadar hızlı, hiç olmadığı kadar istekli bir şekilde atıyordu. Uzun zamandır süren bir arayışın sonunda doğru yere ulaştığını fark ediyordu. İçinde eksik olan o parçayı sonunda bulmuştu. Kalbi, artık Mustafa'nın kalbine sığınıyordu.

Mustafa'ya doğru bir adım daha attı Senem ama o küçük adım, onun için nice yolların geçilmesi gibiydi. Boşta kalan elini de tuttu Mustafa'nın. Parmaklarını onun parmaklarına kenetlediğinde gözlerinden bir damla yaş daha yanaklarına süzüldü.

"Seni seviyorum, Mustafa Polat."

Bu sözler Senem'in dudaklarının arasından çıkarken yüreği hem hafifledi hem de bir kez daha hızla çarpmaya başladı. Tüm gardını indirmişti. Artık saklayacak, utanacak, korkacak hiçbir şey yoktu onun için. Artık gerçek bir

seçim yapmıştı. Sevilmeye, olduğu gibi kabul edilmeye, sonunda biri tarafından gerçekten sımsıkı sarılmaya razıydı.

Mustafa'nın gözlerinin içi parladı. Hatta bu kez küçük bir gözyaşı damlası onun yanağına doğru süzüldü. İçli bir nefes dudaklarından firar etti. Kalbi, göğsünde değil, sanki Senem'in avuçlarının içinde atıyordu. Gülümsedi, hem de kocaman gülümsedi.

"Bunu duymak için ne kadar beklediğimi tahmin dahi edemezsin."

Senem utangaç bir edayla başını hafifçe öne eğdi ama yüreğindeki huzur ve sevgi hiçbir yere sığmıyordu.

"Bu kadar beklettiğim için özür dilerim."

Mustafa, bir elini Senem'in çenesine götürüp eğdiği başını nazikçe kaldırdı. "Dileme. Senin canın sağ olsun," diye fısıldadı. Birbirlerine derin derin bakarken Senem yine kendini tutamadı. Gözyaşları usulca yeniden yanaklarına boşalırken Mustafa iyice ona sokulup önce sol yanağından, sonra da gözlerinden öptü.

"Ağlama. Ağlama güzel gözlüm," dedi ama Senem'in yaptığı tek şey bir kez daha hıçkırmak oldu.

"Mutluluktan," dedi titrek nefeslerinin arasından. "Bu kez çok mutluluktan hem de," diye devam ettiğinde Mustafa tuttuğu eli bırakmadı. Hatta daha da sıktı. *Sanki Senem birazdan kaybolup gidecekmiş gibi...*

Mustafa'nın korkusunu hissetti Senem. Hissetti ve yüzünü avuçlarının içine alıp Mustafa'nın dudaklarına küçük ama etkisi büyük bir öpücük bıraktı. Mustafa zaten bu ana yeniden kavuşmak istediği için hemen bırakmadı Senem'i. Sakin sakin, bu kez yalnızca birbirlerinin nefesinde can bularak öpüştüler.

Ilık yaz rüzgârı ağacın dallarının arasından sıyrılıp tenlerine çarptığında usulca geri çekildiler. Önce sımsıkı birbirlerine sarılıp, kokularını derin derin içlerine çektiler. Ardından alınlarını birbirlerine yasladılar. Utangaç bir şekilde gülümsediler. Sessizce birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Bazen kelimeler fazlaydı. Bazen küçücük bir dokunuş, tek bir bakış, bütün cümlelerin önüne geçerdi.

Mustafa ve Senem'de de öyle olmuştu. Geçmiş sonsuza dek suskunlaşmış, gelecek ise kocaman bir kucak açmıştı.

Çünkü ikisi de çok iyi biliyordu ki...

Bu onlar için sadece bir başlangıçtı.

30. BÖLÜM
FİNAL

♪ *Sezen Aksu – Bir Çocuk Sevdim*
♪ *Nilüfer – Göreceksin Kendini*
♪ *Ozan Doğulu & Şebnem Ferah – Sözlerimi Geri Alamam*
♪ *Indila – Love Story*

20 Ağustos 2025
Nisa Altun'dan

Sevda Tepesi...
Aşkın, anıların ve huzurun en güzel saklandığı yerdi.
Ve bizim için zamanın ötesinde bir yerdi.

Günün en güzel saatleriydi. Gökyüzü, her akşam yaşanan ve her seferinde insanı başka bir şekilde büyüleyen o turuncu renklerine bürünmüştü. Güneş, yavaşça denizin kıyısına doğru eğiliyor, ufuk çizgisiyle öpüşmeden önce göğe en sıcak tonlarını bırakıyordu. Ayaklarımızın altında uzanan toprak yolda hışırtıyla ezilen kuru otların sesi vardı. Havayı ise ılık bir rüzgâr süslüyordu ama bu esinti tenimi yakmıyor, aksine yüreğime derin bir huzur bahşediyordu. Sevda Tepesi'ne doğru attığımız her bir adımda o huzuru yanımda taşıyordum çünkü oraya gitmek, birlikte paylaştığımız her bir hatıraya yeniden dokunmak gibiydi.

Demir'in yanımda oluşu, sımsıkı elimi tutuşu ise bu anı bin kez daha değerli kılıyordu çünkü her şey onu düşünürken, onunla yan yana yürürken güzelleşiyordu. Yanımda yürüyen bu yakışıklı genç adam, benim ilk ve son aşkım, kaderim, hayat arkadaşım, en çok da kalbimin yuvasıydı. Onca yıl geçmişti belki ama içimdeki o ilk günkü heyecan hiç dinmemişti. Ona olan sevgim hâlâ aynıydı. *Hayır; aynı değildi aslında. Katlanmıştı. Artık daha da çoktu.*

Canım kocamın yürüyüşü her zamanki gibi rahattı, kendinden bayağı emindi ama karamel gözlerinde de gizli bir heyecanın izleri vardı. Fark ediyordum, hissediyordum bunu çünkü bende de vardı o heyecan. Gerçekten çok heyecanlıydım. Kalbim, göğsümü delip geçmek istercesine çok hızlı atıyordu.

El ele toprak yolda yürümeyi sürdürürken gözlerim tepenin kenarında yer alan, Demir'le çok sevdiğimiz o kocaman meşe ağacına takıldı. Altında

bir kilime uzanıp kaç gece yıldızları izlemiştik, kaç sabah birbirimize yaslanıp rüzgârı ve denizi dinlemiştik, bilmiyordum ama her bir anı benim için ayrı özeldi, çok kıymetliydi.

Bazen küçücük bir bakış, bin kelimeden daha fazlasını anlatırdı ya hani... Biz Demir'le yıllardır bunu yaşıyorduk ve yaşamaya da devam ediyorduk. Bazen konuşmamıza bile gerek kalmıyordu. Sessizliğimizde bile birbirimizi anlıyorduk.

Usulca ona baktım. O da aynı anda başını çevirip bana baktı. Gözlerinde hâlâ o ilk tanıştığımız günkü gencin haylaz bakışları, dudaklarında da bakmaya hiç doyamadığım o enfes gülümsemesi vardı. Yıllar geçiyordu belki ama o hâlâ aynı adamdı benim için. *Gözlerinin içinde bütün mevsimleri taşıyan, sesinde huzur barındıran, gülüşü sadece yüreğimi değil, bütün hayatımı aydınlatan adam...* Fakat bugün, bir başka bakıyordu sanki bana. *Daha özel, daha farklı, daha bir aşk dolu... Sanki bir kez daha beni keşfeder gibi...*

Ağır adımlarla meşe ağacına doğru yürümeyi sürdürürken Demir'in gözleri hâlâ üzerimdeydi. Elimi daha sıkı tutarken çehresinde de anlamlı, tanıdık ama bu kez biraz daha derin bir gülümseme belirdi.

"Hatırlıyor musun? Bana ilk kez burada, bu tepede, *'Seni seviyorum,'* demiştin."

Sesi, geçmişin en güzel hatıralarını taşıyan tatlı bir melodi gibiydi. Yıllar öncesine uzanan derin bir sıcaklık vardı tonlamasında. Hem eski bir hatırayı anımsatıyor hem de o eşsiz anı yeniden yaşatıyordu bana.

Boğazımda ince bir düğüm hissettim. Tıpkı onun gibi o anı hatırladığımı göstermek istercesine ağır ağır başımı salladım. Anlaşılan bu hormonlar beni bu kez gerçekten çok fena yapacaktı çünkü gözlerim hemen dolmuştu.

"Hatırlamak bir yana dursun... Unutur muyum hiç?"

Konuşurken sesim hafifçe titredi ama dudaklarımda derin bir tebessüm vardı çünkü o gecenin her bir detayı hâlâ aklımdaydı. Hem zihnime hem de kalbime kazınmıştı bir kere. Unutmam mümkün dahi değildi.

On sekizinci yaş günümdü. Saatler daha on ikiyi yeni vurmuştu ve Demir, gecenin o geç saatine aldırmadan bu tepeyi sırf benim için harika bir yer hâline getirtmişti. Her yeri benden gizlice süsletmiş, gecenin sonunda da bombayı patlatmıştı.

O gece, yıldızlarla bezenmiş bu enfes gökyüzü de bize eşlik etmişti. Her bir mutluluğumuza, heyecanımıza ortak olmuştu ve ben kalbime dahi sığmayan bir sevgiyle, ilk kez o gece, bu genç adama, *"Seni seviyorum,"* diyebilmiştim. Belki dilimden önce birçok kez gözlerimle haykırmıştım bunu ama ilk kez o gece dudaklarımdan dökülmüştü o sihirli kelimeler. Sırf bu yüzden bile Sevda Tepesi öyle alelade, basit bir mekân değildi bizim için. Aksine kutsalımızdı. En özelimizdi ve belki de yalnızca bize aitti.

"Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi," dediğimde Demir tuttuğu elimi usulca dudaklarına götürdü. Birleştirdiğimiz avuçlarımıza derin bir öpücük bıraktı. Parmaklarımızın arasında oluşan sıcaklık daha da yoğunlaştı. Dudakları, elime değil de yüreğime dokundu sanki ve o an kalbim bir kez daha yalnızca onun için gümbürdedi.

Yeniden göz göze geldiğimizde sadece dudakları değil, gözlerinin içi de gülüyordu canım kocamın ve ben biliyordum ki o derin bakışta, sadece bir adamın karısına duyduğu sevgi değil, aynı zamanda bir erkeğin yıllardır büyüttüğü, büyüdükçe kökleri daha da güçlenen ve zamana bile meydan okuyan kocaman bir aşkı vardı.

"Sen o cümleyi kurunca kalbim durmuştu sanki, biliyor musun? Sana dair hiçbir anı unutmuyorum zaten ama o gece, hepsinden başkaydı. Sen de bambaşkaydın. Sesin, kokun, gözlerin... Her şeyin."

Sesi yumuşacıktı. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Sözleri içime işliyordu. Sanki her kelimesi, sevdamızın bir sayfasını yeniden açıyor, o sayfaya doğru esen rüzgâr oradan tenime, kalbime ulaşıyordu. Kendimi tutamayıp parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına bütün hissettiklerimi içine sakladığım derin bir öpücük bıraktım. Anında gözlerini kapattı Demir. Uzun, içli bir nefes alıp verdi. Belki de bu kısa öpücüğün tadını çıkardı.

"Unutma da zaten kocacığım." Onunla alay ederken çehresinde yine şahane bir gülümseme belirdi ama sonrasında hemen ciddiyetini toparladı. Gözlerini karşımızdaki koca ağaca ve denizin sonsuzluğuna çevirdi.

"Bu yüzden, bu tepeye her gelişimizde biraz daha büyüdüğümüzü hissediyorum. Gerçi zaten büyüyoruz, yaş alıyoruz ama... Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Onun yan profiline, sessiz meltemle dalgalanan saçlarına, kıvrımlı kirpiklerine baktım. Uzun bir nefes de ben bıraktım. *Elbette anlıyordum. Hem de çok iyi anlıyordum. Nasıl anlamazdım?*

Onca yıl geçmişti geçmesine ama kalbimde hissettiklerim, ilk kez âşık olduğum günkü kadar tazeydi. Hatta belki de daha yoğun, daha güçlü, daha içtendi. Ona dair bütün hislerim, varlığımı aşacak kadar büyüktü çünkü onunla yaşanmış yıllarımız, paylaştığımız bir ömür vardı. Üstelik ikimiz de daha fazlasını paylaşmaya gönüllüydük. *Ayrıca çok yakın bir zamanda, bütün bu mutluluğun tam ortasına artı bir kişi daha eklenecekti ve ben artık bunu söyleyeceğim o ana geçiş yapmak istiyordum.*

"Fazlasıyla sevgilim," dediğimde yeniden bana döndü Demir. Elimi tutmayı bırakıp beni kollarının arasına çekti. Şakağıma uzun bir öpücük bırakıp, başını boyun girintime gömdü ve uzun uzun tenimde soluklandı.

"Her gün yine, yeniden ve her zamankinden daha çok seviyorum seni."

Bütün bunları ifade ederken ve beni, o eşi benzeri olmayan sevgisiyle sarmalarken sözcüklerinin ardındaki duruşu sapasağlamdı. Her bir kelimenin üzerine yaşanmış yıllar, biriktirdiğimiz bütün anılar yerleşmişti ve duygusal yoğunluğu bir hayli fazlaydı. Boğazımdaki ince düğüm kendini bir kez daha hatırlattı.

"Ben de seni çok seviyorum," diye mırıldandım yalnızca.

Belki basit, belki de fazlasıyla eskimiş bir cümleydi ama içinde bir ömre sığamayacak kadar büyük bir sevgiyi taşıyordu. Her şeyin cevabı da bütün yolların varış noktası da burasıydı işte. *Sevmekti.* Sonsuz bir güvenle, aynı gökyüzünün altında, aynı yöne bakabilmekti ve Demir'le ben bunu fazlasıyla başarmıştık.

Toprak yolun geri kalan kısmını da yavaş adımlarla yürümeye devam ettik. Her adımda içimdeki kıpırtı biraz daha büyüdü. Sevda Tepesi'nin tam kalbindeki meşe ağacının altına vardığımızda adımlarımız kendiliğinden durdu. Tam da bulunduğumuz noktada denizin tuzlu kokusu içimize işliyor, ciğerlerimize değil de sanki doğrudan kalbimize doluyordu. O enfes koku, onunla burada yaşadığımız her bir anıyı yeniden gözlerimin önüne getiriyordu.

Ve bu meşe ağacı...

Gövdesi kadar köklü anılara sahipti bizim için... Ona her gelişimizde birbirimize yine ve yeniden kalbimizi vermiştik. Hatta birazdan yine, yeniden kalplerimizin en özel yerini birbirimize açacaktık çünkü içimde taşıdığım şey, sadece bir yıldönümü hediyesi değildi. Demir'in son zamanlarda en çok istediği şeydi. Birlikte kurup, paylaştığımız bu hayata Ceylin'den sonra düşen bir başka mucizeydi. *Bizden bir parçaydı.*

Demir, hiç konuşmadan ama gözlerini de bir an olsun üzerimden ayırmadan tam karşıma geçti. Duruşu oldukça ciddiydi ama gözlerinde de küçük bir çocuğun heyecanı vardı. Ayrıca o bakışlarda bu kez bambaşka bir şey gizliydi. O bana böyle, onu içten dışa tüken şey yalnızca benmişim gibi derin derin baktıkça kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Bir adım geri çekildi ve bir elini şortunun cebine attı. Bunu yaparken anlık bir tebessüm beliriverdi dudaklarında. Şortunun cebinden katlı bir kâğıt çıkardı. *Hayır, kâğıt değil, kâğıtlar çıkardı.* Onları bana uzatırken bakışlarım sol bileğindeki saate değdi.

On dokuzuncu yaş gününde ona hediye aldığım saati kullanıyordu hâlâ. Yıllar geçiyordu, zaman akıp gidiyordu, dünya değişiyordu ama o saat hep onun bileğinde kalıyordu. Hiç çıkarmıyordu. *"Çok eskidi. Gel, değiştirelim artık şunu,"* diyordum ama bana mısın demiyordu. Bozulsa bile yaptırıp yine o saati takıyordu. Bazen bu tavrı bana inat gibi gelse de aslında içten içe kalbimde bir yerlere dokunuyordu. Sanki o saati her taktığında bana, *"Geçmişimiz kıymetli ama sen daha kıymetlisin,"* diyordu. Benden ve bana dair hiçbir

şeyden vazgeçmeyeceğini hem sözleri hem de davranışlarıyla böyle gösteriyordu.

Aslında bu yıl hedefim ona zarif ama çok özel bir saat alarak bu vefayı taçlandırmaktı ama bir sabah, çok istediği başka bir şeyin haberini alınca bütün planlarımı değiştirmek zorunda kaldım. İçimden yükselen o coşkulu ses ise buna fazlasıyla değeceğini söylüyordu.

Demir'e bakarken beklentili bakışları bir bana, bir de elindeki kâğıtlara gidiyordu. O da heyecanla, bolca da aşkla bana vereceği hediyeyi ellerinde tuyordu. "Hayatımda bir sürü güzel an oldu ama hiçbiri senin gözlerinin içine baktığım anlar kadar kıymetli değil," dedi gözlerini gözlerime çevirerek. Söyledikleri karşısında kalbim daha hızlı atmaya, ellerimse beklemediğim bir şekilde titremeye başladı. Bana bu kâğıtları vererek ne hediye ettiğini gerçekten çok merak ediyordum ki, Demir yeniden konuşarak merakımı gidermek için gerekeni yaptı.

"Sana nasıl bir hediye vereceğimi çok düşündüm. Senin için, sana dair en özel şeyleri aklımın her bir köşesinde zaten taşıyorum sevgilim ama bu... Bu hepsinden de daha kıymetli işte."

Parmaklarımı uzatmış olduğu kâğıtlara sararken hafifçe yutkundum. Yüzümde farkında bile olmadan beliren o içten gülümsemeyle ona biraz daha yaklaştım. Bir anlığına ona baktığımda, bütün dikkatinin bende, vereceğim tepkide olduğunu fark ettim. Onu daha fazla bekletmedim. Usulca kâğıtları açtım ve kâğıtları açtıkça elimde bir *devir sözleşmesi* tuttuğumu fark ettim. Sözleşmedeki maddelere tek tek göz gezdirirken içlerinden biri gözlerimin yanmasına, nutkumun tutulmasına sebep oldu. *Bu kadarını yapmış olamazdı.*

"Taraflar, yetimhanenin devir işlemi sonrasında tüm idari ve mali karar yetkisinin Demir Gürsoy ve eşi Nisa Gürsoy'a ait olduğunu kabul ve beyan ederler."

Dudaklarımdan kısık bir, "Hiiiiih!" sesi yükselirken başımı eğdiğim yerden hızla kaldırdım ve onunla, bu dünya üzerinde gördüğüm en muhteşem adamla göz göze geldim. Oysa onun bütün içtenliğiyle benimkilere sarılmış olan karamel gözleri, sanki kalbini ellerimin arasında tutuyormuşum gibi büyük bir dikkatle seyrediyordu olan biteni.

Bir an hiç konuşamadım. Ne diyeceğimi de bilemedim. Böyle bir hediyeyi asla ama asla beklemiyordum. Şaşkınlığım bütün hareketlerimi dondurmuş gibiydi. Olup biteni sindirebilmek adına kendime birkaç saniye tanıdım ve sonra, dudaklarımın arasından bir iki kelime de olsa çıkarmayı başarabildim.

"Demir..." diye fısıldadım adını bir duaya başlar gibi. "S-sen ne yaptın?" Sesim heyecandan incelmiş, şaşkınlık ve mutlulukla titremişti. Bakışlarım ona yöneldiğinde, gözleri çoktan benimkileri yakalamış ve içinde ölçüsüz bir sevgiyle bana bakıyordu. Söyleyecekleri göğsümün içinde bin derde deva olacaktı da haberim yoktu.

"Büyüdüğün yetimhane, artık Gürsoy şirketinin himayesi altında sevgilim ve yakında adı *Kutup Yıldızı Evi* olarak değiştirilecek."

Bir an ne dediğini gerçekten algılayamadığımı düşündüm. Her şey o kadar yoğun, o kadar fazlaydı ki, nefeslerim sıklaşmış, kalp ritmim gittikçe hızlanmıştı. İnanılacak gibi değildi ama gerçekten yapmıştı bunu. *Büyüdüğüm yetimhaneyi devralmıştı.*

Yetimhaneyi evlenmeden önce de sonrasında da sık sık ziyarete gitmiştik. Hâlâ da gidiyorduk. Oradaki öksüz, yetim çocuklara umut olmak istiyorduk. Hatta Ceylin'i yanımızda götürdüğümüz zamanlar bile olmuştu ama bu... Bu bambaşka bir şeydi. *Resmen çocukluğumu avuçlarımın içinde tutuyordum.*

Bir elim dudaklarıma doğru giderken, "Şaka yapıyorsun," diye fısıldadım. Sesim bile bana ait değilmiş gibi çıkmıştı dudaklarımdan.

Şaşkınlıkla, bolca sevgi ve aşkla, biraz da hüzünle dolan gözlerimin ardından karşımda bana sevgiyle gülümseyen kocama baktım. Gözlerimiz buluşunca Demir gülerek başını iki yana doğru salladı. Önce, "Kâğıtlar pek de öyle söylemiyor sanki ha?" diyerek bana takıldı. Sonrasında ise bütün meseleyi sakince ve bir o kadar da gururla açıkladı.

"Aslında bir süredir sana bu haberi vermek istiyordum ama yasal prosedürler biraz uzadı. Biliyorsun, Sevda Hanım emekli olunca yerine başkası geçti ve inan bana, adam bayağı inatçı çıktı. Beni de biraz uğraştırdı ama şanslıyız ki büyüdüğün yetimhane, özel bir kurum. Bu yüzden devralma işlemleri daha kolay oldu."

Sözlerinin ardından iyice bana yaklaştı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Dudaklarının kıyısında o en sevdiğim gülümsemesi belirip de gözleri kısıldığındaysa içim gitti. Yine öyle güzel baktı ki bana bir kez daha âşık oldum ona.

"Ve şu gördüğüm bakışlardan sonra rahatlıkla söyleyebilirim ki, kesinlikle her aşaması buna fazlasıyla değdi," dediğinde gözyaşlarım daha fazla kendini tutamadı. Önce usulca yanaklarıma, sonra da Demir'in parmak uçlarına değdi. Onun gözlerindeyse tanıdığım, güvendiğim, âşık olduğum adamın içten bakışları vardı yine. *Karşı koyamadığım bakışları...*

"Demir..."

Adı dudaklarımdan çok kısık bir sesle fırar ederken kalbim de âdeta göğsümün tam orta yerinde kanat çırpıyordu. Kelimeleri bir türlü toparlayamıyor, ne söyleyeceğimi de bilmiyordum. Afallamıştım. Hâlâ böyle bir şeyin gerçekliğine inanamıyordum ama bir taraftan da çok mutluydum. Böylesine düşünceli, böylesine eşsiz bir adama sahip olduğum için kendimi dünyanın en şanslı kadınıymışım gibi hissediyordum.

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu... Bu bambaşka bir şey. Çok kıymetli. Çok özel."

Gözlerimden dökülen yaşlar, içimde taşıdığım geçmişin ve bugünün göz-yaşlarıydı. O an ne kadar sevildiğimi, ne kadar anlaşıldığımı bir kez daha derinden hissetmiştim çünkü. Ellerim kâğıtları tutuyordu belki ama beni ayakta tutan Demir'di. Kalbim resmen onun avuçlarına sığınmış gibiydi.

"Sana daha önce kalbe zarar olduğunu söylemiştim değil mi?" Gülerek sorduğumda o kurnaz gülümsemesiyle başını salladı.

"Muhtemelen bir yüz bin kez falan," dedikten sonra gözlerini gözlerimden çekerek yavaşça başını eğdi. Karamel gözleri bu kez elimdeki kâğıtlara odaklanırken dudaklarına ise buruk bir tebessüm yerleşti. Sanki söyleyeceği her neyse bunu söylemekten biraz çekiniyor gibiydi.

"Çocukluğunun izlerinin silinmesini hiç istemedim Nisa. Onlar senin bir parçan. Evet, çok acı çektin belki ama o acılar, o koridorlar, o yetimhane... Seni, sen yaptı. Bugün olduğun kadının temellerini sen orada attın. Ben de sana ve sana dair hiçbir şeye kıyamam. Aksine sahip çıkar, kol kanat gererim. Tıpkı seni sevdiğim gibi onları da severim. Hem de çok severim sevgilim."

Bu cümleleri dile getirirken öyle keskin, öyle net bir sesle konuşuyordu ki... Gözlerine baktığımda içimi ısıtan aşkı, beslediği ve koruduğu sevgiyi her bir zerresiyle bir kez daha hissediyordum ve karşısında asıl ben tir tir titriyordum.

Gözlerimden akan yaşlar dudaklarıma doğru inerken elimdeki kâğıtları onun göğsüne doğru bastırdım. Başımı iki yana doğru sallayarak, "Demir Gürsoy... Bir gün gerçekten sonum olacaksın," dediğimde bana hiç onaylamayan bir bakış attı.

"Haşa!" dedi hemen. Tepkisi yüzünden küçük bir kahkaha koyuverdim. "Daha geçireceğimiz nice yıllar olacak yavrum. Duymayayım bir daha böyle şeyler."

Kendimi tutamadım ve elimde kâğıtlarla kollarımı boynuna doladım. Sımsıkı sarıldım ancak ona sığındığımda, göğsüne sokulduğumda kalbim ait olduğu yeri buluyordu. Yuvam yuvasına, bedenim sığınağına kavuşuyordu.

Bana verdiği bu hediye, benim için dünyalara bedeldi. Dünyanın en ince düşünceli adamı benim sevgilimdi ve yaptığı her şey, yalnızca beni mutlu edebilmek içindi. Böyle zamanlarda, sevgisi kalbime dolup taşıyor ve beni, dünyanın en mutlu kadını yapıyordu. Bu da o anlardan biriydi.

O çok sevdiğim ferah kokusunu derin derin içime çekerken boynundan öptüm. Ellerim ensesindeki saçlarını okşarken, "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim sevgilim," diyebildim sadece. İçimdeki minnettarlık kelimelere sığamayacak kadar büyüktü. Nasıl ifade edebileceğim konusundaysa hiçbir fikrim yoktu.

Usulca geri çekilirken Demir alnıma derin bir öpücük bıraktı. "Bana teşekkür etme. Sana değer canımın içi. Sana her şey değer. Hatta az bile,"

dediğinde dudaklarımda kocaman bir tebessümle ona baktım. Hâlâ gözyaşlarımı silmek, onları dizginlemekle meşguldüm ama içimde onun yaktığı öyle büyük bir ışık vardı ki, her şeyi ve her yeri kolaylıkla, hiç zorlanmadan aydınlatıyordu.

"Mustafa da biliyordu, değil mi?" diye merakla sorduğumda kaşlarını havaya kaldırdı. Bana ukala bir bakış attı.

"Avukatımız olduğuna göre?" Tepkisi karşısında küçük bir kıkırtı koptu dudaklarımdan. Haklıydı. *Neyi sorguluyorsam ben de?*

Ağır ağır başımı sallarken, "Elbette biliyordu," diyerek onu onayladım.

Yeniden göz göze geldik. O an içimizde ne varsa, hepsi gözlerimizden birbirine aktı, birbirine dokundu sanki. Kalbimiz bile aynı ritmi paylaşıyordu. Fakat hemen sonrasında Demir'in dudaklarında imalı bir gülümseme belirdi. İki eliyle belimden tutup beni aniden kendine çektiğinde ellerim güçlü omuzlarına tutundu. Dudaklarıma doğru, "Artık ben de hediyemi alabilir miyim?" diye sorduğunda hızlıca başımı salladım. *Evet, sıra bendeydi. Şimdi, onun kalbine dokunan ben olacaktım.*

"Elbette," diyerek ellerimi omuzlarından çektim ve onun da ellerinin belimden ayrılmasına sebep olacak şekilde birkaç adım geriye doğru çekildim. Önce onun elime tutuşturduğu devir sözleşmesi kâğıtlarını tekrar katlayarak elbisemin ön cebine yerleştirdim. Ardından kalbim devasa bir hızla çarparken aynı cepte sakladığım sırrı nihayet ellerimin arasına aldım. Küçük, kare şeklindeki turuncu zarfı çıkardığımda parmaklarım hafifçe titriyordu. *Heyecandan mı, mutluluktan mı yoksa içimde biriken coşkudan mı?* Bilmiyordum. Belki de hepsini aynı anda hissettiğimdendi.

Gün içerisinde bizim kızlar mutfaktaki eşyaları bahçeye taşırken, ben de fırsattan istifade kimseye fark ettirmeden hızlıca yatak odasına çıkmıştım. Günlerdir sakladığım, bugün de yanımda getirdiğim bu zarfı çantamın içinden çıkarıp, elbisemin ön cebine atmıştım. Beyaz elbisemin kalın kumaşı onu başarılı bir şekilde gizlemişti. Öyle ki Demir'in dikkatli gözlerinden bile saklanabilmişti.

Zarfı ona doğru uzattığımda Demir'in kaşları usulca havaya kalktı. Derin derin bakan gözlerinde şüpheyle karışık bir merak belirdi. Anlam verememişti buna ama yine de zarfı elimden almakta gecikmedi.

"Kâğıtlara karşılık minik bir zarf... Şüphelenmeli miyim Bayan Gürsoy?" Alayla karışık bir ses tonuyla sorduğunda sadece omuz silktim. Dudaklarıma hafif bir gülüş peyda olurken içimdeki sabırsızlık artık dayanılamaz bir boyuttaydı.

"Aç bakalım. Beğenecek misin? Çok merak ediyorum."

Gerçekten tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum. Hatta heyecandan başta kalbimde olmak üzere içimdeki bütün kelebekler, vücudumun her bir

yanında dans ediyordu çünkü bu bambaşka bir andı. Sıradan bir hediye değildi. Çok daha derin ve özeldi. Ceylin'im, fingirdek kızım sayesinde bir kez tatmıştım bu hissi ve aynı hisleri yeniden yaşamak, onunla paylaşmak paha biçilemezdi.

Demir, gözlerini benimkilerden bir an olsun ayırmadan zarfı açtı. Başını eğip de zarftan çıkardığı şeyle göz göze geldiğindeyse başta neyle karşı karşıya olduğunu asla anlamadı. Gözleri irice açıldı, hatta göz kapakları bile titredi. Aynı şekilde dudakları da aralandı ama birkaç saniye boyunca hiçbir şey demedi. Bir süre öylece elinde tuttuğu şeye baktı. Gözleri doldu. Hatta bununla kalmadı, birkaç damla gözyaşı da yanaklarına doğru süzüldü. Çünkü ellerinin arasında tuttuğu şey bir *ultrason fotoğrafıydı. Yakında hayatımıza dahil olacak bebeğimizin ilk emaresiydi.*

"Hadi canım!"

Sonunda dudaklarından bu iki kelime firar ederken yaşadığı aydınlanmayla başını kaldırıp yeniden bana baktı. Bu haberin doğruluğunu kanıtlamak ister gibi yüz ifademi tarttı. Kocaman açılmış karamel gözleri tıpkı o günkü gibi, Ceylin'e hamile olduğumu söylediğim ilk andaki gibi ışıl ışıl parlıyordu. Bir elindeki fotoğraf karesine, bir de bana tekrar bakarken, "Şaka yapıyorsun?" diye fısıldadı hâlâ inanamayan bir tonlamayla.

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır, yapmıyorum." Sözlerim dudaklarımdan yumuşacık döküldü ama içimde âdeta mutluluk volkanları patlıyordu. Gözlerim, yeni yaşları hazırlayıp akıtmak için hazırda beklerken Demir'in yaşadığı duyguları kalbimin en derinlerinde hissetmek, yalnızca daha çok ağlamak istememe neden oluyordu. Anlaşılan bu minik, daha şimdiden beni altüst etmeyi başarmıştı.

"Beni kandırmıyorsun, değil mi Nisa'm? Gerçek bu?"

"Böyle bir konuda mı? Asla," diyerek bütün kelimelerin üzerine tek tek vurguladım.

"Bak, bir kez daha diyorum. Şakaysa kaldıramam bunu! Ne olur, şaka değil de!"

Canım kocam, ısrarla bu habere inanmak istemiyor gibiydi. *Dayanamayıp kafasına bir tane geçirecektim artık!* Ama bunu yapmak yerine daha inandırıcı olmayı tercih ettim. Dudaklarımın arasından kaçan sevinç hıçkırığına engel olamayıp, boşta olan elini tutarak karnıma doğru götürdüm.

"Değil zaten şapşal! Şaka falan değil!"

Kahkahayla karışık bir şekilde konuştuğumda başını kaldırıp tekrar bana baktı. Gözleri kıpkırmızıydı. Elindeki ultrason fotoğrafını sahip olabileceği en kıymetli emanetmiş gibi parmaklarının ucuyla tutuyordu. O güçlü, kendinden emin adamın yerinde şu an ne yapacağını bilemeyen heyecanlı bir çocuk vardı.

"N-Nisa..."

Adımı fısıldarken gözyaşları yanağından süzülmeye devam ediyordu. Ceylin'in haberinde de böyle olmuştu. Bir müddet hiç inanamamıştı.

Karnıma götürdüğüm eli hem titreyip hem de karnımı okşarken teninin sıcaklığı hızlıca tenime yayıldı. "Gerçekten mi?" diye bir kez daha sorduğunda yeniden başımı salladım. Burnumu çekerek, "Gerçekten sevgilim," dedim. Delirmiş gibi hem başımı sallıyor hem ağzım kulaklarımda bir şekilde gülümsüyor hem de ağlıyordum ve bütün bunları aynı anda yapıyordum. Tüm duygular birbirine girmişti ama buna rağmen çok mutluydum çünkü içimde yeniden bizden bir parçayı taşıyordum.

Demir'in titreyen elleri hâlâ karnımın üzerinde gezinirken ona bütün bu meselenin nasıl ortaya çıktığını izah etmek istedim.

"Hap almayı zaten iki ay önce bırakmıştım ve tamamen şans eseri, ben de iki hafta önce öğrendim. Sadece bu kadar denk gelmişken bekleyip, sana bugün söylemek istedim. Bundan daha güzel bir yıldönümü hediyesi de olamaz diye düşündüm." Gözlerini karnımdan çekerek yeniden bana çevirdiğinde hâlâ ağladığını fark ettim.

"Kesinlikle çok doğru düşünmüşsün," dedi gözyaşlarının arasından. Ardından elinde tuttuğu ultrason fotoğrafını hiç bırakmadan hızlıca yere eğildi, diz kapaklarının üzerine çöktü ve beyaz elbisemin üzerinden karnımı öptü. Ardı ardına bir sürü öpücük bırakıyordu, bense kıkırtılarımın arasından sevgiyle onu izliyordum. "Ben... Yeniden baba mı oluyorum yani?" *Anlaşılan çocuğumuz doğana kadar kocamın bu habere inanmamak gibi bir niyeti vardı.*

"Evet, hayatım. Beş haftalık..." Birden duraksadım. *Doktorumun bana söylediği zamanın ve testlerimin doğruluğunun onaylanmasının üstünden iki hafta geçtiği düşünülürse...*

"Gerçi artık yedi oldu. Yedi haftalık hamileyim," diye düzelttim. Bebeğimiz şu an biraz daha büyümüş ve doğmaya biraz daha yaklaşmıştı.

Demir, eğildiği yerden gözlerini gözlerime dikerken, "Hamilesin?" dedi sanki kendini bu habere tekrar ve tekrar inandırmak ister gibi. Bu ikinci çocuk muhabbeti aramızda sürekli bir dalga konusu hâline geldiğinden dolayı inanmakta zorlanmasını anlayabiliyordum ama şu an bilhassa bilerek yapıyordu. Sanki o kelimeyi defalarca kez benden duymak ister gibi tekrarlamamı bekliyordu ve ben de onun bu güzel ricasını elbette geri çevirmeyecektim.

Bir elimi uzatıp yakışıklı yüzünü ve saçlarını okşarken, "Hamileyim!" diye bağırdım en coşkulu, en net sesimle. O an gözlerinde öyle bir ışık belirdi ki yıllar geçse bile bu anlarımızı hiç unutmayacaktım. Aynı şekilde karşılık vermesi de kesinlikle kaçınılmazdı.

Nasıl bir hızla olduğunu asla anlayamadığım bir şekilde eğildiği yerden kalktı. Kolları bedenime sarıldı ve beni kucaklayarak havaya kaldırıp,

"Hamileyiz!" diye bağırdı. Bütün gücümle, kalbimin en coşkulu atışlarıyla ona sımsıkı sarıldığımda bizi olduğumuz yerde döndürmeye başladı ve sürekli, "Yeniden baba oluyorum!" diyerek bağırışlarını sürdürdü. Kahkahalarımla başımı boynuna sakladığımda, o da aynı şekilde yüzünü benim boynuma gömdü ve defalarca kez saçlarımda, boynumda nefeslendi.

Hamilelik muazzam bir şeydi. İkinci kez anne olacağımı öğrendiğimde, içimde hem tarifsiz bir mutluluk hem de devasa bir sorumluluk hissi belirmişti. Daha önce yaşamıştım çünkü, ne olduğuna, nasıl hissettirdiğine fazlasıyla hâkimdim. Her şeyden öte mucize gibi bir şeydi. Zamanla vücudun değişirken, karnın büyürken aynı zamanda kalbin de büyüyordu çünkü içine bir kalp daha sığdırıyordun.

Ceylin'de neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum. *Anne, babasız bir şekilde büyümüşken bebeğime iyi bir anne olabilir miydim?* Bundan da emin değildim. Kendimi çok toy hissediyordum, ki öyleydim de ama Demir ve onun o koşulsuz sevgisi sayesinde her şeyi en iyi şekilde göğüslemiştik. Her zaman olduğu gibi yine birbirimize tutunmuştuk ve biliyordum ki yine, aynı şekilde birbirimize tutunacak, birbirimize sarılacaktık çünkü kendimden ziyade, bize dair inanılmaz bir inanç vardı içimde.

Üstelik kendime de büyük bir söz vermiştim. O küçük kalplerin hiçbirinde eksiklik duygusu bırakmamaya yeminliydim. Annem ve babamın bana bıraktığı boşlukları onlara asla yaşatmayacaktım. Her zaman çocuklarımı sevgiyle sarıp sarmalayacak, onların önüne hiçbir şey koymayacaktım. Daha dikkatli, daha özenli olacaktım. Her şeyden, herkesten önce onlar gelecekti. *Ailem... Eşim ve çocuklarım...* Gerekirse kendimden vazgeçerdim ama onların kalbinde küçücük bir yalnızlık hissinin dahi oluşmasına izin vermezdim. Sevgimi, onların anlayabileceğinden bile daha fazla hissetmelerini sağlayacaktım çünkü sevgisizliği ve kimsesizliği en iyi ben bilirdim. Bu saatten sonra da yapacağım tek şey onları yalnızca daha çok sevmek olacaktı çünkü başka türlüsü nasıl olurdu, hiç bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Demir'in ağzı kulaklarına varmış bir şekilde beni durmaksızın döndürmesi bir noktadan sonra başımın dönmesine neden oldu. Gerçek anlamda başım döndü çünkü aynı şekilde midemin de bulanmaya başladığını hissettiğimde, "Demir, dur," diye mırıldanarak başımı boynundan çektim. Omuzlarına tutundum. Söylediklerimi anında duydu ve beni döndürmeye son verip hemen yere indirdi. Bir an olsun sendelememe izin vermeden önce kollarını belime doladı, ardından yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Başın mı döndü? Miden mi bulandı? Affedersin yavrum. Gerçekten affedersin. Ben heyecandan ne yaptığımı bilemedim bir an." Telaşla hızlı hızlı solurken bu telaşına keyifle kıkırdamaktan kendimi alamadım. Dünyanın en

duygusal adamı olmasının yanı sıra bir o kadar da çok düşünceliydi canım kocam.

Gözlerinin içine bakarak yüzümü avuçlayan ellerinden birine küçük bir buse bıraktım. "Merak etme, iyiyim. Hatta çok çok iyiyim," dediğimde yeniden yere eğildi ve bir kez daha karnımı öptü.

"Sen de kusura bakma babacığım. Ailemize katılacağını öğrendiği için baban birazcık çıldırdı," diyerek bebeğimizden de özür dilediğinde kıkırtım koca bir kahkahaya dönüştü. Demir Gürsoy, muazzam bir eş olduğu kadar aynı zamanda da mükemmel bir babaydı.

Doğrulup yeniden iki elimi de tuttuğunda gözlerinin bir kez daha dolduğunu fark ettim. Kirpikleri bile titriyordu sanki o an. Bir damla yaş usulca sol yanağına düştüğünde dudaklarım büküldü. Bir kez daha ellerimi yanaklarına sardım. Parmak uçlarımla gözyaşlarını sildim. Gözlerimin en içine, hissettiğim bütün duyguları görebilecekmiş gibi kalbimin en derinine bakmayı sürdürdü ve dile getirdikleriyle yüreğimi bir kez daha yüreğine hapsetmeyi başardı.

"Bizden bir parçanın daha bu dünyaya gelecek olması... Eşsiz bir şey Nisa'm. Hayatımda Ceylin'imden sonra yaşadığım en en güzel hislerden yalnızca birisi."

"Benim de," diyerek onayladım onu çünkü başka türlü kendimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Bütün sözcükler şu an için yetersiz kalıyordu.

"Bana bu duyguyu yeniden yaşattığın, beni tekrar baba yaptığın için sana ne kadar teşekkür etsem, hatta tüm dünyayı ayaklarının altına sersem az kalır."

Dudaklarından dökülenlerle bütün hislerim iyice pik bir noktaya ulaştı. Yeniden ağlamaya başladım ve bunu yaparken sık sık burnumu çektim. Dudaklarım bile titriyordu şu an.

"Benim dünyam sensin. Sen ve Ceylin, şimdi de minik bebeğimiz," diye mırıldandım titrek sesimle. "Ben zaten koca bir dünyaya sahibim, sevgine, sana, size... Bana zaten sahip olduğum bir şeyi veremezsin Demir. Sen sadece daima yanı başımda durmaya devam et, yeter. Ben başka hiçbir şey istemiyorum."

Gülümsedi kocaman. "Daima sevgilim, bir ömür, ki o da yetmez sanki bize. Sonsuzluk diyelim en iyisi. Sonsuzluğumuzda bile sadece seni sevecek, senin yanında olacağım," diye yanıtladı beni. Ardından önce hâlâ elinde tuttuğu ultrason fotoğrafını yüreğinin tam üzerine denk gelen beyaz gömleğinin üst cebine yerleştirdi, sonra da aramızdaki mesafeyi sıfıra indirerek yüzümü avuçlarının içine aldı. Mutluluk gözyaşlarımı parmak uçlarıyla temizleyip titreyen dudaklarımın üzerine minik bir öpücük bıraktı. *Sonra bir öpücük daha, bir öpücük daha ve bir öpücük daha...*

Karnımdaki minik, daha şimdiden beni fazlasıyla duygusal biri yaptığı kadar aynı zamanda da hormonlarımı da arşa çıkararak beni iyice zora

sokuyordu. Zaten Demir karşısında fazlasıyla savunmasızdım ve bu hormonlar da işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Neyse ki canım kocam, beni her hâlimle sevdiği ve bu durumdan fazlasıyla memnun olduğu için bu hamilelik yine en çok ona yarayacaktı.

"Demir..."

Adını dudaklarına doğru tutkuyla fısıldadığımda kalbimin yegâne sahibi beni çoktan karşılamaya hazırdı. Dudaklarımızı sanki saatler öncesinde birinde hiç kaybolmamış gibi bir kez daha arzuyla yeniden kavuşturdu. Hissettiğimiz bütün duygular o anda birbirine karıştı. Şefkatle arzunun, sevgiyle tutkunun sınırı kalmamıştı artık. Bedenim onun kollarında yeniden yuvasını bulurken, içimde taşıdığım can kadar diri ve derindi aramızdaki bağ.

Demir'in yüzümü tutan elleri usulca belime kayıp, beni kendine sımsıkı bastırırken nerede olduğumuzu çoktan unutmuş bir durumdaydım. Demir Gürsoy, sadece kalbe değil, akla da büyük bir zarardı. Zaman ve mekân algılarımı, hatta bazen kendimi bile bana unutturuyordu ama bu durumdan hiç şikâyetçi değildim.

Soluklarımız iyice birbirine karışıp, dillerimiz de işin içine girdiğinde adımlarım geriye doğru gitmeye başladı. Sırtım çok yavaş, çok nazik bir şekilde altında bulunduğumuz meşe ağacının gövdesine yaslandığında ellerim de Demir'in ensesindeki saçları bulup çekiştirdi.

Çok kısa bir anlığına öpüşmemize ara verip nefes almak için ayrıldığımızda alınlarımız birbirine yaslandı. Birbirimize derin derin, kocaman bir mutlulukla bakarken Demir alnıma da bir öpücük bıraktı ama sonrasında hiç durmadı. Gözlerimi, şakaklarımı, burnumu, yanaklarımı, elbisemin açıkta bıraktığı boynumu tek tek öptü.

Dudaklarını usul usul boynumun kıvrımlarında gezdirirken hafifçe geriye çekilip gözlerini kıstı. "Artık öyle her şeye koşturmak, kendini yormak yok," dedi çok net bir şekilde. Hiç çekinmeden, bu anın tam ortasında gözlerimi devirdim. *Çünkü başlıyorduk...*

"Demir, sakın yine başlama..."

İsyanımı açıkça dile getirirken meşgul olduğu boynumu hafifçe geriye çekerek doğrudan gözlerine baktım ve baktığım gibi de çok geç kaldığımı fark ettim. Çünkü o karamel gözler daha şimdiden hınzırlıkla parlıyordu. Anlaşılan Demir, çoktan pimpirikli koca ve baba modunu açmıştı. *Yanmış, hatta mahvolmuştum.* Tıpkı Ceylin'de yaptığı gibi dokuz ay boyunca her hareketime karışıp, *"Ama sen hamilesin Nisa,"* diyerek kulp bulmaya başlarsa işimiz gerçekten yaştı.

"Tam olarak neye başlamayayım karıcığım?" *Bir de bilmemezlikten gelmiyor mu? Tam çıldırma sebebi...*

"Sen neye olduğunu çok iyi biliyorsun kocacığım. Bak, şimdiden uyarıyorum..." İşaret parmağımı yüzüne doğrulttum. "Karnım büyüyüp, hareketlerim kısıtlanana kadar şirkete gelmeye devam edeceğim. Çalışmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. O yüzden hiç bana, *"Evden çalış, şirkete gelmene gerek yok,"* bahaneleri üretme. Yoksa külahları değişiriz. Haberin olsun."

Bütün inatçılığımla, dik dik gözlerinin içine baktığımda sessiz kaldı. Tepki vermedi. Hatta bakışlarını kaçırıp, başını havaya doğru kaldırdı ve bomboş gözlerle gökyüzünü inceledi. Bu umursamaz tavrına dayanamayıp çenesinden tutarak, onu kendime bakmaya zorladığımda, "Demir kime diyorum?" diye çemkirdim.

Gürültülü bir nefes bırakırken, aynı anda da omuzlarını düşürdü. Başını resmen beni geçiştirircesine sallayıp, bir elini karnıma koyarak, "Bunu o zaman geldiğinde düşünürüz," dedi. Bu bile sonrasında bana bayağı karşı çıkacağının açıkça belirtisiydi ama işin içinden böyle sıyrılamazdı. Bu kez yemezlerdi. Yine de şimdilik ben de uzatmayacaktım çünkü merak ettiğim başka mevzular söz konusuydu.

İki kolumu da boynuna atıp, saçlarını okşarken, "Sence bu kez kız mı erkek mi?" diyerek heyecanla sordum.

Onun da elleri yeniden belimi sararken göz kırpıp, "Tercihimi biliyorsun," dedi. *Elbette biliyordum. Ömrünün sonuna kadar bir sürü kızı olsun istiyordu.*

"Biliyorum ama içimde de garip bir his var. Sanki bu kez erkek olacak gibi hissediyorum."

Yalan değildi çünkü gerçekten böyle hissediyordum. Hatta çok garip bir an yaşamıştım. Hamile olduğumu öğrendiğim günün gecesinde rüyamda yüzü çok güzel, gözleri aynı Demir'in gözleri gibi karamel olan bir erkek çocuğu görmüştüm. Dört, beş yaşlarında vardı ya da yoktu. Bana elini uzatmış, *"Beni de yanına alacak mısın? Elimi tutacak mısın anne?"* diye sormuştu. O günden beri de bebeğimizin erkek olduğunu düşünüyordum. *Ayrıca...*

"Ayrıca... Ben sana benzeyecek, böyle karamel gözlü, fırlama bir oğlan çocuğuna hiç hayır demem, bilgin olsun."

Demir'in dudaklarına doğru konuşurken gülümsemesi baştan çıkarıcı bir hâl aldı. Belimdeki elleri sıkılaştı ve beni kendine daha çok çekti. Kaşlarını havaya kaldırıp kışkırtıcı bir sesle, "Bak sen... Öyle mi?" dediğinde ağır ağır başımı salladım. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan dudaklarımı dişledim.

"Hı hı."

İşveli bir edayla mırıldandığımda belimi kavrayan ellerinden biri önce yüzümü, sonra da dudaklarımı buldu. Baş parmağı alt dudağımı okşarken yeniden beni öpmek için eğildi ama ona bu fırsatı tanımadım çünkü söyleyeceklerim henüz bitmiş sayılmazdı.

"Eğer erkek olursa isim bile düşündüm, biliyor musun?"

Demir'in gözleri bu kez tamamıyla şaşkınlıkla aralandı. Evet, ben de kendime fazlasıyla şaşırıyordum ama bir taraftan da iki hafta boyunca içimde tuttuklarımı ancak şu an ona dile getirebiliyordum.

Gözlerindeki şaşkınlık dudaklarına da yansırken, "Nisa Hanım... Bakıyorum, pek bir hızlısınız," dedi. *Sanırım öyleydim, evet.* "Ne düşündün bakalım?" diye devam edip sorduğunda derin bir nefes alıp öyle dile getirdim düşündüğüm ismi.

"Altay," dedim büyük bir hevesle. Ardından da hemen, "Nasıl sence?" diyerek yoğun bir merak ve heyecanla ekledim.

Bir an ne diyeceğini bilemeyen bir şekilde durdu ve öylece gözlerimin içine bakıp, "Altay..." diye tekrarladı. Onu onaylarcasına başımı salladığımda bu kez gözlerinde dalga geçen yaramaz bir ifade belirdi.

"Hayırdır yavrum? Nereden geldi aklına Altay? Kimin ismi bu?" Böyle bir şeyin geleceğini tahmin etmeliydim. *Canım kocamdan da daha azını bekleyemezdim çünkü.*

Omzuna hafifçe bir tane indirip, "Eşek," dediğimde benimle birlikte kıkırdadı. Böyle anlarda benimle uğraşmaya bayılırdı zaten ama yine de oğlumuz olursa adını neden Altay koymak istediğimi ona bütün detaylarıyla açıklamak istedim.

"Kimsenin adı falan değil. Hamile olduğumu öğrenmeden önce bir dergide okumuştum. Ulu önderimiz Atatürk'ün sevdiği ve başkalarına verdiği isimlerden yalnızca biriymiş. O listeyi bayağı incelemiştim ve Altay ismi içlerinden en çok hoşuma gidendi. O zamandan aklımda kalmış. Ben de bir gün erkek çocuğumuz olursa adını Altay koyarız diye düşündüm. Ata'mızın sevdiği isimlerden birini çocuğumuza vermek kadar gururlu bir şey olamaz çünkü."

Dile getirdiklerimden sonra çehresinde beliren o eşsiz ifadeyi asla tarif edemezdim. Bir mucizeye bakar gibi bakıyordu bana. Gözlerinde öyle derin bir gurur, öyle tarifsiz bir hayranlık vardı ki... Sadece sevilmiş değil, aynı zamanda da tam anlamıyla anlaşılmış hissettim.

Avuçları yeniden yanaklarımı bulup, parmak uçlarıyla okşadığında çehresinde de kocaman bir gülümseme belirdi. "Çok güzel düşünmüşsün bir tanem. Ben de bir şey ekleyebilir miyim peki?" diye sorduğunda hızlıca başımı salladım. Hayatta bundan daha çok isteyeceğim bir şey olamazdı.

"Elbette!"

"Aynı zamanda yiğit bir delikanlı olması için yanına bir de şöyle *Yiğit* mi eklesek? Ne dersin?"

İsmi beğenmiş olmasının mutluluğuyla ağzım kulaklarımda bir şekilde genişçe gülümserken, *"Altay Yiğit Gürsoy,"* diye mırıldandım. "Kulağa çok güzel geliyor!" Büyük bir sevinçle konuştuğumda Demir de beni onaylarcasına

başını salladı. Ukala bir edayla, "Kulağa bayağı havalı geliyor," diye ekledi. Bu düşüncesine de kesinlikle katılıyordum.

Henüz cinsiyetini bilmiyorduk ama eğer erkek olursa çocuğumuzun ismi artık kesinlikle belliydi. *Altay Yiğit Gürsoy* olacaktı.

Aslında kızımızın olması ihtimalinde de isim yine belliydi. Demir sağ olsun bu konuşmaları birçok kez yapmıştık. İlk çocuğumuzun ismini ben koymuştum ve canım kocam bunu büyük bir mutlulukla karşılamıştı. Hatta karşımda gözyaşlarına boğulmuştu. Lakin ikinci bir kızımızın olması ihtimalinde de Demir'in aklında bir isim vardı. *Benim de bilhassa çok hoşuma giden bir isim...*

Eğer ikinci kez kızımız olursa Demir adını *Eflin* koymak istiyordu. Hem Ceylin'le çok uyumlu olacağını düşünüyordu hem de ismin anlamını çok beğeniyordu. Eflin'in anlamı da tıpkı Ceylin'in anlamında olduğu gibi cennete açılan kapı demekti.

Şimdilik bütün bunları rafa kaldırmamız gerekiyordu. Aynı mevzuları bebeğimizin cinsiyetini öğrendiğimizde zaten bir kez daha konuşacaktık ama ben yine de erkek olacağını düşünüyordum. İçimdeki coşkulu ses, Altay Yiğit'in ailemize dahil olacağını haykırıyordu.

İkimizden bir parça daha içimde usul usul büyürken Demir, "Eeee, oğlumuz olursa ismi şimdiden belli yani?" diye mırıldandı. Yüzümde çok memnun bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Kesinlikle öyle."

Gözlerini kısarak başını eğip hafifçe bana sokuldu. "O zaman... Nerede kalmıştık?" diyerek kulağıma doğru fısıldadı. Başını boyun girintime yerleştirip ıslak öpücüklerini usul usul sıralarken ellerim de kendiliğinden onun omuzlarına yerleşti. Kokusu ciğerlerime nüfuz ederken karnımın altında başlayan kıpırdanmalar işimi hiç kolaylaştırmıyordu.

"Demir... Açık alandayız." Sessizce uyarsam da kocam bey uyarımı hiç kale almadı. Aksine açıkta kalan gerdanıma doğru ilerlemeye, aynı yakıcı, ıslak öpücüklerini köprücük kemiklerime de bırakmaya devam etti. Yaptığım tek şey ona daha fazla yer açmak için boynumu geriye doğru atmak, sırtımı da arkamda kalan ağaca iyice yaslamak oldu. *Benimkisi de biraz istemem yan cebime koy misaliydi.*

"Bunun beni engelleyeceğini sana düşündüren nedir yavrum?"

"İnanılmazsın."

"Biliyorum," diyerek bayıldığım o erkeksi kıkırtısını bahşettiğinde ellerim omuzlarından ensesine doğru çıktı.

Saçlarını okşamak, onu kendime daha çok bastırmak istedim ama bir taraftan da onu gerçekten engellemek zorundaydım. Başka koşullarda olsak bunu yapmazdım. Gerçi şu anda da pek yapabildiğim söylenemezdi çünkü

hamilelik hormonları fenaydı. Başa belaydı. En az kocam bey kadar insana zarardı ve ilk hamileliğimde de zaten hiç rahat durmamıştık. Duramamıştık ama şu an ciddi manada yeri değildi. Açık alandaydık. Tepedeydik. Güneş yeni batmıştı ve birileri gelip bizi görebilirdi. Demir şu an için durmalı, gece sonunda istediği her şeyi benden misliyle alabilirdi. *Söz, gıkımı dahi çıkarmayacaktım.*

Son bir gayretle ve içimde kalan son dirayet kırıntılarıyla, "Demir... Bak hormonlarım zaten çok fena. Yapma bana bunu," dediğimde başını boynumdan çekip göz göze gelmemizi sağladı. Daha inandırıcı olabilmek için dudaklarımı büzdüm ama kocamın göz bebeklerinde gördüğüm tutku kanımı kaynatmaya ve beni bir kez daha ona karşı savunmasız bırakmaya fazlasıyla yetti.

Dudaklarını ıslatarak kısık bir, "Üffff!" sesi çıkardığında ilgimi tamamen oraya, dudaklarına yöneltti. "En sevdiğim, en sevdiğim," diye ekledi. *Tamam, benim de en sevdiğimdi ama şu an yeri değildi.*

Kocam benimle aynı fikirde değildi lakin. Başını eğip dudaklarımızı yeniden buluşturmak istedi fakat tam da bu sırada işittiğim ayak seslerinden dolayı anlık bir panik yaşadım. Demir'i hızla omuzlarından iterek kendimden uzaklaştırdım ve gelen kişilere baktım.

Senem, elinden tuttuğu Ceylin'le kendi aralarında tatlı bir sohbetin içinde bize doğru yaklaşırken hemen kendime çekidüzen verdim. Hafif dağılmış olan saçlarımı ve sıyrılan elbisemin eteğini düzelttim. Senem'in diline düşmeyi geçtim, kızımın karşısına bu hâlde çıkarsam asıl onun pabuç kadar dilinden kurtulamazdım. Malum her şeyi anında havada kapıyordu.

"Sonunda aldı mı müjdeyi?"

Senem'in alaycı çıkan sesi doğrudan kulaklarımıza ulaşırken Demir başını geriye doğru attı ve içimi epey hoş eden tatlı kıkırtılarının arasından sitemle yakındı.

"Geldi yine en güzel anlarımın katili!" Onunla birlikte ben de kıkırtımı serbest bıraktım. Kocamın haklılığını pek de inkâr edemezdim ama bir taraftan da geldikleri için memnundum. Ne kadar çok istesem de şu an için daha fazla ileri gidemezdik.

Demir, bel boşluğumdan tutup beni kendine çekerken ikimiz de bakışlarımızı aynı tarafa, bize yaklaşan ikiliye doğru çevirdik ama canım kocam hâlâ söylenmekle meşguldü. En sevdiği anlar bölündüğü zaman böyle de huysuz birine dönüşüyordu işte.

"Yalnız teyze-yeğen bayağı bitirim iki oldunuz siz."

Senem, "Ne sandın? Tabii ki de öyleyiz!" diyerek kibirli bir edayla konuşup hiç de altta kalmadı. Hatta kızıma dönüp, "Değil mi teyzeciğim?" diye sorarak

ondan da destek almak istedi ve benim canım kızım, biricik ballı çöreğim elbette teyzesini yalnız bırakmadı.

"Eveeet!" diye şakıdı. Senem'in havaya kaldırdığı eline sert bir beşlik çaktı.

Demir, bakışlarını Senem'den hiç çekmeden, "Biliyordun, değil mi?" diyerek ilgiyle sorduğunda ağır ağır başını salladı Senem. Dudaklarında derin bir tebessüm belirdi ama bu çok sürmedi. Keyifle alaycı tavrına devam etti.

"Ben tam olarak şu TikTok videolarındaki *'Çekil kenara sürtük, yeğenim için buradayım,'* diyen tiplerdenim. O yüzden elbette biliyordum," dediğinde önce Ceylin'e sonra da Senem'e bakarak başımı iki yana doğru salladım.

Yapmadıkları bir şey değildi çünkü. Senem ve çok sevgili kızım TikTok'taki bir sürü sese video çekiyor ve sonra da onlara bakıp bakıp kendi aralarında gülüyorlardı ama Ceylin'in daha bu yaşında sosyal medyayla çok fazla haşır neşir olmasını istemiyordum. Bu yüzden ben onu bu tarz şeylerden olabildiğince uzak tutmaya çalışıyordum.

"Kızımla artık TikTok çekmeyeceksin Senem," dediğimde gözlerime bunun pek de mümkün olmayacağına dair manidar bakışlar attı.

"Tabii ki de çekeceğim! Ben onun biricik teyzesiyim." *Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.*

"Hayır, çekmeyeceksin," diye direttiğimde yeşil gözlerini kıstı ve bana meydan okuyan bir bakış attı. Oysa benimle inatlaşmanın bir sonuca varamayacağını bilmesi gerekirdi ama Senem her zaman olduğu gibi yine kartlarını çok iyi oynadı.

Elbisesinin eteğini toplayarak hafifçe yere eğildi ve boyunu Ceylin'in boyuyla eşitleyerek göz göze gelmelerini sağladı. "Ceylin, TikTok çekelim mi teyzeciğim?" diyerek tatlı tatlı sorduğunda cevabı tahmin etmek o kadar da zor değildi.

Ceylin kollarını havaya kaldırıp derin bir coşkuyla, "Çekeliiiiim!" diye bağırdığında canım kocam onun deyimiyle karşısındaki bitirim ikileye bakarak derin bir iç çekti, bense yalnızca gözlerimi devirdim.

Senem, umduğuna fazlasıyla ulaşmış olmanın verdiği gururla doğrulduğunda direkt gözlerimin içine baktı. *Gördün mü* dercesine başını Ceylin'e doğru eğdi. Kollarını göğsünde kavuşturup, "Cevap gayet ortada diye düşünüyorum," diyerek zaferini yüzüme vurduğunda yüzümü buruşturdum. *Zaten benim işveli cilveli ballı çöreğim, ne zaman benim tarafımda olmuştu ki bugün de olacaktı?*

"Ben de kime ne anlatıyorsam?" Kendi kendime ağzımın içinden söylenirken Ceylin teyzesinin elini tutmayı bırakarak bizim yanımıza geldi ve Demir'le tam ortamıza geçti. Meraklı gözlerini direkt olarak bana doğrultup, "Anneeee?" diye seslendi. Ses tonu fazlasıyla bir sürü soru soracağını belirtir cinstendi.

Harflerin üzerine âdeta bastırarak, "Anneeem," diyerek ona karşılık verdiğimde iki elini beline yerleştirip yüzüne hesap sorar gibi bir ifade takındı. Dikkatli, keskin bakışlarını hem babasının hem de benim yüzümde gezdirdi.

"Teyzem dedi ki, sen buraya babama güzel bir haberi vermek için gelmişsin. Ne oluyor bakayım? Ben de bileyim." *Teyzenin ağzında da hiç bakla ıslanmıyor be kuzucuğum.*

Bu kez topu Senem'den ziyade Demir'e atmak şu an elimde olan en makul seçenekti. Malum ikinci çocuk diye tutturan kişi asıl oydu. Tamam, ben de istemiş olabilirdim ama Ceylin'in babasına fazlasıyla düşkün bir çocuk olmasından dolayı bu haberi söyleme işini tamamıyla Demir'e bırakacaktım.

Demir'e kaş göz işareti yaparak, başımı hafifçe eğip kızımızı gösterdiğimde verdiğim mesajı elbette hemen anladı. Dizlerinin üzerine çöküp, kızımızın boyuna indi ve sevgiyle ona baktı. "Babacığım, bil bakalım sana ne geliyor?" diyerek heyecanlı bir şekilde sordu. Bir yandan da onun saçlarını güzelce kulağının ardına sıkıştırarak düzeltiyor, ilgiyle tulumunun kırışan köşelerini açıyordu. Demir, Ceylin'e bakarken bile gözleri sevgiyle parlıyordu ve bunu o kadar net görebiliyordum ki, gözlerimin dolmaması için kendimle girdiğim savaşı kaybetmenin eşiğindeydim.

Demir, soruyu Ceylin'e yöneltmiş olabilirdi ama asıl benim kalbim hızlanmıştı. Hem ballı çöreğimin bu anın bir parçası olmasından dolayı çok mutluydum hem de nasıl bir tepki vereceğini gerçekten çok merak ediyordum.

"Ne geliyor?" Yüzündeki soru işaretiyle babasının çehresine dikkatle baktığında büyük haber sonunda Demir'in dudaklarından döküldü.

"Kardeş geliyor, kardeş! Abla oluyorsun bir tanem!"

Üçümüz de derin bakışlarımızı Ceylin'in suratına sabitleyip ne tepki vereceğini merak ederken önce derin bir sessizlik oluştu. Ardından kızımın gözlerindeki parıltılar yavaşça söndü. Gülümseyen ifadesi yerini başta asık bir surata, daha sonrasında da çatık kaşlara bırakırken dudakları da aynı hayal kırıklığıyla büküldü. Bu pek de beklediğim bir tepki değildi. *İşte şimdi bitmiştik. Kesinlikle canımıza okuyacaktı!*

Küçük kollarını göğsünde birleştirirken önce bana bakıp, "Ben yetmedim mi size hıııı?" diyerek bağırdı. Sonra da doğrudan dolan gözlerini Demir'e çevirip, "Yetmedim mi baba?" diye tekrarladı. Demir'in gözleri Ceylin'in tepkisinden dolayı kocaman açıldı.

Öncelikle... Sen böyle cümleler kurmayı nereden öğrendin ballı çöreğim? İkincisi ise... Kıyamazdım ki ben sana... Ne demek ben size yetmedim mi?

Demir, duygularıma tercüman olur bir şekilde, "Babacığım? Hiç öyle şey olur mu? Sen bizim canımızın ta en içisin, en!" dedi durumu açıklamaya çalışarak ama o da en az benim kadar dumura uğramış görünüyordu. Ceylin'in bu habere bizim kadar sevineceğini düşünürken sanırım ikimiz de yanılmıştık.

"Anneciğim... Gerçekten öyle şey olur mu hiç? Sen benim bir tanemsin!" Ben de eğilip kızıma yaklaşmak istedim ama karşılığında çok daha farklı bir tepki aldım. Benden bir adım uzaklaştı. Çatık kaşlarını hiç çekinmeden üzerime fırlattı ve aynı siniriyle bağırmayı sürdürdü.

"Kardeş falan istemiyorum ben hıh! Size de küstüm!"

Hayal kırıklığını açıkça yansıttığı sesiyle bize arkasını döndü. Senem'le birlikte geldikleri yolu ayaklarını yere sertçe vura vura geri yürümeye başladığında üçümüzü de şaşkınlıkla arkasından bakarken bıraktı.

Aslında Ceylin'in böyle bir tepki vermesine şaşırmamam, hatta bunu bizzat beklemem gerekirdi. Çok akıllı ve her şeyi fazlasıyla iyi anlayan bir çocuktu. Bunca zaman boyunca büyük bir ilgi ve sevgiyle büyümüştü. İkinci çocuk haberinden mutlu değildi çünkü muhtemelen bütün ilginin ondan gideceğini düşünüyordu. Elbette öyle bir şey olmayacaktı. Olmasına da asla izin vermezdim, vermeyecektik. O bizim ilk göz ağrımızdı. *Canını yakmayı, onu üzmeyi hiç ister miydik?*

Demir de en az benim kadar şaşkın bir şekilde Ceylin'in arkasından bakakalırken onu omzundan dürtüp sitemle söylenmeden edemedim.

"Al! İkinci çocuk diye tutturuyordun. Uğraş bakalım şimdi kızının nazıyla niyazıyla."

Söylediklerimle birlikte kendine gelmiş olacaktı ki hâlâ afallamış bir şekilde bakan gözlerini önce benimkilere çevirdi, ardından küçük kızımızın uzaklaştığını fark ederek panikle Ceylin'in peşine düştü.

"Ceyliiiin! Babacığım, gel buraya! Nereye gidiyorsun?" Fakat kızımız babasının seslenişiyle daha da hızlı koşmaya, ondan özellikle kaçmaya başladı. Demir ise arkasından, "Kızım bir durur musun lütfen? Anası kılıklı işte! Bu da hızlı koşuyor," diyerek isyan etti. Bu tepkisine gülmeden edemedim. Haklıydı. *Kızımız da kaçma konusunda bir hayli başarılı sayılırdı.*

"Gel bakalım buraya!"

Sonunda Demir, Ceylin'e yetişip onu kucağına aldığında ve doğrudan bacaklarından tutarak omuzlarına yerleştirdiğinde kızımız önce inmek için bir hayli debelendi ama sonrasında babası artık her ne dediyse hemen yumuşadı ve onunla birlikte toprak yolda gözden kayboldu. Sanırım Ceylin'in bana benzediği tek tarafı da burasıydı. Söz konusu babası olduğunda benim gibi hemen yelkenleri suya indiriyor, çabuk yumuşuyordu.

Kızımın güvenilir ellerde olduğuna emin olurken derince nefeslendim. Bu güzel haberi sonunda Demir'e de Ceylin'e de söylemenin verdiği rahatlık içimi tarifsiz bir huzurla kapladı. Senem, hâlâ onların arkalarından kıkır kıkır gülerken ben de onun yanına geçtim. Sorusuyla ise dikkatim tamamen ona yöneldi.

"Ceylo'yu bilmem ama seninki çok mutlu oldu, değil mi?"

Şahit olduğum manzaradan sonra özellikle anlamıştım ki Ceylo bizi biraz uğraştıracaktı ama bütün nazını çekmeye hazırdım. O benim biriciğimdi, gözbebeğimdi. Yapacağı her şeyi de, vereceği her tepki de kabulümdü.

Aklımı şimdilik Ceylin'in nazlı tavırlarından uzaklaştırırken, "Hem de nasıl!" diye yanıtladım Senem'i. "Son zamanlarda o kadar çok dile getiriyordu ki bu muhabbeti ve ikinci çocuk istediğini... Gerçi ben de istiyordum şimdi yalan yok. Ceylin'in yalnız bir çocukluk geçirmesine dayanamazdım ama şu iki hafta boyunca Demir'e bir şey çaktırmayacağım diye resmen benim nevrim döndü."

Hayıflanışım karşısında Senem tatlı tatlı gülümseyip bir elini karnıma koydu. Bakışları yumuşacıktı, yeşil gözleri ise ışıl ışıl. Parmak uçlarıyla karnımı okşarken, "Yine teyze oluyorum ha?" diye mırıldandı dolan gözlerini hiç gizlemeden.

Elimi onun elinin üzerine koyup, "Aynen öyle!" diyerek sevinçle konuştum. Ardından, "Ama bilmelisin ki Sarışın artık ben de teyze olmak istiyorum," diye ekleyip hınzırca gülümsedim. Yeşil gözleri irice açılırken durmaksızın isteklerime de devam ettim. "Teyzelik kariyerine kısa bir ara verip annelik kariyerine de odaklanmanın zamanı geldi bence." Söylediklerim karşısında iyice şaşkına döndü. Elini karnımdan çekip, hafifçe omzuma vurdu.

"Yavaş gel Nisa! Bir dur be kızım!"

Açıkçası hiç de yavaş gelmeyi düşünmüyordum. Demir ve Ceylin'in peşinden gitmememin sebebi de bundandı. Onunla konuşmak istediğim birtakım özel meseleler söz konusuydu.

"Hadi hadi!" İyice yanına yaklaşıp hafifçe omzumla omzundan dürttüm. "Yeme şimdi beni. Gözlerinin içi parlıyor." Utangaç bakışlarını kaçırdı ama yanaklarında oluşan kızarıklık onu çoktan ele vermişti.

"Mutluyum çünkü." İtirafi kalbimi derin bir sıcaklıkla sardı.

"Biliyorum canımın içi ve buna ne kadar sevindiğimi tahmin dahi edemezsin."

Senem için en az onun kadar mutluydum çünkü çok acı çekmişti. Defalarca kez hayal kırıklığına uğramıştı. İtalya'dan döndükten sonra bana kalbini ne kadar süreceğini bilmediği bir şekilde kapattığını ve kimseye de açmayacağını söylemişti. Pek de hoşlanmadığı için dile getirmezdi bu gönül meselelerini ama artık biliyor ve hissediyordum ki Mustafa ona hak ettiği sevgiyi yaşatacaktı. Onu çok mutlu edecekti. Bundan adımın Nisa olduğu kadar emindim çünkü dostuma her şeyden daha çok güveniyordum.

Bir süre ikimiz de sessiz kalıp karşımızdaki uçsuz bucaksız denizin dalga seslerini ve uçan martıların cıvıltılarını dinledik. Bu anın büyüsünü bozmamak için konuşmadık. Gökyüzü yavaş yavaş geceye meylederken bir süre

yalnızca kalplerimizin seslerine yer verdik. Fakat bu sessizlik çok da sürmedi çünkü Senem bu huzurlu anlarımıza kısa bir ara verip sinirle bana döndü.

"O Demir'i mahvedeceğim ama! Bana yalan söylemiş pislik! Aybüke gelmemiş İstanbul'a!"

"Şey..." Çekinerek mırıldanırken geciken itirafımı da artık yapmak zorunda olduğumu fark ettim. Gözlerimi kısarak, "Bunu da biliyordum," diye fısıldadım.

"Nisa!" diye bağırdığında hemen kendimi savunmaya geçtim.

İşaret parmağımı Senem'e doğrulturken, "Ama itiraf et! Yalanının işe yaramadığını söyleyemezsin," dediğimde önce omuzlarını düşürdü, ardından da bunu kabullenerek başını salladı.

"Bak, işte buna kesinlikle itiraz edemem."

Bir anlığına aramızda yeniden derin bir sessizlik oluştu. O karşımızdaki denize bakmayı sürdürdü, bense onun umutla parlayan yeşil gözlerine. Senem'in dudaklarına derin bir tebessüm yerleşirken, "Nisa, biliyor musun? Mustafa çocukken bana âşıkmış," diye fısıldadı büyük bir şaşkınlıkla. *Demek bizim Bay Çokbilmiş her şeyi itiraf etmişti?* Onunla gurur duymadığımı söyleyemezdim.

Sessiz kalarak sadece uzun uzun yüzüne bakmakla yetindim. Ben bir şey demeyince Senem yaşadığı aydınlanmayla bakışlarını denizden ayırıp hızla bana çevirdi. Cevabı bana bırakmadan kendisi verdi.

"Elbette biliyordun," diyerek hayretler içinde konuştu. Usul usul başımı sallayıp, "Hı hı," diye mırıldandım.

"Neden hiç söylemedin peki? Bunca yıl boyunca bunu benden neden sakladın?"

Sesinde bariz bir alınganlık vardı. Belli ki bu gerçeği gizlememden hiç de hoşlanmamıştı ama ikimiz de yetişkin insanlardık. Yalana hiç gerek yoktu. Doğrudan gerçeği söyleyecektim.

"Çünkü hem Mustafa'nın hislerine saygı duymak istedim hem de o dönem yaşananları zaten biliyorsun Senem. Sana tekrar hatırlatmak istemiyorum. Ayrıca böylesine özel ve derin bir hissi sana ben söyleyemezdim. Bu Mustafa'ya da haksızlık olurdu. Hem bunu söylemesi gereken kişi de zaten ben değildim."

Mustafa, hayatımızın bir parçası olduğundan beri, yani çocukluğumuzdan bu yana Senem'e olan hislerinin hep farkındaydım ama bir şekilde susmayı tercih etmiştim işte. O, Senem'le olan arkadaşlığını bozmak istemeyip, duygularını gömmeyi tercih ettiğinde benim de bu duruma müdahale etme şansım yoktu, olamazdı da. Elbette arkadaşımı biraz olsun cesaretlendirmeye çalışmıştım ama bu da fayda etmemişti. Mustafa da böyle biriydi işte. Başkalarının değil, bizzat kendisinin istemesi gerekiyordu. Zamanla da hayat onları başka kıyılara savurmuş, başka insanlarla kalplerini denk getirmişti ama karşımdaki tabloya baktığımda çocukluğumdan bu yana hiç yanılmadığımı fark

ettim. Evet, başkalarıyla da birlikte olmuşlardı belki ama benim gözümde hâlâ Senem ve Mustafa birbirinin kaderiydi. Umarım bu saatten sonra da öyle kalmaya devam ederlerdi.

Söylediklerim karşısında Senem'in gözleri doldu. Hatta birkaç damla gözyaşı kirpiklerinin arasından yanaklarına doğru süzüldü. Uzanıp yanaklarındaki ıslaklığı parmak uçlarımla temizlediğimde bana buruk bir tebessüm bahşetti. Amacım onu üzmek ya da kırmak değildi ama haklı olduğumun o da bilincindeydi. O dönemler eğer bu gerçeği ona söylemiş olsaydım bence pek de değişen bir şey olmayacaktı. Senem, Oğuz'u sevmeye devam edecek, belki de Mustafa'yla aralarındaki bağ hepten kopacaktı, *kim bilir? Malum, bazen mükemmel sonuçlanacağını düşündüğümüz meseleler sandığımız gibi olmayabiliyor, hatta ters tepebiliyordu.*

Senem, "Haklısın," diyerek dediklerimi kabullendiğinde ellerimi yanaklarından çekip iki elini birden tuttum. Kocaman gülümsedim çünkü hissettiklerimi ancak böyle gösterebilirdim.

"Yıllar sonra bile olsa o itiraf sana geldi mi? Geldi. Bence asıl önemli olan bu," dediğimde bu kez o içten bir şekilde gülümsedi ve beni onaylarcasına başını salladı.

"Sanırım söz konusu Mustafa olduğunda hepimizde akan sular duruyor." *Ona daha fazla katılamazdım.*

"Kesinlikle," diyerek onayladım. Fakat benim asıl merak ettiğim bambaşka bir durum söz konusuydu. Evet, yıllardır Mustafa'nın hislerini biliyordum ama işin bu noktasında Senem'in duygularını daha çok merak ediyordum.

Son üç yıldır Mustafa'ya olan ilgisini bizlerden pek de gizlememişti ama duygularını da hiçbir zaman açıkça dile getirmemişti. Bu yüzden ne hissettiğini, ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyordum çünkü geldikleri şu noktada esas Senem'in duyguları büyük bir rol oynuyordu.

"Peki ya sen ne hissediyorsun? Asıl bunu söyle bana," dediğimde derince nefeslendi. Göğsü sertçe inip kalkarken düşünceli bakışları yeniden karşımızdaki denize odaklandı. Sarı saçları hafif esen rüzgârda uçuşurken yüzündeki karmaşayı fark etmemek imkânsızdı.

Omuzları sanki üzerinden çok büyük bir yük kalkmış gibi düşerken, "Mustafa..." diye mırıldandı içli bir şekilde. İsmini öyle bir söyledi ki sanki yıllardır yüreğinde biriktirdiği özlemi, gözyaşlarının ucuna ilişen küçücük bir tebessümle salıvermişti. Bir isim değil de, tutunacak bir dal dökülmüştü sanki o an Mustafa'nın adı ağzından. Bu yüzden söyleyeceği her neyse onu daha sabırsız, daha dikkatli bir şekilde dinlemeye başladım.

"Yıllardır kalbimde zaten yeri olan bir adamdı ama bugün kendine, hayatımın tam orta yerinde bambaşka bir kapı açtı. Hissettiklerimi tarif edebilir miyim? Hiç sanmıyorum. Hem çok duygusalım hem çok mutluyum hem çok

huzurluyum. Hatta o kadar huzurluyum ki sanki bulutların arasında süzülüyorum. Hayatımda kendimi bu kadar iyi hissettiğim başka bir an oldu mu? Bunu da hatırlamıyorum. Ama bir taraftan da diyorum ki... O Mustafa işte ya. Bizim *Bay Çokbilmişimiz.* Sadece..."

Bir an duraksadı. Parmak uçlarıyla oynamaya başladığında, dikkatini toparlamak için odağını kazanmaya çalıştığını fark ettim. Biraz bekledi öylece, ardından güçlü bir nefes alıp öyle devam etti hislerini bana açık bir kitap gibi dile getirmeye.

"Nasıl oldu da birdenbire kalbimi böylesine attıran, yokken kalp atışlarımı bile zayıflatan adam olma sıfatına erişti, hiç anlayamıyorum. Bu zamana kadar kendimde olan duyguları fark edememiş olmam da büyük bir ayıp tabii ama hissettiklerim karşısında da şikâyet ettiğimi asla söyleyemem."

Hormonlarım gerçekten çok rezil bir vaziyetteydi. Öyle ki Senem'in dudaklarından dökülen her bir kelimeye gözyaşlarım eşlik ediyordu. Artık onun da duygularının farkına varmış olması göğsümü kocaman bir mutlulukla sarıp sarmalıyordu. Hayatta en kıymet verdiğim iki insanın birbirleriyle olacak olması, lisedeki Nisa'nın en büyük hayallerinden birinin gerçeğe dönüştüğü anlamına geliyordu.

Bir elimle yanağıma akan gözyaşını silerken, "Onu seviyorsun," diye mırıldandım titrek bir sesle. Senem başını çevirip, ışıl ışıl parlayan yeşil gözlerini benimkilere sabitledi. Başta emin olamasa da sonrasında başını ağır ağır salladı. Kendine de itiraf eder gibi, gerçeği kabullenir gibi tek bir kelime söyledi.

"Seviyorum."

Heyecanım ve mutluluğum, göğsümde büyüyen bin bir çiçek gibiydi. Derin bir soluk aldım ve onu hiç acele etmeden uzunca verdim. Öyle rahatlamış, öyle huzurlu hissediyordum ki, aldığım her nefes ciğerlerime can oluyordu.

"O kadar mutluyum ki sizin adınıza... Biliyorum, çok mutlu olacaksınız Senem. Mustafa seni çok mutlu edecek. İkiniz de mutluluğu öyle hak ediyorsunuz ki, birbirinizi öyle hak ediyorsunuz ki..."

Başını bir kez daha beni onaylarcasına sallarken, "Biliyorum," dedi hafifçe gülümseyen, net sesiyle. "En az senin kadar inanıyorum ben de buna," dediğinde kendimi daha fazla tutamadım. Omuzlarından tutup onu kendime çekerek sımsıkı sarıldım. O da aynı şekilde bana sarıldığında geçmişten gelen ama bugün bile hâlâ taze kalan o eski hikâyelerin, anıların sıcaklığı kollarımızın arasında dolaştı. Bizi sımsıkı sarıp kalplerimizi sevgiyle, bağlılıkla birbirine düğümledi.

Fakat Senem, her zamanki Senemliğini yaparak bu anın üzerinde çok durmadı. Duygusallıktan hemen sıyrılmak istedi. Silkelenerek yavaşça kollarımın

arasından çıktı. Hangi ara akıttığını hiç fark etmediğim gözyaşlarını hızlıca elleriyle sildi ve bir elini belime atarak meraklı gözlerle bana döndü.

"Şimdi sen söyle bakalım. Demir'in evlilik yıldönümü hediyesi neymiş? Valla çatladım meraktan! Mustafa, birkaç şey çıtlattı ama söylediklerinden hiçbir şey anlamadım."

Kızım ve teyzesi gelmeden hemen önce işittiklerimi tekrar hatırlarken, "İnanamayacaksın Senem," dedim tekrar heyecanlanıp, iyice duygusallaşarak.

"Neden? Ne yapmış ki? Ya da ne almış?"

Pat diye, "Büyüdüğümüz yetimhaneyi devralmış," dediğimde Senem'in yeşil gözleri şaşkınlığın getirdiği etkiyle büyüdü ve bir eli kocaman açılan ağzına doğru gitti.

"Sen şaka yapıyorsun!" diye bağırırken başımı iki yana doğru salladım.

"Hayır, yapmıyorum." Elbisemin cebimden Demir'in bana vermiş olduğu devir sözleşmesi kâğıtlarını gerçekten bu yaptığını ispatlamak istercesine çıkarıp Senem'e uzattım.

"Üstelik adını da *Kutup Yıldızı Evi* olarak değiştirmiş."

Senem, elimden kâğıtları alıp sözleşmeyi incelerken o da en az benim kadar hayretler içerisindeydi. "İnanmıyorum ona! Nisa bu çok çok özel bir hediye," dediğinde başımı onaylarcasına salladım. Sadece özel bir hediye değildi. Çocukluğumdu, çocukluğumuzdu bize bahşettiği şey.

"Değil mi? Yine ne yaptı ne etti gönlümü tam orta yerinden fethetmeyi başardı."

Başını kâğıtlardan kaldırıp bilmişlikle gülümsedi. "Eeeee... Demir Gürsoy farkı diyoruz buna," diyerek göz kırptı.

"Asla aksini inkâr edemem," dediğimde kâğıtları yeniden bana uzattı. "Yeni evimizi ne zaman ziyarete gidiyoruz bakalım?" diye ilgiyle sordu.

"En yakın zamanda tabii ki de."

Son günlerde Ceylin'in ay başındaki doğum günü, bizim evlilik yıl dönümümüz derken Senem'in asıl telaşı komple aklımdan uçup gitti. Tam da şu anın ortasında onu yeniden hatırlarken, "Peki ya sen?" diye merakla sordum. Tek kaşını havaya kaldırarak bana baktı. Ne dediğime pek de anlam veremedi.

"Ben ne?"

"Sergine isim buldun mu bakalım?"

Senem'in beş aydır üzerine titrediği ve harika tablolar ortaya çıkardığı sergisi son zamanlardaki en büyük telaşesiydi. Fakat bir türlü ismine karar verememişti ama sergiye de bir isim koymak şarttı çünkü davetiyeler o şekilde hazırlanacaktı.

Yeşil gözleri en az yıldızlar kadar ışıltıyla parlarken, "Buldum," dedi kendinden çok emin bir şekilde. Heyecanlandım ve bir sonraki sorumu hiç geciktirmedim.

"Eeee? Ne yapacaksın peki ismini?" Heyecanım iyice sesime de karışırken bu kez o uzanıp ellerimi tuttu ve beni öyle yanıtladı.

"Son Liman."

Bir an, derin bir sessizlik oluştu aramızda. Sadece gözlerimiz değdi birbirine. O iki kelime, yılların yükünü, sevgisini, vedasını ve kavuşmasını taşıyordu içinde. Bu çok özeldi ve ne anlama geldiğini de sadece Senem ve ben bilirdik.

Dudaklarım iyice büzülürken, "Senem..." diye mırıldandım kırılgan bir sesle. "İlla muslukları açtıracaksın bana. Bak, zaten çok duygusalım, hüngür hüngür ağlarım karşında." Dolan gözlerimi asla saklayamazken, hatta o muslular çoktan açılmışken Senem'in parmak uçları göz altlarımdaki yaşları temizlemekle meşguldü. Son bir saat içerisinde hem canım kocam hem de canım kardeşim bana bin bir türlü duygu yaşatmışlardı ve artık durmaları gerekiyordu.

"Ağlama canımın içi. Sana gülmek daha çok yakışıyor."

"Mahvettin beni şu an," dediğimde o da tıpkı benim gibi dudağını büzerek başını omzuna doğru eğdi.

"Özür dilerim," dedi ama sonrasında ellerimizi birbirine daha sıkı kenetleyip bir sonraki sorusuyla beni aldı bambaşka bir yere götürdü. "İtalya'ya gittiğim gün sana havalimanında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sorusu karşısında dudaklarımın arasından küçük bir hıçkırık koparken hızlı hızlı başımı salladım. O günü unutmam mümkün dahi değildi. İtalya'ya gittiği ilk günden bahsediyordu. İlk kez ona, yıllardır aynı odayı paylaştığım kardeşime gerçek anlamda veda etmiştim ve ilk kez birbirimizden uzun bir süreliğine ayrılacağımıza o gün emin olmuştum. Bu yüzden hiçbir anını unutmuyordum, unutamazdım.

"Hiç unutmadım ki..."

Artık o da gözyaşlarını saklamazken birbirimizin ellerini her zamankinden de sıkı tuttuk. O günü tekrar yaşarcasına aynı cümleleri birlikte tekrarladık. Senem, "Her ne olursa olsun," diyerek başladı, bense devamını getirdim.

"Her ne yaşarsak yaşayalım..."

"Biz birbirimizin her daim sığınacağı..."

"Sırtını yaslayacağı..."

"O ilk..."

"Ve *son liman* olacağız."

İkimizin de gözyaşları iyice şiddetlenip, artık boynumuza doğru yol alırken aynı anda Senem'le birbirimize sımsıkı sarıldık.

Aynı anneden doğmamış olsak da, kader bizi bir şekilde bir araya getirmişti. Aynı çatının altında, aynı yataklarda birbirimizin bir diğer yarısını tamamlayarak büyümüştük. Hayatın türlü fırtınalarını, savrulmalarını birlikte

göğüslemiştik. İlk acılarımızı, ilk korkularımızı, ilk hayal kırıklıklarımızı birlikte yaşamıştık. Bir lokmayı ikiye bölüp birlikte yemiş, sevgiye muhtaç kalplerimizi de ilk birbirimizde ısıtmıştık. Elbette zaman zaman biz de tökezlemiştik. Her insan gibi bizim de hatalarımız olmuştu. Kimi zaman birbirimizin kalbini kırmış, kimi zaman da birbirimizi çok yanlış anlamıştık ama aramızdaki bağ öylesine güçlüydü ki, kökleri yüreğimize kadar uzanan bir çınar gibi dimdik ayakta kalmıştı hep. Yaşadığımız her şeyin üstesinden birlikte gelmeyi bir şekilde başarmıştık.

Çocukluğumuz yetimhanenin soğuk koridorlarında koşturarak, gençliğimiz atıldığımız o yeni hayatın penceresinden dışarıya umutla bakıp, hayaller kurarak geçmişti. Şimdi de yetişkinliğin bu tatlı telaşında, bütün sorumluluklar omuzlarımıza binerken ve yine yan yanayken içimden geçen yalnızca tek bir dilek vardı. Yaşlanıp, buruşuk ihtiyarlar olduğumuzda, saçlarımıza aklar düştüğünde, yine böyle yan yana, omuz omuza, aynı kahkahaların içinde birbirimize sımsıkı sarılarak kalalım. Yine yalnızca birbirimizin *limanı* olalım istiyordum.

Senem Toygur ya da Senem Altun...

O, sadece arkadaşım ya da yoldaşım değil, yüreğimin en nadide köşesinde taşıdığım kardeşimdi benim. Ne zaman yere düşsem, ilk onun eli uzanırdı. Ne zaman içim ağlasa, ilk onun sesi etrafımı sarardı. Onun varlığı, belki de hayatta kalabilmemin en büyük sebebiydi.

Ve ben, biliyordum ki... Bizden öylesine emindim ki, her ne olursa olsun birbirimizi asla bırakmayacaktık. Çünkü bizim bağımız, kanla değildi. Beraber atılmış binlerce adımın, birlikte taşınmış acıların ve her şeye rağmen yeniden inşa edilmiş umutların bağıydı. Tıpkı yıllar öncesinde, tıpkı az öncesinde birbirimize söylediğimiz gibi, söz verdiğimiz biz birbirimizin sığınacağı o hep ilk ve *son liman* olarak kalacağız.

İkimiz de gözyaşlarımızı dizginlemeye çalışıp yavaşça birbirimizden uzaklaştığımızda Senem benim, ben Senem'in gözyaşlarını siliyordum. Bu kadar duygusallık yeterdi. Kendimizi toparladığımızı hissettiğimde burnumu çekerek, "Hadi bizimkilerin yanına gidelim artık. Hem hava kararadı hem de merak etmişlerdir şimdi," dedim.

Hızlı hızlı başını sallayarak, "Tamam," dedi.

Sevda Tepesi'nden ayrılırken içim hâlâ kıpır kıpır eden duygularla doluydu. Ayaklarım zemine değiyor ama durmaksızın hızlıca atan kalbim göğe ulaşıyordu.

Adımlarımızı köşke doğru çevirdiğimizde Senem'in koluna girmeyi ihmal etmemiştim. Onunla yan yana olmak bile içimi huzur ve mutlulukla dolduran bir şeydi. Aslında bütün duygularımın, belki de iyi ve iyileştirici olanların sebebi ve kaynağıydı Senem. Birbirimiz hakkındaki en utanç verici anları da

en gururlu hatıralarımızı da bizden daha iyi bilen yoktu. Şimdi evime, sahip olduğum en güzel yuvaya doğru yürürken, ailemin ilk ve daimî üyesiyle kol kola ilerlerken düşündüklerim yalnızca bunlardı. *Ha bir de... Ballı çöreğimi kardeşi konusunda nasıl yatıştıracağımdı.*

Senem bana tatlı bir heyecanla Ceylin'in tepkilerinin çok komik olduğunu anlatırken onu dinlemeye ve muhabbetimize eşlik etmeye devam ediyordum. Yürüdüğüm yollar güzeldi de, kız kardeşimle olanı da bambaşkaydı işte.

Yokuşun sonundaki köşkümüzün beyaz cephesi görünmeye başladığında Senem'le birlikte adımlarımızı hızlandırdık. Kapıya yaklaştığımız gibi içeriden gelen gülüşme sesleri kulaklarımızı doldurmaya başladı. Senem'le yeniden göz göze gelip, içtenlikle gülümsediğimizde bahçeye doğru adımlarımızı attık. İçerideki mutluluğun sebebi ve kaynağı belliydi çünkü Emre yeniden aramıza dönmüştü. Bahçeden gelen seslerin çoğu da ondandı.

Bahçeye girer girmez, "Emre!" diye şakıdım derin bir sevinçle.

Ceylin'im bu kez de onun kucağında bir şekilde bana dönerken, "Yengelerin bir tanesi!" diyerek o da bağırdı. Masmavi gözleri mutluluk parıltıları saçarken diğer kolunu da beni kucaklamak için açtı. Hiç yerimde durmadım. Adımlarımı daha da hızlandırarak ona doğru ilerledim ve kollarımı sıkıca boynuna dolayıp sarıldım. Kollarına girdiğim anda kendimi bir kez daha çok huzurlu hissettim. Sanki hiç gitmemiş, hep bizimle kalmış gibi sarıp sarmalamıştı beni.

Hani bazı insanlar, sadece anılarda kalmazdı ya... Gelirler ve yeniden hayatımızın, yüreğimizin bir köşesine yerleşirlerdi. Emre'nin bizim hayatımızdaki yeri de öyleydi. Çok özeldi. O her zaman bilgeliğiyle, olgunluğuyla bize örnek olmuştu. Şimdi de başarılı bir doktor olarak tam karşımızdaydı. Yeniden aramızdaydı.

Bütün bunların yanına bir de yakışıklılığı eklenince Bahar'ın neden bunca yıl onu sabırla beklediğine hak veriyordum doğrusu. Adamımız koyu kahverengi saçlarıyla, geniş omuzlarıyla, masmavi gözleriyle ve gözlerine takmış olduğu yuvarlak çerçeveli gözlükleriyle resmen yerli Süpermen'imizdi.

Kollarının arasından çıkarken, "Sonunda yeniden bizimlesin! Hoş geldin canım benim. Valla çok özlettin kendini," dediğimde geniş gülümsemelerinin arasından başını salladı.

"Hoş buldum güzelim. Ben de sizi çok özledim."

"Bir daha gitme artık. Yeter," diye çemkirdiğimde bana eşlik eden minik bir bıdık vardı.

"Evet, Emre amca! Gitme artık hiçbir yere!"

Ceylin, hâlâ Emre'nin kucağında bir şekilde beni onaylarken Emre başını ona çevirip burnunun ucundan minik bir makas aldı. O esnada kısa bir anlığına kızımla göz göze geldim. Biraz önceki huysuzluğu gitmiş gibiydi. Artık

babası her ne dediyse gözleri bana sinirle bakmıyordu. Bu biraz olsun içimi rahatlatmıştı çünkü Ceylin'in mutsuzluğu beni hiçbir şekilde mutlu etmezdi. Onunla küs kalmaya dayanamazdım.

"Emir büyük yerden. Dinlemek zorundasın," diyerek kızımı büyük bir ciddiyetle tasdiklerken Emre bir kez daha bizi onaylarcasına başını salladı.

Önce, "Merak etmeyin. Artık temelli buradayım," dedi. Sonra da derin derin bakan mavi gözlerini yanında sessizce dikilen ve yalnızca onu izleyen Bahar'a çevirdi. Doğrudan Bahar'ın ela gözlerine bakarak, "Bir daha hiç ayrılmayacağız," dedi net bir sesle. Bahar'ın gözlerinden yanaklarına küçük bir damla aktığında aralarındaki mesafeyi sıfıra indirdi ve kızımın kucağında olmasına aldırış etmeden onun saçlarının arasına derin bir öpücük bıraktı. Bu tabloyu görmek bile bana, bize fazlasıyla yetmişti. Bahar ve Emre'nin sanki birbirlerinden hiç ayrılmamışlar gibi, sanki aralarına hiç mesafeler girmemiş gibi kaldıkları yerden devam edeceklerine, aşklarına sahip çıkacaklarına o an fazlasıyla emin olmuştum.

Bizim bu kısa sohbetimize Senem de dahil oldu. O da Emre'ye sarılıp hoş geldin dileklerini ilettikten sonra hiç vakit kaybetmeden yanımızdan ayrıldı. Bir köşede derin bir sohbetin içinde olan Suat babamla, Mustafa'nın yanına gitti. Yeşil gözleri Mustafa'yı görmenin verdiği heyecanla âdeta aydınlanırken Mustafa'nın kollarının arasına girdi. Mustafa, onun sarı saçlarına uzun bir öpücük bırakıp kollarının altına aldığında bütün bu manzaraya şahit olan Emre'nin de masmavi gözleri irice açılarak bana döndü.

"Bu arada... Senem ve Mustafa mı? Gerçekten mi?" diye soludu hayretler içerisinde. Büyük bir mutlulukla onu onaylarcasına başımı salladım.

"Hayat sürprizlerle doludur Emreciğim."

"Kırk yıl düşünsem hiç aklıma gelmezdi."

İşte hayatın cilvesi de buraydı. Asla aklımızdan geçirmeyeceğimiz olaylar bir anda tam karşımızda belirebilirdi ama neyse ki, bu çok güzel bir olaydı. İki muhteşem kalbin birbiriyle tamamlanmasıydı.

Hep birlikte hâlâ Senem ve Mustafa'yı dikkatle izlerken elbisemin cebindeki devir sözleşmesi kâğıtlarını hatırlayarak, "Benim minik bir işim var. Halledip geliyorum," dedim ve arkadaşlarımın yanından ayrıldım.

Adımlarımı köşkün kapısına çevirip hızla içeri girdim. Merdiven tırabzanlarına tutunarak bir üst kata, yatak odamıza çıktım. Koridoru da geride bırakıp yatak odamıza ulaştığımda elbisemin cebinden devir sözleşmesi kâğıtlarını çıkarıp bir kez daha inceledim. Demir'in bunu yaptığına, yetimhaneyi devralmış olmasına hâlâ inanamıyordum. *Bu adam, benim her şeyimdi.*

Kâğıdın üzerindeki yazıları çehremdeki derin tebessümle bir kez daha okurken yatağımızın benim tarafımda bulunan komodinine doğru ilerledim. Çekmecesini araladım ve sözleşmeyi usulca oraya bıraktım. Tam bu esnada

komodinin üzerindeki fotoğraf çerçevesiyle göz göze geldim. Dayanamayıp ellerimin arasına aldım ve o çerçevedeki en sevdiğim yüzleri parmak uçlarımla okşadım. *Ceylin'in doğduğu gündü.*

Saçlarımın arasında kalın, pembe renginde bir kurdele, üzerimde ise hastane önlükleri vardı. Kızımızın kucağıma verildiği ilk andı ve o anın fotoğrafını Bahar çekmişti. Ben kızımıza, hemen yanımda oturan Demir ise bana bakıyordu. Hayatta en mutlu olduğum anlardan yalnızca biriydi. Gözlerimin içi o anı tekrar yaşarcasına nemlenirken ve bir damla yaş da usulca yanağıma süzülürken bir elim de doğrudan karnıma gitti. Hayatımıza dahil olacak bir diğer çocuğumuz için şimdiden çok heyecanlı ve kesinlikle sabırsızdım. Hemen doğmasını istiyordum ama bunun için bir müddet daha beklemek zorundaydık. *Yaklaşık bir sekiz ay kadar...*

Başımı eğip fotoğraftaki kocamın ve kızımın minik yüzlerine gözyaşlarımın arasından derin öpücükler bıraktım. *Anlaşıldı. Bu hormonlar beni gerçekten mahvedecekti.*

Çerçeveyi yeniden komodinin üzerine bırakırken aşağıdan gelerek kulaklarıma ulaşan o muhteşem müzik çehremdeki gülümsemeyi daha da genişletti. Adımlarımı bu kez odamızın hem denize hem de bahçeye bakan balkonuna doğru çevirdim. Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı çıktım ve doğrudan aşağıya baktım.

"O gün ki gördüm seni...
Yaktın, ah yaktın beni."

Arka planda *Dedublüman*'ın seslendirmesiyle *Fikrimin İnce Gülü* şarkısı çalıyordu. En sevdiğim şarkıyı, son zamanlarda en sevdiğim grubun ağzından dinlemek içimi sıcacık yapıyordu.

Dedublüman grubunu Demir de ben de çok seviyorduk. Hem şarkılarına hem de yaptıkları düetlere ikimiz de büyük bir şevkle eşlik ediyorduk. Hatta birkaç konserlerine gitmişliğimiz bile vardı ama şu an dikkatimi çeken nokta kesinlikle bu değildi.

Mustafa-Seniem, Bahar-Emre, annem-babam, Batuhan-Mehtap Hanım... Bahçedeki neredeyse herkes bu şarkı eşliğinde dans ederken, benim gözlerim hayatımın en önemli iki varlığının üzerindeydi. Ceylin, babasının kucağındaydı ve baba-kız dans ediyorlardı. Gülüşüyorlar, kendi aralarında tatlı tatlı konuşuyorlardı. *Anlaşılan Demir gerçekten de Ceylin'le arasını tatlıya bağlamayı bilmişti. Bu da içime su serpmişti.*

Kalbimdeki ferahlık, yerini derin bir huzura bırakırken onları bu şekilde balkondan izlemekle yetinmeyeceğimi kendime hatırlattım. Hızla arkamı döndüm ve koşar adımlarla yatak odamızdan çıktım. Ayaklarımı merdivenlerin bulunduğu tarafa doğru çevirdim ve tırabzanlara tutunarak dikkatli bir şekilde aşağıya indim. Kapıdan çıkıp bahçeye doğru ilerlediğimde yanlarına

yaklaştığımı fark eden Demir, beni kolumdan tuttuğu gibi kollarının arasına çekti ve hem kucağındaki kızımızla hem de benimle aynı anda dans etti. Yanlarına ulaştığımdaysa kızımızın yine sorularıyla babasını köşeye sıkıştırdığını fark ettim.

"Yani kardeşime makyaj yapabilirim, dimi baba?" diye sorduğunda Demir'le göz göze geldik. Bana pişkince sırıtıp göz kırptığında usulca başımı onun omzuna yasladım. *Evet, evet...* Kesinlikle kızımız yatışmış, hatta kardeşiyle ilgili planlar bile yapmaya başlamıştı.

"Evet, bir tanem. Yapabilirsin tabii," dedi Demir ama hemen sonrasında dikkatli bakışlarını bana çevirip, "Ama yalnızca anne izin verirse," diye ekledi.

Ceylin'in tereddütle bakan gözleri bu kez benimkileri buldu. Sanki vereceğim cevap onun için çok önemliymişçesine, "Yapabilir miyim anne?" diyerek çok uysal bir edayla sordu. Kızımın asla çekingen tavırları yoktu ama şu an yanıtımı büyük bir merakla bekliyormuşçasına gözlerime bakıyordu.

Hızlı hızlı başımı sallayarak, "Elbette yapabilirsin canımın içi. Ona her şeyi sen öğreteceksin zaten," dediğimde gözlerindeki ışıltılar daha da bir parladı. Belki de bu kardeş fikrine biraz olsun heyecanlandı. Babasının kollarının arasından çıkmadan kollarını boynuma dolayıp, sulu sulu yanaklarımdan öptü. *Bu da bizim barıştığımız anlamına gelirdi.*

Hafifçe geriye doğru çekilip, "Ama Lili'yi vermem anne. O benim," dedi keskin bir şekilde. Kıkırtıma engel olamadım çünkü mesajı çok barizdi. *Bizi kardeşiyle paylaşabilirdi ama Batuhan'ın hediyesini paylaşamazdı.*

"Tamam, aşkım. Biz de ona başka bir Lili alırız." Başını beni onaylarcasına hızlı hızlı sallarken kollarını yeniden babasının boynuna doladı. Kendi etrafımızda en sevdiğimiz şarkılardan birinin bize eşlik etmesiyle dansımızı sürdürdük.

Şarkı yavaş yavaş son bulurken, Ceylin'in meraklı gözleri de yeniden benimkileri buldu. "Peki kız mı olacak erkek mi?" diye sordu büyük bir ciddiyetle.

"Bunu henüz bilmiyoruz anneciğim. Biraz zaman geçtikten sonra öğreneceğiz. Sen ne olsun istiyorsun bakalım?"

Bir elinin işaret parmağı çenesine doğru gidip, düşünür gibi yaptı. "Bilmem ama bence erkek," dedi bilmiş bir edayla. *Anlaşılan kızımla aynı hisleri paylaşıyorduk.*

Bunun farkına varan Demir, "Siz hanımların sezgisi fena yalnız. Annen de erkek olacak diyor," dediğinde kızımın gözleri heyecanla parladı. Ellerini birbirine kenetlerken, "Baba, erkek olursa adını Mehmet Ege koyalım mı?" diye sordu pat diye. Demir'in çehresindeki gülümsemenin solması ise saniyelerini bile almadı.

"Kızım bak, yeni sevmeye başladım şu çocuğu. Bir anda tekrar nefret beslememi istemeyiz, değil mi?"

Ceylin'in kaşları hafifçe çatılırken, "Nefret ne demek baba?" diye sordu ilgiyle.

"Güzel bir şey değil babacığım."

"Tamam. O zaman Batu olsun." Bu kez de bir diğer aşkının ismini önerince Demir derin bir nefes bırakıp, başını da iki yana doğru sallayarak bana döndü. Bense gür bir kahkaha patlattım bu tepkisine. Onun da dediği gibi kızımız zaman zaman bizim en büyük sınavımız olabiliyordu.

Demir, "Ceyliin," diyerek uyarır bir şekilde adını mırıldandığında bizim cadı yine işveli cilveli bir şekilde kıkırdadı. Ağzını eliyle kapatırken, "Tamam baba, sustum," dedi ama resmen bilerek yapıyordu. Bilerek babasını kızdırmak istiyordu. Eşek sıpası, babasının kıskançlığından resmen zevk alıyordu. Yalan yok, yine kızımla aynı duyguları paylaşıyorduk. Ben de Demir'in bu sahiplenici, kıskanç tarafına bayılıyordum.

Kızımızın yanağını elinin tersiyle okşarken, "Hem annen isim bulmuş bile," diyerek topu bana attı. Ceylin'in kocaman açılan gözleri ise anında beni buldu. "Ne buldun anne?" diye sordu büyük bir merakla.

"Altay ama baban da Yiğit dedi. Eğer oğlumuz olursa adı Altay Yiğit olacak yani."

Ceylin'in gözlerinin içi parlarken, "Çok güzelmiiiiiş!" dedi harfleri uzatarak. Ardından usulca bana sokulup, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Büyük bir sırrı benimle paylaşır gibi, "Mehmet Ege'den bile güzel," diye fısıldadı.

"Değil mi bebeğim? Bence de," diyerek kızıma katılmaktan daha fazlasını yapamadım. Elbette Mehmet Ege kısmını Demir de duydu ama bu kez hiçbir şey söylemedi. Kızımıza kıskanç bakışlarını da fırlatmadı. Aksine bizimle birlikte bu muhteşem anı paylaşmaya devam etti. İkimizi de sımsıkı göğsüne bastırıp saçlarımızın arasından öptü.

Bahçedeki müzik çaların komple susmasıyla ve etrafın derin bir sessizliğe bürünmesiyle Demir kızımızı kucağından indirmeden geniş yemek masasına doğru ilerledi. Oradan içinde beyaz şarap olan kadehini alıp havaya, çevremizdeki kalabalığa doğru kaldırdı ve her birinin gözlerinin içine tek tek, derin derin baktı. O büyülü anın sonunda geldiğini idrak ettim.

"Güzel ailem, izninizle kısa bir konuşma yapmak istiyorum."

Başta ben olmak üzere, bahçedeki herkes, hatta misafirimiz olan Mehtap Hanım bile doğrudan ona döndük. Dikkatle, derin bir sessizlikle Demir'e odaklandık. Onun dudaklarından dökülecek olanları dinlemeye koyulduk.

"Burası hepimizin çok sevdiği, unutulmaz anılarımızın olduğu bir yer ve bugün burada, bizim için çok kıymetli olan bu bahçede güzel karımla evliliğimizin altıncı yılını kutluyoruz."

Altı yıl...

Birlikte geçirdiğimiz onca seneye ne çok şey sığmıştı. *Ne çok his, ne çok hatıra...* Ama hiç eksilmeyen bir şey vardı. Kalbimin ona duyduğu o tarifsiz, derin sevgi. *Yıllar geçtikçe değişmeyen, aksine derinleşen, katman katman çoğalan bir sevgi...*

"Gerçi biz neredeyse on yıldır birbirimizin hayatındayız. Bu yüzden altı ya da on... Hiç fark etmez. Bunlar sadece birer sayı ama..." Bakışlarını çevremizden ayırarak doğrudan bana çevirdi. Yalnızca benim gözlerimin içine bakarak sürdürdü cümlelerini.

"Ama seninle geçirdiğim her gün, her saat, her saniye birbirinden değerli sevgilim. Geçen bunca yıl, bana seninle olmanın aslında ne demek olduğunu öğretti. Sevmenin, sabretmenin, büyümenin ve en önemlisi de *biz* olmanın. Her sabah seni yanımda görmek, her akşam günün yorgunluğunu senin gülüşünle atmak, hayattaki en büyük şansım oldu. Çünkü seninle sadece bir ev paylaşmadım. Koca bir hayat inşa ettim. Ne zaman yorulsam, ne zaman dünya biraz fazla gürültülü gelse, yalnızca sana sığındım. Sende dinlendim. Sende soluklandım. Yürüdüğümüz bu uzun yol, bazen düz, bazen taşlıydı ama asla yalnız değildim. Çünkü elimde hep senin elin vardı. Tıpkı bugünümde de olduğu gibi, tıpkı yarınımda ve bundan sonrasında da olacağı gibi."

Anlaşılan bugün herkesin kalbime dokunmak gibi bir niyeti vardı. Kocamın dudaklarından dökülenler yalnızca bir kez daha mutluluktan ağlamama sebep oldu.

"Canımın içi," diye fısıldadım yalnızca ona bakarak. O ise kadehinden büyük bir yudum alıp yeniden çevremizdeki kalabalığa döndü.

"Ve bu masanın etrafında bizimle olan, kalbini bize açan ve her mutlu anımıza eşlik eden sizlere de çok teşekkür ediyorum," dediğinde çevremizden küçük bir alkış sesi koptu onun için. Canım kocam durmadı ama. Kadehinden bir yudum daha alıp masaya bıraktıktan sonra yanıma geldi. Bir elimi tutup dudaklarına doğru götürdü ve parmak boğumlarımın üzerine derin bir öpücük bıraktı.

"Ama en çok sana güzel karım... Hayatımı güzelleştirdiğin, bana inandığın, bana *ev* olduğun için çok teşekkür ederim. Bu bir hediye, biliyorum. Nice altı, on altı, yirmi altı, otuz altılı yıllarımıza. Birlikte gülerek, büyüyerek, birbirimizi yeniden ve yeniden daha çok severek... Seni çok seviyorum bir tanem."

O böylesine yüreğime dokunurken, bütün sevgisini yalnızca oraya ilmek ilmek işleyerek konuşurken kendimi tutmam ya da sessiz kalmam mümkün değildi. Aksine haksızlık olurdu. Hâlâ akmayı sürdüren gözyaşlarımı bir elimin tersiyle temizlemeye çalışırken ben de birkaç kelam etmek istedim.

"Seninleyken ben de kendimi dünyanın en şanslı insanı sayıyorum çünkü benim için yalnızca bir eş değil, en iyi arkadaşım, pusulam ve huzurum oldun. Geçirdiğimiz bunca yıl boyunca beni hep olduğum gibi sevdin. Bir an bile vazgeçmedin. Seninle birlikte büyümeme izin verdin. Düştüğümde elimden tuttun. Her şey için teşekkür ederim sevgilim. İyi ki sen... İyi ki biz... Ben de seni çok seviyorum."

Bu kez çevremizdeki kalabalıktan benim için küçük bir alkış tufanı koparken Demir aramızdaki mesafeyi kapatarak iyice yanıma yaklaştı. Önce dudaklarımın üzerine, sonra da şakağıma minik öpücükler bıraktı. Herkes hâlâ derin bir sessizliğin içinde bizi izleyip, dinlerken gözlerimin içine, *"Hadi şu muhteşem haberi verelim,"* dercesine baktı. Bense o bakışları asla geri çevirmedim. Ağır ağır başımı sallayıp Demir'i müjdeyi vermesine teşvik ettim.

Boğazını tok bir sesle temizlerken önce kızımızın yanaklarından öptü ve ardından bizimle olan sevdiklerimize bakarak konuşmayı yeniden o aldı.

"Hayat, hepimiz açısından böylesine güzel devam ederken bazen de şahane sürprizler hazırlıyor işte. Bize umut vermek ister gibi. Biraz gülümsetmek, mutluluğumuza daha da güzellik katmak ister gibi..."

Bakışları yeniden beni bulduğunda büyük bir heyecanla yalnızca onun gözlerinin içine baktım ve başımı sallayarak gözlerimle, *"Söyle hadi,"* dedim. Bir an bile bekletmedi beni ve o kutlu müjdeyi sonunda sevdiklerimize de verdi.

"Bir bebeğin daha aramıza katılacağının müjdesi gibi..."

Gür bir sesle konuştuğunda yerinden ilk kalkan kişi Suat babam oldu. Onu annem ve Devrim babam da takip etti. Senem zaten bu haberi bildiği için sadece coşkuyla kahkahalar atarak, alkışlar tutarak mutluluğumuza ortak oldu.

Suat babam beni kollarının arasına çekerken, "Kızım, hamile misin gerçekten?" diyerek heyecanla soludu. Başımı hızlı hızlı sallayarak, "Evet, babacığım," diye onayladım onu. Beni sımsıkı sarıp sarmaladı.

"Tebrik ederim canım benim. Çok tebrik ederim," dedi sevinç içinde. Ardından Demir'le kucaklaştı. Onu annem, Devrim babam, Bahar, Emre, Şevket abi, Ela abla, Mustafa takip etti. Her biri büyük bir sevinç içinde bizi tebrik etti. Batuhan ise her zaman olduğu gibi yine söylenmekle meşguldü.

"Ya siz, hangi ara ürediniz yine?" Hiç çekinmeden şu anın tam ortasında ona ters bir bakış attım. *Bir gün gerçekten ağzını çivileyecektim!*

Ters bakışlarımı fark ettiği gibi anında kendini toparladı ve gür bir kahkaha patlatarak, "Şaka şaka!" dedi. Biraz önce dans ettiği Mehtap Hanım'ın yanından hızla ayrılıp direkt benim yanıma geldi ve birden beni kucağına alıp kısa bir anlığına çevresinde döndürdü.

Ayaklarım yeniden yeri bulurken, "Yeniden amca oluyorum yani, öyle mi?" diye heyecanla soludu.

"Aynen öyle!" diyerek kocaman bir mutlulukla onayladım onu. Fakat o sırada Demir'in kucağından inen kızımızın bütün ilgisi de bizim üzerimizdeydi. *Hayır, Batuhan'ın üzerindeydi.* Kollarını kaldırarak Batuhan'ın onu kucağına almasını isterken Batuhan onu hiç bekletmedi bile. Ceylin'i kucağına aldığı gibi de kızımızın o muhteşem sorusuyla karşı karşıya kaldı.

"Ama en çok beni seveceksin, dimi Batu?" Ceylin, büyük bir ciddiyetle bunu sorduğunda Batuhan başını geriye doğru atıp gür bir kahkaha patlattı. *Evet, evet. Kızımızın tek paylaşamayacağı kişi kesinlikle Batuhan'dı. Artık bundan çok emin olmuştu.*

Batuhan, yanağından küçük bir makas alırken, "Sen benim ilk göz ağrımsın prensesim. Tabii ki de en çok seni seveceğim," diyerek kızımın yüreğine âdeta su serpti. Aldığı yanıttan bir hayli memnundu benim ballı çöreğim. *Bunu nereden mi anladım?* Küçük hanımın gözleri parıltılar saçıyor, ağzı kulaklarına varıyordu çünkü.

Bu tatlı anın tam ortasında yanıma yaklaşan kişiyi adımı seslendiğinde fark ettim.

"Nisa Hanım?"

Arkamı döndüğümde Mehtap Hanım'ı tam karşımda buldum ve biraz da kendimi ona karşı mahcup hissettim. Malum biraz önce hem bir anda ortadan kaybolmuştuk hem de geldiğinden bu yana onunla doğru düzgün ilgilenememiştik.

"Mehtap Hanım, güzel vakit geçiriyorsunuzdur umarım. Kusura bakmayın. Hem biraz önce ortalıktan kaybolduk hem de sizinle ilgilenemedik. Eşimle küçük bir hediyeleşme faslımız vardı da."

Mahcupluğumu açıkça dile getirirken derin bir gülümseme bahşetti bana. Başını iki yana doğru sallayıp, "Hiç öyle şey olur mu? Sizin adınıza çok mutlu oldum. Tebrik ederim," dedi yumuşacık, içten bir sesle.

"Çok teşekkür ederim."

"Ama benim artık gitmem gerek. Son vapuru kaçırmak istemiyorum," dediğinde nedenini bilmediğim, garip bir üzüntü çöktü üzerime.

"Aaaa! Biraz daha kalsaydınız. Hatta eğer sizin içinde uygunsa, geceyi burada geçirin lütfen. Sizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyarız."

"Çok naziksiniz Nisa Hanım. Bunu ben de çok isterdim ama hem halletmem gereken önemli işlerim var hem de önümüzdeki pazartesiye teslim etmem gereken bir kitap var. Editörüme söz verdim. Onu daha fazla bekletemem."

Karşımdaki kadının bir yazar olduğunu yeniden hatırlamıştım o an. Anlayışla başımı sallarken elinde tuttuğu hediye kutusunu yeni fark ettim.

Üzerinde bir sürü yıldızlar olan mavi kutuyu bana uzatırken, "Batuhan Bey, beni buraya davet ettiğinde evlilik yıl dönümüzün olduğunu söyledi. Ben de elim boş gelmek istemedim," dedi çok kibar bir sesle. Kendimi bir kez daha karşısında çok utanmış hissettim.

"Neden zahmet ettiniz?" Derin bir mahcubiyetle elinden kutuyu dikkatle aldığımda derin derin gözlerimin içine bakmayı sürdürdü.

"Adınıza imzalı."

Kısaca açıkladığında hızla kutunun kapağını açtım ve ellerimin arasında tuttuğum kitaba kocaman bir tebessümle baktım. Batuhan'ın da bahsettiği kitaptı bu. Adı *Kutup Yıldızı*'ydı. Masmavi kapağında bir kız vardı ve yıldızların tam ortasında, elinde minik bir kedi yavrusu tutuyordu. *Oldukça tanıdık geldi bu görüntü bana.*

Boğazımda küçük bir yumru belirirken, "Kutup Yıldızı demek?" diye fısıldadım. Ağır ağır başını salladı Mehtap Hanım. "Evet," diyerek onayladı beni.

"Çok teşekkür ederim Mehtap Hanım. Bu çok kıymetli benim için," diye mırıldandım hâlâ kitabı incelemeyi sürdürürken.

"Rica ederim. Keyifli okumalar dilerim."

"Büyük bir keyifle okuyacağımdan şüpheniz olmasın," dediğimde göz göze geldik. Mehtap Hanım tatlı bir ifadeyle gülümsedi. Bir şey vardı bakışlarında. Anlam veremiyordum ama garip bir şekilde özel hissettiriyordu.

Bakışlarımı hafifçe kaçırdığımda tam da o sırada Batuhan'la gözlerimiz birbirine değdi. Bütün akşam boyunca Mehtap Hanım'a olan ilgisine bizzat yakından şahit olduğum için bu durumu hiç çekinmeden Mehtap Hanım'a da dile getirmek istedim. *Biraz çöpçatanlıktan zarar gelmezdi.*

"Bu arada Batuhan'ın size olan ilgisi de gözümden kaçmadı."

Bunu söylememle dudaklarının arasından alayla karışık bir kıkırtı döküldü. "İlgi mi? Yapmayın Nisa Hanım," dedi aynı alaycı tavrını sürdürürken. "Amacı gayet ortada. Bunun ikimiz de farkındayız bence." Dürüstlüğü karşısında âdeta dilim tutulurken ne diyeceğimi bilemedim çünkü böyle bir tepkiyi pek de beklemiyordum.

"Farkındaysanız neden buraya geldiniz peki?" Dilime engel olamadım. Sözcükler benden bağımsız bir şekilde dudaklarımdan döküldü. "Yanlış anlamayın, yalnızca merak ettim."

Mehtap Hanım hafifçe gülümsedi ve bir kez daha dürüstlüğünü korudu. Bir omzunu silkip, "Değişiklik olsun diye," dediğinde ikimiz de kendimizi tutamadık ve küçük bir kahkaha patlatıp gülüştük. Fakat bu kahkahanın hemen ardından gelen sessizlik kendimi bir kez daha onun karşısında çok garip hissetmeme neden oldu.

"Şaka bir yana, bir erkeğin laflarına çabuk aldanan biri değilim," dediğinde yine başımı salladım ve onun hakkındaki izlenimlerimi bu kez hiç çekinmeden dile getirdim.

"Öyle birine de benzemiyorsunuz zaten. Âşık oldunuz mu hiç?"

Bu soru ağzımdan patavatsızca ve bir anda çıktı. Bunun farkına ise sonrasında vardım. Hissettiğim suçlulukla, "Bu çok özel bir soru oldu. Özür dilerim. Asla cevaplamak zorunda değilsiniz," diyerek telaşla konuştuğumda başını *hayır* dercesine sağa sola doğru salladı. Genişçe gülümsedi bir kez daha.

"Hayır, dilemeyin. Cevaplayamayacağım bir soru değil."

Gülümseyen dudakları düz bir çizgi hâlini alırken çehresini saran güzel ifade de yavaş yavaş yok oldu. Ona baktığımda, gözlerini derin bir hüznün sardığını fark ettim. Başını eğdi. O hüzünlü gözleri benden gizlemek istedi. Önce kısa ama etkili bir sessizlik girdi aramıza. Derince nefeslendi. Sanki kendini öyle toparlayacakmış gibi aldığı o uzun nefese odaklandı. Omuzlarını bilhassa dik tutmaya çalışır gibi kaldırırken bakışlarını da yeniden bana sabitledi. Gözlerinde puslu ama çok parlak bir ışık vardı.

"Biliyor musunuz Nisa Hanım, aslına bakarsanız kitap yazmak, dışarıdan göründüğü kadar kolay bir iş sayılmaz. Her ne kadar öyle sanılsa da, buna pek katıldığımı söyleyemem çünkü kendinizden bile gizlediğiniz duyguları, bastırdığınız bütün acıları ve kalp kırıklıklarını bir yere dökmek istemenizle başlar her şey. Birileriyle paylaşmak ister, belki de sizi anlamalarını umarsınız. Her şeyden öte de..." Durdu ve bir elini şakağına doğru götürdü. "Burasıyla değil..." Aynı eli yüreğine gitti bu kez. "Aslında burasıyla yazarsınız bütün o satırları."

Bir kadın, başka bir kadının ne yaşadığını o anlatmasa da sezebilirdi. İnkâr edemezdim, Mehtap Hanım'ın hüzünlü sesi kalbime dokunmuştu. Yüzünün derinliklerinde taşıdığı ama ısrarla gizlemeye çalıştığı keder, altından akan engin bir bilgelikle birleşmişti. Kaşlarının arasındaki hafif çizgiler, dudak kenarındaki o çok ince ama belirgin gölgeler... Kısaca tüm çehresi bir hikâye anlatıyor gibiydi ve ben o hikâyeyi dinlemeyi, neler yaşadığını öğrenmeyi çok isterdim.

"Yani en azından benim için bu durum böyle. Cevap da fazlasıyla açık oldu sanki ha, ne dersiniz?" diyerek kelimeleri toparlamaya çalıştığında hızlı hızlı başımı salladım.

"Olmuşsunuz belli."

"Çok," diyerek onayladı beni. Fakat bu cevap ona dair merakımı dindirmekten çok uzaktı. Aksine daha da arttırmıştı.

"Ne oldu peki?" İlgiyle sorduğumda yeniden göz göze geldik.

Derince nefeslendikten sonra buruk bir tebessümle, "Belki başka bir kitapta anlatırım," dedi ve hemen ardından, "Nasıl *aşka düştüğümü*," diye ekledi.

Mesaj gayet açıktı. İmerakımı burada sonlandırmak zorundaydım. Daha fazla ileri gidemezdim. Bu onun özeliydi, saygısızlık etmemeliydim.

Bundan sonrasında Batuhan'la ne yaşarlardı, bilmiyordum ama Mehtap Hanım'a dair merakımın dinmeyeceğinden o an fazlasıyla emin olmuştum.

"Batuhan Bey'den konu buralara nasıl geldi bilmiyorum ama sizin kısa yokluğunuzda, bana biraz Demir Bey'le yaşadıklarınızdan bahsetti."

Batuhan Bey'in ağzını gerçekten çivilemeyi düşünüyordum. Neden kadına bunlardan bahsetmişti ki? Umarım, meselelerimiz onun canını sıkmamıştır.

"Batuhan Bey, biraz fazla gevezedir." Hafif isyankâr bir edayla söylendiğimde başını onaylamayan bir tavırla iki yana doğru salladı.

"Ama hikâyenizi dinlemek çok hoşuma gitti."

Kendimi tutamadım o an. Buruk bir gülümseme dudaklarıma yerleşirken, "Bazı detaylar üzücü olsa bile mi?" diye sordum. Başını salladı yine usulca.

"Bilhassa... O detaylar, her şeyi daha anlamlı kıldı. Oruç Aruoba'nın çok sevdiğim bir sözü var. *'Sana büyük acılar vereceğim çünkü senin büyük sevinçler yaşamanı istiyorum,'* diyor. Bana o sözü anımsattınız."

Sözün güzelliği karşısında gözlerimin dolmasına yine ve yine engel olamadım.

"Ne güzel bir sözmüş," diye mırıldandım pürüzlü bir sesle.

"Hayat sizi sınamış belli ki ama hepsi elbet bir amaca, belki de bugüne hizmet ediyordur, buna eminim."

"Belki de," diyerek onu onayladığımda bakışları önce derin derin benim üzerimde gezindi. O bakışlarda merhamet ve bolca sevgi vardı. Sonra arkasını döndü, bahçedeki kalabalığa baktı. Senem'i, Demir'i, Mustafa'yı, Ceylin'i ve ailemin bütün üyelerini tek tek inceleyip derin bir tebessümle yeniden bana döndü. Göz göze geldiğimizde yüzü kocaman bir umutla aydınlandı.

"Ama bütün bu zorlukları ardınızda bıraktığınızı görebiliyorum ve yürekten inanarak söylemek istiyorum ki, çok mutlu olacaksınız Nisa Hanım. Hem de *sonsuza, sonsuzluğa kadar...* Bunu biliyorum. Nasıl olduğunu sormayın, sadece hissediyorum işte."

İçtenliği yüreğimi sıcacık yaptı. Gözlerimden yanaklarıma süzülen yaşları, uzanıp parmak uçlarıyla bu kez Mehtap Hanım temizledi. Çehresine kocaman bir şefkat hâkim olurken tereddütle, "Sarılabilir miyim sana?" diye sordu. İlk defa *siz* diye hitap etmemiş, *sen* demişti.

"Elbette," diyerek kollarımı iki yana doğru açtım ve bana sarılmasına izin verdim.

Sarıldı. Sarıldım. Sarıldık. Hem de sımsıkı, sanki uzun yıllardır birbirini tanıyan iki dost gibi sarıldık. Kollarının arasında asla kendimi ya da onu bir yabancı gibi hissetmedim. İçimde bir şey çözülüyormuşçasına şefkatli, içten ve samimi bir kucaklamaydı. Hatta öyle ki, Mehtap'ın ellerini bir anda saçlarımın

arasında hissettim. Usul usul, sanki bir anne şefkatiyle saçlarımı okşadı ve ben bunu asla garipsemediğimi fark ettim. Aksine hoşuma bile gitti.

Birbirimizden uzaklaşarak ikimiz de aynı anda geriye doğru çekildiğimizde geldiğinden bu yana ilk kez onu gözleri dolu bir şekilde gördüm. "Kendine çok iyi bak. Olur mu?" diye sorduğunda sadece başımı sallamakla yetindim. Arkasını dönmeden hemen önce, "Hoşça kal," diye fısıldadı.

"Güle güle," diye karşılık verdiğimde omuzlarını dikleştirdi ve bana bu kez gerçekten sırtını döndü.

Batuhan'ın da onun yanına gelmesiyle Mehtap Hanım köşkün kapısına doğru ilerledi. Dışarıda bir taksi olduğunu o an fark ettim. Batuhan onu kapıya kadar uğurladıktan sonra bir kez daha arkasını döndü ve bizlere, hepimize baktı çünkü hepimizin gözleri de yalnızca onun üzerindeydi. Bakışlarını herkesin üzerinde tek tek gezdirdikten sonra bir elini havaya kaldırıp el salladı ve sonra birden bana döndü. Başıyla küçük bir selam verdi, ben de aynı şekilde başımı eğerek ona küçük bir selamda bulundum. Elini bana doğru salladığında, ben de bir elimi havaya kaldırarak ona salladım. Garip bir şekilde kendimi bir veda sahnesinin tam ortasındaymışım gibi hissettim. İçimi derin bir hüzün sarıp sarmaladı. Sonrasında Mehtap Hanım arkasını döndü, taksiye bindi ve çok geçmeden gözlerimizin önünden tamamıyla kayboldu.

Onun gidişiyle önüme döndüm ve bir ömür boyunca hayatımda olmasını istediğim insanların yüzlerine baktım. *Aileme, eşime, kızıma, kardeşlerime ve dostlarıma...*

Her şey hâlâ aynı ama bir taraftan da çok farklıydı. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. İçimizde büyüyen yürekler, artık bambaşka yerlerdeydi. Bazı şeyler sadece yaşanır ve üzerine asla konuşulmazdı. *Zaman gibi mesela...* Bir gün uyanırsın ve koca sekiz yıl içinde ne kadar büyüdüğünü fark edersin. O yılların seni nasıl şekillendirdiğini, nasıl bambaşka biri hâline getirdiğini ve en önemlisi de nasıl olgunlaştırdığını anlarsın. Ellerini önüne uzatıp bakarsın, hâlâ senin ellerindir ama artık daha farklı bir şekildedir. Düşüncelerini taşırken artık daha temkinlisindir.

Sekiz yıl önceki ben, bugünkü beni görse ne derdi bilmiyordum. Belki gurur duyardı, belki de hiç tanımazdı ama bildiğim bir şey vardı ki... Zaman insanı her halükârda değiştiriyordu. Onun izini teninde, ruhunda, gözlerinin derininde taşıyordun. Bazı anlar siliniyor, bazılarıysa kemik gibi içinde kalıyordu. Ve en tuhafı da bunca yılın içinde, bazı şeylerin de hiç değişmemesiydi.

Hayaller ve hayatlar...

Her zaman birbiriyle denk düşmüyordu. İnsan, hayatı boyunca zihninde binlerce ihtimal kuruyordu ama gerçek hayat, çoğu zaman tüm o ihtimallerin ötesinde, kendi akışında ilerliyordu. Bazen en çok istediğin şeyler olmazdı çünkü olması gerekenler, senin bile hayal edemeyeceğin kadar güzel

bir şekilde ayaklarının önüne serilirdi. Bazen de insan, ucunda her ne olursa olsun kaderini kendi elleriyle yazardı. *Yılmadan, vazgeçmeden, her şeye ve herkese rağmen seçtiği o yolda yürüyerek...* Ve sonra öyle bir an gelirdi ki, aslında en büyük mucizenin tam da içinde yaşadığın o an olduğunu fark ederdin.

Bakışlarımı karşımdaki kalabalığa çevirirken en sevdiğim insanların şu an dip dibe olduklarını ve birbirleriyle gülüşerek sohbet ettiklerini fark ettim. *Çocukluğum Senem ve Mustafa, gençliğimin ve geleceğimin en büyük parçası Demir ve bütün hayatımın en önemli varlığı kızım Ceylin...* Yan yanalardı.

Gözlerim ilk olarak onu buldu.

Mustafa'nın kollarına güven ve derin bir sevgiyle sığınmış Senem'i...

Sarışınım... İlk ve son limanım...

Onu izlerken içimi tarifsiz bir huzur kaplıyordu. Hayat, bizi defalarca sınamıştı. Yerle bir eden fırtınalardan, kopup giden mevsimlerden, uzun ve keskin suskunluklardan geçirmişti ama her ne olursa olsun, her defasında el ele çıkmıştık o karanlığın içinden. Ne kadar zorlansak da aynı rüzgârda savrulsak da ayrı düşmeden birbirimize tutunmayı öğrenmiştik.

Şimdi, vardığımız bu durakta geçmişin kırık dökük izleri değil, içimizde büyüttüğümüz bağın gücü ayakta tutuyordu bizi. Zamanın öğüttüğü hatıraların yerine, birbirimize kattığımız dostluk ve bağlılık vardı ve bununla gurur duyuyordum. İçimde tarifsiz bir minnet büyüyordu çünkü kim olursam olayım, neye dönüşürsem dönüşeyim her zaman onun kardeşi olarak tamamlanmıştım.

Mustafa'ya ve ona baktıkça, içimden gelen en güçlü dürtü, yalnızca sessizce gülümsemekti çünkü o gülümsemenin ardında, anlatılması gerekmeyen her şey saklıydı. Ve bazı mutluluklar, sadece izlenmek içindi. *Paylaşılamasa da yürekten hissedilirdi. Tıpkı onlar gibi...*

Bakışlarım kollarına sığındığı Mustafa'ya değdi bu kez. O benim için her zaman gerçek bir abi olmuştu. Fikirleriyle, bazen de o çokbilmişliğiyle hayatımı yönlendirip, beni bu zamana kadar koruyup kollamıştı. Varlığı, en karanlık zamanlarımda bile bir pusula gibi yolumu aydınlatmış, içimi de sonsuz bir güven duygusuyla doldurmuştu. Ne zaman tökezlesem, bana uzanan ellerden biri de yalnızca ona aitti.

Sonra bakışlarım Mustafa'dan uzaklaşarak asıl merkezine odaklandı. Yıllar önce ilk kez *kükreyen kedi yavrusu* diye seslendiğim, şimdiyse hayatımın en büyük gerçeği olan, kucağında kızımızı sımsıkı sarıp sarmalayan adama. *Demir Gürsoy'a... Kalbime, nefesime, yoldaşıma, ortağıma, kısaca her şeyime...*

Hayatımı belli başlı sınırlara sığmaya çalışarak yaşamış biriydim ama Demir'le tanıştığımdan bu yana, sanki onun varlığı bana sonsuzluğu, belki de bütün sınırsızlıkları veriyormuş gibiydi. Köşesinden kaçtığım her şeyin tam ortasında dururken, kendi hayatımın merkez noktasında dikilirken ve onun,

sevdiğim adamın yörüngesinde süzülürken bana bütün dünyaları vermiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Ne diyor çok sevdiğim bir şarkısında Sezen Aksu...

"Ben böyle yürek görmedim, böyle sevgi.
Şimdi çocuk büyümekte günbegün.
Bütün hüzünleri okşadı birer birer.
Gizli bir ümide sarılarak biraz küskün."[23]

Zaman onunlayken bambaşka akıyordu. Bütün kavramını yitiriyordu. Günler haftalara, haftalar aylara, aylar ise yıllara dönüşüyordu ama hiçbirinin bir önemi yoktu. Geçip giden mevsimlerin hesabını tutmuyordum artık çünkü her anım yalnızca onunla doluydu. Ben yalnızca onunlayken bir bütündüm. Birbirimizin kalbine dokunduğumuz ilk andan beri yalnızca şunu biliyordum ki, Demir bana armağan edilmiş, kaderime yazılmış en güzel şeydi. Bu hayattaki en büyük dayanağımdı ve hiçbir kuvvet, kök saldığı yüreğimden onu söküp alamazdı.

Bazen de seçimlerimiz kaderimizi belirlerdi ve ben en güzel seçimimi yıllar önce o havalimanından geri dönüp, onun elini sımsıkı tutarak gerçekleştirmiştim. Demir haklıydı çünkü. Biz en başından beri birbirimizin kaderiydik. İster yetimhanenin soğuk koridorlarında ister Yalova'nın küçük bir semtinde isterse de Büyükada'da olsun. Biz her ne olursa olsun bir şekilde yan yana gelecektik. Kalplerimiz bir şekilde birbirini bulacaktı. Kaçışı yoktu. Bizim kaderimiz buydu ve yalnızca birbirine yazılmıştı. *Biz, birbirimize yazılmıştık.*

Ve öyle güzel sevmişti ki beni... Ve hâlâ da öyle güzel seviyordu ki beni... Kalbimde kanat çırpan ömrü bir günlük kelebekler bile sonsuza dek mutlu yaşamaya devam edeceklerdi.

Ve biliyordum ki, bundan sonrasında da bizi upuzun, sürprizlerle dolu bir hayat bekliyordu. Kızımız ve yakında aramıza katılacak olan minik yeni yol arkadaşımızla birlikte çünkü hayatın mucizeleri hiçbir zaman bitmezdi. Bizim masalımız da burada bitmiyordu. Aksine, en güzel yerinden devam edecekti çünkü mutlu sonlarımız değil, mutlu hayatlarımız vardı.

Ben Nisa...

Bir zamanlar yalnızlığın kuytusuna saklanmış, bu çarpık dünyaya gözyaşlarıyla direnmeye çalışan o küçük kız çocuğu. Küçük omuzlarıyla büyük kayıplar taşıyan, kendine ait dört duvarın karanlığına sığınan bir çocuk...

Ama bir gün, hiç beklemediğim bir anda içime sızan ve bütün hayatımı yerinden oynatan bir ışık doğdu. *Sessizce ama bütün parlaklığıyla gök gürültüsünü dindiren, güneşi tüm sıcaklığıyla ortaya çıkaran bir ışık... Senem'im...* Tüm korkularımı yok edip, karanlıkla hapsolan umudumu gökkuşağına

[23] Sezen Aksu'nun *"Bir Çocuk Sevdim"* şarkısının nakaratlarıdır.

çevirdi. Dostum oldu. Kardeşim oldu. Yalnızlıkla ördüğüm o duvarlara kendi elleriyle çiçekli bir pencere açtı.

Yıllar geçti. O iki küçük kız çocuğu büyüdü. *Biz büyüdük.* Önce genç kız, sonra da birer yetişkin olduk. Sırtımızda ağır hikâyelerle, ellerimizde yarım kalmış umutlarla yürümeyi öğrendik. Yoldaki taşlar zamanla sertleşti, renkler bazen soldu ama biz her daim yürümeye devam ettik. Gökkuşağının peşine düşerken zaman zaman karanlıkta da kaldık. Birbirimizi yitirdiğimiz anlar da oldu ama içten içe hep biliyordum ki, o renkler bir gün yeniden canlanacaktı. *Ve öyle de oldu.*

Ben Nisa Altun...

Acılarından ve hayatın acımasız darbelerinden büyük dersler almış Nisa Altun...

Kalbimin sevgiyi, aşkı hiç tatmayacağını zannederken hiç ummadığım bir anda en az benim kadar inatçı bir genç adamla tanıştım. Ansızın, birdenbire tuttu elimi. Bir kedi yavrusu gibi ürkek ama bir yıldız kadar parlaktı o el ve ben, bana uzanan o el sayesinde hiçbir şeyden korkmayan biri hâline geldim. Öyle tutmuştu ki, bir an bile bırakmamıştı beni. Hiç izin vermemişti gitmeme. Sarıp sarmalamıştı daima. Gözlerinin içinde yalnızca aşkla değil, bana derin bir güvenle, inançla bakan bir hayat vardı ve onun sayesinde o küçük kız büyümüş, sevmiş ve en yoğun şekliyle sevilmişti. *Hayır, bizim hikâyemiz kesinlikle basit değildi. Aksine çok, çok özeldi.*

Ben Nisa Altun Gürsoy...

Artık hiç yalnız değildim. Gökkuşağının bütün renklerine yeniden sarılan kadındım. Sevgiyi hiç tanımamış bir kalbin, önce aşkla sonra da annelikle yeniden atmayı öğrendiği hâliydim. Üstelik bu defa, o renklerin içinde yalnızca kendimi değil, eşimi, kızımı, ailemi taşıyordum. Kendimden sakladığım tüm sevgiyi, şimdi yalnızca onların üzerine yıldız tozu gibi serpiyor, karanlıkta kalan herkes için bir parça ışık olmaya çalışıyordum.

Ve ben Nisa Altun Gürsoy...

Ben aslında kim miyim?

Başımı kaldırıp da gökyüzüne baktığımda bütün ışıltısıyla bizi selamlayan Kutup Yıldızı, bana asıl sorumun cevabını veriyordu.

SON

Mehtapsu'dan Not:

Evet, bu kez gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki...

Onlar erdi muradına, biz de çıkalım kerevetine.

Ama siz yine de sayfaları çevirmeye devam edin. =)

Çünkü sizin için minik bir sürpriz, özel bir sahne var.

BAŞKA BİR EVRENDE EN GÜZEL HÂLİNİZLE

♪ *Madrigal – Seni Dert Etmeler*

31 Aralık 2015

Buz gibi esen rüzgâr, insanın yüzünü bıçak gibi keserken, gökyüzü de bu gece lacivert, kadife bir perdeye dönüşmüştü. Hava ayaz, yıldızlar ise ışıl ışıldı.

Demir, maruz kaldıkları bu sert rüzgârın uğultusunu bastırmak istercesine hızlı ve telaşlı hareket ediyordu. Akşam yemeği sonrasında arka sokaklarda arayıp bulduğu paslı teneke kutusunu bulundukları çatının bir köşesine yerleştirmiş, içine de aynı şekilde bulduğu odunları düzgünce dizmişti. Elleri soğuktan iyice kızarmıştı ama yine de pes etmiyordu çünkü bu gece için küçük de olsa özel bir hatıra yaratmak istiyordu.

Abisi Mustafa, tüm bu hazırlığın iki adım gerisindeydi. Soğukta buharlaşan nefesini sigara dumanıyla gökyüzüne doğru üflerken elleri montunun cebinde oldukça umursamaz bir tavır sergiliyordu. Dudaklarının kenarındaki hafif alaycı gülümsemesiyle küçük kardeşinin telaşına seyirci kalmayı tercih ediyordu. Hiçbir işin ucundan tutmuyordu ama Demir biliyordu ki, bu umursamaz görünen duruşun ardında abisinin her zaman tetikte olan, etrafı kolaçan eden bir tarafı vardı.

Fakat...

Mustafa'nın bu umursamazlığına tahammül etmesi de bir yere kadardı. Çatık kaşlarıyla birlikte ona dik dik bakarken iki büyük adımda Mustafa'nın yanına gitti ve hışımla elinden çakmağı aldı. Tekrar tenekenin karşısına geçip üzerindeki kâğıt parçalarını tutuşturmaya çalıştı fakat rüzgâr öyle sert esiyordu ki çakmağın ucundaki alev, daha kâğıtla buluşmadan hemen sönüyordu. Birkaç kez daha aynı hareketi tekrarlasa

da sonuç istediği gibi olmadı. Bir posta da buna sinirlendi Demir. Gözlerini devirdi önce ama sonrasında bu sinirini içinde tutamayıp, yanındaki insana patladı.

"Kırk kez diyorum sana şu zıkkımı yanımda içme diye! Zaten sinirliyim! Bir de sen yanımda içiyorsun şu illeti!"

Onun bu öfkeli söylenişine karşılık Mustafa yalnızca pişkince sırıttı. Sessiz kaldı. Biliyordu çünkü küçük kardeşinin aslında neden sinirli olduğunu.

"Elimde kalacak. En sonunda o kepçe kulak denen Ahmet elimde kalacak. Eceli olacağım az kaldı. Yanında olmadığım her anda yapışıyor kıza. *'Oğlum uzak dur sevgilimden. Bak, mahvederim seni,'* diyorum ama laftan da anlamıyor it herif. İnadıma yapar gibi daha çok yapışıyor. Yetti artık! Söyleyeceğim müdüre. Değiştireceğim sınıfımı. Geçeceğim sayısala."

Konu ne miydi? Konu Nisa'ydı. Nisa kim miydi? Tıpkı Demir ve Mustafa gibi daha bebekken yetimhaneye bırakılan bir başka kimsesizdi ama bütün bunların yanı sıra Demir'in sevgilisi, bu değersiz gördüğü hayatında en değer verdiği kişiydi ve konu Nisa olunca Demir'in gözü hiçbir şeyi görmezdi.

Nisa ve Demir'in arasında çok özel bir bağ, derin bir sevgi vardı. Henüz on yedi yaşında olsalar da ikisi de birbirine, bir diğerinden vazgeçemeyecek hâlde, körkütük bir şekilde âşıktı. Her şey onlar için aslında beş yaşında başlamıştı. Bir gün o küçük, beş yaşındaki Nisa, yetimhane bahçesine çıkıp da elindeki bilyeleri Demir'le paylaşmak istediğinde olanlar olmuştu.

O zamana dek yetimhanede birçok kez yan yana gelmişlerdi ama Demir'in kalbi ilk kez, Nisa ona bilyelerini uzattığında çok hızlı çarpmaya başlamıştı. Kızların da erkekler gibi bilyeyle oynayabileceğine hiç ihtimal vermezken Nisa hiç çekinmeden avuncundaki bilyelerini ona uzatmıştı. *"Gel birlikte oynayalım,"* demişti ve o günden itibaren de hep birlikte oynamışlar, hiç ayrılmamışlardı. Her anları birlikte geçmiş, birlikte büyümüşlerdi. Yaşları biraz daha büyüyünce de birbirlerine açılmışlar, zaten kalpleri bir iken, ellerini de birbirlerine kenetleyerek yine bire çevirmişlerdi. Gelecek planlarını ise şimdilik birbirleri üzerine kurmuşlardı.

Eğitim hayatlarının ilk dönemi olan ilkokulda birlikte aynı sınıfları, aynı sıraları paylaşmış olsalar da Demir ve Nisa'nın sınıfları lisede ne yazık ki ayrılmak zorunda kalmıştı. İkisi de lise üçe aynı okulda gidiyorlardı ama aynı sınıfı paylaşmıyorlardı. Demir'in de bütün öfkesi bundandı çünkü Nisa'nın sınıfındaki Ahmet, her fırsatta Nisa'nın dibinde bitiyor, kızı rahatsız ediyordu. Demir'in deyimiyle de kıza iyice yapışıyordu. Bir raddeye kadar Demir bunu sakinlikle karşılamıştı ama son günlerde Ahmet'in bu ısrarcı ve yapışkan hâlleri hem Nisa'nın hem de Demir'in canını sıkmaya başlamıştı.

Bütün bunlara elbette Mustafa da yakından şahit olmuştu çünkü o da aynı liseye gidiyordu ve küçük kardeşinin bu kıskanç tavırlarından büyük bir zevk alıyordu. Tanıyordu kardeşini. Asla rahat durmayacağını da biliyordu. Eninde sonunda o sınıfı bir şekilde değiştirecekti.

Demir, Mustafa'nın sakinliğinin aksine okulda asi asi takılırdı. Kravatını gömleğinin yakalarından sarkıtır, herkese ama en çok da sevgilisi Nisa'ya bulaşanlara kafa tutardı. Zaman zaman da o kafa tutmalar yaralı bereli kavgalara dönüşürdü. Neyse ki her kavganın sonunda yanında yarasını sarıp, öpen şahane bir kız vardı.

Mustafa, dudaklarının kenarındaki alaycı gülümsemeyi hiç gizlemeden, "Boğma şu kızı," diye söylendi. Demir, yalnızca omuz silkti. Abisinin söylediğine pek de aldırış etmedi ama altta kalmak gibi bir niyeti de hiç yoktu.

"Yoo ben boğmuyorum. Sadece çok seviyorum."

Dakikalar boyunca sadece kendisinin bu çatı katını süslemekle uğraşıp, abisinin yan gelip yatmasına epey tavırlıydı Demir ve bu tavrını da ondan başka şekilde çıkarmakta hiç kaçınmayacaktı.

"Bana diyorsun ama Kaan'ı döven de babamdı zaten, değil mi abi?" Bu sözler karşısında Mustafa'nın çehresindeki rahat ifade anında silindi, yerini sert bir ifadeye bıraktı.

Kaan meselesine hiç girmeden, "Babamı niye katıyorsun lan?" diye kızdı. Demir yine omuz silkti. Önündeki tenekenin içindeki kâğıtları tutuşturmak için bir kez daha çabaladı ama Mustafa sanki bu anı bekliyormuşçasına birden Kaan meselesini bülbül gibi şakımaya başladı. Zaten Demir'den de hiçbir şeyi saklamazdı.

"Ayrıca hak etti o piç kurusu. Dalga geçti kızla. Bir Senem görmüyor zaten nasıl şerefsiz bir varlık olduğunu."

Senem kim miydi?

İşte o da Mustafa'nın kalbinde yatanın hikâyesiydi.

Nisa'nın yetimhanedeki oda arkadaşıydı. Altı yaşında ailesini trajik bir trafik kazasında kaybetmesinin üzerine akrabaları ona sahip çıkmamış, kimsesiz kalmıştı. Devlet de Senem'i yakınlardaki yetimhaneye vermişti.

Yetimhanedeki hayatına başladığı ilk günden beri Senem, Nisa'yla aynı odayı paylaşıyorlardı. Geçen yıllar içerisinde iki genç kız sıkı dost, hatta birbirlerine kol kanat geren iki liman olmuşlardı. Birbirlerine sığınarak, acılarını ve mutluluklarını paylaşarak büyümüşlerdi.

Mustafa'nın Senem'e olan hisleri ise onu ilk gördüğü andan itibaren başlamıştı. Senem, o güneş kadar parlak sarı saçlarıyla, yemyeşil gözleriyle, üzerindeki pembe elbisesiyle ve ürkek bakışlarıyla yetimhanedeki oyun odasına ilk kez girdiğinde gözlerini ondan alamamıştı Mustafa ama sadece gözlerini değil, kalbini de tam da o anda ona vermişti ve bir daha da almayı hiç düşünmemişti.

Mustafa, Demir gibi cesaretli değildi lakin. Kafasına estiği gibi hareket edemiyordu. Hep bir adım sonrasını düşünerek ilerliyordu. Yıllar geçmişti ama bir türlü açılamamıştı Senem'e. Açılsa bile karşılık bulamayacağını düşünüyordu çünkü Senem, her ne kadar Nisa'yla olduğu gibi onlarla da yakın arkadaş olsa da uçarı, deli dolu, hayattan beklentileri epey fazla olan bir kızdı ve Mustafa'ya da o gözle hiç bakmamıştı. *En azından Mustafa'nın aklından geçenler tam olarak böyleydi.*

Mustafa da hem reddedilmek istemediği için hem de arkadaşını kaybetmeyi göze alamadığı için aşkını kalbine gömmeyi tercih etmişti. Fakat zaman zaman da kendine engel olamıyordu işte. Hem kıskançlığı hem de Senem'i herkesten ve her şeyden daha çok düşünüp, korumak isteyen kalbi bazen bütün yollarını kapatıyordu.

Demir, "Hoşlandığı çocuğu patakladığının farkındasındır umarım," dediğinde Mustafa sigarasından sert bir nefes daha çekti ve aynı anda da gözlerini devirdi.

Demir'in Kaan diye bahsettiği kişi okulun futbol takım kaptanıydı. Aynı zamanda da son sınıf öğrencisiydi. Havalı bir tipti ama o havası Mustafa ve Demir'in karşısında patlamış bir balon gibi anında sönüveriyordu. Futbol takımının kaptanı olabilirdi ama okulun asi, popüler çocuğu ise Demir'den başkası değildi. Mustafa, Demir'e göre daha sakin

biriydi ama bazı anlar onun da gözleri öfkeyle kararabiliyordu. *Özellikle de konu Senem ise...*

Evet, Demir'in de bahsettiği gibi Senem, Kaan denen bu çocuktan bir hayli hoşlanıyordu. Üstelik Kaan da son günlerde Senem'in yanından hiç ayrılmıyordu, ta ki Mustafa ona ağzının payını verene kadar. Kaan, Senem'in çevresinden bu eylemle birlikte hızla uzaklaşırken, Senem de Mustafa'nın yaptığı şeyden dolayı onunla konuşmuyordu. Senem anlamıyordu ama Mustafa o anı hatırladıkça sinirlerine hâlâ hâkim olamıyordu. Kaan denen pisliği gidip bir kez daha dövmek istiyordu.

"Bir bildiğimiz var da dövdük herhâlde. O çocuğun niyeti başka çünkü." Öfkeyle solurken Demir yine ve yine sadece omuz silkti. Bu kez o umursamaz, ilgisiz bir tavır takındı çünkü abisinin birdenbire Kaan'ı dövmesine o da anlam veremiyordu.

"Başka maşka... Sarı fena trip atıyor sana."

"İstediği kadar trip atsın. O küçük aklı almıyorsa, bu onun sorunu."

"Kaan'ı dövmekle hiç iyi etmedin, kabul et." Mustafa gürültülü, sert bir nefes bıraktı Demir'in söylediklerinden dolayı. Kardeşinin Kaan'ı savunmasını hazmedemedi ve normalde söylemeyi asla düşünmediği kelimeler o an bir anda dudaklarından firar etti.

"İlla söyleteceksin beni Demir ya! Kaan'ın asıl derdi Nisa oğlum!" Mustafa'nın öfkeli bağırışıyla Demir'in bütün vücudu kaskatı kesildi. Başından aşağı kaynar sular dökülür gibi oldu. Kan âdeta beynine sıçradı. "Arkadaşlarıyla konuşurken duydum. *'Senem bahane, Nisa şahane. Ben asıl onu istiyorum,'* diyordu şerefsiz ama sen bilirsin tabii."

Mustafa, asıl meseleyi artık tam anlamıyla açıkladığında Demir hemen celallendi. "Sikerim onun belasını!" diyerek dişlerinin arasından tısladı. Çatının tam ortasında hararetle bir ileri bir geri yürümeye başladı. Bir taraftan da Kaan'ı dövme planları yapıyordu.

"Yaa... Bu yüzden Senem'e yaklaşıyormuş işte piç."

"Ne zaman dövüyoruz?"

Mustafa da bundan korkuyordu zaten. Demir'i tanıyordu. Rahat durmazdı. Hele de söz konusu Nisa olduğunda pimi çekilmeye hazır bir bomba gibiydi. Bu yüzden bu meseleyi kendine saklamak istemişti ama kardeşi sağ olsun pek de başarılı olamamıştı.

"Ne oldu kardeşim? İş senin sevdiğine dayanınca yerinde duramıyormuşsun, değil mi?" Mustafa, alayla karışık bir şekilde isyan ettiğinde Demir bir elini havaya kaldırdı ve onu geçiştirircesine salladı.

"Ne zaman dövüyoruz şu iti?" diye tekrarladı.

Bu kez de Mustafa çok sakin bir tavır takındı. "Dövmüyoruz. Ben dövdüm işte yeter," dedi ama bu sözler Demir'i elbette tatmin etmedi. Kararını çoktan vermişti. Kaan'ı bir de o dövmeden içi rahat etmeyecekti.

"Abiii!" Sinirle bağırdığında Mustafa'dan ensesine doğru sert bir şamar yedi.

"Sus lan!"

Mustafa'nın ikazıyla gerçekten bir müddet sustu Demir. Herkese diklenirdi de söz konusu abisi olunca saygıda kusur etmezdi. Ona boynu kıldan inceydi. Üstelik bu hayatta sahip olduğu tek ailesi de oydu. *Malum babasının akıbeti henüz belli değildi.*

Mustafa, "Ayrıca şu an bunu düşünemeyiz. Biliyorsun, iki gün sonra babamın duruşması var. Dikkatimizi Kaan'a veremeyiz," diye devam ettiğinde, Demir bu kez başını onu onaylarcasına salladı.

Mustafa ve Demir, anneleri Ceylin'i Demir'in doğumunda kaybetmişlerdi. Babaları Onur Polat ise yıllardır hapishanedeydi. İki gün sonra da çok önemli bir duruşması olacaktı. Demir ve Mustafa, bu duruşma için çok heyecanlılardı çünkü bu kez ikisi de umut doluydu. Babalarının hapishaneden sonunda çıkacağını, özgürlüğüne kavuşacağını düşünüyorlardı.

Ayrıca yarın okul tatildi. Bir güne dedikleri gibi babalarının duruşması vardı ama diğer gün Demir için Kaan'ı dövmeye kesinlikle ideal bir gündü.

"Tamam, duruşmadan sonra dövelim o zaman."

Demir, kendine en makul fikri önerdiğinde Mustafa başını iki yana doğru salladı. Sıkıntılı bir nefes bırakıp gözlerini devirdi. O an, bu meseleyi Demir'e söylemekle ne büyük hata ettiğinin bir kez daha farkına vardı çünkü çoktan anlamıştı ki kardeşi Kaan'ı bir şekilde dövecekti. Yoksa ne içi rahat edecekti ne de bu işin peşini bırakacaktı, belliydi.

Sigarasının son nefesini de çekip, izmaritini yere atarak söndürdü. Ardından izmariti aldı ve teneke kutusunun içine attı. Bunu yaparken

de ağzının içinden, "Ben niye söyledim ki sana bunu?" diye mırıldandı. Pişmanlığı bütün hücrelerindeydi ama artık çok geçti.

"Gel, şu ateşi yakalım artık."

Demir'in sırtına hafifçe vurduğunda birlikte yeniden tenekenin başına geçtiler. Bu kez Demir kâğıt parçalarını avuçlarının arasına aldı, Mustafa ise çakmağı yaktı. Birkaç başarısız denemenin ardından sonra sonunda kâğıt parçaları önce ateşle, sonra da odun parçalarıyla buluştu. Tenekenin içindeki odunlar artık çıtırdayarak yanmaya başladığında Mustafa'nın omuzları istedikleri sonuca ulaşmanın verdiği rahatlıkla düştü, Demir ise abisine bakarak gururla gülümsedi. Buz tutmuş ellerini ateşe uzatıp ısıtmaya çalıştı. Mustafa'nın derin derin bakan gözleri ise Demir'in üzerindeydi. Ona söylemek istediği başka önemli bir mesele daha vardı.

"Şu Suat denen adam," diyerek söze girdiğinde Demir ateşin kıvılcımlarından başını kaldırarak meraklı gözlerle abisine baktı. "Bu kez babama yardım edecekmiş," diye devam ettiğinde Demir'in meraklı gözleri umutla parladı.

"Harbi mi?" diye mırıldandı heyecanla.

Ağır ağır başını salladı Mustafa. Yetimhane müdiresi Sevda Hanım'ın aracılığıyla gün içerisinde babasının avukatıyla konuşmuştu. Avukat hem babasının eski iş arkadaşı olan Suat Gürsoy'un bu kez onlara yardım edeceğinden bahsetmiş, hem de umut vadedici cümleler kurmuştu. Mustafa, o adama, yani Suat Gürsoy'a pek güvenmese de yine de avukattan duyduklarını kardeşine de anlatmak istemişti.

"Babamın avukatı öyle söyledi. Umarım bu kez gerçekten işe yarar da artık çıkar o bataklıktan."

"İnşallah be abi!"

Demir'in dudaklarının kenarında umut dolu bir gülümseme belirdi. Mustafa'nın bir şeylerin düzeleceğine dair inancı pek yoktu ama Demir hiçbir zaman umudunu yitirmemişti. O hâlâ her şeyin düzeleceğine, bir şekilde hayatlarını yoluna koyacaklarına inanıyordu.

Bir süre ikisi de sustu. Rüzgâr, ateşin çıtırtısına karıştı. Demir, başını kaldırıp gözlerini gökyüzündeki ışıl ışıl parlayan yıldızlara çevirirken yine hayallere dalıp gitti.

"Düşünsene... Babam, çıkmış hapishaneden, hepimiz aynı evdeyiz. Nisa benim, Senem senin yanında. İkisinin de soyadı Polat olmuş. Evlenmişiz falan."

Mustafa, gür bir kahkaha patlatıp, başını iki yana doğru salladı. Alışmıştı artık kardeşinin bu hayalperest tavırlarına. Her hayalinin başrolü de tabii ki Nisa'dan başkası değildi ama yine de ona takılmaktan kendini alamadı.

"Bir, niye aynı evdeyiz? Al karını, başka eve git," diye söylenirken elinin tersiyle hafifçe Demir'in omzuna vurdu. Sesli bir şekilde güldü Demir. "İki... Yine düştün hayallerin peşine be oğlum," dediğinde Demir sadece omuz silkti. Onun için hiçbir şey hayal olarak kalmayacaktı. O, bütün hayallerini gerçeğe dönüştürmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Valla babam Nisa'ya *gelinim* diyor. Sen kendi hâline yan."

Bu doğruydu. Babalarını her ziyarete gittiklerinde Demir yalnızca Nisa'dan bahsediyordu ona. Hatta Mustafa'nın ders çalışması gerektiği günlerde birkaç kez Nisa'yla birlikte de gitmişti hapishaneye. Babası ve sevdiği kızı tanıştırmıştı. Babası, Nisa'yı çok sevmiş ve tıpkı Demir'in de dediği gibi ona *gelinim* diye hitap etmeye başlamıştı. Demir de bu durumdan büyük zevk alıyordu.

Mustafa, kardeşinin bu koşulsuz, yoğun sevgisi karşısında sadece sessizliğini korudu. Hiçbir şey demedi. Kocaman bir gülümseme bahşetti ona. Belki kendine yoktu ama Demir'in her şeyi başaracağına dair yüreğinde büyük bir inanç vardı.

Bütün bu muhabbetin içinden bir an önce sıyrılmak istercesine, "Bitti mi hazırlığın?" diye sordu.

Demir hızla arkasını döndü. Çatı katının bir köşesine sermiş olduğu küçük kilimin üzerindeki çerezlere, içeceklere, meyvelere, battaniyelere ve yastıklara tek tek baktı. Kilimin rüzgârdan dolayı uçuşmasını engellemek için yanında getirmiş olduğu büyük taşları da hızla yerden alıp kilimin kenarlarına yerleştirdi. Ardından tenekenin başına geçti. Bir kontrol de oraya yaptı. Odunların iyice tutuştuğuna, alevin sönmeyeceğine emin oldu. Her şeyin tam da istediği gibi olduğunu anladığındaysa ellerini birbiriyle ovuşturarak yeniden Mustafa'ya döndü. Başını hızlıca sallayıp, "Bitti bitti," dedi heyecanla.

"Eee hadi kızlara haber verelim o zaman."

Evet, artık kızlara haber verme kısmı kalmıştı. Ayrıca Demir'in akşam yemeğinden sonra ortalıktan neden kaybolduğunu Nisa'ya açıklaması gerekiyordu.

Yetimhanede bulunan bütün çocuklar ve gençler akşam yemeğini birlikte yemişler, yeni yılı önce birlikte kutlamışlardı. Bir süre bilgisayar odasında oyunlar oynayıp, filmler izleyerek vakit geçirmişlerdi fakat yemeğin hemen ardından Demir bu minik sürprizini hazırlamak üzere kısa bir süreliğine ortadan kaybolmuştu. Nisa'nın da aklı onda kalmıştı. Hem sürprizini göstermek hem de neden ortalıktan kaybolduğunu açıklaması için önce Nisa'yı odasından çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Mustafa'yla birlikte zaman kaybetmeden çatı katının merdivenlerine doğru yöneldiler. Ses çıkarmamaya bilhassa özen göstererek kızların odasının bulunduğu kata indiler. Etrafı sessizce kolaçan ettiler. Eğer herhangi biri bu binaya girdiklerini görürse Mustafa ve Demir'in işi bu kez gerçekten bitmişti çünkü ergenlik çağındaki erkeklerin, kızların bulunduğu binaya girmemesi kurallardan yalnızca biriydi. İzin almadan hiçbir şey yapmalarının imkânı yoktu ve Demir'le Mustafa bu gecelik yeteri kadar sınırları aşmış sayılırlardı.

Eğer yetimhane müdiresi Sevda Hanım, onların bu binada olduklarını öğrenirse muhtemelen ikisini de cezalandırmak zorunda kalacaktı çünkü sergilemiş oldukları bazı fütursuz davranışlardan dolayı Mustafa ve Demir'in daha öncesinde de ceza almışlıkları vardı.

Ayrıca Sevda Hanım bu konuda çok katıydı. Birkaç yıl önce, genç bir kızın yaşadığı bunalım sonucu intihara kalkışmasıyla oldukça stresli bir dönem geçirmişti. Bu yüzden de kızların bulunduğu binanın çatı katını herkese yasaklamıştı. Fakat bu gece o çatı katının kullanım amacı bambaşka olacaktı. Demir ve Mustafa, kızları mutlu etmek için bir şeyler planlamış ve tam da gününü bulmuşlardı.

Yeni yıl gecesini...

İkisi de temkinli adımlarla kızların odasına doğru sessizce yürüdüler ve sonunda kızların odasının tam önünde durdular.

Nisa ve Senem, o sırada kapılarının önündeki gençlerden habersiz bir şekilde geçirdikleri bu güzel akşamı değerlendiriyorlardı. Sevda Hanım'ın onlara hediye olarak aldığı hırka ve bereyi deniyorlardı ama tam da bu sırada kapılarının Demir tarafından ansızın açılmasına ikisi de çığlık atarak karşılık verdi. Odalarına aniden birilerinin girmesine

pek alışkın değillerdi. Demir, Nisa'yı görmüş olmanın verdiği mutluluktan dolayı başını kapıdan içeri uzatarak sırıtırken, Mustafa da onun başının üzerinden başını uzattı kızların odasına doğru.

"Yavrum!" diye seslendi Demir.

"Sarışın!" diye seslendi Mustafa.

Senem, Mustafa'nın seslenişini tamamıyla duymazdan gelerek, yatağına oturup suratını asarken Nisa, "Aşkııım!" diye şakıyarak Demir'e doğru koştu ve kollarını onun boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı. "Ne işiniz var sizin burada?" diyerek heyecanla ve bir o kadar da şaşkınlıkla sordu.

Demir, ellerini Nisa'nın beline sımsıkı sararken, "Beş dakika sonra çatıya çıkın. Tamam mı?" diyerek o da Nisa'nın heyecanına ortak oldu. Fakat Senem aynı esnada onlara dik dik bakmayı sürdürdü.

"Manyak mısınız siz? Sevda Hanım çok kızar!"

Normal şartlarda Senem bu kadar aksi değildi. Aksine kurallara özen gösteren taraf da genellikle Nisa olurdu ama bu akşam yer değiştirmiş gibi görünüyorlardı. Ayrıca Mustafa'nın odalarında olması onun sinirlerini bozuyordu. Hoşlandığı çocuğu, yani Kaan'ı dövmesinden dolayı ona karşı hâlâ çok öfkeliydi ama öfkesi Mustafa'ya değil, Mustafa'nın haklı oluşunaydı. Asıl bunu kendine yediremiyordu.

Demir, Senem'in çıkışına göz devirerek karşılık verirken, "Sen uyuzluk yapıp, bizi ispiyonlamazsan hiçbir şeycik olmaz Sarı," dedi sert bir dille ve bunu demesiyle de Mustafa'dan ensesine doğru sert bir şamar daha yedi. Hışımla abisine döndü. "Ne vuruyorsun kızın yanında ya?" diye çemkirdi. Nisa onların bu atışmalarına alıştığı için sadece gülmekle yetindi ama bir taraftan da arkadaşının hâlâ tereddütte olduğunu fark ettiğinden Demir'in kollarının arasından çıkıp Senem'in yanına gitti.

Dudaklarını büzerek, "Hadi Sarışın'ım lütfen!" diye sızlandı. Senem, onun büzülen dudaklarıyla burun buruna gelince bir elini Nisa'nın yüzüne kapatarak onu kendinden uzaklaştırdı. Aynı şekilde Demir de "Hadi be Sarı! Çerez falan da aldım. Hep beraber havai fişeklerini izleyelim işte," diyerek ısrarını sürdürünce Senem'in gözleri birden kendisine mahcubiyetle bakan Mustafa'yı buldu. Bir süre yalnızca birbirlerinin gözlerinde kaybolduktan sonra omuzlarını düşürüp, başını iki yana doğru sallayarak pes etti. *Zaten üçe karşı bir olarak yenmesi pek de mümkün değildi.*

"Ayy iyi, tamam! Hadi siz de gidin kimseye görünmeden. Geliriz birazdan."

"Helal kız baldız! Çok da geç kalmayın sakın! Bekliyoruz sizi!"

Demir, âdeta küçük bir çocuk gibi coşkuyla sevinirken, Senem'in bir kez daha itiraz etmesine fırsat tanımadan kapıyı yavaşça kapattı. Mustafa'yı da yanına alarak olabildiğince hızlı bir şekilde kimselere görünmeden tekrar çatı katına çıktılar.

Onların gidişinin hemen ardından Senem dik dik Nisa'ya baktı. Nisa ise onun bu huysuzluğuna aldırış etmedi. Yatağının kenarındaki kalın ceketini ve Sevda Hanım'ın hediye olarak aldığı beresini hızlıca üzerine giydi. Ardından yatağının altından kalın bir battaniye çıkardı. Senem'in hiç onaylamayan bakışlarla hâlâ kendisini izlediğini fark ettiğindeyse suratına yayılan kurnaz gülümsemesiyle arkadaşının yanına yaklaştı.

"Hadi ama Senem! Bak, o kadar plan yapmışlar. Gitmezsek çok ayıp olur." Fütursuzca omuz silkti Senem. Mustafa'ya olan öfkesi şu an her şeyin önüne geçtiği için çatı katına falan çıkmak istemiyordu ama Nisa'yı da kıramıyordu işte.

"Mustafa'yla tek kelime bile konuşmam, haberin olsun."

Senem'in bu tepkisine yalnızca gözlerini devirdi Nisa ve içten içe onun bazen çok kör bir kız olduğunu düşündü. Senem'in hiç farkında olmadığı çoğu şeyi, Nisa çoğu zaman en ince ayrıntısına kadar görür, fark ederdi. Sürekli Demir'le yan yana oldukları için Mustafa'nın hislerini o söylemese de zaten biliyordu çünkü şahit olduğu birçok şey olmuştu. Zaman zaman da Mustafa'yı bizzat o köşeye sıkıştırmıştı.

Çok küçükken, yaşları henüz ilkokul çağındayken Nisa, Mustafa'nın sırf Senem için başka bir çocukla kavgaya tutuşmasına şahit olmuştu. Yani Mustafa'nın Kaan'ı dövmesi pek de yeni bir şey değildi onlar için. Defalarca kez Mustafa'yı açılması konusunda cesaretlendirmeye çalışmıştı ama Mustafa hiçbir zaman Nisa'nın sözlerine kulak asmamış, pek de oralı olmamıştı. Bir şeylerden korkuyordu. *Hayır, bir şeylerden değil, Senem'in ondan komple gitmesinden korkuyordu.* Bu yüzden de arkadaşlığını riske atmak istemiyordu.

Senem'in de üzerine montunu geçirmesiyle kızlar zaman kaybetmeden odalarının kapısını aralayıp, bulundukları katın koridorunu kontrol ettiler. Kimselerin etrafta olmadığından emin olduktan sonra odadan çıktılar. Ayaklarındaki kış terliklerinin çıkardığı gıcırtılara

aldırmadan merdivenlerin bulunduğu tarafa yöneldiler. Yavaşça çatı katına çıkarken, Senem yine çenesini tutamamış, içindeki tedirginliği dışarı savurmuştu.

"Yakalanmayız, değil mi?"

Nisa, susması gerektiğine dair işaret parmağını dudaklarına götürürken, Senem de gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Onun hevesini kursağında bırakmak istemiyordu ama bir şeyleri zorla yaptırdıkları zaman da içinden hiç yapmak gelmiyordu.

Çatı katına ulaştıklarında Nisa karşısındaki manzara karşısında gözlerini heyecanla açarak alt dudağını ısırdı. Otuz iki dişini göstererek elindeki kalın battaniyeyi birden Senem'in üzerine fırlattı. Ardından da vakit kaybetmeden koşup Demir'in üzerine atladı. Demir çehresinde yer edinen serseri gülümsemesiyle onu anında yakalayıp kucağına alarak çevresinde döndürdüğünde ikisi de kocaman bir sevinçle kendi aralarında gülüştü. Bir köşeden onları izleyen Mustafa kardeşine bakarak yalnızca, *"Yine kazandı kızın kalbini,"* diyerek içinden geçirdi.

Nisa, Demir'in kucağından yavaşça inerken hafifçe de omzuna vurdu. "Sen yemekten sonra bu yüzden ortalıktan kayboldun, değil mi?" Gözlerini kısarak mırıldandığında hızlı hızlı başını salladı Demir.

Nisa'nın hafif tombul yanaklarından küçük bir makas alırken, "Ne sandın yavrum? Her şey senin şu gülümsemeni görmek içindi," diyerek gururla mırıldandı. Nisa'nın gülümsemesi ise yanaklarını acıtacak derecede genişledi. Demir'e olan sevgisi kalbinde günbegün büyüyor, her geçen gün daha da canlanıyordu sanki.

"Yine kalbe pek bir zararsınız Demir Bey," dedi cilveli bir şekilde.

Demir karizmatik bir biçimde gülümserken, "En az senin kadar," diye fısıldadı sevgilisinin dudaklarına doğru. Sonrasında onu kollarının arasına alıp tenekenin içinde yanan ateşin başına doğru götürdü.

O esnada Mustafa'nın ilgili bakışları ise hâlâ çatı katının girişinde ayakta dikilen Senem'deydi. Aralarındaki mesafenin de fazlasıyla farkındaydı ama bugün yeni yıldı ve yeni yıla kesinlikle onunla küs girmek istemiyordu. Sonuçta yıl nasıl başlarsa öyle gider derlerdi ve Mustafa'nın Senem'in bu denli uzaklığına bir koca sene katlanabilecek gücü asla yoktu.

"Sen de hoş geldin Sarışın. Donmadan gelebilmişsin çok şükür," dedi muzip bir sesle. Amacı sadece arayı yumuşatmaktı ama karşılığında

Senem'den yalnızca ters bakışlar aldı. Saçları en az güneş kadar parlak olan bu kız, bazı anlarda Nisa'dan bile inatçı olabiliyordu.

Sert bir tınıyla, "Ha ha ha. Çok komik!" diyerek ve saçlarını savurarak Mustafa'nın yanından geçti Senem. Bağdaş kurarak tavırlı bir şekilde kilime oturdu. Battaniyeyi de sıkıca üzerine çekti ve kimseye aldırış etmeden önündeki cips tabağına uzandı. Ağzına üst üste cipsleri atmaya başladı. Konuşmak ve iletişim kurmak istemiyordu, bu yüzden de çareyi ağzını doldurmakla bulmuştu.

"Gel, güzelce ovuşturalım ellerini şöyle. Isınsın biraz."

Hemen ileride Demir, Nisa'nın ellerini tutarak tenekenin üzerindeki ateşte ısıtmaya çalışıyordu. Onları hafifçe ovuşturmaya, ellerinin arasına alıp sıcak hava üflemeye devam ediyordu. Sevgilisinin üzerine titremekten bir an bile vazgeçmiyordu. Nisa'nın gözleri ise hâlâ çevresindeki hazırlıktaydı.

"Ne güzel yapmışsınız burayı. Keşke Sevda Hanım izin verse de yeniden vakit geçirsek burada."

"Keşke," diyerek onayladı Demir onu. Nisa'nın bedeninin de yavaştan üşümeye başladığını fark ederek kızı iyice yanına çekti. Ardından onlar da kilime oturup battaniyenin altına girdiler.

Mustafa almış olduğu içeceklerden plastik bardaklara boşaltırken, Demir de önündeki meyve tabağına uzandı. Üzerinden bir mandalina alıp soydu ve Nisa'nın avucuna bıraktı. Nisa, avucuna bırakılan mandalinayı tek tek ayırıp keyifle ağzına atarken başını da çok sevdiği bu genç adamın omzuna yasladı.

Mustafa ve Senem ise karşılarındaki bu tatlı çifti gülümseyerek izliyorlardı. Arada kaçamak bakışları birbirine uzanıyordu ama ikisi de göz göze gelemiyorlardı. Rüzgâr yüzlerini kızartacak ve onları kaskatı kesecek kadar sert esiyordu ama içlerinde o geceyi ısıtan başka bir sıcaklık vardı. *Kardeşlik, dostluk, aşk...* Bu dört gencin birbirlerine sımsıkı sarılmasının altında yatan temel duygulardı. Onları birbirine kenetleyen, içlerini sıcacık yapan şey asıl bunlardı.

Öylece otururlarken sessizlik belirgin bir yer edindi aralarında ama umursamadılar. Tenekenin içinde çıtırdayan ateşin kıvılcımları, esen sert rüzgârın uğultusu onlara keyifle eşlik ediyordu. Bir an sonra Demir bileğindeki saate bakarak, "Son üç dakika," diye duyurdu. Heyecanı sesine de yansımıştı. Nisa'yı kollarının arasına çekip saçlarına minik bir

buse kondururken, "Hazır mısın?" diye sordu. Nisa ise başını kaldırıp sevgilisine bakarak kocaman gülümsedi.

"Sen yanımdaysan ben hep hazırım."

Dakikalar ilerleyip saat gece yarısını geçtiğinde, uzaklarda atılan ve karanlık geceyi rengarenk ışıklarla boyayan havai fişeklerin sesi duyuldu. Bu dört genç de gözlerini karşılarındaki manzaraya çevirdiler. Buğulu göğün altında kıymetli bir sessizliği paylaşarak, gökyüzünü aydınlatan havai fişeklerini izlemeye koyuldular. Tabii bu esnada her birinin içinden geçen hisler bambaşkaydı. Umut, heyecan, belirsizlik ve geleceğe dair bitmeyen bir inançla yeni yılı karşılıyorlardı.

Demir'in güvenli kollarına aşkla, derin bir sevgiyle sığınmış olan Nisa, annesini ilk ve son kez gördüğü günü hatırladı. Çığlıklarını, feryatlarını bir kez daha gözlerinin önüne getirdi. Demir'in göğsüne başını usulca yaslarken, kollarını da sımsıkı onun beline doladı. İçinden, *"Bir gün geri gelir mi acaba?"* diye geçirdi, durdu. *Ya çok geç olursa? Ya çok geç kalırsa? O zaman ne yapardı? Nerelere giderdi? Bir gün buradan çıkıp gittikten sonra hayatla nasıl baş edecekti?* Gerçi bütün bunların cevabı hemen yanı başımdaydı. Demir, onunla olduktan sonra Nisa'nın göğüsleyemeyeceği hiçbir zorluk yoktu. Ona herkesten daha çok güveniyordu.

Demir ise... Ah Demir ise yine apayrı bir mevzuydu.

Hâlâ Kaan'ı dövme planları yapıyordu. Evet, iki gün sonra babasının duruşması vardı. Önce bunu atlatacaklardı ama kafasına da koymuştu. O Kaan'ı bir posta da kendisi dövecek, aklını başına getirecekti. Nisa'sına yan gözle bakmanın ne demek olduğunu ona misliyle gösterecekti. Başka türlüsü içini rahat ettirmezdi.

Senem, karşısındaki havai fişeklerini *nasıl çizebilirim* diye aklından geçirirken, bir taraftan da ileride iyi bir ressam olup olamayacağını düşünüyordu. Resim yapmayı çok severdi. Ailesini kaybettiği o trafik kazasından sonra kendini sadece Nisa'ya ve resme adamıştı. Yıllardır hayal ettiği her güzel şeyi kâğıda döküyordu. Yarın sabah gözlerini açtığında da yapacağı ilk şey karşısındaki havai fişeklerin görkemini kâğıda yansıtmak olacaktı.

Mustafa'nın aklındaysa bambaşka bir dünya dönüyordu. Babasını düşünüyordu yalnızca. Duruşmanın bu kez olumlu bir şekilde geçmesini, babasının kurtulmasını diliyordu. *Kurtulmasını ve birlikte mutlu bir hayat sürmeyi...*

"Girdik mi şimdi yeni yıla?"

Dakikalardan sonra, havai fişeklerin yavaşça son bulmasıyla geceye bir fısıltı gibi yayılmıştı Nisa'nın sözleri. Sanki içten içe hiç girmek istemiyormuş gibiydi yeni yıla. İçine de garip bir hüzün hâkim olmuştu zaten. Nedenini asla anlayamıyor ama şu an için sorgulamak da istemiyordu.

Demir, başını sallayarak onun şakağından öperken, "Girdik sevgilim, girdik. İyi yıllar," diye mırıldandı.

"İyi yıllar, sevgilim."

Çifte kumrular birbirlerine sokulmuş hâlde yeni yılı kutlarken, Senem ve Mustafa ise sessizliklerini sürdürmeye, aralarındaki mesafeyi ise korumaya kararlılardı.

Nisa, bedenini iyice geriye doğru yaslayıp başını gökyüzüne çevirdiğinde gördüğü manzarayla genişçe gülümsedi. Havai fişeklerin son bulmasıyla gökyüzü yeniden pırıl pırıldı ve yalnızca yıldızlara aitti.

Demir de onun yanına usulca uzanırken Nisa bir elini havaya kaldırarak en parlak yıldızı gösterdi. "Acaba *Kutup Yıldızı* bir gün bize de yönümüzü gösterir mi?" diye sordu merakla.

Demir, bir elini başının altına alırken, "Bana yön göstermesine gerek yok," dedi kendinden emin bir şekilde.

Nisa kaşlarını çatıp, başını hafifçe ona doğru çevirerek, "O nedenmiş beyefendi?" diye sorduğunda Demir de aynı şekilde ona çevirdi başını. Nisa'nın aklını başından alan gülüşlerinin arasından bilmişlikle konuştu yine.

"Benim *Kutup Yıldızım* hemen yanı başımda da ondan."

Nisa'nın kalbi göğsüne sığamadı o an. Öyle hızlı atmaya başladı ki sanki yerinden çıkacaktı. Demir'e bakarak kocaman gülümsedi ve ilk kez çekimserliğini, utangaçlığını bir kenara bırakmak istedi çünkü kendini tutamadı bu kez. Kalbi Demir'in sözleriyle iyice kendinden geçip, erirken gülüşlerinin arasından hafifçe doğruldu ve Demir'in dudaklarına hızlı, minik bir öpücük kondurdu. Hemen de geri çekildi. Elleriyle yüzünü kapattı.

Bu öpücük karşısında Demir'in gözleri de kocaman açıldı. Nefes almayı bile unuttu. *Çünkü bu bir ilkti. Nisa, ilk kez onu dudaklarından öpmüştü.*

Anın getirdiği utangaçlıkla Nisa hızlıca geri çekilirken bu kez Demir, "Bir daha istiyorum," dedi ve uzandığı yerden doğrulup Nisa'nın çehresine, doğrudan dudaklarına doğru eğildi. Nisa omzuna vurup onu tekrar yerine yatırırken, "Arsızlaşma hemen," diye söylendi. Demir, şimdilik onun üzerine gitmeyecekti. Bir kere çok utanmıştı sevgilisi ama zamanla bunun mislini ondan katbekat almayı planlıyordu.

Onları ilgi ve dikkatle izleyen Mustafa ve Senem ise sadece sessiz kaldılar ama bu noktada Senem de kendini tutamadı.

"Iyyy! Şimdi kusacağım ama sizin bu mış mışlığınızdan."

Ağzını kusar gibi yaptığında Demir uzanıp çerezlerden bir leblebi alarak ona doğru fırlattı ama Senem buna da aldırış etmedi. O anı unutulmaz yapansa, Senem'in aksine başka birinin ilk kez açıkça tepkisini ve düşüncelerini dile getirmesiydi

"Sarışın, biz de böyle olabilirdik yani," dedi Mustafa.

Sözcükleri gecenin karanlığında atılmış havai fişekler gibi düşmüştü aralarına. Bunu demesiyle birlikte sadece Senem'in değil, aynı zamanda Nisa ve Demir'in de gözleri irice açıldı. İkisi de uzandıkları yerden hızla doğruldular. Mustafa ise kendini o kadar uzun süre tutmuştu ki ağzından dökülenleri durduracak gibi değildi. Muhtemelen henüz o da ne dediğinin tam anlamıyla farkında değildi, farkında olmamaya da devam ediyordu.

"Mesela babamız Nisa'yı gelini olarak biliyor. Seni de bilmesin mi?"

Senem'in yeşil gözleri işittiği itiraftan dolayı daha da açılırken araya ondan önce Demir girdi. Büyük bir şaşkınlıkla, "Abi... Açıldın kabak çiçeği gibi," diye mırıldandı imalı bir tonlamayla. Şu an Mustafa da kendine ve ne dediğine inanamıyordu. Sadece... Farkına varmıştı ki, artık içinde tutmak istemiyordu. *Ne kaybederdi ki?*

Senem ise...

Nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Dudaklarında samimi bir gülümseme vardı lakin. Çokça kızıyordu Mustafa'ya ama haklı olduğunu o da biliyordu. Kaan'ın arkadaşlarına söylediklerini, asıl istediği kişinin Nisa olduğunu bizzat kendi kulaklarıyla da işitmişti. Aslında içten içe Mustafa'nın hislerinin de farkındaydı. Hatta bayağı farkındaydı ama onun kalbini kırmak, incitmek istemiyordu. Dışarıya göstermiyordu belki ama Mustafa'ya sanılandan daha fazla değer veriyordu. Bu yüzden de en çok ona, bir ona böyle kırılıyordu. Onun yaptıklarını umursuyor,

eylemlerini kafaya takıyordu. Bugünse fark ediyordu ki, belki de o değeri içinde saklamak yerine artık onun için bir kapı aralamalıydı.

Oturduğu yerden hafifçe doğrulurken derin bir nefes bıraktı Senem. "Bilsin mi?" diye sordu birdenbire o da herkesi bayağı şaşırtarak.

Mustafa eğdiği yerden başını hızla kaldırarak ona baktı. Sorunun gerçekten Senem'den geldiğini ancak o an idrak edebildi. Onları aynı şaşkınlıkla Nisa ve Demir de sessizce ve bir o kadar da pür dikkatle izlerken Mustafa, "Artık bilsin be Sarışın," diyerek bütün hislerini hiç çekinmeden itiraf etti.

Senem gülümsedi. Mustafa gülümsedi. Demir ve Nisa gülümsedi ama hemen sonrasında Senem boğazını temizleyip, "Siz iki gün sonra duruşmaya gidecektiniz, değil mi?" diyerek büyük bir ciddiyetle sordu.

Mustafa hızlı hızlı başını sallarken, "Evet," dedi bir çırpıda.

"Ben de gelebilir miyim o zaman? Babanızla tanışırım hem."

Mustafa gerçekten işittiklerine inanamıyordu ama bir taraftan da kalbinden taşan mutluluktan dolayı ne yapacağını, ne söyleyeceğini de bilmiyordu.

"Valla mı kız?" diyerek hâlâ inanamayan bir edayla sorduğunda başını onaylarcasına salladı Senem.

"Valla," dedi gülümseyerek.

Mustafa, "Sorman kabahat! Gel tabii," dediğinde bir kez daha başını salladı Senem. Yüzü geniş bir tebessümle aydınlanan bu genç adamın kalbi ise karşısındaki kızın yaptığı itirafla maraton koşmuşçasına çarpıyordu. Şaşkınlık, heyecan ve mutlulukla sarmalanmış, sanki içmeden sarhoş olmuş gibi hissediyordu. İçinden de bu kızın bir gün gerçekten onun yüreğine indireceğini geçiriyordu. *Aşk, gerçekten de delilikti.*

Olanlara asla inanamayan Nisa ise iyice Demir'e sokularak, "Bence bunlar bu kez oldu," diye mutlulukla fısıldadı. Demir bir yana dursun, Nisa'nın Senem ve Mustafa'ya verdiği değerin haddi hesabı yoktu. Şu an onlar için yüreğinde inanılmaz bir sevinç ve inanç vardı.

"Valla bana da öyle geliyor yavrum," diyerek Demir de onu onayladı.

Hâlâ uzaklardan gelerek kulaklarını dolduran havai fişek sesleri, yetimhanenin sessizliğini ara ara yırtarken, bu gecenin sıradan olmadığını onlara hatırlatıyordu. Ve o an, o dört gencin gözlerindeki ışıltı, yetimhanenin çatısında yanan ateşten bile daha güçlü parlıyordu. Bu geceyi, yıllar geçse bile hiçbir zaman unutmayacaklardı.

Evet, iki gün sonra duruşmaya hep birlikte gideceklerdi ama o gün, babalarına hapishaneden çıkmasında yardım edecek olan Suat Gürsoy'un doğduğu ilk anda reddettiği kızını ilk kez göreceğinden, birkaç hafta sonra varlıklı bir ailenin Senem'i evlat edinmek isteyeceğinden, Nisa'nın büyük bir çıkmaza gireceğinden, Demir ve Mustafa'nın ise babalarıyla yepyeni bir hayata başlayacaklarından habersizlerdi.

Belki umutları kırılacak, belki de kurdukları hayaller yerle bir olacaktı ve hatta neredeyse birbirlerinden kopacaklardı. Fakat şimdilik sadece anı yaşamak için varlardı. Yarını akıllarına getirmiyorlardı. *Çünkü yarını düşünmeyi yine yarına bırakmışlardı...*

@ayisigikitap

Ayisigi Kitapligi

@AYISIGIKITAP